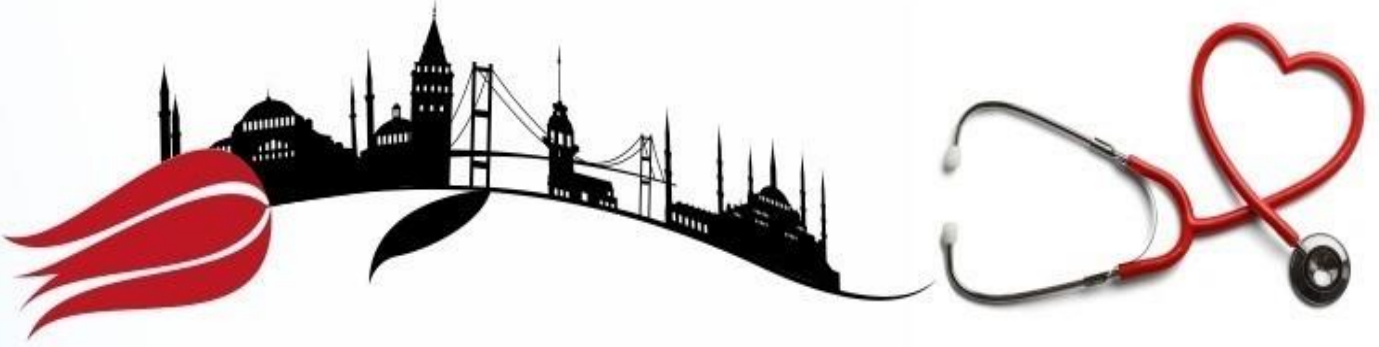

2nd INTERNATIONAL

HIPPOCRATES CONGRESS

ON MEDICAL AND HEALTH SCIENCES

ABSTRACT BOOK

Özet Kitabı

28 - 30 June 2019/ Istanbul

2nd International Hippocrates Congress on Medical and Health Sciences

**28-30 June 2019
İstanbul, Turkey**

2. Uluslararası Hipokrat Tıp ve Sağlık Bilimleri Kongresi

**28-30 Haziran 2019
İstanbul, Türkiye**

ABSTRACT BOOK

Özet Kitabı

Editors

Assoc. Prof. Dr. Meriç ERASLAN

Asst. Prof. Dr. Ayhan GÜLER

ISBN: 978-605-7602-75-6

Publishing Director / Yayın Yönetmeni: Muhammet Özcan

Editor / Editör: Assoc. Prof. Dr. Meriç ERASLAN

Cover Design / Kapak Tasarımı: İbrahim Özkan

Asos Yayınevi

1st Edition / 1.baskı: July/Şubat 2019

Address / Adres: Çaydaçıra Mah. Hacı184 Ömer Bilginoğlu Cad. No: 67/2-4/MERKEZ/ELAZIĞ

E-Mail: asos@asosyayinlari.com

Web: www.asosyayinlari.com

Instagram: <https://www.instagram.com/asosyayinevi/>

Facebook: <https://www.facebook.com/asosyayinevi/>

Twitter: <https://twitter.com/Asosyayinevi>

BOARDS

SUPPORTING INSTITUTIONS

University Josip Juraj Strossmayer of Osijek, Croatia

Hasan Kalyoncu University, Turkey

President of Organizing Committee

Dr. Goran Krstačić, University Josip Juraj Strossmayer of Osijek, Croatia

Organizing Committee

Dr. Aleksandar Vcev, University Josip Juraj Strossmayer of Osijek, Croatia

Dr. Ayhan Güler, Hakkari University, Turkey

Dr. Evşen Nazik, Çukurova University, Turkey

Dr. Meriç Eraslan, Akdeniz University, Turkey

Science and Referee Board

Dr. Adem Soydan, Bolu Abant İzzet Baysal University, Turkey

Dr. Ahmet Özdemir Kayseri City Hospital, Türkiye

Dr. Aleksandar Vcev, University Josip Juraj Strossmayer of Osijek, Croatia

Dr. Ali Bekraki, Tripoli State Hospital, Lebanon

Dr. Antonija Krstacic, University Josip Juraj Strossmayer of Osijek, Croatia

Dr. Ayhan Güler, Hakkari University, Turkey

Dr. Aykut Ekiyor, Ankara Hacı Bayram Veli University, Turkey

Dr. Ayşe Özdemir, Uşak University, Turkey

Dr. Bahanur Malak Akgün, Ardahan University, Turkey

Dr. Belgin Sırıken, Ondokuz Mayıs University, Turkey

Dr. Beliz Öztok Tekten, Bolu Abant İzzet Baysal University, Turkey

Dr. Bennur Koca, Dokuz Eylül University, Turkey

Dr. Buyancargal Davharbayar, Khovd State University, Mongolia

Dr. Cihangir Doğu, Ankara Numune Eğitim ve Araştırma Hastanesi,

Türkiye

Dr. Derya Gökçınar, University of Health Sciences, Turkey

Dr. Düriye Öztürk, Afyonkarahisar University of Health Sciences, Turkey

Dr. Ekrem Ulcer, Regensburg University, Germany

Dr. Elnur Smajic, Tuzla University, Bosnia and Herzegovina

Dr. Ergün Dağlıoğlu, University of Health Sciences, Turkey

Dr. Esra Ertürk Tekin, Mersin Training and Research Hospital, Turkey

Dr. Evren Atlıhan Gündoğdu, Ege University, Turkey
Dr. Evşen Nazik, Çukurova University, Turkey
Dr. Farid Ljuca, Tuzla Üniversitesi, Bosnia and Herzegovina
Dr. Fatma Başar, University of Health Sciences, Turkey
Dr. Fezail İsmayil Büyükkışı, Azerbaijan Medical University, Azerbaijan
Dr. Filiz Okumuş, İstanbul Medipol University, Turkey
Dr. Goran Krstačić, University Josip Juraj Strossmayer of Osijek, Croatia
Dr. Gökçenur Gökçe, İzmir Katip Çelebi University, Turkey
Dr. Gönül Dönmez, Ankara University, Turkey
Dr. Gürcan Şimşek, University of Health Sciences, Turkey
Dr. Halit Demir, Van Yüzücü Yıl University, Turkey
Dr. Hamit Çelik, Private Erzurum Buhara Hospital, Turkey
Dr. Hasan Yeler, Sivas Cumhuriyet University, Turkey
Dr. Hülya Güven, Dokuz Eylül University, Turkey
Dr. Karlıga Sarbayeva, Akhmet Yassawi University, Kazakhstan
Dr. Kenan Selçuk Tuncay, Medicalpark Private Uşak Hospital, Turkey
Dr. Marinko Zulj, University Josip Juraj Strossmayer of Osijek, Croatia
Dr. Mayra Sersenbayeva, Akhmet Yassawi University, Kazakhstan
Dr. Mehmet Hanifi Okur, Dicle University, Turkey
Dr. Mehmet Karaca, Burdur Mehmet Akif Ersoy University, Turkey
Dr. Mehmet Top, Havettepe University, Turkey
Dr. Mensura Aseric, Tuzla Üniversitesi-Bosnia and Herzegovina
Dr. Meriç Eraslan, Akdeniz University, Turkey
Dr. Merve Benli, İstanbul University, Turkey
Dr. Mihajlo Sesto, University Josip Juraj Strossmayer of Osijek, Croatia
Dr. Mir Hamid Sleaihan, Islamic Azad University, Iran
Dr. Munevera Becarevic, Tuzla University -Bosnia and Herzegovina
Dr. Munevera Becarevic, Tuzla University -Bosnia and Herzegovina
Dr. Murat Okutucu, Recep Tayyip Erdoğan University, Turkey
Dr. Mustafa Ertan Ay, Mersin University, Turkey
Dr. Müjgan Gürler, Bolu Abant İzzet Baysal University, Turkey
Dr. Naile Esra Saka, Tekirdağ Namık Kemal University, Turkey
Dr. Nermina Hadzigrabic, Tuzla University, Bosnia and Herzegovina
Dr. Nijaz Tihic, Tuzla Üniversitesi-Bosnia and Herzegovina
Dr. Nizami Duran, Mustafa Kemal University, Turkey
Dr. Nuran Ekerbiçer, Manisa Celal Bayar University, Turkey
Dr. Ömer Akgül, Van Yüzüncü Yıl University, Turkey

Dr. Özlem Sinan, Ankara Yıldırım Beyazıt University, Turkey
Dr. Rahib Aliyev, Azerbaijan Medical University, Azerbaijan
Dr. Razbaygul Bolatkızı, Khovd State University, Mongolia
Dr. Reşit Mahmutov, Azerbaijan Medical University, Azerbaijan
Dr. Rüstem Berhan Pirimoğlu, Atatürk University, Turkey
Dr. Salih Maçın, Selçuk University, Turkey
Dr. Seda Falakaloğlu, Afyonkarahisar University of Health Sciences,
Turkey, Turkey
Dr. Selmira Brkic - Tuzla Üniversitesi-Bosnia and Herzegovina
Dr. Serhat Sirekbasan, Çankırı Karatekin University, Turkey
Dr. Serikcan Aşimoğlu, Khovd State University, Mongolia
Dr. Sevban Arslan, Çukurova University, Turkey
Dr. Sevim Ercan Kelek, Akdeniz University, Turkey
Dr. Sultan Mehtap Büyüker, Üsküdar University, Turkey
Dr. Şadiye Berna Aykan, Sakarya University, Turkey
Dr. Şeyhmus Yiğit, Diyarbakir Private Sultan Hospital, Turkey
Dr. Şükran Sevimli, Van Yüzücü Yıl University, Turkey
Dr. Yasin Tire, University of Health Sciences, Turkey
Dr. Yonca Yahşi Çelen, Afyon Kocatepe University, Turkey
Dr. Yüksel Kurban, Private Medisis Hospital, Turkey
Dr. Zehra Bozkurt, Afyon Kocatepe University, Turkey
Dr. Zehra Seda Ünal Halbutoğulları, Kocaeli University, Turkey
Dr. Zhanar Yermakhanova, Akhmet Yassawi University, Kazakhstan

KEYNOTE SPEAKERS / Davetli Konuşmacılar

Prof. Viktor Peršić, MD, Ph.D

Athlete's heart: adaptation or Cardiomyopathy?

MD. Msc. Elnur Smajić – Asst. Prof. MD. Antonija Krstačić – Assoc. Prof. Goran Krstačić, MD, Ph.D.

Social Media in Cardiology: A Race against Time

Shabnam Asadkarami, Ph.D. – Asst. Prof. Mir Hamid Salehian, Ph.D.

The Effect of Nasm Exercises on Lordosis of Female Students

Asst. Prof. Sanaz Sadry, Ph.D.

The Effect of Different Orthodontic Appliance on The Quality of Life

Asst. Prof. Selvihan Beysel, MD.

Endokrin Hastalıklarda Alternatif Splicing Mekanizmaları

İÇİNDEKİLER

Athlete's heart: adaptation or cardiomyopathy?	19
The effect of eight weeks of NASM exercises on lordosis of female students	20
Social Media in Cardiology: A Race against Time	21
Farklı Ortodontik Apareylerin Yaşam Kalitesi Üzerine Etkisi	23
Endokrin Hastalıklarda Alternatif Splicing Mekanizmaları	25
Bir Psikiyatri Hastanesine Başvuran Hastaların Vitamin D Seviyelerinin Retrospektif Olarak İncelenmesi	27
Biyobelirteçlerin Klinik Kullanımı	28
Biyolojik Örneklerin Adli Olgulardan Alınması, Saklanması ve Transferi	30
Böbrek Hastalığının Patofizyolojisinde Vitamin K'nın Rolü	31
El ve Parmakların Morfometrik Ölçümleri ile Liderlik Kişilik Özelliği Arasındaki İlişkinin Araştırılması	32
Erkek meme karsinomu olgularımızın klinik ve patolojik özellikleri	33
Etanole Bağlı Gastrik Mukoza Hasarında Humik Asitin Adamts12 ve Adam10 Düzeylerine Etkisi	34
The Effects of Humic Acid On Adamts12 and Adam10 Levels in Ethanol-Induced Gastric Mucosa Damage	35
Evaluation of the Seropositivity of Patients With Cystic Echinococcosis	36
Farelerdeki Polikistik Over Sendromu Modelinde Mir-21 ve Mtor İlişkisinin İncelenmesi	38
Gut Hastalığında Ozon Tedavisinin Etkisi	39
Hidrojen Peroksitin İnsan Osteoblast Hücreleri Üzerinde Otofajik Etkisinin Araştırılması	40
Homocystein Mechanism and Relation to Alzheimer	41
İnsan Embriyo Kültüründe Kullanılan Kültür Ortamları	42
Kalori Kısıtlamasının Gastroknemius ve Soleus'daki Yaşlanmaya Bağlı Redoks Homeostasisine Etkisi	43
Kan Kültürlerinden İzole Edilen Bakterilerin Vitek 2 Sistemi ile Tanımlanması ve Antibakteriyel Duyarlılıkları	44
Kolon Kanseri Üzerine Mantarın Sitotoksik, Genotoksik ve Apoptotik Etkilerinin Araştırılması	45
Konjenital Bilateral Vas Deferens Yokluğu'nun Genetik Temeli	46
Matriks Metalloproteinaz İnhibitörlerinin Kanser Tedavisindeki Yeri	48
Mody Tanılı Hastaların Genetik Analiz Sonuçları	49
Prevalance of Helicobacter Pylori Infection, in a Turkish Tertiary Hospital	50
Romatoid Artritte Deneysel Modelleme Yöntemleri	51
Total Sülfhidril Düzeyi ile Mide Kanseri Arasındaki İlişki	52
Türkiye'de Trabzon İlinden Toplanan Propolisinin Sulu Ekstraktlarının Antioksidan Aktivitesi	53
What is the role of sulfanilamide in breast cancer?	55
Perlia Nükleusu	56

Serebral Palsili Çocuklarda Kaba Motor Fonksiyon Ölçütünün Uzun (Gmfm-88) ve Kısa (Gmfm-66) Formunun Türkçe Versiyonunun Güvenilirlik ve Geçerlilik Çalışması	58
Endodontik Tedavi Uygulanmış Dişlerde Koronal Sızıntının Önlenmesinde Geçici Restoratif Materyallerin Altında Coraseal'in Etkisinin Değerlendirilmesi	60
Aşırı Madde Kaybı Olan Dişlerin Tedavisinde Dijital Sistemler	62
Assessment of the Height of Sinus Floor to Alveolar Crest and Related Factors in Applicants Admitted to a Private Clinic for Dental İmplants 2015-2017	64
Bruksizmde Masseter Kasına Botulinum Toksin Uygulaması.....	65
Cam İyonomer Esaslı Fissür Örtücülerin Değerlendirilmesi	66
Cep Telefonu ile Taranan Üç Boyutlu Fasiyal Yüz Morfolojisini Doğruluğunun İncelenmesi	67
Çocuk Diş Hekimliğinde Paslanmaz Çelik Kronlar	69
Çocuk Diş Hekimliğinde Zirkonya Kronlar ve Simantasyon Materyalleri	70
Çoklu Dişeti Çekilmelerinin Bağ Dokusu Grefti ile Tedavisi: 2 Olgu Sunumu	71
Diş Hekimliği Fakültesi Öğrencilerinde Sınav Dönemi Depresyon Düzeyinin Ağız Bakım Alışkanlıklarıyla İlişkisi.....	73
Endo-Crown: Minimally İnvasive Approach for Restoration of Endodontically Treated Teeth	75
Farklı Sıvı Taşıyıcılarla Hazırlanan Kalsiyum Hidroksit Patının Antimikrobiyal Etkininin Değerlendirilmesi	78
Farklı Yöntemler ve Kalınlıklarda Hazırlanan İmplant Üstü Metal Altyapıların Kenar ve İç Uyumlarına Tekrarlanan Fırınlamanın Etkisi	79
Gonial Açığı ve Gömülü Mandibuler Üçüncü Molar Diş İlişkisinin Değerlendirilmesi	81
İki Farklı Kompozitin Yüzey Cila İşleminin Farklı Yöntemlerle Uygulanmasının Renk ve Translüsensi Üzerine Değişiminin İncelenmesi	83
Kemik Mineral Yoğunluğunun Ölçüm Yöntemleri ve Diş Hekimliğinde Kullanım Alanları	85
Klinik Vaka Örnekleriyle Dental Şekil Anomalileri.....	87
Maksiller Sinüs Septa Prevalansı ve Lokasyonu: Bilgisayarlı Tomografi Çalışması	89
Mekanik Vibrasyon Kuvvetlerinin Diş Hareketleri Üzerindeki Etkisinin Sonlu Elemanlar Analizi ile İncelenmesi	91
Nokturnal Bruksizmin Klinik Semptomlarının Splint Kullanımı ile Değerlendirilmesi.....	93
Oral İmplantolojide Sıklıkla Karşılaşılan İmplant Gövde Kırıklarının Potansiyel Sebepleri ve Alternatif Tedaviler: Olgu Sunumları	95
Peri-İmplantitisin Cerrahi Olmayan Tedavisinde Air Abrasivlerin Etkisinin Değerlendirilmesi.....	96
Periodontal Splintlerin Ağız Sağlığı ile İlişkili Yaşam Kalitesi Üzerine Etkisinin Değerlendirilmesi: Pilot Çalışma	98
Süt Molar Dişlerde Endosequence Amputasyonunun Başarısının Değerlendirilmesi: Olgu Serisi	100
Temporomandibular Eklem Disfonksiyon Sendromunda Manuplasyon-Egzersiz ve Manuplasyon-Splint Tedavilerinin Etkinliklerinin Araştırılması	102
Temporomandibular Eklem Disfonksiyonlu Hastalarda Klinik Bulguların Değerlendirilmesi	104

The Importance of Correlation Between the Form of the Face and Upper-Central Teeth in Prosthodontics	106
Travma Nedeniyle Üç Dişinde İntrüzyon Gerçekleşen 9 Yaşındaki Hastada Tedavi Yaklaşımı: Bir Olgu Sunumu	107
Microleakage of Different Microhybrid Resin Composites in Class I Cavities	108
Üst Çene Tam Dişsiz Hastanın İmplant Destekli Sabit Protez ile Rehabilitasyonu	110
Environment and Health / Çevre ve Sağlık	111
Akuatik Ortam Örneklerinde Icp-MS Yöntemi ile Metal Analizlerinin Optimizasyonu	112
Adana ve Mersinde Yetişen Karpuzda (Citrullus Lanatus) Bazı Antioksidant Enzim Aktivitelerinin Karşılaştırılması	113
Adana ve Mersinde Yetişen Kavunda (Cucumis Melo) Cat ve Sod Antioksidant Enzim Aktivitelerinin Belirlenmesi.....	114
Gıda Ambalajı ile Obezite Arasındaki İlişki.....	115
Kinezyolojik Kas Yöntemi ile Belirlenmiş Besin Hassasiyetine Dayalı Eliminasyon Diyetinin Atopik Dermatit Kliniğine Etkisi: Olgu Sunumu	117
Sağlık Yönetimi ve Teknoparklar: Türkiye’de Sağlık Teknoparkı	119
Yeni Konsept: Şehir Hastaneleri	121
Patient-Specific Quality Assurance for Sbrt Plans.....	122
Srs ve Sbrt Işınlamalarında Doz Doğruluğunun Değerlendirilmesi.....	124
Stereotaktik Vertebra Planlamalarında Farklı Kolimatör Açılarının Doz Dağılımına Etkisi	125
Kateter Ablasyonu Uygulaması Sonrası Geçici Kortikal Körlük	126
Tip 2 Diyabetes Mellitus’lu Hastaların Hastalıklarına Yönelik Tutum ve Davranışlarının İncelenmesi.....	128
Mor İdrar Torbası Sendromu; Olgu Sunumu	129
2000-2005 Yılları Arasında Kliniğimize Başvuran Nazofarenks Kanseri Hastaların Tedavi Sonuçlarının Geriye Dönük İncelenmesi.....	130
3. Basamak Fizik Tedavi Hastanesi Getat Merkezi İlk 6 Aylık Başvuru Durumlarının İncelenmesi	132
A New Age Index Highly Correlated with Visceral Adiposity as well as Body Mass Index.....	134
Abant İzzet Baysal Tıp Fakültesi Eğitim ve Araştırma Hastanesi 2018 Yılı Tam Kan Kullanım Oranlarındaki İyileştirme	135
Afibrinojenemi/hipofibrinojenemi Tek Merkez Deneyimi: Klinikten Laboratuvara	137
Aile Hekimliği Polikliniğine Başvuran Hastaların Antibiyotikler ile İlgili Bilgi Düzeyi ve Davranışlarının Değerlendirilmesi	139
Akromegali ve Neden Olduğu Kardiyometabolik Komplikasyonlar	141
Akut Orta Serebral Arter İnfarktı Olan Hastalarda Patolojik Esneme: Prognostik Önemi ve İnfarkt Yeri ile İlişkisi	142
Akut Renal Enfarktüs Tanısında Serum D-Dimer Seviyesinin Yararı.....	144
Akut Romatizmal Kardit Tanısıyla Takip Edilen 24 Hastanın Değerlendirilmesi	146
Auralı-Aurasız Migren Hastalarında Eritrosit Dağılım Genişliği (Rdw) Düzeyinin Yeri	147

Baş Ağrısı ile Başvuran Hastalarda Manyetik Rezonans Görüntülemeye İncidental Saptanan Bulgular	148
Beyinde Ağır Metal Birikimi ile Seyreden Nadir Nörojenetik Hastalıklar: Bolu Deneyimi	150
Bir Üniversite Hastanesinin Kardiyovasküler Mortalite Verileri	151
Bulantı- Kusma Şikayeti ile Gelen Hastaların Maliyet Analizi.....	153
Çocuklarda Demir Eksikliği Anemisinde Eksudatif Enteropatinin Araştırılması.....	154
Considerations of Natural Remedies for Insomnia	155
Cord Blood Vitamin B12, Folic Acid, and Ferritin Levels in Neonates	156
Demir Eksikliği Anemisi ve Kronik Hastalık Anemisi Ayırımında Eritrosit İndeksleri Serum Demiri Total Demir Bağlama Kapasitesi, transferrin Saturasyonu, serum Ferritini ve Eritrosit Ferritini ve Akut Faz Reaktanları	157
Diyabet Okulunda Verilen Eğitimlerin Diyabet Parametreleri Üzerine Etkisi: Bir Devlet Hastanesi Örneği.....	159
Diyaliz Tedavisi Uygulanan Hastada Görülen Nadir Komplikasyon: Disequilibrium Sendromu	160
Diz Osteoartrit ile Osteoporoz Arasındaki İlişki	161
Dörtçelik Çocuk Hastanesinde Tanı Alan Kawasaki Olgularının Değerlendirilmesi	162
Effect of Obesity On Magnetic Resonance Imaging Findings Associated With Medial Meniscal Injuries	163
Endoskopik Akciger Hacim Azaltıcı Tedavi Uygulanan Hastaların Mikrobiyolojik Sonuçları	164
Epilepsi Tedavisinde Kullanılan Valproatın Hematolojik Yan Etkileri	166
Geç Başlangıçlı Bir L-Dopa Yanıtlı Distoni Olgusu	167
Genç İskemik İnme Hastalarının Bir Yıllık Analizi	169
GENÇ İSKEMİK İNMELİ HASTALARDA EKOKARDİOGRAFİNİN TANISAL ÖNEMİ	170
Gestasyonel Diabetes Mellitus ile Serum D Vitamini Düzeyi İlişkisinin Araştırılması	172
Gonadotoksik Kemoterapi Almış ve Kür Sağlanmış Çocukluk Çağı Kanser Hastalarında Puberte, Sekonder Seks Karakterleri ve İnhibin B İlişkisi.....	173
Graves Hastalığı Tedavisi: Üçüncü Merkez Deneyimi	175
Graves Hastalığında Ampirik Rai Tedavisinin Etkinliği	177
Hemofagositik Lenfositosisli Hastalarda Terapotik Plazma Değişiminin Laboratuvar Parametrelerine Etkisi	178
Hepatit C Enfeksiyonunun Değişik Evrelerinde Serum Leptin Seviyesi	179
Hipersensitive Pnömoni	180
Hipertansiyon Hastalarında Mpv, Nötrofil/lenfosit ve Mpv/plt Oranı İlişkisi.....	181
Hipertiroidi Tanısı ile İzlenen Çocuk ve Ergenlerin Klinik Özellikleri ve Uzun Dönem İzlem Sonuçları	182
Hızlı Ardışık Entübasyon Protokolü ile Entübasyon Kararı Alınan Acil Servis Hastalarının Preoksijenizasyon Evresindeki Arteriyel Kan Gazı Değerlerinin İncelenmesi.....	184
Huzursuz Bacaklar Sendromunda Baş Ağrısı Prevalansı ve Yaşam Kalitesi Üzerine Etkisi.....	186

İdiopatik Hafif Karpal Tünel Sendromu Olan Hastalarda Farklı Elektrodiagnostik İncelemelerin Duyarlılığı	187
İdrar Kültürlerinden Üretilen Mikroorganizmalar ve Antibiyotik Duyarlılıkları	188
İnfantil Başlangıçlı Multisistemik Nörolojik, Endokrin ve Pankreas Hastalığı Olgusu: Nadir Bir Ataksi, Güçsüzlük Nedeni	189
Intramusküler Avil Enjeksiyonu Sonrası Gelişen Deliryum	190
Introital Sonografi ile Stres İnkontinansda Posterior Vezikouretral Açık Değerlendirilmesi	191
İskemik İnme Geçiren Genç Hastalarda Protobotik Gen Mutasyonları: Klinik Tecrübemiz	192
Karaciğer Nakli Sonrası Hepatoselüler Karsinom Nüksünde Radyolojik, Histolojik Bulgular ve Milan Kriterlerinin Prediktif Değeri	194
Kliniğimizde Yeni Tanı Alan Tip1 Diyabetes Mellitus'lu Hastaların Epidemiyolojik Özellikleri ve Büyüme Hızlarının Değerlendirilmesi	196
Kömür Madeni İşçilerinde Uzun Çalışma Süreleri Karpal Tünel Sendromu Görülme Sıklığını Arttırır mı?	197
Kronik Hepatit B Hastalarında Perihepatik Lenf Nodlarının Bt ile Değerlendirilmesi: Laboratuvar Bulgularıyla İlişkisi	199
Küme Tipi Baş Ağrısı Şikayetiyle Başvuran Hastalarda Kraniyal Manyetik Rezonans İncelemelerinin Retrospektif Olarak Değerlendirilmesi	200
Meme Kanseri Olgularında Aksiller Lenf Nodunun Kısa Eksen-Uzun Eksen Oranının Kesim Değeri Belirlenmesi, USG ve MRG nin Tanısal Değerleri	201
Meme Radyoterapisinde Farklı Pozisyonlama ve Tedavi Tekniklerinin Tedavi Kalitesine Etkisinin Olgu Eşliğinde Değerlendirilmesi	202
Migren Hastalarında İnflamatuvar Göstergeler	203
Migrenli Olgularda Kraniyal Manyetik Rezonans İncelemelerinin Retrospektif Olarak Beyaz Cevher Lezyonları Açısından Değerlendirilmesi	205
Mr Enterografi İncelemelerinde Dolikokolon Bulguları ve Oranı	207
Multifokal Papiller Tiroid Kanseri Hastalarda Diyabet Varlığı Klinikopatolojik Özellikleri Etkiler mi?	208
Nadir Bir Olgu: Akut Parapleji ile Acil Servise Prezente Olan Yeni Tanı Multipl Myelom ve Plazmositom Birlikteliği	210
Nadir Görülen Bir Benign Mide Tümörü Olgusu: Pleksiform Fibromiksoma	211
Nötrofil/lenfosit (N/l) Oranının Akut Bronşiolitte Tanı Değeri Nedir?	212
Obstrüktif Uyku Apne Sendromunda Polikliniğe Başvuru Süreci ile Eğitim Düzeyi İlişkili midir?	214
Okul Öncesi Çocuklarda Annelerin Besleme Davranışları ve Kaygı Durum Değerlendirilmesi	216
Osa'da Vücut Kitle İndeksinin Polisomnografik Uyku Parametreleri ve Kan Oksijenizasyonuna Etkisi	217
Özkiyım Girişiminde Bulunan Gebelerin Değerlendirilmesi	219
Pankreas Kanseri Hastalarda Hematolojik Parametrelerin (Mean Platelet Volume, Nötrofil/lenfosit Oranı, Trombosit/lenfosit Oranı, Eozinofil ve Lenfosit Sayısı) Prognoz - Tedavi Takibinde Kullanılabilirliklerinin Araştırılması	220

Pediyatrik Olguda Akut Transvers Miyelit Rehabilitasyonu.....	223
Pediyatrik Başağrılarının Manyetik Rezonans Görüntüleme Bulgularının Değerlendirilmesi	225
Polikliniğe Başvuran Hışıltılı Çocuklarda Serum D Vitamini Düzeyleri.....	226
Primer Adrenal Yetmezlikte Otoimmün Poliglandüler Sendrom Sık Değil Mi?	227
Psikiyatri Perspektifinden Lomber Dejeneratif Disk Hastalıklarının Değerlendirilmesinde Kullanılan Yaşam Kalitesi Testleri	229
Serviks Kanseri Tedavisi Sonrasında Radyoterapinin Tetiklediği Böbrek Kanseri: Olgu Sunumu	230
Sinir Sistemi Hastalığı Olan Çocuklarda Tamamlayıcı ve Alternatif Tedavilerin Kullanımı	232
Solunum Sistemi ve Mikrobiyom: Hastalıkta, Sağlıkta.....	234
Subskapularis Tendon Hasarlarında Korakohumeral Mesafe ile Korakoid Morfolojisinin Önemi, mrg ile Değerlendirme	235
Supraspinatus Tendinopatili Hastalarda Manyetik Rezonans Grade ile Elastografi Gerilim Oranları Arasındaki Korelasyonun Değerlendirilmesi	236
Tek Doz Enoksoparin Tedavisinin Transradyal Koroner Anjiyografi Sonrası Radyal Arter Oklüzyonuna Etkisi.....	238
Tekirdağ Namık Kemal Üniversitesi Adli Tıp Anabilim Dalı'na 01.06.2017-01.06.2019 Tarihleri Arasında Başvuru Yapan Adli Nitelikli Olguların Değerlendirilmesi	240
The Importance of Adipokine Indices in Pediatric Obesity	241
The Importance of Phytochemicals in Phytotherapy Applications Against Obesity	242
The Role of Bone Marrow Biopsy in the Diagnosis and Staging of the Disease in Patients With Malignant Tumors	243
Tip II Diyabet Hastalarında Maskeli Hipertansiyon Varlığını Saptamada Nötrofil Lenfosit Oranının Rolü	244
Toraks Bilgisayarlı Tomografi Anjiyografi İncelemesinde Akut Pulmoner Emboli Saptanan ve Saptanmayan Olguların Parankimal ve Plevral Bulgularının Karşılaştırılması	245
Tp-Te İntervali Sol Ventrikül Geometrisinden Bağımsız Olarak Hipertansiyon ile İlişkilidir	247
Yeni Tespit Edilmiş Esansiyel Hipertansiyonlu Olgularda Endotelial Disfonksiyonu Göstergelerinin Araştırılması	249
Age of Diagnosis and Anthropometric Data in Relation to İnflammatory Bowel Disease in the Area of Osijek-Baranja County in the Period 2000-2014.....	250
Distribution of Patients Affected by İbds Based On Family Anamnesis for İbd, Malignancy of Gi Tract and Autoimmune Diseases in Osijek-Baranja County (2000-2014)	251
Ergometric Stress Test As Part of Cardiac Rehabilitation	252
Gestasyonel Yaşı 33 Haftanın Altında Sürfaktan Verdiğimiz Preterm Hastalarımızda Merkezimizin Patent Duktus Arteriozus Yönetimi	253
Masif Kardiyomegalinin Eşlik Ettiği Ölümle Sonuçlanan Metabolik Sendrom Olgusu	255
Physical Activity As Everyday Prevention of Hypertension.....	256
Relation Between General Features and İncidence of İbd in Area Osijek-Baranja Country.....	257

Barsak Mikrobiyotası Modülasyonunun İnflamatuvar Barsak Hastalıklarının Tedavisindeki Rolü	258
Eklem Hiper mobilitesi ile Lomber Disk Dejenerasyonu ve Bel Ağrısı Arasında İlişki Var Mı? Bir Multidisipliner Klinik Çalışma	260
Gonartrozlu Hastalarda Tibial Eğim ile Fiziksel Performans, Aerobik Kapasite ve Dinamik Denge Arasındaki İlişkinin İncelenmesi.....	261
İdiyopatik Skolyozlu Genç Bireylerde Üç Boyutlu Skolyoz Egzersizlerinin Ağrı ve Solunum Fonksiyonlarına Etkisi.....	263
Şiddeti Etkileyen Genetik Faktörler	264
Bazı Dioksimlerin Biyofilm Oluşumu Üzerine İnhibisyon Etkilerinin Araştırılması	265
Kronik Ağrının Operant Modeli ve Eş Tepkisi: Eş Tepki Ölçeği'nin Türkçe Geçerlik ve Güvenirlik Çalışması	266
Cerrahi Girişim Sonrası Deliryum ve Hemşirelik Bakımı.....	267
Cerrahi Hastalarında Perioperatif Hipotermimin Yara İyileşmesi Üzerine Etkisi.....	269
Crush Sendromu ile İlişkili Sorunların Yönetimi ve Hemşirelik Bakımı	270
Diyaliz Tedavisi Alan Hastaların Öz Yeterlilik ve Sosyal Destek Düzeyleri	272
Gebelikte Sigara Kullanımına Yönelik Sağlık İnanç Modeli Ölçeğinin Geliştirilmesi: Geçerlik ve Güvenirlik Çalışmaları.....	274
Hemşirelerde Akılcı İlaç Kullanımı Konusunda Farkındalık Oluşturmada Eğitimin Etkisi.....	275
Hemşirelerde İş Güvenliği ve İş Yaşam Kalitesi.....	277
Hemşirelerde Meslektaş Dayanışması ve İş Stresi	279
Hemşirelerin Mesleğine Yönelik İmaj ve Mesleğe Bağlılık Algısı.....	281
Hemşirelerin Postpartum Döneme İlişkin Uyguladıkları Geleneksel Uygulamalar.....	283
Hemşirelerin Yönetici Hemşirelere İlişkin Liderlik Algıları ve Örgütsel Vatandaşlık Davranış Düzeyleri	285
İlköğretim İkinci Basamak Öğrencilerinin Uyku Düzeni Davranışlarının İncelenmesi.....	287
Kemik Metabolizması ve Vitamin K	288
Öğrencilerin Çocuk Hakları Konusundaki Bilgi ve Tutumuna Pediatri Hemşireliği Derslerinin Etkisi ..	289
Ruhsal Hastalığa Sahip Kadınlarda Planlanmamış Gebelikler	290
Yoğun Bakım Hastalarında Uyku Sorunları ve Hemşirelik Yönetimi.....	292
Yoğun Bakım Hemşirelerinin Duyusal Yoksunluk Kavramına Bakışı: Kalitatif Bir Çalışma	293
Total Phenolic, Total Flavonoid, and Mineral Contents; Macro- and Micromorphology; and Mucilage Formation in <i>Salvia syriaca</i> L. Mericarps	295
Orta Yaş Bireylerde Gövde Fonksiyonunun Dinamik Denge ve Yürüme Hızı ile İlişkinin İncelenmesi	296
The Analysis of The Correlation of Trunk Functioning with Dynamic Balance and Walking Speed in Middle Aged Individuals	297
Aynı Sitolojik Orijinli İki Tümör, Bunlar İki Farklı Tümör Mü Yoksa Biri Diğerinden Farklı Mı? 1331 Total Tiroidektominin Retrospektif Analizi	298

14 – 16 Yaş Erkek Voleybolcularda Uygulanan Sekiz Haftalık Asılı Egzersiz Sistemi ve Geleneksel Kuvvet Antrenmanlarının Karşılaştırılması	299
14-16 Yaş Kız Yüzücülerin Antropometrik, Esneklik ve Kuvvet Özelliklerinin İki Farklı Çıkış Performansına Olan Etkilerinin Karşılaştırılması.....	300
15 - 16 Yaş Erkek Basketbolcularda Sabit ve Sabit Olmayan Yüzeylede Yapılan Denge Antrenmanlarının Denge ve Pas Performansı Üzerine Etkisi	301
Ağır Engelli Bireylerin Fiziksel Aktivite ve Spora Katılımında Paralimpik Boccia'nın Yeri ve Önemi	302
Crossfit Antrenmanlarının Sedarer Bireylerde Serum Enzim Düzeylerine Etkisi	304
Dinamik ve Statik Germe Egzersizlerinin Okçulukta Hedefleme Performansına Akut Etkisi	305
Elit Bilardo Oyuncuları ve Bilardoya Yeni Başlayan Bireylerin Hız Mesafe Tahminleri ve Reaksiyon Zamanlarının İncelenmesi	307
Elit Sporcularda Öz Yeterliliğin Dikkat ve Motor İmgeleme ile İlişkisi	309
Fitness Merkezine Spor Yapmak Amacıyla Gelen Kronik Bel Ağrısı Olan Erkeklerde Serum C-Reaktif Protein Düzeyleri	311
Milli Sporcularda Golf Salınımı Sırasında Ağırlık Transferinin Vuruş Performansına Etkisinin İncelenmesi	312
Paralimpik Boccia'da Serebral Palsi'li Bireylerin Üst Ekstremitte Fonksiyonel Beceri Düzeyi ile Sportif Başarıları Arasındaki İlişki	313
Sporcu ve Sporcu Olmayan Adolesan Kızlarda Yaşam Kalitesinin Karşılaştırılması	315
Taekwondo Spor Dalına Özgü Geri Bildirim İçin Tasarlanan Ölçüm Materyali ve Uygulaması.....	316
Uzun Süreli Sportif Antrenmanın Alt Ekstremitte Kuvvet Profilleri Üzerindeki Etkilerinin İncelenmesi	318
Yer ve Aletli Pilates Egzersizi Yapan Kadınlarda 10 Seanslık Egzersizlerin Vücut Kompozisyonuna, Esnekliğe ve Dayanıklılığa Olan Etkilerinin Karşılaştırılması.....	319
Yüzücülerde Suda Dönüş Tekniğindeki Horizontal İtiş ile Karasal Vertikal Sıçrama Arasındaki İlişkinin İncelenmesi	320
Hareketsiz Nefes Tutma Öncesinde Oksijen Solumanın Kas İçi Oksijen Doygunluğuna Etkisinin İncelenmesi	321
Acil Servise Düşme Sebebiyle Başvuran Hastaların Özellikleri	322
Tıbbi Video Paylaşım Platformu Websurg Üzerinde Yayınlanan Total Ekstraperitoneal Laparoskopik Kasık Fıtığı Ameliyatı Videolarının Güvenilirliği ve Kalitesinin Değerlendirilmesi.....	324
A Rare Complication of Congenital Scoliosis Surgery – Pneumopericardium	326
Adneksiyel Kitlelerin Değerlendirilmesinde Yeni Bir Tümör Belirteçi Olan Human Epididimis Faktör (He-4)' ün Prediktif Değerinin Belirlenmesi	327
Akut Apendisitlerde Ultrasonografinin Tanısal Değeri	329
Akut Batın Kliniğine Eşlik Eden Ürolojik Patolojiler	331
Akut Gastroenterit Atakları Sonrası Tekrarlayan Kanama ve Şiddetli Karın Ağrısı ile Prezente Olan İleal Lipom Olgusu.....	332
Amiloid Guatr: Olgu Sunumu.....	333

Antibacterial Effects of Sodium Bicarbonate	335
Hemithorax developing after percutaneous biopsy from thoraco-lumbar junction: A case report ...	336
Kırık iyileşmesinde rijit intramedüller çivi ile elastik intramedüller çivinin etkisinin karşılaştırılması.	337
TEKRARLAYAN ANTERİOR OMUZ ÇIKIKLARINDA MODİFİYE LATARJET-BRİSTOW PROSEDÜRÜ	339
ÜST EKSTREMİTENİN SIK ATLANAN KIRIKLARI: 4 OLGU SUNUMU VE LİTERATÜR DERLEMESİ	341
TAVŞAN TİBİASI KIRIK MODELİNDE OYMALI- OYMASIZ İNTRAMEDÜLLER ÇİVİLERİN KAYNAMA SONUÇLARININ KARŞILAŞTIRILMASI.....	343
Andız Pekmezinin (Juniperus Drupacea) Pelet Kalitesi Üzerine Etkileri	344
Atlarda Donlarla Gelen Hastalıklar	345
Farklı Hayvan Türlerine Ait Nekropsilerden Elde Edilen Organ Numunelerinin Sitolojik ve Histopatolojik Olarak Karşılaştırılması	346
Kars İlindeki Sığırlarda 2016 Yılında Kistik Ekinokokkozis'in Yaygınlığı ve Mevsimsel Dağılımı	348
Nonsteroidale Antiinflatuvar (Nsaii) ve Özel Siklooksijenaz-2 (Cox-2) Engelleyicileri.....	350
Tavşanlarda Ekokardiyografik Bulgular.....	352
Türkiye'deki Çiftlik Hayvanlarının Sayısı ve Verimlerine İlişkin Değerlendirme	353
Ortopedik Cerrahide Preoperatif Nütrisyonel Risk Değerlendirmesi.....	354
Çocuklarda Pilonidal Sinüs Hastalığına Yaklaşım: Hastalarımızın Retrospektif Olarak Değerlendirilmesi	355
Is the Beck Angle a Valuable Ratio to Investigate Normal Patellar Height in Turkish Population'	356
Humerus Diafizi Yerleşimli İntraosseöz Hemangioma	357
Gövde ve Ekstremitte Yerleşimli Dermatofibrosarkoma Protüberans: Cerrahi Yönetim ve Orta Dönem Sonuçlar	358
Perfore Apandisit Komplikasyonu Olarak - Dev Over Kisti Basısına Bağlı Olarak Entero-Vajinal Fistül Oluşması.....	359
Gençlerde Kronik Subdural Hematom Olgusu Serisi: Tek Merkezli Klinik Gözlem	360
Pes Ekinovarus Tedavisinde Ebeveyn Eğitiminin Klinik Sonuçlara Etkisi	361
Overlere Küçük Hücreli Kanser Metastazı ve Ektopik Adrenal Dokusu	362
Servikal Smear ve Biyopsi Sonuçlarının Karşılaştırılması.....	364
Farklı Yaş Gruplarında Tiroid Papiller Karsinom ve Papiller Mikrokarsinom Sıklığının Karşılaştırılması	366
Son 10 Yılda Üveitle İlgili Çalışmaların Bibliyometrik Analizi	367
Diferansiye Tiroid Karsinomlarında Preoperatif İnce İğne Aspirasyon Biyopsi Sonuçları ile Rezidü Doku Varlığı İlişkisi.....	369
Distal Üreter Taşı Nedeniyle Cerrahi Yapılan Hastalarda Yaşamsal Kalite Değerlendirilmesi	370
Sistemik İmmün İnflamasyon İndeksi ile Eretil Disfonksiyon Arasındaki İlişki.....	372
Aşırı Aktif Mesane Sendromlu Kadınlarda İntravezikal Onabotulinumtoksina'nın Cinsel Fonksiyon Üzerindeki Etkisi	374
Vücut Kitle İndeksi ve Yaralanma Süresinin Menisküs Tamiri Sonrası Sonuçlarına Etkisi	375

Peroneus Longus Allogrefti ve Otojen Hamstring Tendonu Kullanılarak Ön Çapraz Bağ Rekonstrüksiyonunun Klinik Sonuçlarının Karşılaştırılması.....	377
Clinical outcome of the botulinum toxin A treatment in patients with infantile esotropia	379
The Effect of Intralesional Triamcinolone Acetonide Injection for Primary Chalazion in Adults	380
The Importance of Arcuate Foramen, a Variation of the Atlas: A Microsurgical Cadaveric Study and Review of the Literature.....	381
Spinal Cord Injuries Caused by Civilian Gunshots	383
Geç Bleb Yetmezliğine Bağlı Başarısız Trabekülektomi Sonrasında Sirküferensiyal Sütür Trabekülotomi Sonuçları	384
Yeni Tanı Almış Glioblastomlu Hastalarda Cerrahi Rezeksiyon Miktarının Sağkalım Süresi Üzerine Etkisi	386
İNTRAABDOMİNAL YERLEŞİMLİ DEV DEDİFERANSİYE LİPOSARKOM OLGUSU	388
Hiponatreminin Klinik ve Epidemiyolojik Yönden İncelenmesi	389
İmmüno-supresif Hastada Viral İnfeksiyon: Olgu Sunumu	391
Gebelikte Maruz Kalınan Hava Kirliliği Düzeyi ile Hipospadias Görülme Sıklığı Arasındaki İlişkinin Değerlendirilmesi	392
Endoskopik Septoplasti Sonuçlarımız: 247 Olgunun Retrospektif Analizi	393
Sıvı Bazlı Sitoloji Materyalinde Asc-Us Tanılı Olguların Hrhpv ile İlişkisi ve Kolposkopik Sonuçları	394
Far Lateral Disc Herniation Mimicking Cluneal Nerve Entrapment	395
OBEZİTE VE BAĞIMLILIK	396
Primer Torakal Vertebra Tutulumu Olan ve Paraparaziye Yol Açan Hepatit-B ve Hepatit –c Virüs Taşıyıcılığı Olan Hastada Diffüz Büyük B Hücreli Lenfoması.....	398
Yeni Kurulan İlçe Endoskopi Ünitesinde Yapılan Üst Gastrointestinal Endoskopisi Serisinde Heterotopik Pankreas Görülme Oranı	399
Hearing Impaired Individuals and Stigma Among Students of Vocational School of Health Services.	400
Effect of Intravitreal Ranibizumab Injection On Central Macular Thickness.....	401
Jinekolojik Cerrahi Geçiren Hastalarda İntravenöz Midazolam ile Bilinçli Sedasyonun Amnezik Etkilerinin Bispektral İndeks Monitorizasyonu, Resim Hatırlama Testi ve Sözel Bilgi Hatırlama Testi ile Değerlendirilmesi	402
Olgu Sunumu: Palatal Myoklonus Nedenli Objektif Tinnitus	404
Pediyatrik Hastada Ender Görülen Dilde Schwannoma Olgusu	405
Lomber Lordoz ve Sakral Slop Parametreleri.....	406
ERİŞKİNLERDE SPINAL KURVATUR AÇILARININ ÖLÇÜMÜ	407
Travma Sonrası Posterior Longitudinal Ligament Kemikleşmesi Nedeniyle Tetrapleji Gelişmesi	408
Geleneksel Kapalı Eksizyonel Hemoroidektomi ile LigaSure™ ile Yapılan Hemoroidektomilerin Karşılaştırılması.	409
Diyabetik Ayak Tanısı ile Amputasyon Yapılan ve Protez Kullanan Hastalarda Amputasyon Seviyesi ve Hasta Memnuniyeti İlişkisi	411
Son 10 Yılda Kalça Kırığı Tedavi Maliyetlerindeki Değişimin Değerlendirilmesi	413

Romatolojik Hastalıklarda Anımsama Saptırması	414
Ayak Bileği Sindezmoz Hasarında Ameliyat Öncesi Radyografik Ölçümler ile Ameliyat İçi Değerlendirmenin Karşılaştırılması.....	416
Konservatif Tedavi Edilen Deltoid Bağ Yaralanmaları Fonksiyonel Sonuçları Etkilemez	417
Erken Evre Gonartrozda Eklem İçi Prp Uygulama Yöntemlerinin Etkinliğinin Karşılaştırılması	418
Toplumsal Cinsiyet Açısından Kadının Kendine Uyguladığı Şiddet.....	419
Baş ağrısı şikayetiyle başvuran hastalarda kraniyal manyetik rezonans incelemelerinin retrospektif değerlendirilmesi	421
İnterskalen Brakial Plexus Bloğu Uygulamasında Prilokain ve Bupivakain Kullanımına Bağlı Methemoglobinemi.....	423
Total Kalça Artroplastisi Revizyonu Sebepleri: 20 Yılda Ne Değişti?	424
Mezenterik Yerleşimli Perfore Meckel Divertikülü;	425
Olgu Sunumu.....	425
Gestasyonel Diyabetli Hastalarda Maternal ve Fetal Sonuçlar	427
Prostat Spesifik Antigeni 4-10 Ng/dl Arasındaki Hastalarda, Patolojik Parametreler İle Labaratuvar Parametrelerinin İlişkisinin Değerlendirilmesi.....	428
Effect of Obesity On Meniscal Extrusion in Patients With Medial Meniscal Tear	430
İntrauterin Hidrosefaliyi Taklit Eden Konjenital Ekstraaksiyel Yerleşimli Dev Beyin Tümörü Olgusu..	431
Nadir Bir Baş Dönmesi Nedeni: Dehisens Juguler Bulbus	433
Gebelikte Nadir Bir Akut Karın Ağrısı Nedeni:	435
Morgagni Kist Torsiyonu.....	435
Vulvada Subkutan Fistül ile Komplike Kondiloma Akuminata: Olgu Sunumu	436
Olgu Sunumu: Perfore Apandisite Eşlik Eden Rastlantısal Meckel Divertikülünde Karsinoid Tümör Varlığı	437
PARTICIPANTS / KATILIMCILAR.....	439

Athlete's heart: adaptation or cardiomyopathy?

Prof. Viktor Peršić, MD, PhD

University of Osijek, Croatia

Thalassotherapia Opatija: University Hospital for treatment, prevention and rehabilitation of cardiovascular disease, Opatija, Croatia

Abstract

Intense and regular physical exercise is responsible for various cardiac changes (electrical, structural and functional) that represent physiological adaptation to exercise training. This remodeling, commonly referred to as 'athlete's heart', can overlap with several pathological entities, in which sudden cardiac death (SCD) may be the first clinical presentation.

Health promotion efforts aimed at CV disease prevention, emphasizing physical activity, have led to increased participation in recreational and competitive sport. However, cases of SCD among athletes continue to raise concerns regarding the safety of exercise. All this imposes numerous questions: Is athletes' heart a physiological condition?, Can exercise damage a previously normal heart?, Which are the main differences between physiological and pathological Left ventricle hypertrophy? Which are the best imaging criteria for differentiating cardiomyopathy from athlete's heart?, and many others that will be the subject of lectures.

Keywords: athlete's heart, exercise training,

Literature:

1. Paula A. M. Cavalcante, Mauro S. Perilhão, Ariana A. da Silva, Andrey J. Serra, Aylton F. Júnior, Danilo S. Bocalini. Cardiac Remodeling and Physical Exercise: A Brief Review about Concepts and Adaptations. *International Journal of Sports Science* 2016, 6(2): 52-61 53
2. Neri Serneri GG et al, Increased cardiac sympathetic activity and insulin-like growth factor-I formation are associated with physiological hypertrophy in athletes. *Circ Res* 2001; 89: 977-982
3. Bernardo BC, Weeks KL, Pretorius L, McMullen JR. Molecular distinction between physiological and pathological cardiac hypertrophy: experimental findings and therapeutic strategies. *Pharmacol Ther* 2010; 128: 191-227

The effect of eight weeks of NASM exercises on lordosis of female students

Shabnam AsadKarami^{1*}, Mir Hamid Salehian²

¹Department of Physical Education and Sport Sciences, University of Isfahan, Iran

²Department of Physical Education, Tabriz Branch, Islamic Azad University, Tabriz, Iran

**Corresponding Author Email: Asadkarami.shabnam@gmail.com*

Abstract

The aim of this study was to investigate the effect of eight weeks of NASM exercises on Lordosis of female high school students. In this semi-experimental research, among the non-athletic female students, they were identified from the lateral aspect by a primary screening with the observation of the spine status. Then, the researcher selected 30 subjects with the highest deviation in this anomaly. They were randomly divided into two groups of 15 experimental subjects with mean age of (14.23 ± 0.66), height (147.73 ± 27.27), weight (48.43 ± 4.44), and control group with mean age of (14.28 ± 0.63), height (147.33 ± 6.55), weight (48.53 ± 4.24). Lordosis of subjects were measured and recorded by flexible ruler before and after the training period. The experimental group performed weekly 3 sessions of 50 minutes of NASM corrective exercises for 8 weeks, while subjects in the control group performed their daily activities. Data were analyzed by T test at a significant level of $P \leq 0.05$. The results showed that eight weeks of NASM exercises had a significant effect on lordosis of female high school students. Based on the findings of this study, the new NASM series of exercises seems to be effective as a new approach to improving abnormality. Therefore, it is recommended for coaches, therapists and specialists.

Keywords: Female students, lordosis, NASM exercises

Social Media in Cardiology: A Race against Time

Elnur Smajić^{1*}, Antonija Krstačić^{2,3}, Goran Krstačić^{3,4,5}

¹University Clinical Center Tuzla, Clinic for internal diseases, Cardiology department, 75000 Tuzla, Bosnia and Herzegovina

²University Hospital Center "Sisters of Mercy", Traumatology Clinic, 10000 Zagreb, Croatia

³School of Medicine University of Osijek "Josip Juraj Strossmayer", 31000 Osijek, Croatia

⁴Faculty for Dental Medicine and Health University of Osijek "Josip Juraj Strossmayer", 31000 Osijek, Croatia

⁵Institute for Cardiovascular Prevention and Rehabilitation, 10000, Zagreb, Croatia

*Corresponding author: Elnur Smajić, elnur.smajic@ukctuzla.ba, +38761185437,

Abstract

Human beings need social interactions to maintain a healthy life and mind. Letters are the earliest methods of communicating across great distances delivered by hand from one person to another. Social media use contribute to enviromental and genetic factors.

The sharing of medical scientific information is moving from on-site presentations to digital online publication (webinars, etc.). In todays world, the first European supercomputers will support researchers, industry and bussines in developing new applications in domains such as personalized medicine, bio- engineering, drug and material design. The ideal platform for this development is social media, and the leader in this form of communication is the field of cardiology.

The patients are very active on social media, and the numbers of electronic patients continues to grow. The seniors go online, more than young people, every single day and more than half of these seniors go online, in order to access health information. On the other hand patients can be harmed by misinformation or by misplaced trust. These effects will contribute to a better understanding of potential benefits and challenges for both patients and healthcare professionals.

Great potential for use of social media are recognized by healthcare providers, medical institutions, medical societies, scientific journals and clinicians in order to improve health outcomes. Social media in cardiovascular care should be used like: engaging directly with patients about a particular disease process, treatment options, and cardiovascular care, it should be provided generally and not specific to a particular patient; provide timely and credible information and disease-speicific education to patients as well as colleagues; share medical information and disease-specific knowledge with colleagues around the world, develop a network to engage with colleagues and discuss best practices; market- share your expertise and abilities with the world, establish a national/international reputation and influence policy and practice guidelines.

Social media have positive impact in both the primary and secondary prevention of cardiovascular diseases. Social media opens the opportunity for fast- sharing of information. There are some points that we have to keep in mind when using social media: best practice, strive accuracy, never identify a patient, ask permission, assume beneficence, be respectful. The future of cardiovascular care will be transformed by advances in artificial intelligence, digital health technology and mobile devices as a means to prevent and treat heart disease. Cardiologists on social media have entire world to discuss new ideas.

Keywords: Cardiology, Social Media,

Farklı Ortodontik Apareylerin Yaşam Kalitesi Üzerine Etkisi

Sanaz Sadry¹ *

¹*Istanbul Aydın Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi*

**Sorumlu yazar: SANAZ SADRY*

Özet

Amaç: Bu çalışmanın amacı ağız dışı ve ağız içi hareketli ve sabit apareyler gibi farklı ortodontik apareyler ile tedavi gören hastaların, tedavi esnasındaki yaşam kalitesi (OHIP-14) üzerine etkilerini araştırmaktır. Bu ilişkinin sosyodemografik faktörler (yaş, cinsiyet, sosyal sınıf), tedavi isteği ve diş hekimi ziyaret sıklığı olan ilişkisini vurgulamaktır.

Materyal ve Metot: Çalışma gurubu ortodontik tedaviye ihtiyaç duyan ve yaşları 8 ile 14 arasında değişen karma veya daimi dentisyonda, farklı ortodontik apareylerle (Headgear, Face mask, Chin cap, Monoblok, Hızlı üst çene genişletme, schwarz) tedavi olan 60 çocuktan ve kontrol gurubu ise ortodontik problemi olmayan ya da önemsenecek seviyede ortodontik problem yaşayan 20 çocuktan oluşmaktaydı. Tüm tedavi grupları için veri toplama apareylerin uygulandığı ilk gün (T1), tedavinin 7.gününde (T2), ve 3. ayında (T3) gerçekleştirildi. Her bireyin Diş Sağlığı Bileşeni (DHC) esas alındı. Yaşam kalitesi üzerine bu ihtiyacın etkisini belirlemek için kısaltılmış 16 maddelik CPQ11-14 anketi ve Child-OIDP indexi kullanıldı. **Bulgular:** Tedavi gruplarının hepsinde, tedavi süresince total yaşam kalitesi ortalamaları kontrol gurubuna göre istatistiksel olarak anlamlı şekilde daha düşüktür ($p<0.05$). Kontrol gurubu ile karşılaştırıldığında çalışma gurubunda istatistiksel olarak anlamlı daha düşük yaşam kalitesi ortalamaları CPQ11-14 anketinde sadece emasyonel ve sosyal iyilik alanlarında; Child OIDP anketinde ise yalnızca gülümseme, emasyonel stabilite ve sosyal iletişim başlıkları altında tespit edilmiştir ($p<0.05$). S

onuç: Bu çalışma süresince uygulanan farklı ortodontik apareylerin hayat kalitesi üzerine etkilerini incelediğimizde, tedavi süresince 7. günde en yüksek hissedilirken, bu rahatsızlıklara ilk 14 gün içinde adaptasyon gelişmektedir.

Anahtar Kelimeler: Ortodontik Tedavi, Yaşam Kalitesi, Fonksiyonel Aparey

The Effect of Different Orthodontic Appliance On the Quality of Life

Abstract

Objective: The aim of this study was to investigate the effects of patients treated with different orthodontic appliances such as extraoral and intraoral oral and fixed appliances on quality of life (OHIP-14) during treatment. To emphasize the relationship of this relationship with sociodemographic factors (age, gender, social class), desire for treatment and frequency of dental visits.

Materials and Methods: The study group consisted of 60 children with orthodontic treatment (Headgear, Face mask, Chin cap, Monoblock, Rapid maxiller expansion, schwarz) in mixed or permanent dentition aged 8 to 14, who needed orthodontic treatment and the control group and 20 children who did not have orthodontic problems or experienced orthodontic problems. Data collection for all treatment groups was performed on the first day (T1), 7th day (T2), and 3rd month (T3) of the appliances. The Dental Health Component (DHC) of each individual was based. A shortened 16-item CPQ11-14 questionnaire and Child-OIDP index were used to determine the effect of this need on quality of life. Results: The mean total quality of life was significantly lower in all treatment groups than the control group ($p < 0.05$). Compared with the control group, the statistically significant lower quality of life averages in the study group was found in the CPQ11-14 questionnaire only in the areas of emational and social well-being; In the Child OIDP questionnaire, only smile, emational stability and social communication were detected ($p < 0.05$).

Conclusion: When we examined the effects of different orthodontic appliances on quality of life during this study, adaptation to these disorders developed in the first 14 days, while it was felt highest on the 7th day.

Keywords: Orthodontic Treatment, Quality of Life, Functional Appliance

Endokrin Hastalıklarda Alternatif Splicing Mekanizmaları

Selvihan Beysel¹ *

¹Afyon Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Endokrinoloji ve metabolizma, Başkent Üniversitesi, Tıbbi Biyoloji
*Sorumlu yazar: Selvihan Beysel

Özet

Eklemenin (splicing) keşfedilmesinden kısa bir süre sonra, bazı genlerdeki ekzonların, her hücre veya gelişim aşamasında aynı şekilde kullanılmadığının farkına varıldı. Başka bir deyişle, eksonlar atlanabilir veya eklenebilir. Bu, bir proteinin (izoform adı verilen) varyasyonlarının aynı genden üretilebileceği anlamına gelir. 21 bin protein kodlayan genden 100 bin farklı protein oluşur. Ancak multipl intronlar farklı durumlarda, farklı kesip-ekleme (splicing) uğrayabilir, örneğin farklı dokularda. Böylece, bir gen birden fazla protein kodlayabilir. Bu proteinler benzer, fakat aynı değil ve farklı özellikleri var. Kalp kası m-RNA veya uterin kas m-RNA aynı genden oluşabilir. Alternatif splicing, posttranskripsiyonel süreçtir, tek genden multipl mRNA transkript oluşur, böylece fonksiyonel farklı protein izoformlarında artış oluşur, ancak aberrant splicing metabolik hastalıklara neden olur. Endokrin genler alternatif splicing mekanizmaları ile düzenlenmektedir. Özellikle spermatogenez veya GH aktivitesi bu süreçle düzenlenir. Çoğu endokrin-ilişkili genler alternatif splicinge uğrar. Bu genler hormonlar, hücre yüzey reseptörleri, nükleer reseptörler ve transkripsiyon faktörleridir. İzoformların tanımlanması ile bu mekanizma açıklanmıştır. LH veya FSH reseptör gibi tek gen, birden fazla alternatif splicing olayına maruz kalır. Endokrin genlerde regülatör diziler veya trans-acting faktörler alternatif splicingi düzenler. Hem cis-ölenmanlar hem de trans-acting faktörler ile düzenlenen genler ise calcitonin/CGRP, GH ve fibronektin genlerdir. Alternatif splicing ile oluşan protein izoformları, ilişkili, farklı veya karşıt antagonistik etki gösterebilir. Endokrin genlerin yaklaşık% 35'i alternatif splicing uğrar. Glukokortikoid, insülin, gonadotropin reseptörünün çoklu izoformları, tek bir genden alternatif ekleme ve alternatif translasyon ile oluşturulur. Büyüme hormonu birkaç izoformdan oluşur. Heterojenite, mRNA splicing, post-translasyonel modifikasyon ile oluşur. Bazı varyasyonlar türe özgüdür ve bazı varyasyonlar dokuya özgüdür.

Anahtar Kelimeler: Alternative Splicing, Endocrine Disease, Isoforms, Hormones

Alternative Splicing Mechanisms in Endocrine Diseases

Abstract

Shortly after the discovery of splicing came the realization that the exons in some genes were not utilized in the same way in every cell or stage of development. In other words exons could be skipped or added. This means that variations of a protein (called isoforms) can be produced

from the same gene. The gene encoding 21 thousand proteins consists of 100 thousand different proteins. However, multiple introns may undergo different splicing in different situations, especially in different tissues. Thus, a gene can encode more than one protein. These proteins are similar but not identical and have different properties. Heart muscle m-RNA or uterine muscle m-RNA may form from a same gene. Alternative splicing is a post-transcriptional process, multiple mRNA transcripts from a single gene, resulting in increased functional isoforms of different proteins, but aberrant splicing causes metabolic diseases. Endocrine genes are regulated by alternative splicing mechanisms. In particular, spermatogenesis or GH activity is regulated by this process. Most endocrine-associated genes undergo alternative splicing. These genes are hormones, cell surface receptors, nuclear receptors and transcription factors. This mechanism is described by the definition of isoforms. Single gene, such as LH or FSH receptor, is exposed to multiple alternating splicing events. Regulatory sequences or trans-acting factors regulate alternative splicing in endocrine genes. Calcitonin / CGRP, GH and fibronectin genes are regulated by both cis-element and trans-acting factors. Protein isoforms formed by alternative splicing may have a related, different or opposite antagonistic effect. Almost 35% of endocrine genes undergo alternative splicing. Multiple isoforms of glucocorticoid, insulin, gonadotropin receptor are formed by alternative splicing and alternative translation from a single gene. Growth hormone consists of several isoforms. Heterogeneity occurs with mRNA splicing, posttranslational modification. Some variants are species-specific and some variants are tissue-specific.

Keywords: Endocrine Disease, Alternative Splicing, Hormones, Isoforms

Bir Psikiyatri Hastanesine Başvuran Hastaların Vitamin D Seviyelerinin Retrospektif Olarak İncelenmesi

Zekiye Çatak¹ * , Meltem Yardım²

¹Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Elazığ Fethi Sekin Şehir Hastanesi, Biyokimya

²Fırat Üniversitesi Tıp Fakültesi, Biyokimya

*Corresponding author: Zekiye Çatak

Özet

Epidermiste güneş ışığı sayesinde fotokimyasal olarak üretilen vitamin D'nin fizyolojik ve davranışsal süreçler üzerinde bir takım etkiye sahip olduğu ve bu etkilerine muhtemelen büyük ölçüde cilt-vitamin D-endokrin sistem üçlüsünün aracılık ettiği öne sürülmüştür. Dolayısıyla vitamin D eksikliği birçok psikiyatrik bozuklukla ilişkilendirilmiştir. Bu çalışmada amacımız şizofreni, depresyon, bipolar bozukluk, obsesif kompulsif bozukluk, anksiyete bozuklukları gibi psikiyatrik bozukluklar ve psikiyatrik tanısı olmadan, özgül olmayan psikiyatrik yakınmaları nedeniyle tıbbi tedavi planlanmadan öneri ile izlenen hastalarda (genel psikiyatrik muayeneler) vitamin D seviyelerinin araştırılmasıdır. Bu retrospektif çalışmaya, Elazığ ilinde bulunan psikiyatri hastanesine 2016-2018 yılları arasında başvurmuş ve vitamin D testi sonucu olan 552 erkek ve 763 kadın olmak üzere toplamda 1315 hasta dahil edildi. Vitamin D seviyeleri; bipolar bozukluklarda(n:219) 14.9±17.5 ng/ml, depresyonda(n:324) 17.5±11.8 ng/ml, obsesif kompulsif bozuklukda(n:23) 16.3±11.4 ng/ml, şizofrenide(n:97) 19.4±10.8 ng/ml, anksiyete bozukluklarında(n:211) 18.3±11.2 ng/ml, genel psikiyatrik muayenelerde(n:395) 18±11.5 ng/ml, kontrol grubunda(n:46) 15.7±12.1 ng/ml ve totalde 17.4±11.19 ng/ml olarak tespit edildi. Tüm gruplarda vitamin D seviyeleri 20 ng/ml'nin altındaydı ve gruplar arasında anlamlı fark bulunmadı. Aksine sağlık çalışanı polikliniğinden başvurmuş ve kontrol grubu olarak değerlendirdiğimiz sağlık çalışanlarında vitamin D düzeylerinin, hastalara göre daha düşük olma eğilimi gösterdiği tespit edildi. Sonuç olarak vitamin D, beynin fizyolojik süreçlerinde ve gelişiminde önemli role sahip olabilir. Ancak esikliğin yaygın olmasının sebebi ve neden tüm populasyonun psikiyatrik bozukluklardan aynı derecede etkilenmediği henüz bilinmiyor. Dolayısıyla hem vitamin D eksikliğinin psikiyatrik bozukluklarla ilişkisini, hem de sağlıklı bireylerdeki yüksek vitamin D eksikliği oranlarını açıklamak için ileri çalışmalara ihtiyaç olduğu açık bir gerçektir.

Anahtar Kelimeler: Vitamin D, Şizofreni, Depresyon, Psikiyatrik Bozukluklar, Elazığ

Biyobelirteçlerin Klinik Kullanımı

Özlem Coşkun¹, Özlem Öztopuz¹, Mehmet Akif Ovalı¹

¹*Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi*
**Corresponding author: Mehmet Akif OVALI*

Özet

Biyobelirteçlerin temel ve klinik araştırmalarda kullanımı, tıbbın birçok alanında rutin hale gelmiştir. Biyobelirteçler ilgili hastalık durumlarını iyi karakterize edebilen, klinik sonuçları tahmin edebilen veya objektif olarak değerlendirme imkanı sağlayan fiziksel bulgular ya da laboratuvar ölçümleridir. Hastaya özel, değişik tedavi alternatiflerinden hangisinin seçilmesi gerektiği oldukça önemlidir. Aynı hastalık, farklı bireylerde çok farklı klinik seyir gösterebilir. Bu sürecin önceden tahmin edilebilmesi, tedavi etkinliğinin belirlenebilmesi, istenmeyen yan etkilerin azaltılabilmesi, hastanın değerli ve kısıtlı zamanının boşa harcanmaması, kısaca hasta için uygun tedavi seçeneğinin öngörülebilmesinde kullanılan biyobelirteçlerin önemi artmıştır. Biyobelirteçler uzun yıllardır birçok hastalığın klinik teşhisinde (örneğin, miyokard enfarktüsün teşhisinde troponin düzeyi, böbrek yetmezliğinin teşhisinde kreatinin ve pankreatit için amilaz) kullanılmaktadır. Günümüzde objektif değerler ve otomasyon teknolojisinin ölçüm kolaylığı nedeniyle biyobelirteçlerin tıpta uygulamaları gittikçe artmaktadır. Günümüzdeki biyolojik belirteçlerin çoğu, hastalık spektrumunda kullanım için gerekli özellikleri karşılamamaktadır. Bu nedenle yeni biyobelirteçlerin onaylanması gerekmektedir. Biyobelirteçlerin klinik faydalarının doğrulanması için ileriye dönük verilerin oluşturulması önemlidir. Yüksek verimli teknolojiler sayesinde; hastalık süreçleri ve diğer biyolojik süreçler tanımlanmaya ve böylece yeni biyobelirteçler belirlenerek karakterize edilmeye başlanmıştır. Moleküler biyoloji artık daha fazla “kişiselleştirilmiş ilacı” teşvik etmektedir. Biyobelirteçler kişiselleştirilmiş tıp için teşhis, prognoz ve hedefe yönelik tedavilerin seçilmesi gibi uygulamalarla artan öneme sahiptir. Moleküler tıbbın gelişimi ile yeni biyobelirteçlerin keşfi ve klinik uygulama ile birleşmesi sonucu tıbbın bir bilim olarak yeniden şekillendirilmesinde önemli rol oynayacaktır. Onaylanmış biyobelirteçlerin kapsamlı bir kataloğunun oluşturulması, sağlık hizmetlerinde kayda değer klinik ve ekonomik faydalar getiren önemli bir yenilik olabilir. Hem akademik hem de kurumsal güncel araştırmalar, ilaçların ve eşlik eden tanı testlerinin geliştirilmesine yoğun bir şekilde odaklanmasına rağmen, gelecekte biyobelirteç keşfi ve gelişimi, bireysel tıbbi bakımı hastalara uyarlamak için hayati öneme sahip olacaktır.

Anahtar Kelimeler: Biyobelirteç, Teşhis, Kişiselleştirilmiş Tıp

Clinical Use of Biomarkers

Abstract

The use of biomarkers in basic and clinical research became routine in many areas of medicine. Biomarkers are physical findings or laboratory measurements that can characterize relevant disease states, predict clinical outcomes, or for objective evaluation. It is important to choose which treatment alternatives specific to the patient should be chosen. The same disease may have a different clinical course in different individuals. The importance of the biomarkers used to predict this process, determine the effectiveness of the treatment, reduce the undesirable side effects, avoid wasting valuable, limited time of the patient, and briefly predict the appropriate treatment for the patient has increased. Biomarkers have been used in clinical diagnosis of many diseases for many years (eg, troponin levels in myocardial infarction, creatinine in renal failure and amylase for pancreatitis). Today, because of the objective values and ease of measurement of automation technology, the applications of biomarkers in medicine are increasing. Many of the current biomarkers do not meet the requirements for use in the spectrum of disease. Therefore, new biomarkers need to be approved. Thanks to highly efficient technologies; disease processes and other biological processes have been identified and thus new biomarkers have been identified and characterized. Biomarkers are increasingly important for applications such as diagnosis, prognosis and selection of targeted therapies for personalized medicine. It will play an important role in the reshaping of medicine as a result of the combination of the development of molecular medicine with the discovery of new biomarkers and clinical application. The creation of comprehensive catalog of approved biomarkers can be an important innovation that brings significant clinical and economic benefits to health care. Although researches are intensively focused on the development of drugs and comorbid diagnostic tests, future biomarker discovery and development will be crucial to adapt individual medical care to patients.

Keywords: Biomarker, Diagnostic, Personalized Medicine

Biyolojik Örneklerin Adli Olgulardan Alınması, Saklanması ve Transferi

Melek Özlem Kulusayın Ozar¹ *

¹ *İÜC Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Adli Tıp Anabilim Dalı*

**Sorumlu yazar: Melek Özlem Kulusayın Ozar*

Özet

Adli olgulardan biyolojik örneklerin alınması, saklanması ve transferi delilden faile giden yolda en önemli unsurlardır. 04.12.2014 tarihinde yürürlüğe giren 5271 sayılı Ceza Muhakemesi Kanununun 75-80. Maddelerinde bu konuya ilişkin hususlar ayrıntılı bir biçimde düzenlenmiştir. Suçun aydınlatılmasında çok önemli bir rolü olan biyolojik örneklerin adli olgulardan alınma, saklama ve transferi dikkatle ve titizlikle yapılmalıdır. Aksi takdirde delil teslim zincirinde kopmalar meydana gelecek ve suçlar aydınlatılamayacaktır. Ülkemizde her geçen gün artan suç oranları için (özellikle cinsel saldırılar) maddi delilden sanığa ulaşılmasında çözümsel yaklaşımlar; bu biyolojik örneklerin analiz öncesi doğru bir şekilde mağdurun, şüphelinin, sanığın bedenlerinden alınması, saklanması ve transferi ile mümkündür. Mahkeme veya hakim izni ile vücuttan örnek alınması işlemini sadece hekimler ve/veya hekim gözetimindeki sağlık personeli yapabilir. Bu çalışmada ülkemizde kan, sperm, saç, kıl, ter, tükürük ve gaita olarak sınıflandırılan biyolojik örneklerin her birine ait alınma, saklanma ve transferi detaylı bir şekilde sunulmuştur. Amaç; biyolojik örneklerin adli olgulardan alınma, saklama ve transferi işlemlerinin önemine dikkat çekmek, bilgilendirmek ve bu konuda farkındalığı arttırmaktır.

Anahtar Kelimeler: Biyolojik Örnekler, Adli Olgu, Delil Teslim Zinciri

Böbrek Hastalığının Patofizyolojisinde Vitamin K'nın Rolü

Hamza Malik Okuyan¹ * , Seval Yalçın¹

¹ Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi

*Corresponding author: Hamza Malik Okuyan

Özet

Kronik Böbrek Hastalığı (KBH) sağlık bakım sisteminde yüksek ekonomik maliyetlere yol açan önemli bir sağlık sorunudur. KBH azalmış yaşam kalitesi ve artmış kardiyovasküler morbidite ile yakından ilişkilidir. K vitamini kan pıhtılaşması, vitamin K bağımlı proteinlerin (VKDP) aktivasyonu ve vasküler kalsifikasyonun inhibisyonu gibi önemli biyokimyasal aktivitelere sahip yağda çözünen bir vitamindir. Güncel çalışmalar, sağlıklı kontrollerle karşılaştırıldığında kronik böbrek hastalığına sahip bireylerde K vitamini eksikliği prevalansının yüksek olduğunu göstermektedir. Ayrıca, KBH'li bireyler K vitamini eksikliğine bağlı olumsuz biyolojik sonuçlar açısından risk altındaki popülasyonu yansıtmaktadır. Kalsifikasyonun önlenmesinde rol alan vitamin K bağımlı proteinlerin artmış gereksinimlerinden dolayı vitamin K düzeyleri azalmış olabilir. Ek olarak, KBH'li bireyler için önerilen düşük potasyum ve fosfat içeren diyetler bu eksikliğe neden olabilir. Matris Gla protein gibi kalsifikasyonun güçlü bir inhibitörü olan proteinlerin aktivasyonu için K vitamini gerekliliği göz önünde bulundurulduğunda, K vitamini eksikliği KBH'li bireylerde kardiyovasküler morbidite ve mortalite ile ilişkili vasküler kalsifikasyona katkıda bulunabilir. Hemodiyaliz hastalarında vitamin K takviyesi VKDP'lerin karboksilasyonunu artırabilir ve sonuçta bu hastalarda mortaliteyi azaltabilir. Ayrıca, VKDP'lerin plazma seviyeleri vitamin K düzeylerinin bir göstergesi olabilir. Bununla birlikte, K vitamini KBH popülasyonunda kalsifikasyon ve kemik mineral bozuklukları ile ilişkili olarak önemli bir potansiyel biyobelirteç ve terapötik role sahip olabilir. Bu çalışma böbrek hastalığının patogenezinde vitamin K'nın rolüne odaklanmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Böbrek Hastalığı, Vitamin K

El ve Parmakların Morfometrik Ölçümleri ile Liderlik Kişilik Özelliği Arasındaki İlişkinin Araştırılması

Seda Sertel Meyvacı¹ , Rengin Kosif¹ * , Murat Dıramalı¹ , Tuğçe Baki¹

¹Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi

*Sorumlu yazar: Rengin Kosif

Özet

Üst ekstremitenin distal ucunda bulunan ellerin fonksiyonel öneminin yanında “eklem çizgileri” olarak da bilinen eldeki fleksiyon çizgileri, önemli anatomik ölçüm noktalarındandır. Farklı araştırmacılar eldeki antropometrik ölçümleri kullanarak cinsiyet tayini, asimetri, dominant el, el estetiği, elden boy tahmini, parmak uzunluk oranları, populasyon ve genetik farklılıklarını incelemiştir. “Liderlik” kavramının yıllardır birçok tanımı yapılmış ve araştırmacılar, liderde bulunması gereken zekâ, görünüm ve dil kabiliyeti gibi kişilik özellikleri ile ilgili birçok çalışma yapılmıştır. Elin anatomik özellikleri ile Liderlik Kişilik Özellikleri arasındaki olası bağlantıyı inceleyen bir çalışma bulunmamaktadır. Çalışmamızın amacı, genç erişkinlerin ellerinden alınan 44 antropometrik ölçüm ile Liderlik Kişilik Özellikleri ölçeği arasındaki ilişkiyi ortaya koymaktır. Toplam 32 sorudan oluşan ölçeğin 4 alt tipi bulunmaktadır: Yapıya yönelik liderlik, İnsana yönelik liderlik, Dönüşümsel liderlik ve Karizmatik liderlik. Çalışmamıza Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesinde okuyan, 127 kadın ve 102 erkek öğrenci dâhil edilmiştir. İstatistiksel analizin sonucunda el ve parmaklardan alınan tüm ölçümlerin erkeklerde daha yüksek olduğu görülmüştür. Erkeklerde; karizmatik liderlik puanının sağ el genişliği, sol el genişliği, sol el işaret parmağı uzunluğu ve sol el işaret parmağının distal boğumu ile, dönüşümsel liderlik puanının ise sol el genişliği ve sol el işaret parmağının distal boğumu ile pozitif yönde korelasyon gösterdiği tespit edilmiştir. Kadınlarda ise insana göre liderlik ile karizmatik liderliğin, sağ el başparmak uzunluğu ile negatif yönde korelasyon gösterdiği tespit edilmiştir. Çalışmamızın sonuçlarına göre, el genişliği ile başparmak ve işaret parmağı ölçümlerinin, liderlik kişilik özelliği hakkında bir fikir verebileceğini düşünüyoruz. Çalışmamız, elin anatomik özellikleri ile ilgili çalışmalar yapan anatomi, psikiyatri, cerrahi, görsel sanatlar, insan kaynakları departmanları, bilişim teknolojisi, adli tıp ve antropoloji gibi bilim dallarına yeni verilerle katkıda bulunacağını umuyoruz.

Anahtar Kelimeler: El, Parmaklar, Liderlik Özelliği

Erkek meme karsinomu olgularımızın klinik ve patolojik özellikleri

Meltem Öznur¹ *

¹Namık Kemal Üniversitesi Tıbbi Patoloji Anabilim Dalı
*Sorumlu yazar: Meltem Öznur

Özet

Erkek meme karsinomları nadir tümörlerdir ve tüm meme tümörlerinin %1'inden azını oluştururlar. Nadir görüldükleri için literatürde etyoloji, tanı, tedavi ve prognoz konusunda bilgiler sınırlıdır. Hastaların çoğu kitle şikayeti ile başvurur. Ortalama tanı yaşı 65 'tir. Erkek meme karsinomlarının büyük kısmını invaziv duktal karsinomlar spesifiye edilemeyen (İDK-NOS) oluşturur. Erkek meme karsinomlarının çoğunda hormon reseptörleri pozitif ve HER-2 negatiftir. Prognoz hastalığın evresi ile yakın ilişkilidir. Bu çalışmada meme karsinomu tanısı almış erkek olgularımızın klinik ve patolojik özelliklerini inceleyerek literatür bilgileri ışığında sunulmasını amaçladık. Çalışmamız 2015-2019 yılları arasında kliniğimizde meme karsinomu tanısı almış erkek olguları kapsamaktadır. Çalışmamızda olgulara ait yaş, tümör lokalizasyonu, histolojik subtipi ve boyutu, lenf nodu durumu, biyomarker profili, survilerini içeren klinikopatolojik veriler kayıt altına alındı ve değerlendirildi. Meme karsinomu tanısı alan toplam 11 hastanın yaş ortalaması 64 'tü (33-90 yaş). Tümör 7 olguda sol memede ve 4 olguda sağ memede lokalizeydi. Hastaların hepsine modifiye radikal mastektomi ve aksiller diseksiyon yapılmıştı. Olgulardan sekizi (% 81,8) İDK-NOS, biri (% 9,01) İnvaziv papiller karsinom , biri (% 9,01) İntrakistik papiller karsinom olarak tanı aldı. Tümör boyutu ortalama 1,9 cm (1-4 cm)'di. Aksiller lenf nodu metastazı iki olguda gözlenmiş olup; bu olgularda tümör boyutu 3 ve 2,1 cm'di. İmmunhistokimyasal olarak olguların tümünde Östrojen reseptörü pozitif, 9 olguda Progesteron reseptörü pozitif ve 2 olguda progesteron reseptörü negatif , 10 olguda HER-2 negatif ve 1 olguda HER-2 pozitif. Ki67 proliferasyon indeksi % 5-50 arasında değişmekteydi. Hastaların birinde eş zamanlı akciğer adenokarsinomu mevcuttu. Olguların takip süreleri 3 - 40 aydı. Erkek meme karsinomları nadir görülmeleri, klinik olarak benign meme lezyonları ile karıştırılması nedeniyle her zaman akılda tutulmalıdır.

Anahtar kelimeler: Erkek meme karsinomu, nadir, hormon reseptörü

Etanole Bağlı Gastrik Mukoza Hasarında Humik Asitin Adamts12 ve Adam10 Düzeylerine Etkisi

Hilal Şehitoğlu¹ , Özlem Öztopuz¹ , Mehmet Akif Ovalı¹ * , İhsan Karaboğa²

¹*Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi*

²*Namık Kemal Üniversitesi*

**Corresponding author: Mehmet Akif OVALI*

Özet

Ülser oluşumunda temel patogenezi, gastroduodenal mukozanın bütünlüğünün bozulmasıdır. Alkolün peptik ülser oluşumuna direkt etkisi kanıtlanmamıştır, fakat alkolik siroz, peptik ülser insidansı artışı ile yakından ilişkili olup akut gastrik mukozal hasar yaptığı gösterilmiştir¹. Humik maddelerin gastrit, ishal ve mide ülseri, dizanteri, kolit ve şeker hastalıklarının tedavisinde etkili olduğu gözlenmiştir². Çalışmamızda antiinflatuar ve antioksidan özellikleri bilinen humik asitin, etanol ile indüklenen gastrik ülser modelinde olası koruyucu etkilerinin incelenmesi ve antiülser ilaç olarak kullanılan Famotidin ile kıyaslanması amaçlanmıştır. Bunun için 30 adet Wistar Albino erkek sıçan rastgele 5 gruba ayrıldı. Kontrol grubuna herhangi bir ilaç uygulaması yapılmadı. Humik asitin varsa yan etkisini gözlemlemek amacıyla bir gruba sadece 50 mg/kg humik asit verildi. Gastrik hasar modeli 1ml/sıçan etanol olacak şekilde oluşturuldu. Deney grubunda ise hem gastrik ülser modeli hem de 50 mg/kg humik asit uygulaması yapıldı. Ayrıca son grupta antiülser ilaç olarak kullanılan 40 mg/kg famotidin yine gastrik ülser oluşturulmuş sıçanlara verilip, humik asitle karşılaştırılması sağlandı. Tüm ilaç uygulamaları oral gavajla yapıldı. İşlemler sonunda sıçanlar sakrifiye edildi ve mide dokuları alındı. İnflatuar süreç göstergelerinden biri olan ADAMTS12 ve yine gastrik mukozada ekprese olduğu belirlenmiş ADAM10 seviyeleri ELISA yöntemiyle incelendi. Sonuçlar istatistiksel olarak değerlendirildi ve ortalama±standart sapma olarak verildi. Etanole gastrik hasar oluşturulan grupta sırasıyla ADAMTS12 ve ADAM 10 seviyeleri (5,09±1,20; 67,73±15,04, p<0,05) kontrol grubuna göre (16,55±1,75; 158,89±15,55, p<0,05) anlamlı ölçüde azalmıştır. Humik asit verdiğimiz grupta kontrol grubuna göre anlamlı bir fark gözlenmemiştir (p>0,05). Etanol ve deney grupları arasındaki fark ise oldukça anlamlıydı (13,95±3,37;141,19±17,49, p<0,05). Deney grubu Famotidinle kıyaslandığında ise (12,73±1,98; 149,67±14,91, p>0,05) anlamlı bir fark görülmemiştir. Sonuç olarak koruyucu etkisini araştırdığımız humik asitin famotidin ile kıyaslandığında da anlamlı bir fark görülmemesi, tedavide Famotidin kadar koruyucu etkiye sahip olduğunu ve tedaviye yardımcı olarak kullanılabilceği öngörülmüştür. Daha ileri çalışmalar grubumuz tarafından gerçekleştirilmektedir. Çalışmamız TSA-2018-2592 kodlu proje ile ÇOMÜ BAP birimi tarafından desteklenmiştir.

Anahtar Kelimeler: Humik Asit, Ülser, Etanol, Adamts12, Adam10

The Effects of Humic Acid On Adamts12 and Adam10 Levels in Ethanol-Induced Gastric Mucosa Damage

Hilal Şehitoğlu¹ , Özlem Öztopuz¹ , Mehmet Akif Ovalı¹ * , İhsan Karaboğa²

¹Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi

²Namık Kemal Üniversitesi

*Corresponding author: Mehmet Akif OVALI

Abstract

The main pathogenesis of ulcer is the deterioration of the integrity of the gastroduodenal mucosa. Alcohol is associated with an increased incidence of peptic ulcer and acute gastric mucosal damage. Humic substances are effective in the treatment of gastritis, diarrhea and gastric ulcer, dysentery, colitis and diabetes. The aim of this study was to investigate the possible protective effects of the humic acid with anti-inflammatory and antioxidant properties in ethanol-induced gastric ulcer model and to compare with the anti-ulcer drug, Famotidin. 30 Wistar Albino male rats were randomly divided into 5 groups. No medication was applied to the control group. For the possible side effects, 50 mg/kg humic acid was given to the one group. The gastric injury model was created as 1ml ethanol/rat. In the experimental group both gastric ulcer model and 50 mg/kg humic acid were applied. In addition 40 mg/kg Famotidin was applied to the last group. All drug applications were performed by oral gavage. Rats were sacrificed and stomach tissues were removed. ADAMTS12 which is one of the inflammatory indicators and ADAM10 levels which were determined to be excreted in gastric mucosa were examined by ELISA method. The results were evaluated statistically and given as mean±standard deviation. ADAMTS12 and ADAM10 levels significantly reduced in the gastric damage group (5.09±1.20; 67.73±15.04, p<0.05) were compared to the control group (16.55±1.75;158.89±15.55, p<0.05), respectively. No significant difference was observed in the humic acid group compared to the control group (p>0.05). The difference between ethanol and experimental groups was significant (13.95±3.37; 141.19±17.49, p<0.05). There was no significant difference between the experimental and Famotidin groups (12.73±1.98; 149.67±14.91, p> 0.05). As a result, it is predicted that humic acid has protective effect as famotidin in treatment of gastric mucosal damage. Our study was supported by ÇOMÜ BAP unit with the project number TSA-2018-2592.

Keywords: Humic Acid, Ulcer, Ethanol, Adamts12, Adam10

Evaluation of the Seropositivity of Patients With Cystic Echinococcosis

Salih Maçın¹ * , Aynur İsmayıl¹

¹Selçuk Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Tıbbi Mikrobiyoloji Anabilim Dalı

*Corresponding author: Salih Maçın

Özet

Objective: Diagnosis of echinococcosis is based on clinical symptoms, imaging techniques and particularly on the detection of specific antibodies in serum specimens of patients. The aim of this study is retrospective evaluation of seropositivity from patients who is diagnosed as Cystic echinococcosis. Materials and Methods: In this study, the blood serum samples of patients, which were sent to the Medical Microbiology Laboratory from several clinics of the Selçuk University Medical Faculty Hospital between 01 January 2015-31 December 2018, were evaluated in terms of Cystic echinococcosis by using indirect hemagglutination test. The results were evaluated with a cut off titer ≥ 160 of as recommended by the manufacturer. Results were evaluated by gender and ages. Results: Cystic echinococcosis (CE) was determined to be seropositive 315 (21.86%) of 1441 patient samples. Seropositivity was found in 214 (24.35%) of 879 female patients and in 101 (17.97%) of 562 male patients. Seropositivity was mostly seen in 21-40 age group. Conclusion: While there have been a number of animal studies, little information is available about the prevalence of Cystic echinococcosis in humans in Turkey. Cystic echinococcosis continues to be a major public health problem in the Konya province. Large-scale prevention and control programs should be implemented against this disease.

Anahtar Kelimeler: Cystic Echinococcosis, Echinococcus Granulosus, İndirect Hemagglutination

Evaluation of the Seropositivity of Patients With Cystic Echinococcosis

Abstract

Objective: Diagnosis of echinococcosis is based on clinical symptoms, imaging techniques and particularly on the detection of specific antibodies in serum specimens of patients. The aim of this study is retrospective evaluation of seropositivity from patients who is diagnosed as Cystic echinococcosis. Materials and Methods: In this study, the blood serum samples of patients, which were sent to the Medical Microbiology Laboratory from several clinics of the Selçuk University Medical Faculty Hospital between 01 January 2015-31 December 2018, were evaluated in terms of Cystic echinococcosis by using indirect hemagglutination test. The results were evaluated with a cut off titer ≥ 160 of as recommended by the manufacturer. Results were

evaluated by gender and ages. Results: Cystic echinococcosis (CE) was determined to be seropositive 315 (21.86%) of 1441 patient samples. Seropositivity was found in 214 (24.35%) of 879 female patients and in 101 (17.97%) of 562 male patients. Seropositivity was mostly seen in 21-40 age group. Conclusion: While there have been a number of animal studies, little information is available about the prevalence of Cystic echinococcosis in humans in Turkey. Cystic echinococcosis continues to be a major public health problem in the Konya province. Large-scale prevention and control programs should be implemented against this disease.

Keywords: Cystic Echinococcosis, Echinococcus Granulosus, Indirect Hemagglutination

Farelerdeki Polikistik Over Sendromu Modelinde Mir-21 ve Mtor İlişkisinin İncelenmesi

Sibel Demirci Delipınar¹ * , Elif Güzel Meydanlı² , Hakan Ekmekçi² , Zeynep Güngör² , Duygu Gezen Ak² , Merve Alaylıoğlu² , Ahmet Gökhan Akkan² , Deniz Özen² , Aslı Kireçtepe³ , Mehmet Ali Doğan⁴ , İsmail Seçkin²

¹Biruni Üniversitesi

²İstanbul Üniversitesi-Cerrahpaşa

³İstanbul Teknik Üniversitesi

⁴İstanbul Üniversitesi

*Sorumlu yazar: Sibel Demirci Delipınar

Özet

Anovulatuvar infertilitenin en yaygın nedenlerinden biri olan polikistik over sendromu (PKOS), kompleks bir endokrinopatidir. Yapılan çalışmalarda, pek çok hücrenel süreçte rol oynayan bir serin/tironin kinaz olan mammalian target of rapamycin (mTOR) ile PKOS arasında bir ilişki olabileceği ortaya konulmuştur. Kodlama yapmayan küçük RNA molekülleri olan mikroRNA (miRNA)'lar da, benzer hücrenel süreçlerin post transkripsiyonel düzenlenmesinden sorumludurlar ve ovaryumdaki hücrenel fonksiyonlarda rol oynayan en önemli miRNA'lardan biri miR-21'dir. Biz de buradan yola çıkarak, farelerdeki deneysel PKOS modelinde, hücrenel fonksiyonlara ortak yollar üzerinden etki eden mTOR ve miR-21 arasındaki ilişkiyi incelemeyi hedefledik. Bunun için 42 adet 25 günlük dişi Balb/c fareyi 6 deney grubuna ayırdık: Kontrol, PKOS Sham, PKOS, mTOR inhibisyon, PKOS+mTOR inhibisyon, mTOR inhibisyon Sham. Deney sonunda ELISA yöntemi ile hayvanların serum östrojen (E2) ve progesteron (P4) seviyeleri ölçüldü. Hayvanların ovaryumlarından biri, rutin doku takibinden geçirildi ve elde edilen kesitler Hematoksilen-Eosin ve Masson trikrom ile boyanarak histomorfolojik olarak incelendi. İmmunohistokimyasal incelemeler için mTOR, P-mTOR (Ser-2448 ve Ser-2481), Proliferating Cell Nuclear Protein (PCNA) ve Caspase-3 (Cas-3) primer antikorları uygulandı. RT-PCR analizi için, hayvanların diğer ovaryumlarından total RNA izolasyonu yapıldı ve gen amplifikasyonu için mir-21 primeri kullanıldı. Çalışmadan elde edilen veriler One-Way ANOVA testi ile istatistiksel olarak değerlendirildi. PKOS grubundaki hayvanların vücut ağırlıkları, E2 ve P4 seviyeleri, PCNA, Cas-3, mTOR, P-mTOR (Ser-2448 ve Ser-2481) immünreaktiviteleri kontrole göre artmıştı. PKOS+İNH grubunda, vücut ağırlıkları artış göstermezken, İNH grubunda azalmıştı. mTOR inhibisyonu, granüloza hücre proliferasyonu ve apoptozunu da azaltmıştı. Ancak hormon seviyelerinde, kontrole yakın bir iyileşme gözlenmedi. Ayrıca mTOR inhibisyonu, morfolojik olarak PKOS'ta gördüğümüz dejeneratif bulguları iyileştirmedeği gibi, sağlıklı bir ovaryumda da ciddi dejenerasyonlara ve anovulasyona neden oldu. PKOS grubundaki yüksek miR-21 seviyesine, inhibisyon gruplarındaki yüksek miR-21 seviyelerinin eşlik etmesi de, mTOR inhibisyonunu, PKOS tedavisinde kullanılabilecek bir alternatif olmaktan uzaklaştırıyordu. Elde ettiğimiz verilerin, ileri çalışmalar ile birlikte, PKOS (ön) tanı ve tedavisinde geliştirilecek yöntemler için ışık tutacağını öngörüyoruz.

Anahtar Kelimeler: Polikistik Over Sendromu, Mtor, Microna, Mir21, Ovaryum.

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Gut Hastalığında Ozon Tedavisinin Etkisi

Ayhan Güler¹ * , Halit Demir²

¹Hakkari Üniversitesi

²100.Yıl Üniversitesi VAN

*Corresponding author: Ayhan Güler

Özet

Gut hastalığı, eklemlerde birden oluşan şişlik, ağrı, kızarıklık ve hassasiyetle ortaya çıkan bir hastalık olan gut hastalığı, aynı zamanda bir eklem iltihabı olarak ta bilinmektedir. Geleneksel olarak insanlar tarafından kralların hastalığı, zengin hastalığı, damla hastalığı veya nigris hastalığı şekillindeki farklı isimleri de vardır, oldukça ağrılı seyreden bu hastalık özellikle çok sık et tüketen kişilerde daha yaygın bulunmaktadır. Gut hastalığında eklemlerde sodyum ureat kristallerini oluşturarak dayanılmaz bir ağrı oluşturur. Ayrıca, bu hastalık kadınlara göre erkeklerde daha yaygın bulunmaktadır. Ozon, toplam 3 tane oksijen molekülünden oluşan ya da O₃ şeklinde ifade edilen bir gazdır. Ozonun farklı bir kokusu vardır, aynı zamanda ozon güçlü bir antioksidant özelliği vardır, yine çok güçlü bir yüzey temizleyicidir. Son zamanlarda giderek önem kazanan ozon tedavisi, romatizmal hastalıklar, fibromiyaljinin kontrolü, bel ve boyun fitiklerinde ağrının azaltılması, diyabet ve diyabete bağlı komplikasyonların azalması, genellikle ayak yaralarının tedavisi, insülin direncinin azaltılması, metabolik sendrom, yağlı karaciğerin tedavisi, damar dolaşım bozukluklarının giderilmesi, romatoid artrit, gut hastalığı, alerjiler, akut viral hepatitler ve uçuk tedavisi, tekrarlayan vajinal mantar, kanserde destek tedavi ve ciltte yaşlanmanın geciktirilmesi gibi son derece tıpta kullanım alanları giderek artmaktadır. Bu çalışmada, gut hastalığında ozon tedavisinin önemi açıklanarak gut hastalığı ile ilgili olarak literatür bilgilerine katkı sunmayı amaçladık. Sonuç olarak, gut hastalığında ozon tedavisi önemlidir ve klinikte yararlı bir tedavi yöntemidir.

Anahtar Kelimeler: Gut, Hastalıklar, Ozon

Hidrojen Peroksitin İnsan Osteoblast Hücreleri Üzerinde Otofajik Etkisinin Araştırılması

Gülay Gülbol Duran¹ *

¹Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi

*Corresponding author: Gülay Gülbol Duran

Özet

Amaç: Oksidatif stres, osteoblastların çeşitli hücresel bileşenlerine zarar verebilir ve bu nedenle kemik kaybı için önemli bir patojenik faktördür. Oksidatif strese erken bir cevap olarak hücre otofajisi hücreyi apoptoza gitmekten kurtarabilmektedir. Bu çalışmanın amacı, in-vitro koşullarda düşük dozlarda H₂O₂ muamelesi ile oksidatif strese maruz bırakılan insan kaynaklı osteoblast hücre hattında (hFOB), hücrenin, yaşam ve ölüm ikilemi içerisinde tercihini saptamaktır. **Materyal ve Metod:** H₂O₂ 'in hFOB hücre canlılığı üzerine etkisi MTT testi ile belirlenmiştir. Beclin, ATG12, ULK1, Kaspaz3, genleri ile housekeeping olarak kullanılan Beta aktin'in ekspresyon düzeyleri qRT-PCR yöntemiyle belirlenmiştir. MTT analiz sonuçları GraphPad Prism Version 6.01 programı ile, gen ekspresyon verilerinin analizi ise RT2 profiler PCR Assay Data Analysis version 3.5 ile yapılmıştır. **Bulgular:** MTT testi ile 5, 10, 25, 50 ve 60 µM H₂O₂ uygulanan gruplar ile kontrol grubu arasında hücre canlılığı açısından istatistiksel bir fark olmadığı gösterilmiştir (p>0.05)(Şekil 1). hFOB hücrelerine, H₂O₂'in uygulanan 50 µM'lık dozu otofajik yolda yer alan Beclin, ATG12 ve ULK1 genlerin ekspresyonunda sırasıyla 1,4 (p=0,013), 1.27 (p>0,05) ve 1,98 (p=0,006) katlık artışı indüklemiştir. Antiapoptotik Bcl-2 gen ekspresyonu 2,3(p=0,000015) katlık bir artış göstermiştir. Apoptotik yolda kaspaz şelalesinin son basamağı olan kaspaz 3 geninin 1,3 katlık artışı ise istatistiksel olarak anlamlılık göstermemiştir(p>0,05). 60 µM'lık H₂O₂ doza maruz bırakılan hücrelerde ise Beclin, ATG12 ve ULK1 genlerin ekspresyonlarında sırasıyla 1,39 (p=0,029), 1,29 (p=0,035) ve 1,98 (p=0,004) katlık artış tümünde istatistiksel olarak anlamlıdır. Bcl-2 gen ekspresyonu 2,24 kat (p=0,0039) artış göstermiştir. Kaspaz 3 geninin ekspresyonunda, 50 µM dozda görülene benzer şekilde 1,22(p>0,05) katlık bir artış görülmekle beraber istatistiksel olarak anlamlılık arz etmemektedir (Şekil 2). **Sonuç:** Sonuç olarak oksidatif hasar, osteoblastlarda apoptoz yerine otofaji ile erken dönemde hafifletilebilir. Antioksidan bileşenlerin antiapoptotik ve teröpatik etkilerinin araştırılacağı daha fazla çalışmaya ihtiyaç vardır. Antiapoptotik etkili antioksidan bileşiklerin saptanmasının, özellikle osteoporoz gibi hastalıklarının tedavisinde, kemik kaybının azaltılmasında etkili olabileceğini düşündürmektedir.

Anahtar Kelimeler: Otofaji, Apoptoz, hidrojen Peroksit, Oksidatif Stres

Homocystein Mechanism and Relation to Alzheimer

Ayhan Vurmaz¹ * , Mine Dosay Akbulut²

¹ Afyonkarahisar Sağlık Bilimleri Üniversitesi Tıp Fakültesi Tıbbi Biyokimya Ad

² Afyon Kocatepe Üniversitesi Veteriner Fakültesi Medikal Biyoloji ve Genetik

*Corresponding author: Ayhan Vurmaz

Abstract

Alzheimer's disease (AD) is the most seen form of neurodegenerative disease. The vast majority of AD included a sporadic, clear cause and a combination of environmental and genetic factors. The Alzheimer's disease' specific pathological findings have been identified more than 100 years are as follows; senile plaques (CPs), synaptic loss, neurofibrillary tangles (NFTs) and neurodegeneration. Sporadic AD (sAD) is determined as follows; by combined metabolic systemic factors such as atherosclerosis and cardiovascular disease, increased serum homocysteine levels and hypercholesterolemia and family dementia. Homocysteine is a naturally occurring amino acid and have a role on the body's methylation process. Its metabolism is at the intersection of two main pathways: remethylation and trans-sulfuration. When the methionine level is low, Hcy is remethylated into methionine; a process which requires vitamin B12 and folic acid as cofactors. While methionine levels are high, Hcy condenses along the trans-sulfation path. Therefore, the high level of Hcy, which is associated with low methylation potential, can be reduced by the diet of folic acid and vitamin Bs. Hyperhomocysteinemia (HHcy), the abnormal elevation of blood levels of homocysteine (Hcy), has been proposed to be a modifiable risk factor for AD. According to different studies, elevated levels of homocysteine are found related to Alzheimer's, dementia, poor concentration, diminished memory, reduced judgment and mood. Also these studies results indicate that; increased plasma homocysteine level was found to be a strongly independent risk factor for the progress of dementia and Alzheimer's disease. When the Hcy level is higher than 14 µM, the risk of AD almost reach to twice in people over 60 years of age. However, there is also contradictory evidence, and it is still controversial whether HHcy is a risk factor for AD or just a bio producer.

Keywords: Alzheimer, Homocysteine, Methylation, Hyperhomocysteinemia and Sporadic Ad

İnsan Embriyo Kültüründe Kullanılan Kültür Ortamları

Başak Büyük¹ * , Hüseyin Avni Eroğlu¹ , Tuğçe Yavaş¹

¹Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi Tıp Fakültesi

*Corresponding author: Başak Büyük

Özet

İn vitro fertilizasyon (İVF) tekniklerinin başarısı embriyo kültür ortamlarının içeriği de dâhil olmak üzere pek çok faktöre bağlıdır. İVF'de kullanılan mediumlar fertilizasyondan implantasyonun gelişimine kadar embriyonun bulunduğu intrauterin ortamları taklit eder nitelikte olmaktadır. Mediumların tarihsel gelişim sürecine baktığımızda 3 farklı ortam kullanılmıştır. 1.Ringer Solüsyonu ve Türevleri 2. Krebs-Ringer bikarbonat (KRB) Tabanlı Embriyo Kültür Mediumları 3.Tuba Uterina ve Uterus Salgısı Örnek Alınarak Geliştirilen Embriyo Kültür Ortamları Bu kültür ortamlarının içerikleri birbirinden farklı olmasına rağmen kabaca bazı bileşikleri bulundurmaktadırlar. Bu bileşikler; Karbonhidratlar, Aminoasitler, Amonyum, Proteinler, pH, CO₂ ve Oksijendir. Tüm bu bileşiklerin dışında özellikli mediumlar içerisinde farklı içerikler de bulunabilmektedir. Bu çalışmanın amacı, İVF laboratuvarlarında kullanılan farklı embriyo kültür ortamlarının içeriklerini ve birbirlerine üstün ve zayıf yönlerini ortaya koyarak, ideal mediumun seçiminde kullanıcılara yol gösterebilmektir.

Anahtar Kelimeler: In Vitro Fertilizasyon, Kültür Ortamları, Medium, Embriyo

Kalori Kısıtlamasının Gastroknemius ve Soleus'daki Yaşlanmaya Bağlı Redoks Homeostasisine Etkisi

Karolin Yanar¹ , Can Atayik² *

¹İstanbul Üniversitesi-Cerrahpaşa Tıbbi Biyokimya

²İstanbul Üniversitesi-Cerrahpaşa

**Sorumlu yazar: Can Atayik*

Özet

Yaşlanma, sarkopeni olarak adlandırılan kas kitlesi ve mukavemetinde ilerleyici nitelikteki azalmayla karakterize edilen süreçtir. Sarkopeni ise lokomotor fonksiyonel kapasitede fizyolojik morfolojik ve biyokimyasal olarak izlenebilen bir bulgudur. Oksidan-antioksidanlar arasındaki redoks homeostasisinin bozulmasına bağlı olarak gelişen makromoleküler oksidatif hasar ile ilişkilidir. Büyük oranda hızlı kasılan liflerden oluşan gastroknemius, göreceli olarak yavaş kasılan liflerden oluşan soleusa göre daha az oranda sarkopeniye duyarlıdır. Literatürde kalori kısıtlamasının bozulmuş redoks homeostasisi-yaşlanma etkileşimi üzerine modülatör etkisi olabileceği öne sürülmektedir. Çalışmamız söz konusu modülatör etkinin iskelet kasında araştırılmasını amaçlamaktadır. Ad-libitumla beslenen genç kontrollere (GK), kalori kısıtlaması uygulanan yaşlı sıçanlar (KK) ve ad-libitumla beslenen yaşlı sıçanlar (DY) olmak üzere üç grup üzerinde çalışılmıştır. Protein oksidasyon biyobelirteçleri olarak protein karbonil grupları (PCO), ileri oksidasyon protein ürünleri (AOPP), N-Formil kinürenin (NFKYN); lipit peroksidasyon biyobelirteci olarak lipit hidroperoksit (LHP), malondialdehit (MDA); antioksidan durum belirteçleri olarak total tiyol (T-SH) düzeyleri ve Cu, Zn-süperoksit dismutaz (Cu, Zn-SOD) aktivitesi her iki kas dokusunda çalışılmıştır. Çalışmamızda, DY ile GK grupları istatistiksel olarak karşılaştırıldığında PCO, AOPP, DT, NFKYN, LHP, MDA düzeylerinde artış; T-SH seviyelerinde ve Cu,Zn-SOD aktivitesinde azalma belirlenmiştir ($p<0.001$). T-SH ve Cu, Zn-SOD dışındaki tüm parametreler gastroknemius için KK grubunda GK grubuna göre istatistiksel olarak anlamlı düzeyde yüksek bulunmuştur ($p<0.001$). Diğer taraftan soleusta ise tüm redoks parametreleri GK grubunda KK grubuna göre istatistiksel olarak anlamlı düzeyde düşük bulunmuştur ($p<0.001$). Deneysel sonuçlarımız kalori kısıtlamasının soleus ve gastroknemiusta yaşlanmaya bağlı bozulmuş redoks homeostasisi üzerine pozitif yönde modülatör etkiler gösterdiğini ortaya koymuştur.

Anahtar Kelimeler: Yaşlanma, Gastroknemius, Soleus, Oksidatif Stres, Kalori Kısıtlaması

Kan Kültürlerinden İzole Edilen Bakterilerin Vitek 2 Sistemi ile Tanımlanması ve Antibakteriyel Duyarlılıkları

Ş. Berna Aykan¹ * , Hüseyin Agah Terzi²

¹*Sakarya Üniversitesi Sağlık Hizmetleri Meslek Yüksekokulu*

²*Sakarya Üniversitesi Eğitim ve Araştırma Hastanesi*

**Sorumlu yazar: Şadiye Berna Aykan*

Özet

Kan dolaşımı enfeksiyonları en sık karşılaşılan invazif enfeksiyonlardandır ve mortalite ve morbiditeye neden olmaktadır. Kan dolaşımı enfeksiyonlarında erken tanı ve tedavi mortalite oranlarını düşürmede önemlidir. Çalışmamızda pozitif kan kültüründe etken olduğu düşünülen bakterilerin tür düzeyinde tanımlanmasında ve antibakteriyel duyarlılığının tespitinde VITEK 2 Compact System (BioMérieux, Fransa) kullanıldı. Klinik Mikrobiyoloji laboratuvarımıza çeşitli kliniklerden gönderilen kan kültürü örnekleri BACTEC®, BactiAlert® (Becton- Dickinson®, USA) otomatize kan kültür sisteminde beş gün süreyle inkübe edildi. Bu süre içinde üreme sinyali veren örnekler kanlı agar ve eozin metilen mavisi (EMB) besiyerine ekilerek 37°C'de aerop şartlarda 18-24 saat inkübe edildi. Üreyen mikroorganizmaların identifikasyonu konvansiyonel yöntemler (Gram boyama, katalaz, koagülaz, oksidaz vb.) ve VITEK 2 Compact System (BioMerieux, Fransa) kullanarak yapıldı. Antibiyotik duyarlılıkları ise VITEK 2 (BioMerieux, Fransa) kullanılarak Clinical Laboratory Standards Institute (CLSI) kılavuzuna uygun olarak belirlendi. Bir yıllık süreçte kan kültürü istemi ile laboratuvarımıza gönderilen kan örneklerinin 2019 tanesinde mikrobiyal üreme tespit edildi. Pozitif kan kültürlerinin 1829'unda etken bakteri olarak tanımlandı. Tekrarlayan üremeler ve cilt florası bakterileri ile kontaminasyon olabileceği düşünülen ancak kontaminasyon yada enfeksiyon etkeni olup olmadığı kesinleştirilmemiş üremeler çalışma dışı bırakılarak 904 bakteri suşu incelendi. Etken olarak izole edilen bakterilerin 607'nun (%67.1) Gram negatif bakteriler, 297'sinin (%32.9) Gram pozitif bakterilerden oluştuğu görüldü. En sık izole edilen Gram negatif bakterilerin sırasıyla Escherichia coli ve Klebsiella pneumoniae, Gram pozitif bakterilerin ise sırasıyla Staphylococcus aureus ve Enterococcus faecalis olduğu görüldü. Kan dolaşımı enfeksiyonlarının tespiti için alınan kan kültürlerinin sonuçlarının doğru yorumlanması, klinik mikrobiyoloji laboratuvarının en önemli görevlerindedir. Etken bakterilerin en kısa sürede saptanması ve antibiyotik duyarlılık testlerinin yapılması, tedavinin doğru yönlendirilmesi ve mortalitenin azaltılmasında önemlidir.

Anahtar Kelimeler: Bakteriemi, Kan Kültürü, Vitek 2

Kolon Kanseri Üzerine Mantarın Sitotoksik, Genotoksik ve Apoptotik Etkilerinin Araştırılması

Bahattin Yalçın¹, Turgut Taşkın¹, Eray Metin Güler², Tuba Sezer¹ *, Zekiye Batcık¹

¹Marmara Üniversitesi

²Bezmi Alem Vakıf Üniversitesi

*Corresponding author: Tuba Sezer

Özet

Çalışmamızın amacı uzun yıllardır geleneksel tıpta kullanılmakta olan Ganodermataceae familyasına ait olan mantardan elde edilen kloroform, petrol eteri, etanol ve metanol ekstralarının antioksidan aktivitelerini inceleyip en yüksek antioksidan özellik gösteren ekstre ile anti-üreez, diğer antioksidan aktiviteler ile sitotoksik, genotoksik ve apoptotik etkileri incelemek ve mantarın ağır metal analizini yapmaktır. Çalışmamızda total antioksidan seviyesi en yüksek çıkan mantar ekstresinden devam edildi ve diğer antioksidan yöntemlerden ABTS, DPPH ve KUPRAK yöntemleri fotometrik olarak çalışıldı. Ayrıca modifiye kuprak yöntemi kullanarak pro-oksidan kapasite fotometrik yöntemle ölçüldü. Toplam fenolik ve toplam flavanoid içerik fotometrik yöntemlerle çalışıldı. Biyolojik aktivite tayinlerinde kolon kanser ve normal hücrelerini üzerine sitotoksisite luminometrik olarak ATP seviyeleri ölçüldü ve IC50 dozları hesaplandı. Hücre içi reaktif oksijen seviyeleri florometrik DCFH-DA boyası kullanarak ölçüldü. Genotoksisite IC50 dozlarının altında alkalin tekli hücre elektroforezi (Comet Assay) yöntemi ile analiz edildi. Apoptoz IC50 dozlarının altında akrinin turuncusu/etidyum bromür çift boyası kullanarak apoptotik ve nekrotik hücreler floresans mikroskopta görüntülenerek hesaplandı. Mantar ekstresinin ağır metal içerikleri atomik absorpsiyon spektrofotometresi ile belirlendi. Çalışmanın sonucunda mantar yüksek antioksidan özellik gösterirken aynı zamanda yüksek dozlarında kolon kanseri üzerinde sitotoksik, genotoksik ve apoptotik etkilerinin olduğu tespit edildi. Sağlıklı kolon hücresine göre kanser hücresine daha çok zarar verdi ancak daha detaylı çalışmalara ihtiyaç olduğu bilinmektedir. Mantarın kayda değer bir anti-üreez aktivitesi tespit edilemedi. Ağır metal analizi sonucunda Ni, Fe, Pb, Cu ve Cd metallerinin birikimi bulunamadı.

Anahtar Kelimeler: Kolon Kanseri, Mantar, Anti-Üreez, Ağır Metal, Sitotoksisite

Konjenital Bilateral Vas Deferens Yokluğu'nun Genetik Temeli

Durkadın Demir Ekşi¹ * , Özgül Alper²

¹Alanya Alaaddin Keykubat Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Tıbbi Biyoloji Anabilim Dalı

²Akdeniz Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Tıbbi Biyoloji ve Genetik Anabilim Dalı

*Sorumlu yazar: Durkadın Demir Ekşi

Özet

Konjenital Bilateral Vas Deferens Yokluğu (CBAVD; OMIM 277180), vas deferensin konjenital yokluğuna bağlı olarak, spermatozoidlerin testiküler ya da epididimal bölgeden, dış genital kanala çıkışının olmaması nedeniyle azospermi ile sonuçlanan bir erkek infertilite hastalığıdır. İnsidansı 1:1000 olup otozomal resesif olarak kalıtılan bir hastalıktır. Erkek infertilitesinin %1-2'sinden sorumludur. CBAVD, Avrupa kökenli olan olguların yaklaşık % 80' inde, 7q31.2 kromozomal bölgesinde lokalize Kistik Fibrozis Transmembran İletkenlik Regülatörü (CFTR, NM_000492.3) gen mutasyonları saptanmaktadır. X'e bağlı kalıtılan CBAVD tipinden etkilenmiş bireylerde Adezyon G Protein Bağımlı Reseptör G2 geninde (ADGRG2, NM_001079858.3) de mutasyon saptanmıştır. CBAVD'li Türk olgulara bakıldığında CFTR geni mutasyonu saptanma oranının %15.90 olduğunu gösteren çalışmalar mevcuttur. Tayvanlı CBAVD'li hastada CFTR mutasyonu bulunan allel frekansı %36 olarak saptanmıştır. Bu durumda Asya kökenli ve Türk olgularda başka genlerin hastalığın gelişimde rol oynayabileceği akla gelmektedir. Aday gen araştırmalarında genomik kopya sayısı varyasyonları (CNV) analizleri önem kazanmaktadır. CBAVD'li olgularda microarray-array CGH teknikleri kullanılarak CNV'lerin belirlenmesine yönelik çalışmalar kısıtlı olup, bunlardan bir tanesi ekibimiz tarafından yapılmıştır. Verilerimize göre 14q11.2 kromozomal bölgesi hastalıkla ilişkili olabilmesi açısından öne çıkmaktadır. Asya kökenli CBAVD olgularla yapılan başka bir çalışmada 3q26.1, 20p13, 1q23.3, 9q34.2, 21q22.3 ve 22q12.3 bölgelerinde de CNV'ler saptanmıştır. Bu bulgulara dayanarak, CNV analizinin ürogenital sistem hastalıklarının moleküler temellerini aydınlatmak için etkin bir yöntem olduğu görülmektedir. Çalışmamız kapsamında CBAVD'nin bilinen genetik temeli ve genetik olarak henüz açıklanamayan olgular için aday gen yaklaşımı konuları literatür verileri ışığında derlenip, ekibimizin araştırma bulguları ile desteklenerek sunulacaktır.

Anahtar Kelimeler: Cbavd, Gen Mutasyonu, Cnv

Genetic Basis of Congenital Bilateral Absence of the Vas Deferens

Abstract

Congenital Bilateral Absence of the Vas Deferens (CBAVD; OMIM 277180) is a male infertility disorder that results in azoospermia due to the lack of spermatozoa transportation from testicular or epididymal structures to the distal genital tract depending on the congenital absence of vas deferens. It has an incidence of 1: 1000 and is inherited as an autosomal recessive disorder. It is responsible for 1-2% of male infertility. Approximately 80% of cases from European descent with CBAVD carry the Cystic Fibrosis Transmembrane Conductance Regulator (CFTR, NM_000492.3) gene mutations which localizes in 7q31.2 chromosomal region. Mutations in the Adhesion G Protein Linked Receptor G2 gene (ADGRG2, NM_001079858.3) were also found in individuals affected by the X-linked inherited CBAVD. There are studies showing that the CFTR gene mutation rate is 15.90% in Turkish patients with CBAVD. Allele frequency with CFTR mutation was found to be 36% in Taiwanese CBAVD cases. In this case, it is conceivable that other genes may play a role in the development of the disease in Asian and Turkish cases. Analysis of genomic copy number variations is important for candidate gene research. Studies on the detection of CNVs by using microarray-array CGH techniques in CBAVD cases are limited and one of them was performed by our team. According to our data, the chromosomal region of 14q11.2 stands out in terms of being associated with the disease. CNVs were also detected in 3q26.1, 20p13, 1q23.3, 9q34.2, 21q22.3 and 22q12.3 regions in another study conducted with CBAVD patients of Asian origin. Based on these findings, CNV analysis appears to be an effective method to elucidate the molecular basis of urogenital system diseases. In our study, the genetic basis of CBAVD and candidate gene approach for genetically unexplained subjects will be compiled in the light of literature data and supported by the research findings of our team.

Keywords: Cbavd, Gene Mutation, Cnv

Matriks Metalloproteinaz İnhibitörlerinin Kansere Tedavisindeki Yeri

Rasime Sevgi Cenani *

¹Başkent Üniversitesi

**Sorumlu yazar: Rasime Sevgi Cenani*

Özet

Kanserde en sık ölüm nedenlerinden biri yağın metastatik yayılımının önlenememesidir. Proteolitik enzimler tümör invazyonu ve metastaz süreçlerinde görev almaktadır, bunlar içinde matriks metalloproteinazların daha etkin bir rolü olduğu gösterilmiştir. Matriks metalloproteinazların biyolojik özelliklerinin iyi anlaşılması ve kanserin yayılmasındaki rollerini ortaya koyan çalışmaların artması sonucunda, matriks metalloproteinazların hedef alındığı yeni tedavi arayışı başlamıştır. Daha önceleri romatoid artrit hastalığında kullanılan matriks metalloproteinaz inhibitörlerinin kanser tedavisinde kullanılması hedeflenmiştir. Matriks metalloproteinaz inhibitörleri kanser tedavisi alanında yeni kullanıma girmektedir. Ancak çözünürlüğünün yetersiz olması, oral yararlanımının düşük olması, kas iskelet sendromuna yol açması gibi bazı olumsuzluklar kanser tedavisinde hızla kullanıma girmesinin önündeki engellerdendir. Son yıllarda yapılan bazı klinik çalışmalardan sağkalımı arttırdığına dair yüz güldürücü sonuçlar gelmektedir. Bu sistematik derleme çalışmasında yakın gelecekte onkolojik tedavide büyük bir yere sahip olması beklenen matriks metalloproteinaz hedefli tedavinin etki mekanizmaları ve tedavi sonuçları ele alınmıştır.

Anahtar Kelimeler: Kansere, Kansere Tedavisi, Matriks Metalloproteinazlar, Mmp,

Mody Tanılı Hastaların Genetik Analiz Sonuçları

Neslihan Teker¹ *

¹Ankara Dışkapı Yıldırım Beyazıt Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Genetik Araştırmalar Merkezi

**Sorumlu yazar: Neslihan Teker*

Özet

Giriş: Gençlerde Görülen Erişkin Tipi Diyabet (MODY), pankreasın beta-hücre fonksiyon bozukluğuna bağlı gelişen, otozomal dominant kalıtım gösteren, diyabetin monogenik formudur. MODY vakaların % 90'a yakını GCK geni (MODY2), HNF1α geni (MODY3) ve HNF4α genindeki (MODY1) hastalık ilişkili bir genomik değişim nedeniyle oluşur. Amaç: Bu çalışmada; klinik olarak MODY tanısı konulan diyabet hastalarının GCK, HNF1α ve HNF4α genlerindeki değişimleri tanımlamak ve genotip-fenotip korelasyonlarını belirlemek amaçlanmıştır. Materyal-metod: Çalışmanın örneklemi 2015-2016 yılları arasında Ankara Dışkapı Eğitim ve Araştırma Hastanesi Genetik polikliniğine başvuran ve MODY klinik tanısı konulan 40 hastadan oluştu. Hastaların çalışmaya dahil edilme kriterleri: diyabet otoantikör negatifliği, ailede diyabet öyküsü, C-peptid ≥ 0.8 ng/ml ve diyabet tanı yaşı ≥ 25 olmasıydı. Bu hastalara Yeni Nesil Dizileme (NGS)» genetik analizi yapıldı. MODY gen mutasyonu tanımlanan bireylerde ailenin diğer üyelerine «Sanger Dizi Analizi» ile segregasyon çalışması yapıldı. MODY klinik tanısı konulan 40 hastanın klinik özellikleri, genotip-fenotip ilişkileri retrospektif olarak incelendi. Bulgular: Hastaların yaklaşık olarak % 20'sine MODY tanısı kondu. Dört probandın incelenen GCK ve HNF1A genlerinde yeni mutasyon bulundu. Genomik değişimler en sık GCK geninde sonra sırasıyla, HNF1A ve HNF4A genlerinde bulundu. MODY genlerinde mutasyon tanımlanan hastaların aile üyelerine «Sanger Dizi Analizi» ile segregasyon çalışması yapıldı. Aile üyelerinin bir kısmında da çoğunluğu GCK geninde bulunmak üzere sözkonusu gen varyantları tespit edildi. Sonuç: Çalışmamızda; MODY klinik tanısı konulan hastalarda GCK, HNF-1α ve HNF-4α genetik analizi yaparak, genotip-fenotip korelasyonlarını gösterdik. Monogenik diyabet ile ilgili geniş ölçekli çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Mody, Hnf1a, Gck

Prevalence of Helicobacter Pylori Infection, in a Turkish Tertiary Hospital

Salih Maçin¹ *, Nurullah Çiftçi¹, Sümeyye Başer¹

¹Selçuk Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Tıbbi Mikrobiyoloji Anabilim Dalı

*Corresponding author: Salih Maçin

Abstract

Aim: Infection with Helicobacter pylori occurs worldwide, but the prevalence varies greatly among countries and population groups within the same country. The gastric mucosa is well protected against bacterial infections. H. pylori is highly adapted to this ecological niche, with a unique array of features that permit entry into the mucus, attachment to epithelial cells, evasion of the immune response, and as a result, persistent colonization and transmission. In this study, the presence of H. pylori antigens in the stool samples of patients who applied to Selçuk University Medical Faculty Hospital with various complaints and the distribution of antigen positivity by age, sex and clinics were investigated retrospectively. Methods: Stool sample of which were sent to Department of Medical Microbiology Laboratory from clinics between 1 January 2013-31 December 2018 were included in this study. The study was carried out with instructions of the company. Demographic information and results of the patients were taken retrospectively from the hospital information system. Results: In this study, a total of 4857 patients fecal sample were examined retrospectively 2811 (57,9%) of the samples collected from female and 2046 of the samples collected from male patients. A total of 523 (10,8%) patients were positive in 340 (12,1%) female and 183 (8,9%) male patients (Table 1). The distribution of the patients according to age groups were examined, and the highest rate of positivity was found in the 50-59 age group. Conclusion: In our study, the prevalence of H. pylori antigen was higher in female (57,9 %) patients than in male (42,1%) patients. When the patients were examined according to age groups, the highest rate of positivity was found in the 50-59 age group. In conclusion, this study was conducted to contribute to the literature to determine the prevalence of H. pylori antigen.

Keywords: Helicobacter Pylori, Prevalence, Antigen Test

Romatoid Artritte Deneysel Modelleme Yöntemleri

Başak Büyük¹ *, Hüseyin Avni Eroğlu¹, Tuğçe Yavaş¹

¹Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi Tıp Fakültesi

*Sorumlu yazar: Başak Büyük

Özet

Romatoid Artritte Deneysel Modelleme Yöntemleri Romatoid artrit en yaygın kronik, inflamatuvar hastalıklardan biridir. Öncelikli olarak eklem tutulumu görülür. Romatoid nodül, pulmoner tutulum, vaskülit gibi eklem dışı tutulumları da vardır. Romatoid artrit, dünyanın her yerinde ve her toplumda görülebilmektedir. Toplumdaki sıklığı %0.5 - %1 arasındadır. Her yaşta ortaya çıkabilmekle birlikte, en çok 30 – 50 yaşları arasında başlamakta ve kadınlarda erkeklere oranla iki – üç kat daha fazla görülmektedir. Romatoid artrit patogenezinde antijen spesifik ve çoğunluğu CD4+ olan T lenfositleri, tip A sinoviosit, makrofajlar, dendritik hücreler, B lenfositler gibi DR pozitif hücrelerden salgılanan proinflamatuvar sitokinler sinovyal proliferasyona ve sinovite neden olur. Kıkırdak ve kemik harabiyetine yol açan bu sitokinlerden en önemlileri interlökin- 1b (IL-1b) , IL-12, TNF-alfa'dır. Romatoid artrit tedavisinde uygulanabilecek yeni ilaçların geliştirilmesi, hastalığın moleküler mekanizmalarının tam olarak ortaya konabilmesi ve bu hastalıkla ilgili diğer araştırmaların yapılabilmesi için, hastalığın hayvanlar üzerinde tam ve doğru bir şekilde modellenebilmesine ihtiyaç vardır. Literatürde bu hastalığın modellenmesinde çeşitli yöntemler kullanıldığı görülmektedir. Bunların en önemlileri; 1. Adjuvant İle İndüklenen Artrit (AA) 2. Kollajen Tip- 2 ile İndüklenen RA (CIA) 3. Karragenan İle İndüklenen RA 4. Kartilaj Oligomerik Matriks Proteini (COMP) İle İndüklenen RA Bu çalışmanın amacı, literatürde kullanılan farklı deneysel artrit modelleme yöntemlerinin ortaya konması ve birbirlerine göre üstünlükleri, avantaj ve dezavantajlarının tartışılmasıdır.

Anahtar Kelimeler: Romatoid Artrit, Deneysel Modelleme, Otoimmün Artrit, Karragenan, Kollajen

Total Sülfhidril Düzeyi ile Mide Kanseri Arasındaki İlişki

Halit Demir¹ , Ayhan Güler² *

¹100.Yıl Üniversitesi Van

²Hakkari Üniversitesi

*Sorumlu yazar: Ayhan

Özet

Mide kanseri, sindirim sistemi kanserlerinden birisidir midede herhangi bir yerinde bulunabilen ve çok hızlı gelişebilen bir hastalıktır. Bazı organlara yayılabilir ya da metastaz olabilir özellikle yemek borusu ve ince bağırsaklara yayılabilir. Ölüm oranları yüksektir. Mide kanserleri iyi huylu ve kötü huylu şeklinde seyretmektedir. Yapılan literatür çalışmalarda mide kanserli hastalarda başta antioksidant enzim aktiviteleri olmak üzere total sülfhidril düzeyinin azaldığı saptanmıştır. Yapılan başka bir çalışmada ise total sülfhidril düzeyinin ölçümü oksidatif stres parametresini tayin etmede önemli bir belirteç olduğu tesbit edilmiştir. Total sülfhidril düzeyleri serbest oksijen radikallerini düşürücü veya oksidatif stresi düşürmeye yönelik birer güçlü antioksidant oldukları bildirilmiştir. Plazma protein SH grupları oksidatif hasara karşı hassas olup koroner arter hastalığı, romatoid artrit, diabetes mellitus gibi oksidatif hasarın olduğu hastalıklarda azaldığı saptanmıştır. Tiyoller, aynı zamanda çok güçlü antioksidant oldukları saptanmıştır, yine ek olarak antikanser özellikleri oldukları tesbit edilmiştir. Bu çalışmada, total sülfhidril düzeyi ile mide kanseri arasındaki ilişki inceleyerek mide kanseri ile ilgili literatür bilgilerine katkı sunmayı amaçladık. Sonuç olarak, total sülfhidril düzeyini ölçmek, mide kanserinde önemli olabilir ayrıca klinikte faydalı bir belirteç olarak kullanılabilir.

Anahtar Kelimeler: Total Sülfhidril Düzeyi, Mide Kanseri, Biyokimya

Türkiye’de Trabzon İlinden Toplanan Propolisin Sulu Ekstraktlarının Antioksidan Aktivitesi

Meltem Uçar^{1*}

*¹Sağlık Bilimleri Fakültesi, Lefke Avrupa Üniversitesi, Lefke,
Kuzey Kıbrıs TR-10 Mersin, Türkiye
Sorumlu Yazar: Meltem Uçar

Özet

Propolis apiterapide kullanılan bir arı ürünüdür. Propolis insan sağlığı üzerine antioksidan, antimikrobiyal, antitümöral, antiinflamatuvar gibi pek çok yararlı etkilere sahiptir. Propolis kompozisyonları iklime ve toplandığı coğrafik bölgeye göre değişmektedir. Bu çalışmada, Türkiye’de Trabzon’dan toplanan propolis sulu ekstraktlarının antioksidan aktivitesi araştırılmıştır. Propolis sulu ekstraktlarının Total Fenol İçeriği ve Total Flavonoid İçeriği Folin-Ciocalteu ve Alemnium Nitrat Kolorimetrik metodlarıyla ölçüldü. Propolis sulu ekstraktlarının Total Antioksidan Aktivitesi ve Serbest Radikal Temizleme Kapasitesi Ferrik İndirgeyici Antioksidan Güç ve DPPH testi ile belirlenmiştir. Propolis sulu ekstraktlarının Total Fenol İçeriği, Total Flavonoid İçeriği, Total Antioksidan Aktiviteleri 7.03 ± 0.03 mg Gallik Asit Equivalent/g propolis, 0.701 ± 0.06 mg Quercetin Equivalent/g propolis ve 31.53 ± 10.55 mg Trolox Equivalent/g propolis’dir. Propolis sulu ekstraktlarının DPPH inhibisyon yüzdesi 74.32 ± 3.96 ’dir. Sonuç olarak Türkiye’nin Trabzon ilinden toplanan propolis sulu ekstraktlarının antioksidan potansiyeli gösterildi. Trabzon propolisinin sulu ekstraktları bir antioksidan ürün olarak kullanılabilir.

Anahtar Kelimeler: Propolis, Antioksidan Aktivite

The Antioxidant Activity of Water Extracts of Propolis That Collected From Trabzon Province in Turkey

Meltem Uçar^{1*}

*¹Faculty of Health Sciences, European University of Lefke,
Lefke, Northern Cyprus TR-10 Mersin, Turkey
Corresponding author: Meltem Uçar

Abstract

Propolis is a bee product that used in apitherapy. Propolis has many beneficial effects on human health such as antioxidant, antimicrobial, antitumor, antiinflamatuvar. Propolis compositions change depend on climate and geographic area that it is collected. In this study, the antioxidant activity of water extracts of propolis which collected from Trabzon in Turkey were investigated. Total Phenol Contents and Total Flavonoid Contents of water extracts of propolis were measured by Folin-Ciocalteu and Aluminum Nitrate colorimetric methods. Total Antioxidant Activity and Free Radical Scavenging Capacity of water extracts of propolis were

determined with Ferric Reducing Antioxidant Power and DPPH Assay. Total Phenol Contents, Total Flavonoid Contents, Total Antioxidant Activity of water extracts of propolis were 7.03 ± 0.03 mg Gallic Acid Equivalent/g propolis, $0.701 \pm 0,06$ mg Quercetin Equivalent/g propolis and 31.53 ± 10.55 mg Trolox Equivalent/g propolis. Percentage of DPPH inhibition of water extracts of propolis were 74.32 ± 3.96 . In conclusion, water extracts of propolis that collected from Trabzon province in Turkey were shown antioxidant potential. Water extracts of Trabzon propolis can be used as an antioxidant product.

Keywords: Propolis; Antioxidant Activity

What is the role of sulfanilamide in breast cancer?

Ahu Soyocak¹, Dilek Duzgun Ergun^{2*}, Gulsah Koc¹

¹Department of Medical Biology and Genetics, Istanbul Aydin University Medical Faculty, Istanbul, Turkey

²Department of Biophysics, Istanbul Aydin University Medical Faculty, Istanbul, Turkey

*Corresponding author: Dilek Duzgun Ergun

Abstract

The sulfanilamides constitute an important class of drugs, with several types of pharmacological agents possessing antibacterial activity. Sulfanilamide has been reported to show antitumor activity in vitro and in vivo in several recent studies. In this study, we aimed to investigate whether sulfanilamide has an anticancer agent effect in human breast cancer cells (MCF-7). For this purpose, we composed control and sulfanilamide groups. The cells were seeded on 6-well and 96-well plates at a density of 50×10^4 and 7×10^3 cells per well and grown at 37°C in a 5% CO₂ atmosphere. Following 24 hours, cells in sulfanilamide group were incubated with medium containing 50 µM, 100 µM and 200 µM sulfanilamide for 48 hours. In all groups the values of cell viability, cell proliferation and lipid peroxidation were analyzed. Our data showed that sulfanilamide decreased cell viability and cell proliferation depending on the concentration. Lipid peroxidation levels statistically significant decrease according to control group. This decreasing observed in the 100 µM and 200 µM sulphaniamide groups. ($p < 0,01$; $p < 0,001$). Also, 100 and 200 µM sulfanilamide groups were significantly lower than 50 µM sulfanilamide group ($p < 0,05$; $p < 0,001$). These preliminary results shows that sulfanilamide may be used as the anticancer agent for breast cancer treatment.

Keywords: Breast Cancer, Sulfanilamide, Cell Viability, Cell Proliferation, Lipid Peroxidation

Perlia Nükleusu

Eren Ögüt¹ *

¹Bahçeşehir Üniversitesi Tıp Fakültesi Anatomi Anabilim Dalı

*Sorumlu yazar: Eren ÖĞÜT

Özet

Giriş ve Amaç: Perlia nükleus'u 1889 yılında Perlia tarafından konverjansa katılan bir hücre grubu olarak tanımlanmıştır. 1893 yılında Perlia insanlarda, mesencephalonda nükleus okulomotorius'un dorsomedialine yerleşen iki paralel hücre hattından oluşan spesifik bir alt bölümü olarak tarif etmiştir. Sağ ve sol okulomotor nükleusların orta hattında bir hücre grubu olarak tanımlanan bu iğ şeklindeki çekirdeğe "sentral nükleus" (Perlia, 1893) veya "ortanca nükleus" (Bernheimer, 1897) adı verilmiştir. Okulomotor sinir kompleksinin üçte biri kadar olan perlia'nın konverjans nükleusu daha sonra "Perlia'nın nükleus'u" (PN) olarak adlandırılmıştır. **Gereç ve Yöntem:** Bu çalışma ile literatürde çok az çalışma bulunan perlia nükleus'u ile ilgili literatür incelemesi yaparak, perlia nükleusu'nun anatomisi, lokalizasyonu ve işlevi hakkında bilgi vermek ve önemini bildirmektir. Zaman periyodu olarak 1955-2019 yılları arasındaki makaleler değerlendirilerek analiz yapılmıştır. **Bulgular:** Yapılan çalışmalarda PN, 'edinger westphal' nükleusu'nun rostral yarısında ve okulomotor sinir kompleksinin dorsalinde bulunmuştur. Okulomotor nükleusların somatik hücre kolonları arasında yer alan küçük bir hücre grubu olduğu ve parasempatik nöronlar içeren mesencephalondaki otonom işlev gösteren nükleusların arasında, substantia grisea içerisinde yerleştiği bildirilmiştir. Perlia nükleusu okulomotor sinir kompleksinin yedi alt grubundan biri olarak nitelendirilmekle birlikte bu kompleksten ayrılan medial bölümü olması da olasıdır. **Tartışma ve Sonuç:** Akomodasyonda görevli olmakla birlikte, musculus rektus medialis ve lateralis sinister ve dekster'i innerve eden motor nöron grupları arasına yerleştiği için, konverjans hareketinin başlatılmasına aracılık eden bir hücre grubu olarak görülmektedir. Bu şekilde konverjans ve akomodasyon için merkezi bir entegrasyon mekanizmasını temsil ettiği düşünülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Akomodasyon, Konverjans, Perlia, Perlia Nükleusu, Sentral Nükleus

Nucleus of Perlia

Abstract

Introduction and objectives: Nucleus of Perlia as a group of cells take part in convergence was defined by Perlia in 1889. In 1893, Perlia described as a specific subdivision in mesencephalon, consisting of two parallel cell lines located in the dorsomedial nucleus of oculomotor nerve in humans. This spindle core, defined as a group of cells in the midline of oculomotor nuclei, is called as "central nucleus" (Perlia, 1893) or 'median nucleus'

(Bernheimer, 1897). The convergence nucleus of perlia, which is one third of the oculomotor complex, was then called as nucleus of perlia (NP). Materials and Methods: The objective of this research is to do a review about the nucleus of perlia and to give information about the anatomy, localization, clinically significant and function of perlia nucleus. The period of research articles were from 1955 to 2019. Results: The Nucleus of Perlia was found in the rostral half of accessory oculomotor nucleus and in the dorsal side of oculo-motor complex. It has been reported that NP was a small group of cells between somatic cell columns of oculomotor complex and that they are located within the substantia gricea between the nuclei in the midbrain which containing parasympathetic neurons. The perlia nucleus is considered to be a part of the seven subdivision of oculomotor complex, but it is also possible to have a medial part of this complex. Discussion and Conclusion: Although NP is responsible for accommodation that mediate the initiation of convergence movement of eye because NP is located between the motor neurons of right/left medial and lateral rectus muscle. In this way, it is thought to represent a central integration mechanism for convergence and accommodation.

Keywords: Accommodation, Convergence, Perlia, Nucleus of Perlia, Central Nucleus

Serebral Palsili Çocuklarda Kaba Motor Fonksiyon Ölçütünün Uzun (Gmfm-88) ve Kısa (Gmfm-66) Formunun Türkçe Versiyonunun Güvenilirlik ve Geçerlilik Çalışması

Tugce Atac¹ * , Mintaze Kerem Gunel²

¹Hacettepe Üniversitesi Sağlık Bilimleri Enstitüsü

²Hacettepe Üniversitesi Fizik Tedavi ve Rehabilitasyon Fakültesi

*Sorumlu yazar: Tuğçe Atac

Özet

AMAÇ; Serebral palsy (SP)'li çocuklarda en yaygın olarak motor fonksiyonu belirlemek için kullanılan Kaba Motor Fonksiyon Ölçütü (GMFM) 'nin GMFM-88 isimli uzun ve GMFM-66 kısa formlarının Türkçe'ye uyarlanması, geçerliliğinin ve güvenilirliğinin belirlenmesi amacıyla yapılmış bir çalışmadır.

YÖNTEM; GMFM -88 ve GMFM-66 formlarının çevirisi Dünya Sağlık Örgütü(WHO) kurallarına göre yapıldı. SP teşhisi konulmuş,5-18 yaş arası 100 çocuk çalışmaya alındı. Türkçe uyarlaması Kerem Günel ve ark. tarafından yapılmış Kaba motor fonksiyon sınıflandırma sistemi (GMFCS)'ne göre I ile V değerler arasında sınıflandırıldı. Tek fizyoterapist tüm çocukların klinik değerlendirmelerini ve GMFM-88 ve GMFM-66 skorlamasını kullanarak kaba motor fonksiyon seviyelerini belirledi. Olguların klinik değerlendirme sırasında video çekimleri yapıldı ve güvenilirlik belirlemesi için 10 gün sonra aynı fizyoterapist tarafından 35 olguda testler tekrarlandı. Sınıf içi korelasyon katsayılarını (ICC) kendi % 95 güven aralıklarıyla kullanarak güvenilirlik hesaplandı. Geçerlilik için GMFCS seviyeleri ile olan uyum belirlendi ve geçerlilik, bilinen grupların karşılaştırılması ve kriter geçerliliği (yakınsak geçerlilik) kullanılarak değerlendirildi.Güven aralığı $p < 0.05$ olarak belirlendi.

SONUÇLAR; Toplam skorların test ve tekrar test güvenilirliği GMFM-88 için ICC = 0.97(% 95 CI 0.95-0.98) GMFM-66 için ICC = 0.96(% 95 CI 0.95-0.97) GMFCS seviyelerindeki güvenilirlik ICC= 0.92(% 95 CI 0.72-0.98) ile ICC = 0.95(% 95 CI 0.87-0.98) arasında değişmiştir. Beş GMFM boyutunda güvenilirlik, ICC = 0.95 (% 95 CI 0.93-0.97) ile ICC = 0.99(% 95 CI 0.99-0.99) arasında değişmiştir. Bilinen gruplar karşılaştırmasında yapılan geçerliliği tatmin edici bir sonuç göstermiştir.

TARTIŞMA;5-18 yaş aralığında, SP'li çocuklarda, GMFM-88 ve GMFM-66 'nin Türkçe versiyonu geçerli ve fonksiyonel motor performansı belirlemede güvenilir bulunmuştur.

Anahtar Kelimeler: Serebral Palsy, Güvenilirlik, Geçerlilik, Gmfm

The Reliability and Validity of the Turkish Version of Long (Gmfm-88) and Short (Gmfm-66) Form of Gross Motor Function Measurement in Children With Cerebral Palsy

Abstract

OBJECTIVE: The aim of this study was to determine the validity and reliability of the long and GMFM-66 forms of GMFM-88 of the Gross Motor Function Measure (GMFM) which is most commonly used to determine motor function in children with cerebral palsy.

METHODS: The translation of GMFM -88 and GMFM-66 forms was performed according to World Health Organization (WHO) rules. 100 children aged 5-18 years who were diagnosed as SP were included in the study. It was classified between I and V values according to Gross Motor Function Classification System (GMFCS), which was adapted by Kerem Günel et al. A single physiotherapist determined gross motor function levels using clinical assessments and GMFM-88 and GMFM-66 scores of all children. During the clinical evaluation of the cases, video was taken and the tests were repeated in 35 cases by the same physiotherapist 10 days later to determine the reliability. Reliability was calculated using intraclass correlation coefficients (ICC) at their 95% confidence intervals. For validity, compliance with GMFCS levels was determined and validity was assessed using comparison of known groups and criterion validity (convergent validity). The confidence interval was set at $p < 0.05$.

RESULTS; Test and retest reliability of total scores ICC = 0.97 for GMFM-88 (95% CI 0.95-0.98) ICC = 0.96 for GMFM-66 (95% CI 0.95-0.97) Reliability at GMFCS levels ICC = 0.92 (95% CI 0.72-0.98) ICC = 0.95 (95% CI 0.87-0.98). Reliability in the five GMFM sizes ranged from ICC = 0.95 (95% CI 0.93-0.97) to ICC = 0.99 (95% CI 0.99-0.99). The validity of the comparison of known groups showed a satisfactory result.

DISCUSSION: The Turkish version of GMFM-88 and GMFM-66 was valid in children aged 5-18 years with CP, and was found to be reliable in determining functional motor performance.

Keywords: Cerebral Palsy, Reliability, Validity, Gmfm

Oral Presentation / Sözlü Sunum

**Endodontik Tedavi Uygulanmış Dişlerde Koronal Sızıntının
Önlenmesinde Geçici Restoratif Materyallerin Altında
Coraseal'in Etkisinin Değerlendirilmesi**

Berkan Çelikten¹ *

¹Ankara Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Endodonti Anabilim Dalı

**Corresponding author: Berkan Çelikten*

Özet

Çalışmamızda, 90 adet üst santral dişler kullanıldı. Dişlerin kök boyu standardizasyonunu sağlamak için fissür frez ile apeksten 15 mm uzaklıkta olacak şekilde kesildi. Elde edilen köklere 3,5 mm derinliğinde endodontik giriş kavitesini taklit eden, uzun kenarı 3 mm, kısa kenarı 2,5 mm olan standart kaviteler açıldı. Köklere giriş kaviteleri açıldıktan sonra tüm kanallar NiTi döner eğeleriyle genişletildi. Kök kanalları irriga edildi ve kurulandı. Daha sonra elde edilen kökler 12 saat boyunca etilen oksit gazı ile steril edildi. Sterilizasyondan işleminden sonra kök kanalları dolduruldu. Hazırlanan tüm örnekler, rastgele olarak her biri 20 diş içeren, 4 farklı deneysel gruba ayrıldı. Geri kalan 10 adet diş ise pozitif ve negatif kontrol grubu olarak kullanıldı. Elde edilen köklerin giriş kaviteleri, Grup I: 2 mm kalınlığında intraorifis bariyer materyali CoroSeal ve 3,5 mm kalınlığında cam iyonomer siman, Grup II: 2 mm kalınlığında intraorifis bariyer materyali CoroSeal ve 3,5 mm kalınlığında IRM, Grup III: 2 mm kalınlığında intraorifis bariyer materyali CoroSeal ve 3,5 mm kalınlığında Cavit-G, Grup IV: 2 mm kalınlığında intraorifis bariyer materyali CoroSeal ve 3,5 mm kalınlığında çinko fosfat siman ile kapatıldı. Kök kanal patının ve restoratif materyallerin sertleşmesini sağlamak amacıyla, tüm örnekler, 7 gün süreyle etüvde bekletildi. Bu sürenin sonunda termal siklus uygulandı ve örnekler 12 saat boyunca etilen oksit gazı ile steril edildi. Bakteriyel sızıntı deneyi için test düzeneği hazırlandı ve örneklerin bakteriyel sızıntısı değerlendirildi. Çalışma gruplarına göre sızıntı hızlarında ve ortalama sızıntı zamanlarında anlamlı değişim olup olmadığı Log-Rank testi kullanılarak Kaplan Meier sağkalım analizi ile değerlendirildi. Geçici restoratif materyallerin altına CoroSeal eklendiğinde bakteriyel sızıntı gösteren örnek sayısı oransal olarak en fazladan en aza doğru; çinko fosfat siman + CoroSeal > IRM + CoroSeal > Cavit-G + CoroSeal > cam iyonomer siman + CoroSeal olduğu bulunmuştur. Geçici restoratif materyallerin altına CoroSeal eklenmiş gruplar arasında istatistiksel olarak anlamlı bir fark gözlenmemiştir.

Anahtar Kelimeler: Bakteri, Coroseal, Sızıntı

Evaluation of the Effect of Coroseal to Prevent Coronal Leakage On Endodontically Treated Teeth

Abstract

In our study, 90 upper central teeth were used. In order to ensure the root length standardization of the teeth, 15 mm was cut from the apex using fissure diamond bur. Standard cavities was obtained 3 mm length of its long side and 2,5 mm length of its short side and 3,5 mm in the roots. All canals were prepared with NiTi rotary files and root canals were irrigated dried with sterile paper points. Later, the roots were sterilized for 12 hours with ethylene oxide gas. After sterilization process, roots canals were filled. All the samples were separated into 4 different experimental groups (n=20). The 10 teeth left were used as positive and negative control groups. Group I: 2 mm intraorifice barrier material CoroSeal and 3.5 mm glass ionomer cement, Group II: 2 mm intraorifice barrier material CoroSeal and 3.5 mm IRM, Group III: 2 mm CoroSeal intraorifis barrier material and 3.5 mm Cavit-G, Group IV: 2 mm intraorifice barrier material CoroSeal and 3.5 mm zinc oxide cement was closed. All samples were kept in the oven for 7 days to ensure materials were set. Later, thermal cycle was applied, and the samples were sterilized with ethylene oxide gas for 12 hours. The test apparatus for the bacterial leakage test was prepared which of the samples was evaluated. Kaplan Meier survival analysis and Log-Rank test was used for the statistically analyses. it was found out that the proportional number of samples which showed bacterial leakage was from the most to the least, CoroSeal > zinc phospate cement + CoroSeal > IRM + CoroSeal > Cavit-G + CoroSeal > glass ionomer cement + CoroSeal. However, a statistically significant difference was not observed between the groups in which CoroSeal was added under temporary restorative materials.

Keywords: Bacteria, Coroseal, Leakage

Aşırı Madde Kaybı Olan Dişlerin Tedavisinde Dijital Sistemler

Merve Benli¹ *

¹Istanbul Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Protetik Diş Tedavisi ABD.

**Sorumlu yazar: merve benli*

Özet

Amaç: Bruksizm, oral ve dental yapılarda doku hasarı oluşturma potansiyeli yüksek olan bir rahatsızlıktır ve görülme sıklığı gün geçtikçe artış göstermektedir. Bruksist aktivite sırasında açığa çıkan aşırı yükler sonucu diş sert dokularında aşınma ve kırılma gibi durumlar sık karşımıza çıkmaktadır. Bruksist bireylerin dahil edildiği bu çalışmanın amacı, aşırı madde kaybı olan dental arkların dijital sistemlerle tedavisini ve dikkat edilmesi gereken noktaları aktarmaktır.

Yöntem: Çalışmaya, klinik ve radyolojik muayene sonucunda aşırı bruksist aktiviteye sahip olan dört adet hasta dahil edilmiştir. Her vakaya özel olarak belirlenen tedavi protokolü dijital sistemler kullanılarak gerçekleştirilmiş ve geleneksel yöntemle karşılaştırması yapılmıştır.

Bulgular: Uygulanan tedavi yöntemiyle estetik ve fonksiyonel olarak başarılı sonuçlar elde edilmiştir. Tedavinin başında hastalarda tespit edilen soğuk hassasiyeti, azalmış estetik, azalmış çiğneme kabiliyetinin ortadan kalktığı ve hasta memnuniyetinde artış olduğu saptanmıştır. İki yıllık takip sonucunda uygulanan tedavinin başarısını devam ettirdiği görülmüştür.

Sonuç: Dijital sistemlerle elde edilen restorasyonlar bruksist bireylerde hızlı, güvenli ve başarılı sonuçlar elde edilmesine katkıda bulunduğu için dental tedavide önerilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Cad/cam, Bruksizm, Aşırı Madde Kaybı

Digital Systems for the Treatment of Severely Worn Teeth

Abstract

Objective: Bruxism is a disease with a high potential for tissue damage in oral and dental structures and its incidence is increasing day by day. Wear and fracture of hard tissues of tooth are common due to excessive loads that occur during bruxist activity. The aim of this study, which included patients with bruxism, is to describe the treatment of dental arches with excessive loss of tooth structure, and the points that need to be considered in dental treatment.

Methods: Four patients with severe bruxist activity were included in the present study as a result of clinical and radiological examination. The treatment protocol, which was determined specifically for each case, was performed using digital systems and compared with the traditional method.

Results: Both functional and aesthetically successful results were obtained with the treatment method applied. It was reported that cold sensitivity, decreased aesthetics and decreased chewing ability disappeared which were seen at the beginning of the treatment, and increased patient satisfaction was obtained. After 2 years of follow-up, the treatment has been found successful.

Conclusion: Dental restorations fabricated with digital systems are recommended for dental treatment of bruxist patients because of revealing rapid, safe and successful results.

Keywords: Cad/cam, Bruxism, Severely Worn Teeth.

Assessment of the Height of Sinus Floor to Alveolar Crest and Related Factors in Applicants Admitted to a Private Clinic for Dental Implants 2015-2017

Nazanin Forghani¹ *

¹Tehran University

**Corresponding author: Nazanin Forghani*

Abstract

Introduction & objective: According to the importance of maxillary sinus pneumatization in implant placement and sinus lift and due to known complications of not determining the amount of residual alveolar ridge bone and also information gap existing in this field, in this research we assessed the height of sinus floor to ridge level and related factors in applicants admitted to a private clinic for dental implants and a radiology clinic in Tehran from 2015 to 2017.

Materials & methods: in this descriptive study the number of 360 samples from applicants admitted to a private clinic for dental implants and a radiology clinic in Tehran between t 2015 and 2017 and had CBCT were selected. The distance from the alveolar crest to the floor of the maxillary sinus on CBCT in the area of implant placement was measured. Finally, after calculating the mean and standard deviation data were statistically analyzed using chi-square tests.

Results: The mean of the bone height between the alveolar crest and sinus floor in this study was 6.24 ± 3.4 mm. 9% of samples were SA-1 category, 7% were SA-2, 43% were SA-3 and 41% were SA-4 category of Misch classification. Of whom had unacceptable bone height, 166 or 55% were male, and of whom had acceptable bone height, 41.4 % of samples were male, which this difference was statistically significant ($p < 0.06$). But those who had an unacceptable bone height were not in higher exposure in terms of age, duration of edentulous and number of teeth remaining in the posterior of Maxilla ($P < 0.6$).

Conclusion: According to the present study, attention to sex (especially in male) and Misch classification for the height of Sinus floor to ridge level is necessary.

Anahtar Kelimeler: Height of Sinus Floor to Ridge Level, Implant, Radiological Clinic.

Bruksizmde Masseter Kasına Botulinum Toksin Uygulaması

Muammer Çağrı Burdurlu¹ * , Fatih Cabbar¹ , Volkan Çağrı Dağışan¹

¹Yeditepe Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi

**Corresponding author: Çağrı Burdurlu*

Özet

Bruksizmin patogenezi kesin olarak bilinmemekle birlikte, fiziksel ve psikolojik stres, maloklüzyon, uyku düzensizlikleri gibi birçok faktörün etkisi olduğu bilinmektedir. Psikojenik ve nörojenik komponentleri nedeniyle tedaviye cevap alınması her zaman kolay olmamakla birlikte, splint, medikasyon ve botulinum toksin uygulamaları genellikle kombine olarak kullanılmaktadır. Botulinum toksin tip A, bruksizm izlenen hastalarda parafonksiyonel hareketler sonucu gelişen kas hipertrofilerinin ve ağrıların azaltılmasında terapötik ajan olarak kullanılmaktadır. Kas aktivitesinin azalması sonucu kas hacmindeki azalma alt yüz konturunun estetik olarak gelişmesinde de rol oynamaktadır. Bu çalışmanın amacı, vakalar üzerinden masseter kasına Botulinum toksin enjeksiyon bölgelerinin ve sayılarının, dozlarının, önemli anatomik sınırların gösterilmesi ve uygulama sonuçlarının değerlendirilmesidir. Sonuç olarak, bruksizm izlenen hastalarda masseter kasına botulinum toksin tip A enjeksiyonu parafonksiyonel hareketler ile ağrının azalmasında ve alt yüz konturunun estetik olarak geliştirilmesinde güvenli ve etkili bir tedavi seçeneğidir.

Anahtar Kelimeler: Botulinum Toksin, Masseter, Bruksizm

Cam İyonomer Esaslı Fissür Örtücülerin Değerlendirilmesi

Berna Kuter¹ , Özgün Alp Ünlü² * , İlhan Uzel²

¹Katip Çelebi Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Pedodonti Anabilim Dalı

²Ege Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Pedodonti Anabilim Dalı

*Sorumlu yazar: özgün alp ünlü

Özet

ÖZET Çocuk diş hekimliğinde maturasyonunu tamamlamamış daimi birinci molar dişlerin çürükten korunması ayrı bir öneme sahiptir. Sürme dönemlerinde koruyucu tedavilerin en kısa sürede uygulanması gerekliliği ve nem izolasyonunun zorluğu, fissür örtücü olarak kullanılacak en iyi materyalin hangisi olduğuna karar vermeyi zorlaştırmaktadır. Cam iyonomer fissür örtücüler kolay uygulanmaları ve flor salınım özellikleri ile ön plana çıkmaktadırlar. Bu BİLDİRİ cam iyonomer içerikli fissür örtücülerle ilgili güncel literatürleri inceleyerek diş hekimlerini bilgilendirmek amacıyla yazılmıştır. YÖNTEM Bu derlemede güncel literatürler, ulusal ve uluslararası kurumların yayınları, yayınlanmış derlemeler incelenmiş, Amerikan Pediatrik Diş Hekimliği Akademisi (AAPD) ve Avrupa Pediatrik Diş Hekimliği Akademisi'nin (EAPD) klinik rehberlerinden yararlanılarak hazırlanmıştır. TARTIŞMA VE SONUÇ Cam iyonomer esaslı fissür örtücüler mine ve dentine kimyasal olarak bağlanabilmeleri, neme hassasiyetlerinin daha az olması, flor salınımı sonucu çürük önleyici etkileri ve kolay uygulanmaları nedeniyle rezin içerikli fissür örtücülere göre avantaj sağlamaktadırlar. Cam iyonomer esaslı fissür örtücülere rezin katılarak rezin modifiye cam iyonomer içerikli fissür örtücüler ve poliasit modifiye rezin içerikli fissür örtücüler elde edilmiştir. Bir diğer cam iyonomer içerikli fissür örtücü olan giomer ise önceden tepkimeye girmiş cam iyonomer partikülleri içeren kompozit materyallerdir. Yapılan çalışmalarda rezin bazlı fissür örtücülerin cam iyonomer esaslı fissür örtücülere göre daha iyi retansiyon gösterdiği bildirilmiştir. Cam iyonomer esaslı fissür örtücülerin retansiyonunun rezin bazlı fissür örtücülere göre 5 kat daha az, rezin modifiye cam iyonomer içerikli fissür örtücülere göre 3 kat daha az olduğu bildirilmiştir. Resin bazlı fissür örtücülerin retansiyon açısından giomerlerden daha başarılı olduğu bildirilmiştir. Çürük önlemedeki etkileri değerlendirildiğinde, cam iyonomer esaslı ve rezin bazlı fissür örtücüler arasında çürük bakımından istatistiksel olarak anlamlı bir fark gözlenmemiştir. Sonuç olarak fissür örtücülerin daha iyi retansiyonu ve çürük oluşumunu engellemesi açısından daha fazla klinik çalışmaya ihtiyaç olduğu düşünülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Fissür Örtücü, Cam İyonomer, Cam İyonomer Esaslı Fissür Örtücü

Cep Telefonu ile Taranan Üç Boyutlu Fasiyal Yüz Morfolojisini Doğruluğunun İncelenmesi

Gökhan Serhat Duran¹ *

¹Sağlık bilimleri üniversitesi

*Corresponding author: gökhan serhat duran

Özet

AMAÇ: Bu çalışmanın amacı cep telefonu ile elde edilen yüz taramalarının doğruluğunun antropometrik ölçümler ile karşılaştırılarak incelenmesidir **MATERYAL-METOD:** 60 bireyin yüz yumuşak dokularında toplam 10 değişik parametrede dijital kumpas yardımı ile antropometrik ölçüm gerçekleştirilmiştir. Benzer şekilde ölçümler 3B yüz taramaları üzerinde gerçekleştirilmiştir ve direk ölçümler ile karşılaştırılmıştır. 3B yüz taramalarının elde edilmesi için cep telefonunda bulunan yüz tanıma sisteminin kamerasından faydalanılmıştır. Bütün ölçümler bir ay sonra tekrarlanılarak gözlemci içi güvenilirlik değerlendirilmiştir. Ölçümler arası farklılığın değerlendirilmesi için istatistiksel olarak t-Testi yöntemi kullanılmıştır. **BULGULAR:** Direk ölçümler ile yüz taramaları arasındaki ortalama farkların en fazla 1.8mm ye kadar çıktığı gözlenmiştir. Özellikle burun çevresi yapılarında gerçekleştirilen N-Prn, N-Sn, Sn-Prn ölçümlerindeki fark istatistiksel olarak anlamlıdır. ($p \leq 0.05$) **SONUÇ:** Cep telefonu ile gerçekleştirilen 3Byüz taramaları horizontal ve vertikal düzlemlerde gerçekleştirilen ölçümlerde direk ölçümlere benzer sonuçlar vermektedir ancak derinlik boyutunda doğruluğun düştüğü gözlenmektedir.

Anahtar Kelimeler: Üç Boyutlu Yüz Taraması, Cep Telefonu, Doğruluk

Accuracy of Three-Dimensional Scanning of Facial Morphology Using a Mobile Phone

Abstract

OBJECTIVE: The aim of this study was to evaluate the accuracy of 3D facial scans which obtained by a mobile phone comparing with anthropometric measurements. **MATERIALS-METHODS:** Anthropometric measurement was performed with a digital caliper in 10 different parameters in the facial soft tissues of 60 individuals. Similarly, measurements were performed on 3D face scans and compared with direct measurements. The camera of the face recognition system in the mobile phone was used to obtain 3D face scans. All measurements were repeated one month later to assess intraobserver reliability. The t-test method was used to evaluate the difference between the measurements. **RESULTS:** The highest mean difference was observed up to 1.8 mm between direct measurement and facial scans. especially around the nasal structures The difference in N-Prn, N-Sn, Sn-Prn measurements was statistically

important. ($p \leq 0.05$) CONCLUSION: 3D Facial scans performed by mobile phones have similar results to direct measurements in horizontal and vertical planes, but accuracy is reduced in the depth dimension.

Keywords: Three Dimensional Facial Scan, Mobile Phone, Accuracy

Çocuk Diş Hekimliğinde Paslanmaz Çelik Kronlar

Zekiye Efe[†] *

[†] *Erciyes Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Pedodonti Anabilim Dalı*

**Corresponding author: Zekiye Efe*

Özet

Diş çürüğü, çocukluk çağında sık rastlanılan kronik ve çok faktörlü enfeksiyöz hastalıklardan biridir. Yetmiş bir aylık ve daha küçük çocuklarda birden fazla kaviteli veya kavitesiz çürüklü dişin, çürüğe bağlı diş kaybının veya dolgulu diş yüzeyinin varlığı erken çocukluk çağı çürüğü (EÇÇ) olarak tanımlanmaktadır. EÇÇ bulunan çocuklarda süt dişlerinin erken kaybı daimi dişlenmede oklüzyon bozukluklarına, estetik sorunlara, beslenme problemlerine, anormal dil alışkanlıklarına, konuşma bozukluklarına ve psikolojik sorunlara yol açabilmektedir. Aşırı madde kaybı gözlenen süt azı dişlerinin restorasyonunda kronların kullanımı uzun dönemde diğer restoratif materyallerde görülen başarısızlık sebeplerini önemli ölçüde azaltmıştır. Günümüzde, çocuk diş kliniklerinde EÇÇ ve aşırı madde kaybı bulunan süt dişlerinin tedavilerinde paslanmaz çelik kronlar (PÇK) yaygın olarak kullanılmaktadır. PÇK uygulaması yapılan süt dişlerinde, diğer tedavi seçenekleriyle karşılaştırıldığında yeni veya sekonder çürük oluşma riskinin azaldığı, uzun vadede tedavinin yenilenme ihtiyacının daha az olduğu gözlenmiştir. PÇK ile ilgili güncel makaleler, uluslararası kurumların yayınları, dökümanlar ve ilgili sistematik derlemeler incelenmiştir. Derlemede, çocuk diş hekimliği alanında kullanılan PÇK' ların endikasyonları, klinik uygulamasının yanı sıra kron simantasyon materyalleri ile ilgili güncel çalışmaların değerlendirilmesi amaçlanmıştır. Yapılan restorasyonun uzun dönem takibinin yapılıp yapılamayacağı ve hastanın oral hijyen uygulamalarına verdiği önem PÇK kullanım kararının verilmesinde göz önünde bulunmalıdır. Ayrıca PÇK yerine başka bir restoratif materyalin tercihinde çocuk hastanın uyum düzeyi, tedavi şartları, dişin ağızda kalma süresi, estetik ve mali kaygılar gibi faktörler göz önünde bulundurulmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Çocuk, Paslanmaz Çelik Kron

Çocuk Diş Hekimliğinde Zirkonya Kronlar ve Simantasyon Materyalleri

Zekiye Efe¹ *

*¹Erciyes Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Pedodonti Anabilim Dalı
Corresponding author: Zekiye Efe

Özet

Derin çürüklü süt dişlerinin tedavileri sonucunda endodontik tedavili ve bazen geniş restorasyonlu süt dişleri ortaya çıkmaktadır. Özellikle geniş restorasyonlu dişlerde uzun vadede kırılabilirliğin ve mikro sızıntı ihtimalinin artması süt dişlerinin restorasyonunda kullanılacak olan materyallerin önemini arttırmaktadır. Süt dişlerinin tedavilerinde kullanılan restoratif materyallerin fiziksel - mekanik özelliklerinin doğal diş yapısına yakın, biyouyumlu ve fizyolojik düşme zamanına kadar yenilenme ihtiyacı gerektirmeyecek dayanıklılıkta olması beklenmektedir. Günümüzde, aşırı madde kaybı bulunan süt dişlerinin tedavilerinde paslanmaz çelik kron (PÇK) ve zirkonyum oksit (zirkonya) kronlar yaygın olarak kullanılmaktadır. Prefabrik kronların bir tedavi ziyareti sırasında, ek laboratuvar işlemlerine gerek kalmadan, kolayca ve hızlı bir şekilde yerleştirilebilmesi tedavi sürelerinin kısa olduğu çocuk hastalarda çok önemlidir. Ancak restorasyonun uzun dönem klinik başarısında, restorasyon ve diş arasındaki adaptasyonu sağlayarak bağlanma kuvvetini olumlu yönde etkileyen ideal bir simantasyon materyalinin varlığı önemli unsurlardan biridir. Zirkonya restorasyonların birçok farklı yapıştırma materyalleri ile simante edilebileceği bildirilmesine karşın süt dişlerinde kullanılacak olan ideal simantasyon materyali ile ilgili kesin bir açıklama mevcut değildir. Bu derlemede, çocuk diş hekimliği alanında kullanılan zirkonya kron ve simantasyon materyallerinin incelenmesi amaçlanmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Çocuk, Yapıştırma Simanı, Zirkonya Kronlar

Çoklu Dişeti Çekilmelerinin Bağ Dokusu Grefti ile Tedavisi: 2 Olgu Sunumu

Devrim Deniz Üner¹ *

¹Harran Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi
*Sorumlu yazar: devrim deniz üner

Özet

Dişeti çekilmesi dişeti kenarının mine-sement sınırından apikale doğru kök yüzeyi boyunca hareket etmesi olarak tanımlanmaktadır. Dişeti çekilmeleri aşırı duyarlılık, kök çürükleri ve estetik kaygılara neden olduğu birçok çalışmada gösterilmiştir. Son zamanlarda, açıkta olan kök yüzeyini kapama periodontal-plastik cerrahinin temel hedeflerinden biri haline gelmiştir. Bu nedenle dişeti çekilmelerini tedavi etmek için insaplı greftler, serbest dişeti greftleri, bağ dokusu greftleri (BDG), epitelli bağ dokusu greftleri (EBDG) ve yönlendirilmiş doku rejenerasyonu gibi çok sayıda periodontal cerrahi yöntem geliştirilmiştir. Bu tedavi yöntemleri arasında BDG' nin altın standart olarak kabul edildiği bir çok çalışmada gösterilmiştir. Dişeti çekilmeleri tek bir dişte lokalize olarak veya komşu dişleri etkileyerek çoklu dişeti çekilmesi olarak ortaya çıkmaktadır. Tek dişli ilgilendiren dişeti çekilmelerine göre çoklu dişeti çekilmelerinin tedavisi oldukça kompleksdir. Verici bölgenin yetersiz olması nedeniyle farklı zamanlarda yapılan periodontal plastik cerrahi operasyonları ile çoklu dişeti çekilmeleri tedavi edilmektedir. Bununla birlikte çoklu dişeti çekilmelerinin tedavisinde birden fazla operasyon gereksinimi birçok komplikasyonu beraberinde getirmektedir. Bu durum hastaların tedaviyi kabul etmesini zorlaştırmaktadır. Son zamanlarda değişik araştırmacıların geliştirdiği tek bir cerrahi yöntem ile çoklu dişeti çekilmelerinin tedavisi diğer yöntemlere göre cerrahi işlemin komplikasyonlarını minimuma indirmesi ve estetik durumu düzeltmesi nedeniyle oldukça sık kullanılmaktadır. Bu vaka raporunun amacı anterior bölgede çoklu dişeti çekilmesi bulunan iki hastanın Zucchelli' nin geliştirdiği operasyon yöntemi ile bir seansta tedavisi hakkında bilgi vermektir.

Anahtar Kelimeler: Çoklu Dişeti Çekilmesi, Bağ Dokusu Grefti, Periodontal-Plastik Cerrahi

Treatment of Multiple Gingival Recessions With Connective Tissue Graft: 2 Case Reports

Abstract

Gingival recession is defined as the movement of the gingival edge from the enamel-cement border to the apical along the root surface. Gingival recessions have been shown to cause hypersensitivity, root caries and aesthetic concerns in many studies. Recently, covering the

exposed root surface has become one of the main objectives of periodontal-plastic surgery. Therefore, a number of periodontal surgical methods have been developed to treat gingival recessions such as internal-graft grafts, free gingival grafts, connective tissue grafts (BDG), epithelial connective tissue grafts (EBDG) and directed tissue regeneration. It has been shown in many studies that BDG is accepted as the gold standard among these treatment methods. Gingival recessions occur as multiple gingival recessions localized in a single tooth or by affecting adjacent teeth. The treatment of multiple gingival recessions is highly complex compared to gingival recessions of interest to a single tooth. Multiple gingival recessions are treated with periodontal plastic surgery performed at different times due to the insufficient donor area. However, the need for multiple operations in the treatment of multiple gingival recessions brings with it many complications. This makes it difficult for patients to accept treatment. Recently, the treatment of multiple gingival recessions with a single surgical method developed by various researchers has been used frequently because it minimizes the complications of the surgical procedure and improves the aesthetic status compared to other methods. The aim of this case report is to provide information about the treatment of two patients with multiple gingival recessions in the anterior region in one session with the operation method developed by Zucchelli.

Keywords: Multiple Gingival Recessions, Connective Tissue Graft, Periodontal-Plastic Surgery

Diş Hekimliği Fakültesi Öğrencilerinde Sınav Dönemi Depresyon Düzeyinin Ağız Bakım Alışkanlıklarıyla İlişkisi

Serap Karakış Akcan¹ * , Dilek Mamaklıoğlu² , Tansel Ayaz² , Süleyman Emre Meşeli²

¹İstanbul Aydın Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Periodontoloji Anabilim Dalı

²İstanbul Aydın Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Periodontoloji Anabilim Dalı

**Sorumlu yazar: Serap Karakış Akcan*

Özet

Amaç: Kişilerin günlük hayat akışında bir takım olumsuzlukları beraberinde getiren depresyon, motivasyon kaybına sebep olarak ağız hijyen prosedürlerinin ihmaline ve ağız sağlığının etkilenmesine sebep olabilir. Öğrencilerde sınav dönemi kaygı, anksiyete ve depresyon belirtilerinin görülebildiği dönemlerdir. Bu çalışmada diş hekimliği öğrencilerinin sınav dönemindeki depresyonlarının ve ağız bakım alışkanlıklarının tespit edilerek, sınav dönemi dışındaki ağız bakım alışkanlıklarıyla karşılaştırmak amaçlandı.

Materyal ve Metod: Çalışmamıza İstanbul Aydın Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi'nde eğitim gören pre-klinik (n=50) ve klinik (n=50) öğrencileri dahil edildi. Çalışmaya dahil edilen öğrencilere sınav döneminden 4 hafta önce diş fırçalama sıklıklarını, ara yüz fırçası kullanımını, diş fırçalama sürelerini ve ağız kuruluğu varlığını araştıran anket soruları soruldu. Sınav dönemine 1 hafta kala aynı anket soruları öğrencilere soruldu ve Center of Epidemiological Studies of Depression Scale(CES) ile yakın dönem depresyon düzeyleri ölçüldü. Veriler istatistiksel anlamlılık p<0.05 düzeyinde kabul edilerek değerlendirildi.

Bulgular: Çalışmaya katılan pre-klinik ve klinik öğrencilerin kadın/erkek oranı sırasıyla 30/20 ve 32/18'dir ve yaş ortalamaları sırasıyla 21.10±2.52 ve 23.76±2.28'dir (p>0.05). CES depresyon ölçeğine göre her iki grup sınav döneminde majör depresyon belirtisi göstermekle beraber, CES depresyon ölçeği ortalamaları klinik öğrencilerinde (26.62±10.14) pre-klinik öğrencilerinden (22.38±9.96) fazlaydı (p<0.05). Günde 2 defadan az fırçalama sıklığı sınav dönemi dışında pre-klinik grupta %20 (10/50), sınav döneminde %28 (14/50), klinik grupta ise bu oranlar sırasıyla %18 (9/50) ve %32 (16/50)'dir. Sınav döneminde klinik öğrencilerinin fırçalama sıklığının azaldığı gözlenirken (p<0.05), her iki dönemde de gruplar arası fırçalama sıklığı oranları benzerdi (p>0.05). Ara yüz fırçası kullanımı, fırçalama süresi ve ağız kuruluğu oranları hem pre-klinik hem de klinik gruplarda her iki dönemde de benzerdi (p>0.05) ve gruplar arası herhangi bir farklılık görülmedi (p>0.05).

Sonuçlar: Bu çalışmanın sonuçlarına göre sınav döneminde diş hekimliği öğrencilerinde depresyon seviyesi artış göstermektedir. Depresyonun sadece klinik öğrencilerinde fırçalama sıklığını olumsuz olarak etkilediği görülmüştür.

Anahtar Kelimeler: Diş Hekimliği Öğrencisi, Depresyon, Ağız Bakım Alışkanlıkları, Sınav Dönemi.

The Relationship Between Oral Care Habits and Depression Levels of Dental Students in Exam Period

Abstract

Aim: Depression may lead motivation loss, neglects the oral hygiene procedures and affects the oral health. The exam period can cause an increase in depression symptoms of students. The aim of this study was to determine the depression and oral care habits of dental students in the exam period and to compare with oral care habits in the non-exam period.

Material and methods: Pre-clinical(n=50) and clinical(n=50) students of İstanbul Aydın University Faculty of Dentistry were included in this study. The students were asked about the brushing frequency, the interdental cleaning, the tooth brushing duration and the presence of xerostomia 4 weeks before the exam period. The same questions were asked to the students 1 week before the exam period and the depression levels were evaluated with Center of Epidemiological Studies of Depression Scale(CES). The statistical significance was accepted as $p<0.05$.

Results: The female/male ratio of pre-clinical and clinical students was 30/20 and 32/18 and mean age was 21.10 ± 2.52 and 23.76 ± 2.28 , respectively($p>0.05$). Although the CES showed major depression symptoms in both groups, scores of CES were higher in clinical students(26.62 ± 10.14) than pre-clinical students (22.38 ± 9.96)($p<0.05$). The brushing frequency less than 2 times a day of the pre-clinical students was 20%(10/50) in the non-exam period and 28%(14/50) in the exam period and 18%(9/50) and 32%(16/50) in the clinical group, respectively. During the exam period, the brushing frequency of the clinical students decreased ($p<0.05$), but there was no difference between groups regards of the brushing frequency in both periods ($p>0.05$). The interdental cleaning, brushing duration and xerostomia were similar in pre-clinical and clinical groups for both periods($p>0.05$) and no difference was observed between the groups($p>0.05$).

Conclusion: Findings revealed that depression levels of dental students increased during the exam period. It was found that depression negatively affected the frequency of brushing in clinical students.

Keywords: Dental Student, Depression, Oral Hygiene, Exam Period.

Endo-Crown: Minimally Invasive Approach for Restoration of Endodontically Treated Teeth

Gülbike Demirel¹ *

¹Ankara University

*Corresponding author: Gülbike Demirel

Abstract

The restoration of severely damaged endodontically treated teeth (ETT) is a challenge for clinician. The use of posts combined with full coverage restorations is an accepted technique, yet not supporting the minimal invasive principles of adhesive dentistry. Endo-crowns are indirect monoblock restorations that use the pulp chamber of the ETT for retention. In this study the fabrication of 4 endo-crowns and their clinical performance will be discussed. All clinical cases include computer-aided design/computer-aided manufacturing (CAD/CAM) manufactured premolar and molar endo-crowns. The modified USPHS criteria were used to assess the clinical behavior of the restorations at 6-months and 12-months follow up periods. Evaluation criteria included the following: colour match, gross fracture, marginal adaptation, marginal discoloration, anatomic contour, surface texture, interproximal contacts, secondary caries, tooth integrity, postoperative sensitivity and patient's satisfaction. The results of this clinical report demonstrated a successful short-term survival of endo-crowns fabricated with CAD/CAM and feldspathic ceramic blocks. However, The success and longevity of Endo-crown restorations depend on many factors like case selection, correct preparation, the selection of most suitable material options, and the choice of adhesive material. Therefore, long-term clinical trials to evaluate the performance of these restorations are needed to ensure their overall success.

Keywords: Endo-Crown, Minimally Invasive Dentistry, Cad/cam

Endodontik Tedavi Uygulanmış Dişlerde Koronal Sızıntının Önlenmesinde Geçici Restoratif Materyallerin Değerlendirilmesi

Berkan Çelikten¹ *

¹Ankara Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Endodonti Anabilim Dalı
*Sorumlu yazar: Berkan Çelikten

Özet

Çalışmamızda, 90 adet tek kanallı üst santral dişler kullanıldı. Dişlerin kök boyu standardizasyonunu sağlamak için elmas fissür frez ile apeksten 15 mm uzaklıkta olacak şekilde kesildi. Elde edilen köklere 3,5 mm derinliğinde endodontik giriş kavitesini taklit eden, uzun kenarı 3 mm, kısa kenarı 2,5 mm olan standart kaviteler açıldı. Köklere standart giriş kaviteleri açıldıktan tüm kanallar NiTi ProTaper döner eğeleriyle F4'e kadar genişletildi. Preparasyon işlemi tamamlandıktan sonra kök kanalları sırasıyla 10 ml %17'lik EDTA, 10 ml %5,25'lik NaOCl ve 10 ml serum fizyolojik kullanılarak irriga edildi ve paper pointlerle kurulandı. Daha sonra elde edilen kökler 12 saat boyunca etilen oksit gazı ile steril edildi. Sterilizasyondan işleminden sonra AH-Plus kök kanal patı ve gütaperka ile dolduruldu. Hazırlanan tüm örnekler, rastgele olarak her biri 20 diş içeren, 4 farklı deneysel gruba ayrıldı. Geri kalan 10 adet diş ise pozitif ve negatif kontrol grubu olarak kullanıldı. Elde edilen köklerin giriş kaviteleri, Grup I: 3,5 mm kalınlığında cam iyonomer siman, Grup II: 3,5 mm kalınlığında IRM, Grup III: 3,5 mm kalınlığında Cavit-G, Grup IV: 3,5 mm kalınlığında çinko fosfat siman ile kapatıldı. Kök kanal patının ve restoratif materyallerin sertleşmesini sağlamak amacıyla, tüm örnekler, %100 nemli ortamda 7 gün süreyle etüvde bekletildi. Bu sürenin sonunda termal siklus uygulandı. Hazırlanan örnekler 12 saat boyunca etilen oksit gazı ile steril edildi. Bakteriyel sızıntı deneyi için test düzeneği hazırlandı ve restoratif materyallerin bakteriyel sızıntısı değerlendirildi. Çalışma gruplarına göre sızıntı hızlarında ve ortalama sızıntı zamanlarında anlamlı değişim olup olmadığı Log-Rank testi kullanılarak Kaplan Meier sağkalım analizi ile değerlendirildi. $p < 0,05$ için sonuçlar istatistiksel olarak anlamlı kabul edildi. Restoratif materyallerin bakteriyel sızıntı gösteren örnek sayısı oransal olarak en fazladan en aza doğru; çinko fosfat siman > IRM > Cavit-G > cam iyonomer siman olmuştur.

Anahtar Kelimeler: Bakteriyel Sızıntı, Geçici Restoratif Materyaller, Koronal Sızıntı

Evaluation of Temporary Restorative Materials in Preventing Coronal Leakage in Endodontically Treated Teeth

Abstract

In our study, 90 upper central teeth were used. In order to ensure the root length standardization of the teeth, 15 mm was cut from the apex using fissure diamond bur. Standard cavities were obtained 3 mm length of its long side and 2,5 mm length of its short side and 3,5 mm in the roots. After standard endodontic mimic access cavities were opened in the roots, all canals were prepared to the point of F4 with the technique of crown down and ProTaper rotary files. After the preparation process was complete, root canals were irrigated using successively 17% 10 ml EDTA, 5,25% 10 ml NaOCl, and 10 ml serum physiologically, and dried with sterile paper points root canals. Later, the roots were sterilized for 12 hours with ethylene oxide gas. After sterilization process, roots canals were filled. All the samples were separated into 4 different experimental groups (n=20). The 10 teeth left were used as positive and negative control groups. Group I: 3,5 mm thick glass ionomer cement, Group II: 3.5 mm thick IRM, Group III: 3,5 mm thick Cavit-G, Group IV: 3,5 mm thick zinc phosphate cement was closed. All samples were kept in the oven for 7 days to ensure materials were set. Later, thermal cycle was applied, and the samples were sterilized with ethylene oxide gas for 12 hours. The test apparatus for the bacterial leakage test was prepared which of the samples was evaluated. Kaplan Meier survival analysis and Log-Rank test was used for the statistical analyses. The proportional number of samples that showed bacterial leakage was, from the most to the least, zinc phosphate cement > IRM > Cavit-G > glass ionomer cement.

Keywords: Bacterial Leakage, Coronal Leakage, Temporary Restorative Materials

Farklı Sıvı Taşıyıcılarla Hazırlanan Kalsiyum Hidroksit Patının Antimikrobiyal Etkinliğinin Değerlendirilmesi

Hüseyin Gürkan Güneç¹ *, Edibe Egil² , Özge Ünlü³

¹Beykent Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Endodonti Ana Bilim Dalı

²Beykent Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Pedodonti Ana Bilim Dalı

³Beykent Üniversitesi Tıp Fakültesi Mikrobiyoloji Bilim Dalı

*Sorumlu yazar: Hüseyin Gürkan Güneç

Özet

Giriş Başarılı bir endodontik tedavide dezenfeksiyon işlemi, endodontik enfeksiyona sahip dişlerde mantarların, virüslerin ve bakterilerin tekrar ürememesi veya yok edilmesi amacıyla kök-kanalı içerisinde önemli rol üstlenmektedir. Günümüzde, endodontik tedavilerde kanal içi dezenfeksiyon amacıyla seanslar arası medikament olarak en çok tercih edilen madde ise kalsiyum hidroksit(Ca(OH)₂). Çalışmamızın amacı kanal dezenfeksiyonu amacıyla en çok tercih edilen medikament olan Ca(OH)₂ nin farklı taşıyıcılarla antimikrobiyal özelliğinin incelenmesidir. Gereç Yöntem Çalışmada Ca(OH)₂ 'in dört farklı taşıyıcı (mono propilen glikol, gliserin, distile su ve klorheksidin) ile hazırlanmış karışımlarının, Enterococcus faecalis ATCC 29212 ve Candida albicans ATCC 10231 kökenlerine karşı antimikrobiyal etkinliği agar difüzyon tekniği ile test edildi. E. faecalis ve C. albicans kökenlerinin Brain Heart Infusion Broth besiyerindeki 24 saatlik taze kültürlerinden, 0,5 McFarland standardına uygun süspansiyonlar hazırlandı. Kültür süspansiyonlarından E. faecalis Mueller Hinton Agara, C. albicans ise Saboraud Dextrose Agara steril eküvyon yardımı ile yayıldı. Petrilere her bir test materyali için 5 mm çapında kuyucuklar açıldı ve karışımlar bu kuyucuklara eşit miktarda olacak şekilde yerleştirildi. Petriler 370C'de 48 saat inkübe edildi ve inkübasyon sonrası inhibisyon zonları milimetrik olarak ölçüldü. Tüm deneyler iki kontrollü olarak yapıldı. Bulgular İnkübasyon sonrası ölçülen inhibisyon zonlarına göre Ca(OH)₂ 'nin E. faecalis üzerindeki en yüksek antibakteriyel etkinliğinin sırası ile; klorheksidin(13,75mm), gliserin(13,5mm), mono propilen glikol(12,5mm) ve distile su(10mm) taşıyıcıları ile ortaya çıktığı gözlemlendi. C. albicans üzerine antifungal etkinliğine bakıldığında ise, yine klorheksidin(27mm) en etkili olduğu, bunu gliserinin(25,5) takip ettiği, mono propilen glikol(20mm) ve distile su(20mm) etkinliğinin ise eş olduğu saptandı. Klorheksidin antimikrobiyal etkinliği kanıtlanmış bir ajan olması nedeniyle en yüksek etkinliği verirken, gliserinin ise iyi bir çözücü olması sebebiyle Ca(OH)₂'in etkinliğini arttırmış olabileceği kanaatine varıldı. Sonuç Çalışmamızın sonucuna göre, genel olarak kullanılan taşıyıcı distile su yerine diğer üç taşıyıcının kullanılmasının antimikrobiyal düzeyde daha etkili olabileceği görülmektedir. Ayrıca; Ca(OH)₂ taşıyıcısı olarak gliserinin, klorheksidine iyi bir alternatif olduğunu düşünmekteyiz.

Anahtar Kelimeler: Kalsiyum Hidroksit, Enterococcus Faecalis, Candida Albicans

Farklı Yöntemler ve Kalınlıklarda Hazırlanan İmplant Üstü Metal Altyapıların Kenar ve İç Uyumlarına Tekrarlanan Fırınlamanın Etkisi

Abdurrahman Ögünç¹ * , Güler Yıldırım Avcu¹

*¹İnönü Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi
Corresponding author: Abdurrahman ÖĞÜNÇ

Özet

Amaç: Bu çalışmanın amacı; döküm, LS, PYMF, PSMF ve TF ile üretilen farklı kalınlıktaki metal altyapıların kenar ve iç uyumu üzerine tekrarlanan fırınlama işlemlerinin etkisini karşılaştırmaktır.

Materyal ve Metot: Döküm, LS, PYMF, PSMF ve TF yöntemi ile her gruptan 0.5 mm ve 1.5 mm kalınlığında olmak üzere toplamda 120 adet tek üyeli implant üstü metal altyapı üretildi ve üretici firmanın talimatlarına uygun olarak porselen uygulandı (n=12). Metal altyapıların kenar ve iç uyumu; fırınlama aşamaları öncesinde, 4. ve 7. fırınlama aşamalarından sonra silikon replika yöntemi kullanılarak stereomikroskopta x80 büyütmede incelendi. Elde edilen sonuçlar tek etken üzerinde tekrarlayan 3 yönlü varyans analizi, iki yönlü varyans analizi ve bağımsız örnekler t testi ile analiz edildi (p 0.05). **Bulgular:** Tekrarlanan fırınlama işlemleri sonucunda PYMF, PSMF ve TF gruplarında elde edilen KA ve İA değerlerindeki değişim ile döküm grubunun İA değerindeki değişim istatistiksel olarak anlamlıdır (p 0.05). KA ve İA değeri üzerine fırınlama, yöntem ve kalınlık farkı etkileşimi istatistiksel olarak anlamlı değildir (p>0.05).

Sonuç: Fırınlama işlemlerinden sonra, her iki kalınlıkta, PYMF, LS ve TF gruplarının, döküm ve PSMF gruplarından daha iyi kenar ve iç uyum gösterdiği bulundu. Ayrıca üretilen tüm metal-seramik restorasyonların KA değerleri, klinik kabul edilebilir maksimum aralık olan 120 µm'nin altında bulundu.

Anahtar Kelimeler: Metal Altyapı Kalınlığı, Tekrarlanan Fırınlama, Uyum.

Effect of Repeated Firings On the Marginal and Internal Adaptation of Implant Supported Metal Ceramic Restorations Fabricated With Different Thicknesses and Fabrication Method.

Abstract

Aim: The aim of this study was to compare the effects of repeated firing cycles on the marginal and internal adaptation of metal copings with different thicknesses fabricated using casting, LS, PYMF, PSMF, and TF methods. **Materials and Methods:** A total of 120 single-unit implant-supported copings were fabricated using casting, LS, PYMF, PSMF, and TF methods with 0.5

mm and 1.5 mm thicknesses for each group and porcelain was applied in accordance with the manufacturer's instructions (n=12). The marginal and internal adaptation of the metal copings were examined before the firing cycles and after the 4th and 7th firing cycles using a silicon replica technique with a stereomicroscope at x80. The results were analyzed using 3-way analysis of variance for repeated measurements on a single factor, 2-way analysis of variance and an independent samples t-test ($p < 0.05$). Results: As a result of the repeated firing cycles, the changes in the KA and IA values in the PYMF, PSMF, and TF groups and the change in the IA value in the casting group were statistically significant ($p < 0.05$). The interaction of firing, method, and thickness difference on the KA and IA values was not statistically significant ($p > 0.05$). Conclusion: After the firing cycles, the PYMF, LS, and TF groups were found to have better marginal and internal adaptation for both thicknesses than the casting and PSMF groups. Furthermore, the KA values of all the metal-ceramic restorations were found to be below the maximum clinical acceptability discrepancy (120 μm).

Keywords: Metal Copings Thickness, Repeated Firing, Adaptation.

Gonial Açı ve Gömülü Mandibuler Üçüncü Molar Diş İlişkisinin Değerlendirilmesi

Aslıhan Akbulut¹ *, Oğuzhan Demirel²

¹*Istanbul Medipol Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız, Diş Ve Çene Radyolojisi Anabilim Dalı*

²*Bahçeşehir Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız, Diş Ve Çene Radyolojisi Anabilim Dalı*

**Corresponding author: Aslıhan Akbulut*

Özet

Amaç: Yer darlığı ve uygun olmayan açılanma nedeniyle mandibuler üçüncü molar dişler en sık gömülü kalan dişlerdir. Retromolar bölgedeki yer darlığı, yüz gelişim yönü ile ilişkili olabilir. Gonial açı, mandibuler düzlem açısı gibi başka ölçümlerle yüz gelişim yönünün tanımlanmasında kullanılmaktadır. Gömülü üçüncü molar dişlere bağlı gelişen komplikasyonların tedavisinde en sık kullanılan yöntem olan diş çekimi, mandibuler üçüncü molar dişlerin inferior alveolar kanala yakınlığı nedeniyle inferior alveolar sinir yaralanmaları ile sonuçlanabilmektedir. Winter ve Pell-Gregory sınıflamaları mandibuler üçüncü molar dişlerin gömülü kalma düzeylerini ve modellerini tanımlamak için kullanılmaktadır. Bu çalışmada amaç, mandibuler üçüncü molar dişlerin gömülü kalma modelleri ve gonial açı değerleri ile ilişkilerinin araştırılmasıdır; ayrıca inferior alveolar kanalla ilişkilerinin değerlendirilmesi de amaçlanmıştır.

Gereç ve Yöntem: Çalışmaya gömülü mandibuler üçüncü molar dişlerin değerlendirilmesi amacıyla konik ışıklı bilgisayarlı tomografi işlemi uygulanmış hastalar dahil edildi. Gömülü dişler Pell-Gregory derinlik (A, B, C) ve ramus (1, 2, 3) sınıflamasına göre gruplandırıldı ve alt gruplar oluşturuldu. Dişlerin angulasyonu için Winter sınıflaması kullanıldı ve köklerin inferior alveolar kanalla ilişkisi kaydedildi. Gonial açı ölçümleri, panoramik radyograflar üzerinde yapıldı.

Bulgular: Değerlendirilen 90 gömülü mandibuler üçüncü molar dişler arasında mezioanguler pozisyon en sık (%34,4) karşılaşılan angulasyondur ve bunu vertikal, horizontal ve distoanguler pozisyonlar takip etmekteydi. Diş köklerinin nerdeyse %77'si inferior alveolar kanalla ilişkili olarak belirlendi. Yaş, cinsiyet, üçüncü molar angulasyonu ve gonial açı arasında herhangi bir anlamlı ilişki saptanmamakla birlikte; Pell-Gregory sınıflamasının C2 alt grubunda panoramik radyografda izlenen gonial açı değerleri, diğer alt gruplardan istatistiksel olarak anlamlı düzeyde yüksekti. İstatistiksel olarak anlamlı olmasa da C grubunda gonial açı değerleri diğerlerinden daha yüksekti.

Sonuç: Düşük seviyede de olsa, gömülü kalma derinliği ile gonial açı değerleri arasında ilişki vardır. C2 düzeyinde gömülü dişlerde gonial açı daha yüksektir.

Anahtar Kelimeler: Gonial Açısı, Üçüncü Molar, Konik Işıklı Bilgisayarlı Tomografi, Panoramik Radyografi

Evaluation of Relationship Between Gonial Angle and Impacted Mandibular Third Molar Teeth

Abstract

Aim: Mandibular third molar teeth have the highest impaction frequency for several reasons such as lack of space and improper angulation. Lack of space in retromolar area may be related with direction of facial growth. Gonial angle is used for definition of facial growth pattern with some other measures such as mandibular plane angle. Extraction, where used for treatment of complications caused by impacted mandibular third molars may cause inferior alveolar nerve injuries because of the proximity of their roots with inferior alveolar canal. Winter and Pell-Gregory classifications are used for defining the level and pattern of mandibular third molar impaction. Aim of this study is to define relationship between mandibular third molar impaction pattern and gonial angle; also to evaluate their relationships between inferior alveolar canal.

Materials and Method: Study included patients who had undergone cone beam computed tomography assessment for mandibular third molar impaction. Impacted teeth were grouped according to Pell-Gregory depth (A, B, C) and ramus (1, 2, 3) classification and subgroups were composed. Winter classification was used for angulation of third molars and their relationship between with inferior alveolar canal was recorded. Gonial angle was measured on panoramic radiographs.

Results: Of the evaluated 90 impacted third molars, mesioangular position was most frequent (34.4%) followed by, vertical, horizontal and distoangular positions. Nearly 77% of the impacted third molar roots were related with inferior alveolar canal. While no correlation was determined between gender, age, third molar angulation and gonial angle; C2 subgroup of Pell-Gregory classification showed statistically significant higher gonial angle values on panoramic radiographs. Although no significance was found, gonial angle was higher in level C group.

Conclusion: Although low, there is a correlation between depth of impaction and gonial angle. Gonial angle is higher in patients with C2 impaction level.

Keywords: Gonial Angle, Third Molar, Cone Beam Computed Tomography, Panoramic Radiography

Oral Presentation / Sözlü Sunum

İki Farklı Kompozitin Yüzey Cila İşleminin Farklı Yöntemlerle Uygulanmasının Renk ve Translüsensi Üzerine Değişiminin İncelenmesi

Laden Güleç Alagöz¹ , Özgü İlkcan Karadağlıoğlu¹ , Gözde Aksoy¹ *

¹*Yakın Doğu Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi*

**Sorumlu yazar: Gözde Aksoy*

Özet

AMAÇ: Bu çalışmanın amacı, mikrohibrit ve nanohibrit doldurucu içerikli iki farklı kompozitten elde edilen disklerin sulu ve susuz olarak yapılmış polisaj işlemlerinden sonraki renk ve translüsensi değişimlerinin incelenmesi ve karşılaştırılmasıdır.

MATERYAL ve METOD: 1 mm kalınlığında hazırlanmış A1 renk tonuna sahip 45 adet mikrohibrit kompozit (Filtek Z250, 3M ESPE, Almanya) ve 45 adet nanohibrit kompozit (Clearfil Majesty Esthetic, Japonya) disk 37°C'de 24 saat boyunca distile suda bekletilmiştir. Spektrofotometre aracılığıyla başlangıç CIE L*a*b* ve translüsensi (TP) değerleri ölçülmüştür. Örneklerin renk değişiminin (ΔE) belirlenmesi için ölçümler beyaz zemin, translüsensi ölçümü için ise siyah zemin üzerinde yapılmıştır. Örnekler rastgele olacak şekilde her kompozit tipi için iki deney grubu ve bir kontrol grubu olmak üzere toplam 6 gruba ayrılmıştır (n=15). Her kompozit türü için deney gruplarının birine su ile polisaj, diğerine ise susuz polisaj işlemi yapılmıştır. Polisaj işlemi için Supersnap Rainbow (Shofu, Japonya) bitirme ve polisaj kiti üretici firma talimatlarına uyularak kullanılmıştır. Kontrol gruplarına ise herhangi bir polisaj işlemi uygulanmayarak, örnekler 37°C'de 24 saat boyunca distile suda bekletilmiştir. Süre sonunda CIE L*a*b* ve TP değerleri için ölçümler tekrarlanmıştır. ΔE değerinin 3.3'ten büyük olduğu durumlar "klinik olarak kabul edilemez" olarak değerlendirilmiştir. İstatistiksel analiz yapılmıştır.

BULGULAR: Elde edilen sonuçlara göre mikrohibrit kompozit için, polisaj yapılan örneklerin tümü klinik olarak kabul edilemez sonucu göstermiştir ($\Delta E > 3.3$). Deney grupları ile kontrol grubu arasındaki fark belirgindir. ($p < 0.05$) Nanohibrit kompozit için kontrol grubu ile deney grupları arasında fark bulunmazken sulu ve susuz yapılan polisaj işlemleri arasındaki fark anlamlı bulunmuştur ($p < 0.05$). Nanohibrit kompozitin deney gruplarında yapılan polisaj işlemleri öncesi ve sonrası translüsensi değerleri arasındaki fark anlamlı bulunmuştur ($p < 0.05$).

SONUÇLAR: Polisaj işlemi yöntemden bağımsız olarak mikrohibrit kompozit için klinik olarak kabul edilemez belirgin renk değişimine yol açmıştır. Nanohibrit kompozit için ise polisaj işleminin hangi yöntemle gerçekleştirildiği renk değişimini etkilemektedir. Her iki kompozit tipi için translüsensi değişimi kontrol grubu ile fark göstermemiştir.

Anahtar Kelimeler: Anahtar Kelimeler: Kompozit Rezin, Polisaj, Spektrofotometre

Immediate İmplantasyon Sonucu Oluşan Komplikasyonun Tedavisi

Bozan Serhat İzol¹ *

*¹Bingöl Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Periodontoloji Ana Bilim Dalı, Bingöl
Sorumlu yazar: Bozan Serhat İzol

Özet

Amaç: Bu sunumda immediate implantasyon ilgili oluşabilecek problemleri ve oluşan bu tür komplikasyonların nasıl tedavi edilebileceği anlatılmaktadır.

Olgu Sunumu: 24 yaşındaki bayan bir hasta, 11 ve 21 no'lu implant bölgesinde estetik şikayet nedeniyle periodontoloji kliniğine başvurdu. Hastanın alınan anamnezinde herhangi bir sistemik rahatsızlığının olmadığını belirtmiştir. Hasta 1 yıl önce 11 ve 21 no'lu dişleri çekilerek immediate olarak 2 adet dental implant yerleştirildiğini belirtmiştir. Yapılan intraoral muayenede 11 ve 21 no'lu dişlerdeki eksiklik implantlar ile tedavi edildiği ve bukkal yüzeylerinde 1-3 mm'lik dişeti çekilmeleri görülmüştür. Hasta yapılan başlangıç periodontal tedavi sonrası operasyona alınmıştır. Operasyon için düşünülen teknik; üst ön bölgede öne çıkan estetik durumdan dolayı bağ dokusu grefti olmuştur. Modifiye Langer & Langer tekniği ile implantların boyun kısmının yarım kalınlık flep hazırlandı. İmplant yüzeyine 3 dakika boyunca pamuk peletler ile tetrasiklin HCl uygulandı. Alıcı yatağın ölçüsü alındıktan sonra verici bölge olan 1. premolar ve 1.molar arasından bağ dokusu grefti alındı. Graft yatağa yerleştirilerek 5/0 vicryl ile suture edildi. Flep greftin üzerini örtmek amacıyla koronale çekilerek suture edildi. Operasyondan 10 gün sonra suturelar alındı. Hasta plak kontrolü amacıyla her hafta düzenli kontrollere çağrıldı. Hastanın 1.,3. ay ve 1 yıl sonra kontrollerinde fotoğrafları alındı.

Sonuç: İmmediate implantasyon oldukça başarılı bir yöntem olmasıyla birlikte anterior estetik bölgede çok fazla sayıda komplikasyonları olan bir uygulamadır. Bununla birlikte oluşan komplikasyonların tedavisi oldukça güçtür. Bu nedenle immediate implantasyona karar verirken yeterli miktarda yumuşak ve sert doku varlığının mevcut olduğu vakalara uygulanmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Immediate İmplantasyon, Estetik, Bağ Dokusu Grafti

Kemik Mineral Yoğunluğunun Ölçüm Yöntemleri ve Diş Hekimliğinde Kullanım Alanları

Gülay Altan Şallı¹ *

*¹Beykent Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi
Corresponding author: Gülay Altan Şallı

Özet

Kemik mineral yoğunluğu (KMY), belirli bir hacimdeki kemik dokusunun miktarıdır. Çene kemiklerinde görülen rezorpsiyon ya da kemik mineral yoğunluğunun düşük olması, vücudun diğer bölgesindeki kemiklerden ayrı düşünülemez. Dental implant uygulamalarında prognozu etkileyen, hastaya bağlı faktörlerden biri olan KMY, osteoporoz gibi pek çok sistemik durumdan etkilenerek çenelerin çeşitli bölgelerinde değişik değerlerde olabilmektedir. Kemik mineral yoğunluğunun ölçümünde farklı tanısal yöntemler kullanılmasına rağmen Dünya Sağlık Örgütü (WHO) osteoporoz tanısında Dual Enerji X-Ray Absorbsiyometri (DEXA)'ı altın standart olarak kabul etmiştir. KMY'nin, dental implantların planlama, idame ve prognozunda önemli etkileri dışında periodontal hastalık, sert doku grefti gibi uygulamalarda da etkilere sahip olması, diş hekimliği uygulamaları için önemini her geçen gün artırmaktadır. Bunu yanında dental tedavi planlaması ve prognoz açısından da kemik kalitesinin değerlendirilmesi önemli bir gereklilik olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu derlemede düşük kemik yoğunluğunun ve kitlesinin belirlenmesinde kullanılan Dual Enerji X-Ray Absorbsiyometri (DEXA) ve diş hekimliğinde kullanılan diğer yöntemler üzerinde durulmuştur.

Anahtar Kelimeler: Kemik Mineral Yoğunluğu, Osteoporoz, Dexa

Measurement Methods of Bone Mineral Density and Use in Dentistry

Abstract

Bone mineral density (BMD) is the amount of bone tissue in a certain volume of bone. Resorption or low bone mineral density in the jaw bones cannot be considered separate from the bones in the other part of the body. BMD, which is one of the patient-related factors affecting the prognosis in dental implant applications, can be affected by many systemic conditions such as osteoporosis and may have different values in various regions of the jaw. Although different diagnostic methods were used to measure bone mineral density, World Health Organization (WHO) accepted Dual Energy X-Ray Absorptiometry (DEXA) as the gold

standard for the diagnosis of osteoporosis. The fact that BMD has significant effects on planning, maintenance and prognosis of dental implants as well as periodontal disease and hard tissue graft applications increases the importance of dentistry applications. In addition, the evaluation of bone quality in terms of dental treatment planning and prognosis is an important requirement. In this review, Dual Energy X-Ray Absorptiometry (DEXA) which is used to determine low bone density and other methods used in dentistry are emphasized.

Keywords: Bone Mineral Density; Osteoporosis; Dexa

Klinik Vaka Örnekleriyle Dental Şekil Anomalileri

Savaş Özarslantürk¹ *, Neşe Oral², Aslıhan Aslan¹, İsmail Hakan Avsever¹, Buğra Şenel¹

¹Health Sciences University, Gulhane Faculty of Dentistry

²Gulhane Training and Research Hospital

*Sorumlu yazar: Savaş Özarslantürk

Özet

Ağız ve maksillofasial bölge büyüme ve gelişim ile ilgili değişikliklerden sık sık etkilenen oldukça karmaşık bir oluşumdur. Dişler; gelişimlerinden önce, gelişimleri sırasında ya da gelişimlerinden hemen sonra; enfeksiyon, radyasyon, kalıtım, kullanılan ilaçlar, travma, avitaminoz, endokrin sistem sorunları gibi çeşitli faktörlerin etkisi altında kalabilirler. Bu faktörler oluş zamanı, süreleri ve ilgilendirdikleri yapılara göre; dental, maksiller ve maksillofasial deformitelere ya da bütün bunların kombinasyonunu içeren patolojik değişikliklere sebep olabilir. Diş germinin bir kısmını ya da tamamını etkileyebilen bu etkenlere karşı şekillendirici hücreler oldukça duyarlıdır. Dişin kalsifikasyonuna kadar şekillendirici hücrelerin bu durumdan etkilenmesi sonucu; sayı, boyut, şekil, pozisyon, sürme ve yapısal anomaliler gelişebilir. Klinik ve radyografik görüntüler ile desteklediğimiz bu çalışmamızda; süt dişlerindeki anomalilerin erken tespit edilmesinin sürekli dişlerde meydana gelebilecek dental anomalilerin erken tanısını ve uzun süreli tedavi planlanmalarını kolaylaştırmasının önemini vurgulamaya çalıştık.

Anahtar Kelimeler: Anomali, Dental, Deformite.

Dental Shape Anomalies With Clinical Case Samples

Abstract

Mouth and maxillofacial region is a highly complex entity frequently affected by changes in growth and development. Teeth may remain under the influence of various factors such as infection, radiation, heredity, drugs used, trauma, avitaminosis, endocrine system problems before, during, or after their development. These factors; according to time, duration and structure of interest; dental, maxillary and maxillofacial deformities or a combination of all these may cause pathological changes. Shaping cells are very sensitive to these factors, which may affect some or all of the dental germ. As a result of the effect of shaping cells until the calcification of the tooth; number, size, shape, position, eruption and structural anomalies may develop. In this study, which we support with clinical and radiographic images; we tried to

emphasize the importance of early detection of anomalies in primary teeth and early diagnosis of dental anomalies which may occur in permanent teeth and facilitating long term treatment planning.

Keywords: Anomaly, Dental, Deformity

Maksiller Sinüs Septa Prevalansı ve Lokasyonu: Bilgisayarlı Tomografi Çalışması

Gözde Serindere¹ * , Mehmet Serindere²

*¹Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi,
Ağız, Diş ve Çene Radyolojisi Anabilim Dalı
²Antakya Devlet Hastanesi, Radyoloji Kliniği
Sorumlu yazar: Gözde Serindere

Özet

Amaç: Bu çalışmanın amacı maksiller sinüs septa sıklığını ve lokasyonunu dişli ve dişsiz yetişkin hastalarda bilgisayarlı tomografi (BT) kullanılarak incelemektir.

Gereç ve Yöntem: 106 hastaya ait (48 kadın; 58 erkek; ort. yaş: 34.5) maksiller sinüs, BT görüntüleri üzerinde retrospektif olarak değerlendirildi. Görüntüler, dişli ve sinüs bölgesinde dişsiz olmak üzere 2 gruba ayrıldı. Lokasyon ise, anterior, orta ve posterior olmak üzere üçe ayrıldı. Sinüs septasının sıklığı ve lokasyonu yazılım kullanılarak incelendi ve kaydedildi.

Bulgular: 106 hastanın 41'inde septa görülmüştür. Sinüs septa sıklığı % 38.7 olarak bulundu. Unilateral görülme oranı % 58.5 iken bilateral görülme oranı % 41.5 idi. Sağda % 17.1 oranında görülürken, solda %41.5 oranında görüldü. En sık anterior bölgede (% 48.8) izlendi. Dişsiz kretlerde görülen septa sayısının (% 55.5) dişli kretlere (% 35.2) oranla daha yüksek olduğu bulundu.

Sonuç: Maksiller sinüs septası sinüsün herhangi bir bölümünde görülebilir. Bu nedenle sinüs bölgesindeki cerrahi işlemler sırasında olası komplikasyonları önlemek için uygun bir radyolojik yöntem ile detaylı bir değerlendirme yapmak çok önemlidir. BT, yüksek çözünürlüğü ile sinüs septa varlığının değerlendirilmesinde tercih edilen bir yöntemdir.

Anahtar Kelimeler: Antral Septa, Bilgisayarlı Tomografi, Maksiller Sinüs Septa.

The Prevalence and Location of Maxillary Sinus Septa: A Computed Tomographic Study

Abstract

Objective: The aim of this study was to investigate the frequency and location of maxillary sinus septa in dentulous and edentulous patients using computed tomography (CT).

Materials and Methods: We retrospectively evaluated the maxillary sinus CT images of 106 patients (48 females; 58 males; mean age: 34.5). Images were divided into two groups as dentulous and edentulous in the sinus region. The location was divided into three groups as anterior, middle and posterior. The prevalence and location of the sinus septa were assessed and recorded using the software.

Results: In 41 of 106 patients, septa was seen. The prevalence of sinus septa was found to be 38.7%. Unilateral incidence was 58.5% and bilateral incidence was 41.5%. It was seen with a rate of 17.1% on the right and 41.5% on the left. The most common region was anterior (48.8%). It was found that the number of septa seen on the edentulous crest (55.5%) was higher than the dentulous crest (35.2%).

Conclusion: The maxillary sinus septa can be seen in any part of the sinus. Therefore, it is very important to make a detailed evaluation with a suitable radiological method to prevent possible complications during the surgical procedures in the sinus region. CT is a preferred method in the evaluation of the presence of sinus septa with high resolution.

Keywords: Antral Septa, Computed Tomography, Maxillary Sinus Septa.

Mekanik Vibrasyon Kuvvetlerinin Diş Hareketleri Üzerindeki Etkisinin Sonlu Elemanlar Analizi ile İncelenmesi

Aylin Paşaoğlu Bozkurt¹ * , Alev Çinsar²

¹ *Beykent Üniversitesi*

² *Ege Üniversitesi*

*Sorumlu yazar: *Aylin Paşaoğlu Bozkurt*

Özet

AMAÇ: Ortodontik tedavinin hızlandırılması hem hekim hem de hasta açısından önemli olan ve üzerinde yoğun olarak çalışılan bir konudur. Bu çalışmanın amacı, mekanik vibrasyon kuvvetlerinin diş hareketi üzerindeki stres dağılımına ve diş hareket hızına olan etkisinin üç boyutlu (3D) sonlu elemanlar analizi ile bilgisayar ortamında incelenmesidir.

MATERYAL VE METOD: Ortodontik tedavi gereği üst 1. premolar dişlerinin çekilmesine karar verilen sınıf II malokluzyona sahip bir hastanın CBCT görüntüsü kullanılarak 3D model elde edilmiş ve bu model üzerinde Algor Fempro (ALGOR, Inc. 150 Beta Drive Pittsburgh, PA 15238-2932 USA) programı kullanılarak sonlu elemanlar analizi yapılmıştır. Tek bir model üzerinde üç farklı analiz gerçekleştirilmiştir. Çekim sonrasında tedavinin bir aşaması olarak gerçekleştirilen kanin distalizasyonu safhasında kanin dişe 150 g kuvvet, 150 g kuvvet ile beraber 30Hz (0,2 N), 150 g kuvvet ile beraber 111 Hz (0,06 N) uygulanmıştır. Bunun sonucunda uygulanan kuvvetin ve vibrasyonun uygulandığı ilk andaki değişimler değerlendirilerek, gerilme ve yer değiştirme dağılımları karşılaştırmalı olarak incelenmiştir.

BULGULAR: Kanin dişine mezialden distale doğru kuvvet uygulanmıştır. Bunun sonucunda bu düzlemde elde edilen toplam yer değiştirme miktarı incelendiğinde; 150 g kuvvet ve 30 Hz uygulanan ikinci analizde en fazla yer değiştirme, 150 g kuvvet ve 111 Hz uygulanan üçüncü analizde daha az ve sadece 150 g kuvvet uygulanan birinci analizde ise en az yer değiştirme elde edilmiştir. Birinci analizde kanin dişte distovestibül yönde rotasyon olurken ikinci ve üçüncü analizde distopalatal yönde rotasyon eğilimi gözlemlenmiştir. Sadece kuvvet uygulaması sonucu dişte ekstrüzyon gözlenirken, doğrusal kuvvet ve vibrasyon kuvvetleri birlikte dişte intrüzyona sebep olmuştur.

SONUÇ: Çalışmamızda belli aralık değerindeki vibrasyon kuvvetlerinin diş hareketini hızlandırdığı sonucuna varılmıştır. Diş hareketi esnasında uygun olan kuvvet ve vibrasyon değerlerinin sonlu elemanlar analizi ile incelenmesi klinik çalışmalara yol göstermesi açısından önemlidir.

Anahtar Kelimeler: Ortodonti; Kanin Distalizasyonu; Vibrasyon; Diş Hareketinin Hızlandırılması; Sonlu Elemanlar Analizi

Effects of Mechanical Vibration Force On Tooth Movement; Finite Element Analysis

Abstract

Objective: The aim of this finite element study was to assess the effect of mechanical vibration force on tooth movement, stress distribution and velocity.

Methods: A 3D model was created using CBCT image of a patient with class 2 malocclusion. Three different analyses were performed on a single model where upper first premolars were extracted. At canine distalization stage; 150 gf, 150 gf and 30 Hz (0.2 N), 150 gf and 111 Hz (0.06 N) were applied to canine. The first moment effect of force and vibration were evaluated using the Algor Fempro finite element analysis program. Stress and displacement distribution were investigated comparatively.

Results: It was observed that the maximum displacement occurred in the second analysis (150 gf-30 Hz), while lower displacement was seen in the third analysis (150 gf-111 Hz), and the lowest amount of displacement was in the first analysis (150 gf). While only force application caused extrusion of the tooth, linear and vibration forces together caused intrusion. In the first analysis canine rotated in the distovestibule direction, but in the second and third analysis, canine showed distopalatal rotation.

Conclusion: It was concluded that in a certain range, mechanical vibration force may have accelerated tooth movement.

Keywords: Orthodontics; Canine Distalization; Vibration; Acceleration of Tooth Movement; Finite Element Analysis.

Nokturnal Bruksizmin Klinik Semptomlarının Splint Kullanımı ile Değerlendirilmesi

Neşe Oral¹ , Aslıhan Aslan² * , Savaş Özarslantürk² , Filiz Keyf³ , Hilmi Kansu⁴

¹Gülhane Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Ağız Diş Çene Radyolojisi Ana Bilim Dalı, Ankara, Türkiye

²Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Gülhane Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş Çene Radyolojisi Ana Bilim Dalı, Ankara, Türkiye

³Hacettepe Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Protetik Diş Tedavisi Anabilim Dalı, Ankara, Türkiye

⁴Ankara, Türkiye

*Sorumlu yazar: Aslıhan Aslan

Özet

Geceleri diş gıcırdatma ya da diş sıkma olarak tanımlanan nokturnal bruksizm, parafonksiyonel bir aktivitedir. Şiddetli bruksizm; diş aşınmaları, periodontal yıkım, muskuloskeletal ağrı ya da temporomandibular eklem hastalıklarına sebep olabilir. Kraniyofasiyel ağrının ayırt edilmesinde geleneksel yaklaşım hastalardan alınan anamnez ve klinik muayenedir. Bruksizmde davranışsal, ortopedik ve farmakolojik tedavi olmak üzere üç farklı tip tedavi uygulanabilmektedir. Ortopedik tedavi yöntemi olan maksiller splintler en sık kullanılan splint tipidir. Çalışmamızda; nokturnal bruksizmin klinik semptomlarını araştırmak, kısa süreli splint tedavisinin bruksizmin klinik semptom ve bulguları üzerine olan etkisini saptamayı amaçladık. Araştırma kapsamına 22 nokturnal bruksizm hastası dahil edildi. Hastaların şikayetleri standart formlarda belirlenen sorular ile karşılıklı soru cevap şeklinde tarandı. Hastalardaki ağrı semptomlarının şiddeti sayısal değerlendirme skalalarından, 0-10 arasındaki on bir nokta skalası kullanılarak değerlendirildi. Hastaların klinik muayenesinde; çiğneme kaslarına palpasyon yapılarak ağrı olup olmadığı, ağız açma ve kapama hareketleri esnasında TME'lerde klik sesinin mevcudiyeti ve intraoral gözlem ile linea bukkalis alba ve çentikli dil mevcudiyeti, yine benzer şekilde hazırlanan standart forma kaydedildi. Akrilik rezinden tam ark maksiller okluzal splint her bir hastaya uykudan önce takmaları için yapıldı. Anterior rehberlik, apareyde kanin dişi bölgesine oluşturulan akrilik rezin rampalar ile sağlandı. Nokturnal bruksizmin semptom ve bulguları, splint tedavisi öncesi ve tedaviden 2 ay sonra karşılaştırıldı. Hastaların semptomları standart olarak hazırlanan formlara kaydedildi. Araştırmamızın sonucunda, nokturnal bruksizm, myofasiyal ve diş ağrısı arasında istatistiksel olarak güçlü bir ilişki olduğu bulunmuştur. Tam ark maksiller okluzal splint tedavisinin, hastaların semptom ve bulgularının ortadan kaldırılmasında etkili olduğu saptanmıştır.

Anahtar Kelimeler: Bruksizm, Nokturnal, Splint, Lateral Pterigoid Kas

Evaluation of the Effect of Splint Therapy On Clinical Symptoms of the Nocturnal Bruxism

Abstract

Nocturnal bruxism, defined as bruxing or clenching behaviour at night, is a parafunctional activity. Severe bruxism can lead to dental erosions, periodontal destruction, musculoskeletal pain, or temporomandibular joint diseases. History and clinical examination of patients are important in distinguishing craniofacial pain. There are three types treatment of bruxism; behavioral, orthopedic and pharmacological. Maxillary splints are the orthopedic treatment method which are the most frequently used splint type. In our study; We aimed to investigate the clinical symptoms of nocturnal bruxism and to determine the effect of short-term splint treatment on the clinical signs and symptoms of bruxism. The study included 22 patients were nocturnal bruxism. Complaints of the patients were screened of mutually with questions set in standard forms. The severity of the pain was determined by using Numerical Rating Scale (11 Point Scale). In the clinical examination of the patients; The presence of click-on palpation of the masticatory muscles, the presence of click sound in the TMEs during the opening and closing movements of the mouth and the presence of crenated tongue with intraoral observation and the presence of linea buccal alba and crenated tongue were recorded in a similarly prepared standard form. Acrylic full arch maxillary occlusal splint was made for each patient to wear before sleep. Anterior guidance was provided by acrylic resin guide ramps in canine area of the appliance. Signs and symptoms of nocturnal bruxism before treatment and at two months after splint therapy were also compared. The symptoms of the patients were recorded in the forms prepared as standard. At the end of our research, it was found that there is a statistically significant correlation between nocturnal bruxism and myofacial and teeth pain. Full arch maxillary occlusal splint therapy was effective in eliminating the signs and symptoms.

Keywords: Bruxism, Nocturnal, Splint, Lateral Pterygoid Muscle

Oral İmplantolojide Sıklıkla Karşılaşılan İmplant Gövde Kırıklarının Potansiyel Sebepleri ve Alternatif Tedaviler: Olgu Sunumları

Özge Özdal Zincir¹ * , Ahmet Bülent Katiboğlu¹

¹Beykent Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi

**Corresponding author: Özge Özdal Zincir*

Özet

Dental implantlar günümüzde kaybedilen dişlerin yerine alternatif tedavi seçeneği olarak diş hekimliği alanında sıklıkla kullanılan bir tedavi seçeneğidir. Başarı ve hasta memnuniyet oranı çok yüksek olmasının yanında kemikle olan integrasyon kaybı ve periimplantitis gibi biyolojik komplikasyonların yanı sıra mekanik problemlerle de karşılaşılabilir. Bu komplikasyonların başında vida kırıkları ve en önemlilerinden biri de implant gövde kırıkları gelmektedir. İmplant gövde kırığı, hastanın tedavisinde büyük sorunlar yarattığı gibi problemin çözümü için hekim açısından da oldukça önemli bir biyomekanik komplikasyondur. Bu sebeplerle buna benzer komplikasyonlarla baş edebilmek için dental implantların biyolojik süreçleri ve biyomekanik özellikleri hakkında azami derecede bilgi sahibi olmak gerekmektedir. Bu çalışmadaki amacımız, implant gövde kırığı meydana gelmiş 3 olguda olası komplikasyon sebeplerini ve sunulan alternatif tedavi seçeneklerini sunmak ve tartışmaktır.

Anahtar Kelimeler: İmplant Gövde Kırığı, Oklüzal Yükler, Dental İmplant Komplikasyonu

Peri-Implantitisin Cerrahi Olmayan Tedavisinde Air Abrasivlerin Etkisinin Değerlendirilmesi

Seray Akıncı¹ , Yasemin Sezgin² , Mehtap Bilgin Cetin² *

¹Başkent Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Periodontoloji A.D.

²Başkent Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Periodontoloji A.D.

**Corresponding author: Mehtap Bilgin Çetin*

Özet

Amaç: Peri-implantitis; peri-implant mukozadaki enflamasyon ve peri-implant kemik kaybı ile karakterizedir. Peri-implantitis tedavisindeki bir tedavi yaklaşımı da 'air abrasive'lerin kullanımudur. Bu çalışmanın amacı peri-implantitisin cerrahi olmayan tedavisinde 'air abrasiv' kullanımının klinik etkisinin değerlendirilmesidir. Yöntem: En az bir implantında peri-implantitisi bulunan 10 hasta, cerrahi olmayan tedavi kapsamında mekanik enstrümantasyona ek olarak air abrasivler kullanılarak tedavi edilmiştir. Sondalama derinliği, klinik ataşman düzeyi, plak indeks ve gingival indeksi içeren klinik ölçümler başlangıç ve tedaviden 4 hafta sonra kaydedilmiştir. Bulgular ve Sonuç: Air abrasiv uygulaması bizim vakalarımızın tümünde hastalığın tam iyileşmesini sağlayamasa da, cerrahi olmayan periodontal tedaviye katkı sağlayabilir. Air abrasivlerin cerrahi olmayan tedaviye olan etkisini değerlendirecek randomize kontrollü çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Air Abraziv, Dental İmplant, Peri-Implantitis,peri-Implantitis Tedavisi

Efficacy of Air Polishing for the Non-Surgical Treatment of Peri-Implantitis

Abstract

Aim: Peri-implantitis is defined as the presence of inflammation of the mucosa and crestal bone loss in the tissues surrounding implants. One of the treatment strategy for the management of peri-implantitis is air abrasive devices. The aim of this study was to evaluate the clinical effect of glycine powder air polishing use in the non-surgical treatment of peri-implantitis. Methods: Ten patients who displayed at least one implant with peri-implantitis were treated by glycine powder air polishing in conjunction with mechanical debridement. Clinical parameters (probing depth, clinical attachment level, plaque index and gingival index) were recorded at baseline and 4 weeks after treatment. Results and Conclusion: Although complete disease resolution was commonly not obtained in our patients, glycine powder air polishing may improve the efficacy

of non surgical treatment of peri-implantitis. Further randomised controlled clinical studies are needed to assess the effect of air abrasives on the treatment of perimplantitis.

Keywords: Air Polishing, Dental Implant, Peri-Implantitis, Treatment of Peri-Implantitis

Periodontal Splintlerin Ağız Sağlığı ile İlişkili Yaşam Kalitesi Üzerine Etkisinin Değerlendirilmesi: Pilot Çalışma

Bahar Füsün Oduncuoğlu¹ , Mediha Nur Nişancı Yılmaz¹ * , Elif İnönü¹

¹Başkent Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Periodontoloji Anabilim Dalı

**Sorumlu yazar: Mediha Nur Nişancı Yılmaz*

Özet

Giriş: Diş mobilitesi azalmış periodonsiyum desteği ve/veya okluzal travma nedeni ile artabilmektedir. Sıklıkla mobil dişler çekilip fonksiyonel ve estetik problemler dental protezler ile çözülebilmektedir. Periodontal olarak problemlili mobil dişler splintlenerek fonksiyon ve estetik restore edilebilmekte ve hastanın konforu sağlanabilmektedir. Bunun sonucunda hastaların ağız sağlığı ile ilişkili yaşam kalitesi (OHRQoL) artabilmektedir. Bu çalışmanın amacı, splint tedavisinin hastaların ağız sağlığı ile ilişkili yaşam kalitesi üzerine olan etkisini değerlendirmektir.

Gereç ve Yöntem: Kronik periodontitis teşhisi konan ve ön bölge dişlerinde mobilite olan 25 hasta çalışmaya dahil edilmiştir. Hastalara cerrahisiz periodontal tedavi uygulanmıştır. Miller mobilite skoru ≥ 2 ve sondlanabilir cep derinliği ≥ 3 mm olan dişler splintlenmiştir. Tüm splintler rezin materyal kullanılarak uygulanmıştır. Estetik ve fonksiyonel olmasına özen gösterilmiştir. OHRQoL, Oral Sağlıkla İlişkili Yaşam Kalitesi–Birleşik Krallık (OHRQoL-UK) ve Oral Sağlık Etki Profili (OHIP-14) ölçekleri ile değerlendirilmiştir. Hastaların rahatlık ve estetik ile ilgili görüşleri splintleme yapılmadan önce ve yapıldıktan 1 ay sonra değerlendirilmiştir.

Bulgular: OHIP-14 ve OHRQoL-UK ölçeklerinde total skor ve alt kategori skorlarında anlamlı değişimler gözlenmiştir.

Sonuçlar: Periodontitis hastalarında periodontal olarak problemlili dişlerin splintlenmesi ile OHRQoL ve çiğneme fonksiyonunun iyileşmesi sağlanmıştır

Anahtar Kelimeler: Periodontal Hastalıklar, Periodontal Tedavi, Splint, Yaşam Kalitesi

Evaluation of the Effect of Periodontal Splinting On Oral Health Related Quality of Life: A Pilot Study

Abstract

Introduction: Tooth mobility could be increased by reduced periodontal support and/or occlusal trauma. Mobile teeth cause functional and aesthetic problems. Conventionally these teeth are extracted and replaced with appropriate dentures to overcome these problems. Splinting of periodontally compromised teeth restore function, decrease patient discomfort, could improve aesthetic demands of patients and may increase oral health related quality of life (OHRQoL).

This study aimed to evaluate the effect of splinting treatment on patients' oral health related quality of life levels.

Materials and methods: Twenty five chronic periodontitis patients with anterior tooth mobility were recruited. Teeth were splinted if Miller mobility scores were ≥ 2 and pocket depth was ≥ 3 mm after non-surgical periodontal treatment. All splinting procedures were made with resin materials and special attempt is made to obtain functional occlusion and aesthetic results. OHRQoL levels were assessed by self-completed Oral Health Related Quality of Life-UK (OHRQoL-UK) and Oral Health Impact Profile-14 (OHIP-14) scales, and evaluation of patients' comfort and aesthetic point of view were made literally before and 1 month after splinting.

Results: Significant changes in the total and subscale scores of both the OHIP-14 and OHRQoL-UK were observed. C

Conclusion: Improvement of OHRQoL and chewing function could be obtained by splinting periodontally compromised teeth in periodontitis patients.

Keywords: Periodontal Diseases, Periodontal Therapy, Splinting, Quality of Life

Süt Molar Dişlerde Endosequence Amputasyonunun Başarısının Değerlendirilmesi: Olgu Serisi

Nagehan Aktaş¹ * , Didem Atabek²

¹Gazi Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Çocuk Diş Hekimliği Bölümü
²Gazi Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Çocuk Diş Hekimliği Anabilim Dalı
*Sorumlu yazar: Nagehan Aktaş

Özet

Çürük ile ekspoz olmuş asemptomatik süt molar dişlerde amputasyon tedavisi hala en yaygın olarak kullanılan tedavidir. Bu raporun amacı süt molar dişlerde Endosequence amputasyonunun klinik ve radyografik başarısının tanımlanmasıdır. 25 hastadaki 30 süt molar dişe Endosequence ile amputasyon tedavisi uygulanmıştır. Koronal pulpa uzaklaştırıldıktan ve hemostaz sağlandıktan sonra, kalan pulpa dokusu Endosequence BC RRM-Fast Set Putty (Brasseler USA, Savannah, GA) kullanılarak kapatılmış ve tüm dişler paslanmaz çelik kron ile restore edilmiştir. Dişer klinik ve radyografik olarak 24 ay takip edilmiştir. 24 ay sonunda, 27 dişte klinik ve radyografik başarı gözlenmiştir. endosequencenin amputasyon prosedürü için alternatif bir materyal olabileceği düşünülmektedir. Süt molar dişlerin amputasyon tedavisinde pulpa kaplama ajanı olarak Endosequence' in performansını değerlendiren in vivo çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Endosequence, Amputasyon, Süt Molar Dişler

The Success of Primary Molar Pulpotomy Using Endosequence: A Case Series

Abstract

Pulpotomy is still the most common treatment for cariously exposed pulps in asymptomatic primary molars. The purpose of this report was to describe the clinical and radiological outcomes of Endosequence pulpotomy in primary molars, Thirty primary molars in 25 patients were treated pulpotomy procedures with Endosequence. After coronal pulp removal and hemostasis, the remaining pulp tissue was covered with Endosequence BC RRM-Fast Set Putty (Brasseler USA, Savannah, GA). All teeth were restored with stainless steel crowns. The teeth were followed-up clinically and radiographically for 24 months. At 24 months, 27 teeth demonstrated clinic and radiographic success. Endosequence may be useful in pulpotomy procedures. In vivo studies, the performance of Endosequence as a pulp-dressing agent

during primary molar pulpotomy with larger sample sizes, are required to evaluate Endosequence in primary teeth pulpotomies.

Keywords: Endosequence, Pulpotomy, Primary Molar

Temporomandibular Eklem Disfonksiyon Sendromunda Manuplasyon-Egzersiz ve Manuplasyon-Splint Tedavilerinin Etkinliklerinin Araştırılması

Esra Somtürk¹ *

¹Istanbul Aydın Üniversitesi

*Corresponding author: EsraSOMTÜRK

Özet

Temporomandibular eklem disfonksiyon sendromu (TMEDS), çene eklemine romatoid artrit, primer dejeneratif artrit, diğer enflamatuar artritler, infeksiyöz artrit ve tümoral durumlar dışında kranio-mandibular ve kranio-servikal uyumsuzluk sonucu ortaya çıkan klinik bulgu ve semptomlar topluluğudur. Bu sendromda en sık rastlanan semptomlar; çene eklemi ve yüz kaslarında ağrı, eklem sesleri, çene hareketlerinde kısıtlılık ve uyumsuzluk, ağız açma sırasında deviasyon veya defleksiyon ve baş ağrısıdır. Muayene sırasında, stomatognatik sistemi ilgilendiren kasların %85'inde myofasiyal ağrı yaratan tetik noktalar bulunabilir. Ağrılar başa, yüze, kulağa, omuzlara ve boyuna yayılma eğilimindedir. Çiğneme hareketi ve diğer çene eklemi hareketleri sırasında ağrı olur. Tek taraflı tutulum mevcutsa, mandibulada semptomatik tarafa doğru deviasyon olur. Karşı tarafta ise, hiper-mobilite ve subluksasyon olur ve sonuç olarak ağız açılıp kapanması sırasında düzensizlikler oluşur. TMEDS genellikle "reversibl" özelliğindedir, ancak spazm tedavi ile çözülmez yada spontan olarak iyileşme gerçekleşmezse bir kısır döngü ortaya çıkar. Bu durum uzun sürerse, kaslarda kontraktür oluşur ve limitasyon fazı ortaya çıkar. Bu çalışmanın amacı; splint tedavisi ve fizik tedavi modalitelerinden egzersiz uygulamalarının TMEDS' de ağrıyı modifiye edici etkilerini araştırmaktır. Çalışmamıza dahil ettiğimiz 100 TMEDS hastası üç ayrı gruba ayrıldı. 40 kişiden oluşan I. Gruba manuplasyon sonrası egzersiz programı verildi. 40 kişiden oluşan II. gruba manuplasyon sonrası splint tedavisi uygulandı ve selektif mölleme yapıldı. 20 kişiden oluşan III. grup kontrol grubumuzdur. Bu gruptaki hastalarımıza manuplasyon sonrası placebo olarak tens tedavisi uygulanmıştır. Hastalarımız arasında kadınların oranı %72'dir. Hastaların yaşları 15 ile 55 arasında değişmektedir ve yaş ortalaması 33,89'dur. Çalışmamızın sonunda TMEDS'in çift taraflı olma oranı %19 olarak bulunmuştur. Hastalarımızın en büyük şikayetleri, ağrı (%72)'dir ve bunu %64 ile eklem sesleri izlemektedir. Tedaviler öncesinde ve sonrasında yaptığımız axiograf ve algometre tetkikleri sonucunda, manuplasyon+splint+ selektif mölleme uygulaması yaptığımız II. grupta ağrısız maksimum ağız açıklığı, lateral ve protrusiv kondil yolu uzunluğu diğer gruplara oranla

anlamli oranda artmiftir. Buna karşılık, kontrollü egzersiz grubumuzda da placebo tens uyguladığımız kontrol grubumuza oranla anlamli bir fark gözlenmiştir.

Anahtar Kelimeler: Temporomandibular Eklem, Splint, Ağrı

Temporomandibular Eklem Disfonksiyonlu Hastalarda Klinik Bulguların Değerlendirilmesi

Ceren Aktuna Belgin¹ *

¹Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi
*Sorumlu yazar: Ceren AKTUNA BELGİN

Özet

Amaç: Temporomandibular eklem disfonksiyonu (TMED); temporomandibular eklem (TME) ve çiğneme kaslarında ağrı ve hassasiyet oluşturabilen bir hastalıktır. Bu çalışmanın amacı TMED görülen hastalardaki klinik bulguların prevalansının incelenmesidir. **Materyal –Metot:** Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız, Diş ve Çene Radyolojisi kliniğine çeşitli nedenlerle başvurmuş olan hastaların kayıtları retrospektif olarak taranmış ve TME bölgesinde şikayeti olduğu not edilen 150 hastanın klinik muayene sonucu elde edilen bulguları, anamnezi ve demografik bilgileri incelenmiştir. Elde edilen veriler tanımlayıcı istatistik ile değerlendirilmiştir. **Bulgular:** 14-65 yaş arasındaki (ortalama 32.17) 150 hastadan %62'si kadın, %38'i erkektir. TMED'li hastaların not edilen klinik muayene bulguları incelendiğinde %52 oranında ağız açma sırasında, kondil palpasyonunda veya çiğneme kasları muayenesinde ağrı olduğu, %40 oranında eklem hareketlerinde ses olduğu, %16 oranında ağız açma sırasında sağa/ sola deviasyon olduğu, %10 oranında ise maksimum ağız açıklığında veya mandibulanın lateral hareketlerinde kısıtlılık olduğu görülmüştür. **Sonuç:** Toplumda giderek artan oranda görülen temporomandibular eklem hastalıkları nedeniyle diş hekimleri rutin muayenelerinde TME bölgesini dikkatle incelemeli ve hastalığın klinik semptomları yakalanarak problemin ilerlemeden çözülmesini sağlamalıdır.

Anahtar Kelimeler: Temporomandibular Eklem, Temporomandibular Eklem Disfonksiyonu, Dağılım

Evaluation of Clinical Findings in Patients With Temporomandibular Joint Dysfunction

Abstract

Objective: Temporomandibular joint dysfunction (TMED), is a disease that can cause pain and tenderness in the temporomandibular joint (TMJ) and masticator muscles. The aim of this study was to evaluate the prevalence of clinical findings in patients with TMED. **Methods:** The records of the patients who applied to the Mustafa Kemal University Faculty of Dentistry, Oral and Maxillofacial Radiology clinic for various reasons were retrospectively reviewed and the findings obtained as a result of clinical examination, anamnes and demographic data of 150 patients who were reported to have complaints in the TMJ region were examined. The data were evaluated with descriptive statistics. **Results:** Of the 150 patients with a mean age of 32.17 years (range 14-65 years), 62% were female and 38% were male. The most common symptom of patients with TMED was 52% of the patients who had pain during mouth opening, condylar palpation or chewing muscle examination. This was followed by the fact that 40% of the patients had noise during the joint movements, 16% had right / left deviation during mouth opening, and 10% had maximum mouth opening or the lateral movement of the mandible was restricted. **Conclusion:** Because of the increasing incidence of temporomandibular joint disease in the community, dentists should carefully examine the TME region in their routine examinations and ensure that the clinical symptoms of the disease are captured and resolved before progression.

Keywords: Temporomandibular Joint, Temporomandibular Joint Dysfunction, Prevalance

The Importance of Correlation Between the Form of the Face and Upper-Central Teeth in Prosthodontics

Nazanin Forghani¹ *

¹Tehran University

*Corresponding author: Nazanin Forghani

Özet

Background and objective: The importance of replacement of anterior teeth is inevitable in aesthetics, mastication and pronunciation. Moreover, complications of improper replacement of anterior teeth are obvious. Alternately, it is a difficult task to evaluate the form of central teeth in Maxilla, especially for the making of artificial teeth in edentulous people. In these cases, using external dental indices is one of the proper methods to determine the form of central teeth in the upper jaw, and many studies have been so far conducted in this regard. **Materials and methods:** In this analytical-descriptive survey, 150 samples (75 males and 75 females), who did not have any facial and dental anomaly, were studied among the academic students of Islamic Azad Dental University, Tehran branch between 2010-11. The clinical images were prepared and then based on Bell theory, dimensions of face were classified separately into square, oval and triangular forms by identifying anatomical points (frontal width, distance between facial and mandibular angles and the most raised point of chin) ,and afterward mesiodistal width of upper central teeth were measured in incisal and gingival third parts and they were divided into oval, triangular and square forms based on Bell theory. **Findings:** The rates of conformity and non-conformity of facial and dental forms have been estimated at 50.6% and 49.3% in males, respectively. The rates of conformity and non-conformity of facial and dental forms have been 49.4% and 50.7% in females, respectively. The oval form was the most frequent facial form in both males and females. The most frequent types of dental forms in females and males were oval and square, respectively. **Conclusion:** With respect to the given findings of this survey and the similar studies, it seems the facial form may determine upper-central form teeth. The conformity and non-conformity of facial form with central upper tooth are approximately in the same rates in both male and female genders and they show no significant difference.

Anahtar Kelimeler: Anterior Teeth, Cosmetics, Phonetics, Facial Form, Prosthodontics.

Travma Nedeniyle Üç Dişinde İntrüzyon Gerçekleşen 9 Yaşındaki Hastada Tedavi Yaklaşımı: Bir Olgu Sunumu

Sinem Yıldırım¹ *

¹İstanbul Okan Üniversitesi
*Sorumlu yazar: sinem yıldırım

Özet

İntrüzyon dişin alveol kemik içerisine doğru apikal yönde yer değiştirmesi şeklinde görülen travmatik bir yaralanmadır. Klinik olarak diş kısalmış görülmektedir, hatta ciddi olgularda diş tamamen ortadan kaybolabilmektedir. İntrüze dişlerin tedavisi ve prognozu hastanın yaşı, kök gelişimi ve travmanın şiddetine bağlı olarak değişebilmektedir. Daimi sağ üst lateral, santral ve sol santral dişi intrüze olan 9 yaşında kız hasta, travma üzerinden üç saat geçmiş halde Pedodonti kliniğine başvurdu. Kökün apikal gelişimi ve intrüzyonun şiddetine bağlı olarak, dişlerin acilen cerrahi olarak yeniden konumlandırılması ve kök kanal tedavisi yapılması planlandı. Kontrol randevusunda sol lateral dişin vitalite testine negatif cevap vermesinden dolayı o diş içinde kanal tedavisine başlandı. Dişler asemptomatik hale geldiğinde kök kanal dolumu gerçekleştirildi. Diş kompozit rezin ile restore edildi. Hastanın 6, 12. ay kontrollerinde tedavi gören dişlerin klinik ve radyolojik olarak normal olduğu gözlemlendi.

Anahtar Kelimeler: İntrüzyon, Diş Travmaları, Çocuk Hasta

Microleakage of Different Microhybrid Resin Composites in Class II Cavities

Ismail Hakkı Baltacıođlu¹ * , Yıldırım Hakan Bađış¹

¹Ankara Üniversitesi Dişhekimliği Fakültesi
*Corresponding author: ismail hakkı baltacıoğlu

Özet

Aim: Aim of this study is to compare marginal adaptation of different microhybrid resin composites by means of microleakage. **Materials and Methods:** Fifteen extracted sound human third molar teeth were used. Thirty cavities with mesial and distal box cavities were prepared on 15 teeth. Three microhybrid resin composites(Clearfil AP X, Spectrum TPH, Herculite XRV) were used in study. For each resin composite 5 teeth; 10 class II cavities were restored. Microleakage values were compared with Kruskal-Wallis and Mann-Whitney U tests ($p=0,05$). **Results:** Statistical differences were found among the groups ($p<0,05$). Different microhybrid resin composites were found to be affecting microleakage. Clearfil AP X showed lower microleakage than Herculite XRV and Spectrum TPH ($p<0,05$) There were no significant difference between Herculite XRV and Spectrum TPH ($p>0,05$) **Conclusion:** Clearfil AP X showed lowest microleakage values among all microhybrid resin composites tested in the study.

Anahtar Kelimeler: Marginal Adaptation, Microhybrid, Resin Composite

Microleakage of Different Microhybrid Resin Composites in Class II Cavities

Abstract

Aim: Aim of this study is to compare marginal adaptation of different microhybrid resin composites by means of microleakage. **Materials and Methods:** Fifteen extracted sound human third molar teeth were used. Thirty cavities with mesial and distal box cavities were prepared on 15 teeth. Three microhybrid resin composites(Clearfil AP X, Spectrum TPH, Herculite XRV) were used in study. For each resin composite 5 teeth; 10 class II cavities were restored. Microleakage values were compared with Kruskal-

Wallis and Mann-Whitney U tests ($p=0,05$). Results: Statistical differences were found among the groups ($p<0,05$). Different microhybrid resin composites were found to be affecting microleakage. Clearfil AP X showed lower microleakage than Herculite XRV and Spectrum TPH ($p<0,05$) There were no significant difference between Herculite XRV and Spectrum TPH ($p>0,05$) Conclusion: Clearfil AP X showed lowest microleakage values among all microhybrid resin composites tested in the study.

Keywords: Marginal Adaptation, Microhybrid, Resin Composite

Üst Çene Tam Dişsiz Hastanın İmplant Destekli Sabit Protez ile Rehabilitasyonu

Abdurrahman Öğünç¹ * , Güler Yıldırım Avcu¹

¹Inönü Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi
*Corresponding author: Abdurrahman ÖĞÜNÇ

Özet

Dental implant uygulaması, bir veya daha fazla diş eksikliğinin tedavisinde kullanılabilen popüler bir yöntemdir. Bu tedavi yaklaşımı sayesinde hastalar estetik ve fonksiyonel gereksinimleri karşılayan sabit bir proteze sahip olur. 56 yaşındaki kadın hasta İnönü Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Protetik Diş Tedavisi Anabilim Dalı'na başvurdu. Yapılan intraoral muayenede hastanın üst çene total ve alt çene parsiyel diş eksikliği olduğu tespit edildi. Bu olguda üst çene için 8 adet implant, alt çene için ise 3 adet implant planlandı. 3 aylık iyileşme sürecinden sonra implant üstü ve diş destekli sabit protezler ile hastanın protetik rehabilitasyonu sağlandı. Böylece bu olguda, hastanın estetik ve fonksiyonel beklentilerini karşılayan protetik tedavi tamamlanmıştır.

Anahtar Kelimeler: Dental İmplant, İmplant Destekli Restorasyonlar, Estetik

Rehabilitation of Edentulous Maxilla With Implant Supported Fixed Prosthesis

Abstract

Dental implant application is a popular method that can be used for treatment one or more missing teeth. With this treatment approach, patients have a fixed prosthesis that compensate aesthetic and functional requirements. A 56-year-old female patient applied to Inonu University, Faculty of Dentistry, Department of Prosthodontics. Intraoral examination revealed that patient has maxillary total and mandibular partial edentulism. In this clinical report 8 implants for maxilla and 3 implants for mandible were planned. After 3 months healing period, prosthetic rehabilitation of the patient was provided with tooth supported and implant supported fixed prosthesis combination. In this case, the prosthetic treatment that compensate the aesthetic and functional expectations of the patient was completed.

Keywords: Dental İmplant, İmplant Supported Restorations, Aesthetic

Environment and Health / Çevre ve Sağlık

Akuatik Ortam Örneklerinde Icp-Ms Yöntemi ile Metal Analizlerinin Optimizasyonu

Enes Arica¹ * , Bayram Yüksel²

¹Dicle University, Department of Forensic Medicine

²Giresun University, Espiye Vocational School

*Sorumlu yazar: Enes Arica

Özet

Akuatik ortamlarda, ağır metallerin varlığı çok önemli hale gelmiştir. Jeojenik, atmosferik, endüstriyel, farmasötik, madencilik atıkları ile evsel atıklar yoluyla sulara karışan metaller suda çözünerek tüm canlı organizmalarda birikmektedir. Bu nedenle, As, Cd, Pb ve Hg gibi metallerin sudaki çok düşük konsantrasyonu bile toksik olabilir. Diğer taraftan, akuatik yaşamın temel ve doğal bileşenlerinden olan Zn, Cu, Fe ve Mg metaller ise çok yüksek konsantrasyonlarda alındığında canlılar için toksik hale gelebilir. Akuatik ortamlarda metallerin biyolojik olarak izlenmesi çevre sağlığını değerlendirmek için gereklidir. İz elementlerin seviyesinin oldukça düşük olması ve Na, Mg, Ca, K ve Cl gibi elementlerin zemin etkisi yapması nedeniyle doğal su örneklerinin analizi çok zordur. Matris etkilerini azaltmak için, su örnekleri, 10 mL %8 (v:v) nitrik asit ile seyreltilmiştir. ICP-MS'de optimum parametreler elementten elemente değişebilir. İz ve ultra iz seviyelerinde çoklu element tayini sırasında optimum sinyal yoğunluğunu elde etmek için, kütle aralığı optimizasyonu yapmak gerekir. Çoklu element analizi için genel sinyal optimizasyonu; düşük kütleli 7L, orta kütleli 89Y ve yüksek kütleli 205Tl şeklinde üç element kullanılarak gerçekleştirilmiştir. Bu çalışmanın önemi, temel olarak çok elementli analiz için genel sinyal optimizasyonunun değerlendirilmesine ve bu ICP-MS metodunun doğrulanması ve optimizasyonu sırasında girişimlerin azaltılmasına yöneliktir. Sırasıyla 0.9962 ile 0.9999 arasında bir korelasyon katsayısına sahip doğrusallık elde edilmiştir. Hassasiyet, %1.11 ile %2.36 arasında değişen varyasyon katsayısı (CV) olarak ölçülmüştür. Yöntemin doğruluğunu destekleyen tüm elementler için yöntemin geri kazanımı %97.3 ile % 102.6 arasında değişmiştir. Önerilen prosedür, doğal su örneklerinde rutin çevresel metal analizi için uygulanabilir, nispeten basit, kesinliği yüksek bir metottur.

Anahtar Kelimeler: Icp-Ms, Su Örnekleri, Metal Seviyeleri, Çevresel Maruziyet, Toksikoloji

Adana ve Mersinde Yetişen Karpuzda (Citrullus Lanatus) Bazı Antioksidant Enzim Aktivitelerinin Karşılaştırılması

Halit Demir¹, Ayhan Güler² *, Canan Demir¹

¹Yüzüncü Yıl Üniversitesi Van

²Hakkari Üniversitesi

*Corresponding author: Ayhan Güler

Özet

Bu çalışmada Adana ve Mersinde yetişen karpuzda (Citrullus lanatus) çok güçlü antioksidant enzimler olan süperoksit dismutaz ve katalaz enzim aktivitelerinin saptanması amaçlanmıştır. Karpuz, meyvesinin ekstraktı hazırlanarak bazı antioksidant aktiviteler tayin edilmiştir. Tarihi eskiye dayanan karpuz ülkemizde oldukça fazla tüketilmektedir. Oldukça önemli bir meyvedir. Ayrıca karpuz, C vitamini bakımından çok zengin bir meyvedir. Antioksidan özelliği nedeniyle farklı tümör çeşitlerine karşı güçlü beta-karoten ihtiva ettiğinden yüksek potasyumun içeriğinin kalp-damar hastalıklarına ve vücudun kan basıncının regülasyonuna katkıda bulunmaktadır. Bu amaçla karpuz bitkisinde bulunduğu düşünülen bazı enzim aktivitelerinin belirlenmesi amaçlanmaktadır. Bu çalışmada spektrofotometrik yöntem ile antioksidant enzim aktiviteleri tayin edilmiştir. İstatistiksel yöntem olarak, üzerinde durulan özellikler için tanımlayıcı istatistikler; ortalama, standart sapma olarak ifade edilmiştir. İkili grup karşılaştırmalarında normal dağılım koşulu sağlanan durumlarda T-Test, normal dağılım koşulu sağlanmayan durumlarda Mann Whitney U test istatistiği kullanıldı. Hesaplamalarda istatistik anlamlılık düzeyi %5 olarak alınmış ve hesaplamalar için SPSS istatistik paket programı kullanılmıştır. CAT ve SOD için tanımlayıcı istatistikler ve karşılaştırma yapılmıştır. Sonuç olarak, CAT ve SOD için grup ortalamaları arasındaki fark istatistik olarak anlamlı bulunmuştur (p<0.05).

Anahtar Kelimeler: Karpuz, Meyve, Antioksidant Enzimler.

Adana ve Mersinde Yetişen Kavunda (Cucumis Melo) Cat ve Sod Antioksidant Enzim Aktivitelerinin Belirlenmesi

Ayhan Güler¹ * , Halit Demir² , Canan Demir²

¹Hakkari Üniversitesi
²Yüzüncü Yıl Üniversitesi Van
*Sorumlu yazar: Ayhan

Özet

Bu çalışmada Adana ve Mersinde yetişen kavunda (Cucumis melo) çok güçlü antioksidant enzimler olan süperoksit dismutaz ve katalaz enzim aktivitelerinin saptanması amaçlanmıştır. Kavun, kabakgiller familyası grubundandır; rengi sarı çiçekli olup, sürüngen ve büyük yapraklar olan bir meyvedir, son derece sulumsu ve güzel kokulu bir meyvedir. Kavun, meyvesinin ekstraktı hazırlanarak bazı antioksidant aktiviteler tayin edilmiştir. Tarihi eskiye dayanan kavun ülkemizde oldukça bulunmaktadır. İçerdiği A ve C vitaminleri bakımından son derece faydalı bir meyvedir. Bazı önemli iyot ve krom gibi mineralleri maddelerini içermektedir. Böbrek hastalıkları, iltihaplı eklem romatizması, gut hastalığı ve akciğer hastalıkları gibi hastalıklarda koruyucu bir görevi vardır. Bu amaçla kavun bitkisinde bulunduğu düşünülen bazı enzim aktivitelerinin belirlenmesi amaçlanmaktadır. Bu çalışmada spektrofotometrik yöntem ile antioksidant enzim aktiviteleri tayin edilmiştir. İstatistiksel yöntem olarak, üzerinde durulan özellikler için tanımlayıcı istatistikler; ortalama, standart sapma olarak ifade edilmiştir. İkili grup karşılaştırmalarında normal dağılım koşulu sağlanan durumlarda T-Test, normal dağılım koşulu sağlanmayan durumlarda Mann-Whitney U test istatistiği kullanıldı. Hesaplamalarda istatistik anlamlılık düzeyi %5 olarak alınmış ve hesaplamalar için SPSS istatistik paket programı kullanılmıştır. CAT ve SOD için tanımlayıcı istatistikler ve karşılaştırma yapılmıştır. Sonuç olarak, CAT ve SOD için grup ortalamaları arasındaki fark istatistik olarak anlamlı bulunmuştur (p<0.05).

Anahtar Kelimeler: Kavun, Meyve, Antioksidant Enzimler.

Gıda Ambalajı ile Obezite Arasındaki İlişki

Tuba Özaydın¹ * , Gürhan Özaydın¹

¹Selçuk Üniversitesi

*Sorumlu yazar: Tuba Özaydın

Özet

Ambalaj, ürünü koruma, saklama ve sarma fonksiyonlarının dışında tüketici ile ürün arasındaki iletişimi de sağlamaktadır. Ambalaj üzerindeki yazının anlaşılacağı yerde görüntü önem kazanmaktadır ve ambalaj üzerindeki tasarım ve resimleme ürünün satışında önem kazanmaktadır. Ambalaj ürün paketinin bilgilerini sunmakta ve aynı zamanda dikkatini çekmek için hizmet vermektedir. Gıda ambalajının çekiciliği ürünün etiketini okumayı etkilemektedir. Besin etiketleri, tüketicilere ürünlerle ilgili bilgi verdikleri, yanlış bilgilerden korunmalarını ve bilinçli seçimler yapabilmelerini sağladıkları için gıda güvenliğinin önemli parçalarından birini oluşturmaktadır. Tüketicilerin sağlıklı ve kendilerine uygun besin seçimleri yapabilmelerinde büyük değer taşımaktadırlar. Gıda etiketleri üzerinde yer alabilen ve özellikle çağımızın büyük problemlerinden biri olan obezite ile mücadelede önem taşıyan “besin değeri” bilgilerinin, “etiket” bilgilerine göre daha da az okunduğu belirtilmektedir. Ambalajın çekiciliği özellikle yüksek kalorili gıdalar açısından tehlike arz etmektedir. Etiket bilgisi okumadan ambalajın çekiciliği nedeniyle tercih edilen ürünler obezitenin oluşması yönünden risk taşımaktadır. Çağımızda önemli bir hastalık olan obezitenin önlenmesinde besin etiketlerini okumak ve o doğrultuda ürün satın almak önem kazanmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Obezite, Gıda Ambalajı, Beslenme

Relationship Between Food Packaging and Obesity

Abstract

Packaging also provides communication between the consumer and the product, besides protecting, storing and wrapping the product. In places where the text on the packaging is not understood, the image becomes important and the design and

illustration on the packaging gain importance in selling the product. The packaging offers information about the product package and also serves to attract attention. The appeal of food packaging is to influence the reading of the product label. Nutrition labels constitute one of the key components of food safety, as they provide consumers with information about products, protect them from false information, and make informed choices. Consumers have great value in making healthy and suitable food choices. It is stated that the "nutritional value" information which can be placed on the food labels and which is especially important in fighting with obesity, which is one of the biggest problems of our age, is read less than the "label" information. The attractiveness of the packaging is especially dangerous in terms of high calorie foods. Products that are preferred due to the attractiveness of packaging without reading label information pose a risk of obesity. It is important to read food labels and to buy products in that direction in the prevention of obesity which is an important disease in our age.

Keywords: Obesity, Food Packaging, Nutrition

Kinezyolojik Kas Yöntemi ile Belirlenmiş Besin Hassasiyetine Dayalı Eliminasyon Diyetinin Atopik Dermatit Kliniğine Etkisi: Olgu Sunumu

Elif Ede¹ * , Mustafa Öztürk²

¹Istanbul Sabahattin Zaim Üniversitesi

²Istanbul Medipol Üniversitesi

*Sorumlu yazar: Elif EDE

Özet

Besin alerjileri immünolojik sistem aracılığıyla besinlere gösterilen aşırı duyarlılık reaksiyonlarıdır. Herhangi bir alerjenin ve savunma sisteminin aşırı reaksiyonunun söz konusu olmadığı, diğer mekanizmalarla oluşan, anormal yanıtlar 'besin hassasiyeti' olarak nitelendirilir (1). Kinezyolojik kas testi besin alerjisi ve hassasiyetinin belirlenmesinde kullanılan kanıtlanmamış bir yöntemdir. Bu prosedür sırasında, hasta bir yandan belirli bir besin maddesini ya da bu besinin frekansını taşıyan flakonu tutarken, uygulayıcı hastanın kol gücünü test eder. Eğer uygulayıcı hastanın kolunun kuvvetini yenebilirse, kişi flakondaki spesifik içeriklere karşı alerjik olduğu anlamına gelir (2). Atopik dermatit (AD), pruritus ve ekzematöz cilt lezyonları ile karakterize, kronik, tekrarlayan, inflamatuvar bir deri hastalığıdır (3). Birçok çalışma, besin alerjisinin AD şiddetinde önemli rol oynadığını ve diyet eliminasyonunun şiddeti azaltacağını göstermiştir (4). Bu olguda 14 yıldır AD şikayeti olan 26 yaşında kadın hastanın kinezyolojik kas testi yöntemi ile besin hassasiyetleri taranmıştır. Ayrıca hastanın antropometrik ölçümleri alınmış, hasta odaklı egzema ölçeği uygulanarak egzema şiddeti skorlanmıştır ve SF-36 yaşam kalitesi ölçeği ile diyet öncesi ve sonrasındaki yaşam kalitesi değerlendirilmiştir. Hasta odaklı egzema ölçek skoru 28 üzerinden 23 olarak belirlenmiştir. Kinezyolojik kas testi ile hastada çavdar, buğday, gluten, maya, yeşil mercimek, laktoz, fasulye, kakao, muz ve portakala karşı besin hassasiyeti olduğu belirlenmiştir. Hasta bir ay süre ile bu besinleri tamamen diyetinden çıkarmıştır. Bir ayın sonunda egzema skoru 2 olarak belirlenmiştir. Sonuç olarak kinezyolojik kas yöntemi ile belirlenmiş besinlere yönelik eliminasyon diyeti egzema skorunu büyük ölçüde düşürmüştür. Hastanın antropometrik ölçümlerinden ağırlık ve vücut yağında azalma; bel çevresi ve kalça çevresinde incelme olmuştur. Hastanın yaşam kalitesinde fiziksel fonksiyon, ağrı, genel sağlık, vitalite, emosyonel rol ve mental sağlık skorlarında artış görülmüştür. Ağırlık azalmasındaki etkinin eliminasyon diyetinde sınırlı besin tüketiminin günlük alınan enerjiyi kısıtlamasından kaynaklı olabileceğini düşündürmektedir. Literatürde kanıtlanmamış yöntem olarak geçen kinezyolojik kas

yönteminin besin hassasiyetinin belirlenmesinde kullanımı bu vakada etkili olarak bulunmuştur. Bu konuda ileri çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Besin Hassasiyeti, Kinezyolojik Kas Testi, Eliminasyon Diyeti, Atopik Dermatit, Beslenme

Sağlık Yönetimi ve Teknoparklar: Türkiye’de Sağlık Teknoparkı

Dilek Orbatu¹ *, H. Hakan Sakaoğlu¹

¹Tepecik Eğitim ve Araştırma Hastanesi

*Sorumlu yazar: Dilek Orbatu

Özet

İnovasyon için en uygun yerlerden biri teknoparklardır. Teknoparklar; Üniversiteler/araştırma kurumları ve sanayi kuruluşlarının aynı ortam içerisinde Ar&Ge ve inovasyon çalışmalarını sürdürdükleri; birbirleri arasında bilgi ve teknoloji transferi gerçekleştirdikleri; akademik, ekonomik ve sosyal yapının bütünleştiği organize araştırma ve iş geliştirme ekosistemleridir. Teknopark kavramı 1950’lerde Amerika’da Stanford Üniversitesinde ortaya çıkmışken; ülkemizde ise bunun temelleri 1989’da atılmış ve 26 Haziran 2001 Tarihinde 4961 Sayılı Teknoloji Geliştirme Kanunu ile yasalaşmıştır. Ancak 2001 yılında ilk defa açılan teknopark sonrası (ODTÜ), üniversiteler öncülüğünde bu sayı hızla artmış ve Bilim, Sanayi ve Teknoloji Bakanlığı verilerine göre Türkiye’de, Şubat 2019 itibarıyla 56’sı faaliyette 54 şehirde 81 teknopark bulunmaktadır. Bunların 61’i aktif olarak kullanılmaktadır. Ancak; ülkemizde sağlık temalı teknopark 2013 yılında Dokuz Eylül Üniversitesi tarafından hizmete sunulmuştur. Ayrıca tüm teknoparklar içerisinde sağlık sektörünün oranı yalnızca %3’tür. Sosyal ve ekonomik boyutuyla sağlık sektörü büyüyen, dinamik bir yapıya sahiptir. Sağlık ürünlerinin birçoğu ileri teknoloji gerektiren ürünlerden olup en önemli ithalat kalemlerinden biridir. Ülkemizde sınırlı sayıda bulunan medikal malzeme üreticileri yurtdışından teknoloji transferi yoluyla üretim yapmaktadır. Diğer teknoloji yoğun sektörlerde olduğu gibi sağlık ürünlerinde de Ar-Ge için en uygun ortamlardan biri teknoparklardır. Sağlık hizmeti sunan organizasyonlar tıbbi kuruluşlar oldukları kadar ekonomik ve sosyal amaçları da olan yapılardır. Bu yapıların bilimsel ilkelerle yönetilmesi sağlık hizmetini alan, hizmeti sunan ve finansmanını sağlayan kişi ve kurumlar için büyük önem taşımaktadır. Sağlık organizasyonlarının farklı yönetsel düzeyleri için gereksinim duyulan yöneticilerin eğitimi de aynı şekilde önemlidir. Sonuç olarak sağlık teknoparklarının yönetiminin de sağlık merkezleri gibi düşünülerek ona uygun olarak yapılması gereklidir. Sağlık teknoparklarında SWOT analizi yapılarak; analiz sonrasında ise yurtdışında çeşitli ülkelerden örneklerde incelenerek, ülkemizde yeni açılacak olan sağlık teknoparkları için rol model oluşturulmaya çalışılabilir.

Anahtar Kelimeler: Teknopark, İnovasyon, Sağlık Yönetimi

Health Management and Technoparks: Health Technopark in Turkey

Abstract

One of the most suitable places for innovation is Technoparks. Technoparks; Universities / research institutions and industrial organizations continue their R & D and innovation activities within the same environment; transfer of information and technology between each other; It is organized research and business development ecosystems where academic, economic and social structure are integrated. Technopark concept emerged at Stanford University in the USA in the 1950s; In our country, the foundations were laid in 1989 and it was enacted by the Technology Development Law No. 4961 on 26 June 2001. However, in 2001, for the first time it opened after technoparks (METU), universities have increased rapidly this issue of the leadership and science, according to the Industry and Technology Ministry data in Turkey in February 2019 as 56 companies operating in 54 cities 81 technological parks. 61 of them are used actively. But; The health-themed technopark in our country was launched in 2013 by Dokuz Eylül University. In addition, the health sector in all technoparks is only 3%. The health sector with its social and economic dimension has a dynamic structure. Many of the health products are products that require advanced technology and are one of the most important import items. In our country, a limited number of medical materials manufacturers make production through technology transfer from abroad. Technoparks are one of the most suitable environments for R & D in health products as in other technology intensive sectors. Organizations that provide health services are structures that are as economic and social as they are medical institutions. Management of these structures with scientific principles is of great importance for the people and institutions that provide health services, provide services and provide financing. The training of managers who are required for different managerial levels of health organizations is equally important. As a result, management of health technoparks should be considered as health centers and should be done accordingly. SWOT analysis in health technoparks; After the analysis, it can be tried to create a role model for health technoparks which will be opened in our country.

Keywords: Technopark, Innovation, Health Management

Yeni Konsept: Şehir Hastaneleri

Fırat Kara¹ *

¹Bahçeşehir Üniversitesi
*Sorumlu yazar: Fırat Kara

Özet

Sağlık hizmetlerinde reform fikri 1980’li yıllardan günümüze değin kamuoyunu meşgul eden önemli konulardan bir tanesi olmuştur. Sağlık sisteminin problemleri olduğu tespiti yapılarak sistemin iyileştirilmesi ve sürekliliğinin sağlanmasının yeni bir bakış açısı ile mümkün olacağı savlanmıştır; bu nedenle birçok girişim gerçekleştirilmiş ve son olarak 2003 yılında Sağlıkta Dönüşüm Programı (SDP) başlatılmıştır. SDP sonradan eklenenlerle birlikte 11 temel başlık ve bunların alt bileşenlerinden oluşmaktadır. Kamu Özel Ortaklığı (KÖO) modeli ile yaşama geçirilen şehir hastaneleri ise gündemdeki en yeni konudur. KÖO ile kamunun yetersiz finansal kaynakları nedeniyle gerçekleştirilemeyen ve kamu bürokrasindeki yönetsel sorunların üstesinden gelmek amacıyla özel sektörün kaynaklarından ve piyasa tecrübesinden yararlanmak amacıyla birçok ülkede kullanılan bir çeşit özelleştirme yöntemidir. Ülkemizde geçmişte eski olmasına rağmen son 10 yılda birçok kamu hizmetinin gerçekleştirilmesinde temel yöntemdir. Türkiye 1990-2017 yılları arasında gerçekleşen 136 milyar dolarlık sözleşme tutarı ile dünyada en büyük dördüncü KÖO yatırımı yapan ülkedir. Sağlık alanında -şehir hastaneleri de dahil olmak üzere- toplam 11,2 milyar dolarlık sözleşme yapılmıştır. Sağlık yatırımları KÖO içerisinde %8,08’lik paya sahiptir. Bununla birlikte vazgeçilemez bir insan hakkı olan sağlık hizmetlerinin KÖO aracılığıyla üretilmesinin çeşitli sorunlara neden olabileceği düşünülmektedir. Bazı şehir hastanelerinin hizmete girmesiyle çeşitli aksaklıkların gözlenmesi, devletin yüksek mali yükümlülüklerin altına girmesi, sağlık hakkı kavramının erozyonu, kamu hizmetlerinde piyasa aksaklığının yaşanması gibi olumsuzlukların yanı sıra ileri teknoloji kullanımı, hasta memnuniyetini ön plana alması ile pozitif dışsallıklarına sıklıkla vurgu yapılması konuyu daha da ilgi çekici kılmaktadır. Bu çalışmamızda ülkemizde KÖO mevzuatından ve tarihsel serüveninden başlayarak kavramları açıklayacak sonrasında şehir hastanelerinin olumlu ve olumsuz yönlerini irdelemeye çalışacağız.

Anahtar Kelimeler: Şehir Hastaneleri, Sağlık, Kamu Özel İşbirliği, Sermaye Birikimi

Patient-Specific Quality Assurance for Sbrt Plans

Ismail Faruk Durmus¹ * , Emine Dilara Atalay²

¹Nişantaşı Üniversitesi Sağlık Meslek Yüksek Okulu

²Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi

*Corresponding author: Ismail Faruk Durmus

Özet

The quality assurance of the stereotactic plans of 12 lung patients was compared with one dimensional and two dimensional measurement systems. Absolute dose measurements used CC04, CC01 Razor ion chambers and EBT3 films. MatriXX Evolution and EBT3 films were used for dose fluence map measurements. In absolute dosimetry, CC04, CC01 Razor ion chambers and EBT3 film were successful. In 12 patients' plan, differences were 0.35% with CC04, -2.09% with CC01 and 1.95% with EBT3 film. In the gamma index analysis for 12 patients, EBT3 film was obtained with 95.2% of MatriXX at 3%-3 mm, and 88.31% with MatriXX. Similar results were obtained in 2%-2 mm, 1%-1 mm and 3%-1 mm. Ion chambers are successful in small field measurements. However, in stereotactic plans, the uncertainty in measurements increases as the dose change in the target volume is about 20-25%. Although we have performed successful QA with two-dimensional systems in stereotactic plans, more accurate results were obtained with EBT3 due to the resolution of MatriXX. In particular, the distance between two ion chambers was the main reason of uncertainties.

Anahtar Kelimeler: Sbrt Qa, Ebt3 and Matrixx Qa, Cc01 Razor Qa

Patient-Specific Quality Assurance for Sbrt Plans

Abstract

The quality assurance of the stereotactic plans of 12 lung patients was compared with one dimensional and two dimensional measurement systems. Absolute dose measurements used CC04, CC01 Razor ion chambers and EBT3 films. MatriXX Evolution and EBT3 films were used for dose fluence map measurements. In absolute

dosimetry, CC04, CC01 Razor ion chambers and EBT3 film were successful. In 12 patients' plan, differences were 0.35% with CC04, -2.09% with CC01 and 1.95% with EBT3 film. In the gamma index analysis for 12 patients, EBT3 film was obtained with 95.2% of MatriXX at 3%-3 mm, and 88.31% with MatriXX. Similar results were obtained in 2%-2 mm, 1%-1 mm and 3%-1 mm. Ion chambers are successful in small field measurements. However, in stereotactic plans, the uncertainty in measurements increases as the dose change in the target volume is about 20-25%. Although we have performed successful QA with two-dimensional systems in stereotactic plans, more accurate results were obtained with EBT3 due to the resolution of MatriXX. In particular, the distance between two ion chambers was the main reason of uncertainties.

Keywords: Sbrt Qa, Ebt3 and Matrixx Qa, Cc01 Razor Qa

Srs ve Sbrt Işınlamalarında Doz Doğruluğunun Değerlendirilmesi

Hazım Orhan Kızılkaya¹ , Yonca Yahşi Çelen² *

¹Şişli Hamidiye Etfal Eğitim ve Araştırma Hastanesi

²Afyonkarahisar Sağlık Bilimleri Üniversitesi

*Corresponding author: Yonca YAHŞİ ÇELEN

Özet

Radyoterapide, teknolojiye ilerlemeler ve farklı ışınlama teknikleri ile amaç, hedef organa tanımlanan dozun tamamını verirken çevresini saran riskli organları olabildiğince korumaktır. Radyoterapi sırasında sağlıklı dokuların maruz kaldığı radyasyon dozunun biyolojik etkisi erken yada geç dönemde yan etkiler olarak ortaya çıkabilmektedir. Bu yan etkileri minimuma indirmek için radyoterapi sırasında normal sağlıklı dokular maksimum korunmalıdır. Bu çalışmaya Şişli Hamidiye Etfal Eğitim ve Araştırma Hastanesinde tedavi gören 5 stereotaktik vertebra ve 5 beyin SRS hastası katıldı. Hastaların tedavi planları Eclipse tedavi planlama sisteminde yapıldı. Hastaların tedavi planlarına ait verifikasyon planları hem EPID portal dozimetre kullanılarak iki boyutlu hem de Arc Check 3DVH yazılımı kullanılarak 3 boyutlu olarak değerlendirildi. Yüksek doğrulukla ışınlanması gereken farklı SRS/ SBRT hastalarının tedavi planlarının kalite kontrolünün 3 boyutlu kalite kontrol yazılımları ile yapılması değerlendirme sonuçlarının klinik olarak anlamlı olup olmadığını belirlemede önemlidir.

Anahtar Kelimeler: Srs, Sbrt, Epid, Arc Check

Stereotaktik Vertebra Planlamalarında Farklı Kolimatör Açılarının Doz Dağılımına Etkisi

Yonca Yahşi Çelen¹ * , Hazım Orhan Kızılkaya²

¹Afyonkarahisar Sağlık Bilimleri Üniversitesi

²Şişli Hamidiye Etfal Eğitim ve Araştırma Hastanesi

*Sorumlu yazar: Yonca YAHŞİ ÇELEN

Özet

Radyoterapinin temel amacı; Hedef hacime istenen dozu verirken, hedef hacim etrafındaki kritik organları ve sağlıklı dokuları mümkün olduğunca korumaktır. Bunun için hedef hacmin doğru belirlenmesi çok önemlidir. Yenilenmiş teknolojiye sahip yeni radyoterapi yöntemleri bu hedefe ulaşmada oldukça başarılıdır. Bu teknolojilerden en önemlisi stereotaktik radyocerrahi yöntemidir. Stereotaktik Radyo Cerrahisi / Terapisi (SRC / SRT), çok küçük radyasyon alanlarının farklı noktalardan hedef hacime yönlendirildiği bir tedavi yöntemidir. Bu yöntemde, tedaviler geleneksel tedavi yöntemlerinde uygulanan fraksiyon dozlarından daha yüksek dozlarda uygulanır. Kranial SRS tedavileri, akciğer, vertebra, karaciğer, prostat gibi organların tedavisinde de uygulanmaya başlanmış ve Stereotaktik vücut radyoterapisi (SBRT) adını almıştır. Bu çalışmaya Şişli Hamidiye Etfal Eğitim ve Araştırma Hastanesinde Radyoterapi tedavisi gören 10 vertebra hastası katıldı. Hastaların tedavi planlamaları Eclipse tedavi planlama sisteminde çift alanlı VMAT tekniği kullanılarak yapılarak doz dağılımları elde edildi. Optimizasyon parametreleri değiştirilmeksizin, kolimatör açıları değiştirilerek tedavi planlamaları tekrar hesaplatıldı ve kolimatör açılarının hesaplanan Gradient İndeks (GI), Konformity İndeks (CI) ve Homojenite İndeks (HI) üzerindeki etkisi incelendi.

Anahtar Kelimeler: Sbrt, Vmat, Konformity İndeks

Kateter Ablasyonu Uygulaması Sonrası Geçici Kortikal Körlük

Hakan Şilek¹ , Ferda Kartufan²

¹Yeditepe Üniversite hastanesi

²Yeditepe Üniversitesi hastanesi

*Corresponding author: HAKAN

Özet

Bildiğimiz kadarıyla, bu olgu sunumu literatürdeki kateter ablasyon işlemi ardından geçici kortikal körlüğü tanımlayan ilk olgu sunumudur. 24 yaşındaki kadın hasta, kalp çarpıntısı şikayetiyle kardiyoloji kliniğine başvurdu. Wolff Parkinson White(WPW) sendromu tanısıyla kateter ablasyon uygulandı. İşlem sırasında Σ 12mg Adenosin intravenöz verildi. İşlem sırasında bradikardi ve hipotansiyon olmadı. Prosedüründen sonra kardiyoloji yoğun bakım ünitesindeki(YBU) takibinde üçüncü saatte baş ağrısı, tama yakın görme kaybı ve maksimum 2dk süren “dekortike postür” şeklinde kasılma atağı nöroloji doktorlarına bildirildi. Kardiyoloji YBU ilk değerlendirmede, pupiler direkt/indirekt ışık refleksi ve göz dibi muayenesi normal, göz hareketleri tüm yönlerde doğru normaldi. Oftalmoskop muayenesinde, karanlık odada, oftalmoskop ışığı minimal düzeyde görüldü. Diğer kraniyal sinirlerde nörolojik bulgu yoktu. Hastanın alınan anamnezinde öz ve soy geçmişinde febril konvülsiyon veya epilepsi öyküsü olmadığını öğrenildi. İşlem sonrası 3.saatte kraniyal difüzyon-manyetik rezonans görüntüsü(MRG) ve difüzyonel sekanslarda akut sol parietal milimetrik iskemi izlendi. Görme kaybı döneminde elektroensefalogram(EEG) yapıldı. İnteriktal dönemde EEG kaydı, oksipital elektrotlarda özellikle sağda belirgin olmak üzere, posterior derivasyonlarda zemin aktivitesinin yavaşladığını; fakat epileptiform aktivite olmadığını gösterdi. İşlemden sekiz saat sonra, görme kendiliğinden, tamamen ve sekelsiz olarak düzeldi. Bir gün sonra, hastaya uygulanan görsel uyarılmış potansiyel tetkikinde(visuel evoked potential-VEP)özelikle sağ gözde P100 dalganın letansında belirgin gecikme, sol gözde P100 letansı hafifçe uzama saptandı(Sağ göz P 100: 117 ms; Sol göz P100: 114 ms). Bir ay sonra, VEP gecikmeleri düzeldi(Sağ göz P100: 100,8 ms Sol göz P100: 96,3ms)).Aynı dönemde Beyin manyetik anjiyografi(MRA),karotis ve vertebral arter doppler ultrasonografi(USG)tetkikleri normaldi. TARTIŞMA WPW sendromu için kateter ablasyonu morbidite ve mortalite açısından düşük riskli bir prosedürdür. Karşılaşılabilecek komplikasyonlar;postoperatif hematoma, tam kalp bloğu ve perikardiyal komplikasyonlardır.Adenosine, kateter ablasyon sırasında IV uygulandığında hızlı ve kısa süreli olarak bradikardi ve sistemik hipotansiyona yol açabilmektedir.Olgumuz açısından; kateter ablasyon işleminden sonra şuur kaybının eşlik ettiği konvülsif nöbet geçiren hastada geçici kortikal körlük;okspital lob epileptik

nöbeti olarak açıklanabilir.Hastanın işlem boyunca normotansif kalışı ile santral vasküler perfüzyon bozukluğunun oluş mekanizmasını tamamiyle açıklayamamaktayız,fakat ablasyon sonrasında kortikal körlüğün olası sebebinin serebral hipoperfüzyon olduğunu düşünmekteyiz.

Anahtar Kelimeler: Ablasyon, Kortikal Körlük, epilepsi

Transient Cortical Blindness After Catheter Ablation Procedure

Abstract

To our knowledge, this is the 1st report in the medical literature that describes transient cortical blindness following catheter ablation procedure. 24 years old right-handed female admitted to the cardiology clinic with frequent tachycardia and was diagnosed with Wolff Parkinson White(WPW) syndrome. Catheter Ablation technique was performed. During procedure Σ 12 mg Adenosine intravenous(IV) was administered. No bradycardia occurred and during the entire procedure she was normotensive. Three hours after ablation procedure patient reported headache and almost complete loss of vision. During visual loss attack, she experienced "decorticate posture" contraction that lasted maximum 2mn. During first evaluation at cardiology intensive care unite(ICU),her neurological, ophthalmological fundus examination were normal however patient denied perception of light with indirect ophthalmoscope in dark room. Cranial magnetic resonance image (MRI) was performed after 3 hours and revealed left parietal acute millimetric ischemia. During the period of vision loss electroencephalogram(EEG) recording revealed slowing of right posterior background activity on occipital electrodes. After eight hours her vision spontaneously completely improved with no deficit. One day after, her visual evoked potentials(VEP) showed prominent right eye P100 delay in latency while left side P100 latency was slightly prolonged.(Right eye P 100:117ms;Left eye P100:114 ms) One month after, VEP latencies improved. Discussion Catheter ablation for WPW syndrome is a relatively safe procedure associated with low burden of morbidity and mortality. The overall rate of complication is relatively rare. In our case immediately after catheter ablation procedure patient experienced convulsive seizure, transient cortical blindness can be explained as occipital lobe seizure. The mechanism of cerebral injury that causes cortical blindness remains speculative. We suggest that cortical blindness may be related to the occipital epileptic seizure of occipital lobe possible secondary to adenosine-induced selective cerebral hypoperfusion with normal cardiac and peripheric vascular tone. Left parietal acute ischemia support cerebral hypoperfusion. Transient binocular visual loss(TBVL) cannot be explained as a prechiasmal occlusive process, rather as vertebrobasilar ischemia.

Keywords: Ablation, cortical Blindness ,epilepsy

Tip 2 Diyabetes Mellitus'lu Hastaların Hastalıklarına Yönelik Tutum ve Davranışlarının İncelenmesi

Ahmet Kayabaşı¹ , Yasemin Korkut¹ *

¹Kütahya Sağlık Bilimleri Üniversitesi

*Sorumlu yazar: YASEMİN KORKUT

Özet

Giriş: Diyabetes Mellitus(DM), ciddi komplikasyonlara yol açan, kişinin yaşam kalitesini önemli oranda bozan ve ileri boyutta yeti yitimine neden olan ve sık görülen bir hastalıktır. DM yönetiminde bireylerin hastalıklarını algılaması, hastalığa yönelik tutumları, onların hastalıkla baş etmeleri üzerinde önemli bir etkiye sahiptir. Bu nedenle bu çalışmanın amacı; diyabetli hastaların diyabet tutum ve davranışlarını incelemek ve bu tutum ve davranış değişikliklerinin yaşam doyumuna yani yaşam memnuniyetine etkisini belirlemektir. Yöntem: Çalışmaya Evde Sağlık Hizmetleri birimine kayıtlı 183 Tip 2 DM hastası alınmıştır. Hastalardan Sosyodemografik Özellikler formu, Klinik Veriler Formu, Diyabet tutum ölçeği(DTÖ) ve Yaşam doyum(YDÖ) anketlerini doldurması istenmiştir. Bulgular: Hastaların % 71'i kadın, % 29'u erkekti. Hastaların diyabet tutum ölçeği puan ortalaması 3,61 idi. Tüm boyutlarda ve toplamda katılımcıların yanıtları pozitif tutumu (>3) göstermekteydi. Hastaların yaş gruplarına göre DTÖ puanları arasındaki fark istatistiksel olarak anlamlıydı. Hastaların yaşı arttıkça DTÖ puanları azalmaktaydı. Hastaların diyabet tanısı almış olma süreleri ile DTÖ puanları arasındaki fark istatistiksel olarak anlamlıydı. Daha uzun süredir DM hastası olanlarda DTÖ puanı daha düşüktü. Hastaların yaş gruplarına göre YDÖ puanları arasındaki fark istatistiksel olarak anlamlıydı. 80 yaş üzeri hastaların YDÖ puanı daha düşüktü. Ailesinde diyabetli birey olan ve olmayan hastaların YDÖ puanları arasındaki fark istatistiksel olarak anlamlıydı. Ailesinde DM hastası olanlarda YDÖ puanı daha düşüktü. Hastaların YDÖ puanları ile DTÖ puanları arasında pozitif yönlü zayıf ilişki mevcuttu. Sonuç: Diyabet; tedavi süreci ilaç tedavisi, diyet tedavisi, egzersiz tedavisi gibi pek çok komponenti olan, hastalarda yaşam tarzı değişikliği gerektiren kronik bir süreçtir. Tanı anından itibaren kapsamlı hasta eğitimi çok büyük önem taşımaktadır. Hastalar erken dönemde doğru ve uygun şekilde eğitirse, takip edilirse daha az olumsuz tecrübe yaşamaları sağlanabilir, hastalığa uyumları ve tutumları iyileştirilebilir. Böylece hayat memnuniyetleri ve yaşam doyumları da daha yüksek olacaktır.

Anahtar Kelimeler: Diyabet, Tutum, Davranış

Mor İdrar Torbası Sendromu; Olgu Sunumu

Yasemin Korkut¹ *, Ahmet Kayabaşı¹

¹Kütahya Sağlık Bilimleri Üniversitesi

*Sorumlu yazar: YASEMİN KORKUT

Özet

Giriş Mor idrar torbası sendromu (PUBS), hasta idrar ile temas halindeyken plastik idrar torbasında ve tüpünde mor renk değişikliği ile kendini gösteren idrar yolu enfeksiyonuna (İYE) bağlı nadir bir klinik durumdur. Uzun süreli kalıcı idrar sondalarında tekrarlayan İYE ile sık ilişkilidir ve eğer yeterince tedavi edilirse iyi huylu bir prognoza sahiptir. PUBS; yaşlılık, kadın cinsiyet, yatalak hasta, kabızlık, kronik idrar sondası olması, alkali idrar, İYE ve böbrek yetmezliği ile ilişkilendirilmiştir. PUBS hastaların idrar kültürlerinde; Pseudomonas aeruginosa, Proteus mirabilis, Providencia türleri, E. coli, Klebsiella pneumoniae, Morganella morganii, Citrobacter türleri, Metisiline dirençli Staphylococcus aureus, Group B streptokoklar ve Enterococcus türleri sıklıkla üremiştir. Tedavi genellikle altta yatan risk faktörlerini kontrol etmeyi, kronik idrar sondası kullanımından kaçınmayı ve uygun ürolojik sanitasyonu içerir. Olgu Sunumu 88 yaşında erkek hasta, beslenme bozukluğu ve hematüri şikayetiyle polikliniğimize başvurdu ve Palyatif Bakım servisine yatırıldı. Özgeçmişinde hipertansiyon, koroner arter hastalığı, alzheimer, kronik böbrek yetmezliği, astım ve yaklaşık 5 yıldır idrar sondası kullanımı mevcuttu. Fizik muayenede akciğer seslerinde bazalde krepan ral mevcuttu. Skrotal ödem mevcut idi. Laboratuvar tetkiklerinde patolojik olarak; idrarda lökosit hakimiyeti ve biyokimyasal parametrelerinde kreatinin 4,37 ve üre 405 idi. İdrar kültüründe Seftriakson duyarlı Klebsiella pneumoniae üredi. Hastaya Nefroloji önerisiyle hemodiyalize başlandı. İdrar torbasında mor görülen idrar torbadan boşaltıldığında sarı renkliydi ve idrar sondası değiştirildiğinde mor renk görülmedi. Hastaya ıv seftriakson tedavisi başlandı ve bir hafta sonraki kontrol idrar kültüründe üreme olmadı. Pnömoni, septik şok ve solunum yetersizliği artan hasta yoğun bakıma devredildi. Sonuç: Takip ettiğimiz hastada ileri yaş, KBY, İYE, yatalak olma ve kronik idrar sondası olması PUBS için risk faktörleriydi. PUBS nadir görülen bir durum olmakla birlikte sağlık çalışanının deneyimi ve risk faktörleriyle birlikte değerlendirildiğinde tanı konabilen bir durumdur. PUBS ayrıca altta yatan ciddi patolojileri öngörebilmek açısından da uyarıcı olabilir.

Anahtar Kelimeler: Mor İdrar Torbası, Sistit, Hematüri

2000-2005 Yılları Arasında Kliniğimize Başvuran Nazofarenks Kanserli Hastaların Tedavi Sonuçlarının Geriye Dönük İncelenmesi

Ayşe Okumuş¹ * , Hazım Orhan Kızılkaya² *

¹Yeni Yüzyıl Üniversitesi Özel Gaziosmanpaşa Hastanesi

²Şişli Etfal Eğitim Araştırma Hastanesi

*Sorumlu yazar: Ayşe Okumuş

Özet

Nazofarenks kanseri (NFK) diğer yassı hücreli baş-boyun kanserlerinden farklı olarak sigara ve alkol ile çok ilişkili olmayıp kendine özgü epidemiyolojik, etiyolojik, histolojik ve klinik özellikler taşır. NFK komşu bölgelere erken dönemde direk yayılım gösterir ve parafarengeal alana yayılım yüksektir. Benzer şekilde lenfatik ağı zengin olduğu için erken dönemde lenfatik metastaz yapabilir. Lenfatik metastaz oranının yüksekliğine paralel olarak sistemik tutulum oranıda yüksektir. Tümör histolojisi, nazal kaviteye yayılım, neoadjuvan kemoterapi, radyoterapi dozu; lokal kontrol süresini etkileyen faktörlerdir. Ayrıca kranial sınır paralizisinin varlığı ve tedavi yanıtı; uzak hastalısız sağkalımı ve genel sağkalımı anlamlı olarak etkiler. Baş-boyun tümörleri içerisinde evresine bakılmaksızın primer olarak radyoterapi ile tedavi edilen tek tümör NFK'dur. Tümör histolojisi, nazal kaviteye yayılım, neoadjuvan kemoterapi, radyoterapi dozu; lokal kontrol süresini etkileyen faktörlerdir. Ayrıca kranial sınır paralizisinin varlığı ve tedavi yanıtı; uzak hastalısız sağkalımı ve genel sağkalımı anlamlı olarak etkiler. Baş-boyun tümörleri içerisinde evresine bakılmaksızın primer olarak radyoterapi ile tedavi edilen tek tümör NFK'dur. Çalışmamızda 2000-2005 tarihleri arasında metastatik olmayan 37 Nazofarenks tanılı hasta kohort yöntemi ile retrospektif olarak incelenmiştir. Hastalarda yaş, cinsiyet, histopatolojik özellik, başvuru semptomu, tümör evresi, lenf nodu evresi, tedavi şekli, lokorejyonel nüks, hastalısız sağkalım ve genel sağkalım gibi değişkenler değerlendirilmiştir. Tüm hastaların tedavisi Co-60 teleterapi cihazı ile SSD 80cm' de uygulanmıştır. RT tekniği olarak; primer tümör ve üst boyun bölgesine karşılıklı paralel iki alan, alt boyun ve supraklavikuler bölgeye tek ön alan kullanılmıştır. Çalışmamızda cinsiyetin ve histopatolojinin medyan ve genel sağkalım üzerine anlamlı bir etkisi gösterilememiştir. Hastalarımızda en sık başvuru bulgusu %45.9 oranında boyunda kitle olup %27.2 si N0-N1 olup %72.9 unun ileri boyun tutulumu tespit edilmiş ve istatistiksel olarak anlamlı bulunmuştur. RT dozları; 6600 cGy altı, 6600-7000 cGy ve 7000 cGy üzeri şeklinde gruplandırılmıştır. Supraklaviküler bölge RT dozu ile lokorejyonel nüks arasında anlamlı bir sonuca varılmıştır.

KemoRadoterapi alan grupta hastaliksız ve genel sağkalımda anlamlı sonuç bulunmuştur.

Anahtar Kelimeler: Nazofarenks, Radyoterapi

3. Basamak Fizik Tedavi Hastanesi Getat Merkezi İlk 6 Aylık Başvuru Durumlarının İncelenmesi

Mehmet Kayhan¹ * , Erdal Dilekçi²

¹Bolu Abant İzzet Baysal Ün. Tıp Fakültesi

²AİBÜ İZZET BAYSAL FİZİK TEDAVİ VE REHABİLİTASYON EĞİTİM VE ARAŞTIRMA HASTANESİ

*Sorumlu yazar: mehmet kayhan

Özet

GİRİŞ Uzun yıllardır tüm dünyada geniş kitleler tarafından talep gören yüzyıllardır uygulanan, her geçen gün bilimsel yayınlarla güvenliği, geçerliliği ve endikasyonları ortaya konan tedaviler ülkemizde Resmi Gazete Tarihi 27.10.2014 Sayı: 29158 ile yürürlüğe giren Geleneksel ve tamamlayıcı tıp(GETAT) uygulamaları yönetmeliği ile Sağlık Bakanlığı tarafından mevzuat altyapısı düzenlenmiştir Hastanemizde; bir GETAT uygulama ünitesi(Akupunktur, kupa-hacamat)ve bir GETAT uygulama Merkezi(Kupa-hacamat, sülük(hirudoterapi), ozon, mezoterapi, hipnoz) tedavi alanlarında hizmet sunmaktadır. **YÖNTEM** Hastanemiz GETAT kliniklerinden hizmet almak üzere 1 eylül 2018-1 Nisan 2019 tarihleri arasında başvuran hastaların talep ettikleri ve uygulama endikasyonu görevli hekim tarafından uygun görülen tedaviler hastane bilgi yönetim sistemi kayıtlarından alındı. **BULGULAR** Katılımcıların yaş ortalamaları 48,91 ± 14,11 ortanca değer 49,00 tepe değeri 56,00 minimum yaş değeri 17,00 maksimum yaş değeri 87,00 olarak hesaplanmıştır. Cinsiyet dağılımları değerlendirildiğinde katılımcıların 1824'ünün (%76,3) kadın, 565'inin (%23,7) erkek olduğu görülmektedir. Katılımcıların 1008'ine (%42,2) akupunktur, 680'ine (%28,5) majör tedavi(ozon tedavisi), 356'sına (%14,9) Kupa Tedavisi (Hacamat), 206'sına (%8,5) Mezoterapi, 138'ine (%5,8) Hirudoterapi, 1'ine (%0,041) Hipnoz tedavisi uygulanmıştır. Katılımcıların cinsiyetler arasındaki yaş farkları incelendiğinde kadın katılımcıların yaş ortalamaları 48,42 ± 13,48 ortanca yaş değeri 49,00 tepe yaş değeri 56,00 iken erkek katılımcıların yaş ortalamaları 50,52 ± 15,89 ortanca yaş değeri 50,00 ve tepe yaş değeri 61,00 olarak hesaplanmıştır. Yapılan istatistiksel analizde katılımcıların cinsiyetlerine göre yaş değerleri arasında istatistiksel olarak önemli düzeyde ilişki saptanmıştır (p<0,05). **SONUÇ** GETAT uygulamaları uzun yıllardır uygulanmakta olan geleneksel(kupa-hacamat, sülük, akupunktur, müzikterapi vb) uygulamalar yanında son birkaç asırdır bilimsel çalışmalarla da desteklenen (ozon, proloterapi, osteopati vb) uygulamaların bakanlığımız tarafından mevzuatının belirlenmesi ve bu uygulamaların hekim, diş hekimi ve eczacılar eliyle güvenli ortamlarda uygulamaların sağlanması halk sağlığı açısından önemli bir gelişmedir.

Merkezlerimizde uygulanan tedavilerin tercih edilme oranları, yaş ve cinsiyete göre değişimleri incelenmiştir. Sonuçlarımız 6 aylık süreyi kapsamakta olup bu veriler bundan sonraki süreçte hastalara daha iyi hizmet sunulabilmesi amacıyla yapılacak ünite/merkez planlamalarında yol gösterici olacağına inanıyoruz.

Anahtar Kelimeler: Getat, Alternatif Tıp, Geleneksel Tıp.

Oral Presentation

A New Age Index Highly Correlated with Visceral Adiposity as well as Body Mass Index

Mustafa Metin Donma¹ , Orkide Donma² *

¹Namik Kemal University, Medical Faculty

²Istanbul University Cerrahpasa, Cerrahpasa Medical Faculty

**Corresponding author: Orkide Donma*

Abstract

Obesity prevalence is increasing worldwide. Therefore, various attempts to find out new indices for the evaluation and management of obesity are in progress. Body mass index (BMI) is the most widely used parameter as a screening method of obesity. Visceral adiposity, the increased amount of fat around the abdominal organs, is known to be linked with cardiovascular diseases, hypertension and diabetes. The effects of chronological, biological and metabolic ages on different parameters are of great concern in clinical medicine. The aim of this study is to evaluate the association between a new age index and visceral adiposity as well as BMI. Two hundred and eightyseven adults participated in the study. Obesity classification was performed. The values for BMI as well as differences between chronological age (CA) and metabolic age (MA) [CA-MA] were calculated. Groups were defined as underweight (UW), normal (NW), overweight (OW), first level obesity (FLO), second level obesity (SLO), third level obesity (TLO). The study protocol was approved by the ethics committee. Informed consent forms were taken from the participants. Obesity degree, body fat mass, body fat percentage, metabolic age, visceral adiposity values were determined by bioelectrical impedance analysis technology. Statistical analyses were performed using SPSS. There was no statistically significant differences between CAs as well as MAs of the groups. However, groups significantly differed except UW-NW and SLO-TLO upon consideration of [CA-MA]. Any correlation was not detected between BMI and CA. None was found between obesity degree and MA. There was significant correlations between [CA-MA] and BMI, obesity degree as well as visceral adiposity. In conclusion, this new age index, considering the difference between CA and MA, being highly correlated with BMI and visceral adiposity, would give much more useful information than only CA or MA.

Keywords: Chronological Age, Metabolic Age, Obesity, Visceral Adiposity

Abant İzzet Baysal Tıp Fakültesi Eğitim ve Araştırma Hastanesi 2018 Yılı Tam Kan Kullanım Oranlarındaki İyileştirme

Müjgan Gürler¹ * , Ali Can Önal² , Musa Kaya³

¹Abant İzzet Baysal University, Faculty of Medicine, Department of Internal Medicine

²Abant İzzet Baysal University, Faculty of Medicine, Department of Pathology

³Abant İzzet Baysal University, Faculty of Medicine, Department of Emergency Medicine

*Corresponding author: Müjgan Gürler

Özet

Tam kan; tek vericiden elde edilen, donörden alındıktan sonra herhangi bir işlem uygulanmadan hazırlanabilen doğrudan kullanılan yaklaşık 500 ml volümündeki kandır. Tam kan eritrosit, lökosit, plazma, trombosit ve pıhtılaşma faktörlerinden oluşmaktadır. Ortalama hematokrit değeri %35-45 dir. Aktif trombosit içermez. Abant İzzet Baysal Üniversitesi Tıp Fakültesi Eğitim ve Araştırma Hastanesinde tam kan kullanımı sonrası hemovijilans birimi tarafından kontrollerde transfüzyon izlem formlarında herhangi bir ramak kala olay ya da istenmeyen olay bildirimini olmadığı saptanmıştır. Tüm transfüzyon toplantılarında, hasta güvenliği toplantılarında gündemde tutularak ve her tam kan isteminde hekimiyle görüşülerek tam kan isteminin nedeni sorgulanmış, farkındalık artırılarak tam kan isteminde diğer kan ürün bileşenlerine yönlendirilmiştir. AMAÇ: 01.01.2018- 31.12.2018 tarihleri arasında hastanemizde kullanılan tam kan kullanım oranını tespit ederek, tam kan kullanımının azaltılması ve kan bileşenlerinden olan eritrosit, trombosit, taze donmuş plazma kullanımına yöneltmek. YÖNTEM: Hastanemizin hastane bilgi yönetim sisteminde 2018 yılına dair veriler 3'er aylık periyotlarla incelenmiş olup, kullanılan tam kan oranları hesaplanmıştır. BULGULAR: Hastanemizde 2018 yılında üçer aylık periyotlarda kullanılan tam kan oranları; ocak-şubat-mart aylarında 1,19; Nisan-Mayıs-Haziran aylarında 2,15; Temmuz-ağustos-eylül aylarında 1,21; ekim-kasım-aralık aylarında ise 0,97 olarak tespit edilmiştir. SONUÇ: Hastanemizde 2018 yılındaki periyotlar incelendiğinde oranın nisan-mayıs-haziran aylarındaki periyotta artış göstermiş olup devam eden ardışık dönemlerde azalma tespit edilmiştir. Nisan-mayıs-haziran aylarındaki toplam kullanılan tam kan 40, toplam kullanılan kan ürünü sayısı da 1854 olup; bu durum hastanemiz transfüzyon komitesinde görüşülmüş ve sebebinin büyük oranda kalp damar cerrahisi ameliyatlarındaki artıştan kaynaklandığı tespit edilmiştir. Tüm yıl boyunca tam kan kullanımındaki artış ve azalışlarda hekim oryantasyon eğitimlerinde tam kan kullanımının azaltılmasının önemi vurgulanmasının büyük rolü olmuştur. Tüm dönemlerde ise oran %3'ün altında tespit edilmiştir.

Anahtar Kelimeler: Kan, Kan Ürünleri, Tam Kan, Transfüzyon

Improvement in Whole Blood Use Rates in 2018 At Abant İzzet Baysal Faculty of Medicine Education and Research Hospital

Abstract

Whole blood, obtained from a single donor, can be prepared without any procedure after the donor is used directly in the volume of approximately 500 ml of blood. Whole blood consists of erythrocytes, leukocytes, plasma, platelets and coagulation factors. The mean hematocrit value was 35-45%. It was found that there was no near-miss or undesired event in the transfusion follow-up forms by the hemovigilance unit after the use of whole blood in our hospital. In all transfusion meetings, patient safety meetings, the cause of the whole blood request was questioned by discussing with the physician at every whole blood request, and awareness was directed to other blood product components in the whole blood request.

OBJECTIVE: To determine the rate of whole blood use in our hospital between 01.01.2018 and 31.12.2018, to reduce the use of whole blood and to direct the use of erythrocytes, platelets, fresh frozen plasma, which are among the blood components.

METHODS: In the hospital information management system of our hospital, the data for 2018 were examined quarterly and whole blood ratios used were calculated.

RESULTS: The rates of whole blood used in our hospital every 3 months in 2018; 1.19 in January-February-March; 2.15 in April-May-June; 1.21 in July-August-September and 0.97 in October-November-December.

CONCLUSION: When the periods in 2018 were examined in our hospital, the rate increased in the period between April-May-June and a decrease was observed in the consecutive periods. The total number of whole blood used in April-May-June was 40 and the total number of blood products used was 1854. This was discussed in the transfusion committee and it was determined that the reason was mostly due to the increase in cardiovascular surgery. Emphasizing the importance of decreasing whole blood use in physician orientation trainings in the increase and decreases in whole blood use throughout the year has played a major role. The rate was below 3% in all periods.

Keywords: Blood, Blood Products, Blood Transfusion, Whole Blood

Afibrinojenemi/hipofibrinojenemi Tek Merkez Deneyimi: Klinikten Laboratuvara

Ersin Toret¹ *

¹Eskişehir Osmangazi Üniversitesi Tıp Fakültesi
*Sorumlu yazar: Ersin Toret

Özet

Amaç Nadir kanama hastalıkları (NKH) kalıtsal kanama hastalıklarının %3-5'ini oluştururken bunların sadece %8-9'u kalıtsal fibrinojen eksikliğidir. Fibrinojen eksikliği fibrinojeni kodlayan üç gende meydana gelen mutasyona göre fenotipik olarak afibrojenemi, hipofibrinojenemi ve disfibrinojenemi olarak seyir gösterebilir. Afibrinojenemi laboratuvarında fibrinojen düzeyi ölçülemeyecek kadar düşükken, hipofibrinojenemide 1.5 gr/L altı olarak tanımlanır. Otozomal resesif kalıtılan fibrinojen eksikliği sık-ağır hayatı tehdit eden kanamalarla veya hemofiliye de benzer kanama özelliklerine rağmen tromboza yatkınlık ve jinekolojik kanamalarla da semptomatik olabilir. Kanamaların tedavisinde kullanılan taze donmuş plazma (TDP) ve kriopresipitat viral enfeksiyon bulaşı nedeniyle yerini fibrinojen konsantrelerine bırakmıştır. Bu bildiri de kliniğimizde tanı konulan afibrinojenemi ve hipofibrinojenemi olgularını klinik ve laboratuvar özellikleriyle incelemeyi hedefledik. Yöntem Hastanemiz poliklinik veya servislerinde kanama sonrası veya kardeş öyküsü nedeniyle tetkik edilirken afibrinojenemi veya hipofibrinojenemi saptanan 11 olgunun dosya kayıtları retrospektif olarak incelendi. Dosyalardan başvuru yakınması, laboratuvar incelemeleri ve kanama özellikleri kayıt altına alındı. Bulgular Üçü kardeş beş hasta afibrinojenemi, altı hasta hipofibrinojenemi tanısı almıştı. Afibrinojenemili beş hastanın yanı sıra üç hipofibrinojenemi hastası yaşamlarının ilk altı ayda tanı almışlardı. Afibrinojenemili hastalarda protrombin zamanı (PZ), aktive parsiyel tromboplastin zamanı (aPTZ) ve trombin zamanı (TZ) ölçülemeyecek kadar uzun ayrıca tromboelastogramda (TEG) reaksiyon zamanı (R) uzun saptandı. Bir diğer TEG bulgusu ise maksimum amplitud (MA) olarak değerlendirilen pıhtı gücünü gösteren değer dokuz hastada belirgin azalmış saptandı. Afibrinojenemili hastalardan üçü intrakranial kanama geçirmişlerdi ve bu hastalardan biri bu sebeple kaybedilmişti. Diğer iki hastadan biri yaşı nedeniyle erişkin hematolojide takibine devam edilirken, diğer hasta fibrinojen konsantresi haftalık uygulaması altındaydı. Sonuç Nadir görülen tün hastalıklar gibi fibrinojen eksikliği özellikle akraba evliliğinin sık olduğu toplumlarda daha sık görülür. Tedavi yaklaşımı kanadıkça tedavi veya profilaktik tedavi şeklinde düzenlenebilir. Tedavide fibrinojen konsantresi kullanılması viral enfeksiyon bulaşı başta olmak üzere plazma kullanımının oluşturacağı riskleri ortadan kaldırır. Hastalarda kanama tedavisi veya

cerrahi işlem öncesi-sonrasında fibrinojen düzeyi ve PZ/aPTZ yanı sıra TEG'le hemostatik durum değerlendirilebilir.

Anahtar Kelimeler: Afibrinojenemi, Kalıtsal Kan Hastalıkları, Kanamaya Yatkınlık

Aile Hekimliği Polikliniğine Başvuran Hastaların Antibiyotikler ile İlgili Bilgi Düzeyi ve Davranışlarının Değerlendirilmesi

Gökmen Özceylan¹ * , Dilek Toprak²

¹marmara ereğlisi ilçe devlet hastanesi

²namık kemal üniversitesi aile hekimliği anabilim dalı başkanı

*Corresponding author: gökmen özceylan

Özet

AMAÇ: Çalışma, aile hekimliği polikliniğine başvuran hastaların antibiyotiklere dair bilgi düzeylerini ve davranışlarını değerlendirmek amacıyla yapılmıştır. **GEREÇ VE YÖNTEM:** Tanımlayıcı tipte olan bu çalışma, bir ilçe devlet hastanesi aile hekimliği polikliniğine başvuran bireylere yapılmıştır. Kişilere sosyo-demografik özelliklerinin, antibiyotiklere dair bilgi düzeylerinin ve davranışlarının değerlendirildiği 43 soruluk anket yüz yüze uygulandı. Veri analizleri spss22.0 programında, tanımlayıcı istatistiksel yöntemler (ortalama, standart sapma, frekans) ve ki-kare testi kullanılarak yapıldı; $p < 0,05$ anlamlı kabul edildi. **BULGULAR:** Çalışmaya katılan 250 kişinin yaş ortalaması $39,23 \pm 14,86$ (min15-maks 82) idi. Sık antibiyotik kullananların oranı %28,00 (n=70) olup %62,80'i (n=157) son bir yılda enfeksiyon geçirdiğini, %58,80'i (n=147) en az bir kez antibiyotik kullandığını belirtti. %28,00'i (n=70) evde yedek antibiyotik bulundurduğunu belirtirken %37,60'ı antibiyotik kullanım amacını ya bilmiyor ya da yanlış biliyordu. Kadınların erkeklere göre ($p=0,02$), genç ve orta yaş grubunun yaşlı gruba göre ($p=0,010$), Trakya bölgesinde doğanların diğerlerine göre ($p=0,021$) antibiyotik kullanım oranı yüksek bulundu. Son bir yılda reçetesiz antibiyotik kullananların oranı %10,00 (n=25) idi. Genç ve orta yaş grubun yaşlı gruba göre ($p=0,00$) daha fazla reçetesiz antibiyotik kullandığı tespit edildi. Antibiyotik kullanım amacını erkekler kadınlardan daha az biliyordu ($p=0,001$), eğitim seviyesi düşük grup daha fazla yanlış bilgi sahibiydi ($p=0,011$). Yaşlı grupta şikâyeti geçince antibiyotiği kesme oranı diğer yaş gruplarından fazlaydı ($p=0,024$). Antibiyotikler ile ilgili en önemli bilgi kaynağı hekim %62,40'ı (n=156) olarak görülse de bilgi için yaşlılar televizyonu, genç erişkinler ise interneti daha fazla kullanıyordu ($p=0,08$; $p=0,02$). **SONUÇ** Çalışmaya katılan kişilerin akılcı antibiyotik kullanımı için yeterli bilgi düzeyine sahip olmadığı, bu durumun tutum ve davranışlarına yansıdığı belirlendi. Akılcı antibiyotik kullanımı için en önemli unsur hekimler olup yaşa ve eğitim düzeyine göre uygun iletişim yöntemleri kullanılarak yapılandırılmış eğitim programlarına ihtiyaç vardır. Toplumun bilinçlendirilmesinde önemli rolü olan aile hekimlerinin bu konuda daha aktif rol almaları uygun olacaktır.

Anahtar Kelimeler: Antibiyotikler, Akılcı Antibiyotik Kullanımı, hastalar

An Assessment of Antibiotics-Related Knowledge Levels and Behaviors of Patients Presenting to Family Practice Centers

Abstract

Aim: The aim of study is to evaluate the knowledge level and behaviors of the patients who applied to the family practice center on antibiotics. **Materials and Methods:** This is a descriptive study. A questionnaire with 43 questions was applied face to face evaluating the socio-demographic characteristics of individuals, participants knowledge and behaviors about antibiotics. Data analysis was performed by using descriptive statistical methods (mean, standard deviation, frequency) and chi-square test in spss22.0 program; $p < 0,05$ was considered significant. **Findings:** Of participants, 62.80% (n = 157) stated that they had an infection in the last year. 58.80% (n = 147) of them used antibiotics at least once. The rate of non-prescription antibiotics use in the last one year was 10.00% (n = 25). The most important source of information on antibiotics was seen as doctors 62.40% (n = 156). Seniors were using television and the young adults were using the Internet more ($p = 0.08$; $p = 0.02$). **Result:** It was determined that the participants did not have sufficient knowledge level for rational antibiotic use and this was reflected in their behaviors.

Keywords: Antibiotics, Rational Antibiotic Use, Patients

Akromegali ve Neden Olduğu Kardiyometabolik Komplikasyonlar

Mahmut Apaydın¹ *, Mehmet Sargin²

¹ *Yozgat Şehir Hastanesi, Endokrinoloji ve Metabolizma Hastalıkları Departmanı, Yozgat, Türkiye*

² *İstanbul Medeniyet Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Aile Hekimliği ABD, İstanbul, Türkiye*

**Sorumlu yazar: Mahmut Apaydın*

Özet

Akromegali ve Neden Olduğu Kardiyometabolik Komplikasyonlar Giriş: Akromegali büyüme hormonu (BH) ve insulin benzeri büyüme faktörü (IGF-1) nün fazla üretimi ile karakterize endokrin bir hastalıktır. Bu çalışmanın amacı, akromegali hastalığı ile kardiyometabolik bozukluklar arasındaki ilişkiyi incelemektir. Materyal- Metod: 2014-2018 tarihleri arasında, akromegali tanısıyla polikliniğimizde takip ettiğimiz 30 hasta demografik özellikler ve hastalığa eşlik eden sistemik- kardiyometabolik komplikasyonlar açısından retrospektif olarak incelendi. Bulgular: Çalışmaya alınan akromegali hastaların 14'si kadındı. Akromegali tanı yaşı 20-75 yıl (ortalama 42,69±14,39 yıl) arasındaydı. Hipofiz adenom boyutu 8-25 mm (ortalama 18,19±5,67 mm) arasındaydı. Serum bazal BH 11,83±5,15 ng/dl ve IGF-1 689,80±369,65 ölçüldü. Hastaların 13'si cerrahi remisyonda, 8'si biyokimyasal kontrol altında, 9'i aktif hastalığa sahipti. Hastaların 53,1'inde hipertansiyon, 50'sinde diyabetes mellitus, 23,3'ünde bozulmuş glukoz toleransı, %30' unda koroner arter hastalığı, %50'sinde sol ventrikül hipertrofisi ve %23,3' ünde uyku apne sendromu bulundu. Sonuç: Akromegalide el ve ayaklarda büyüme gibi somatik bozukluklar hastalığın ana bulguları olup, hastalığın prognozunu ise kardiyovasküler, respiratuvar ve metabolik komplikasyonlar belirlemektedir.

Anahtar Kelimeler: Akromegali, Kardiyometabolik

Akut Orta Serebral Arter İnfarktı Olan Hastalarda Patolojik Esneme: Prognostik Önemi ve İnfarkt Yeri ile İlişkisi

Aslı Aksoy Gündoğdu¹ *, Atilla Özcan Özdemir² , Serhat Özkan²

¹Tekirdağ Namık Kemal Üniversitesi Tıp Fakültesi Nöroloji Anabilim Dalı, Tekirdağ, Türkiye

²Eskişehir Osmangazi Üniversitesi Tıp Fakültesi Nöroloji Anabilim Dalı, Eskişehir, Türkiye

*Corresponding author: Aslı Aksoy Gündoğdu

Özet

Amaç: Patolojik esneme (PE), esnemenin yorgunluk veya can sıkıntısının yanı sıra belirli bir nedenden dolayı tetiklenerek, zorlayıcı, sık, tekrarlayan bir formda olması olarak tanımlanır. İyatrojenik, nörolojik, psikiyatrik, gastrointestinal veya metabolik bazı bozukluklarda ortaya çıkabilir. PE'nin iskemik inme sırasında da görülebildiği bildirilmiştir. Bu çalışmada, orta serebral arter (MCA) infarktlarında PE'nin prognostik bir belirteç olup olmadığını belirlemeyi ve infarkt lokalizasyonu ile ilişkisini değerlendirmeyi amaçladık. **Yöntem:** Acil servise başvuran akut iskemik inme geçiren hastalar arasından orta serebral arter infarktı olan 161 hasta çalışmaya alındı. Hastaların demografik bilgileri, inme risk faktörleri, Trial of ORG 10172 in Acute Stroke Treatment (TOAST) sınıflandırmasına göre inme tipi, kan oksijen saturasyonu, vücut sıcaklığı, kan basıncı, kalp hızı, glukoz seviyeleri, inmenin gün içindeki başlangıç saati, NIH inme skalası (NIHSS, başvuruda ve 24 saat sonra), Modifiye Rankin Ölçeği (mRS, 3. ayda) ve infarkt yerleri kaydedildi. PE, 15 dakika 3 esneme ve fazlasının gözlenmesi olarak tanımlandı. Tüm hastalar acil servise başvuru anından itibaren PE varlığını tespit etmek için 6 saat boyunca gözlemlendi. NIHSS > 10 olan hastalar şiddetli inme olarak değerlendirildi. PE varlığı ile infarkt yeri, inme şiddeti ve hastaların kısa ve uzun dönem prognozları arasındaki ilişkiler değerlendirildi. **Bulgular:** Hastaların 69'unda (% 42,9) PE gözlemlendi ve 112 (% 69,6) hastada kortikal infarkt mevcuttu. İnsüler ve operküler infarktlar sırasıyla 65 (% 40,4) ve 54 (% 33,5) hastada tespit edildi. Kortikal, insüler ve operküler bölgelerde infarktı olan hastalarda PE istatistiksel olarak daha sık gözlemlendi (p <0,05). PE aynı zamanda yüksek NIHSS skorları ile de ilişkili bulundu. Şiddetli inme (NIHSS <10) geçiren hastalarda hafif-orta dereceli inmelere kıyasla istatistiksel olarak daha sık PE gözlemlendi (p <0,05). **Sonuç:** Akut orta serebral arter infarktlarında görülen PE; inme şiddeti, kortikal tutulum, insüler ve operküler bölgelerin infarktlarıyla ilişkili bulunmuştur. Ancak PE ile uzun dönem prognoz ve mortalite arasında herhangi bir anlamlı ilişki bulunamamıştır.

Anahtar Kelimeler: Orta Serebral Arter İnfarktı, Akut İskemik İnme, Patolojik Esneme

Pathological Yawning in Patients With Acute Middle Cerebral Artery Infarction: Prognostic Significance and Association With the Infarct Location

Abstract

Objectives: Pathological yawning (PY) is a compulsive, frequent, repetitive yawning triggered by a specific reason besides fatigue or boredom. It may be related to iatrogenic, neurologic, psychiatric, gastrointestinal or metabolic disorders. PY could also be seen in the course of ischemic stroke. We aimed to determine if the PY is a prognostic marker of middle cerebral artery (MCA) stroke and evaluate its association with the infarct location. **Methods:** We examined 161 patients with acute middle cerebral artery stroke who were consecutively admitted to emergency department. Demographic information, stroke risk factors, stroke type according to Trial of ORG 10172 in Acute Stroke Treatment (TOAST) classification, blood oxygen saturation, body temperature, blood pressure, heart rate, glucose levels, daytime of stroke onset, NIH stroke scale (NIHSS, at admission and 24 h), modified Rankin Scale (mRS, at 3 m) and infarct locations were documented. PY was defined as ≥ 3 yawns/15 min. All patients were observed for 6 hours to detect PY. NIHSS >10 was determined as severe stroke. The correlation between the presence of PY and infarct location, stroke severity and the short and long term outcomes of the patients were evaluated. **Results:** Sixty-nine (42,9%) patients had PY and 112 (69,6%) patients had cortical infarcts. Insular and opercular infarcts were detected in 65 (40,4%) and 54 (33,5%) patients respectively. PY was more frequent in patients with cortical, insular and opercular infarcts ($p<0,05$). PY was related to higher NIHSS scores. Patients with severe stroke (NIHSS <10) presented with more PY than mild to moderate strokes ($p<0,05$). **Conclusion:** PY in MCA stroke is associated with stroke severity, presence of cortical involvement, insular and opercular infarcts. However no relationship was found regarding long term outcome and mortality.

Keywords: Middle Cerebral Artery Infarction, Acute Ischemic Stroke, Pathological Yawning

Akut Renal Enfarktüs Tanısında Serum D-Dimer Seviyesinin Yararı

Hacı Mehmet Çalışkan¹ * , Burak Çelik¹ , Erdoğan Sökmen¹

¹Kırşehir Ahi Evran Üniversitesi Eğitim Araştırma Hastanesi
*Sorumlu yazar: HACI MEHMET ÇALIŞKAN

Özet

Akut renal enfarktüs (ARE), acil servislerde oldukça nadir karşılaşılan fakat erken tanı konulup müdahale edilmediği takdirde mortalitesi ve morbiditesi yüksek önemli bir hastalıktır. Renal enfarkt vakasının non-spesifik semptomlarla ya da ürolitiazis vakaları benzeri ağrı ile başvurması acil servis kalabalığı içerisinde göz ardı edilme ihtimalini arttırmaktadır. Önceki çalışmalarda hematüri varlığında serum laktat dehidrogenaz, C-reaktif protein ve beyaz küre sayısında artışın ARE tanısını desteklediği rapor edilmiş olmasına rağmen serum D-dimer düzeyinin ARE tablosunda olası diyagnostik ve prognostik rolünü inceleyen bir çalışma mevcut değildir. Biz bu bildirimizde yüksek serum D-dimer seviyesinden şüphe duyularak kontrastlı tomografik inceleme ile kesin tanısını koyduğumuz 2 ARE vakası sunduk. Makaledeki asıl amacımız serum D-dimer seviyesinin akut renal ya da mezenterik enfarktüs gibi tromboembolik olayların tanısının konmasında ya da dışlanmasında kullanılabilecek bir gösterge olabileceğinin önemini vurgulamaktır.

Anahtar Kelimeler: Abdominal Ağrı, Akut Renal Enfarktüs, Acil Servis, Renal Arter Trombozu, Renal Kolik, Ürolitiazis

Usefulness of Serum D-Dimer Level in the Diagnosis of Acute Renal Infarction

Abstract

Acute renal infarction (ARI) is a rarely encountered disease in emergency services, but is of particular importance owing to higher mortality and morbidity rates in the absence of early diagnosis and intervention. On the other hand, urolithiasis cases are admitted to emergency departments very frequently with the complaint of pain. ARI with non-specific symptoms or urolithiasis-like pain would increase the likelihood of being

omitted in crowded emergency rooms. Previous studies reported supportive diagnostic role in ARI of increased serum lactate dehydrogenase and C-reactive protein levels and white blood cell count in the absence of hematuria; however, none mentioned D-dimer as a likely diagnostic or prognostic marker. We hereby present 2 case reports where a contrast-enhanced tomographic scan performed on the basis of suspicions raised by high serum D-dimer levels which established the definitive diagnosis ARI. Our aim was emphasize that serum D-dimer may be used as a criterion for supporting or excluding the thromboembolic events, such as renal and mesenteric infarction.

Keywords: Abdominal Pain, Acute Renal Infarction, Emergency Department, Renal Artery Thrombosis, Renal Colic, Urolithiasis

Akut Romatizmal Kardit Tanısıyla Takip Edilen 24 Hastanın Değerlendirilmesi

Nuh Yılmaz¹ *

¹Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi

*Sorumlu yazar: Nuh Yılmaz

Özet

Amaç: Bu çalışmada 2015-2019 yılları arasında Çocuk Kardiyolojisi polikliniğimizde ARA karditi tanısıyla yatırılarak tedavi edilen 24 hastanın, başvuru ve takipteki semptom ve bulgularının retrospektif olarak incelenmesi amaçlanmıştır. **Gereç ve Yöntem:** Tüm hastaların demografik verileri, EKO kayıtları, hemogram, eritrosit sedimentasyon hızı, CRP, AST, ALT, BUN, Crea, albumin değerlerine bakıldı. Tedaviye yanıt zamanı, yatış süresi, başlangıç ve takip EKO bulguları incelendi. Veriler SPSS 22.0 istatistik programında çalışıldı. **Bulgular:** Erkek/Kız oranı 1.18, yaş $10,81 \pm 2,78(6-16)$, vücut ağırlığı $45,15 \pm 16,07(20-81)$ kg, boyları $145,18 \pm 14,84(117-172)$ cm bulundu. Tüm hastalara EKO ile kardit tanısı konmuştu. Dokuz hastada(%37,5) üfürüm duyulmazken, 15 hastada(%62,5) 2-4/6 sistolik üfürüm alındı. Kardit bulgusu olarak en sık mitral kapak yetersizliği %100(24/24) saptanmış, 6 hastada(%25) hafif, 11 hastada(%46) 1-2.derece, 7 hastada(%29) 3.derece ve üzeri idi. Aort kapak yetersizliği ikinci sıklıkla %58(14/24) görülürken, triküspit ve pulmoner kapak yetersizliği ile tanı alan hasta olmadı. Kapak yetersizliği ve klinik bulgulara göre hastaların 4'ü(%16,7) hafif kardit, 20'si(%83,3) orta ve ağır kardit tanısı almıştı. Uygun tedavi sonrası mitral yetersizliğinin 18/24(%75) hastada, aort yetersizliğinin 11/14(%78.5) hastada azaldığı gözlemlendi. Artrit(%62) tüm hastalarda migratuar poliartrit şeklindeydi. Hastaların %93'ünde alt ekstremitte tutulumu, %7'sinde üst ekstremitte tutulumu izlendi. Tedaviyle eklem bulgularında düzelme genellikle ilk 48 saatte olurken, 2 hastada yanıt 3.günde elde edildi. Hastaların ortalama yatış süresi 5.8 ± 3.76 gün(3-19), ortalama takip süresi 6.5 ± 6.84 ay(0-19) bulundu. Steroide bağlı Cushing sendromu belirtileri hastaların %80'inde görülürken, ilacın kesilmesi ile tüm hastalar normale döndü. Asetil salisilik asitle tedavi genel olarak iyi tolere edilmişti. Bir hasta hariç penisilin profilaksisine uyumun tam olduğu ve takipte hiç rekkürrens gelişmediği izlendi. **Sonuç:** Akut romatizmal ateşte kalp tutulumu önemli morbidite ve mortalite nedenidir. Bu çalışmada uygun tedavi ile romatizmal ateşin en korkulan komplikasyonu olan romatizmal kapak hastalığının akut dönemden itibaren düzelebileceği, artritin ilk 48 saat içinde dramatik düzelme göstereceği, steroide bağlı yan etkilerin geçici olacağı, yüksek doz aspirin tedavisinin iyi tolere edileceği öngörülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Akut Romatizmal Ateş, Kardit, Artrit, Çocuk

Auralı-Aurasız Migren Hastalarında Eritrosit Dağılım Genişliği (Rdw) Düzeyinin Yeri

Gülgün Uncu¹ , Zeynep Özözen Ayas¹

*¹Eskişehir Şehir Hastanesi Nöroloji Kliniği, Eskişehir-Türkiye
Corresponding author: GÜLGÜN UNCU

Özet

Giriş ve Amaç: Migren, primer baş ağrılarında ikinci sıklıkta görülen genel popülasyonun yaklaşık %10'undan fazlasını etkileyen yaşam kalitesini bozan ciddi bir sağlık problemidir. Aura, migrenlerinin %20'sinde gözlenen, baş ağrısı öncesinde görülen geçici bir nörolojik defisittir. Eritrosit büyüklüğünü belirten eritrosit dağılım genişliğinin (RDW) inflamasyondave nörohumoral aktivasyona bağlı inefektiferitropoeze bağlı arttığı bildirilmiştir. Akut koroner sendrom, pulmoner tromboemboli, sinüs ven trombozu, akut pankreatit gibi birçok hastalıkta RDW yüksekliği saptanmıştır. Bu çalışmada auralı ve aurasız migrenli hastalar, inflamasyon ile ilişkisi bilinen RDW düzeyleri açısından karşılaştırılmış, bu hematolojik parametre düzey değişikliğinin iki grup arasındaki ilişkisi araştırılarak literatüre katkı sağlanması amaçlanmıştır.

Materyal ve Yöntem: Bu çalışmada migren tanılı 94 hastadan oluşan örneklem retrospektif olarak incelenmiştir. İki grubun benzer demografik özellikleri mevcuttu. Yaş, cinsiyet, migren süresi, migrenin sıklığı, aura, sigara içimi, aile hikayesi hemoglobin (Hb), RDW değerleri kaydedildi. Bulgular: Auratarifleyen 40 hasta (34K, 6E), aurası olmayan 54 hasta (44K, 10E) mevcuttu. Hb değerleri erkeklerde daha yüksek, RDW değerleri ise kadın hastalarda daha yüksek saptanmıştır. Hb ve RDW açısından iki grup arasında anlamlı bir farklılık saptanmadı.

Sonuç: Çalışmamızda RDW inflamasyonlailişkilili bir marker olarak, auralı migrenlilerde ve aurasız migrenlilerdekine kıyasla pozitif yönlü zayıf bir ilişkinin bulunduğu saptanmıştır. Bu çalışma auralı ve aurasız migrenlerin hematolojik biyobelirteçler düzeyinde farklılığını araştırmasından dolayı önemli bir çalışmadır.

Anahtar Kelimeler: Eritrosit Dağılım Genişliği, Auralı Migren, Belirteç

Baş Ağrısı ile Başvuran Hastalarda Manyetik Rezonans Görüntüleme İncidental Saptanan Bulgular

Rasime Pelin Kavak¹ *

¹University of Health Sciences Diskapi Yıldırım Beyazıt Training and Research Hospital,
Radiology Department, Ankara Turkey
*Corresponding author: Rasime Pelin Kavak

Özet

Amaç: Çalışmamızın amacı baş ağrısı sebebiyle manyetik rezonans görüntüleme (MRG) çekilmiş olan hastalarda insidental saptanan bulguları değerlendirmektir. **Materyal ve metot:** Çalışmamız Ocak 2017-Ocak 2019 tarihleri arasında baş ağrısı nedeniyle beyin MRG çekilmiş olan 1982 hasta incelenmiştir. 143 hastada insidental bulgular saptanmıştır. **Bulgular:** İncidental bulgu saptanan hastaların yaş ortalaması 36,1±12,1 yıl ve %58,7'si kadındı. Hastaların %44,1'inde paranasal sinus patolojisi, %22,4'ünde pineal kist, %20,3'ünde Chiari tip 1 malformasyonu, %16,1'inde beyaz cevher anomalisi, %14'ünde araknoid kist, %14'ünde, Virchow-Robin boşlukları, %10,5'inde anevrizma, %5,6'sında vestibüler schwannom, %5,6'sında empty sella, %5,6'sında kavum septum pellucidum, %4,2'sinde kavum septum pellucidum ve kavum vergae, %3,5'inde menenjiom, %2,8'inde gri madde heterotopisi, %2,8'inde mega sisterna magna, %2,8'inde parsiyel empty sella, %1,4'ünde arteriovenöz malformasyon saptandı. Pineal kist, anevrizma ve vestibular schwannomlar daha yaşlı hastalarda ($p<0,05$); Chiari tip 1 malformasyonu, kavum septum pellucidum ve cavum vergae ve arteriovenöz malformation daha genç hastalarda saptandı ($p<0,05$). Paranasal sinuslerde patolojik bulgular erkek hastalarda anlamlı olarak yüksek saptandı ($p<0,05$). **Sonuç:** Beyin MRG incelemelerinde insidental bulgulara sık rastlanılmakta olup, bunların bir kısmı anatomik varyasyon iken bir kısmı patolojik bulgudur.

Anahtar Kelimeler: Baş Ağrısı, Manyetik Rezonans Görüntüleme, İncidental.

Incidental Findings Determined On Magnetic Resonance Imaging in Patients Applying With the Headache Symptom

Abstract

Purpose: The aim of our study is to evaluate the incidental findings (IF) determined in patients having magnetic resonance imaging (MRI) scan due to headache. **Materials**

and Methods: In our study, 1982 patients having the brain MRI between January 2017 - January 2019 due to headache was examined. IF were determined in 143 patients. Results: The age average of the patients detected IF result was 36.1 ± 12.1 years and 58.7% of them were found to be female. Paranasal sinus abnormalities was found in 44.1% of the patients, pineal cysts in 22.4% of them, Chiari malformation 1 in 20.3% of them, white matter abnormalities in 16.1% of them, arachnoid cyst in 14% of them, Virchow-Robin spaces in 14% of them, aneurysm in 10.5% of them, vestibular schwannoma in 5.6% of them, empty sella in 5.6% of them, cavum septum pellucidum in 5.6% of them, cavum septum pellucidum and cavum vergae in 4.2% of them, meningioma in 3.5% of them, gray matter heterotopia in 2.8% of them, mega cisterna magna in 2.8% of them, partial empty sella in 2.8% of them, arteriovenous malformation in 1.4% of them. Pineal cyst, aneurysm, and vestibular schwannoma were found in older patients ($p < 0.05$); while Chiari 1 malformation, cavum septum pellucidum, and cavum vergae and arteriovenous malformation were found in younger patients ($p < 0.05$). Paranasal sinus abnormalities findings were found to be significantly higher in male patients ($p < 0.05$). Conclusion: IF is common in the brain, MRI examinations and some of them are pathological findings while some are anatomical variations.

Keywords: Headache, Magnetic Resonance Imaging, Incidental Findings

Beyinde Ağır Metal Birikimi ile Seyreden Nadir Nörogenetik Hastalıklar: Bolu Deneyimi

Murat Yılmaz¹ *

¹ *Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi Nöroloji Anabilim Dalı*

**Corresponding author: murat.yilmaz*

Özet

AMAÇ: Fahr sendromu, Pantotenik Kinaz İlişkili Nörodejenerasyon (PKAN) ve Wilson hastalığı (WH) beyinde ağır metal birikimi ile seyreden farklı ve geniş nöropsikiyatrik spektrumlu nörodejeneratif hastalıklar olarak tanımlanır. Bu yazıda farklı klinik görünümle ile başvuran 8 olguyu sizinle paylaşarak beyinde ağır metal birikimi ile seyreden nadir nörogenetik hastalıklara dikkat çekmek istedik.

YÖNTEM: Kliniğimize 2009 ile 2019 yılları arasında farklı şikayetler ile başvuran ve etyolojide FAHR sendromu, PKAN ve Wilson hastalığı saptanan 8 olgu retrospektif olarak incelendi. Hastaların başvuru semptomları, fizik muayene bulguları, radyolojik ve laboratuvar bulguları ile tedavi yanıtları değerlendirildi.

SONUÇ: Kliniğimize 10 yıllık süreçte başvuran 7 olgudan 5 tanesi kadın, 3 tanesi erkekti. Ortalama başvuru yaşı 29.3 olarak saptandı. Hastaların tamamı başvuru sonrası yeni tanı aldı. Hastalar ilerleyici yürüme güçlüğü, dengesizlik, yazı yazmada bozulma, tinnitus, ajitasyon, sürekli ağlama, konvülsiyon, sık düşmeler, konuşma bozukluğu, hareketlerde yavaşlama gibi çeşitli şikayetler ile başvurdu. Etiyolojide hastalardan 4 tanesinde PKAN, 3 tanesinde FAHR sendromu ve izole nörolojik semptomlarla başvuran 1 tanesinde ise Wilson hastalığı tespit edildi. **YORUM:** Nörolojik hastalıklarda metallerin rolleri ile ilgili son gelişmelerin çoğu yeni genetik hastalıkların tanımlanmasından ortaya çıkmıştır. Piramidal ve ekstrapiramidal bulgulardan nöropsikiyatrik bulgulara kadar çok farklı klinik görünümle karşılaşabileceğimiz bu nadir nörogenetik hastalıklar, sıklıkla genç popülasyonu etkilediğinden ve erken tanı ile dizabilite ve mortalite oranları azaltılabildiğinden, ayırıcı tanıda göz önünde bulundurulmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Wilson, Fahr, Bazal Ganglion Birikimi, Pkan, Wilson

Bir Üniversite Hastanesinin Kardiyovasküler Mortalite Verileri

Veysel Oktay¹ *

¹Istanbul University Cerrahpasa Institute of Cardiology

*Corresponding author: Veysel Oktay

Özet

Amaç: Kardiyovasküler hastalıklar dünya genelinde ve Türkiye'de en önemli ölüm nedenidir. Bu çalışmada kardiyovasküler hastalık tanısı ile hastaneye yatırılan hastalarda ölüm nedenleri ve sıklıkları araştırılmıştır.

Metot: Merkezimizde, Mayıs 2018 ve Mayıs 2019 tarihleri arasında yatırılarak tedavi edilen hastaların verileri geriye dönük olarak analiz edildi. Kardiyovasküler mortalite nedenleri ICD 10 kılavuzuna göre sınıflandırıldı. İlaveten, hastaların klinik ve demografik özellikleri belirlendi.

Sonuçlar: Toplam 5324 yatırılarak tedavi edilen hastanın verileri incelendi. Hastaların medyan yaş ortalaması 71 (25-91) idi. Erkek cinsiyet oranı %61 idi. Hastanede kalma süresi medyan 5 (1-21) gündü. Hastaların sol ventrikül ejeksiyon fraksiyonu medyan %45 (20-60) idi. Mortalite oranı %0.3 olarak gerçekleşti (16/5324). Hastanede ölen hastaların ilk yatış tanısı en sık akut koroner sendromlardı (%53). Kardiyopulmoner arrest (%38) ve metabolik hastalıklar (akut böbrek yetmezliği, çoklu organ yetmezliği) (%31) kardiyovasküler mortalitenin en sık nedenleri arasındaydı. **Sonuç:** Kardiyovasküler hastalıklara eşlik eden ek hastalıklar kardiyovasküler mortalitede önemli bir nedendir. Kardiyovasküler mortalitenin iyileştirilmesinde multidisipliner yaklaşım ve tıbbi konsültasyon faydalı olabilir.

Anahtar Kelimeler: Kardiyovasküler Hastalıklar, Mortalite

Cardiovascular Mortality Data From An University Hospital

Abstract

Aim: Cardiovascular diseases are the most important cause of death worldwide and in Turkey. In this study we aimed to determine the causes and frequency of cardiovascular death in patients hospitalized with a diagnosis of cardiovascular disease.

Methods: The data of the patients who were hospitalized and died in our center between May 2018 and May 2019 were retrospectively analyzed. The causes of cardiovascular mortality

were categorized according to ICD 10 guideline. Additionally, clinical and demographical features of the patients were investigated.

Results: In all, 5324 patients were hospitalized with a diagnosis of cardiovascular disease. The median age of the patients was 71 (25-91). The percentage of male gender was %61. The median duration of hospital stay was 5 (1-21) days. The median left ventricular ejection fraction was %45 (20-60). The percentage of mortality in hospitalized patients was %0.3 (16/5324). The most initial diagnosis of the patients who died in hospital was acute coronary syndromes (%53). Cardiopulmonary arrest (%38) and metabolic diseases such as acute renal failure, multiple organ failure (%31) were the most causes of cardiovascular mortality. Conclusion: Comorbid conditions other than cardiovascular diseases are an important factor for cardiovascular mortality. Multidisciplinary approach and medical consultation may be helpful to improve the cardiovascular mortality.

Keywords: Cardiovascular Disease, Mortality

Bulantı- Kusma Şikayeti ile Gelen Hastaların Maliyet Analizi

Ayla Köksal¹ , Cesareddin Dikmetaş¹ *

¹İstanbul Sağlık Bilimleri Üniversitesi Kanuni Sultan Süleyman Eğitim ve Araştırma Hastanesi

**Sorumlu yazar: Cesareddin Dikmetaş*

Özet

Giriş: Bulantı-Kusma şikayeti ile acil servise başvuru sıklığıdır. Bulantı-Kusma semptomu ile belirti veren bir çok neden mevcuttur. Basit nedenlerden dolayı olabileceği gibi ciddi hastalıklardan dolayı da olabilir. Geniş tanı aralığı olan bu semptomda yönetim zor olmakta ve hekimler zorlanmaktadır. Çalışmamızda acil servise bulantı-kusma şikayetiyle gelen hastaların tanı ve tedavi sürecinde hekimlerin ne tür tetkik istediği ve maliyet analizini yaptık.

Materyal-method: Çalışmamız 01/04/2019 ile 31/05/2019 tarihleri arasında bulantı-kusma şikayetiyle acil servise başvuran hastaların hastane bilgi sistemi kullanılarak verilerin retrospektif olarak elde edilmesiyle gerçeklemiştir. Hastaların demografik verileri, tanı, tedavi sırasında yapılan verileri ve maliyet hazırlanan çalışma formuna kayıt edilmiş, veriler arası ilişkilerde $p < 0.005$ istatistik olarak anlamlı kabul edilmiştir.

Bulgular: 39 erkek, 104 kadın olmak üzere 143 hasta dahil edildi. Hastaların 102'si ayakta 41'i 112 ambulansı ile gelmişti. 130 hastanın taburcu, 6'sının hastaneye yattığı, 6 hastanın sevk edildiği, 1 hastanın izinsiz acil servisten ayrıldığı tespit edildi. Hastalarda istenen tetkiklerde hemogram %71,3(n=102), biyokimya %68,5(n=98), idrartetkiki %39,2(n=56), troponin %42,7(n=61), tomografi %20,3(n=29), X-Ray %9,8(n=14), ultrasonografi ise %14,7(n=21), EKG % 44,8(n=64) oranında tespit edildi. Konsultasyon istemi ise genel cerrahi %2,8 (n=4), dahiliye %10,5 (n=15) idi. Erkek hastalar(mean=185.30±25,14) ile kadın hastalar (mean:124,05±11,91) arasında maliyet açısından fark mevcuttu($p:0.009$) ve erkeklerde maliyet daha fazla tespit edildi. Hastaların 112 ile gelişyle (mean:220,19 ±25,97) ayakta gelişyle (mean:108,82±10,30) maliyet açısından fark tespit edilmiş ($p=0.000$), 112 ile gelen hastalarda daha fazla maliyet tespit edilmiştir.

Tartışma- Sonuç: 112 ambulansıyla gelenlerle ayakta başvuranlar arasında maliyet açısından fark tespit edilmiştir çünkü 112 ambulansı ile gelen hastalarda hekimler daha ciddi tanılar düşünmekte ve daha fazla tetkik istemektedirler. Çalışmamızda erkek hastalar ile kadın hastalar arasında maliyet açısından fark tespit edilmiştir. Biz erkek hastalarda hekimlerin Myokarda infarktüsü gibi daha ciddi tanılarını düşündüğünü ve bu açıdan takip etmek istediklerini düşünmekteyiz fakat bu sonucun daha geniş çaplı çalışmalarla elde edilecek verilerle doğrulanması gerekmektedir. Çalışmada hekimlerin hemogram tetkikini çok istedikleri görülmektedir ki bu maliyeti arttırmaktadır ve hemogramın hiçbir spesifik tanıya götürmediği bir gerçektir. Biz hekimlerin hemogram istemesinin nedeni tanı koymak için değil önemli hastalıklar açısından ön ekartasyon amacıyla olduğunu düşünmekteyiz fakat daha geniş çalışmalarla bu durum netleştirilmelidir.

Anahtar Kelimeler: Bulantı, kusma, Acil, Maliyet

Çocuklarda Demir Eksikliği Anemisinde Eksudatif Enteropatinin Araştırılması

Yelda E. Türkmenoğlu¹ * , Fügen Pekün²

¹SBÜ Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi

²BAU Göztepe Medikal Park Hastanesi Çocuk Hematoloji

*Sorumlu yazar: Yelda E. Türkmenoğlu

Özet

Giriş: Demir eksikliği anemisi (DEA) tüm dünyada en yaygın nütrisyonel kaynaklı anemi nedenidir. DEA solukluk, halsizlik, disfaji, taşikardi, kalp yetmezliği, enfeksiyonlara yatkınlık ve nörokognitif fonksiyonlarda bozulmaya neden olabilmektedir. Bunların yanısıra barsaklardan protein kaybını arttırarak eksudatif (protein kaybettiren) enteropatiye neden olduğu ileri sürülmektedir, bu amaçla gaitada alfa-1 antitripsin düzeyi bakılması önerilmektedir. Burada amacımız DEA tanılı çocuklarda eksudatif enteropati varlığını araştırmaktır.

Yöntem: Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları Kliniği'ne yaşları 6 ay ile 13 yaş arasında olan ve bilinen kronik bir hastalığı olmayan olgular çalışmaya alındı. Hastaların hemoglobin, hematokrit, ortalama eritrosit hacmi, serum demiri, demir bağlama kapasitesi ve ferritin sonuçlarına bakılarak demir eksikliği anemisi (DEA) tanısı kondu. Anemi saptanmayan aynı yaş aralığında çocuklar kontrol grubu olarak alındı. Her iki grupta da ayrıca total protein ve albümin ve fekal alfa-1 antitripsin(FA1-AT) düzeyi bakılarak sonuçlar karşılaştırıldı. İstatistiksel analizler için IBM SPSS Statistics 22 (IBM SPSS, Türkiye) programı kullanıldı.

Bulgular: Başlangıçta çalışmaya alınan 65 olgunun16'sı kayıt bilgilerindeki eksiklik nedeniyle çalışmadan çıkarıldı, geriye kalan olgulardan 27 'sine demir eksikliği anemisi (DEA) tanısı kondu, DEA tanısı konmayan 22 olgu ise kontrol grubu olarak çalışmaya alındı. Toplam 49 çocuğun yaş ortalaması 5.11±3.58 yıldır, 29'u (%59.2) kız idi. Çocukların 28'i (%57.1) 6ay-5 yaş arasında iken, 21'i (%42.9) 6-13 yaş arasında idi. DEA grubu ile kontrol grubu arasında 6ay-5yaş arasında total protein, albümin ve FA1-AT düzeyleri arasında istatistiksel olarak anlamlı fark bulunmadı (p>0.05). Yaş aralığı 6-13 yaş arasında olanlarda da DEA grubunda median FA1-AT düzeyi 0,45±0,37 iken kontrol grubunda 0,19±0,35 bulundu, iki grup arasında istatistiksel olarak anlamlı fark görüldü (p<0.05)

Sonuç: Demir eksikliği anemisinde eksudatif enteropati tanısı için bakılan FA1-AT değerleri 6ay-5yaş arasında kontrol grubuna göre anlamlı bulunmamışken 6yaş-13 yaş arasındaki grupta kontrol grubuna göre istatistiksel olarak anlamlı yüksek bulundu.

Anahtar Kelimeler: Çocuklar, Demir Eksikliği Anemisi, Protein Kaybettiren Enteropati

Considerations of Natural Remedies for Insomnia

Mustafa Metin Donma¹ , Orkide Donma² *

¹Namik Kemal University, Medical Faculty

²Istanbul University Cerrahpasa, Cerrahpasa Medical Faculty

*Corresponding author: Orkide Donma

Abstract

Insomnia is a common disorder leading to psychological problems such as anxiety and depression. On the other hand, anxiety, depression, chronic pain, acid reflux, unhealthy life-styles, smoking, certain foods, some medications, and activities may lead to insomnia. Alcohol consumption, caffeine intake, heavy meals close to bed time may also disrupt sleep. Frequent urination at night is a common cause of sleep loss, especially among the elderly. Avoiding bright light and electronics are simple preventive measures. Behavioral therapy, stimulus control, cognitive therapy, relaxation exercises, prescription sleep aids are among treatment options, which may help with insomnia. Orexin antagonists, new class of sleep aids, prevent the action of orexin closely associated with awareness. Melatonin and thyroid hormones are also involved in this discussion. In spite of many medical and psychological treatments, complementary and/or alternative remedies are also being introduced. Particularly herbal agents and natural remedies for sleep are of great concern. Chamomile, ashwagandha, california poppy, kava, lavender, lemon balm, oats, passion flower, schisabdra, St. John's Wort, valerian are being suggested as natural remedies useful for sleep. Herbal combinations are also introduced. Antioxidant effects of polyphenols and flavonoids as the main components may be responsible for the anxiolytic activities of some herbs. Mechanisms affecting gamma amino butyrate transaminase as well as monoamine oxidase-A, monoamines, neural communication and calmness are being suggested for the antidepressant and anxiolytic effects of herbs. There is a paucity of data on phytotherapeutic applications for insomnia. Natural remedies may be perceived much safer than prescription therapy, however, risk concerns are being discussed for many supplements. Potential integrative approaches with few complications are being investigated. The need for the good understanding of the safety and efficiency of herbal medicine for insomnia is a stimulus for further investigations to manage this frequently observed health problem.

Keywords: Insomnia, Phytotherapy, Herb, Sleep

Cord Blood Vitamin B12, Folic Acid, and Ferritin Levels in Neonates

Ahmet Ozdemir¹ *

¹Kayseri City Hospital

**Corresponding author: Ahmet Ozdemir*

Özet

Introduction: Severe vitamin B12 may occur in babies, born of mothers who had the history of B12 deficiency, especially if they are fed on breast milk, since B12 intake is insufficient both in prenatal period through placenta and in the postnatal period through breastfeeding. Folic acid deficiency in pregnancy is a well-defined risk factor for neural tube defects, spina bifida, and anencephaly. It causes two-threefold increase in iron need in pregnancy.

Objectives: The objectives of our study are firstly to set forth the incidence of vitamin B12, folic acid, iron deficiency in pregnant women and newborns in Kayseri, and secondly to research into the relationship between the maternal B12, folic acid, and ferritin levels and their levels in neonatal period.

Method: The inclusion criteria for our study were a gestation of 37 weeks and over, and acceptance of participation in the study. This study has been supported by the Erciyes University Scientific Research Projects unit with the project code of TSA-2015-6074.

Findings: The mean age of the 176 pregnant women in our study was 29±0.6 year, and the number of their pregnancies was 2.8±1.5. The mean number of the births in the study group was 1.6±0.9 and the mean gestational week of the births was 38.1±1.0 weeks. The mean ± standard deviation of B12, folic acid, homocysteine and ferritin levels were detected to be 194.35±46.74pg/mL, 9.37±2.81ng/mL, 6.83±2.14µmol/L and 60.16±8.64ng/mL, respectively.

Conclusions: B12 in the pregnant women monitored being detected at the lower limit suggests that their daily diets were insufficient in B12. On the contrary, their folic acid levels were found within normal ranges. The ferritin levels being found within relatively normal ranges suggests that it was because iron supplementation has been emphasized in recent years.

Anahtar Kelimeler: Vitamin B12, Folic Acid, Ferritin, Newborn

Demir Eksikliği Anemisi ve Kronik Hastalık Anemisi Ayırımında Eritrosit İndeksleri Serum Demiri Total Demir Bağlama Kapasitesi, transferrin Saturasyonu, serum Ferritini ve Eritrosit Ferritini ve Akut Faz Reaktanları

Sevilay Süreyya Ermiş¹ *

¹Eskişehir Şehir Hastanesi

**Sorumlu yazar: sevilay süreyya Ermiş*

Özet

GİRİŞ ve AMAÇ Anemi dünyada sık bir sorundur. Anemilerin %70-75 'inin nedenini demir eksikliği ve kronik hastalıkları oluşturmaktadır. Demir eksikliği anemisi(DEA) ve kronik hastalık anemisinin(KHA) ayırımında sadece periferik kandan yapılan incelemeler yeterli olmayabilir. Demir durumunun saptanmasında demir depolarının değerlendirilmesine gereksinim duyulabilir. Çalışmamızda; demir eksikliği ve kronik hastalık anemisinde eritrosit indeksleri, serum demir (Fe) Total demir bağlama kapasitesi (TDBK), %saturasyonu, serum ferritini yanısıra eritrosit ferritin düzeylerini belirleyerek depo demiri miktarını tahmin etmede eritrosit ferritininin kullanılabilirliğini saptamak ve akut faz reaktanları ile eritrosit ferritini ve serum ferritini ilişkisini araştırmak amaçlanmıştır.

BULGULAR Bu çalışmada elde edilen sonuçlar şunlardır: DEA hipokrom mikrositerdir. KHA ise hipokrom mikrositer (%53) veya normokrom normositer(%47)olmaktadır. RDW; DEA ve KHA gruplarında yüksek saptanmış olupayırımlarında yararlı bulunmamıştır. DEA'nde kronik hastalık anemisine göre serum demiri ve %saturasyon daha düşük, TDBK daha yüksek olmasına karşın ayırımlarında güvenilir bulunmamıştır. Serum ferritini DEA grubunda düşük, KHA grubunda anlamlı derecede yüksektir($p<0.001$) Eritrosit ferritini; KHA grubunda DEA grubuna göre anlamlı derecede yüksektir($p<0.001$). Akut faz reaktanlarından fibrinojen değerleri açısından DEA ve KHA grupları arasında anlamlı bir fark yoktur. CRP, haptoglobin, sedimantasyon değerleri KHA grubunda DEA grubuna göre anlamlı derece yüksektir. Tüm olgular birlikte değerlendirilince serumferritini fibrinojen ve sedimantasyonla koreleyken eritrosit ferritini sadece sedimantasyonile korelasyon göstermektedir. Bu da akut faz reaktanlarının daha çok serum ferritini etkilediğini göstermektedir. DEA grubunda KI de demir deposu boştu. Düşük ferritin düzeyleri ile KI deposu arasında anlamlı ilişki vardı. Akut faz reaktanlarının artmasına yol açan uyarı varsa KI demir boyası ile serum ferritini arasında korelasyon bulunamazken($p>0.05$)eritrosit ferritini ile önemli korelasyon($p<0.005$) bulunmuştur. Bu sonuçlar eritrosit ferritininin demir depolarını göstermede Serum ferritinden daha değerli olduğunu göstermiştir.

TARTIŞMA ve SONUÇ. Serum ferritini akut faz cevabından eritrosit ferritinine göre daha çok etkilenmektedir. Bu nedenle eritrosit ferritini akut faz reaktanlarının arttığı hastalıklarda demir depolarını değerlendirmede faydalı olabilir sonucuna varılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Demir Eksikliği Anemisi, kronik Hastalık Anemisi, Serum Ferritini, eritrosit Ferritini

Using Levels of Erythrocyte Indexes, Serum Iron, Total Iron Binding Capacity, Transferrin Saturation, Serum Ferritin, Erythrocyte Ferritin, and Acute Phase Reactants for Differentiating Between Iron Deficiency Anemia and Anemia of Chronic Disease

Abstract

Introduction and Goals: Anemia is a frequently encountered condition. Iron-deficiency and chronic diseases account for 70-75% of all cases of anemia. While differentiating between iron-deficiency anemia (IDA) and anemia of chronic diseases (ACD), peripheral blood examinations alone might not be sufficient, and the body iron stores might be assessed. In our study, we determined the erythrocyte ferritin levels in addition to the erythrocyte index, serum iron (Fe), total iron-binding capacity (TIBC), %saturation, and serum ferritin in patients with IDA or ACD in order to assess the employability of erythrocyte ferritin levels for estimating the stored iron level in the body, and to investigate the relationship between acute-phase reactants, erythrocyte-ferritin, and serum-ferritin.

Findings: Although the levels of serum-iron and %saturation were lower in IDA group than in ACD group, and the levels of TIBC were higher, these measures weren't found to be reliable for differentiation. Serum ferritin and erythrocyte ferritin levels were significantly higher in the ACD group compared to the IDA group ($p < 0.001$). There wasn't a meaningful difference between the fibrinogen, an acute-phase reactant, levels of the groups. The levels of CRP, haptoglobin, and sedimentation were significantly higher in the ACD group compared to the IDA group. The findings suggest that while serum ferritin levels correlate with fibrinogen and sedimentation levels, erythrocyte-ferritin levels only correlate with sedimentation level. So acute-phase reactants impact the serum ferritin levels more. In the IDA group, the iron stores at the bone marrow were empty, which shows a meaningful relationship between ferritin levels and bone marrow stores. Thus, erythrocyte ferritin levels are a more reliable indicator of iron-stores.

Discussion and Conclusion: Acute-phase reactants affect the serum ferritin levels more than they affect the erythrocyte ferritin levels. That's why, when the acute-phase reactants of a patient have increased, erythrocyte-ferritin levels can be useful to evaluate the iron stores.

Keywords: Iron Deficiency Anemia , anemia of Chronic Disease , serum Ferritin, erythrocyte Ferritin

Diyabet Okulunda Verilen Eğitimlerin Diyabet Parametreleri Üzerine Etkisi: Bir Devlet Hastanesi Örneği

Alihan Oral¹ *

*¹Demirođlu Bilim Üniversitesi, İç Hastalıkları Ana Bilim Dalı
Sorumlu yazar: Alihan Oral

Özet

Giriş: Diyabetes Mellitus (DM), insülin salınımının olmaması veya insülin direnci ile ortaya çıkan, hiperglisemi ile karakterize kronik ve metabolik bir hastalıktır. DM'nin kontrol altına alınmasında ve komplikasyonların önlenmesinde tedavinin yanında hastaların DM konusunda eğitilmesi ve bilgilendirilmesi de çok önemlidir. Sağlık Bakanlığı da bu nedenle tüm devlet hastanelerinde Diyabet Okulu (DO) açılması yönünde çalışmalar yürütmektedir. Bu çalışmamızda DO'da verilen eğitimlerin DM parametreleri üzerine etkisinin değerlendirilmesini amaçladık.

Gereç ve Yöntem: Çalışmaya 01.01.2018-01.04.2018 tarihleri arasında Mardin Kızıltepe Devlet Hastanesi diyabet polikliniğine başvuran 100 DM hastası alındı. Hastaların demografik özellikleri ve DM özellikleri (DM tipi, süresi, tedavi, komplikasyonları) kayıt altına alındı. Hastalar 50 kişilik 2 gruba ayrıldı, Grup 1'e DO eğitimleri verildi, Grup 2 ye ise eğitim verilmedi. İki grup arasında başlangıç ve 3. Ay diyabet parametreleri (Hba1C, açlık ve tokluk kan şekerleri) karşılaştırıldı.

Bulgular: Çalışmaya dahil edilen hastaların yaş ortalaması 56,66±15,13 tū, %60 u kadın ve %40 ise erkekti. Gruplara göre demografik özellikleri (yaş, cinsiyet) ve DM tipi ve tedavi açısından istatistiksel olarak bir fark yoktu, DM komplikasyonu varlığı, Grup 2'de Grup 1'e göre istatistiksel olarak daha yüksekti (P < 0,001). Grup 1 ve Grup 2 nin başlangıç DM süresi, HbA1C, açlık kan şekeri (AKŞ) ve tokluk kan şekeri (TKŞ) değerleri arasında istatistiksel olarak anlamlı bir fark yoktu (HbA1C: P: 0,68, AKŞ: P: 0,65, TKŞ: P: 0,6). DO eğitimi sonrası 3.ay Grup 1 için başlangıca göre HbA1C (p < 0,001), AKŞ (p < 0,001) ve TKŞ (p < 0,001) değerlerinde istatistiksel olarak anlamlı düşüş görülürken eğitim verilmeyen Grup 2 içinse HbA1C (p = 0,01), AKŞ (p = 0,006) ve TKŞ (p = 0,042) değerlerinde istatistiksel olarak anlamlı yükselme görüldü.

Sonuç: Çalışmamızın sonuçlarına göre Diyabet Okulunda verilen eğitimlerin diyabet parametreleri üzerine olumlu etkileri olduğu ve verilmemesinde ise diyabet parametrelerinde kötüleşme olduğu saptanmıştır. Bu nedenle hem devlet hastanelerinin hem de özel hastanelerin tümünde diyabet okulu eğitimlerinin verilmesi gerektiği kanısındayız.

Anahtar Kelimeler: Diyabet, Okul, Eğitim, Hba1c, Açlık, Tokluk, Şeker.

Diyaliz Tedavisi Uygulanan Hastada Görülen Nadir Komplikasyon: Disequilibrium Sendromu

Selman Yeniocak¹ *

¹University of Health Sciences, Haseki Training and Research Hospital, Emergency Department,
Istanbul, Turkey.

*Sorumlu yazar: Selman Yeniocak

Özet

Giriş: Böbrek yetmezlikli hastalarda uygulanan diyaliz tedavisi esnasında veya sonrasında ortaya çıkan nörolojik bir komplikasyondur.

Olgu: Postrenal Akut Böbrek Yetmezliği nedeniyle haftada 2 defa 2'şer saatlik diyaliz uygulanması planlanmış ve ilk diyaliz seansının bitimine yaklaşık 15 dakika (dk) kala ani başlayan baş ağrısı, tansiyon yüksekliği, kusma, konuşamama ve daha sonra gelişen bilincinde bozulma nedeniyle acil servise getirilen 24 yaşında bayan hastanın görünümü ileri derecede kaşektik olup yapılan fiziki muayenesinde pupiller izokorik, bilateral pupil ışık refleksi mevcut, bilateral babinsky refleksi lakayt idi. Kan tetkiklerinde glukoz 90 mg/dl (range 74-106), üre 46,4 mg/dl (range 17-43), kreatinin 1,48 mg/dl (range 0,51-0,95), glomerül filtrasyon hızı (eGFR) 49 ml/dk/1,73m² (range >60), sodyum (Na⁺) 135 mEq/L (range 136-146) olduğu gözlendi. Beyin compiturize tomografi (CT)'de serebral ödem izlendi. Hastanın 2 gün önce başka hastanede yapılmış olan tetkiklerinde glukoz 84 mg/dl, üre 232,5 mg/dl, kreatinin 3,52 mg/dl, glomerül filtrasyon hızı (eGFR) 17 ml/dk/1,73m², sodyum (Na⁺) 134 mEq/L olduğu gözlendi. Disequilibrium Sendromu düşünülerek Nefroloji servisine yatırıldı.

Tartışma: Sıklıkla hemodiyaliz tedavisine yeni başlayan ve kan üre azotunun (BUN) hızla düşürüldüğü hastalarda bu sendrom ortaya çıkabilir. Kan-beyin arasında meydana gelen ozmotik gradiyent farkı nedeniyle beyin ödemi, kafa içi basınç artması, papil ödemi gelişir. Ağır vakalarda beyinde herniasyonun gelişmesi ölüm nedenidir.

Sonuç: Diyaliz sırasında veya sonrasında bilincinde bozulma nedeniyle acil servise getirilen hastada Disequilibrium Sendromu gelişmiş olabileceği unutulmamalıdır.

Anahtar Kelimeler: Emergency Medicine, Disequilibrium Sendromu, Ozmotik Gradient

Diz Osteoartrit ile Osteoporoz Arasındaki İlişki

Ayhan Kul¹ * , Fatih Baygutalp¹

¹Atatürk Üniversitesi Tıp Fakültesi, Fiziksel Tıp ve Rehabilitasyon Anabilim Dalı, Erzurum

*Corresponding author: Ayhan Kul

Özet

Amaç: Osteoartrit (OA) ve osteoporoz sık görülen kas iskelet sistemi hastalıklarındandır. Her ikisinin de yaşla sıklığı artmakta ve sıklıkla kadınlarda görülmektedir. Çalışmamızda, diz OA olan hastalarda kemik mineral yoğunluğu değerleri incelenerek osteoporoz arasındaki ilişkinin incelenmesi amaçlandı.

Gereç-Yöntem: Fiziksel tıp ve rehabilitasyon polikliniğinde diz OA tanısı konulan ve kemik mineral yoğunluğu (KMY) değerleri mevcut olan 179'u kadın (K), 38'i erkek (E) olmak üzere toplam 217 hastanın verileri retrospektif olarak değerlendirildi. Hastaların yaş, cinsiyet ve vücut kitle indeksi (VKİ) değerleri kaydedildi. Kellgren-Lawrence evrelemesi kullanılarak diz radyografilerinin gradeleri belirlendi. KMY lomber total T (LTT), femur boyun T (FBT) ve femur total T (FTT) skorlarıyla değerlendirildi. Bulgular: Radyografi inceleme sonucunda grade 1'de 46 (10E, 36K, ortalama yaş:59,8 yıl, VKİ:31,2 kg/m²), grade 2'de 66 (n=66, 8E, 58 K, ortalama yaş: 62,7 yıl, VKİ:32,7 kg/m²), grade 3'de 64 (n=64, 6E, 58K, ortalama yaş: 64,7 yıl, VKİ:34,7 kg/m²) ve grade 4'de 41 hasta (n=41, 5E, 36K, ortalama yaş 67,6 yıl, VKİ:35,5 kg/m²) olduğu görüldü. Grade 1 (LTT -1.8, FBT -0.8, FTT skoru -1.1), grade 2 (LTT -1.6, FBT -0.6, FTT skoru -1), grade 3 (LTT -1.3, FBT -0.5, FTT skoru -0.8) ve grade 4'de (LTT -1.5, FBT -1.1, FTT skoru -1.5) KMY skorları mevcut idi. KMY T skorlarından FBT ve FTT sonuçlarında gruplar arasında anlamlı fark vardı (sırasıyla p=0.024 ve p=0,043). Farkların hangi evreler arasında yer aldığını analiz etmek için yapılan post-hoc Tukey test sonucuna göre Grade 3. ve 4. evredeki hastalar arasında FBT ve FTT KMY T-skorları arasında istatistiksel olarak anlamlı fark bulunmaktaydı (sırasıyla p=0,012 ve p=0,029). Grade 4 diz OA hastaların KMY FBT ve FTT skorları grade 3 hastalardan istatistiksel olarak anlamlı derecede osteoporoz lehine düşüktü (p<0.05).

Sonuç: Özellikle ileri evre diz OA ile osteoporoz arasında ilişkili olabilir. İleri evre diz OA hastalarının osteoporoz açısından değerlendirilmesi uygundur.

Anahtar Kelimeler: Diz Osteoartrit, Osteoporoz, İlişki

Dörtçelik Çocuk Hastanesinde Tanı Alan Kawasaki Olgularının Değerlendirilmesi

Şefika Elmas Bozdemir¹ *

¹Dörtçelik Çocuk Hastanesi

*Corresponding author: ŞEFİKA ELMAS BOZDEMİR

Özet

Giriş ve Amaç: Kawasaki Hastalığı nedeni bilinmeyen 5 günden uzun süren ateşe eşlik eden döküntü, enanem, nonpürülan konjuktivit, el-ayak ödemi ve servikal lenfadenopati kriterlerinden 4'ünün varlığında tanı konan bir çocukluk çağı multisistemik vaskülitidir. Bu bildiride Bursa Dörtçelik Çocuk Hastanesine ateş şikayeti ile başvurarak Kawasaki Hastalığı tanısı alan 20 olgu değerlendirildi.

Bulgular: Olguların demografik özellikleri, şikayetleri, fizik muayene bulguları, laboratuvar sonuçları, uygulanan tedaviler kaydedildi. Olguların %60'ı erkek, %40'ı kız, yaş ortalamaları 49.4±6.7 (min 6-maks 106) aydı. Tanı öncesi ateş süresi ortalama 6.3±1.7 gün (min 4- maks 11) gündü. Hepsine ateş nedeniyle başvurdıkları ilk merkezlerde antibiyotik başlanmıştı. Başvuruda %15 olguda karaciğer fonksiyon testlerinde artış, %5 olguda hiperbilirubinemi, %5 olguda artrit mevcuttu. Olguların %50'sinde kardiyak tutulum (%25'inde mitral yetmezlik(MY), %20'sinde sol koroner arterde dilatasyon, %5'inde perikardiyal efüzyon) saptandı. Olgulardan %60'ı komplet KH,%40'ı inkomplet KH olarak tanı aldı. Tüm olgulara tedavide 2 gr/kg IVIG ve 80-100 mg/kg asetil salisilik asit(ASA) başlandı. Olguların %10'unda 2. IVIG dozu uygulandı. Tüm olguların CRP ortalaması 118±63mg/L, komplet olguların CRP ortalaması 134.7±69.5, inkomplet olguların CRP ortalaması 106.1±50 idi ve aralarında istatistiksel anlamlı fark yoktu(p=0.33). Tüm olguların sedimentasyon ortalaması 66.1±29.8 mm/saat, komplet olguların sedimentasyon ortalaması 61.5±32.6 mm/saat, inkomplet olguların sedimentasyon ortalaması 74.5±24.2 mm/saat idi ve aralarında istatistiksel anlamlı fark yoktu (p=0.33). Tüm olguların lökosit sayısı ortalaması 18041±1451/mm³ idi. Komplet olguların lökosit sayısı ortalaması 20476±6115/mm³, inkomplet olguların lökosit sayısı ortalaması 14388±5496/mm³ idi ve aralarında istatistiksel anlamlı fark saptandı (p=0.034). Buna göre komplet olgularda yüksek lökosit sayısının iyi bir enflamasyon belirteci olduğu düşünüldü. Kardiyolojik tutulumlu olguların lökosit sayısı ortalaması 19948±6465/mm³, tutulum olmayan olguların lökosit sayısı ortalaması 16135±6232/mm³ idi ve aralarında istatistiksel anlamlı fark saptanmadı (p=0.197).

Sonuç ve Tartışma: Kawasaki hastalığı tanısı klinikle konan, >5 gün ateşli tüm çocuk olgularda akla getirilmesi gereken bir vaskülitir. Erken tanı ve tedavi edilmesi kardiyolojik komplikasyonları önleyerek mortalite ve morbiditeyi azaltacaktır.

Anahtar Kelimeler: Kawasaki Hastalığı, Ateş, Çocuk

Effect of Obesity On Magnetic Resonance Imaging Findings Associated With Medial Meniscal Injuries

Volkan Kızılgöz¹ *

¹Kafkas Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Radyoloji Anabilim Dalı

**Corresponding author: Volkan Kızılgöz*

Abstract

Abstract Purpose: The aim of this study was to determine the relationship between obesity and the findings associated with medial meniscal tears.

Materials and Methods: Magnetic resonance (MR) images of the knee of 77 patients who had undergone arthroscopy and confirmed to have medial meniscal tear arthroscopically were reevaluated with regard to the findings associated with medial meniscal injury. These patients were categorized according to their body mass indexes of ≥ 30 and < 30 kg/m², representing obese and nonobese patient groups, respectively. Chi-square tests were used to determine the relationship between obesity and the findings [chondral injuries of the patellofemoral joint (CI-PFJ) and the femorotibial joint (CI-FTJ), anterior cruciate ligament (ACL) injuries, posterior cruciate ligament (PCL) injuries, medial collateral ligament (MCL) injuries, lateral collateral ligament (LCL) injuries, bone marrow edema (BME), joint effusion (JE), muscle or tendon (MT) injuries] associated with medial meniscal tears.

Results: Knee JE was the most frequent associated finding. The frequency of CI-FTJ and MCL injuries and BME was significantly higher in obese patients than in nonobese individuals ($p < 0.001$, $p = 0.003$, $p < 0.001$ respectively) with meniscal tears. The odds ratios for CI-FTJ, MCL injuries, and BME were 7.383, 5.654, and 8.287, respectively.

Conclusion: Obesity has a significant effect on the occurrence of chondral injuries of the femorotibial joint, medial collateral ligament injuries, and bone marrow edema associated with medial meniscal tears

Keywords: Knee, Menisci, Cartilage, Knee-Mr, Knee-Abnormalities

Endoskopik Akciğer Hacim Azaltıcı Tedavı Uygulanan Hastaların Mikrobiyolojik Sonuçları

Aşkın Gülşen¹ *

¹Lübeck Üniversitesi Tıp Fakültesi, Göğüs Hastalıkları AB, Lübeck–Almanya
*Corresponding author: Aşkın Gülşen

Özet

Giriş ve Amaç: Endoskopik akciğer hacim azaltıcı işlemler (ELVR), seçilmiş ağır amfizemli hastalar için önemli ve alternatif bir tedavi yöntemidir. Pnömoni ve enfeksiyöz alevlenmeler bu hassas hastalarda ciddi komplikasyonlar arasında yer alır. Bununla birlikte, bu KOAH ve ağır amfizemli hastaların ELVR prosedürleri sırasındaki mikrobiyolojik hava yolu kolonizasyonu hakkındaki veriler oldukça azdır. Bu nedenle, belli bir ortak görüş olmamasına rağmen profilaktik antibiyotikler otörler tarafından genellikle girişim öncesinde ve sonrasında reçete edilmektedir. Bu çalışmanın amacı, ELVR coil tedavisi uygulanan (1. ve 2. prosedür) hastaların mikrobiyolojik hava yolu kolonizasyonunu araştırmak ve karşılaştırmaktır. Materyal ve Metod: 2013-2015 yılları arasında ELVR coil tedavisi uygulanan 62 hastanın işlem sırasında alınan bronş lavaj ve balgam kültür sonuçları retrospektif olarak incelendi. Rutin olarak, birinci prosedür uygulanan hastalara 4-8 hafta sonra diğer akciğere ikinci prosedür uygulanmaktadır. İnceleme periyodu 12 ay olarak belirlendi. Bulgular: Hastaların ortalama yaşı ort. 67,7 ± 7,7 yıldır. Hastaların ilk işlem öncesi veya sırasında alınan balgam ve bronş lavaj sonuçlarına göre: Normal flora (%71), Pseudomonas aeruginosa (%16.1), stentrophomonas maltophilia (%3.2) saptandı. İlk işlem sonrası ile 2. işlem arasındaki dönemde alınan balgam ve bronş lavaj sonuçlarına göre: Normal flora (%60.4), Pseudomonas aeruginosa (%11.3), Achromobacter xylosoxidans (%5,7), E. Coli (%5.7) saptandı. 2. işlem sonrası takiplerde ise farklı bakteriler üredi. Normal flora %62.5 saptandı.

Sonuç: Endoskopik hacim azaltıcı işlemler hastaların hava yolu florasını ve kolonizasyon paternini değiştirmektedir. Bu değişikliğin beklenen komplikasyonlara etkisi henüz bilinmemekte ve ileri araştırmalara gereksinim duyulmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Endoskopik Akciğer Hacim Azaltılması, Coil, Amfizem, Mikrobiyolojik Sonuçlar, Kolonizasyon

Investigation of Microbiological Results of Patients Undergoing Endoscopic Lung Volume Reduction Coil Therapy

Abstract

Introduction: Endoscopic lung volume reduction with coil (eLVR) is a treatment for selected severe emphysema patients. Pneumonia and infectious exacerbations are serious

complications in these sensitive patients. Therefore, prophylactic antibiotics are usually prescribed before and after the intervention, although there is no consensus. The aim of this study was to investigate and compare microbiological airway colonization of patients treated with ELVR coil during the treatment (first and second procedure). Material and Method: Bronchial lavage and sputum culture results of 62 patients who underwent ELVR coil therapy in a Sifa university hospital in Izmir between 2013 and 2015 were analyzed retrospectively. Routinely, the second procedure is applied to the other lung after 4-8 weeks after the first procedure. The examination period was determined as 12 months. Results: The study included 62 patients (59 male and 3 female) with a mean age of $67,7 \pm 7,7$ years. According to the results of sputum and brons lavage obtained before or during the first procedure of the patients: Normal flora (71%), *Pseudomonas aeruginosa* (16.1%), *Stenotrophomonas maltophilia* (3.2%) were detected. In the period between the first and second operations, these results are: Normal flora (60.4%), *Pseudomonas aeruginosa* (11.3%), *Achromobacter xylosoxidans* (%5,7), and *E. Coli* (%5.7). In the follow-up after the second procedure, different bacteria were isolated. Normal flora was found to be 62.5%.

Conclusion: Endoscopic volume reduction procedures change the airway flora and colonization pattern of patients. The effect of this change on the expected complication is not yet known and further research is needed.

Keywords: Endoscopik Lung Volume Reduction, Coil, Emphysema, Microbiological Results, Colonization

Epilepsi Tedavisinde Kullanılan Valproatın Hematolojik Yan Etkileri

Pınar Yılmazbaş¹ * , Nesrin Şenbil² *

¹SBÜ Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi

²Yüksek İhtisas Üniversitesi Koru Hastanesi

*Corresponding author: Pınar Yılmazbaş

Özet

GİRİŞ ve AMAÇ: Valproat yaygın olarak kullanılan, tedavi dozlarında hematolojik ve hematolojik olmayan yan etkilere sahip antiepileptik bir ilaçtır. Bu çalışmada valproatın bilinen hematolojik yan etkilerinin (trombositopeni, lökopeni, anemi, kemik iliği supresyonu, makrositoz, miyelodisplastik sendrom) ilaç kullanım süresi, dozu ve serum seviyesi ile ilişkisi araştırılmıştır.

GEREÇ ve YÖNTEM: Çalışmamız retrospektif bir çalışmadır. Dr Sami Ulus Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları Eğitim ve Araştırma Hastanesi Çocuk Nöroloji Polikliniği tarafından epilepsi tanısı takip edilen ve en az 3 aydır valproat kullanmakta olan hastalar çalışma evrenini oluşturmuştur. Hastaların hemogram ve serum valproat düzeyleri dosyalarından kaydedilmiştir. Valproat dışında ilaç kullanan, başka bir sistemik ve/veya hematolojik hastalığı olan hastalar çalışmaya dahil edilmemiştir. Çalışmada elde edilen bulgular değerlendirilirken, istatistiksel analizler için IBM SPSS Statistics 22 (IBM SPSS, Türkiye) programı kullanıldı. Normal dağılım göstermeyen parametrelerin gruplar arası karşılaştırmalarında Kruskal Wallis testi ve farklılığa neden çıkan grubun tespitinde Mann Whitney U testi kullanıldı.

BULGULAR: Çalışmaya kriterlerini karşılayan 112 hastadan 86'sının serum valproat düzeyi ve hemogram sonuçlarına ulaşılabildi. Bu 86 hastanın 6'sı valproat dışında ilaç ta almakta olduğundan 80 hasta çalışmaya dahil edildi. Hastaların 30'u(%37.5) kız idi. Yaş ortalamaları 8.2 ± 4.8 yıl(1-16 yıl), tedavi süreleri ortalaması 19.93 ± 16.4 ay (3ay-10yıl) idi. Valproat kullanım dozu 20-60 mg/kg/gün arasında değişmekte idi. Hastaların 34(%42)'ünde en az bir hematolojik yan etki geliştiği saptandı. Bu yan etkiler makrositoz (%18,7), trombositopeni (%17,5), lökopeni (%12,5) ve anemi (%7,5) idi. Trombositopeni ile valproat kullanım süresi arasında ilişki yok iken kullanım dozu ve serum seviyesi ile anlamlı ilişki saptandı. Makrositoz ile sadece serum valproat seviyesi arasında ilişki saptandı. Lökopeni ve anemi ile valproat kullanım süresi, dozu ve serum seviyesi arasında ilişki saptanmadı.

SONUÇ: Epilepsi tedavisinde kullanılan valproatın hematolojik yan etkilerinin nadir olmadığı, bu yan etkilerin önceden tahmin edilemeyeceği görülmektedir. Bu nedenle hastaların takibinde tam kan sayımı değerlendirilmesinin yeterli olacağı ve yan etkiler açısından ailelerin bilgilendirilmesi gerektiği sonucuna varılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Valproat, Yan Etki, Anemi, Trombositopeni

Geç Başlangıçlı Bir L-Dopa Yanıtlı Distoni Olgusu

Özgür Öztop Çakmak¹ *

¹Koç Üniversitesi Hastanesi

*Sorumlu yazar: Özgür Öztop Çakmak

Özet

L-Dopa yanıtı distoni nadir görülen genetik geçişli bir hastalıktır. Genellikle çocukluk çağında alt ekstremitelerde yerleşen ve diurnal değişim gösteren distoni ile karakterizedir. Dopamin ve tetrahydrobiopterin biyosentezinde rol alan enzimleri kodlayan GTP siklohidrolaz 1(GCH1) ve tirozin hidroksilaz gibi genlerdeki mutasyon ile ilişkilidir. L-dopa tedavisine dramatik yanıt görülür. 39 yaşında kadın hasta bir iki yıldır olan başında geriye çekilme ve sağ kolunda kasılma yakınması ile başvurdu. Özgeçmişinde kronik hastalık öyküsü ya da ilaç kullanımı yoktu. Soygeçmişinde anne- baba akrabalığı olduğu öğrenildi. Nörolojik muayenesinde torticollis, sağ kolda distonik postür ve ılımlı parkinsonizm bulguları gözlemlendi. Laboratuvar değerlerinde özellik görülmedi. Beyin MR incelemesinde serebellar bölgede araknoid kist dışında özellik görülmedi. Aile hikayesine dayanarak hastada genetik inceleme yapıldı. Tüm ekzom dizileme ile GCH1 gen varyasyonu saptandı. Hastanın düşük doz L-dopa ile yakınmalarında dramatik yanıt sağlandı. L-dopa yanıtı distoniler sadece çocukluk çağında değil her yaşta görülebilir. Distoni ile gelen her hastada L-dopa yanıtı denenmelidir. Tüm ekzom dizileme gibi genetik incelemeler distoni için tanısal çalışmalarda akla gelmelidir.

Anahtar Kelimeler: L-Dopa Yanıtlı Distoni, Parkinsonizm

Late-Onset Dopa Responsive Dystonia: A Case Report

Abstract

L-Dopa-responsive dystonia is an inherited disorder characterized by early-onset dystonia affecting the lower limbs, with diurnal fluctuations and a dramatic response to L-dopa. It is associated with mutations in the genes such as the GTP cyclohydrolase 1(GCH1) and tyrosine hydroxylase, which have been shown to encode enzymes involved in the biosynthesis of dopamine and tetrahydrobiopterin. A 39-year-old woman presented with a two-year history of head retraction and contraction on her right arm. Her medical history was unremarkable. She was born to consanguineous parents. On neurologic examination, torticollis, dystonia on her right side and mild parkinsonian signs were noted. Laboratory findings were normal. A brain MRI scan showed normal findings except for an arachnoid cyst located in the cerebellum. Given the family history, genetic screening was performed. Whole-

exome sequencing showed a variation in the GCH1 gene. The patient's complaints improved markedly with low-dose L-dopa. Although L-dopa-responsive dystonias most commonly develop in childhood, they may be encountered at all ages. Therefore, testing for L-dopa response is warranted in all cases with dystonia. Genetic screening with whole-exome sequencing should be incorporated into the diagnostic work-up for dystonia.

Keywords: L-Dopa Responsive Dystonia, Parkinsonism

Genç İskemik İnme Hastalarının Bir Yıllık Analizi

Tamer Çolak* *

¹Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi Tıp Fakültesi

**Sorumlu yazar: Tamer Çolak*

Özet

Amaç: Çalışmamızda, kırk beş yaşın altında olan ve kliniğimizde iskemik inme tanısı alan hastaların inme etiyojisini, klinik özelliklerini, risk faktörlerini, intravenöz trombolitik tedavi verilme oranını ve sonuçlarını tespit etmeyi amaçladık.

Gereç ve Yöntem: Çalışmamız Ocak 2018 ve Aralık 2018 tarihleri arasında hastanemize başvuran, 45 yaş ve altında olan 21 hasta ile tamamlandı. Nörolojik defisiti ve difüzyon ağırlıklı manyetik rezonans görüntülemesinde akut diffüzyon kısıtlılığı olan hastalar çalışmaya alındı. Hastaların demografik ve klinik özellikleri, başvuru anındaki Ulusal İnme Sağlık Ölçeği (NIHSS) puanları ve intravenöz trombolitik tedavi verilen hasta grupları kayıt edildi. Hastaların verileri hastane otomasyon sistemi üzerinden elde edildi. **Bulgular:** Çalışmamız verilerine ulaşılabilen ve 45 yaşın altında olan 21 hasta ile tamamlandı. Hastaların, ortalama yaşı $38,1 \pm 6,4$ ve 13 (% 61,9)'ü erkekti. Hastaların 19 (%90,5)'u tek taraflı kas güçsüzlüğü ile başvururken, 10 (%67,6) hasta konuşma bozukluğu yakınması ile başvurdu. Risk faktörlerine bakıldığı zaman; 9 (%42,9) hastada sigara kullanım öyküsü mevcutken, 6 (%28,6) hasta daha önceden inme geçirmişti. Semptomların başlangıcından itibaren ilk 4.5 saat içerisinde 10 (%47,6) hasta başvurdu. Hastaların başvuru anındaki NIHSS skoru $10,6 \pm 5,7$ idi. 7 (%33,3) hastaya intravenöz trombolitik tedavi verildi. Hastaların 17 (%81)'si taburcu edilirken, 4 (%19) hasta yaşamını yitirdi.

Sonuç: Genel inme popülasyonuna oranla genç yaşta görülen iskemik inmelerde başvuru şikayetleri, risk faktörleri ve prognoz değişkenlik gösterir. Hastaneye başvuru süresi ne kadar erkene çekilirse hastaların reperfüzyon tedavisi alma şansları artacaktır.

Anahtar Kelimeler: Genç İskemik İnme, İnme Etiyojisini, Trombolitik Tedavi

GENÇ İSKEMİK İNMELİ HASTALARDA EKOKARDİOGRAFİNİN TANISAL ÖNEMİ

Zeynep Özözen Ayas¹ *

¹Eskişehir City Hospital

*Sorumlu yazar: Zeynep Özözen Ayas

Özet

Genellikle ileri yaşta görülen iskemik inmeli hastaların etiyolojik araştırmasında risk faktörleri nedeniyle elektrokardiografi (EKO) ile yapılan kardiyak inceleme rutin yapılmaktadır. Genç inmeli hastalar ise yaşlılara göre daha az kardiyak risk faktörlerine sahiptir. Bu çalışmanın amacı 45 yaş altı genç iskemik inmeli hastalarda bilinen kardiyak hastalık öyküsü olup olmamasına göre EKO sonuçlarının ve tanısal değerinin belirlenmesi amaçlanmıştır.

Hastanemizde tanı alan 45 yaş altı genç akut iskemik inmeli hastaların; kardiyak hastalık öyküsü muayene sonuçları, elektrokardiogram (EKG), transtorasik EKO sonuçları retrospektif olarak değerlendirildi. Hastalar 2 gruba ayrıldı; I. grupta daha önce kardiyak hastalık öyküsü olan ve/veya medikal tedavi alan hastalar ve II. grupta ise herhangi bir kardiyak hastalık öyküsü ve medikal tedavisi olmayan hastalar olarak sınıflandırıldılar.

Çalışmaya akut iskemik inme tanısı konmuş 45 yaş altı toplam 159 (84E, 75K) hasta alındı. Yaş ortalaması 38±6.98 (18-45) idi. Özgeçmiş sorgulamasında hipertansiyon 39, diabetes mellitus 15, koroner arter hastalığı 9, atrial fibrilasyon 1, kapak replasmanı 4, hiperlipidemi 4 hastada saptandı. 61 (%38.4) hastanın sigara içiciliği mevcuttu. I. grupta 48 (% 30.2) hasta, II. grupta 111 (% 69.8) hasta mevcuttu. Yapılan EKO'lerde sol ventrikül hipertrofisi (SVHT) 43, sol ventrikül diastolik bozukluk (SVDB) 26, hipokinetik segment 14, sol atrium dilatasyonu 21, kapak yetmezliği 14 hastada saptandı. Grup I ve II karşılaştırıldığında SVHT ve kalp yetmezliği açısından istatistiksel olarak anlamlı farklılık saptandı. (p=0.01/p=0) Hipertansif hastalarda, olmayanlara göre SVHT, kalp yetmezliği açısından anlamlı oranda farklılık saptanmıştır. (p=0.01, p=0.096) Diyabetik hastalarda olmayanlara göre SVHT açısından, sigara içenlerde içmeyenlere göre kalp yetmezliği açısından istatistiksel olarak anlamlı farklılık saptanmıştır. (p=0.017, p=0.059) Grup I ve II karşılaştırıldığında EKO'nin genç inmelerde tanısal değeri anlamlı oranda grup II'de yüksek saptanmıştır. (p=0.012)

Akut genç iskemik inmeli hastalarda kardiyak hastalık öyküsü değerlendirmesi sonrasında, EKO ile inceleme yapılması önemli bir yere sahip olduğu saptanmıştır.

Anahtar Kelimeler: Genç iskemik inme, ekokardiografi, kardioembolik inme

Diagnostic Significance of Echocardiography in Young Ischemic Stroke Patients

Abstract

Cardiac examination with electrocardiography (ECHO) is performed routinely in the etiologic investigation of patients with ischemic stroke, which is usually seen in elderly. Young stroke patients have less cardiac risk factors than the elderly. The aim of this study was to determine the ECHO results and diagnostic value of young ischemic stroke patients under 45 years of age according to the with or without of known cardiac disease.

Cardiac disease history, electrocardiogram (ECG), transthoracic ECHO results were evaluated in young patients with acute ischemic stroke younger than 45 years of age diagnosed in our hospital, retrospectively. Patients were divided into two groups; In the group I, they were classified as patients with a history of cardiac disease and/or medical treatment, and in the group II, patients without any history of cardiac disease and medical treatment.

A total of 159 (84M, 75F) patients under 45 years of age were included in the study. The mean age was 38 ± 6.98 (18-45). The medical histories revealed hypertension 39, diabetes mellitus 15, coronary artery disease 9, atrial fibrillation 1, valve replacement 4, and hyperlipidemia in 4 patients. There were 48 (30.2%) patients in the first group and 111 (69.8%) patients in the second group. In the echocardiography, LVHT 43, LVDD 26, hypokinetic segment 14, left atrial dilatation 21, and valve insufficiency were detected in 14 patients. There was a statistically significant difference between LVHT and heart failure in Group I and II. In hypertensive patients, LVHT was found to be significantly different in terms of heart failure. Statistically significant differences were found in terms of LVHT in diabetic and non-diabetic patients and in heart failure in smokers compared to nonsmokers. ($p=0.017$, $p=0.059$) When group I and II were compared, the diagnostic value of ECHO in young strokes was higher in group II. ($p=0.012$)

After evaluation of cardiac disease in patients with acute young ischemic stroke, ECHO examination has an important role.

Keywords: Young ischemic stroke, electrocardiography, cardioembolic stroke

Gestasyonel Diabetes Mellitus ile Serum D Vitamini Düzeyi İlişkisinin Araştırılması

Mahmut Apaydın¹ *

¹Yozgat Şehir Hastanesi
*Sorumlu yazar: Mahmut Apaydın

Özet

Giriş: Gestasyonel diyabetes mellitus (GDM) tüm gebeliklerin yaklaşık olarak %7 sinde görülür. D vitamininin kemik metabolizması ve büyüme- gelişme üzerine bilinen etkilerinin dışında hücrenel farklılaşma, bağışıklık sistemi gibi birçok vücut metabolizması üzerinde etkisinin olduğu bilinmektedir. GDM ile D vitamini eksikliği ilişkisini inceleyen çalışmalar bulunmaktadır, ancak sonuçlar çelişkilidir. Bu çalışmanın amacı, toplumumuzda GDM gelişimi ile D vitamini eksikliği arasındaki ilişkiyi incelemektir.

Materyal- metod: Bu araştırma, vaka-kontrol grubunu içeren kesitsel bir çalışmadır. Şubat 2011 ve Eylül 2011 tarihleri arasında Dr. Lütfi Kırdar Kartal Eğitim ve Araştırma Hastanesi Kadın Hastalıkları ve Doğum ve Endokrinoloji ve Metabolizma Polikliniklerine başvuruda bulunan 129 gebe çalışmaya alınmıştır. Tüm gebelerin obstetrik öyküsü ile GDM risk faktörlerinin varlığı sorgulandı. 75 gr glukoz ile OGTT testi uygulandı. Test koşulu olarak 8 saatlik mutlak açlık arandı. Açlık, 1.saat, 2.saat venöz kan örnekleri alındı. OGTT testinde açlık ≥ 92 mg/dl, 1.saat ≥ 180 mg/dl, 2.saat ≥ 153 mg/dl değerlerinden birinin varlığında test pozitif olarak kabul edilerek GDM tanısı kondu.

Bulgular: 25-(OH) vitamin D değeri, GDM tanısı alanlarda $9,02 \pm 6,01$ ng/ml iken normal grupta ise $10,55 \pm 6,41$ ng/ml dir. D vitamini düzeyi GDM grubunda kontrol grubuna göre daha düşük bulunmasına rağmen istatistiki anlamlılık saptanmamıştır ($p > 0,05$). Çalışmaya alınan gebeler 25-(OH) vitamin D düzeylerine göre < 10 ng / ml, 10-20 ng/ml, > 20 ng/ml olarak sınıflandırıldığında gebelerden sadece % 8,6 sının D vitamini düzeyinin 20 ng/ml den yüksek olduğu görülmüştür. 10-20 ng/ml düzeyindeki toplam gebe sayısı %32; < 10 ng/ml ise % 59,4 'dür. GDM tanılı hastaların % 66,2 sinde ve normal gebelerin %47,9 unda D vitamini düzeyi < 10 ng / ml' dir.

Sonuç: Çalışmamızda GDM' li gebelerde D vitamin düzeyi daha düşük bulunmasına rağmen istatistiki anlamlılık saptanmamıştır. GDM ile D vitamini düzeyi ilişkisini gösterebilmek için daha geniş gruplarda, karıştırıcı faktörlerin detaylandırıldığı prospektif çalışmalara ihtiyaç duyulmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Gestasyonel Diyabetes Mellitus; D Vitamini

Gonadotoksik Kemoterapi Almış ve Kür Sağlanmış Çocukluk Çağı Kanseri Hastalarında Puberte, Sekonder Seks Karakterleri ve İnhibin B İlişkisi

Gülsüm Kadioğlu Şimşek^{1*}, Emel Ünal^{2*}, Nurdan Taçyıldız^{2*}, Handan Dinçaslan^{2*}, Gülsan Yavuz^{2*}, Zeynep Şıklar^{3*}, Merih Berberoğlu^{3*}

¹*Sağlık Bilimleri Üniversitesi Ankara Zekai Tahir Burak Kadın Sağlığı Eğitim Araştırma Hastanesi*

²*Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi Çocuk Hematoloji Onkoloji Bilim Dalı*

³*Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi Çocuk Endokrinoloji Bilim Dalı*

**Corresponding author: Gülsüm Kadioğlu Şimşek*

Özet

Giriş: Çocukluk çağında gonadotoksik tedavi almış ve iyileşmiş hastalarda tedaviye bağlı olarak ortaya çıkan gonad fonksiyon bozukluğu, puberte ve sekonderseks karakterleri etkilenmesinin araştırılması amaçlandı.

Hastalar ve Yöntem: Çalışmaya Hodgkin lenfoma, Hodgkin dışı lenfoma, Akut Lösemi, Osteosarkom ve Rabdomyosarkom tanıları ile gonadotoksik tedavi almış, remisyonda olan 33 erkek, 22 kız hasta dahil edildi. Tanı sırasında hastaların ortalama yaşları 9.7±2.9yıl (2-15 yaş), tedavi bitiminden sonra geçen süre ise ortalama 4.75±2.1(1-10) yıldır. Hastalarda gonad fonksiyonları, öykü, fizik inceleme, antropometrik değerlendirme, puberte evrelemesi, kemik yaşı, serum bazal gonadal hormon düzeyi ölçümleri, sekonder seks karakterleri gelişimi göz önüne alınarak değerlendirildi. Sonuçlar yaş grubu uygun, sağlıklı, gönüllü kontrol grubu olguları ile karşılaştırıldı.

Sonuçlar: Hastaların tümünün pubertal gelişimleri takvim yaşı ile uyumlu olarak tamamlanmış idi. Kız hastalarda kontrol grubuna göre sekonder seks karakterleri ve puberte ilerlemesi açısından fark bulunmadı.(P>0.05) Kız hasta grubumuzda kontrol grubuna göre bazal FSH düzeyi sınırdan yüksek bulunmasına rağmen (P:0.025), puberte zamanlamaları normaldi, ortalama menarş yaşı 12.1 idi, hiçbirinde puberte gecikmesi ve amenore saptanmadı. Kız hastalarımızda serum İnhibin B düzeyinde kontrol grubuna göre anlamlı farklılık saptanmadı.(p) Erkek hastalarımızda puberte zamanlaması ve yaşa uygun pubertal gelişim normalken erişkin tipi kıllanmada kontrol grubuna göre anlamlı gecikme olduğu görüldü,(P:0.002) hormon düzeylerine bakıldığında ise FSH düzeylerinde fark saptanmazken İnhibin B düzeylerinde kontrol grubuna göre anlamlı düşüklük saptandı. (P:0.022) Erkek hasta grubumuzda gonadal disfonksiyonun tek belirtici olarak İnhibin B düşüklüğü gösterildi. İnhibin B düşüklüğü ile, tanı yaşı, tedavi süresi, tedavi bitiminden sonra geçen süre, hastalık tipi, kullanılan gonadotoksik ajan ve diyafram altı radyoterapi uygulaması ile anlamlı bir ilişki göstermedi. Diyafragma altına RT alan hasta sayımızın yetersiz olması nedeniyle tedavide kullanılan RT'nin gonadotoksikiteye katkısı hakkında tam bir yorum yapılamamıştır.

Tartışma: Erkek hasta grubumuzda kontrol grubu ile karşılaştırıldığında normal pubertal zamanlama ve ilerleme ile birlikte normal serum FSH ve testosteron düzeyleri saptanmışken,

serum İnhibin B'nin düşük bulunması, bu parametrenin gonadal toksisiteyi göstermede erken ve duyarlı bir belirteç olduğunu düşündürmektedir.

Anahtar Kelimeler: Kemoterapi, Gonadotoksisite, İnhibin, Puberte

Graves Hastalığı Tedavisi: Üçüncü Merkez Deneyimi

Zafer Pekkölçay¹ * , Şadiye Altun Tuzcu²

¹Dicle Üniversitesi Tıp Fakültesi Erişkin Endokrinoloji, Diyarbakır, Türkiye

²Sağlık Bilimleri Üniversitesi Diyarbakır Gazi Yaşargil Eğitim Araştırma Hastanesi Nükleer Tıp Kliniği
Diyarbakır, Türkiye

*Sorumlu yazar: Zafer Pekkölçay

Özet

Amaç: Graves hastalığının primer tedavisi ülkeden ülkeye merkezden merkeze değişmektedir. Bu çalışmada üçüncü basamak bir endokrin merkezinde graves hastalığı nedeniyle takip edilen hastaların tedavi özellikleri araştırılacaktır.

Metod: Bu retrospektif çalışmada üçüncü basamak erişkin endokrinoloji merkezine başvuran graves hastalığı tanılı hastaların dosyaları incelendi. Graves hastalığı nedeniyle tedavi uygulanan hastaların demografik özellikleri ve aldıkları primer tedaviler kayıt altına alındı.

Bulgular: Graves hastalığı tanısı olan hasta sayısı 98 olarak bulundu. Kadın hasta sayısı 52(%53,1) idi. Hastaların yaş ortalaması 41,55±12,63(18-68) olarak bulundu. Sadece medikal tedavi alanların sayısı 56(%58), radyoaktif iyot tedavisi alanlar 22(%22), cerrahi tedavi alanlar 20(%20) olarak bulundu. Cerrahi uygulanan hastaların 9'u(%45) kadın, 11'i(%55) erkekti. Ortalama yaş 34,90±11,58(20-61). Cerrahi tedavi nedenleri diğer tedavilerin başarısızlığı 7 hasta(%35), büyük volümlü tiroid bezi 9 hasta (%45), malignite şüphesi 4(%20) olarak bulundu. Toplam 4 hastada malignite saptandı.

Sonuç: Deneyimli endokrin merkezinde graves hastalığının primer tedavisi antitiroid ilaçlardır. Büyük hacimli tiroid bezi ve diğer tedavilerin başarısızlığı cerrahi tedavinin en sık nedenidir. Graves hastaları deneyimli merkezlerde uygun şekilde tedavi edilmelidir.

Anahtar Kelimeler: Graves Hastalığı, Tedavi, Deneyimli Merkez

Graves' Disease Treatment: Tertiary Center Experience

Abstract

Objective: Primary treatment of Graves' disease varies from country to center. In this study, the treatment characteristics of the patients who were followed for graves disease in a tertiary endocrine center will be investigated.

Method: In this retrospective study, the files of patients with graves' disease admitted to the tertiary adult endocrinology center were examined. The demographic characteristics of the patients treated with Graves' disease and the primary treatments they received were recorded.

Results: The number of patients with Graves' disease was 98. The number of female patients was 52 (53.1%). The mean age of the patients was 41.55 ± 12.63 (18-68). Primary 56 (58%) patients received medical treatment, 22 (22%) received radioactive iodine and 20 (20%) patients who received surgical treatment. Nine (45%) of the patients who underwent surgery were female and 11 (55%) were male. The mean age was $34,90 \pm 11,58$ (20-61). The reasons for surgical treatment were failure of other treatments, 7 patients (35%), large volume thyroid gland 9 patients (45%), suspicion of malignancy 4 (20%). A total of 4 patients had malignancy.

Conclusion: The primary treatment of graves' disease in the experienced endocrine center is antithyroid drugs. The failure of large volume thyroid gland and other treatments is the most common cause of surgical treatment. Graves patients should be treated appropriately in experienced centers.

Keywords: Graves Disease, Treatment, Experienced Center

Graves Hastalığında Ampirik Raı Tedavisinin Etkinliği

Mehmet Bozkurt¹ *

¹TC SBÜ Dışkapı Yıldırım Beyazıt Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Ankara

*Sorumlu yazar: Mehmet Bozkurt

Özet

AMAÇ: Radyoaktif iyot (RAİ) tedavisi, Graves hastalığı (GH) olarak da isimlendirilen diffüz toksik guatrda 1940'lı yıllardan beri güvenle kullanılmaktadır. Tedavi dozu ampirik (sabit) doz seçimi veya kişiye özel doz hesaplaması (dozimetrik yöntem) olarak iki yöntemle belirlenebilmektedir. Bu çalışmada amacımız kendi serimizde GH'de ampirik doz verilen hastalarda tedavi etkinliğini değerlendirmektir.

MATERYAL-METOD: 2013-2018 tarihleri arasında GH tanısı ile RAİ tedavisi için bölümümüze yönlendirilen, yaş ortalaması 53,2±13,7 (23-79) olan 48 hasta (40 K, 8 E) retrospektif olarak değerlendirildi. 20 (%42) hastaya 10 mCi, tiroid glandı belirgin hiperplazik olan 28 (%58) hastaya 15 mCi RAİ verilmişti. 1 yıl sonraki takiplerinde antitiroid tedavi almadan ötiroid veya hipotiroidi olan hastalarda tedavi başarılı kabul edildi.

BULGULAR: Tedavi sonrası takiplerde 38 (%79,2) hasta ötiroid ve 4 (%8,3) hasta hipotiroidi idi. 6 (%12,5) hasta hipertiroidi idi. 10 mCi alan hastaların %10'unda, 15 mCi alan hastaların %14,3'ünde tedavi sonrası takiplerde hipertiroidi gözlemlendi (p=1,0). Hipertiroidi olan hastaların TSH'ı alt sınırın hafif altında, sT3 ve sT4 normal idi (subklinik hipertiroidi). Hiçbir hastada aşikar hipertiroidi izlenmedi ve ikinci bir tedavi dozu verilmedi. Hastaların tedavi sonrası TSH ortanca değeri 1,74 (%25-75 aralık: 0,57-3,65) olarak saptandı. Tedavi uygulanan hastaların takiplerinde %87,5'inde tedavinin başarılı olduğu görüldü.

SONUÇ: GH'de RAİ tedavisi etkin bir tedavi yöntemidir. Uzun süreli antitiroid ilaç kullanımına bağlı yan etkiler izlendiğinde, antitiroid ilaç tedavisi başarısız olduğunda, cerrahi veya medikal tedavi kontrendike olduğunda ve hasta cerrahi kabul etmediğinde ilk seçenek olarak RAİ tedavisi verilebilmektedir. Tedavi etkinliğinde verilen doz önemlidir. Doz seçiminde ampirik veya dozimetrik hesaplama tercih edilebilir. Ampirik doz uygulamasında bir formül hesaplamasına gerek olmadığından pratik bir yöntemdir. Çalışmamızda 5 yıllık hasta serimizde ampirik doz ile GH tedavisinin başarısı yüksek bulunmuştur.

Anahtar Kelimeler: Graves Hastalığı, Hipertiroidizm, Tedavi Etkinliği

Hemofagositik Lenfhistiositozisli Hastalarda Terapotik Plazma Değişiminin Laboratuvar Parametrelerine Etkisi

Arzu Oto¹ *

¹SBÜ. Bursa Yüksek İhtisas Eğitim Araştırma Hastanesi

*Sorumlu yazar: Arzu Oto

Özet

Hemofagositik lenfhistiositoz(HLH), CD8+T hücrelerinde ve NK hücrelerde granül bağımlı sitotoksik aktivitede genetik defektlerle ya da infeksiyon, malignensi, romatolojik hastalıklar gibi farklı uyarılarla oluşan aşırı inflamasyon sendromudur. Herediter HLH'li olguların çoğunda hastalığın tekrarlamasını önlemek için hematopoetik kök hücre transplantasyonu (HSCT) gereklidir. Fakat HSCT için donör bulunması uzun zaman almaktadır. Hastalar bu arada HLH-2004 tedavi protokolünü almaktadır. Bazı hastalarda bu tedavi protokolü inflamasyonu baskılamakta yeterli olmamakta ve hastalar kaybedilmektedir. Bu tip hastalarda terapotik plazma değişimi(TPD) ile sitokinlerin uzaklaştırılması hastalığın aktivitesinde baskılanmayı sağlayabilmektedir. Amaç HLH tanısı ile izlenen ve ÇYBÜ izlemi sırasında TPD uygulanan hastalarımızın işlem öncesi ve sonrası hematolojik ve biokimyasal parametrelerinin karşılaştırılması amaçlandı. Yöntem Gaziantep Üniversitesi Tıp Fakültesi, Çocuk Yoğun Bakım Ünitesi'nde Aralık 2015-Temmuz 2017 tarihleri arasında primer ve sekonder HLH tanısı ile izlenen ve terapotik plazma değişimi uygulanan hastalar retrospektif olarak değerlendirildi. Hastaların yaşı, cinsiyeti, TPD işlem sayısı, TPD işleminden önce ve sonraki WBC, nötrofil sayısı, trombosit sayısı, MPV,ALT,AST,T.Bil, D.Bil,PCT, CRP düzeyleri kaydedildi. Bulgular Çalışmaya 5'i kız(%62.5), 3'ü erkek(%37.5) toplam 8 hasta alındı. Hastalara toplam 22 seans TPD uygulandı.İzlemde hastaların 6'sı (%75) yaşadı, 2'si(%25) altta yatan hastalıkları nedeniyle kaybedildi. Hastaların yaş ortalaması 24,8±29.4 ay (min:2, maks:75) idi. Ortalama PRISM skoru:23.71, PIM skoru:37.21, PMODS skoru:8.66 idi. Laboratuvar parametreleri karşılaştırıldığında işlem sonrasında WBC, nötrofil ve trombosit sayısında artış olduğu (sırasıyla p:0.003, p:0.002 ve p:0.032), Ferritin, ALT, AST, D.Bil, T.Bil ve INR değerlerinde azalma olduğu saptandı(p<0.05).(Tablo 2). PMODS skorundaki azalma istatistiksel olarak anlamlı bulundu(8.66 ve 7.83, p:0.001). Sonuç: HLH'li hastalarda, makrofajların, NK hücrelerinin ve sitotoksik lenfositlerin devamlı aktivasyonu, bu hücrelerde aşırı sitokin yapımına yolaçar. Bu sitokinler multiorgan disfonksiyonundan ve yüksek mortaliteden sorumludur TPD, sirküle inflamatuvar mediatörleri azaltarak HLH'de klinik ve laboratuvar bulguları düzeltebilir. TPD, geleneksel tedavilere yanıt vermeyen HLH olgularında kök hücre nakli yapıncaya kadar hızlı iyileşme sağlayıp hastayı hayatta tutmak için iyi bir yöntem olabilir.

Anahtar Kelimeler: Hemofagositik Lenfhistiositozis, Terapotik Plazma Değişimi, Laboratuvar

Hepatit C Enfeksiyonunun Değişik Evrelerinde Serum Leptin Seviyesi

Özdal Ersoy¹ *

¹Acıbadem Üniversitesi Tıp Fakültesi
*Sorumlu yazar: ozdal ersoy

Özet

Giriş&Amaç: Hepatit C, hepatotropik flavivirüs enfeksiyonunun sebep olduğu, karaciğerin akut veya kronik nekroinflamatuvar bir hastalığıdır. Kronik karaciğer hastalarında leptinin fibrogenez üzerinde etkileri olduğu, stellat hücrelerden salınarak profibrogenik bir rol oynadığı anlaşılmıştır. Çalışmanın amacı; normal ve yüksek transaminazlı kronik C hepatiti, HCV'ye bağlı karaciğer sirozu ve sağlıklı kontrol grubu arasında serum leptin seviyelerini tespit edip gruplar arasında fark olup olmadığını karşılaştırmak ve serum leptin seviyelerinin, kronik hepatit C hastalarında karaciğer biyopsisi sonucunda elde edilen histopatolojik bulgular ile ilişkisini araştırmak ve sonuç olarak serum leptin seviyesinin karaciğer fibrozisini gösterebilen girişimsel olmayan bir belirteç olup olamayacağını araştırmaktır.

Materyal&Metod: Gastroenteroloji polikliniğine takip ve tedavi amacıyla başvuran normal (15 hasta) ve yüksek (15 hasta) transaminaz düzeyli kronik hepatit C ve HCV'ye bağlı karaciğer sirozu (15 hasta) tanısı almış hastalarla ve hastanemiz kan merkezine başvurmuş, HbsAg (-) ve Anti HCV (-) olan, alkol kullanımı ve bilinen karaciğer hastalığı ve malignitesi olmayan ve hasta grubuna yaş ve cinsiyet ve BMI açısından uyan, sağlıklı kan dönerlerinden seçilmiş 15 sağlıklı gönüllü, toplam 60 vaka, çalışmaya dahil edildi. Serumlarda leptin, "Biosource Leptin EASIA" kiti (Biosource-Belçika) ile EASIA (Enzyme Amplified Sensitivity Immunassay) yöntemi ile bakıldı. Çalışmaya katılan tüm kronik hepatit C ve normal transaminazlı C hepatitli hastalara karaciğer biyopsisi yapıldı ve karaciğer biyopsileri Modifiye Knodell Skorlama Sistemi ile değerlendirildi

Sonuç&Tartışma: HCV'ye bağlı kronik hepatit ve siroz gelişmiş hastalarda leptin seviyeleri, sağlıklı kontrollere göre anlamlı olarak daha yüksek bulundu ancak karaciğerdeki fibrozis evreleri ile siroz hastalarının Child skorları ile serum leptin seviyeleri arasında istatistiksel olarak anlamlı bağlantılar bulunmadı. Bu sebeple, kronik C hepatiti olan vakalarda karaciğer fibrozisini göstermede serum leptin seviyesi ölçümünün, girişimsel karaciğer biyopsisinin yerine kullanılması şimdilik çok uygun gözükmemektedir.

Not: Çalışmanın planlanması ve yürütülmesinde emeği geçen sayın hocam Prof Dr Mehmet Derya Onuk'a teşekkür ederim.

Anahtar Kelimeler: Hepatit C, Hcv, Leptin, Siroz, Biyobelirteç

Hipersensitive Pnömoni

Kerim Yeşildağ¹ * , Turgut Teke² *

¹Konya İl Sağlık Müdürlüğü Konya Numune Hastanesi

²Konya Necmettin Erbakan Üniversitesi Meram Tıp Fakültesi Göğüs Hastalıkları A.B KONYA

*Sorumlu yazar: Krtim Yeşildağ

Özet

50 yaşında ev hanımı kadın hasta 2,5 yıldır olan, eforla artan progresif nefes darlığı varmış. İrritanlardan etkilenmiyormuş. Mmrc 3 (nefes darlığım nedeniyle düz yolda kendi yaşitlarımaya göre daha yavaş yürümek ya da ara ara durup dinlenmek zorunda kalıyorum) tarifliyor. Öksürük aynı süredir varmış ara ara tek tük oluyormuş. Balgam yeşil renkli 20-30 cc/gün kadar oluyormuş, kokusuzmuş. Geniz akıntısı da arada oluyormuş. Bu şikayetlerle başvuran hasta ileri tetkik ve tedavi amacıyla kliniğimize yatırıldı. Olgunun 10 yıldır evinde sultan papağını besleme öyküsü mevcuttu. Ateş 36 oda havasında spo2 91 taşikardisi mevcuttu, hasta dispneik ve siyanoze görünümdeydi, solunum sistemi muayenesinde her iki hemotoraks bazallerde martı (squavk) sesleri alınıyordu.

Laboratuvar bulgularında: Hemoglobun 16.6, hemotokrit 50.3, plt 406.000, crp 1,39 polisitemisi mevcuttu diğer rutin biyokimya ve hemogram tetkikleri normaldi. Kollajen doku markerları negatif, rf:12,5 geldisolunum fonksiyon testlerinde (sft):beklenene göre zorlu vital kapasite (fvc): 54 birinci saniye zorlu ekspiratuar hacim (fev1): 63 % fev1 /fvc: 93,6 olarak bulundu. Hastanın difüzyon kapasitesi (Dlco) beklenene göre %59'du. Hastaya yapılan 6 Dk yürüme testinde (6dyt) başlangıç spo2:90 nabız:87 bitiş spo2:67 nabız:133 toplam mesafe 422m (beklenenin %78 i) olarak ölçüldü. Bronkoskopik incelemede endobronşiyal lezyon izlenmedi. Sağ orta lob segment içinden bronkoalveoler lavaj (bal) alındı. Genel olarak bronş mukozası hiperemik ve mikronodüler görünüm mevcuttu. Bal sıvısının hücresel analizinde alveoler makrofaj %20 lenfosit %68 nötrofil %5 eozinofil %5 bulundubal sıvısının asido-rezistan basil (arb) teksif kültür sonucu, nonspesifik bakteriyolojik incelemesi, mantar kültürü sonucu, aspergillus incelemesi sonucu menfi bulundu. Öykü ve bulgularla hastaya papağan beslemeye bağlı gelişen hipersensitivite pnömonisi tanısı konuldu. Papağan beslemenin sonlandırılması ve evin temizlenmesi konusunda gerekli bilgilendirme yapılan hastaya 1mg/Kg/Gün'den ıv prednisolon tedavisi başlandı. Tedaviden 2 hafta sonra 6 dyt tekrarlandı. Test başlangıç spo2:93 bitiş spo2:83 ve toplam mesafe 432 metreye çıktı.

Radyolojik bulgular: Bir hafta sonraki kontrol filmlerinde belirgin düzelme görüldü. Kronik öksürük ve uzun süreli nefes darlığı olan tedavi ile düzelmeyen çarpıntı ve polisitemi bulguları tespit edilen hastalarda ayrıntılı anamnez yapılmalı, çevre ve meslek maruziyeti sorgulanmalı, ayırıcı tanıda hipersensitivite pnömonisi akla getirilmelidir.

Anahtar Kelimeler: Hipersensitivite Pnömoni, Sft.

Hipertansiyon Hastalarında Mpv, Nötrofil/lenfosit ve Mpv/plt Oranı İlişkisi

Sonat Pınar Kara¹ *

¹Tekirdağ Namık Kemal Üniversitesi Tıp Fakültesi İç Hastalıkları ABD

*Sorumlu yazar: Sonat Pınar Kara

Özet

Giriş: Hipertansiyon(HT) ülkemizde ve tüm dünyada benzer oranlarda görülen en önemli ölüm nedenidir. Dünyada önlenbilir ölüm nedenleri içerisinde önde gelen risk faktörlerindedir. 2025 yılında HT prevalansının yaklaşık % 60 artacağı öngörülmektedir. HT erken tanı ve tedavi ile kontrol altına alınabilen, tedavi edilmediğinde hayati organlarımızı etkileyen, ölümcül komplikasyonları olabilen ciddi bir halk sağlığı sorunudur. HT aterosklerozun major risk faktörüdür. HT'da intravasküler basınç artışı ve gerilme ile ateroskleroza zemin hazırlar. Kan akımının endotele yaptığı mekanik kuvvet sonucu endotel hasarı gelişir. Nötrofil/lenfosit oranı(NLO), otoimmün romatizmal hastalıklar, kolorektal kanserler ve kardiyovasküler hastalıklar(KVH) gibi bir çok hastalıkla arasında ilişki olduğunu gösteren çalışmalar mevcuttur. Büyük trombosit(PLT)'ler daha aktiftirler ve artmış ortalama trombosit hacmi(MPV) prombotik etkisi etkinin daha fazla olduğunu gösterir. MPV/PLT oranı akut koroner sendromları prognostik gösterge olarak kullanılmaktadır.

Amaç: NLO, MPV ve MPV/PLT oranı kullanarak HT'nun sebep olduğu kardiyovasküler morbidite ve mortalite oranlarını öngörebilmeyi amaçladık.

Metotlar: Çalışmaya hastanemiz İç Hastalıkları ve Nefroloji kliniğinde takipli 57 HT ve 34 kontrol sağlıklı birey dahil edildi. Hastaların ayrıntılı fizik muayeneleri yapıp yaş, vücut kitle indeksi, biyokimya verileri, ambulator kan basıncı monitorizasyonu(AKBM) ve ofis kan basıncı değerleri kayıt altına alındı. İstatistiksel analizde kontrol ve hipertansif grubun demografik ve laboratuvar verileri karşılaştırıldı.

Bulgular: Hipertansif(N:57) ve normotansif(N:34) hastaların NLO, MPV ve MPV/PLT oranı ile kontrol grubu arasında yapılan korelasyon analizinde istatistiksel olarak anlamlı farklılık saptanmamıştır.

Sonuç: Çalışmamıza dahil edilen 57 yeni tanı HT hastasında MPV, NLO ve MPV/PLT oranında istatistiksel olarak anlamlı farklılık bulunmadı. Hasta sayımızın daha az olması veya hastalarımızın yeni tanı HT olmasının etken olabileceği düşünüldü. Bu hasta grubunda daha geniş ölçekli çalışmalara ihtiyacımız vardır.

Anahtar Kelimeler: Hipertansiyon, NLO, MPV, MPV/PLT

Hipertiroidi Tanısı ile İzlenen Çocuk ve Ergenlerin Klinik Özellikleri ve Uzun Dönem İzlem Sonuçları

Özlem Kara¹ *

¹SBÜ Bursa Yüksek İhtisas Eğitim Araştırma Hastanesi
*Sorumlu yazar: Özlem Kara

Özet

Amaç: Hipertiroidi dolaşımında serbest tiroid hormonlarının artması sonucu oluşan bir hastalıktır. Bu çalışmada hipertiroidi tanısı alan 0-18 yaş arası hastaların klinik özellikleri, etyolojik dağılımı, tedavi şekli ve sürecinin değerlendirilmesi amaçlanmıştır.

Yöntemler: Çocuk endokrin kliniğinde Ocak 2015-Ocak 2019 tarihleri arasında hipertiroidi tanısı almış, tanı anında bilgilerine ulaşılabilen ve takiplerine düzenli gelen hastaların demografik verileri, fizik muayenesi, başvuru şikayeti, aile öyküsü, ilaç başlama durumu, remisyon durumu ve süresi, başvuru laboratuvar bulguları dosya kayıtlarından geriye dönük olarak değerlendirildi. Hastaların geliş şekilleri laboratuvar verilerine göre subklinik hipertiroidi (baskılanmış TSH ile birlikte normal sT3 ve sT4 düzeyleri) ve belirgin hipertiroidi (baskılanmış TSH ile birlikte yüksek sT3 ve sT4 düzeyleri) olarak ayrıldı. Hastalar klinik durumlarına göre hashimoto tiroidi (HT), Graves hastalığı (GH) ve TSH reseptör gen mutasyonu (TRGM) olarak ayrıldı.

Bulgular: Çalışmaya 47 hasta (42 kız, 5 erkek) alındı. Hastaların ortalama takip süresi 16 ay (12-26 ay) idi. Ortalama tanı yaşı 14.1±3.7 yıl (0.5-17.2 yıl) idi. Hastaların %89'u pubertaldi. Olguların %57'sinde aile öyküsü vardı. En sık karşılaşılan semptomlar çarpıntı, tremor ve terlemeydi. Hastaların fizik muayenesinde %47'sinde guatr mevcuttu. Bu hastaların %68'inde evre 2 tiromegali vardı ve 8'inde ekzoftalmus mevcuttu. Hastaların %23'ü subklinik hipertiroidi, %77'si belirgin hipertiroidi şeklinde başvurdu. Çalışmadaki hastaların 25'i HT, 18'i GH ve 4'ü TRGM idi. Başvuruda sT3 düzeyi yüksek olanların çoğunluğu GH grubu oluşturmaktaydı (p=0.002). Subklinik hipertiroidi ile başvuran hastaların büyük kısmı HT tanılı hastalardı (p=0.01). TRGM olan hastaların tanı yaşı belirgin küçüktü (p<0.001). Hashimoto tiroidili hastaların GH ve TRGM hastalarına göre remisyon oranı daha fazlaydı (p<0.001). Aynı zamanda HT'li hastaların izleminde %68'i ötiroid olurken %16'sı hipotiroidik olmuştu. Guatrı olan (p=0.005) ve başvurudaki sT3 ve sT4 düzeyleri fazla olan (p<0.001) hastaların remisyon görülme sıklığı azalmaktadır.

Sonuç: Hipertiroidi kliniği ile gelen hastaların tanı ve izlem sırasındaki klinik ve laboratuvar bulguları belirgin farklılıklar göstermektedir. Bu nedenle hastaların yakın izlemi önemlidir.

Anahtar Kelimeler: Çocuk, Hipertiroidi, Remisyon

Clinical Features of Children and Adolescents With Hyperthyroidism and Long Term Follow-Up Results

Abstract

Aim: In this study, we aimed to evaluate the clinical features, etiologic distribution, treatment modality and the process of the patients aged 0-18 years with the diagnosis of hyperthyroidism.

Method: Demographic data, physical examination, complaints, family history, remission status and duration of the study, remission status and duration of the patients who were diagnosed with hyperthyroidism between January 2015 and January 2019 were evaluated retrospectively. The patients were divided into subclinical hyperthyroidism and marked hyperthyroidism according to laboratory data. Patients were divided into Hashimoto's thyroiditis (HT), Graves' disease (GH) and TSH receptor gene mutation (TRGM) according to their clinical status.

Findings: The study included 47 patients (42 female, 5 male). The mean follow-up period was 16 months (12-26 months). The mean age at diagnosis was 14.1 ± 3.7 years (0.5-17.2 years). 89% of the patients were pubertal. 57% of the patients had a family history. The most common symptoms were palpitations, tremor and sweating. In the physical examination of the patients, goiter was present in 47%. 23% of the patients presented with subclinical hyperthyroidism and 77% with apparent hyperthyroidism. 25 of the patients were HT, 18 were GH and 4 were TRGM. The majority of patients with high T3 levels had GH group ($p = 0.002$). Most of the patients presenting with subclinical hyperthyroidism were diagnosed with HT ($p = 0.01$). The diagnosis age of patients with RGM was significantly smaller ($p < 0.001$). Patients with HT had a higher remission rate than patients with GH and TRGM ($p < 0.001$). In the follow-up of patients with hashimoto thyroiditis, 68% were euthyroid and 16% were hypothyroid. The frequency of remission in patients with goiter ($p = 0.005$) and those with high levels of sT3 and sT4 ($p < 0.001$) was decreased.

Results: Clinical and laboratory findings of patients presenting with hyperthyroidism show significant differences. Therefore, close follow-up of patients is important

Keywords: Child, Hyperthyroidism, Remission

Hızlı Ardışık Entübasyon Protokolü ile Entübasyon Kararı Alınan Acil Servis Hastalarının Preoksijenizasyon Evresindeki Arteriyel Kan Gazı Değerlerinin İncelenmesi

Neslihan Ergün Süzer¹ *

¹Kocaeli Gebze Fatih Devlet Hastanesi

*Corresponding author: NESLİHAN ERGÜN SÜZER

Özet

Amaç: Hızlı ardışık entübasyon işlemi sırasında hastanın oksijen rezervinin sürenin kısıtlanması üzerine etkisi bulunmaktadır. Bu çalışmada acil serviste yapılan hızlı ardışık entübasyonun preoksijenizasyon evresindeki arteriyel kan gazı değerleri üzerine etkisinin incelenmesi amaçlanmıştır.

Yöntem: Çalışma prospektif, açık klinik deneysel araştırma olarak düzenlendi. İstanbul Eğitim ve Araştırma Hastanesi erişkin acil servisinde 2014 yılında 6 aylık dönemde hızlı ardışık entübasyon ile endotrakeal entübasyon uygulanan hastalar üzerinde yapıldı. Çalışmadan dışlama kriterleri hızlı ardışık entübasyon uygulanmasının kontrendike olduğu hastalar, çalışmaya katılmaya onam vermeyen hastalar, 18 yaş altı hastalar, çalışmaya alınan fakat hızlı ardışık entübasyon sırasında kardiyak arrest gelişen hastalar, endotrakeal entübasyon öncesi veya preoksijenizasyon döneminde arteriyel kan gazı hatası olan hastalar olarak belirlendi. Hastaların preoksijenizasyon dönemi öncesinde ve sonrasında ve entübasyon sonunda alınan arteriyel kan gazı değerlerindeki PaO₂ ve PaCO₂ değişimi incelendi ve değişkenler ile karşılaştırıldı.

Bulgular: Çalışmaya yaş ortalaması 69,9±18,6 yıl olan 46 (%68,7) erkek 21 (%31,3) kadın toplam 67 hasta dahil edildi. Preoksijenizasyon dönemi öncesi ve sonu alınan vital bulgular karşılaştırıldığında sistolik kan basıncı, diyastolik kan basıncı, ortalama arteriyel basınç ve solunum sayısında düşüş saptanırken nabız ve periferik SaO₂ değerlerinde artış saptandı. Arteriyel kan gazı değerleri ile karşılaştırıldığında preoksijenizasyon dönemi sonrası ve öncesi PaO₂ değerleri değişkenler ile karşılaştırıldığında fark olmadığı saptanırken, endotrakeal entübasyon sonrası PaO₂ değeri ile preoksijenizasyon dönemi sonundaki PaO₂ değeri arasındaki farkın preoksijenizasyon öncesi SaO₂ ve sınıflaması, arteriyel kan gazı SaO₂ değerleri arasındaki ilişki istatistiksel anlamlı bulundu.

Sonuç: Preoksijenizasyon dönemi sonrası PaO₂ değeri ile öncesindeki PaO₂ değeri arasındaki fark yaş, cinsiyet, vücut kitle indeksi ve sınıflaması, Glaskow kama skalası, preoksijenizasyon öncesi vital bulgular ve arteriyel kan gazı bulguları ve preoksijenizasyon döneminde verilen solutma sayısı, preoksijenizasyon süresi, oral havayolu kullanımı ve hava kaçağı varlığından etkilenmemektedir.

Anahtar Kelimeler: Hızlı Ardışık Entübasyon, Preoksijenizasyon, Acil Servis.

Impact of Rapid Sequence Intubation On Arterial Blood Gases During Preoxygenation Phase Performed in a Hospital Emergency Department

Abstract

Purpose: The purpose of this study is to examine the impact of the fast consecutive intubation on the arterial blood gas values at the preoxygenation phase, within the context of a training and research hospital in Istanbul.

Method: The research design of the study has been in the form of an open clinical experiment. The research has been applied on a selected sample comprising of patients receiving endotracheal intubation treatment with fast consecutive intubation for a period of 6 months, between March-September 2014 at the adult emergency ward of Istanbul Training and Research Hospital. Herewith the exclusion criteria have been determined for those patients who have been identified as fast consecutive intubation application contraindicated, those who have not approved to be included in the study, who are below 18 years of age, those who have formerly been included in the study but who have developed a cardiac arrest during the application of fast consecutive intubation or those who had arterial blood gas errors either before the endotracheal intubation or during the preoxygenation phase. The variation between the PaO₂ and PaCO₂ of the arterial blood gas values before and after the patients' preoxygenation phase and by the end of the intubation has been examined and compared with the variables.

Results: A total number of 67 patients with an average of age 69,9±18,6; 46 (68,7 %) male and 21 (31,3 %) female were included in the study. When the vital signs gathered before and by the end of the preoxygenation phase were compared, a decrease was observed in systolic blood pressure, diastolic blood pressure, average arterial pressure and respiratory rate while an increase in both pulse and peripheral SaO₂ values. While no difference was observed between the PaO₂ values and the variables, the relationship between the SaO₂ before the preoxygenation and its classification of the difference between the PaO₂ value measured after the endotracheal intubation and the PaO₂ value measured by the end of the preoxygenation phase and the arterial blood gas SaO₂ values has been found as statistically significant.

Conclusion: The difference between the PaO₂ value measured before and after the preoxygenation is not affected by age, sex, body mass index and classification, Glasgow coma scale, vital signs and arterial blood gas findings gathered before the preoxygenation, respiration rate during the preoxygenation phase, the length of preoxygenation, oral air passage usage and air leakage.

Keywords: Fast Consecutive Intubation, Preoxygenation, Emergency Ward.

Huzursuz Bacaklar Sendromunda Baş Ağrısı Prevalansı ve Yaşam Kalitesi Üzerine Etkisi

Rabia Gökçen Gözübatık Çelik¹ * , Mecbure Nalbantoğlu²

¹Prof Dr Mazhar Osman Ruh Sağlığı ve Sinir Hastalıkları Eğitim Araştırma Hastanesi Nöroloji Bölümü

²Bilim Üniversitesi Tıp Fakültesi Nöroloji Bölümü

*Corresponding author: R. Gökçen Gözübatık Çelik

Özet

Giriş/Amaç: Huzursuz bacak sendromu (HBS), bacaklarda anormal duyularla nitelenen sensorimotor, kronik bir bozukluktur. Popülasyonun %5-15'inde görülmektedir. Uyku bozukluklarının başağrısı(BA)ataklarını tetiklediği bilinmektedir. Ancak uyku bozukluğu nedenlerinin başağrısı hastalarındaki demografik özellikleri, prevalansı, mekanizması ve tedavisi ile ilgili çalışmalar sınırlı sayıdadır. Biz bu çalışma ile uyku bozukluğuna neden olan HBS'deBA prevalansını ve baş ağrısı özelliklerini belirlemeyi ve bu durumun yaşam kalitesi üzerine etkilerini araştırmayı amaçladık.

Metod: Hastanemiz Nöroloji polikliniğinde HBS tanısı alan 18 yaş üstü 62 hasta ve 45 sağlıklı kontrol çalışmaya dahil edildi. HBS değerlendirme ölçeği, HBS şiddet skalası, BA-şiddeti için VAS ağrı skalası uygulandı. Uyku apne kliniği(OSAS)/şüphesi olanlar çalışmaya alınmadı. Demografik veriler, baş ağrısı/HBS şiddeti özelliklerini içeren form ile hastalar değerlendirildi. Ayrıca tüm katılımcılara SF36 Yaşam kalitesi ölçeği uygulandı.

Sonuçlar: SPSS 18 ile değerlendirildi. Sonuçlar: 39'u kadın toplam 62 hasta çalışmaya dahil edildi. Ortalama yaş 31 ± 10.21 yılı (min:18;max44 yıl) Kontrol grubuna göre HBS'li hastalarda baş ağrısı sıklığı daha fazlaydı ve baş ağrı şiddeti daha yüksekti($p=0.000$) HBS hastalarındaki BA özelliğinin, özellikle öğleden sonra her iki frontal bölgede zonklayıcı karakterde olduğu dikkati çektii $p \leq 0.005$. HBS şiddeti ile BAşiddeti pozitif korele ve anlamlı idi. $p \leq 0.005$. Yaşam kalite skorları HBS hastalarında kontrol grubuna göre anlamlı düşük izlenmiş olup ($p \leq 0.005$), BA olanlarda bu skorlar en düşük bulundu. $p \leq 0.005$ Tartışma: HBS uyku uyku kalitesini bozarak baş ağrısı nedenlerinden biri olarak karşımıza çıkabilir. OSAS'dan farklı olarak öğleden sonra bifrontal ba olan/şiddetlenen hastalarda ikincil nedenler arasında HBS'nin de akla gelmesi, HBS tedavisinin de göz önünde bulundurulması önemlidir.

Anahtar Kelimeler: Huzursuz Bacaklar Sendromu, Baş Ağrısı, Yaşam Kalitesi

İdiopatik Hafif Karpal Tünel Sendromu Olan Hastalarda Farklı Elektrodiagnostik İncelemelerin Duyarlılığı

Selma Eroğlu¹ * , Lale Aktekin² * , Hatice Bodur² *

¹Afyon Sağlık Bilimleri Üniversitesi Tıp Fakültesi Fiziksel Tıp ve Rehabilitasyon Anabilim Dalı
²Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi Tıp Fakültesi Fiziksel Tıp ve Rehabilitasyon Anabilim Dalı
*Sorumlu yazar: Selma Eroğlu

Özet

Amaç: Karpal Tünel Sendromu (KTS) en sık görülen tuzak nöropatisidir. Tanısı klinik bulgularla konabilir, ancak tanıyı doğrulamak ve tedaviyi planlamak için elektrodiagnostik çalışmalara ihtiyaç vardır. Bu çalışmada, idiyopatik hafif KTS'li hastalarda klinik semptomlar ve testler ile elektrodiagnostik testlerin duyarlılığını değerlendirmek amaçlandı.

Gereç ve Yöntem: Çalışmaya 75 idiyopatik hafif KTS tanılı hasta (90 el) ve 15 sağlıklı gönüllü (30 el) alındı. Hastalarda median sinir innervasyon alanında ağrı, parestezi, elde güçsüzlük, gece uyuşması, gece ağrısı ve elleri silkeleme ile şikayetlerde rahatlatma semptomları sorgulandı; Tinel ve Phalen testleri yapıldı. Elektrodiagnostik incelemede; median sinir motor, miks, 1-2-3-4. parmak ve avuç içi duyuşal iletim çalışmaları, ulnar sinir motor, miks ve 5.parmak duyuşal iletim çalışmaları, median ve ulnar F dalgası, radial sinir 1.parmak duyuşal iletim çalışması yapıldı. 1, 2, 3 ve 4.parmak ve avuç içi median duyuşal distal latansları ve iletim hızlarının; Karşılaştırmalı elektrodiagnostik testlerden 1.parmaktan median-radial duyuşal distal latans farkının, 4.parmaktan median-ulnar duyuşal distal latans farkının, 2-5, 3-5, 4-5. parmaklar arasında median-ulnar duyuşal distal latans farklarının; median ve ulnar F dalgası latans farklarının duyarlılığı hesaplandı.

Bulgular: İdiopatik hafif KTS'li hastalarda en sık rastlanan semptom parestezi (%95,6) ikinci sıklıktaki semptom gece uyuşması (%88,8) idi. Phalen testi ve Tinel testi testinin duyarlılığı sırasıyla %67,8 ve %56,7 olarak bulundu. Elektrodiagnostik testlerin sonuçları değerlendirildiğinde, 1.parmak-bilek ve avuç içi-bilek segmenti duyuşal iletim hızı çalışmaları %98,9 ile duyarlılığı en yüksek testler olarak bulundu. Bakılan karşılaştırmalı çalışmalardan 4-5.parmak median- ulnar duyuşal distal latans farkı, %93,3 ile en duyarlı karşılaştırmalı test olarak tespit edildi. Median ulnar F latans farkı duyarlılığı en düşük test (%38.9) olarak saptandı.

Sonuç: Hafif düzeyli KTS'li hastaların tanısında en duyarlı elektrodiagnostik testler 1.parmak ve avuç içi duyuşal iletim hızıydı. 4-5 parmak median ulnar duyuşal distal latans farkı diğer karşılaştırmalı sinir iletim çalışmalarından daha duyarlıydı.

Anahtar Kelimeler: Karpal Tünel Sendromu, Elektrodiagnostik Testler, Duyarlılık

İdrar Kültürlerinden Üretilen Mikroorganizmalar ve Antibiyotik Duyarlılıkları

Kemal Mağden¹ *

¹Gebze Fatih Devlet Hastanesi
*Corresponding author: Kemal Mağden

Özet

Amaç: Toplumda sıklıkla rastlanan üriner sistem enfeksiyonlarının ve Eshcherichia coli başta olmak üzere hemen tüm patojenlerde son 10 yıllık süre içindeki giderek artan antibiyotik direnci geliştiğinin retrospektif bir çalışmada gösterilmesi.

Yöntem: Bu çalışmada Gebze Fatih Devlet Hastanesinde Ocak 2009 ile Aralık 2018 tarihleri arasında yapılan idrar kültürleri ve hastaların demografik özellikleri, idrar kültürünün gönderildiği yer (yoğun bakım ve yoğun bakım dışı) antibiyotik direnç oranları incelendi. İstatistiksel analizler SPSS 20.0 programı kullanılarak yapıldı.

Bulgular: İdrar kültüründe üreme olan 6916 adet sonuç retrospektif olarak değerlendirildi. 18-30 yaş grubunda daha çok E. coli (%53,8) izole edilirken 71-80 yaş grubu hastalarda stafilokoklar (%18), E. coli (%17,7), pseudomonaslar (%12,3), klepsiella (%11,9), candidalar (%9,8), asinetobakterler (%18,2) ve enterokoklar (%4) olarak gözlemlenmiştir. 90 yaş üzerindeki hasta grubunda ise en sık olarak stafilokoklar (%14,7) ve asinetobakterler (%9) izole edilmiştir. Yoğun bakımdan gönderilen 3028 (%43,8) adet idrar kültüründe daha çok stafilokoklar (%23,6), klepsiellalar (%12), Candidalar (%8,5), pseudomonaslar (%12,8), asinetobakterler (%11,7) ve E. Coli (%9,4) izole edilirken yoğun bakım dışı servis ve polikliniklerden gönderilen 3888 (56,2) adet idrar kültüründe en çok E. coli (%57,2) üretilmiştir. 2009 dan 2018 e kadar olan yaklaşık 10 yıllık süre boyunca giderek artan bir antibiyotik direnci söz konusudur. Özellikle E.coli'de ampisilin ve ciprofloxacine karşı hızlı bir direnç artışı vardır. Fosfomisin ve nitrofurantoinine karşı ise daha az direnç, daha fazla bir duyarlılık söz konusudur. Son 4 yılda ciprofloxacine direncinde ciddi bir artış vardır.

Sonuç: Üriner sistem enfeksiyonlarının tedavisinde uygunsuz antibiyotik kullanımı, artan antibiyotik direncine ve tedavide başarısızlığa sebep olmaktadır. Son 10 yıl içinde İdrar kültürlerinden izole edilen patojenler incelendiğinde çok geniş bir spektrumda dağılması ve antibiyotik direncinde giderek artış gözlemlenmesi nedeniyle ampirik tedavinin yeniden gözden geçirilmesinde yarar vardır. Ampirik tedaviden çok kültür antibiyogram sonucuna göre tedavinin planlanmasının tedavi başarısını ve halk sağlığını olumlu yönde etkileyeceğini düşünmekteyim.

Anahtar Kelimeler: İdrar Yolu Enfeksiyonları, Kültür Antibiyogram, Antibiyotik Direnci,

İnfantil Başlangıçlı Multisistemik Nörolojik, Endokrin ve Pankreas Hastalığı Olgusu: Nadir Bir Ataksi, Güçsüzlük Nedeni

Ayfer Arduç Akçay¹ *

¹ Koç Üniversitesi Hastanesi

*Corresponding author: Ayfer Arduç Akçay

Özet

Amaç: İnfantil başlangıçlı multisistemik nörolojik, endokrin ve pankreas hastalığı (IBMNEPH), ilk kez 2014 yılında bir Türk ailenin iki üyesinde tanımlanmış olan bir hastalıktır. Peptidyl-tRNA hidrolase 2 (PTRH2) geninde mutasyon ile ilişkilendirilmiştir. İlk tanımlandığı hastalarda entellektüel yetersizlik, postnatal mikrosefali, büyüme geriliği, progressif ataksi, distal kas güçsüzlüğü, periferik demiyelinizan sensorimotor nöropati, sensorinöral sağırılık, ekzokrin pankreas yetersizliği, hipotiroidi ve karaciğer fibrozisi gösterilmiştir. Buna karşılık pankreas, karaciğer ve endokrin organların etkilenmediği hastalar tanımlanmakla birlikte puberte gecikmesi, miyopi, ağrı duyarsızlığı gibi farklı bulguların olduğu hastalarda saptanmıştır. Burada İnfantil başlangıçlı multisistemik nörolojik, endokrin ve pankreas hastalığı tanısı alan bir olgu sunulmaktadır. **Vaka:** 13 yaşında kız olgu, dengesizlik, güçsüzlük şikayetleri ile başvurdu. 23 aylık iken yürümeye başlayan hastanın konuşma geriliği nedeniyle tetkik edilirken işitme kaybı ortaya çıkmış. 4 yıl önce dengesizliği farkedilmişti. Olgunun zor doğum öyküsü mevcut. Anne babası arasında üçüncü derece kuzen evliliği öyküsü olan olgunun babanın kuzeninde epilepsi öyküsü mevcuttu. Hastanın muayenesinde; ataksik yürüyüşü ve düşük ayağı mevcuttu. Dismetrisi mevcut, disdiadokinezi belirgin değil. Ekstremitelerde derin tendon refleksleri alınamıyordu. Alt ve üst ekstremitelerde distalde kas gücü 2-3/5, ellerde kontraktüre gidış vardı. Hastanın karaciğer ve böbrek fonksiyon testleri, kan şekeri normal. Kranial MR: Ağır serebellar atrofi Spinal MR da; spinal kord içerisinde C5 ve C7 düzeylerinde ince syringohidromiyelik kavite saptandı. EMG; üst ve alt ekstremitelerde motor ve duysal liflerin etkilendiği aksonal polinöropati saptandı. Hastanın polinöropati etiyolojisine yönelik yapılan tüm ekzom dizileme analizinde PTRH2 geninde p.Ala91GlyfsTer13 (c.272_273delCT) mutasyonu homozigot olarak bulundu. Anne ve babada yapılan genetik tetkiklerinde aynı mutasyon heterozigot olarak saptandı. Hastaya İnfantil başlangıçlı multisistemik nörolojik, endokrin ve pankreas hastalığı tanısı konuldu. **Sonuç:** Yeni tanımlanmış olan hastalarla birlikte klinik fenotipin genişlediği ve PTRH2 varyantlarına bağlı klinik heterojenitenin saptandığı, çok nadir görülen IBMNEPH, polinöropati ve serebellar atrofi bulguları ile başvuran olgularda öntanı olarak düşünölmelidir.

Anahtar Kelimeler: Ataksi, Polinöropati, Pth2

Intramusküler Avil Enjeksiyonu Sonrası Gelişen Deliryum

Kaan Çelik¹ *

¹Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi Tıp Fakültesi Acil Tıp Anabilim Dalı

*Sorumlu yazar: Kaan Çelik

Özet

Deliryum herhangi bir nedenle bütün beynin kısa bir sürede yaygın olarak etkilenmesi, bozulması ile ortaya çıkan, bilincin, başka bilişsel yetilerin, davranışın ağır derecede bozulduğu bir sendromdur. Deliryum acil servislerde, dahili ve cerrahi yoğun bakımlarda, yanık birimlerinde oldukça sık görülür. OLGU: 24 yaşında erkek hasta yakınlarını tanıyamama, ajitasyon, anormal hal ve hareketler sebebiyle getirildi. Hikayesinde, yaklaşık 4 saat öncesinde arı sokması sonrası vücutta kızarıklık ve kaşıntı nedeniyle hastaneye götürülmüş, orada yapılan enjeksiyon sonrası hasta taburcu edilmiş. Eve gittikten yaklaşık bir saat sonrası yakınlarını tanıyamama, küfürlü konuşma, huzursuzluk, ajitasyon şikayetleri olması üzerine hastanemize getirildi. Fizik muayenesinde, genel durum orta TA: 130/80 mm/Hg, Nabız: 96/dk, SpO2:95, bilinç açık, GKS:15, yer, zaman ve kişi oryantasyonu bozuk (nerde olduğunu ve zaman kavramını bilmiyor, aile bireylerinden bir kısmını tanımıyor, bir kısmını başkası sanıyor) , kooperasyon kısıtlı, huzursuz ve ajite idi. Herhangi bir ilaç, madde (sigara dahi) ve alkol kullanım öyküsü yok. Travma öyküsü yok, bilinen metabolik hastalığı yok. Dış merkezde Avil (İm) uygulandığı öğrenildi. Hasta müşahadeye alındı, oksijen desteği ve iv hidrasyona başlandı. Ajitasyonu için Halloperidol, sedasyon amaçlı lorezepam yapıldı. Etiyolojik nedene yönelik biyokimya, hemogram, kan gazı, idrarda madde taraması, Beyin BT ve Beyin MR tetkikleri yapıldı ve patolojik bulgu saptanmadı. Etiyoloji, yapılan antihistaminik tedaviye bağlandı. Takibinin 12-13. saatinde semptomlar geriledi. Yer, zaman ve kişi oryantasyonu tamamen normale döndü. Hasta olanları hatırlamıyordu. Nöroloji ve Psikiyatriye konsülte edildi ek patoloji düşünülmedi. 24 saatlik takip ve gözlem sonrası ek patoloji gelişmeyen hasta kendi rızasıyla taburcu edildi. Deliryum riskini arttıran birçok neden vardır. Etiyoloji çok sayıda tıbbi durumun fizyolojik etkilerine bağlıdır. İlaçlardan; Sedatif-hipnotikler, Narkotikler, Antihistaminikler ve Antikolinergikler en çok suçlananlardır. Ana şikayet, bilinç değişikliği veya bazal mental durum/davranışta değişme ise deliryumdan şüphelenilmelidir. Deliryum, yüksek morbiditesi ve mortalitesi nedeniyle acil tedavi gerektiren bir klinik tablodur. Antihistaminik tedavi sonrası deliryum gelişebileceği akılda tutulmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Antihistaminik, deliryum, acil Servis.

Introital Sonografi ile Stres İnkontinansda Posterior Vezikouretral Açı Değerlendirilmesi

Işıl Yurdaışık¹ * , M.yılmaz Salman²

¹ İstinye Üniversitesi Medicalpark Gaziosmanpaşa Hastanesi

²Şehit Prof.Dr İlhan Varank Sancaktepe Eğitim Araştırma Hastanesi Üroloji Kliniği

*Sorumlu yazar: Işıl Yurdaışık

Özet

Üriner inkontinans (UI), Uluslararası Kontinans Derneği (ICS) tarafından “ Sosyal ya da hijyenik durum oluşturan objektif olarak gösterilebilen her türlü idrar kaçırma olarak tanımlanmıştır. UI özellikle kadınlarda daha çok görülmekle birlikte, prevalansı %20-50 arasında değişmektedir (1-2). Stres Üriner İnkontinans (SUI) ise UI'in kadınlarda en sık görülen şeklidir (3) ve kişinin bir güç sarfetmesi (egzersiz, hapsiz, öksürmekle v.b) ile idrar kaçması şeklinde tanımlanabilir. Temel patoloji intraabdominal basıncın arttığı durumlarda üretral basıncın, mesane içindeki basınca karşı koyamamasıdır. Birçok üretral patoloji buna sebep olabilir de, özellikle üretranın hiper mobil olması ya da retropubik yerleşimdeki açının değişmesi nedeniyle üretraya basınç aktarımının azalmasının etyopatogeneizde önemli rolü olduğu düşünülmektedir (4) Biz bu çalışmamızda klinik olarak SUI tanısı almış hastalarda introital ultrasonografi ile posterior vezikoüretral açı (beta açısı) değişiminin değerlendirilmesini amaçladık. Çalışmada klinik olarak SUI tanısı yapılmış olan 62, başka nedenlerle ultrasonografik incelemeye gelen ve inkontinans şikâyeti olmayan 13, yanı sıra başka nedenlerle incelemeye gelen fakat inkontinans şikâyeti olan 17 ve 30 sağlıklı gönüllü olmak üzere toplam 122 kadın hasta introital ultrasonografi ile değerlendirildi. Hastanın klinik öyküsü ve fizik muayenesi her ne kadar SUI tanısı için önem taşısa da gerçek SUI tanısı koymak için ürodinamik inceleme gerekmektedir. Ancak ürodinamik değerlendirmenin rutin uygulanmasındaki zorluklar nedeniyle intraoital ultrasonografi iyi bir alternatiftir. Aynı zamanda vezikoüretral bölgedeki defektleri göstermesi, radyasyon riskinin olmaması, menstrüel siklusun her döneminde uygulanabilmesi, immobilize hastada yatağında uygulanabilmesi nedeniyle de avantajlıdır. Ancak anterior inklinasyon açısının ölçülememesi ve vezikoüretral elevasyon derecesinin belirlenememesi bu değerlendirmenin limitasyonlarıdır. İntroital sonografinin abdominal, rektal, vajinal ultrasonografiye göre avantajlı olduğunu; posterior vezikoüretral açı ölçümü ve mesane boynu, proksimal üretra ile mesane tabanının değerlendirilmesinde lateral sistoüretrografinin yerini alabileceğini düşünüyoruz.

Anahtar Kelimeler: Stres İnkontinans, introital Sonografi

İskemik İnme Geçiren Genç Hastalarda Protrombotik Gen Mutasyonları: Klinik Tecrübemiz

Aslı Aksoy Gündoğdu¹ *

¹Tekirdağ Namık Kemal Üniversitesi Tıp Fakültesi Nöroloji Anabilim Dalı, Tekirdağ, Türkiye
*Sorumlu yazar: Aslı Aksoy Gündoğdu

Özet

Amaç: Genç erişkinlerde inme yaşlı popülasyona göre daha az görülmekte ve etiyolojik değerlendirilmesi daha ayrıntılı incelemeleri içermektedir. İnme nedeninin tespitine göre tedavinin şekillendirilmesi, rekürrens riskinin düşürülmesi açısından da önemlidir. Çalışmamızda, genç inme tanısı ile izlenmiş olgularda protrombotik gen mutasyonlarının incelenmesi, bilinen predispozan risk faktörü olan ve olmayan olguların gen mutasyonları açısından varlığı ve karşılaştırılması amaçlanmıştır.

Metod: Çalışmamıza, 18-45 yaş arasında iskemik inme geçirmiş hastalar alındı. Özgeçmişlerindeki inme risk faktörleri ile protein C (PC), protein S (PS), antitrombin 3 (ATIII), fibrinojen, aktive protein C rezistansı, homosistein, antinükleer antikor (ANA) antikardiolipin (AKA) testleri ve Faktör V G1691A Leiden (FVL), Protrombin G20210A, Metilentetrahidrofolatredüktaz (MTHFR) C677T ve A1298C genetik test sonuçları kaydedildi.

Bulgular: Toplam 120 (64 E, 56 K) hasta çalışmaya alındı. Hastaların yaş ortalaması 38±6.9 idi. İnme etiyolojisinde 77 hastada bilinen risk faktörü mevcutken, 43'ünde herhangi bir risk faktörü saptanmadı. En sık risk faktörü olarak 44 (% 36.7) hastada sigara içiciliği ve 23 (19.2 %) hastada hipertansiyon kaydedildi. Diğer risk faktörleri sırasıyla inme, diyabetes mellitus, tekrarlayan düşük öyküsü ve koroner arter hastalığı olarak saptandı. Heterozigot FVL polimorfizmi 13 hastada saptandı. Protrombin polimorfizmi 11 heterozigot, 1 homozigot; MTHFR C677T polimorfizmi 56 heterozigot, 10 homozigot; MTHFR A1298C polimorfizmi 45 heterozigot, 13 homozigot olarak saptandı. Hiperhomosisteinemi 66, ATIII eksikliği 16, PC eksikliği 19, PS eksikliği 19, hiperfibrinojemi 10, ANA pozitifliği 16, AKA ise 1 hastada tespit edildi. İnme için predispozan risk faktörü olan ve olmayan gruplarda protrombotik genlerin heterozigot ve homozigot polimorfizmleri açısından anlamlı bir farklılık saptanmamıştır. Ayrıca iki grup arasında hiperhomosisteinemi, ATIII, PC, PS eksikliği oranı ve ANA pozitifliğinde anlamlı bir farklılık saptanmamıştır.

Sonuç: Çalışmamızda MTHFR C677T ve A1298C heterozigot polimorfizm sıklığı yüksek oranda bulunmuştur. Genç iskemik inmeli hastalar protrombotik mutasyonlar açısından predispozan risk faktörü varlığına göre karşılaştırıldığında anlamlı bir fark görülmemiştir. Sonuç olarak, protrombotik gen mutasyonlarının inme risk faktörleri varlığına göre inme riskini etkilemediği saptanmıştır.

Anahtar Kelimeler: İskemik İnme, Genç Yaş, Protrombotik Mutasyon

Protombotic Gene Mutations in Young Ischemic Stroke Patients: Our Clinical Experience

Abstract

Objective: Stroke occurs less frequently in young adults according to the elderly population and requires further etiologic evaluation. The determination of the stroke etiology is also important in managing the proper treatment and reducing the risk of recurrence. The aim of this study is to investigate the prothrombotic gene mutations in young stroke patients and to evaluate the presence and absence of previously known predisposing risk factors in terms of gene mutations of the patients.

Methods: Patients with ischemic stroke between the ages of 18-45 were included in our study. Protein C (PC), protein S (PS), antithrombin 3 (ATIII), fibrinogen, activated protein C resistance, homocysteine, antinuclear antibody (ANA), anticardiolipin (AKA) tests and Factor V G1691A Leiden (FVL) Genetic testing results of prothrombin G20210A, methylenetetrahydrofolatreductase (MTHFR) C677T and A1298C were recorded.

Results: A total of 120 (64 E, 56 K) patients were included. The mean age of the patients was 38 ± 6.9 . According to the etiology, 77 patients had a previously known risk factor, while 43 did not have any risk factors. The most common risk factor was smoking in 44 (36.7%) patients and hypertension in 23 (19.2%) patients. Other risk factors were stroke, diabetes mellitus, recurrent miscarriage and coronary artery disease, respectively. Heterozygous FVL polymorphism was detected in 13 patients. The polymorphism of prothrombin, MTHFR C677T and MTHFR A1298C revealed 11 heterozygous, 1 homozygous; 56 heterozygous, 10 homozygous; 45 heterozygous and 13 homozygous respectively. Hyperhomocysteinemia was detected in 66, ATIII deficiency in 16, PC deficiency in 19, PS deficiency in 19, hyperfibrinogenemia in 10, ANA positivity in 16 and ACA was detected in 1 patient. There was no significant difference in the heterozygous and homozygous polymorphisms of the prothrombotic genes in the groups with and without predisposing risk factors for stroke. In addition, hyperhomocysteinemia, ATIII, PC, PS deficiency rate and ANA positivity revealed no significant difference between these two groups.

Conclusion: In our study, the frequency of MTHFR C677T and A1298C heterozygous polymorphism was found to be high. There was no significant difference between patients with ischemic stroke according to the presence of predisposing risk factors for prothrombotic mutations. As a result, it was determined that protombotic gene mutations did not affect the risk of stroke according to the presence of stroke risk factors.

Keywords: Ischemic Stroke, Young Age, Protombotic Mutation

Karaciğer Nakli Sonrası Hepatoselüler Karsinom Nüksünde Radyolojik, Histolojik Bulgular ve Milan Kriterlerinin Prediktif Değeri

Tolga Şahin¹ *

¹Demirođlu Bilim Üniversitesi Tıp Fakültesi Gastroenteroloji ve Karaciğer Transplantasyonu

**Sorumlu yazar: Tolga Şahin*

Özet

AMAÇ: Hepatoselüler karsinom (HCC) dünya çapında dördüncü en sık görülen malignitedir. Karaciğer transplantasyonu tüm dünyada HCC hastalarında tek kurtarıcı ve kesin tedavi modeli olarak kabul edilmektedir. HCC nüksü, karaciğer naklinden sonra hayatta kalma ve yaşam kalitesini ters yönde etkileyen sınırlayıcı bir faktördür. Çalışmamızda, transplantasyon öncesi radyolojik ve histolojik bulgular ile Milan kriterlerinin HCC rekürrensinde prediktif değerini değerlendirmeyi amaçladık.

MATERYAL ve METOD: Karaciğer transplantasyon merkezimizde 2004-2019 yılları arasında siroz ve HCC nedeniyle karaciğer transplantasyonu yapılan 204 hastanın radyolojik ve histopatolojik verileri retrospektif olarak incelendi. Hastalar Milan kriterleri, tümör vasküler invazyon, tümör histolojik derecesi, maksimum ve toplam tümör çapları, nakil sonrası hayatta kalma ve HCC nüksü durumları değerlendirildi.

SONUÇLAR: Hastaların 33'ünde (% 16,5) nakil sonrası HCC nüksü izlendi. 49 (% 24) hastada nakil sonrası mortalite gözlemlendi. Maksimum ve toplam tümör çapı, AFP düzeyi, makrovasküler invazyon, ileri histolojik dereceler ve Milan dışı nakil, HCC rekürrensiyle ilişkili bulundu ($p < 0,05$). Mikrovasküler invazyon, soliter veya çok merkezli tümör varlığı, karaciğer nakli sonrası HCC nüksü ile ilişkili bulunamadı ($p > 0,05$). Maksimum tümör çapı için 4,4 cm ve toplam tümör çapı için 6,25 cm, HCC nüksü için eşik değer olarak saptandı ($p < 0,001$).

TARTIŞMA: Milan kriterleri, HCC hastalarında transplantasyondan öncesi nakil öncesi prognozu belirlemede uzun zamandır kullanılmaktadır. Milan kriterlerinin dışında yapılan nakillerde prognozun daha kötü olduğu birçok çalışma ile gösterilmiştir. Verilerimiz Milan kriterlerinin doğruluğunu ve gücünü doğrular niteliktedir. Çalışmamızda HCC nüksünün nakil öncesi önceden tahminine yönelik güçlü bulgular elde edilmiştir. HCC hastalarında karaciğer nakli sonrası prognozu belirlemede yeni ve daha geniş çaplı çalışmalarla daha güçlü bulgular elde edilebilir.

Anahtar Kelimeler: Hepatoselüler Kanser, Karaciğer Nakli, Hcc Nüksü, Milan Kriterleri,

The Predictive Value of Radiological, Histological Findings and Milan Criteria in Hepatocellular Carcinoma Recurrence After Liver Transplantation

Abstract

PURPOSE: Hepatocellular carcinoma (HCC) is the fourth most common malignancy worldwide. Liver transplantation (LT) accepted as a salvage therapy for HCC treatment. HCC recurrence is a limiting factor that inversely influenced survival and life quality after liver transplantation. We aimed to evaluate predictive value of pre-transplant radiologic, histologic findings and Milan criteria in HCC recurrence after liver transplantation in our study.

MATERIAL and METHOD: The radiological and histopathologic data of 204 patients who underwent liver transplantation because of cirrhosis and HCC between 2004 to 2019 in our liver transplantation center were retrospectively reviewed. Patients were evaluated for Milan criteria, tumour vascular invasion, tumour histological grade, maximum and total tumour diameter, post-transplant survival and HCC recurrence.

RESULTS: HCC recurrence were detected in 33(16,5 %) patients and mortality were seen 49 (24 %) patients with HCC after LT. Maximum and total tumour diameter, AFP level, macrovascular invasion, advanced histological grade and transplantation beyond Milan criteria were associated with HCC recurrence ($p < 0,05$). Microvascular invasion, soliter or multicentric tumour existence were not associated with HCC recurrence after LT ($p > 0,05$). 4,4 cm for maximum tumour diameter and 6,25 cm for total tumour diameter were calculated as a cut-off value for HCC recurrence ($p < 0,001$).

CONCLUSION: Milan criteria have been used for a long time before transplantation in HCC patients. It's well known fact that the prognosis is worse in transplants performed beyond Milan criteria. Our data confirms the accuracy and power of Milan criteria and more powerful findings could be obtained with new, larger studies.

Keywords: Hepatocellular Carcinoma, Liver Transplantation, Hcc Recurrence, Milan Criteria

Kliniğimizde Yeni Tanı Alan Tip1 Diyabetes Mellitus'lu Hastaların Epidemiyolojik Özellikleri ve Büyüme Hızlarının Değerlendirilmesi

Elif Sağsak¹ *

¹İstanbul Gaziosmanpaşa Taksim Eğitim Araştırma Hastanesi

**Corresponding author: Elif Sağsak*

Özet

GİRİŞ: Çocukluk ve ergenlik döneminde görülen diyabetin %90'ını tip 1 diyabet oluşturur. Bu çalışmada yeni tanı alan tip1 diyabetes mellituslu hastaların klinik ve laboratuvar özellikleri, eşlik edebilecek otoimmün hastalıklar ve bu özellikler ile yıllık büyüme hızı ile ilişkisi tanımlanmaya çalışıldı. **YÖNTEM:** Kliniğimizde 2015-2017 yılları arasında tip1 diyabetes mellitus tanısı alan 0,5-18 yaş arasındaki hastalar dahil edildi. Hastaların klinik ve laboratuvar özelliklerine geriye dönük hasta dosyaları incelenerek ulaşıldı. Elde edilen verilerin istatistiksel analizleri SPSS (version 22.0) paket programı ile çalışıldı.

BULGULAR: Çalışmaya 30'u (%83,3) kız, 6'si (%8,3) erkek olmak üzere toplam 36 hasta dahil edildi. Olguların yaş ortalaması 8,5 (5,1-15) yılı. 15 hasta (%41,7) ilkbahar, 12 hasta (%33,3) sonbahar, 6 hasta (%16,7) kış, 3 hasta (%16,7) yaz mevsiminde tanı almıştı. Hastalar en sık (%50) çok su içme, idrar yapma şikayeti ile başvurmuştu. 18 hasta (%50) hiperglisemi ile tanı alırken 12 hastada (%33,3) ketoz, 6 hastada (%16,7) diyabetik ketoasidoz tespit edilmişti. %75 (n=27) hastanın aile öyküsünde diyabetik birey yokken, %16,7 (n=6) hastanın aile öyküsünde tip2 diyabetes mellitus, %8,3 (n=3) hastanın tip1 diyabetes mellitus vardı. 9 hastada (%25) çölyak hastalığı saptanırken, 3 hastada (%8,3) çölyak hastalığı ve hashimoto tiroiditi birlikte saptandı. 21 hastada (%58,3) beta hücrelerine karşı gelişen otoantikörler pozitif saptandı. En sık görülen otoantikör %85 oranında GAD antikoruydu. Tanının birinci yılında HbA1c ortalaması 9,6±1,9 (7,30-13,5), ikinci yılda 9,4±1,7 (7,4-12,7) idi. İki yıl arasında HbA1c'leri arasında anlamlı farklılık saptanmadı (p>0,05). Prepubertal olan 24 hastanın uzama hızları değerlendirildiğinde 1. yılda 5,6 cm, 2. yılda 5,2 cm uzadıkları saptandı. İki yıl arasında uzama hızları açısından anlamlı farklılık yoktu (p>0,05).

SONUÇ: Bu çalışma ile yeni tanı alan tip1 diyabetli hastalarımızın epidemiyolojik ve demografik özelliklerini literatür verileri ile karşılaştırdık. Diğer kronik hastalıklar gibi kötü kontrollü tip 1 diyabetes mellitus da büyüme hızını etkileyebilmektedir. Ancak hastaların ve ailelerinin hastalık hakkında eğitimiyle kan şekerini uygun aralıklarda tutarak komplikasyonların önlenmesi mümkündür.

Anahtar Kelimeler: Tip 1 Diyabetes Mellitus, Kronik Hastalık, Uzama Hızı

Kömür Madeni İşçilerinde Uzun Çalışma Süreleri Karpal Tünel Sendromu Görülme Sıklığını Arttırır Mı?

Şenay Yıldız Çelik¹ *

¹Nöroloji, Beykoz Devlet Hastanesi
*Sorumlu yazar: Şenay Yıldız Çelik

Özet

Amaç: Elini kullanarak çalışan birçok meslek grubunda karpal tünel sendromu (KTS) riskinin arttığı bildirilmiştir. Bu çalışmada el-elbileği ağrısı-uyuşması nedeni ile hastaneye başvuran ve KTS ön tanısı ile elektromyografi (EMG) ile değerlendirilen işçilerin çalışma sürelerinin KTS ile ilişkisi araştırılmıştır.

Yöntem: 2015-2017 yılları arasında Zonguldak ili kömür madenlerinde çalışan ve KTS ön tanısı ile EMG laboratuvarına sevk edilen 56 panoayak işçisi çalışmaya dahil edildi. Olgular klinik olarak Tinel testi, Phalen testi ve tenar atrofi açısından değerlendirildi. Tüm olgulara EMG yapılarak bulgular hafif, orta ve ağır KTS olarak kaydedildi. Olgular 5 yıl üstü (Grup 1) ve 5 yıl altı çalışanlar (Grup 2) olarak iki gruba ayrıldı. İki grup arasında klinik ve EMG bulguları karşılaştırıldı.

Bulgular: Tüm olgularda şikayet dominant ekstremitede olup, olguların yaş ortalaması 31.4 ± 3.5 yıl idi. Grup 1'de 31 olgu mevcut iken grup 2'de 25 olgu mevcut idi. Ortalama çalışma süresi grup 1'de 8.4 ± 1.8 yıl iken, grup 2'de 3.1 ± 1.2 yıl idi. ($p < 0.001$) Grup 1'de 15 olguda Tinel pozitifliği saptanırken, grup 2 de 6 olguda pozitif idi ($P=0.06$) Phalen testi gruplar içinde sırası ile 10 ve 6 olguda pozitif olup iki grup arasında istatistiksel fark saptanmadı. ($P= 0.4$) Grup 1'de 4 olguda tenar atrofi mevcut iken, grup 2'de 2 olguda saptandı. ($P=0.6$) EMG sonucunda birinci grupta; 8 olguda hafif, 4 olguda orta ve 1 olguda ağır KTS ile uyumlu bulgular elde edildi. Grup 2'de ise 7 olguda hafif, 2 olguda orta derece KTS tespit edildi. İki grup arasında EMG sonuçları açısından anlamlı fark saptanmadı. ($P=0.6$)

Sonuç: KTS kömür madeni panoayak işçilerinde görülebilen bir rahatsızlık olmakla birlikte, uzun çalışma süreleri KTS sıklığını etkilememektedir.

Anahtar Kelimeler: Emg, Kömür İşçileri, Karpal Tünel Sendromu

Does Longer Working Time in Coal Mine Workers Increase the Incidence of Carpal Tunnel Syndrome'

Abstract

Purpose: The aim of this study was to investigate the relationship between carpal tunnel syndrome (CTS) and the duration of work of the coal miners who presented to the hospital with hand- wrist pain and tingling.

Methods: Fifty-six coal miners working in coal mines of Zonguldak between 2015-2017 and referred to Electromyography (EMG) laboratory with a preliminary diagnosis of CTS were included in the study. Cases were evaluated for the Tinel test, Phalen test, and thenar atrophy. All patients underwent EMG and the findings were recorded as mild, moderate and severe CTS. The patients were divided into two groups as working for over 5 years (Group 1) and under 5 years (Group 2).

Results: The mean age of the patients was 31.4 ± 3.5 years. There were 31 cases in group 1 and 25 in group 2. The mean duration of the study was 8.4 ± 1.8 years in group 1 and 3.1 ± 1.2 years in group 2. ($p < 0.001$) Tinel positivity was found in 15 cases in group 1, and in 6 cases in group 2 ($P = 0.06$). Phalen test was positive in 10 and 6 cases in groups and no statistical difference was found between two groups. ($P = 0.4$) Thenar atrophy was present in 4 cases in group 1, and in 2 cases in group 2. ($P = 0.6$) In the first group; CTS findings were mild in 8 cases, moderate in 4 cases and severe in 1 case. In Group 2, mild CTS was detected in 7 cases and moderate CTS was detected in 2 cases. There was no significant difference between the two groups in terms of EMG results. ($P = 0.6$)

Conclusion: Although CTS is a disease that can be seen in coal miners, long working time does not affect the frequency of CTS.

Keywords: Emg, Coal Miners, Carpal Tunnel Syndrome

Kronik Hepatit B Hastalarında Perihepatik Lenf Nodlarının Bt ile Değerlendirilmesi: Laboratuvar Bulgularıyla İlişkisi

Ayşegül Cansu¹ *

¹Karadeniz Teknik Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Radyoloji ABD

*Sorumlu yazar: Aysegul Cansu

Özet

AMAÇ: Bu çalışmada kronik hepatit B virus (HBV) enfeksiyonunda, HBV enfeksiyonuna bağlı siroz gelişen hastalarda ve kontrol grubunda perihepatik lenf nodlarının bilgisayarlı tomografi (BT) ile değerlendirilmesi ve laboratuvar bulguları ile ilişkisinin araştırılması amaçlandı.

GEREÇ VE YÖNTEM: Çalışmamızda kronik HBV'li 93 hastanın (grup 1), kronik HBV'ye bağlı siroz gelişen 25 hastanın (grup 2) ve kontrol grubunda 47 olgunun (grup 3) abdominal BT tetkikleri retrospektif olarak incelendi. Perihepatik lenf nodlarının sayısı, indeks (uzunluk x genişlik) ve lokalizasyonları değerlendirildi. Lenf nodları yerleşim yerlerine göre portokaval, portal hilus, çölyak trunkus çevresi, gastrohepatik ligaman ve peripankreatik olarak beşe ayrıldı. Gruplar ki-kare ve Kruskal Wallis testleri kullanılarak karşılaştırıldı. Hasta gruplarında karaciğer fonksiyon testleri ile HBV DNA yükü kaydedildi. Laboratuvar sonuçları ile BT bulguları arasındaki ilişki Spearman korelasyon testi ile değerlendirildi. $P \leq 0,05$ değeri istatistiksel olarak anlamlı kabul edildi.

BULGULAR: Grup 1'de %58,1, grup 2'de %76 ve grup 3'te %19,1 oranında lenf nodu saptandı. Gruplar arasında lenf nodu varlığı ve lenf nodu indeksleri açısından anlamlı fark mevcuttu ($p < 0,001$). Toplam lenf nodu sayısı ve lenf nodları yerleşiminde grup 1 ve 2 arasında anlamlı fark bulunmazken kontrol grubu ile diğer gruplar arasında anlamlı fark saptandı. Kronik HBV enfeksiyonlu hastalarda toplam lenf nodu sayısı ile viral yük ve aspartat aminotransferaz seviyesi arasında zayıf korelasyon bulundu (sırasıyla $r=0,36$ ve $r=0,21$). Grup 3'te viral yük ile ilişki saptanmazken protrombin zamanı ile orta derecede korelasyon mevcuttu ($r=0,50$).

SONUÇ: Kronik HBV enfeksiyonunda özellikle sirotik grupta perihepatik lenf nodları yüksek oranda bulunmaktadır. Bu bulgunun viral yük ile ilişkili olduğunu ve siroz gelişimi açısından erken gösterge olabileceğini düşünmekteyiz.

Anahtar Kelimeler: Bilgisayarlı Tomografi; Kronik Hepatit B; Perihepatik Lenf Nodu,

Küme Tipi Baş Ağrısı Şikayetiyle Başvuran Hastalarda Kranial Manyetik Rezonans İncelemelerinin Retrospektif Olarak Değerlendirilmesi

Meryem Bakır¹ , Behçet Varışlı²

¹T.C Sağlık Bakanlığı Malatya Eğitim ve Araştırma Hastanesi

²Çanakkale Devlet Hastanesi

**Sorumlu yazar: Ahmet Yardım*

Özet

Hastanemiz polikliniklerine temmuz 2018-Mayıs 2019 tarihleri arasında Tarihleri arasında başvuran 10 hastanın beyin MRG bulgularını retrospektif olarak değerlendirdik.

BULGULAR: Küme tipi baş ağrısı tanısı alan hastaların beyin MRG lerini retrospektif olarak değerlendirmemizde,hastaların %70 inde normal MRG bulguları saptarken %20 sinde sinüzit %10 unda derin beyaz cevher T2 Hiperintens lezyonlar saptadık
Sonuç:Primer baş ağrısı tiplerinden olan ve primer baş ağrısı tipleri arasında 3.sıklıkta görülen küme tipi baş ağrısı retrospektif MRG değerlendirmelerimiz literatür ile karşılaştırıldığında ,literatür ile uyumlu olduğunu gördük.

Anahtar Kelimeler: Baş Ağrısı, küme Tipi Baş Ağrısı, beyin Mrg

Meme Kanseri Olgularında Aksiller Lenf Nodunun Kısa Eksen-Uzun Eksen Oranının Kesim Değerinin Belirlenmesi, USG ve MRG nin Tanısal Değerleri

Betül Duran Özel¹ *

¹*Sağlık Bilimleri Üniversitesi Şişli Hamidiye Etfal SUAM Radyoloji Kliniği*

**Sorumlu yazar: Betül Duran Özel*

Özet

Giriş: Lenf nodu tutulumu meme kanserinin prognozunda önemli bir faktördür. Aksiller lenf nodu diseksiyonu (ALND), lenf nodu tutulumunun tanısı için referans olarak kabul edilmekle birlikte yan etkileri nedeniyle birçok merkezde sentinel lenf nodu biyopsisi kullanılmaktadır. Radyolojik yöntemlerle biyopsi endikasyonu belirlemek için literatüre geçmiş kriterler bulunmaktadır. Bunlar lenf nodunun uzun ekseninin boyutu, korteks kalınlığı, yağlı hilusun varlığı, kısa eksen uzun eksen oranı ve vaskülaritenin değerlendirilmesidir. Çalışmamızın amacı lenf nodlarının değerlendirilmesinde sıklıkla kullanılan magnetik rezonans (MRG) ve ultrasonografi (USG) modaliteleri ile bu parametre için kesim değerleri tanımlamak ve tanısal doğruluğunu hesaplamaktır.

Yöntem: Çalışma Nisan 2019 da Radyoloji kliniği verileri kullanılarak retrospektif olarak yapıldı. Meme kanseri tanısı alan her olgunun USG ve MRG de aksiller lenf nodu uzun eksen-kısa eksen oranı belirlendi. Biyopsi sonuçları üzerinden kesim değeri hesaplandı. Kesim değerleri hesaplamasında ROC analizi ve Microsoft excel paket program kullanıldı. Sonuçlar: Çalışmamıza katılan olgu sayısı 43 kadın 1 erkek olmak üzere 44 idi. Ortalama yaş 51.4; yaş aralığı 27-74 arasında idi. USG için kesim değeri =0.59, MRG için kesim değeri =0.6 olarak belirlendi. Karşılık gelen duyarlılık ve özgüllük değerleri USG için % 51.7 ve % 73.3 MRG için % 47 ve % 50 olarak belirlendi. Tanısal doğruluk USG için % 59.1 MRG için % 56.8 olarak hesaplandı.

Tartışma: Her iki modalitede birbirine yakın kesim değerleri elde edilmiştir ve bu değer yaklaşık 0.6'dır. Benzer çalışmalarda oval şekilli olmayan lenfadenopatilerde malignite oranı daha yüksek bulunmuş ancak net bir kesim değeri belirtilmemiştir. Ayrıca sonuçlar değerlendirildiğinde bu parametrenin değerlendirilmesinde USG nin özgüllük ve duyarlılık, dolayısı ile tanısal doğruluğunun daha yüksek olduğu görülmektedir. USG gerçek zamanlı bir incelemedir ve operatör, transduser manevraları ile en uygun uzun eksen-kısa eksen değerlendirmesi yapma olanağına sahiptir. Ayrıca aksiller lenf nodlarının genellikle yüzeysel yerleşimli olmaları ve bu lokalizasyonda yüksek frekanslı transduserlerle oldukça yüksek kalitede görüntüler elde edilebildiği dikkate alınırsa sonuçlar şaşırtıcı olmamalıdır.

Anahtar Kelimeler: meme kanseri, aksiller lenf nodu, kısa eksen-uzun eksen oranı, USG, MRG.

Meme Radyoterapisinde Farklı Pozisyonlama ve Tedavi Tekniklerinin Tedavi Kalitesine Etkisinin Olgu Eşliğinde Değerlendirilmesi

Şükran Eskici Öztep¹ * , Eda Bengi Yılmaz²

¹Mersin Şehir Eğitim ve Araştırma Hastanesi

²Mersin Üniversitesi

*Sorumlu yazar: şükran eskici öztep

Özet

Meme kanserli vakaların RT (radyoterapi) tedavilerinde tercih edilen hasta yatış pozisyonu supin (sırt üstü) dir. Geçmişte meme anatomisine (sarkık ve büyük memeli hastalarda) bağlı olarak tercih edilen prone (yüzüstü) pozisyonunun akut ve geç toksisite oranını azalttığı gözlenmiştir. Gelişen imkanlar sayesinde prone pozisyonu akciğer ve kalp dozlarında elde edilen kazançtan ötürü sıklıkla tercih edilen bir yöntem olmuştur. Kliniğimizde meme radyoterapisi için başvuran hastaya 25 fraksiyonda 5000 cGy ve boost tedavisinde 5 günde 1000 cGy radyoterapi planlanmıştır. Hasta hem supin hemde prone pozisyonda konumlandırılıp iki defa BT (bilgisayarlı tomografi) çekilmiştir. İmmobilizasyon aracı klinik imkanları ile strafor (hava eş değeri malzeme) kullanılarak yapılmıştır. Oluşturulan immobilizasyon aracının radyoterpi dozunu %1,7 zayıflattığı hesap edilmiştir. Her iki BT taramasında aynı kritik organ ve hedefler konturlanmıştır. Hastaya alan içinde alan (FIF) ve IMRT teknikleri uygulanmıştır. Elde edilen veriler aşağıdaki gibidir. 1) Prone pozisyonunda FIF tekniği ile elde edilen organ dozları daha düşüktür. 2) Karşı memenin FIF tekniği ile her iki pozisyonda da daha iyi korunabildiği tespit edilmiştir. 3) IMRT tekniği ile elde edilen akciğer dozlarının V5 değerleri FIF tekniğine göre daha yüksektir. 4) Her iki yatış pozisyonunun set-up sırasında güçlükleri tespit edilmiştir, ancak hasta prone pozisyonda daha rahat ettiğini belirtmiş ve set-up supin pozisyona göre daha kolay olmuştur. 5) Supin pozisyonda memenin sarkık ve büyük olmasından ötürü hedef dışı sıcak alanlar oluşmuş buna karşın prone pozisyonda hedef dışı sıcak alan görülmemiştir. 6) Prone pozisyonda sabitleme için strafordan elde edilen araçlar deformasyona müsait olup özellikli immobilizasyon araçlarına ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Meme Radyoterapisi, Pron Pozisyon, Imrt, fif

Migren Hastalarında İnflamatuvar Göstergeler

Aylin Reyhani¹ *

¹Sağlık Bilimleri Üniveristesi Fatih Sultan Mehmet Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Nöroloji Kliniği

*Corresponding author: Aylin Reyhani

Özet

Amaç: Migren patogenezi hala belirsizliğini korumakla beraber, giderek artan sayıda çalışmalar migreni nörovasküler bir bozukluk olarak kabul etmektedir. Tekrarlayan migren ataklarının beyin damarlarında inflamatuvar arteriopati ile ilişkili olduğu ve nörojenik inflamasyonun migren ağrısından sorumlu olduğu düşünülmektedir. Biz bu çalışmada migren hastalarında inflamatuvar belirteçler olan lökosit, nötrofil, lenfosit, monosit, trombosit, eritrosit dağılım genişliği, ortalama trombosit hacmi, C-reaktif protein (CRP), eritrosit sedimentasyon hızı, HDL, bilirubin ve ürik asid düzeylerini ve nötrofil-lenfosit oranı, platelet-lenfosit oranı ve monosit-HDL oranını ölçtük ve sağlıklı gönüllülerle karşılaştırdık.

Gereç ve Yöntem: Nöroloji Polikliniği'ne 2016-2018 tarihleri arasında başvuran ve migren tanısı ile en az bir sene izlenen 113 hasta ve 82 sağlıklı gönüllü çalışmaya dahil edildi. Migren tanısı, Uluslararası Baş ağrısı Sınıflaması III (beta version)'a göre konuldu. Tüm olguların demografik ve klinik özellikleri ve laboratuvar verileri değerlendirildi.

Bulgular: Yaş ortalaması 34,6±16,8 (min-max;17-50) olan hastaların 99 (%87,6)'sı kadındı. Yaş ve cinsiyet açısından hasta ve kontrol grubu arasında fark yoktu. Hastaların ortalama takip süreleri 2,8±1,9 (min-max;1-10) sene ve ortalama hastalık süreleri 7,2±5,9 (min-max;1-40) seneydi. Hasta grubunda kontrol grubuna göre, lökosit, nötrofil, CRP düzeyleri ve nötrofil-lenfosit oranı anlamlı olarak daha yüksek (sırasıyla p=0,018, p=0,027, p=0,004 ve p=0,006) ve lenfosit düzeyleri anlamlı olarak daha düşük bulundu (p=0,014). Diğer ölçülen düzeyler iki grup için benzerdi.

Sonuç: Bu çalışma, yüksek lökosit, nötrofil, CRP düzeyleri ve nötrofil-lenfosit oranının ve düşük lenfosit düzeyinin migren hastalarında potansiyel inflamatuvar göstergeler olabileceğini ve migren patofizyolojisinde önemli rol oynayabileceğini düşündürmektedir.

Anahtar Kelimeler: Migren, İnflamasyon

Inflammatory Markers in Patients With Migraine

Abstract

Objective: Although the migraine pathophysiology is still unclear, growing number of studies reported that migraine is a neurovascular disorder. It is suggested that repeated migraine attacks are associated with inflammatory arteriopathy of the cranial vessels and neurogenic inflammation is responsible from the pain of migraine. In this study we aimed to investigate the levels of inflammatory markers in patients with migraine which are leukocyte, neutrophil, lymphocyte, monocyte, platelet, red cell distribution width, mean platelet volume, C-reactive protein (CRP) and erythrocyte sedimentation rate, HDL, bilirubins, uric acid and neutrophil-to-lymphocyte ratio, platelet-to-lymphocyte ratio and monocyte-to-HDL ratio and compared them with healthy volunteers.

Material and Methods: A total of 113 patients with a diagnosis of migraine that attended to neurology outpatient clinic between the years 2016 and 2018 and followed-up for at least one year and 82 healthy volunteers were included to the study. The diagnosis was made according to International Classification of Headache Disorders III (beta version). Demographic and clinical features and laboratory examinations of all the patients were investigated.

Results: The mean age of the patients was $34,6 \pm 16,8$ (17-50) years and 99(87,6%) of them were female. The patient group and the control group were age and gender matched. The mean follow-up period of the patients was $2,8 \pm 1,9$ (min-max;1-10) years and the mean disease duration was $7,2 \pm 5,9$ (min-max;1-40) years. In the patient group, leukocyte, neutrophil, CRP levels and neutrophil-to-lymphocyte ratio were significantly higher ($p=0,018$, $p=0,027$, $p=0,004$ and $p=0,006$ respectively) and the lymphocyte values were significantly lower compared to the control group ($p=0,014$). The other parameters were similar between the two groups.

Conclusion: This study showed that high levels of leukocyte, neutrophil, CRP and neutrophil-to-lymphocyte ratio and low levels of lymphocyte may be potential inflammatory markers in patients with migraine and may play an important role in migraine pathophysiology.

Keywords: Migraine, Inflammation

Migrenli Olgularda Kranial Manyetik Rezonans İncelemelerinin Retrospektif Olarak Beyaz Cevher Lezyonları Açısından Değerlendirilmesi

Ahmet Yardım¹ * , Hamit Çelik¹

¹*Erzurum Özel Buhara Hastanesi*
**Corresponding author: Ahmet Yardım*

Özet

Amaç: Migren tanılı hastalarda çekilen kranial manyetik rezonans görüntüleme (MRG) tetkiklerini retrospektif beyaz cevher lezyonları açısından inceleyerek literatürle karşılaştırmayı amaçladık. **Gereç ve Yöntem:** Temmuz 2018-Mayıs 2019 t tarihleri arasında hastanemiz polikliniklerine başağrısı şikayetiyle başvuran ve migren tanısı alan, kranial manyetik rezonans görüntüleme incelemesi yapılan 168 hastanın görüntüleri retrospektif olarak incelendi.

Bulgular: kranial manyetik rezonans görüntüleri değerlendirilen 168 hastanın %26,1 inde beyaz cevher lezyonu(BCL) saptadık. **Sonuç:** MRG' de hiperintens BCL olarak saptanan ve nedeni tam olarak anlaşılamayan, bu lezyonlar, migrenli olgularda bağlı olarak belirlenmiştir ve migrenin temel fizyopatolojisi ile ilişkilendirilmiştir. Yapmış olduğumuz retrospektif çalışmada da MRG de ki BCL lezyonlarının literatürle uyumlu olduğu saptanmıştır.

Anahtar Kelimeler: Başağrısı, Migren, Mr

White Matter Lesions Retrospectively in Cranial Magnetic Resonance Imaging in Migraine Cases

Abstract

Objective: To evaluate cranial magnetic resonance imaging (MRI) in patients with migraine we aimed to compare and review the literature. **Materials and Methods:** The images of 168 patients who were admitted to our outpatient clinics with the complaint of headache and who were diagnosed as migraine and who underwent cranial magnetic resonance imaging between July 2018 and May 2019 were retrospectively evaluated. **Results:** We detected a white matter lesion (BCL) in 26.1% of 168 patients whose cranial magnetic resonance images were evaluated.

Conclusion: These lesions were determined as hyperintense BCL in MRI and were not fully understood, and these lesions were determined in migraine cases. In our retrospective study, BCL lesions in MRI were found to be compatible with the literature.

Keywords: Head, migraine, Mr

Mr Enterografi İncelemelerinde Dolikokolon Bulguları ve Oranı

Recep Yılmaz Bayraktarlı¹ *

¹*İstanbul Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi Radyoloji Kliniği*

**Sorumlu yazar: RECEP YILMAZ BAYRAKTARLI*

Özet

Kalın bağırsak, ince barsakları kemer gibi çevreleyen ve uzunluğu 130–160cm arasında olan sindirim sistemi organıdır. Kalın bağırsak, çok geniş olabildiği gibi çok uzun da olabilir. Kalın bağırsakta oluşan birçok yapısal bozukluğun en önemli belirtisi kabızlıktır ve karın ağrısıdır. Kalın barsak kaynaklı şikayetlerin sebebinin görüntülenmesi klinisyenin tedavide başarılı olmasına büyük ölçüde katkıda bulunacaktır. MR Enterografi, ince bağırsak ve çekumu incelemek için geliştirilmiş görüntüleme yöntemidir. Ancak bununla beraber çoğunlukla kalın bağırsaklarda görüntü alanına girer ve varsa patolojileri değerlendirilir. Karın ağrısı gibi sindirim sistemi belirtilerini açıklamak için istenen MR enterografilerde kalın bağırsağında zaman zaman görüntülediği ve açıklayıcı cevaplar sunduğunu incelemelerimizde gördük. Kliniğimizde son dört yılda yaptığımız 250 MR Enterografi ve Enteroklisiz incelemesinde insidental olarak bir çok yüksek sigmoid, uzun transvers kolon veya geniş çıkan kolon bulguları bulduk. Bu hastalara intermittant karın ağrısı ve kabızlık gibi şikayetler ile MR Enterografi incelemeleri yapıldı. Görüntülerinde ise ince barsak bulguları yerine kolon bulguları gözlemlendi. Bunun üzerine MR Enterografilerde izlenen dolikokolon oranını bulmak için yaptığımız MR enterografileri retrospektif olarak bu açıdan değerlendirdik. 250 MR enterografi incelemesinde hastaların kolonlarını da insidental olarak değerlendirildi ve çalışmada bu sonuçları sunmayı amaçladık.

Anahtar Kelimeler: Dolikokolon, Manyetik Rezonans Enterografi, Karın Ağrısı

Multifokal Papiller Tiroid Kanserli Hastalarda Diyabet Varlığı Klinikopatolojik Özellikleri Etkiler Mi?

Fatma Dilek Dellal¹ *

¹S.B. Ankara Şehir Hastanesi
*Sorumlu yazar: Fatme Dilek Dellal

Özet

Giriş ve amaç: Diyabetik hastalarda tiroid kanseri sıklığının arttığı bilinmektedir. Multifokal papiller tiroid kanserleri (PTK), unifokal olanlara göre daha agresif seyretmektedir. Bu çalışmada diyabeti olan ve olmayan multifokal PTK'li hastalarda malign nodüllerin ultrasonografik, sitolojik ve histopatolojik özelliklerinin karşılaştırılması amaçlanmıştır.

Yöntem: 2007-2014 yılları arasında tiroidektomi yapılan hastalar retrospektif olarak tarandı. Multifokal PTK'li olup sitolojik ve histopatolojik verileri tam olan hastalar çalışmaya dahil edildi. Hastalar diyabetik (Grup-1) ve non-diyabetik (Grup-2) olarak ayrıldı. Demografik, hormonal, ultrasonografik, sitolojik ve histopatolojik özellikler karşılaştırıldı.

Bulgular: Çalışmaya dahil edilen 273 hastanın 49'u diyabetikti (%17,9). Grup-1'de ortanca yaş daha yüksekti [59 (25-74), 48 (22-84); p<0.001]. Tirotropin (TSH) düzeyi ve nodül sayısı her iki grupta benzerdi. Grup-2'de antitiroglobulin pozitif olan hasta oranı daha yüksek bulundu. Uzak metastazı olan tek hasta Grup-1'deydi. Malign nodüllerin ultrasonografik özellikleri incelendiğinde, nodül boyutları, nodül sınır düzeni, ekojenite, nodül yapısı, mikrokalsifikasyon oranı, anteroposterior/transvers çap oranı>1 olan nodül oranı ve hipoekoik halo varlığı benzer bulundu. Makrokalsifikasyon oranı Grup-1'de daha fazlaydı (p=0.001). Sitolojik olarak benign, malignite şüphesi ve folliküler neoplazi/folliküler neoplazi şüphesi (FN/FNŞ) Grup-1'de Grup-2'ye göre daha düşük iken malign sonuç oranı 2.5 kat fazla idi. Lenfovasküler invazyon, kapsüler invazyon ve ekstratiroidal yayılım açısından gruplar arasında fark yoktu.

Tartışma: Diyabeti olan ve olmayan multifokal PTK'li hastalarda malign nodüllerin ultrasonografik özellikleri genel olarak benzer bulundu. Sitolojide yalancı negatiflik oranı diyabeti olanlarda daha düşük saptandı. Diyabetik multifokal tiroid kanserli hastalarda, tiroid kanserinin seyrini değerlendirmek için takip verilerinin olduğu ileri çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Diabetes Mellitus, Tiroid Kanseri, Multifokal, Ultrasonografi, Sitoloji, Histopatoloji

Does the Presence of Diabetes in Patients With Multifocal Papillary Cancer Affect the Clinicopathological Features'

Abstract

Background and aim: Increased frequency of thyroid cancer in diabetic patients has been reported previously. Multifocal papillary thyroid cancer (PTC) has more aggressive clinical course compared to unifocal ones. We aimed to compare ultrasonographical, cytological and histopathological features of malignant nodules in diabetic and non-diabetic patients with multifocal PTC.

Methods: Data of patients who underwent thyroidectomy between 2007-2014 were reviewed retrospectively. Multifocal PTC patients with available cyto-histopathological data were included. Hormonal, ultrasonographical, and cyto-histopathologic features of diabetic (Group-1) and non-diabetic patients (Group-2) were compared.

Results: There were 273 patients and 49 were diabetic (17.9%). Median age was higher in Group-1 [59 (25-74), 48 (22-84); $p < 0.001$]. Means serum TSH and number of nodules were similar in two groups. Rate of antithyroid antibody positivity was higher in Group-2 patients. The only patient with metastatic disease was in Group-1. In ultrasonographic evaluation of malignant nodules; dimension, margin regularity, rate of microcalcification, echogenity, texture, taller than wide shape, and presence of halo were similar in Group-1 and 2 patients. Rate of macrocalcification was higher in Group-1 (53.5% vs 28.4%, $p = 0.001$). Frequencies of benign, follicular neoplasm/suspicious for follicular neoplasm and suspicious for malignancy cytologies were significantly lower, and rate of malignant cytology was 2.5 times higher in malignant nodules of Group-1 compared to those of Group-2. The classical variant PTC was significantly higher and follicular variant PTC was significantly lower in Group-1. Rates of lymphovascular invasion, capsular invasion and extrathyroidal extension were similar in both groups.

Conclusion: The ultrasonographical features of malignant nodules were generally identical in diabetic and non-diabetic patients with multifocal PTC. We observed a lower rate of false negative cytology in diabetic patients. Further researches with follow-up data are needed to evaluate the course of multifocal thyroid cancer in diabetic patients.

Keywords: Diabetes Mellitus, Thyroid Cancer, Multifocal, Ultrasonography, Cytology, Histopathology

Nadir Bir Olgu: Akut Parapleji ile Acil Servise Prezente Olan Yeni Tanı Multipl Myelom ve Plazmositom Birlikteliği

**Sunay Yıldırım¹ * , Selman Yeniocak¹ , Adem Az¹ , Muhammed Furkan Özden¹ ,
Ahmet Demirel²**

¹*University of Health Sciences, Haseki Training and Research Hospital, Department of Emergency Medicine, İstanbul.*

²*University of Health Sciences, Okmeydanı Training and Research Hospital, Department of Emergency Medicine, İstanbul.*

**Sorumlu yazar: Sunay Yıldırım*

Özet

Giriş: Kemik iliğinde monoklonal plazma hücrelerinin neoplastik proliferasyonu olan Multipl Myelom (MM), tüm kanserlerin %1'ini oluşturur. Bazen Plazmositom ile birliktelik gösterir. Bu yazıda akut gelişen her iki bacakta kuvvet kaybı ve yürüyememe şikayeti ile acil servise müracaat eden hastada tespit edilen ve nadir görülen MM ile Plazmositom'un olduğu olguyu literatür eşliğinde tartışmayı amaçladık.

Olgu: Sabah uyandığında farkettiği her iki bacakta kuvvet kaybı ve yürüyememe şikayeti ile acil servise müracaat eden, travma öyküsü, gaita ve idrar inkontinansı olmayan 42 yaşında erkek hastanın fiziki muayenesinde bilateral alt extremitede 2/5 kuvvet kaybı ile beraber ayaktaiken öne düşecekmiş gibi dengesini sağlamada bozukluk tespit edildi. Kan tetkiklerinde ürik asit 8,4 mg/dl, Ca⁺⁺ 9,9 mg/dl, total protein 98,8 g/L, globülin 60,8 g/L, LDH 285 U/L olarak tespit edildi. MRG'de T2 -T4 arasında kitle izlendi. Nöroşirürji tarafından kitle eksizyonu yapılarak biopsi materyali alındı. İmmünohistokimyasal çalışmada lezyona ait hücreler CD38, CD138, EMA, kappa ve lambda ile immün reaksiyon gösterdiği gözlemlendi. Serum IgA 0,27 g/L, IgM 0,28 g/L, IgG 44,36 g/L, beta-2 mikroglobulin 4,78 mg/L, lambda hafif zincir 0,230 g/L, kappa hafif zincir 5,25 g/L olduğu tespit edildi. Kitlenin biopsi incelemesi plazma hücreli tümör, kemik iliği aspirasyon biopsisi ise MM ile uyumlu ve atipik plazma hücreleri %52 olduğu tespit edildi. Hastada MM ile Plazmositom birlikteliği düşünüldü; poliklinikten takip ve tedavisinin devamı yapılmak üzere hastaneden taburcu edildi.

Sonuç: Alt extremelerde ani gelişen kuvvet kaybı şikayetiyle acil servise müracaat eden ve travma öyküsü olmayan hastalarda ayırıcı tanıda plazma hücrelerinin neoplastik proliferasyonu olabileceği düşünülmelidir.

Anahtar Kelimeler: Emergency Medicine, Akut Paralizi, Multipl Myelom, Plazmositom

Nadir Görülen Bir Benign Mide Tümörü Olgusu: Pleksiform Fibromiksoma

Okan Gürkan¹ *

¹ *Gaziosmanpaşa Taksim Eğitim ve Araştırma Hastanesi*
**Corresponding author: Okan Gürkan*

ÖZET

Giriş ve Amaç

Pleksiform fibromiksoma, antrumda yerleşim gösteren ve nadir görülen benign bir mide tümörüdür. Duodenal bulbus veya mide etrafındaki yumuşak doku planlarına da uzanım gösterebilir. Histopatolojik olarak belirgin pleksiform kapiller patern izlenir.

Olgu Sunumu

Sürekli dispeptik yakınmalar ve karın ağrısı nedeni ile hastanemize başvuran 20 yaşında erkek hastanın çekilen batin MR'sinde gastrik korpus-antrum düzeyine uyan lokalizasyonda, içerisinde septasyonlar barındıran ve kapsül formasyonu gösteren, gastrik lümen içerisine protrüde, kontrast öncesi T2'de hiperintens, geç venöz fazda yoğun kontrastlanma izlenen, solid lezyon saptandı. Laboratuvar bulgularında anlamlı bulgu izlenmedi. Yapılan endoskopisinin kesitsel incelemeyi desteklemesi üzerine, subtotal gastrektomi operasyonu gerçekleştirildi. Olgunun patolojik değerlendirilmesinde, makroskopik olarak konjesyone, multilobule, submukozayı tamamı ile doldurmuş, muskularis propriayı nodüler adalar şeklinde infiltre etmiş ve subserozaya kadar tüm duvarı tutan lezyon, pleksiform fibromiksoma olarak değerlendirildi.

Tartışma ve Sonuç

Pleksiform fibromiksoma terimi ilk olarak 2009 yılında Mietinnen ve arkadaşları tarafından kullanılmış, 2010 yılında ise Dünya Sağlık Örgütü tarafından resmi olarak kabul edilmiştir. Nadir görülen bu benign lezyonun, başta gastrointestinal stromal tümör olmak üzere diğer mide lezyonlarının ayırıcı tanısında radyoloji ve patoloji hekimleri tarafından dikkatle değerlendirilmesi gerekmektedir.

Anahtar Kelimeler: Plexiform Fibromiksoma, Gastrointestinal Stromal Tümör, Benign Tümör

Nötrofil/lenfosit (N/L) Oranının Akut Bronşiolitte Tanı Değeri Nedir?

Adem Dursun¹ *

¹Erzurum Bölge Eğitim ve Araştırma Hastanesi
*Sorumlu yazar: Adem Dursun

Özet

Giriş: Akut bronşiolit, 2 yaşından küçük çocukların en sık görülen alt solunum yolu enfeksiyonudur. Amerikan Pediatri Akademisi kılavuzunda, akut bronşiolit tanısı klinik bulgular ile konulduğu taktirde, radyolojik taramalar ve laboratuvar testleri de dahil olmak üzere daha fazla araştırmaya gerek olmadığı ifade edilmektedir. Literatürde Nötrofil/Lenfosit (N/L) oranının inflamasyonun göstergesi olduğunu belirten bir çok çalışmaya rastlanmaktadır. Bu çalışmada N/L oranı ile akut bronşiolit arasındaki ilişkiyi belirlemeyi ve hastalığın ciddiyetini değerlendirmede yararlı bir belirteç olup olmadığını tespit etmeyi amaçladık.

Materyal-Metod: 1 Ekim 2018 ve 31 Aralık 2018 tarihleri arasında Erzurum Bölge Eğitim ve Araştırma Hastanesi Çocuk Acil Servisinde akut bronşiolit tanısıyla izlenen hastalar çalışmaya dahil edildi. Hastalar akut bronşiolit klinik şiddet skoruna (KSS) göre hafif, orta ve şiddetli olarak üç gruba ayrıldı. Kontrol grubu, aynı dönemde rutin sağlık kontrolü için Pediatrik Genel Polikliniklere başvuran benzer yaş ve cinsiyete sahip çocuklardan oluşturuldu.

Bulgular: Bu çalışmaya 124'ü (%59) erkek, 86'sı (%40) kadın olmak üzere toplamda 210 hasta dahil edilmiştir. Bronşiolit grubunun median yaşı 12 ay (6-20) , kontrol grubunun 12 aydı (8-23). Grupların nötrofil/lenfosit oranları incelendiğinde; bronşiolit grubunun 0,89 (0,52-2,08), kontrol grubunun ise 1,3 (0,75-1,6) olduğu görüldü. Bronşiolitli hastalar KSS'na göre değerlendirildiğinde 96 (%54,7) hastanın hafif, 40 (%19) hastanın orta, 15 (%7,1) hastanın ise şiddetli grupta yer aldığı tespit edildi. Hafif bronşiolitli grubun nötrofil/lenfosit oranı 0,91 (0,50-2,08), orta bronşiolitli grubun 0,85 (0,63-2,7) şiddetli bronşiolitli grubunki ise 1,8 (0,63-2,78) olarak bulundu.

Tartışma: Çalışmamız akut bronşiolitli hastalarda nötrofil/lenfosit oranının kontrol grubuyla değişkenlik göstermediğini ortaya koymuştur. Ayrıca nötrofil/lenfosit oranı akut bronşiolit atağının şiddetini belirlemede de yararlı bir ölçüm değildir.

Anahtar Kelimeler: Bronşiolit, Nötrofil, Lenfosit

What is the Value of Neutrophil / Lymphocyte (N / L) Ratio in Acute Bronchiolitis'

Abstract

Introduction: Acute bronchiolitis is the most common lower respiratory tract infection in children under 2 years of age. If the diagnosis of acute bronchiolitis is established by clinical findings, further research is not needed, including radiological scans and laboratory tests. In this study, we aimed to determine the relationship between N / L ratio and acute bronchiolitis and to determine whether it is a useful marker to evaluate the severity of the disease.

Material and Method: Patients who were followed up in Erzurum Pediatric Emergency Department with the diagnosis of acute bronchiolitis between October 1, 2018 and December 31, were included in the study. Patients were divided into three groups according to the clinical severity score (CSR). The control group consisted of children of similar age and gender who referred to the Pediatric General Polyclinics for routine health check during the same period.

Results: A total of 210 patients, 124 (59%) male and 86 (40%) female, were included in study. The median age of the bronchiolitis group was 12 months (6-20 years) and the control group was 12 months (8-23). When neutrophil / lymphocyte ratios of the groups were examined; the bronchiolitis group was found to be 0.89 (0.52-2.08) and the control group was 1.3 (0.75-1.6). When the patients with bronchiolitis were evaluated according to CSR, 96 (54.7%) patients were mild, 40 (19%) were in the middle, and 15 (7.1%) were in the severe group. The neutrophil / lymphocyte ratio of the mild bronchiolitic group was 0.91 (0.50-2.08), the mean of the bronchiolitic group was 0.85 (0.63-2.7) and the group with severe bronchiolitis was 1.8 (0.63-2.78).

Discussion: Our study showed that neutrophil / lymphocyte ratio did not change with the control group in patients with acute bronchiolitis. Neutrophil / lymphocyte ratio is not a useful measure in determining the severity of acute bronchiolitis attack

Keywords: Bronchiolitis, Neutrophils, Lymphocytes

Obstrüktif Uyku Apne Sendromunda Polikliniğe Başvuru Süreci ile Eğitim Düzeyi İlişkili Midir?

Aygül Güneş¹ *

¹Bursa Yüksek İhtisas Eğitim ve Araştırma Hastanesi

*Corresponding author: Aygül Güneş

Özet

Giriş: Bu araştırma Obstrüktif Uyku Apne Sendromu (OSAS) olan olguların şikayetlerinin ortaya çıktıktan sonra başvuru süreleri ile eğitim düzeyleri arasında ilişki olup olmadığını incelemek amacıyla yapılmıştır.

Gereç- Yöntem: Uyku Laboratuvarında polisomnografi için yatışı yapıp ağır OSAS tanısı alan 101 olgunun sosyodemografik verileri kaydedildi. Eğitim durumu okur yazar olmayan: 0, okur yazar olan: 1, ilkokul mezunu olan: 2, ortaokul mezunu olan: 3, lise mezunu olan: 4, üniversite mezunu olan: 5 olarak sınıflandırıldı.

Bulgular: Olguların 71 (%70.3)'i erkek, 30 (%29.7)'u kadındı. Ortalama yaş 50.25±11.26 idi. Eğitim durumu ile horlama ve tanıklı apne süresi arasında istatistiksel olarak anlamlı korelasyon tespit edilmedi. Okur yazar olmayan 2(%2), okur yazar olan 2(%2), ilkokul mezunu olan 41 (%40.6), ortaokul mezunu olan 11 (%10.9), lise mezunu olan 34 (%33.7), üniversite mezunu olan 11 (%10.9) olgu vardı.

Sonuç: Eğitim, bireyin davranışında kendi yaşantısı yoluyla ve bilinçli olarak istendik değişme meydana getirme faaliyeti olarak tanımlanabilir. Eğitim, insanın yaşamı boyunca başkalarının etkisiyle öğrendiği davranışları içerir. Eğitimin bu denli önemli olması nedeni eğitimli bireylerde birçok hastalığın majör sebeplerinden olan OSAS şikayetleri olunca daha erken hastaneye başvurmalarını beklerdik. Akademik eğitimin hastaneye başvuru süresini azaltmadığını saptadık. Başvuru süresini kısaltan durumlar için daha çok sayıda katılımcının olduğu ve başvuru süresini kısaltabilecek nedenlerin de olduğu ya da katılımcıların öneride bulunabildiği anket sorularının yer aldığı çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Horlama Süresi, Tanıklı Apne Süresi, Eğitim Düzeyi

Is the Level of Education Related to the Policlinic Application Process in the Case of Osas'

Abstract

Introduction: This study was carried out to investigate if there is a relationship or not between application periods and education levels after the complaints of patients with Obstructive Sleep Apnea Syndrome.

Material and Method: The sociodemographic data of 101 cases which were hospitalized for polysomnography and diagnosed with severe OSAS were recorded. Educational status classified as: illiterate:0, literate:1, graduated from primary school:2, graduated from secondary school:3, graduated from highschool:4, graduated from university:5.

Results: 70(70.3%) of the cases were male and 30(29.7%) were female. Average age was 50.25+11.26. No statistically significant correlation was found between educational status and snoring and witnessed apnea time. There were 2(2%) cases which is illiterate, 2(2%) cases which is literate, 41(40.6%) cases which is graduated from primary school, 11(10.9%) cases which is graduated from secondary school, 34(33.7%) cases which is graduated from high school and 11(10.9%) cases which is graduated from university.

Conclusion: Education can be defined as the activity of making changes in the behavior of the individual in a conscious and desirable way through his own life. Education involves behaviors that are learned by the influence of others throughout life. We expected educated individuals to refer to the hospital earlier when OSAS, which is one of the major causes of many diseases, was seen. We found that academic education did not shorten the application time to hospital. In order to shorten the application period, there is a need for studies which include questionnaires which there are more participants or which participants can make suggestions.

Keywords: Snoring Time, Obstructive Apnea Time, Educational Level

Okul Öncesi Çocuklarda Annelerin Besleme Davranışları ve Kaygı Durum Değerlendirilmesi

Maksat Jorayev¹, Yelda E. Türkmenoğlu¹ *, Hasan Dursun¹

¹SBÜ Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi
*Corresponding author: Yelda E. Türkmenoğlu

Özet

Giriş: Toplumların beslenmedeki tutum ve davranışları gelenek ve alışkanlıklar belirlemektedir. Aile içinde ebeveynlerin, özellikle annelerin çocuklarını besleme konusundaki eğilimlerinin çocuklarının beslenme alışkanlıkları üzerine etkisi büyüktür. Bu çalışmada amaç, annelerin çocuklarının beslenmesi hakkındaki kaygı durumunu ve beslenme sırasındaki davranış ve tutumlarını belirlemek ve bununla ilişkili olumsuzlukları ortaya koymaktır.

Gereç-Yöntem: Çocuğunda beslenme sorunu olduğunu düşünen 2-5 yaş arasındaki çocukların anneleri çalışmaya alındı. Demografik özellikler dışında annelere beslenme davranışları hakkında çocuk beslenme anket soruları Librer ölçeği kullanılarak soruldu. Çocukların ağırlık ve kilo ölçümü yapılarak anket soruları istatistiksel yöntemlerle karşılaştırıldı. **Bulgular:** İki yüz seksen beş çocuktan 127'si kız (%44,6), 158'i erkek (%55,4), yaş ortalaması 3,8±1,0 yıl idi. Annelerin 13'ü (%4,6) okuryazar değildi. Çocukların 2762'si (%96,8) ağırlıklarına göre 3-97 persentil arasında iken 9 (%3,2) çocuk ise >97 persentil idi. Ağırlığa göre >97persentil çocuğa sahip annelerde çocuklarını besleme konusunda gösterdikleri algıladıkları sorumluluklarının derecesi daha düşük idi (p=0,010) Sorumluluk ölçeği toplam puanı ile yeme baskısı ölçeği toplam puanı arasında pozitif yönde bir korelasyon saptandı (p=0,000 r=0,485). Eğitim düzeyi arttıkça sorumluluk ölçeği toplam puanı azalmaktaydı. Annenin çalışmaması durumunda sorumluluk ve yeme baskısı ölçeği toplam puanı daha yüksek idi (p=0,044). Vücut kitle indeksi (VKİ) persentil değerlerine göre çocukların 47'si(%16,5)' aşırı kilolu, 30 (%10,5) 'u ise obez olarak kabul edildi. VKİ 'ye göre zayıf olan grubun anne sorumluluk ölçeği ortanca değerlerinin obez grubun değerinden istatistiksel olarak anlamlı derecede yüksek olduğu saptandı (p=0,044)

Sonuç: Çocuğunda beslenme sorunu olduğunu düşünen annelerin çocuklarının %27'sinin normalin üzerinde VKİ persentili olduğu görülmüştür. Annelerin çocuklarını beslerken olumlu örnek olabilecek davranışları tam olarak bilmedikleri, bu konuda sağlık çalışanlarının annelere çocuğun vücut ölçülerini de dikkate alarak beslenme tutum ve davranışları konusunda bilgilendirmesi önerilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Besleme Davranışları, Ebeveyn, Okul Öncesi Dönem

Osa'da Vücut Kitle İndeksinin Polisomnografik Uyku Parametreleri ve Kan Oksijenizasyonuna Etkisi

Dilber Durmaz¹ *

¹*Bandırma Devlet Hastanesi*
**Corresponding author: DİLBER DURMAZ*

Özet

Amaç: Çalışmamızın amacı, polisomnografi (PSG) ile ağır OSA tanısı alan hastalarda vücut kitle indeksi (BKİ) 'nin kan oksijenizasyonu ve polisomnografik uyku parametreleri üzerine olan etkisini araştırmak idi.

Materyal ve Metod: Retrospektif bir çalışma, Amerikan Uyku Tıbbı Akademisi'nin kılavuzlarına göre PSG ile tanı konmuş ağır OSA'lı 120 hastayı içermektedir. Demografik veriler, polisomnografik uyku ve kan oksijen parametreleri kaydedildi. Korelasyonlar Spearman korelasyon testi kullanılarak test edildi. Veriler, IBM SPSS istatistik 22.0 (SPSS Inc., Chicago, IL, ABD) kullanılarak analiz edildi, $p < 0.05$ değeri istatistiksel olarak anlamlı kabul edildi.

Bulgular: Hastaların ortalama yaşı 51.01 ± 11.40 idi (81E/39K). Ortalama VKİ 33.34 ± 6.21 idi. VKİ ile ortalama oksijen desaturasyonu arasında negatif korelasyon mevcuttu ($p = 0.03$, $r = -0.267$). VKİ ile $SO_2 < \%90$ süresi arasında negatif korelasyon mevcuttu ($p = 0.001$, $r = -0.300$). VKİ ile hipopne sayısı ve hipopne AHI arasında pozitif korelasyon mevcuttu ($p < 0.001$, $r = 0.353$; $p < 0.001$, $r = 0.344$). VKİ ile ortalama obstrüktif apne süresi, hipopne süresi, toplam apne süresi arasında negatif korelasyon mevcuttu ($p = 0.032$, $r = -0.196$; $p < 0.001$, $r = -0.328$; $p = 0.046$, $r = -0.182$). VKİ ile REM-AHI, NREM-AHI ve Toplam AHI arasında pozitif korelasyon mevcuttu ($p < 0.001$, $r = 0.432$; $p = 0.005$, $r = 0.255$; $p = 0.001$, $r = 0.295$).

Sonuç: VKİ'de artış ağır OSAS hastalarında, kan oksijenizasyonunun düşmesine, desaturasyonda geçen sürenin uzamasına sebep olur. Benzer olarak VKİ'de artış, AHI'de artışa sebep olarak apne süresi, hipopne süresi ve toplam apne süresinin düşmesine neden olur.

Anahtar Kelimeler: Vücut Kitle İndeksi, Osa, Oksijenizasyon

Effect of Body Mass Index On Polysomnographic Sleep Parameters and Blood Oxygenation in Osa

Abstract

Aim: The aim of this study was to investigate the effect of body mass index (BMI) on blood oxygenation and polysomnographic sleep parameters in patients diagnosed with severe OSA by polysomnography (PSG). **Material and Method:** A retrospective study included 120 patients with severe OSA diagnosed by PSG according to the guidelines from the American Academy of Sleep Medicine. Demographic data, polysomnographic sleep, and blood oxygen parameters were recorded. Correlations were tested using the Spearman correlation test. Data were analyzed using IBM SPSS statistics 22.0 (SPSS Inc., Chicago, IL, USA). The value of $p < 0.05$ was considered as statistically significant. **Results:** The mean age of the patients was 51.01 ± 11.40 (81M/39F). Mean BMI was 33.34 ± 6.21 . There was a negative correlation between BMI and mean oxygen desaturation ($p = 0.03$, $r = -0.267$). There was a negative correlation between BMI and duration of $SO_2 < 90\%$ ($p = 0.001$, $r = -0.300$). There was a positive correlation between BMI with the number of hypopneas and hypopnea AHI ($p < 0.001$, $r = 0.353$; $p < 0.001$, $r = 0.344$). There was negative correlation between BMI and mean duration of obstructive apnea, hypopnea and total apnea ($p = 0.032$, $r = -0.196$; $p < 0.001$, $r = -0.328$; $p = 0.046$, $r = -0.182$). There was positive correlation between BMI and REM-AHI, NREM-AHI and Total AHI ($p < 0.001$, $r = 0.432$; $p = 0.005$, $r = 0.255$; $p = 0.001$, $r = 0.295$). **Conclusion:** An increase in BMI causes a decrease in blood oxygenation and an increase in the duration of desaturation in severe OSA. Similarly, an increase in BMI causes an increase in AHI, leading to a reduction in apnea time, hypopnea time, and total apnea time.

Keywords: Body Mass Index, Osa, Oxygenation

Özkıyım Girişiminde Bulunan Gebelerin Değerlendirilmesi

Dilek Atik¹ , Cesareddin Dikmetaş¹ *

¹*Istanbul Sağlık Bilimleri Üniversitesi Kanuni Sultan Süleyman Eğitim ve Araştırma Hastanesi*

**Sorumlu Yazar: Cesareddin dikmetaş*

Özet

GİRİŞ: Özkıyım, kişinin bilerek canına kast ederek, hayatına son verme eylemidir. İntihar girişimlerinde en fazla kullanılan yöntem ilaç alımıdır. Özkıyım eyleminde bulunan kişilerin çoğunda hastalık olarak alt yapısında psikiatrik rahatsızlık gelmektedir. Gebelikte hormonal dengelerin değişimine bağlı olarak, daha önce görülmeyen gebelikte ortaya çıkan psikiatrik rahatsızlıklar olabilir. **AMAÇ:** Çalışmamızda özkıyım girişiminde bulunan gebelerin demografik olarak değerlendirilmeyi amaçladık.

YÖNTEM: Bu çalışma İstanbul Sağlık Bilimleri Üniversitesi Kanuni Sultan Süleyman Eğitim ve Araştırma Hastanesi Acil Tıp Kliniğine 01.12.2018-31.12.2018 tarihleri arasında ile Özkıyım nedeniyle gelen gebe hastalar retrospektif olarak adli kayıtları ve hasta dosyaları incelenerek yapıldı. Klinik araştırma kapsamında gerçekleştirilen çalışma ile elde edilen veriler istatistiksel olarak nonparametrik niteliktedir. Hastaların demografisi istatistiksel olarak betimleyici istatistikle değerlendirildi.

BULGULAR: Çalışmamızda toplamda 504 özkıyım eylemi olan hastalardan 8 tanesinde gebelik tespit edildi. Bu hastalar çalışmaya dahil edildi. Çalışmaya katılanların yaş ortalaması 25 olup, minimum ve maximum yaşları 20 ve 35 idi. Hastaların geldiği mevsimler değerlendirildiğinde %25 yaz, %25 sonbahar, % 12.5 kış mevsimiydi. Hastaların nihai sonuçları değerlendirildiğinde; %87.5(n=7) sağlık ile taburculuk, % 12.5 (n=1) servis yatışı idi. İntihar girişim saatleri değerlendirildiğinde % 75 (n=6) 16-24 saatleri arası, % 12.5(n=1) 24-08 saatleri arası, % 1 (n=1) 08-16 saatleri arasında değerlendirildi. Özkıyım için kullanılan ilaçlar değerlendirildiğinde; psikiatri ilacı, uyuşturucu madde, demir ilacı, analjezi ilaçlarını özkıyım amaçlı kullanmışlardır.

TARTIŞMA: Çalışmamızda normal özkıyımdan farklı olarak gebe olan hastalar değerlendirildi. Toplumun oranlarıyla benzer oranlarda yaş grubu bulundu. Mevsimsel olarak ve saat olarak toplumun geneli ile benzer oranlarda özkıyım eylemi tespit edildi.

SONUÇ: Gebelerde özkıyım eylemi nadir görülen bir durum olmakla birlikte hormonal olarak değişime uğramaları, düşünce yapılarında değişime sebep olmaktadır. Özkıyım sonucu kalıcı hasarlar bırakabilen morbitidesi ve mortalitesi olan bir durumdur. Gebe kişilere kadın doğum ile birlikte takiplerinde psikolojik destekte belli periyotlarda yapılması özkıyım eylemini azaltacağı düşünülmüştür.

Anahtar Kelimeler: Özkıyım, Gebe

Pankreas Kanserli Hastalarda Hematolojik Parametrelerin (Mean Platelet Volume, Nötrofil/lenfosit Oranı, Trombosit/lenfosit Oranı, Eozinofil ve Lenfosit Sayısı) Prognoz - Tedavi Takibinde Kullanılabilirliklerinin Araştırılması

Fatih Çölkesen¹ * , Hüseyin Korkmaz² , Özlem Ata² , Levent Kebapçılar²

¹ Necmettin Erbakan Üniversitesi Meram Tıp Fakültesi

² Selçuk Üniversitesi Tıp Fakültesi

*Corresponding author: Fatih Çölkesen

Özet

Amaç: Değişik kanser tiplerinde inflamasyon belirteçlerinin prognostik önemi araştırılmıştır. Serolojik proinflatuar belirteçler olan nötrofil-lenfosit oranı (NLO), trombosit-lenfosit oranı (TLO), ortalama trombosit hacmi(MPV), eozinofil sayısı ve lenfosit sayısı birçok kanser tipinde prognoz ve survi ile ilişkili bulunmuştur. Eozinofil ve MPV değerlerinin venöz tromboemboli ile ilişkili olduğunu gösteren çalışmalar mevcuttur. Bu çalışmada, proinflatuar belirteçlerin inop pankreas kanserinde prognostik önemini ve tedavi takibinde kullanılabilirliğini araştırmayı amaçladık. Pankreas kanseri gibi tromboza yatkınlık oluşturduğu bilinen bir malignitede, venöz tromboemboli ile eozinofil ve MPV değerlerinin ilişkisini irdelemek istedik.

Yöntem: Selçuk Üniversitesi Tıp Fakültesi Medikal Onkoloji bölümüne 1 Ocak 2010-3 Şubat 2015 tarihleri arasında başvurmuş, inop pankreas kanseri tanısı almış ve en az 3 kür kemoterapi almış 128 hastanın dosyaları retrospektif olarak tarandı ve hastaların kemoterapi öncesinde bakılmış olan hemogram parametreleri aynı sayıda sağlıklı kontrol grubunun hemogram parametreleri ile kıyaslandı. Hastalara pankreas kanseri tanısı konulduğu zaman(kemoterapi başlamadan önce) ve en az 3 kür kemoterapi aldıktan sonra bakılmış olan NLO,TLO,MPV ve lenfosit sayıları kıyaslandı. NLO için <3 ve ≥ 3 değerleri, TLO için <150 ve ≥ 150 değerleri,MPV için <9 fL ve ≥ 9 fL , Lenfosit için $<1.5 \times 10^3/\text{mL}$ ve $\geq 1.5 \times 10^3/\text{mL}$ değerleri referans alındı. Medyan genel sağkalım Kaplan-Meier yöntemi kullanılarak değerlendirildi. NLO, TLO, MPV lenfosit değerlerinin bağımsız prognostik önemini belirlemek için, tek ve çok değişkenli Cox regresyon modelleri kullanıldı. Pankreas kanseri tanısı aldıktan sonra, tedavi veya izlem sürecinde venöz tromboemboli geçirmiş olan hastaların tromboz anı eozinofil değeri ve MPV değeri, aynı hastaların kemoterapi öncesi ve sonrası bakılmış olan eozinofil değeri ve MPV değeri ile kıyaslandı.

Bulgular: Pankreas kanserli 128 hastanın sistemik inflamasyon markerları ve median survi arasındaki ilişki şöyle bulundu:KT öncesinde bakılan değerlerde; NLO <3 ve NLO ≥ 3 olanlarda median survi sırasıyla 17 ay ve 9.7 ay bulundu ($p=0.013$; hazard ratio (HR)= 1.686). TLO <150 ve ≥ 150 olanlarda median survi sırasıyla 17 ay ve 10.4 ay bulundu($p = 0.004$; HR = 1.843). MPV <9 ve ≥ 9 olanlarda ise median survi sırasıyla 15.1 ay ve 13.6 ay bulundu($p= 0.202$; HR= 1.309) . Lenfosit $<1.5 \times 10^3/\text{mL}$ ve $\geq 1.5 \times 10^3/\text{mL}$ olanlarda median survi sırasıyla 10.4 ay ve

15.6 ay bulundu($p = 0.164$; $HR = 0.744$). KT sonrasında bakılan değerlerde; $NLO < 3$ ve $NLO \geq 3$ olanlarda median survi sırasıyla 21.8 ay ve 10.4 ay bulundu ($p=0.0001$; $HR= 2.166$). $TLO < 150$ ve ≥ 150 olanlarda median survi sırasıyla 20.6 ay ve 10.4 ay bulundu ($p = 0.001$; $HR = 2.075$). $MPV < 9$ ve ≥ 9 olanlarda ise median survi sırasıyla 18.3 ay ve 11.4 ay bulundu($p= 0.01$; $HR = 1.710$) . Lenfosit $< 1.5 \times 10^3/mL$ ve $\geq 1.5 \times 10^3/mL$ olanlarda median survi sırasıyla 11.4 ay ve 20.6 ay bulundu ($p = 0.012$; $HR = 0.577$). Kemoterapi öncesinde bakılmış olan eozinofil değerinin pankreas kanseri progrese olanlar ile regrese veya stabil hastalığı olanlar arasında anlamlı farklılığa sahip olmadığı görüldü ($p=0.054$) Tromboz anında bakılmış olan eozinofil ve MPV değerleri, aynı hastaların KT öncesi ve sonrasında bakılmış eozinofil değerlerinden istatistiksel açıdan anlamlı şekilde yüksek bulundu ($0,33 \pm 0,32$ ve $10,59 \pm 1,77 - 0,16 \pm 0,27$ ve $8,73 \pm 1,51 - 0,14 \pm 0,17$ ve $8,89 \pm 1,63$ $p=0.0001$). Kontrol grubu ile hastaların KT öncesi hemogram parametreleri kıyaslandığında ise NLO, MPV değerleri kontrol grubu değerlerine göre anlamlı şekilde yüksek, eozinofil ve lenfosit değerleri ise anlamlı şekilde düşük bulundu(NLO: $3,5 \pm 3,34 - 1,93 \pm 0,72$ $p=0.0001$, MPV: $8,79 \pm 1,57 - 7,05 \pm 1,02$ $p=0.0001$, Eozinofil: $0,18 \pm 0,17 - 0,2 \pm 0,12$ $p=0.038$, Lenfosit: $1,8 \pm 0,84 - 2,4 \pm 0,8$ $p=0.0001$). Hasta grubunun TLO kontrol grubuna göre daha yüksek bulunmasına rağmen arada istatistiksel açıdan önemli farklılık saptanmadı($177 \pm 111 - 136 \pm 49$ $p=0.096$).

Sonuç: Bizim bulgularımıza göre kemoterapi öncesinde ve sonrasında bakılmış olan NLO, TLO ve Lenfosit değeri pankreas kanserinin prognozunu ve survisini belirlemede, tedavi takibi ve izlemde yararlı olabilecek parametrelerdendir. Lenfosit sayısı survi ilişkisi sadece kemoterapi öncesi dönemde anlamlı bulunmamış, ancak aynı dönemde bakıldığında prognozla ilişkili olduğu belirlenmiştir. MPV değerleri kemoterapi öncesinde değil fakat sadece kemoterapi sonrasında bakıldıklarında pankreas kanseri tedavi takibi ve izleminde, prognoz ve survisini belirlemede yararlı olabilirler. Eozinofil değerinin, kemoterapi öncesi ve sonrasında pankreas kanserinin prognoz ve survi tayininde yararlı olabilecek bir markır olmadığı saptanmıştır. Pankreas kanserli hastalarda gelişen venöz tromboemboli hadiselerinde, eozinofil ve MPV değerlerinin önemli markırlar olabileceği kanısına varılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Biyomarker, İnflamasyon, Kanser, Kemoterapi, Pankreas, Prognoz, Tromboz

In Pancreatic Cancer Patients Prognosis and Therapy Follow-Up to Investigate the Usability of the Haematological Parameters (Mean Platelet Volume, Neutrophil/Lymphocyte Ratio, Platelet/Lymphocyte Ratio, Eosinophil and Lymphocyte Count)

Abstract

Background: The prognostic significance of various systemic inflammation-based markers has been explored in different cancers. Serological proinflammatory markers such as neutrophil-to-lymphocyte ratio (NLR), platelet-to-lymphocyte ratio (PLR), mean platelet volume (MPV), lymphocyte and eosinophil count have been associated with prognosis and survival for many different types of cancer. Studies have proven that eosinophil count and MPV values are associated with venous thromboembolism. In a malignancies such as pancreatic cancer it is known to predispose to thrombosis, we aimed to investigate the relationship between eosinophil count and MPV values with venous thromboembolism in pancreatic cancer patients. This study determined the prognostic value of these markers in patients with in-op pancreatic adenocarcinoma. These markers can be used to assist with decision-making in oncology clinics.

Aim: The aim of this study was to investigate the prognostic significance of systemic inflammation-based factors: neutrophil-lymphocyte ratio (NLR), platelet lymphocyte ratio (PLR) , mean platelet volume (MPV), eosinophil and lymphocyte count in patients with advanced pancreatic cancer, investigate the relationship between eosinophil count and MPV values with venous

thromboembolism in this group. Methods: Data were collected retrospectively for advanced 128 inoperable pancreatic cancer patients treated (received at least 3 cycles of chemotherapy) between 1 January 2010 and 03 February 2015 at the Selcuk University Medical School Hospital, Medical Oncology Department and the hemogram parameters of the patients prior to chemotherapy were compared with the same number of healthy controls. Once diagnosed with pancreatic cancer (before starting chemotherapy) and after the patients received at least 3 cycles of chemotherapy, which was analyzed and compared NLR, PLR, MPV and lymphocyte count. The ratios were dichotomised as <3 versus ≥ 3 for NLR, <150 versus ≥ 150 for PLR, <9 fL versus ≥ 9 fL for MPV and $<1.5 \times 10^3/\text{mL}$ versus $\geq 1.5 \times 10^3/\text{mL}$ for lymphocyte count. Median overall survival was assessed using the Kaplan–Meier method. To evaluate the independent prognostic significance of the NLR, PLR, MPV and lymphocyte count, univariate and multivariate Cox regression models were applied. After receiving the diagnosis of pancreatic cancer treatment or follow-up period of patients who have had venous thromboembolism, eosinophil count and MPV values of during trombosis were compared with the same patients before and after chemotherapy values of eosinophils and MPV

Results: Data were evaluable for 128 patients. Median survivals based on the inflammation-based prognostic markers evaluated were: Looking at the data before chemotherapy; NLR <3 versus ≥ 3 = 17 months versus 9.7 months respectively ($p=0.013$; hazard ratio (HR)= 1.686). PLR <150 versus ≥ 150 = 17 months versus 10.4 months respectively ($p = 0.004$; HR = 1.843). MPV <9 versus ≥ 9 =15.1 months versus 13.6 months respectively ($p= 0.202$ HR= 1.309). Lymphocyte count $<1.5 \times 10^3/\text{mL}$ versus $\geq 1.5 \times 10^3/\text{mL}$ =10.4 months versus 15.6 months respectively($p = 0.164$; HR= 0.744). Looking at the data after chemotherapy; NLR <3 versus ≥ 3 = 21.8 months versus 10.4 months respectively($p=0.0001$; HR = 2.166). PLR <150 versus ≥ 150 = 20.6 months versus 10.4 months respectively ($p = 0.001$; HR =2.075). MPV <9 versus ≥ 9 =18.3 months versus 11.4 months respectively ($p= 0.01$; HR= 1.710). Lymphocyte count $<1.5 \times 10^3/\text{mL}$ versus $\geq 1.5 \times 10^3/\text{mL}$ =11.4 months versus 20.6 months respectively ($p = 0.012$; HR = 0.577). Eosinophil values were checked before chemotherapy, there were no significant differences between the groups of patients with pancreatic cancer progression and regression($p=0.054$). Patients who have had venous thromboembolism, eosinophil and MPV values of during trombosis were statistically significantly higher than the same patients before and after chemotherapy values of eosinophils and MPV ($0,33 \pm 0,32$ and $10,59 \pm 1,77$ - $0,16 \pm 0,27$ and $8,73 \pm 1,51$ - $0,14 \pm 0,17$ and $8,89 \pm 1,63$ $p=0.0001$). Hemogram parameters of the patients before starting to chemotherapy were compared with the healthy controls hemogram parameters. NLR and MPV values were significantly higher in pancreatic cancer patients compared to the control group, but eosinophil and lymphocyte counts were significantly lower than control group (NLR: $3,5 \pm 3,34$ versus $1,93 \pm 0,72$ $p=0.0001$, MPV: $8,79 \pm 1,57$ versus $7,05 \pm 1,02$ $p=0.0001$, Eosinophil: $0,18 \pm 0,17$ versus $0,2 \pm 0,12$ $p=0.038$, Lymphocyte: $1,8 \pm 0,84$ - $2,4 \pm 0,8$ $p=0.0001$). Although pancreatic cancer patients PLR values were higher than control group there was no statistically significant difference between the two groups PLR values(177 ± 111 versus 136 ± 49 $p=0.096$).

Conclusions: Our findings suggest that before and after chemotherapy, the NLR, PLR values and Lymphocyte count determination of prognosis and survival of pancreatic cancer, one of the parameters that may be useful for monitoring treatment and follow-up. There was no significant relationship between the number of lymphocyte and survival in the period just prior to chemotherapy, but was determined to be associated with prognosis in the same period. MPV values not before but only after chemotherapy may be useful for monitoring treatment and follow-up, determination of prognosis and survival of pancreatic cancer. Eosinophil count is not a significant marker before and after chemotherapy, determination of pancreatic cancer prognosis and survival. Finally MPV and eosinophil values may be important markers in pancreatic cancer patients with venous thromboembolic events.

Keywords: Biomarker ; Cancer ; Chemotherapy ; Inflammation ; Pancreas ; Prognosis ; Trombus

Pediatric Olguda Akut Transvers Miyelit Rehabilitasyonu

Şahika Burcu Karaca¹ *

¹Kırıkkale Üniversitesi Tıp Fakültesi Fiziksel Tıp ve Rehabilitasyon Anabilim Dalı

**Sorumlu yazar: Şahika Burcu Karaca*

Özet

Giriş: Akut transvers miyelit (ATM) spinal kordda fokal inflamasyon sonucu demiyelinizasyon ve nöronal hasara bağlı olarak gelişen motor, duyu ve otonomik disfonksiyon ile karakterizedir. Pediatrik yaş grubunda 0-2 yaş ve 5-17 yaş arasında olmak üzere iki kez pik yapar. Biz burada 4 yaşında ATM tanısıyla rehabilitasyon programına aldığımız bir olguyu sunuyoruz.

Olgu: Daha önce sağlıklı olan dört yaşında kız hasta, beş ay önce başlayan ateş, başını tutamama, sağ kolda ve yüzün sağ tarafında ağrı ve güçsüzlük şikayetleri ile dış merkezde çocuk yoğun bakım ünitesine yatırılmış. Çekilen spinal MRI'da medulla oblongata alt yarısından itibaren C7 düzeyine uzanan transvers miyelitle uyumlu görünüm saptanmış. Yatışının ikinci gününde solunum sıkıntısı gelişmiş ve entübe edilmiş. Yaklaşık bir buçuk aylık yoğun bakım takibi sonrasında taburcu edilmiş. Bir ay önce rehabilitasyon amacıyla kliniğimize kabul edilmiştir. İlk muayenesinde hastanın baş tutma ve oturma dengesi yoktu. Kas gücü muayenesi üst ve alt ekstremitelerde 1-2/5, alt ekstremitelerde 2/5 düzeyindeydi. Taban cildi refleksi bilateral lakayttı ve derin tendon refleksi alınmadı. 20 seans nörolojik rehabilitasyon, baş-boyun kuvvetlendirme, oturma dengesine yönelik egzersizler, ekstremiteler eklem hareket açıklığı ve kuvvetlendirme egzersizleri uygulandı. Son muayenesinde baş tutması gelişen hasta, kısa bacak uzun süreli oturabiliyorken, uzun bacak oturması kısa süreliydi. Ayrıca kas güçleri üst ekstremitelerde 3/5, alt ekstremitelerde 2/5 düzeyindeydi.

Sonuç: ATM çocukluk çağında nadir karşılaşılan bir tablodur ve tedavisinde rehabilitasyonun önemi büyüktür. Uygun tedavi yaklaşımlarıyla bu hastaların fonksiyonel durumlarında önemli gelişmeler elde edilebilir.

Anahtar Kelimeler: Akut Transvers Miyelit, Pediatrik, Rehabilitasyon

Acute Transverse Myelitis Rehabilitation in a Pediatric Case

Abstract

Introduction: Acute transverse myelitis (ATM) is characterized by motor, sensory and autonomic dysfunction due to demyelination and neuronal damage caused by focal inflammation in the spinal cord. There are 2 peaks of pediatric incidence, between 0 to 2 and 5 to 17 years of age, Here, we present a case of a 4-year-old patient underwent rehabilitation programme with the diagnosis of ATM.

Case: A previously healthy four-year-old girl was admitted to the pediatric intensive care unit in an external center with complaints of fever, no head control, pain and weakness in the right arm and right side of the face, which had started five months ago. Spinal MRI revealed a transverse myelitis consistent with the C7 level from the lower half of the medulla oblongata. On the second day of hospitalization, she developed respiratory distress and was intubated. She was discharged after one and a half months of intensive care follow-up. She was admitted to our clinic for rehabilitation one month ago. On initial examination, the patient did not have head control and sitting balance. Muscle strength examination was 1-2 / 5 in upper extremities and 2/5 in lower extremities. The plantar response and deep tendon jerk reflexes was bilaterally absent. 20 sessions of neurological rehabilitation, head and neck strengthening, sitting balance exercises, limb range of motion and strengthening exercises were performed. In the last examination, the patient developed head control, while the short leg sitting was for a long time and long leg sitting was for a short period of time. In addition, muscle strength was 3/5 in upper extremity and 2/5 in lower extremities.

Conclusion: ATM is a rare condition in childhood and rehabilitation is of great importance in its treatment. Significant improvements in the functional status of these patients can be achieved with appropriate treatment approaches.

Keywords: Acute Transverse Myelitis, Pediatric, Rehabilitation

Pediyatrik Başağrılarının Manyetik Rezonans Görüntüleme Bulgularının Değerlendirilmesi

Ece Gültekin¹ *

¹*Gaziosmanpaşa Taksim Eğitim ve Araştırma Hastanesi*

**Corresponding author: Ece Gültekin*

Özet

Giriş ve Amaç: Başağrısı çocuklarda oldukça sık rastlanılan bir yakınmadır. Etiyolojisinde genellikle benign nedenler saptanmakla birlikte bu durum çoğu zaman aileler için hekime başvurunun önemli bir nedeni olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu sebeple günümüzde Manyetik Rezonans Görüntüleme (MRG) erişkinlerde olduğu gibi çocuklarda da sıklıkla kullanılmaktadır. Burada amaç başağrısı şikayeti ile çocuk nörolojisi polikliniğine başvuran hastaların MRG bulgularının değerlendirilmesidir. **Yöntem:** Hastanemiz çocuk nörolojisi polikliniğine başağrısı yakınması ile başvurarak, kraniyel MRG çekilmiş olan, 14'ü erkek 36'sı kız olmak üzere 10-18 yaş arası 50 hastanın medikal kayıtları retrospektif olarak incelendi. **Sonuç:** Bu hastalardan 18'inin kraniyel MRG tamamen normal olduğu görüldü. 3 hastada her iki serebral hemisfer supratentoryel düzeyde ak maddede T2- flair hiperintens odaklar saptandı. 1 hastada araknoid kist, 1 hastada vertebroziller tortiozite ve 1 hastada vertebral arterde incelik izlendi. Mukozal kalınlaşmalar, konka hipertrofisi, lenfoid hiperplazi, paranazal sinüslerde kalınlaşma, adenoid vejetasyon ve sinüs retansiyon kistleri toplamda 30 hastada saptandı. Ayrıca hiperintens odak izlenen hastalardan 2'si ile araknoid kist ve vertebral arter inceliği saptanan hastalarda da bu MRG bulgularının eşlik ettiği görüldü. **Tartışma:** Sinüs hastalıkları başta olmak üzere sekonder nedenler pediyatrik başağrılarının en önemli nedenidir. Baş boyun bölgesinde ağrıya duyarlı yapılardan kaynak olarak karşımıza çıkan lezyonlar MRG ile gösterilebilmektedir. Çocuklarda başağrısı nedeniyle yapılan kraniyel görüntüleme incelemelerinin büyük çoğunluğunun benign karakterde olduğu saptanmıştır. Çalışmamız bu verileri destekler niteliktedir. Başağrısı ile başvuran çocuklarda klinik ve fizik muayene bulguları ayrıntılı olarak değerlendirilmeli ve görüntüleme yöntemlerine seçilmiş vakalarda başvurulmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Başağrısı, Mr, Pediyatrik

Polikliniğe Başvuran Hışıltılı Çocuklarda Serum D Vitamini Düzeyleri

Kamil Şahin¹ *

¹Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Haseki Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Çocuk Kliniği

*Sorumlu yazar: Kamil

Özet

Günümüzde bile, Dünyadaki çocuklarda, önde gelen mortalite nedenlerinden biri alt solunum yolu enfeksiyonlarıdır. Çalışmamızın amacı, hastanemiz genel pediatri polikliniğine 2018 yılı ilk 6 ayında başvuran ve D vitaminine bakılmış iki yaş altı hışıltılı çocuklarda, D vitamini düzeylerini araştırmaktır. Hasta grubu, Haseki Hastanesi çocuk polikliniklerine 2018 yılı ilk 6 ayında başvurmuş ve D vitamini bakılmış iki yaş altı hastalardan oluşan 57 olgudan ve kontrol grubu da, aynı dönemde polikliniğe herhangi bir enfeksiyonu ve kronik hastalığı olmayıp D vitamini bakılmış iki yaşından küçük sağlıklı ilk 60 olgudan oluşmaktaydı. Pnömonisi olan hastalar, hastaneye yatarak tedavi alacak kadar solunum sıkıntısı olanlar, bir aydan küçük ve iki yaşından büyük olanlar ve kronik hastalık teşhisi konmuş olgular çalışma dışı bırakıldı. D vitamini profilaksisi alan hastalar çalışma dışı bırakılmadı ancak D vitamini iyatrojenik olarak yüksek olan 2 hasta (>50ng/ml) çalışmaya alınmadı. Hasta grubun yaş ortalaması 11 ay (3-24 ay) ve 27 erkek 30 kız iken, kontrol grubunun yaş ortalaması 12 ay (8-24 ay) ve 29 erkek 31 kızdan oluşmaktaydı. İki grup arasında yaş ve cinsiyetler açısından istatistiksel anlamlı fark bulmadık ($p>0,05$). Hışıltılı bulguları olan grupta D vitamini ortalaması 15,53 (9,33-22,93 min-max) ng/ml iken, kontrol grubunda 19,28 ng/ml (10,39- 25,45 min-max) bulduk. İki grup arasında istatistiksel anlamlı fark saptandı ($P=0,038$). Hastaların sonraki takiplerine ulaşamadığı için kesin tanıları hakkında bilgi sahibi olmadık. Çalışmamız D vitamininin sadece kemik metabolizmasında değil, solunum yolu hastalıklarından korunmada da önemli olduğunu göstermesi açısından değerlidir. Çalışmamızda D vitamini profilaksisi alan hasta sayısını ve dozlarını tüm hastalar için tespit edemedik. Sonuç olarak hışıltılı çocuklarda kontrol grubuna göre D vitamini düzeylerinin düşük olması, D vitamininin hışıltılı ataklarının azaltılmasında önemli olduğunu göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Alt Solunum Yolu, D Vitamini, Hışıltılı Çocuk

Primer Adrenal Yetmezlikte Otoimmün Poliglandüler Sendrom Sık Değil Mi?

Zafer Pekkolay¹ *

¹Dicle Üniversitesi Tıp Fakültesi Erişkin Endokrinoloji/
*Corresponding author: ZAFER PEKKOLAY

Özet

Amaç: Primer adrenal yetmezlikli hastalarda otoimmün poliglandüler sendrom sıklığı literatürde tam olarak aydınlatılmamıştır. Bu çalışmada üçüncü basamak bir endokrinoloji merkezinde takip edilen primer adrenal yetmezlik tanılı hastaların otoimmün poliglandüler sendrom sıklığı ve tipleri araştırılacaktır. **Metod:** Üçüncü basamak endokrinoloji merkezinde primer adrenal yetmezlik nedeniyle takip edilen hastaların dosyaları retrospektif olarak incelendi. Otoimmün poliglandüler sendrom bileşenleri ve tipleri açısından hasta verileri kaydedildi. **Bulgular:** Çalışmaya toplam 23(Kadın/Erkek:15/8)(%65,2/%34,8) hasta dahil edildi. Ortalama yaş 35,55±11,79(20-65) saptandı. Primer adrenal yetmezlikle beraber otoimmün hastalık yüzdesi %44 izlendi. En sık gözlenen antikor pozitifliği Anti-TPO(8/23: %34,7)olarak bulundu. Otoimmün poliglandüler sendrom tip 2 yüzdesi %39,1, otoimmün poliglandüler sendrom tip 1 yüzdesi %4,3 olarak bulundu. 13 hastada(%56.5) herhangi bir antikor tespit edilmedi. **Sonuç:** Bizim toplumumuzda primer adrenal yetmezlikli hastalarda otoimmün hastalık sıklığı daha azdır ve daha çok otoimmün poliglandüler sendrom tip 2 olarak karşımıza çıkmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Adrenal Yetmezlik, Poliglandüler Sendrom, Otoimmün

Is Not Autoimmune Polyglandular Syndrome Common in Primary Adrenal Insufficiency'

Abstract

Objective: The prevalence of autoimmune polyglandular syndrome in patients with primary adrenal insufficiency is not fully elucidated in the literature. In this study, the frequency and types of autoimmune polyglandular syndrome will be investigated in patients with primary adrenal insufficiency followed in a tertiary endocrinology center. **Methods:** The files of patients with primary adrenal insufficiency in the tertiary endocrinology center were retrospectively reviewed. Patient data were recorded for autoimmune polyglandular syndrome components and types. **Results:** A total of 23 (Female / Male: 15/8) patients (65.2% / 34.8%) were included in the study. The mean age was 35.55 ± 11.79 (20-65). The percentage of autoimmune disease

was 44% with primary adrenal insufficiency. The most common antibody positivity was Anti-TPO (8/23: 34.7%). The percentage of autoimmune polyglandular syndrome type 2 was 39.1% and the percentage of autoimmune polyglandular syndrome type 1 was 4.3%. No antibody was detected in 13 patients (56.5%). Conclusion: In our population, the incidence of autoimmune disease is lower in patients with primary adrenal insufficiency and it is mostly seen as autoimmune polyglandular syndrome type 2.

Keywords: Adrenal Insufficiency, Polyglandular Syndrome, Autoimmune

Psikiyatri Perspektifinden Lomber Dejeneratif Disk Hastalıklarının Değerlendirilmesinde Kullanılan Yaşam Kalitesi Testleri

Aslı Beşirli¹ *

¹Istanbul Şişli Hamidiye Etfal Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Psikiyatri Kliniği

*Corresponding author: Aslı Beşirli

Özet

Giriş ve Amaç: Lomber dejeneratif disk hastalıkları(LDDH) bel ağrısının en sık nedenidir. LDDH en fazla işgücü kaybına neden olan hastalıkların başında gelmektedir. Bu hastalıkların takibinde ve ameliyat başarılarının değerlendirilmesinde birtakım yaşam kalitesi ve ağrı testleri kullanılmaktadır.

Yöntem: LDDH operasyonlarının ve takiplerinin değerlendirilmesinde kullanılan başlıca testler Visual Analog Scale (VAS), fonksiyonel bozuklukları değerlendirmede Roland-Morris Disability Index(RMDI) ve Oswestry Disability Index(ODI) kullanılmaktadır. En sık kullanılan yaşam kalitesi sorgulama testleri Euro-Qol 5D(EQ-5D), Short-Form 12(SF- 12), the Physical Component Score(PCS) ve Mental Component Score (MCS)'dir.

Bulgular: Bel ağrısı ve radiküler ağrıların değerlendirilmesinde en sık 0 ile 10 arasında değişen değerlerin kullanıldığı VAS sistemi tercih edilmektedir. Fonksiyonel kayıplar 0 ile 24 arasında değerlendirilen RMDI ve 0 ile 100 arasında skalada değerlendirilen ODI kullanılır. Yaşam kalitesi değerlendirilmesinde ise EQ-5D, SF- 12, PCS ve MCS kullanılmaktadır. Literatürde genellikle VAS ve ODI skorlama sistemleri ile çalışmalar yapıldığı göze çarpmaktadı fakat bu testler ile hastanın duygudurum bozukluğu olup olmadığı değerlendirilememekte ve yaşam kalitesi ameliyatın sonucunda nasıl etkilenmiş belirlenememektedir.

Tartışma ve Sonuç: LDDH ameliyat ve takiplerinin değerlendirilmesinde duygudurum ve yaşam kalitesi testlerinin de ağrı ve fonksiyonel kayıp testleri ile birlikte değerlendirilmesi gerekmektedir. Tüm bu testlerin sonucu birlikte değerlendirilmeli ve sentezlenmelidir. Ağrı, fonksiyonel kayıp ve duygudurum sorgulama testlerinin sentezi ile LDDH tedavi ve takibinin yaşam kalitesine olan etkisi belirlenebilir.

Anahtar Kelimeler: Dejeneratif Lomber Disk Hastalıkları, Vas, Odi, Sf-12

Serviks Kanseri Tedavisinde Sonrasında Radyoterapinin Tetiklediği Böbrek Kanseri: Olgu Sunumu

Kubilay İnanç¹ *

¹Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Şişli Hamidiye Etfal Hastanesi, Radyasyon Onkolojisi Bölümü
*Sorumlu yazar: Kubilay İnanç

Özet

Giriş: Serviks kanseri nedeniyle uygulanan radyoterapi tedavisi hem çevresindeki organlarda hem de en uzak organlarda sekonder kansere neden olabilir. Serviks kanseri nedeniyle küratif radyoterapi tedavisi uygulanan ve beş yıl sonra böbrek kanseri gelişen bir vakayı sunmayı amaçladık.

Olgu:2010 yılında vajinal kanama nedeniyle 3 yıldır menopoz durumunda olan 50 yaşında bir kadın hasta kliniğimize başvurdu. Yapılan fizik muayenede serviks'in tamamını dolduran ve vajen 1/3 üst kısmı invaze eden 5cm'lik kitle tespit edildi. Servikal biopsi sonucu keratinize olmayan skuamoz hücreli kanser'di. Manyetik rezonans görüntüleme (MRI) ve Fluorine-18-Fluorodeoxyglucose Positron Emission Tomography (F-18 FDG PET / CT) dahil olmak üzere ayrıntılı bir değerlendirme ile hiçbir uzak metastaz saptanmadı. Evresi IIA olarak saptandı ve eş zamanlı kemoradyoterapi uygulandı. (Cisplatin 60 mgr / haftalık ve bütün pelvis'e 25x180 cGy / 45 Gy ve 5x6 Gy toplam 30 Gy intracaviter radyoterapi aldı). 5 yıl sonra, yoğun hematürisi olan hastaya Tüm Batın tomografisi çekildi ve sağ böbrekte 2.5 cm'lik kitle tespit edildi. (Resim-1) Üroloji Kliniği sağ böbrek kitlesini ameliyat etme kararı verdi. Sağ nefrektomi yapıldı ve tümörün patolojik incelemesinde renal hücreli karsinom, (evre I, T1, N0, M0 ve grade-I) tespit edildi. Tıbbi Onkoloji bölümü bu evredeki hastaya takip kararı verdi. Önceki radyoterapi dozları incelendi ve doz-volum histogramında (DVH) sağ böbrek dozunun 0,58 Gy aldığı bulundu. (Resim-2) Üroonkoloji konseyinde radyasyona bağlı böbrek kanseri olduğu kararına verildi. Kanser tedavisinde uygulanan radyoterapi sayesinde birçok kanser kür olur ve uzun süre hastaliksız takip edilirler. Ancak radyasyon sekonder kanserlerin önemli bir nedenidir. Bu nedenle, geniş alan ışınlamasından mümkün olduğunca kaçılmalı, çevre dokuların ve uzak organları aldığı radyoterapi dozları en düşük seviyede tutulmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Serviks Kanseri, Radyoterapi, Böbrek Kanseri,

A Case Report: Radiation-Induced Kidney Cancer After Treatment for Cervical Cancer

Abstract

Radiotherapy treatment for cervical cancer may cause secondary cancer within both surrounding organs and those farthest away. Here we report a case report of kidney cancer developed after curative radiotherapy treatment for cervical cancer which was detected with computerized tomography (CT) five years later. A 50-years-old woman who was in menopause status for 3 years admitted to our hospital because of vaginal bleeding in 2010. Physical examination a 5-cm-mass which invaded whole portion and 1/3 upper vagen. After curatage biopsy, we detected non-keratinize squamos cell cancer of cervix. No distant metastases were revealed through a thorough evaluation including magnetic resonance imaging (MR) and Fluorine-18- Fluorodeoxyglucose Positron Emission Tomography(F-18 FDG PET/CT). Stage was IIA and the treatment was concomittant chemoraditherapy. (Cisplatin 60 mgr/week and whole pelvis 25x 180 cGy/45 Gy and 5x6 Gy total 30 Gy intracaviter radiotherapy in 2011). 5 years later, she had gross hematuria. A 2,5 cm right kidney mass was detected in CT (Figure-1)Urology department decided to operate her for the right kidney mass. She underwent right nephrectomy and pathology examination of tumor revealed renal cell carcinoma, stage I (T1,N0,M0 and grade-I).Medical Oncology department decided no further therapy. We revived her previous radiotherapy doses and we realized that in the dose -volume histogram(DVH) received dose of right kidney was 0.58 Gy(Figure-2) Urooncolgy department and we decided that radiation- induced kidney cancer. In conclusion radiation therapy for cervical cancer is curative and results in large number of long term survivors. But radiation is an important cause of secondary cancers. New risk assesment techniques need to be investigated to address the cancer of radiation induced second cancers. Excessively high dosage and wide radiation field should be avoided. We need further investigations.

Keywords: Cervical Cancer, Radiotherapy, Kidney Cancer,

Sinir Sistemi Hastalığı Olan Çocuklarda Tamamlayıcı ve Alternatif Tedavilerin Kullanımı

Ramazan Keçeci¹ * , Hayriye Nermin Keçeci² , Haluk Yavuz³

¹NEÜ Meram Tıp Fakültesi Neonatoloji BD.

²SBÜ Konya Eğitim Ve Araştırma Hastanesi Çocuk Sağlığı Ve Hastalıkları

³NEÜ Meram Tıp Fakültesi Çocuk Sağlığı Ve Hastalıkları

*Sorumlu yazar: Ramazan Keçeci

Özet

Son yıllarda tüm dünyada ve ülkemizde tamamlayıcı ve alternatif tedavi (TAT) yöntemlerine olan ilgi giderek artmaktadır. Bu yöntemlerin etkinliği ispatlanmamış olmasına rağmen özellikle erişkinler tarafından tercih edilmektedir. Buna yönelik çalışmalar da erişkinlere odaklanmıştır. Sinir sistemi hastalığı olan çocuklarda TAT kullanımı ile ilgili araştırmalar enderdir. Bu çalışmanın amacı; sinir sistemi hastalığı olan çocuklarda tıp dışı alternatif uygulamaların kullanım sıklığını belirlemek ve kullanılan yöntemleri ortaya çıkarmak, uygulanan TAT' ın etkinliğini araştırmak, TAT kullanıcılarının sosyodemografik ve tıbbi özelliklerini belirlemek, konvansiyonel tedaviler ile maliyetini karşılaştırmaktır. Bu çalışma Ocak 2011 ile Şubat 2013 tarihleri arasında, Necmettin Erbakan Üniversitesi Meram Tıp Fakültesi Çocuk Nöroloji Bölümü'ne başvuran hasta yakınları ile yapıldı. Hasta yakınlarına hazırlanan anket formları yaklaşık 15 dakika süren yüz yüze görüşmelerle uygulanmış olup elde edilen veriler bilgisayar ortamında değerlendirildi. Karşılaştırmalarda ki-kare testi kullanıldı. Araştırmamızda 753 hasta değerlendirildi. Hastaların 437'si (%58) en az bir TAT yöntemi kullanmışken, 316 'sı (%42) ise hiçbir tıp dışı alternatif yöntem kullanmamıştır. TAT kullananların 205'i (%46,9) kız, 232'si (%53,1) erkekti. En sık kullanılan yöntem zihin-beden uygulamaları (%55,8) olarak bulundu. Bunu kullanım sıklığına göre biyolojiye dayalı tedaviler (%42,3), girişim ve bedene dayalı tedaviler (%19) ,enerji terapileri (%4,6) ve alternatif tıp sistemleri (%0,5) takip etti. TAT kullanımı ile ilişkili bulunan etkenler; babanın eğitim düzeyi, birden fazla sinir sistemi hastalığına sahip olma, polikliniğe birden fazla başvuru sayısı olarak bulunmuştur. (p<0.05). Hastanın yaşı ve cinsiyeti, anne ve babanın yaşı, annenin eğitim düzeyi, ailenin maddi durumu ile TAT kullanımı arasında istatistiki olarak ilişki bulunmamıştır (p>0.05). Sonuçlardan da anlaşıldığı gibi aileler hastalarına sıkça tıp dışı alternatif yöntemleri kullanmaktadır. Bu konuda ailelerin ve hekimlerin bilgilendirilmesinin, hem duruma ve zamana uygun TAT seçimi, hem de yanlış tercih sebebiyle yaşanan olumsuz etkilerin en aza indirilmesi açısından yararlı olacağını düşünmekteyiz.

Anahtar Kelimeler: Tamamlayıcı ve Alternatif Tedavi, Çocuk, Sinir Sistemi Hastalığı

The Application of Complementary and Alternative Medicine in the Children Who Have Neurological Disorder

Abstract

In recent years, the concern shown against complementary and alternative medicine methods has been increasing all over the World and in Turkey. Although efficiency of these methods have not been proven yet, they are preferred particularly by adults. Studies about this are carried out with adults. Researches on the application of complementary and alternative medicine in children with neurological disorder are rare. The objective of this research is to determine the frequency of the application of complementary and alternative medicine and display the applied methods, investigate the effectiveness of complementary and alternative medicine, identify social demographic and medical aspect of complementary and alternative medicine receivers and compare the cost of it with traditional treatments in children with neurological disorder. The study was conducted by between January 2011-April 2013 with the patients' relatives who came to Meram Medicine Faculty Child Neurology Department. The questionnaire prepared for patients' relatives was done by 15 minutes of face to face dialogue and the date was assessed in a computer. Chi-square test was applied in comparisons. In our research 753 patients were assessed. 437 of these patients (%58) received complementary and alternative medicine at least once, 316 of these patients (%42) have not received complementary and alternative medicine. 205 patients who received complementary and alternative medicine were girl (%46,9), 232 of them were boy. The mostly applied method was mind and body medicine (%55,8). according to how frequently it was applied dietary supplements came second(%42,3), then manipulative and body-based practices (%19), and then energy therapy (%4,6) , and alternative medical systems (%0,5) . It has been observed that the increase in fathers education level, multiple neural disorder, coming to child neurology clinic more than once are the factors that rise the application of complementary and alternative medicine significantly. ($p < 0.05$). There isn't statistical relation between age, gender of the patient, age of parents, their education level, financial status and complementary and alternative medicine. Complementary and alternative medicine is generally applied during learning disability, growth deficiency, epilepsy after paralysis of brain. Families stated that they prefer complementary and alternative medicine to get positive results in terms of the disorder. %47,6 of families who received complementary and alternative medicine mentioned that it is beneficial to disorder, %13,4 thought that their complaints were disappeared, %86,5 sateted that it was basically beneficial to the disorder but their complaints were still continuing. %19,7 stated that they did not get any result, %37,7 mentioned that they were indecisive whether it was beneficial or not. %98,2 of those families who received complementary and alternative medicine stated that they have not seen any adverse effect, on the other hand %1,8 of those families mentioned that they have seen adverse affect. Complementary and alternative medicine was applied by one member of family with %79,6 percentage. %64,7 of families stated that the cost complementary and alternative medicine was less than the cost of hospital and doctor, %30,2 of those families declared that its cost was more than that. Doctor was informed about %32,4 patients who received Complementary and alternative medicine, doctor supported %72,5 of those patients, doctors did not comment on %25,4 of those patients, they got angry with %1,4 of those, they did not support %07 of the patients. Finally, it has been observed that majority of families who have neural disorder received complementary and alternative medicine. We believe that it would be useful to minimize adverse effects caused by wrong choices, enhance families' and doctors' knowledge and choose the suitable complementary and alternative medicine for the right situation and right time.

Keywords: Complementary and Alternative Medicine Methods, Children, Neurological Disorder

Solunum Sistemi ve Mikrobiyom: Hastalıkta, Sağlıkta...

Canan Gündüz Gürkan¹ *

¹Biruni Üniversite Hastanesi Göğüs Hastalıkları Bölümü

**Sorumlu yazar: Canan Gündüz Gürkan*

Özet

İnsan vücudunda ve ağırlıklı olarak da intestinal sistemde buldukları bilinen mikroorganizmaların metagenomik yaklaşımlar aracılığıyla, kültüre gerek kalmadan izole edilmeye başlanması ile beraber, mikrobiyomu konu alan çok sayıda çalışma yürütülmeye başlanmıştır. Yakın döneme kadar steril olarak tanımlanan solunum yolları nedeniyle başlarda akciğer İnsan Mikrobiyom Projesi kapsamına alınmamakla beraber, izleyen süreçte, vücuttaki mikroorganizmaların %14'ünün akciğerde yer aldığı anlaşılmıştır. İntestinal mikrobiyotayla yakın ilişkili olan akciğer mikrobiyotasının immun sistem ile yakın ilişkili olduğu belirtilmiştir. Mikrobiyota oluşum ve gelişim sürecinin prenatal dönemden başladığı ve doğum süreci, beslenme, çeşitli mikroorganizma maruziyetine zemin hazırlayan çevresel etmenler, günlük alışkanlıklar ve iklim gibi pek çok faktörden etkilendiği saptanmıştır. Biyoçeşitliliğinin alerji ve astım gelişimine karşı koruyucu olduğu izlenmiştir. Sağlıklı bireyler arasında bile farklılık gösteren mikrobiyotanın solunumsal hastalıklara bağlı değişimi de kaçınılmazdır. İleri evre KOAH ve bronşektazide mikrobiyota çeşitliliği azalmış ve mikroorganizma yükü artmış olarak izlenmiştir. Antibiyotik kullanımının da biyoçeşitliliği olumsuz yönde etkilediği, sitokinlerin üretiminde bozulmalara yol açtığı ve uzun süreli tüberküloz tedavisinde görüldüğü gibi kalıcı disbiyozis ile sonuçlanabileceği saptanmıştır. Diğer yandan hem sağlıklı hem solunumsal hastalıklara sahip bireylerde sağlam bir immunitiyi sağlamak imkansız değildir. KOAH ve kistik fibrozis gibi, hastalık ağırlığının mikrobiyota çeşitliliğinde etkili olduğu hastalıklara yönelik primer olarak hastalık kontrolünü sağlamak ve gerekli önlemleri almak önerilmektedir. Diğer yandan, çocukluktan itibaren bir takım önlemler (vajinal doğum, anne sütü ile beslenme, 1 yaşa kadar antibiyotikten kaçınmak ve uygun çevre) yanı sıra probiyotik içeren diyet uygulamaları ve fekal transplantasyon gibi önerilen yöntemlerle immun sistemi güçlendirirken solunumsal hastalıklardan korunmak da mümkün olabilecektir.

Anahtar Kelimeler: Mikrobiyom, Mikrobiyota, Akciğer

Subskapularis Tendon Hasarlarında Korakohumeral Mesafe ile Korakoid Morfolojisinin Önemi, mrg ile Değerlendirme

Tuba Selçuk Can¹ *

¹Haseki Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Radyoloji-&-İstanbul Gelişim Üniversitesi Sağlık Bilimleri
Yüksek Okulu

*Sorumlu yazar: Tuba Selçuk Can

Özet

Giriş: Subskapularis (SS) tendon patolojileri rotator manşet patolojileri arasında sıklıkla gözardı edilen ve kaçırılan lezyonlardır. SS kas ve tendonunun korakoid çıkıntı ile olan yakın anatomik ilişkisi nedeniyle bu çalışmada korakoid morfolojisi ve korakohumeral mesafenin (KHM) SS tendon patolojilerindeki önemini saptamayı amaçladık.

Materyal metod: Rotator manşet hasarı ön tanısı ile Omuz Manyetik Rezonans Görüntüleme (MRG) yapılan 154 hastanın MR görüntüleri retrospektif olarak tarandı. SS tendon hasarı saptanan 61 hasta (27 kadın, 34 erkek) çalışma grubuna dahil edildi. Aksiyel MRG kesitlerinde korakoid morfolojisi (tip 1: düz, tip 2: distal uçta osteofit içeren, tip 3: kanca şeklinde) ve KHM değerlendirildi. Anterior omuz patolojisi bulunmayan benzer sayıda hasta da kontrol grubu olarak çalışmaya dahil edildi.

Bulgular: Çalışmadaki hasta grubunun yaş ortalaması 41.1 ± 7.2 kontrol grubunun yaş ortalaması ise 43.3 ± 6.1 idi. SS patolojisi bulunan hastaların %70.5 tendinosis bulunurken 18 hastada (%29.5) parsiyel yırtık mevcuttu. SS tendinosisi bulunan 24 hasta Tip 1, 17 hastada Tip 2 ve 2 hastada Tip 3 korakoid morfolojisine sahipti. SS tendon yırtığı bulunan hastaların ise 3'ünde Tip 1, 11'inde Tip 2 ve 4'ünde Tip 3 korakoid morfolojisi bulunmaktaydı. KHM değerlendirmesinde ise tendinozisli hastalarda ortalama değer 7.1 ± 4.2 mm iken yırtığı bulunan hastalarda 6.8 ± 5.3 mm idi. SS hasarı bulunmayan kontrol grubunda ise KHM ortalama değeri 10.4 ± 6.2 mm idi.

Sonuç: Çalışmamızın ön sonuçları KHM ile SS tendon patolojisi arasında istatistiksel olarak anlamlı bir ilişki olduğunu göstermektedir. Ayrıca korakoid morfolojisi ile SS tendon patolojileri arasında da istatistiksel olarak anlamlı bir ilişki saptanmış olup SS tendinozisi ve yırtığı bulunan hastalarda Tip 1 morfoloji anlamlı oranda düşük saptanırlen diğer morfolojiler ise SS patolojileriyle daha ilişkili olarak görülmüştür.

Anahtar Kelimeler: Subskapularis, Rotator Manşet, Manyetik Rezonans Görüntüleme, Korakoid Çıkıntı

Supraspinatus Tendinopatili Hastalarda Manyetik Rezonans Grade ile Elastografi Gerilim Oranları Arasındaki Korelasyonun Değerlendirilmesi

Deniz Özel¹ *

¹Sağlık Bilimleri Üniversitesi Okmeydanı SUAM

*Sorumlu yazar: Deniz Özel

Özet

Giriş: Rotator manşet tendinopatileri sık görülen bozukluklardır ve morbiditenin önemli nedenlerindedir. Bunların arasında en sık tutulan tendon, yaklaşık % 95 lik oran ile supraspinatustur. Bir kesitsel yöntem olarak, manyetik rezonans görüntüleme (MRG) mükemmel yumuşak doku çözünürlüğüne sahiptir, ayrıca avantajları vardır, multiplanar değerlendirmeye olanak tanır ve ionizan radyasyon içermez. Son yıllarda ultrasonografi ve elastografi de ilk sırada olduğu gibi tamamlayıcı olarak tercih edilen bir yöntem olmaya başlamıştır. Gerilim (veya sıkıştırma) elastografisi, deformasyon derecesini ölçerek altta yatan dokunun elastikiyetini değerlendirir. Hedef doku ile çevre doku arasındaki gerilim oranını ölçerek yarı kantitatif değerlendirme sağlar.

Yöntem: Çalışmamız kesitsel prospektif olup 46 olgu (15 erkek ve 31 kadın) ve 52 omuz (6 çift taraflı tutulum) üzerinde iki aylık sürede gerçekleştirildi. Ortalama yaş 55.1; yaş aralığı 22-79 arasında idi. Olgular MRG ile önceden değerlendirilmiş ve rapordaki son karardan önce, gerçek zamanlı sono-elastografi bulguları kaydedilmiştir.

Sonuçlar: MRG derecesine bağlı olarak supraspinatus kasının ortalama gerilme oranları tabloda gösterilmiştir. MRG derecesi ve strain oranı arasındaki korelasyon katsayısı -0,79 olarak hesaplandı. MRI grade Olgu sayısı Ortalama gerilim oranı \pm standart sapma 0 7 0,89 \pm 0,07 1 19 0,59 \pm 0,18 2 16 0,43 \pm 0,17 3 10 0,13 \pm 0,05 Tartışma: Elde ettiğimiz sonuçlara göre, supraspinatus elastografi strain oranları, tendinopati hastalarında MRG sonuçları ile çok güçlü bir korelasyon göstermektedir. MRG'nin kas ve tendon patolojileri için altın standart olduğu düşünülmesine karşın, aynı zamanda pahalı olma, klostrifobisi olan bireyler için sınırlı olma ve hareket ve medikal enstrümanlardan kaynaklanan artefaktların varlığı gibi bazı dezavantajlara sahiptir. Gerilim elastografisi, tendinopatilerin değerlendirilmesinde alternatif veya tamamlayıcı bir yöntem olabilir.

Anahtar Kelimeler: Supraspinatus Tendinopati, Strain Elastografi, Manyetik Rezonans Görüntüleme

Evaluating the Correlation Between Magnetic Resonance Grade and Elastography Strain Ratios in Supraspinatus Tendinopathy Patients

Abstract

Introduction: Rotator cuff tendinopathies are common disorders and important reason for morbidity. Most commonly involved tendon among them is supraspinatus with a ratio of around 95 %. As a cross-sectional modality, magnetic resonance imaging (MRI) has an excellent soft tissue resolution also advantages, allows multiplanar assessment and lack of radiation. In recent years ultrasonography and elastography are also begun to be preferred modality as in the first line or as a complementary. Strain (or compression) elastography evaluates the elasticity of the underlying tissue by measuring the degree of deformation. Comparing the strain of the target tissue with the strain of the surrounding tissue allows a semiquantitative measurement.

Methods: Ours was a prospective cross-sectional study, performed over a period of 2 months on 46 consecutive cases (15 males and 31 females) and 52 shoulders (6 bilateral involvement); mean age 55.1 years; age range 22-79 years. The cases had already evaluated with MRI and before the final decision on the report, they evaluated by real-time sono-elastography.

Results: The average strain ratios of the supraspinatus muscle depending on the MRI grade are shown in the table. Pearson's correlation coefficient between MRI grade and strain ratio was calculated to be -0.79. MRI grade Number of cases The mean strain ratio \pm standard deviation

0	7	0,89 \pm 0,07
1	19	0,59 \pm 0,18
2	16	0,43 \pm 0,17
3	10	0,13 \pm 0,05

Conclusion: According to our results, supraspinatus elastography strain ratios show a very strong correlation with MRI results in tendinopathy patients. Despite MRI is pretended to be the gold standard for muscular and tendon pathologies, it has also some disadvantages such as being expensive, limited for the individuals they have claustrophobia and presence of artefacts from motion and medical instruments. Strain elastography can be an alternative or complementary modality in evaluating.

Keywords: Supraspinatus Tendinopathy, Strain Elastography, Magnetic Resonance Imaging

Tek Doz Enoksoparin Tedavisinin Transradyal Koroner Anjiyografi Sonrası Radyal Arter Oklüzyonuna Etkisi

Levent Özdemir¹ * , Sonay Oğuz²

¹*Ahi Evran Üniversitesi Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Kardiyoloji*

²*Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi, Kalp ve Damar Cerrahisi*

**Corresponding author: Levent Özdemir*

Özet

Giriş: Transradyal yaklaşım (TRY), koroner anjiyografi olgularında giderek daha fazla kullanılmaktadır. En sık görülen komplikasyon asemptomatik radyal arter oklüzyonudur (RAO). Tek doz enoksoparin tedavisinin RAO üzerindeki etkinliğini ve güvenliğini araştırdık.

Yöntem: Koroner anjiyografi yapılan 103 ardışık hastayı inceledik. Hastalar enoksoparin tedavisine (n = 51) ve enoksoparin tedavisi olmayan kontrol grubuna (n = 52) randomize edildi. Hastalara radyal sheath çekildikten 4 saat sonra subkutan enoksoparin (60 mg) verildi. Kontrol grubunda ise hastalar işlem sonrası ve günlerde enoksoparin tedavisi almadılar. Hastaların radyal arterleri 7 gün sonra doppler ultrasonografi ile değerlendirildi.

Bulgular: RAO, koroner anjiyografiden 7 gün sonra, enoksoparin grubunda bir hastada (%2), enoksoparin almayan 13 hastada (%25) görüldü ve istatiki olarak anlamlıydı (P <0,001). RAO gelişen hastaların % 57,1 inde hastada herhangi bir semptom gözlenmedi, % 42,9 u semptomatikti. Dört hasta (% 29) düşük molekül ağırlıklı heparin ile 7 gün tedavi edildi ve 2 hasta (% 14,3) embolektomi ile tedavi edildi.

Sonuç: RAO sıklığı asemptomatik klinik seyri nedeniyle hafife alınmaktadır. TRY koroner anjiyografi sonrası tek doz enoksoparin tedavisi, RAO' yu önemli ölçüde azaltmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Enoksoparin, Radyal Arter Oklüzyonu, Transradyal Yaklaşım

The Effect of Single Dose Enoxoparin Therapy On Radial Artery Occlusion After Transradial Approach Coronary Angiography

Abstract

Introduction: Transradial approach (TRA) is increasingly being used for coronary angiography. The most common complication is asymptomatic radial artery occlusion (RAO). We investigated the efficacy and safety of single dose of enoxaparin therapy on RAO.

Methods: We studied 103 consecutive patients who underwent coronary angiography. The patients were randomized to enoxaparin therapy (n=51) and control group without enoxaparin therapy (n=52). Patients received subcutaneous enoxaparin (60 mg/day) after 4 hours of sheath removing. In the control group, patients did not receive enoxaparin during the post procedural period and days. The radial arteries of the patients were evaluated by doppler ultrasonography after 7 days.

Results: RAO was found in 1 of 51 (2%) patients of enoxaparin group versus 13 of 52 (25%), ($P<0,001$) patients of control group without enoxaparin at the end of the 7 days after TRA coronary angiography. 8 (57,1%) patients did not show any symptoms, 6(42,9%) were symptomatic, 4(29%) were treated with low molecular heparin for 7 days and 2(14,3%) were treated by embolectomy.

Conclusion: Incidence of RAO is underestimated due to the often asymptomatic clinical course. Single dose of enoxaparin therapy after TRA coronary angiography significantly decreases of RAO after 7 days.

Keywords: Enoxaparin, Radial Artery Occlusion, transradial Approach.

Tekirdağ Namık Kemal Üniversitesi Adli Tıp Anabilim Dalı'na 01.06.2017-01.06.2019 Tarihleri Arasında Başvuru Yapan Adli Nitelikli Olguların Değerlendirilmesi

Naile Esra Saka¹ , Gökhan Temel¹ * , Yavuz Hekimoğlu¹

¹Tekirdağ Namık Kemal Üniversitesi

**Sorumlu yazar: Gökhan Temel*

Özet

Giriş ve Amaç: Adli rapor adli makamlarca hekimden istenen ve kişinin tıbbi durumunu tespit ederek, sorulan soruları yanıtlayan, hekimin görüş ve kanaatini bildiren raporlardır. Ülkemizde adli raporlar bakanlıklar, üniversiteler, dernekler ve özel bilirkişiler aracılığıyla düzenlenmektedir. Bu çalışmada, Tekirdağ Namık Kemal Üniversitesi Sağlık Uygulama ve Araştırma Merkezi Adli Tıp Polikliniği'ne başvuruda bulunan ve raporlanan adli nitelikli olguların çeşitliliği, adli olguların profilleri ve raporlandırma sonuçlarına göre incelenerek; adli tıp polikliniğinin hizmete girdiği tarih itibarıyla Tekirdağ il ve çevresine verdiği bilimsel nitelikli hizmetin etkinliğinin ortaya çıkarılması amaçlanmıştır.

Gereç ve Yöntem: Tekirdağ Namık Kemal Üniversitesi Adli Tıp Polikliniği'nde 01.06.2017 – 01.06.2019 aralığındaki 24 aylık süreçte yapılan 213 hasta muayenesi retrospektif olarak incelenmiş ve bu olgular cinsiyet, yaş, olay türü, polikliniğe müracaat zamanları, gönderilen adli makam ve adli raporlarda verilen kararlar yönünden değerlendirilmiştir.

Bulgular: Araştırmada yer alan olguların %71.8 (153 kişi) 'ini erkekler %28.2(60 kişi) 'sini kadınlar oluşturmaktadır. Olgular en çok %29.6 (63 kişi) ile 20-30 yaş aralığındadır. En çok istenen rapor türü %24.9 (53 kişi) ile trafik kazasına bağlı kati rapor olarak belirlenmiştir. Adli rapor için en sık gönderen adli makam %50.2 (107 kişi) ile savcılık olduğu görülmüştür. En sık başvuru ayı aralık, en sık başvuru mevsimi ise kış olarak saptanmıştır. En çok konsültasyon istenen branşlar %41.6 (37 kişi) ile psikiyatri ve %31.5 (28) ile ortopedi olarak saptanmıştır.

Sonuç: Adli olgu profillerinin belirlenerek mevsimsel yoğunluklarının tespit edilmesi bu tür olayların önlenmesine yönelik alınacak önlemler açısından yarar sağlayacaktır. Yapılan bir çalışmada adli tıp uzmanı tarafından düzenlenen adli raporların yaklaşık %9,5'i adli tıp anabilim dalları tarafından gerçekleştirilmiştir. Adli tıp uzmanlarının yarıya yakını üniversitelerde istihdam edilirken, üniversitelerin adli tıp hizmetlerine katkısı, adli raporlarda %9–15, otopsilerde %5–8 arasındadır. Adli makamlar tarafından üniversite adli tıp polikliniklerine gönderilen vaka sayılarının artması hem araştırma görevlisi ve tıp öğrencisi eğitimi açısından faydalı olacak; hem de iş gücünün daha verimli kullanılmasını sağlayacaktır.

Anahtar Kelimeler: Adli Tıp, Adli Rapor, Adli Muayene

The Importance of Adipokine Indices in Pediatric Obesity

Mustafa Metin Donma¹ * , Orkide Donma²

¹Tekirdag Namik Kemal University, Medical Faculty

²Istanbul University Cerrahpasa, Cerrahpasa Medical Faculty

*Corresponding author: Mustafa Metin Donma

Abstract

Obesity is a low-grade inflammatory disease associated with severe and chronic health problems including metabolic syndrome (MetS). Therefore, adipocytes may be involved in this stage and the secreted adipokines exhibit alterations based upon adipose tissue mass. The aim of this study was to determine adipokine levels, and adipokine as well as body mass index (BMI)-adjusted indices in healthy and morbid obese (MO) children. Eighty prepubertal children aged 6-to-9.5 years with normal BMI (N-BMI), morbid obese (MO) and MetS] participated in the study. Anthropometric measurements were recorded. Body mass index values were calculated. Serum adiponectin, resistin, chemerin and vaspin levels were determined by enzyme-linked immunosorbent assay. SPSS for Windows was used for the statistical evaluation of the study data. A p value smaller than 0.05 was accepted as significant. Body mass index, waist circumference/hip circumference values were significantly higher and head circumference/neck circumference values were significantly lower in MO children compared to those of children with N-BMI. MO and MetS groups did not exhibit any differences in terms of these parameters. Any statistically significant difference could not be detected between children with N-BMI and morbid obesity in terms of serum vaspin and resistin levels. Upon evaluation of BMI-adjusted values of these adipokines, vaspin/BMI and resistin/BMI values were significantly decreased in MO children. In MO group, elevated chemerin/adiponectin and vaspin/adiponectin values were noted. There was no correlation between these two ratios in children with N-BMI, however, strong correlations were found in MO and MetS groups. In conclusion, it is plausible to think that serum adipokine levels depend on adipose tissue mass. Therefore, based upon this fact, BMI-adjusted adipokine values and/or adipokine-to-adiponectin ratios were more informative than the single determinations of serum adipokine levels during the evaluation of obesity.

*This study was supported by Istanbul University Project no:BYP-2017-24501

Keywords: Adipokines, Pediatric Obesity, Body Mass Index

The Importance of Phytochemicals in Phytotherapy Applications Against Obesity

Mustafa Metin Donma¹ * , Orkide Donma²

¹*Tekirdag Namik Kemal University, Medical Faculty*

²*Istanbul University Cerrahpasa, Cerrahpasa Medical Faculty*

**Sorumlu yazar: Mustafa Metin Donma*

Abstract

Obesity is characterized by the accumulation of excess fat as triacylglycerols in the adipose tissue. Excess dietary carbohydrates and fats are stored as white adipose tissue (WAT), the main component associated with obesity, which is a severe health problem due to its close relations with many chronic diseases. Obesity-associated diseases are life-threatening if left untreated. Its endocrine function due to hormones secreted from WAT has been well-accepted. Since obesity prevalence is increasing both in adult as well as pediatric populations, the fight against obesity has gained a tremendous importance in recent years. Brown adipose tissue (BAT), which transforms fat into heat, with a much smaller mass, is also being suggested as an endocrine tissue. The activation of brown adipocytes and browning process has been the center of attraction in the management of obesity. Aside from some remedies such as medical treatment and/or bariatric surgery, phytotherapy applications in the form of food-derived molecules such as phytochemicals are also being considered for their preventive and therapeutic roles to fight against obesity. Curcumin, capsaicin, epigallocatechin, anthocyanins, caffeine, quercetin, crocin, berberine are some of the active chemical phytoconstituents, which can be considered as natural anti-obesity agents. Phytoconstituents exert anti-obesity potentials through different mechanisms. Activation of BAT, inducing beige adipocyte transformation, preventive measures against the accumulation of WAT, regulation of lipid metabolism, pancreatic lipase inhibition are some of these mechanisms. Herbal medicine with the greatest anti-obesity potential should be discovered. Phytochemical constituents of plants having phytotherapeutic potential should be handled along with adipokines and batokines. Their interactions with various hormones should also be included into this complicated network to be able to solve this challenging health problem of the new era. It is a topic with particular interest for future investigations.

Keywords: Obesity, Phytochemicals, Phytotherapy

The Role of Bone Marrow Biopsy in the Diagnosis and Staging of the Disease in Patients With Malignant Tumors

Aynur Arslan¹ *

¹İstinye Devlet Hastanesi

*Corresponding author: Aynur Arslan

Abstract

Background: Cancer is the second cause of death in the community after heart and vascular diseases 1. 1 out of every 5 deaths is caused by cancer in Turkey 2. Early diagnosis and early initiation of appropriate treatment protocol affects the prognosis positively 3. We investigated the role of bone marrow biopsy (BMB) in the diagnosis and in the staging of solid tumors. Materials and Methods: 45 patients who were diagnosed with solid cancer or thought to have malignancy but could not be diagnosed by other methods were included in the study in Atatürk University Medical Faculty Internal Medicine, Pulmonology, Urology and Gynecology Clinics. 4 cases were excluded from the study for various reasons. 16 of the patients were female (%39.02) and 25 were male (%60.98) and the mean age was 56.5±15.0 years (16-95 years). BMB from spina iliaca posterior superior was performed unilaterally before treatment by using jamshidi biopsy needle. All specimens were stained with hematoxylin and eosin. Silver stain was also applied to the specimens which fibrosis shown. The mean± standard deviation was used in the statistics. Sensitivity, specificity, positive predictive value, negative predictive value, and accuracy were used to evaluate the value of BMB. There isn't any conflict of interests. Clinical Research approval was received and World Medical Association Declaration of Helsinki Ethical Principles for Medical Research Involving Human Subjects were applied in this study. Results Adenocarcinoma metastasis was detected in 3 of the 41 patients (7.30%). One of these was prostate cancer, primary originate of the other 2 cases could not be detected. And that case with prostate cancer took stage IV identification. Conclusions: BMB can be considered as a method that can be applied when there is a problem in the diagnosis in metastatic tumors whose primary focus is undetectable and staging of cancer patients.

Keywords: Bone Marrow Biopsy, Malignant Tumors, Metastasis

Tip II Diyabet Hastalarında Maskeli Hipertansiyon Varlığını Saptamada Nötrofil Lenfosit Oranının Rolü

Eser Açıkgöz¹ *

¹Abdurrahman Yurtaslan Ankara Onkoloji Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Kardiyoloji Kliniği
*Corresponding author: Eser Açıkgöz

Özet

Amaç: Tip II diyabet hastalarında maskeli hipertansiyon sık görülmektedir. Bununla birlikte bu hasta grubunda maskeli hipertansiyon varlığını gösterebilecek bir belirteç mevcut değildir. Bu çalışmada yeni bir inflamatuvar belirteç olan nötrofil-lenfosit oranının diyabetik hastalarda maskeli hipertansiyonu öngördürmedeki rolü araştırılmıştır.

Metod: Çalışmada ofis kan basıncı ölçümleri normal olan 202 Tip II diyabet hastasının ambulatuvar kan basıncı ölçüm verileri incelenmiştir. Nötrofil-lenfosit oranının maskeli hipertansiyon ile ilişkisi lojistik regresyon analizi ile değerlendirilmiştir.

Bulgular: 82 hastada maskeli hipertansiyon saptanmıştır. Maskeli hipertansiyon olan ve olmayan hastalar arasında yaş, cinsiyet, sigara kullanımı, insülin kullanımı, kreatinin, LDL, total kolesterol, HDL, trigliserit ve HbA1C düzeyleri açısından fark bulunmamıştır. Maskeli hipertansiyon grubunda hastaların vücut kitle indeksi (28.4 ± 5.7 vs 25.9 ± 2.4 , $p<0.001$) ve nötrofil-lenfosit oranı (4.93 ± 2.14 vs 3.62 ± 1.81 , $p<0.001$) anlamlı derecede daha yüksektir. Lojistik regresyon analizinde nötrofil-lenfosit oranı, maskeli hipertansiyon varlığı ile anlamlı olarak ilişkili bulunmuştur (HR 1.664, CI 1.304-2.124, $p<0.001$). ROC curve analizinde nötrofil-lenfosit oranı 3.99 değerinde maskeli hipertansiyonu saptamak için %70.7 sensitif ve %62.5 spesifik bulunmuştur.

Sonuç: Nötrofil-lenfosit oranı tip II diyabet hastalarında maskeli hipertansiyon varlığı ile ilişkilidir. Bu parametrenin klinik kullanımı ile ilgili daha ileri çalışmalara ihtiyaç mevcuttur.

Anahtar Kelimeler: Maskeli Hipertansiyon, Nötrofil Lenfosit Oranı, Tip 2 Diabetes Mellitur

Toraks Bilgisayarlı Tomografi Anjiyografi İncelemesinde Akut Pulmoner Emboli Saptanan ve Saptanmayan Olguların Parankimal ve Plevral Bulgularının Karşılaştırılması

Kadihan Yalçın¹ *

*¹Başkent Üniversitesi İstanbul Hastanesi /
Corresponding author: Kadihan Yalcin

Özet

Amaç: Akut PE ön tanısıyla radyoloji kliniğine refere edilen, yapılan BT tetkikinde PE saptanan ve saptanmayan olguların parankimal ve plevral bulgularının sıklığının karşılaştırılması ve parankimal / plevral BT bulguları ile PE arasındaki bağlantıyı saptamaktır.

Materyal ve Metod: PE ön tanısı ile hastanemiz radyoloji kliniğine refere edilen ardışık 121 olgunun pulmoner BT anjiyografi bulguları retrospektif olarak incelendi. Emboli varlığı ve dağılımı, trunkus pulmonalis çapı, plevral efüzyon varlığı ve yeri ile parankim penceresinde; atelektazi, buzlu cam görünüm, konsolidasyon, lineer opasite, üçgen şeklinde periferik opasite, vasküler işaret, oligemi, nodül ve kitle varlığı araştırıldı.

Bulgular: PE şüphesi olan 121 olgunun 39'unda PE saptandı (% 32,23). 121 olgunun 82'sinde PE saptanmadı (% 67,77). PE tanısı alan olguların %15,4'ünde emboli sadece sağ akciğerde, % 10,3'ünde sadece sol akciğerde, % 74,4'ünde ise her iki akciğerde saptandı. PE saptanan olguların % 89.7'inde yöntemler kısmında tanımlanan parankimal ve plevral bulgulardan en az biri saptandı. PE saptanmayan olguların % 86.6'ında yöntemler kısmında tanımlanan parankimal ve plevral bulgulardan en az biri saptandı. Pulmoner emboli tanısı alan olguların % 26,6'ında, PE saptanmayan olguların % 35,4'ünde plevral efüzyon saptandı. Üçgen şeklinde opasite (p; 0,000) ve vasküler işaret (p; 0,032), PE saptanan olgularda, istatistiksel olarak oldukça anlamlı derecede daha sık saptanmıştır.

Sonuç: PE saptansın / saptanmasın, PE ön tanısı ile pulmoner BT anjiyografi tetkiki uygulanan olguların çoğunda parankimal ve plevral bulgulara rastladık. Bununla birlikte, üçgen şeklinde opasite ve vasküler işaret ile PE varlığı arasında istatistiksel olarak oldukça anlamlı bir bağlantı olduğunu saptadık.

Anahtar Kelimeler: Bt Anjiyografi, Akut Pulmoner Emboli, Parankimal Bulgular, Plevral Bulgular

Comparisons of Parenchymal and Pleural Findings of Acute Pulmonary Embolism Detected by Thorax Computerized Tomography Angiography

Abstract

Introduction: The comparison of the frequency of parenchymal and pleural findings of cases with and without PE in the CT examination performed and the relation between parenchymal / pleural CT findings and PE were reviewed. Material and Methods: Pulmonary CT angiography findings of 121 consecutive patients, referred to our clinic with suspected PE diagnosis, were retrospectively reviewed. PE presence and distribution, truncus pulmonalis diameter, pleural effusion presence and location and, in the parenchyma window; Atelectasis, ground glass opacity, consolidation, linear opacity, triangular peripheral opacity, vascular sign, oligemia, nodule and mass presence were investigated. Results: PE was suspected in 39 of 121 cases (32.23 %). No PE was detected in 82 of 121 patients (67.77 %). In 15.4 % of the PE-diagnosed cases, embolism was detected only in the right lung, 10.3 % in the left lung only and 74.4 % in both lungs. At least one of the parenchymal and pleural findings identified in the methods section was detected in 89. % of cases detected in PE. At least one of the parenchymal and pleural findings was detected in 86.6 % of the cases without PE. Pleural effusion was detected in 26.6 % of patients with pulmonary embolism and 35.4 % of patients without PE. However, there were a statistically significant association between triangular peripheral opacity and vascular sign. Conclusion: Parenchymal and pleural findings were suspected with pulmonary CT angiography in most cases of PE pre-diagnosis. However, we found that there is a statistically significant association between PE and triangular peripheral opacity and vascular sign.

Keywords: Bt Angiography, Acute Pulmonary Embolism, Parenchymal Findings, Pleural Findings

Tp-Te İntervali Sol Ventrikül Geometrisinden Bağımsız Olarak Hipertansiyon ile İlişkilidir

Sinan Cemgil Özbek¹ , Erdoğan Sökmen¹ *

¹Kırşehir Ahi Evran Üniversitesi Tıp Fakültesi

**Sorumlu yazar: Erdoğan Sökmen*

Özet

Arka Plan ve Amaç: Hipertansiyon (HT), sol ventrikül (SV) geometrisinde değişime yol açabilmektedir. Elektrokardiyografik Tp-Te, QT ve QTc intervalleri ile Tp-Te/QTc oranı gibi ventriküler repolarizasyon (VR) parameterleri, ventriküler aritmi gelişim potansiyelini öngördürebilen ve prognostik öneme sahip parametrelerdir. Sol ventrikül hipertrofinin, VR parametrelerinde artış ile ilişkili olduğu bilinmesine rağmen bu parametrelerin HT hastalarında diğer SV geometrik formları (konsantrik remodeling ve normal geometri) ile ilişkisi hakkında çok az bilgi mevcuttur. Bu çalışmadaki amacımız, bu ilişkiyi incelemektir.

Materyal ve Metot: Yeni HT tanısı almış ardışık 162 hasta çalışmaya dâhil edildi. Hastalar, transtorasik ekokardiyografi verilerine göre "konsantrik remodeling" (79 hasta) ve "normal SV geometrisi" (83 hasta) özelliği gösteren hastalar şeklinde iki alt gruba ayrıldı. "Sol ventrikül hipertrofisi"ne sahip hastalar çalışmadan dışlandı. Kontrol grubu olarak sağlıklı normotansif 76 birey dâhil edildi. 12 derivasyonlu elektrokardiyografi kayıtları dijital ortama aktarılarak VR parametreleri hesaplandı. Tüm elektrokardiyografi verileri, ekokardiyografi verileri ve demografik özellikler, retrospektif arşiv taraması yoluyla elde edildi.

Bulgular: QT intervali, P-dalga ve QRS süreleri 3 grup arasında benzer bulundu ($p>0.05$). Tp-Te, QTc ve Tp-Te/QTc kontrol grubu ile kıyaslandığında HT hastalarında daha yüksek saptandı ($p<0.001$). İki HT alt grubu birbirleri ile kıyaslandığında ise bu parameterlerin benzer olduğu görüldü ($p>0.05$). Tüm çalışma popülasyonu de, Tp-Te intervalinin SV kitlesi ve SV kitle indeksi ile korelasyon göstermediği belirlendi. Çok değişkenli lojistik regresyon analizinde, Tp-Te intervalindeki uzamanın HT için önemli bir öngördürücü olduğu tespit edildi.

Sonuç: Tp-Te intervali, hipertansiyonun teşhis ve prognostic risk sınıflamasında yararlı olabilir. SV geometrisinden bağımsız olarak HT hastalarında sağlıklı bireyler ile kıyaslandığında Tp-Te ve QTc intervallerinde belirgin uzama ve Tp-Te/QTc oranında belirgin artış izlenmektedir.

Anahtar Kelimeler: Tp-Te İntervali, Hipertansiyon, Ventriküler Repolarizasyon, Sol Ventrikül Geometrisi

Tp-Te Interval Is Associated With Hypertension Independently of Left Ventricular Geometry

Abstract

Background and Aim: Hypertension (HT) may modulate left ventricular (LV) geometry. Electrocardiographic Tp-Te, QT and QTc intervals, and Tp-Te/QTc ratio are among the parameters of ventricular repolarization (VR) that may predict ventricular arrhythmogenic potential and possess prognostic significance. Left ventricular hypertrophy is associated with increase in the parameters of VR; however, little is known about the association of these parameters with other forms (namely, concentric remodeling and normal geometry) of LV geometry in HT. Our aim was to assess this association.

Materials and Methods: A total of 162 patients newly diagnosed essential HT was enrolled, and the patients were divided into those with concentric LV remodeling (n=79) and those with normal LV geometry (n=83) on the basis of their transthoracic echocardiographic examinations. Patients with true "left ventricular hypertrophy" were excluded. Healthy normotensive subjects (n=76) comprised the control group. The parameters of VR were calculated by transferring the 12-lead electrocardiography strips to digital media. All the data was gathered retrospectively from electrocardiographic, echocardiographic and demographic records.

Results: QT interval, P-wave duration, and QRS duration were similar among the 3 groups ($p>0.05$). Tp-Te, QTc and Tp-Te/QTc were greater in overall HT group, compared with the controls ($p<0.001$). In a pair-wise comparison between 2 HT subgroups, these parameters were similar ($p>0.05$). There was no correlation of Tp-Te interval with LV mass and LV mass index within all study population. In multivariate regression analysis, Tp-Te remained significant predictor of HT.

Conclusion: Tp-Te may be useful both in prognostic stratification and diagnosis of HT. Regardless of the LV geometry, HT patients have significantly prolonged Tp-Te and QTc intervals, and increased Tp-Te/QTc ratio, compared with the healthy subjects.

Keywords: Tp-Te Interval, Hypertension, Ventricular Repolarization, Left Ventricle Geometry

Yeni Tespit Edilmiş Esansiyel Hipertansiyonlu Olgularda Endotelial Disfonksiyonu Göstergelerinin Araştırılması

Kemal Mağden¹ *

¹Gebze Fatih Devlet Hastanesi

*Corresponding author: Kemal Mağden

Özet

Esansiyel hipertansiyonun patogeneğinde artmış intravasküler sıvı hacmi, sempatik hiperaktivite, renin anjiyotensin aldosteron sisteminin (RAAS) aktivitesindeki artışına bağlı vazokonstriksiyon, vazodilatatör etkisi olan prostaglandinlerde ve nitrik oksitte (NO) azalma, vazokonstriktör etkisi olan endotelinde artma ve sonuçta periferik vasküler direncin artması yer alır. Sodyum retansiyonu, intravasküler volümün artışı ve anemi kardiyak atım volümünün artmasına neden olur. Endotel; damar tonüsü, kan basıncı, kan akımı ve pıhtılaşma sistemi üzerinde etkili olan vücuttaki en büyük endokrin organıdır. Endotele bağımlı yanıt, temel olarak endotelden nitrik oksit salınımı ile regüle edilir. NO, L-arginin adlı aminoasitten endotelial nitrik oksit sentaz (eNOS) aracılığı ile sentezlenir. Endotelial disfonksiyonu tanım olarak endotel hücrelerinde nitrik oksit (NO) ulaşılabilirliği ve oksidatif strese bozukluk nedeniyle endotel hücrelerinin fonksiyonel ve geri dönüşümlü olarak değişime uğramasıdır. Biz çalışmamızda endotel disfonksiyonunda mikroalbuminüri varlığı ile serum NO seviyeleri ve endotelin 1'in hipertansiyon ile arasındaki ilişkiyi, dipper ve non-dipper HT olan hastalarda kanda NO, endotelin 1 düzeyleri ile ilişkisinin olup olmadığını ve 24 saatlik idrarda elektrolit düzeylerinin mikroalbuminüri ile olan ilişkisini araştırmayı amaçladık. Bu çalışmada yeni tanı almış daha önce ilaç kullanmayan hipertansiyonlu 27 erkek 27 kadın toplam 54 hasta alındı. Endotel disfonksiyonu olan ve olmayan hastalarda kanda NO, endotelin1 düzeyleri, ambulatuvar kan basıncı ölçümü, 24 saatlik idrarda sodyum (Na), 24 saatlik idrarda potasyum (K), 24 saatlik idrarda klor (Cl), 24 saatlik idrarda kalsiyum (Ca), 24 saatlik idrarda magnezyum (Mg), 24 saatlik idrarda kreatinin, 24 saatlik idrarda kreatin klerensi ve 24 saatlik idrarda mikroalbuminüri ölçümleri yapıldı. İstatistiksel değerlendirme SPSS 18.0 (SPSS Inc., Chicago, IL, USA) programı kullanılarak yapıldı. Sistolik kan basıncı ve diyastolik kan basıncının yüksekliği olan hastalarda endotel disfonksiyonunun bir göstergesi olan mikroalbuminüri değerlerinin istatistiksel olarak anlamlı yüksek olduğunu, hipertansif hastalarda kanda NO ve endotelin 1 düzeylerinde, dipper ve non-dipper hasta grubunda 24 saatlik idrarda elektrolit atılımında anlamlı bir değişiklik olmadığını saptadık.

Sonuç olarak; NO seviyelerinde azalma ve mikroalbuminüri ile giden endotel disfonksiyonunun belirteçleri esansiyel hipertansiyonun etiyolojisi ile ilişkili olabilir.

Anahtar Kelimeler: Esansiyel Hipertansiyon, Endotel Disfonksiyonu, Nitrik Oksit, Endotelin1.

Age of Diagnosis and Anthropometric Data in Relation to Inflammatory Bowel Disease in the Area of Osijek-Baranja County in the Period 2000-2014

Marinko Zulj¹ * , Matej Tomic² , Ana Marija Vezmar² , Mladen Vukovic² , Petar Vranjic² , Kristina Steiner² , Sabina Steiner Srdarevic¹ , Luka Malenica² , Kristina Kralik² * , Jelena Jakab¹ , Arijan Tadzic³ , Stefica Miksic² , Brankica Juranic² , Nikola Volaric² , Antonija Krstacic² , Marko Boban¹ , Goran Krstacic² , Sanja Balen⁴ , Refmir Tadzic⁵ , Robert Steiner² , Aleksandar Vcev¹

¹*Faculty of dental medicine and health Osijek, Croatia*

²*Faculty of medicine Osijek, Croatia*

³*Gesunheitszentrum Hamburg*

⁴*Faculty of medicine Rijeka, Croatia*

⁵*Gesundheitszentrum Hamburg*

**Corresponding author: Marinko Zulj*

Abstract

BACKGROUND: The increasing incidence of Crohn's disease and ulcerative colitis in the world has ignited a different way of thinking about their cause and lifestyle of patients. The aim of this study was to compare Crohn's disease and ulcerative colitis regarding the age of occurrence of the disease, prevalence, state of nutrition and the body mass index. This research is part of the large project mentored by prof.dr.sc. A. Včev named "Prevalence of NOD2 and MDR1 polymorphisms among patients with inflammatory bowel disease in KBC Osijek and OB Našice in the period 2000-2014

MATERIALS AND METHODS: The research was based on medical documentation and conducting a survey of patients affected by inflammatory bowel disease, treated at the Department of gastroenterology at Clinical hospital Osijek and County hospital Našice. In total, 3836 patients were involved.

RESULTS: According to the incidence data, Crohn's disease appears earlier in relation to ulcerative colitis, the median is 33 years (interquartile range from 23.3 to 49 years). According to prevalence data, Crohn's disease is more common in younger people than to ulcerative colitis, the median is 32 years (interquartile range 24 to 47 years. According to the state of nutrition and the body mass index there is significant difference in relation to the type of inflammatory bowel disease. Patients suffering from ulcerative colitis have a higher body mass.

CONCLUSION: Due to the nature of inflammatory bowel diseases, Crohn's disease and ulcerative colitis have similar clinical picture but differ by appearance and body mass index of patients.

Keywords: Inflammatory Bowel Disease, Ulcerative Colitis, Crohn's Disease, Appearance, Body Mass Index

Distribution of Patients Affected by Ibd's Based On Family Anamnesis for Ibd, Malignancy of Gi Tract and Autoimmune Diseases in Osijek-Baranja County (2000-2014)

Marinko Zulj¹ * , Kristina Steiner² , Sabina Steiner Srdarevic² , Ana Marija Vezmar² , Mladen Vukovic² , Petar Vranjic² , Matej Tomic² , Viktor Persic² , Marko Boban¹ , Sanja Balen³ , Antonija Krstacic² , Goran Krstacic¹ , Djordje Petrovic⁴ , Marko Matijevic¹ , Zrinka Ivanisevic¹ , Ivan Miloloza¹ , Elnur Smajic⁵ , Robert Steiner² , Jure Mirat² , Aleksandar Vcev¹

¹Faculty of dental medicine and health Osijek, Croatia

²Faculty of medicine Osijek, Croatia

³Faculty of medicine Rijeka, Croatia

⁴Faculty of medicine Novi Sad, Serbia

⁵Faculty of medicine Tuzla, BiH

*Corresponding author: Marinko Zulj

Abstract

BACKGROUND: Inflammatory bowel diseases (IBDs), ulcerative colitis (UC) and Crohn's disease (CD), represent inflammation in the gastrointestinal (GI) tract and often are associated with other autoimmune diseases. Aim of this study was to investigate correlation between IBDs, autoimmune diseases and malignancy of GI tract in family anamnesis. Results in this study are part of the doctoral dissertation of M. Žulj, MD.

MATERIAL AND METHODS: This study is based on prevalence of patients with IBDs treated in hospitals in area of Osijek-Baranja County in period of 2000-2014. Results shown in this study are part of project "Povezanost polimorfizama jednog nukleotida u NOD 2 i MDR 1 gena s nastankom upalnih bolesti crijeva conducted by prof.dr.sc. A.Včev.

RESULTS: In researched group of patients negative family anamnesis for IBDs were found in patients with UC (92,6%) and CD (88,3%) while positive was found in 9% of patients, notably more in patients with CD (P=0,008, Fisher's exact test). Similar was found for malignancy of GI tract, negative in 92,4% patients with UC and 88,3% patients with CD while positive was found in 9,1% patients (P=0,01, Fisher's exact test). There was greater percent of psoriasis (26,5%), systemic lupus erythematosus (SLE) (14,3%), Bechterew's disease (15,3%), rheumatoid arthritis (RA) (12,2%) and asthma (13,3%) in family anamnesis of patients with UC unlike patients with CD (0%). Diabetes mellitus (DM) type I was found in family anamnesis of 75% of patients with CD and lower percentage in group of patients with UC, 18,4% (P<0,001, Fisher's exact test).

CONCLUSION: Although there was negative family anamnesis for IBDs and malignancy of GI tract in patients with IBDs, positive family anamnesis was found for other autoimmune diseases, psoriasis, SLE, Bechterew's disease, RA, asthma in patients with UC and DM type I in patients with CD.

Keywords: Ulcerative Colitis, Crohn's Disease, Family Anamnesis, Autoimmune Diseases, Malignancy

Ergometric Stress Test As Part of Cardiac Rehabilitation

Ivan Veber¹ , Meri Reili¹ , Marinko Zulj¹ * , Aleksandar Vcev¹

¹Faculty of dental medicine and health Osijek, Croatia

*Corresponding author: Marinko Zulj

Abstract

BACKGROUND: Dying from cardiovascular disease can be reduced by timely involvement of cardiac patients in the cardiac rehabilitation program. Exercise testing decrease hospitalization costs and has many significant roles to play in a cardiac rehabilitation. The results of the review paper were published in the final work of student Ivan Veber at the undergraduate university study of Physiotherapy in Orahovica.

MATERIALS AND METHODS: This review is based upon materials collected by surveying books at the City and University Library Osijek (GISKO) as well as by searching articles, scientific studies and professional journals online.

RESULTS: A stress test occupies a significant place in the detection of coronary heart disease. It offers valuable information regarding the functional capacity and the patient's response to physical load, including blood pressure, heart rate and ST segment changes, symptoms appearance such as chest pain or dyspnea and the presence or absence of ischemia and arrhythmias. In order to prevent the development of new cardiovascular incidents, patients on the cardiovascular rehabilitation should undergo ergometric testing according to the rehabilitation plan. This summary is a review paper that covers issues on ergometry in cardiovascular rehabilitation and the results came from the final work of student Ivan Veber.

CONCLUSION: The main task of ergometric stress test is to remove or confirm suspected coronary heart disease. If the test is considered positive, approach and patient treatment should be with special precautions. Moreover, it is important for the prognosis of the disease and cardiovascular risk assessment as well as for the evaluation response to medications and surgical interventions. Stress testing also provides essential information that are useful for determining safe, individual exercise prescription for cardiac patients.

Keywords: Rehabilitation, Coronary Heart Disease, Ergometry, Exercise Stress Test

Gestasyonel Yaşı 33 Haftanın Altında Sürfaktan Verdiğimiz Preterm Hastalarımızda Merkezimizin Patent Duktus Arteriozus Yönetimi

Fatma Hilal Yılmaz¹ * , Nuriye Emiroğlu¹ , Mehmet Burhan Oflaz² , Nazlı Dilay Gültekin¹ , Mehmet Yücel¹ , Ramazan Keçeci¹ , Hüseyin Altunhan¹

¹*Necmettin Erbakan Üniversitesi Neonatoloji Bölümü*
²*Necmettin Erbakan Üniversitesi Çocuk Kardiyoloji Bölümü*
**Sorumlu yazar: Fatma Hilal Yılmaz*

Özet

Amaç: Preterm bebeklerde patent duktus arteriosus (PDA) riski daha yüksektir. PDA'ya uzun süre maruz kalmak zararlı olabilir ve neonatal morbidite ve mortalite ile ilişkilendirilmiştir. Solunum sıkıntısı sendromu ve perinatal asfiksi, hs-PDA'da bir risk faktörüdür.

Amaç: Biz bu çalışma ile ünitemizde takip ve tedavi ettiğimiz 33 hafta altı sürfaktan verdiğimiz respiratuar distresli preterm bebeklerde PDA yönetimini güncel literatür eşliğinde tartışarak bilimsel verileri ortaya koymayı hedefledik.

Metot: Necmettin Erbakan Üniversitesi Yenidoğan Yoğun Bakım Ünitesinde Ocak, 2016 ve Ocak 2019 tarihleri arasında tedavi gören prematüre bebeklerin tıbbi kayıtları retrospektif olarak değerlendirildi. Gebelik yaşı 33 haftanın altında sürfaktan verilen, Necmettin Erbakan Üniversitesi'nde doğmuş veya 72 saat içinde ünite transfer edilen, 72-96 saat içinde ekokardiyografisi yapılan hastalar çalışmaya alındı.

Bulgular: Ocak 2016 ile Ocak 2019 arasında 33 gebelik haftasının altında 476 hasta kabul edildi. RDS nedeniyle sürfaktan verilen bu hastaların 149'unda PDA tespit edildi. Bu hastaların 112'sinde (% 75.1) PDA, yaşamın ilk haftasında kendiliğinden kapandı. Otuz yedi (% 24.8) hastada hs-PDA gelişti. ROP, BPD ve geç neonatal sepsis morbidite insidansı hastanede yatış sırasında anlamlı olarak artmıştır (p 0.05 p 0.01 p 0.06). İnvaziv mekanik ventilasyon, non-invaziv mekanik ventilasyon ve serbest oksijen gereksinim süreleri daha uzun bulundu (P 0.0001 p 0.004 p 0.014). Tam enteral beslenme ve taburcu süreleri tedavi edilen grupta daha uzundu (P 0.03, 0.002). PDA'yı etkileyen faktörlerin lojistik regresyon analizinde SGA (r = 0.30 p = 0.04) ve düşük doğum ağırlığı (r = 0.99 p = 0.02) varlığını anlamlı sonuçlar olarak belirledik.

Sonuçlar: RDS'li bebeklerde hs-PDA'nın varlığı doğum haftası ve ağırlıkla doğrudan orantılıdır, SGA'nın varlığı hs-PDA'ların sıklığını azaltır, hs-PDA'nın varlığı ROP, BPD ve geç sepsis ile ilişkilidir. Hs-PDA varlığının, uzun süreli solunum desteği ve gecikmeli akıntı ile ilişkili olduğu bulunmuştur. Ameliyat kararında muhafazakar olunmalıdır. Hemodinamik bozukluğu olmayan ve klinik semptomları olmayan hastaların tedavi kararı bireyselleştirilmelidir.

Anahtar Kelimeler: Patent Ductus Arteriosus, Preterm, Yenidoğan, Sürfaktan

Patent Ductus Arteriosus Management by Our Center of Preterm Patients With Gestational Age of 33 Weeks and Under Who Were Given Surfactant

Abstract

Background: Preterm infants are at increased risk for patent ductus arteriosus (PDA). Prolonged exposure to PDA may be deleterious and has been associated with neonatal morbidity and mortality. Respiratory distress syndrome and perinatal asphyxia are known to be a risk factor in hs-PDA.

Aim: With this study, we aimed to reveal scientific data in respiratory distressed pre-term infants in light of the current literature and to discuss the management of PDA in babies 33 weeks and less which we have treated and followed in our unit.

Study design: The medical records of premature infants treated at Necmettin Erbakan University Neonatal Intensive Care Unit (NICU) between January, 2016 and January, 2019 were retrospectively evaluated. Patients who were born at Necmettin Erbakan University, which were given surfactant from the gestational age ≤ 33 , or transferred within 72 hours, were included in the study with echocardiography in 72-96 hours.

Results: Between January 2016 and January 2019, 476 patients were admitted where were under 33 gestational weeks. PDA was detected in 149 of these patients because of RDS due to the surfactants. In 112 (75.1%) of these patients, the PDA closed spontaneously within the first week of life. Thirty-seven (24.8%) patients developed hs-PDA. The incidence of ROP, BPD, and late neonatal sepsis morbidity was significantly elevated during hospitalization ($p < 0.05$ $p < 0.01$ $p < 0.06$). Invasive mechanical ventilation, non-invasive mechanical ventilation and free oxygen requirement times were found to be longer ($P < 0.0001$ $p < 0.004$ $p < 0.014$). Complete enteral nutrition and discharge times were longer in the treated group ($P < 0.03$ $p < 0.002$). We identified the presence of SGA ($r = 0.30$ $p = 0.04$) and low birth weight ($r = 0.99$ $p = 0.02$) in logistic regression analysis of the factors affecting the PDA as meaningful results.

Conclusions: The presence of hs-PDA in infants with RDS is directly proportional to the birth week and weight, the presence of SGA reduces the frequency of hs-PDAs, the presence of hs-PDA is associated with ROP, BPD and late sepsis. The presence of hs-PDA has been found to be correlated with prolonged respiratory support and delayed discharge. The decision for surgery should be conservative. The treatment decision of patients who do not have hemodynamic disorder and clinical symptoms should be individualized.

Keywords: Patent Ductus Arteriosus, Preterm, Newborn, Surfactant

Masif Kardiyomegalinin Eşlik Ettiği Ölümle Sonuçlanan Metabolik Sendrom Olgusu

Salih Güven¹ *

¹Adli Tıp Kurumu Malatya Grup Başkanlığı
*Sorumlu yazar: Salih Güven

Özet

Fizyopatolojisinde esas olarak insülin direnci olan hiperglisemi, hiperlipidemi, abdominal obezite, koroner arter hastalığı (KAH) ve hipertansiyonun (HT) eşlik ettiği metabolik sendrom morbidite ve mortalitesi yüksek bir hastalıktır. Metabolik sendrom ayrıca insülin direnci sendromu, sendrom X, polimetabolik sendrom, ölümcül dördü ve uygarlık sendromu gibi farklı şekillerde de isimlendirilebilmektedir. National Cholesterol Education Program (NCEP) metabolik sendrom tanısı için; Abdominal obezite, hipertrigliseridemi, düşük HDL, hipertansiyon, kan glukozu ≥ 110 mg/dl veya Tip 2 diyabet komponentlerden 3 veya daha fazlasının olmasını yeterli görmektedir. KAH ve HT ile kardiyak yük artmakta ve kalp yetmezliği gelişmektedir. Artan yetmezlikle beraber plevral ve perikardiyal efüzyon, pulmoner konjesyon, pretibial ödem bulguları görülebilmekte, kardiyotorasik oran kalp lehine artmaktadır. Vücut kitle indeksi (VKİ) hesaplanmadan erkeklerde 400 g, kadınlarda ise 350 g dan fazla olan kalp ağırlığı kardiyomegali olarak tanımlanmıştır. Bizim olgumuzda VKİ 49.5 olan 57 yaş erkek cesette kalp ağırlığı 1108 g olarak tartılmış ve ileri derecede kardiyomegali bulguları tespit edilmiştir. Ölüm sebebi de kalp ve damar hastalığına bağlı meydana geldiği şeklinde raporlanmıştır. Otopsi bulgularının literatüre katkı yapması amacıyla olgumuz sunulmuştur.

Anahtar Kelimeler: Kardiyomegali, metabolik Sendrom, Otopsi

Physical Activity As Everyday Prevention of Hypertension

Meri Reili¹ , Ivan Veber¹ , Marinko Zulj¹ * , Aleksandar Vcev¹

¹Faculty of dental medicine and health Osijek, Croatia

*Corresponding author: Marinko Zulj

Abstract

BACKGROUND: Hypertension is one of the most important risk factors for development of cardiovascular diseases. Today the mortality rate is slowly decreasing due to changes in lifestyle, these adaptations can lower blood pressure naturally. Physical activity is an inescapable and most effective therapeutic rehabilitation measure in patients with arterial hypertension. The results of the review paper were published in the final work of student Meri Reili at the undergraduate university study of Physiotherapy in Orahovica.

MATERIALS AND METHODS: For the purpose of writing this review paper, effective synthesis of data and results were obtained from various scientific and professional studies, books, journals, and online medical literature which correspond to the topic.

RESULTS: Basic elements of hypertension prevention include adaptation of life habits. By applying adaptation changes and regular exercise, it effectively works to prevent complications caused by physical inactivity. Prevention is crucial in form of a body weight reduction that involves changing nutritional habits into healthy eating habits, as well as introduction of regular physical activity on daily basis. The goal is to achieve an exercise program that does not induce extra stress and rather is being carried out as a healthy habit. This summary is a review paper that covers issues on hypertension in rehabilitation and the results came from the final work of student Meri Reili.

CONCLUSION: To preserve low blood pressure in normotensive persons it is necessary to implement thirty minutes of body workout every day. Continuous aerobic activity with low intensity has preventive effects on development of cardiovascular diseases and reduce high blood pressure. Education, physical activities, proper and controlled diet, reduce excess body weight and stress regulation are primary factors that interact and contribute to active life and healthy aging without hypertension.

Anahtar Kelimeler: Physical Activities, Prevention, Treatment

Relation Between General Features and Incidence of Ibd in Area Osijek-Baranja Country

Marinko Zulj¹ * , Mladen Vukovic² , Petar Vranjic² , Matej Tomic² , Kristina Steiner² , Ana Marija Vezmar² , Sabina Steiner Srdarevic¹ , Kristina Kralik² , Jelena Jakab² * , Davorin Pezerovic² , Nikola Ivanis² , Robert Smolic² , Viktor Persic² , Martina Smolic² , Bojan Tepes² , Refmir Tadzic² , Antonija Krstacic² , Marko Boban¹ , Sanja Balen³ , Goran Krstacic¹ , Robert Steiner² , Aleksandar Vcev¹

¹Faculty of dental medicine and health Osijek, Croatia

²Faculty of medicine Osijek, Croatia

³Faculty of medicine Rijeka, Croatia

*Corresponding author: Marinko Zulj

Abstract

BACKGROUND: Crohn's disease(CD) and ulcerative colitis (UC) are inflammatory bowel diseases (IBD), whose incidence is constantly increasing. The diseases are unpredictable and cyclical, because of that they have impact on the ability of patients to remain employed, and on their education. Our aim was to determine the relationship between education, employment, and marriage status with incidence and prevalence of inflammatory bowel disease. Results in this study are part of results of the doctoral dissertation by M. Žulj,

MATERIALS AND METHODS: This study is based on medical documentation of patients affected by IBD treated in hospitals in area of Osijek-Baranja Country in period of 2000-2014. This research is part of the large project mentored by prof.dr.sc. A. Včev named "Povezanost polimorfizama jednog nukleotida u NOD 2 i MDR 1 genima s nastankom upalnih bolesti crijeva".

RESULTS: Patients with elementary school education have a greater incidence to have UC, while patients with higher education are more likely to have CD (χ^2 test, $P = 0,02$), also CD is significantly higher with employees (Fisher's exact test, $P = 0,01$), compared to retirees or unemployed who have more UC. The prevalence of the UC is higher in patients with elementary school education, while in patients with higher education is much common CD (χ^2 test, $P < 0,001$). Speaking of employment, prevalence of CD is higher with employees (Fisher's exact test, $P < 0,001$), compared to retirees or unemployed where is it more common UC. According to marital status 762 (66,4%) of the respondents were married.

CONCLUSION: It seems that risk factors in the observed group are higher education and being employed for the CD, while the risk factors for the UC are completed elementary school and being unemployed and retired.

Keywords: Education, Employees, Retires, Unemployed

Barsak Mikrobiyotası Modülasyonunun İnflamatuvar Barsak Hastalıklarının Tedavisindeki Rolü

Rasime Sevgi Cenan¹ *

¹*Baskent University*

**Sorumlu yazar: RASİME SEVGİ CENAN*

Özet

İnflamatuvar barsak hastalıkları (İBH), barsak epitel hücrelerinde kronik inflamasyonla giden, multifaktoriyel ve tedavisi klinisyenleri uğraştıran bir sistemik hastalık grubudur. Gelişmekte olan ülkelerde İBH prevalansının giderek arttığı görülmektedir. Hastalar, temel olarak Ülseratif kolit ve Crohn Hastalığı olmak üzere iki alt tipte veya tanımlanmamış kolit olarak adlandırılan grupta değerlendirilirler. Son yıllarda inflamatuvar barsak hastalıklarında yeni ve güvenli tedavi arayışı vardır. Moleküler yaklaşımlar, bu çalışmaların temelini oluşturmaktadır. Ayrıca bu bağlamda İBH'da barsak mikrobiyotasının düzenlenmesi de bilim adamlarının dikkatini çekmektedir. Barsak mikrobiyotasının, bağışıklık, intestinal bariyer, intestinal motilitenin düzenlenmesi, sindirim, enerji üretimi gibi rolleri iyi bilinmektedir. Disbiyozis herhangi bir nedenle mikrobiyotanın dengesinin bozulmasıdır. Mikrobiyota kompozisyonunun değişmesi veya bozulması inflamatuvar barsaklarının patofizyolojisinde önemli bir yeri vardır. Dengeli dağılım gösteren ve metabolik olarak işlevsel sağlıklı mikrobiyotanın insan sağlığı ile ilişkisi son yapılan çalışmalarda kanıtlanmış, disbiyozisle barsak hastalıkları, metabolik bozukluklar, kardiyolojik ve nörolojik hastalıklar ilişkilendirilmiştir. Mikrobiyota dengesini sağlamak için beslenme tarzının ve yaşam koşullarının değiştirilmesi, prebiyotikler, probiyotikler ile desteklenmesi ve fekal transplantasyon gibi tedavi stratejilerinin geliştirilmekte ve klinikte artan sıklıkta kullanım alanı bulmaktadır. Bu derlemede, mikrobiyota ve disbiyozisin inflamatuvar barsak hastalıklarındaki rolü incelenmiş, ayrıca fizyopatolojik mekanizmaları açıklanmış, klinikte mikrobiyota modülasyon yöntemleri ve pratik yaklaşımlar, her alandaki mikrobiyota çalışmaları için faydalı olabilecek şekilde özetlenmiştir.

Anahtar Kelimeler: Antibiyotik; Diyet; Enteral Nutrisyon; Fekal Transplantasyon; Genetik; inflamatuvar Barsak Hastalıkları; Mikrobiyom; Probiyotikler; Mikrobiyota

The Role of the Intestinal Microbiota Modulation in the Treatment of Inflammatory Bowel Diseases

Abstract

Inflammatory bowel disease (IBD) is an idiopathic disease characterized by chronic severe inflammation of intestinal epithelium. IBD includes ulcerative colitis, Crohn's disease, and unclassified IBD. While its incidence is increasing in developing countries, no clear etiology and no cure have yet been discovered. Recent findings suggest that IBD may have a multifactorial etiology. The normal gut microbiota imparts specific function in host nutrient metabolism, xenobiotic and drug metabolism, maintenance of structural integrity of the gut mucosal barrier, immunomodulation, and protection against pathogens. Dysbiosis can lead to intestinal pathologies, cardiometabolic diseases and neurological disorders. Initial studies are looking at a possible role of bacterial manipulation in the treatment of IBD. This review provides an updated knowledge of recent findings linking altered bacterial composition and an updated knowledge of recent findings linking altered bacterial composition. We overview the actual options to manipulate the altered microbiota, such as modified diet, probiotics, prebiotics, synbiotics, antibiotics, and fecal transplantation. Future possible therapies are also included. This review briefly presents all practical approaches to study microbiota which may be beneficial for microbiota studies in all fields.

Keywords: Antibiotics; Diet; Enteral Nutrition; Fecal Transplantation; Genetics; inflammatory Bowel Disease; Microbiome; Probiotics; Microbiota

Eklem Hiper mobilitesi ile Lomber Disk Dejenerasyonu ve Bel Ağrısı Arasında İlişki Var Mı? Bir Multidisipliner Klinik Çalışma

Neşe Keser¹ * , Esin Derin Çiçek¹ , Arzu Atıcı¹ , Pınar Akpınar¹ , Özge İllez¹ , Ahmet Seçen¹

¹İstanbul Fatih Sultan Mehmet Eğitim ve Araştırma Hastanesi

**Sorumlu yazar: Neşe Keser*

Özet

Amaç: Hiper mobilité (HM) sinovial eklemlerin normal sınırının ötesinde hareket yeteneğinin olduğu bağ dokusunun çoğunlukla kalıtsal veya edinilmiş bir durumu olup lomber disk dejenerasyonu (DD) üzerine etkileri tam olarak bilinmemektedir. Çalışmamızda eklem hiper mobilitesi ile lomber DD ve bel ağrısı arasındaki ilişkinin araştırılması amaçlandı.

Yöntem: Bel ve/veya bacak ağrısı yakınması olan ve lomber MRI' lerinde DD saptanılan 20-50 yaş arasındaki olgular çalışmaya dahil edildiler. DD değerlendirimi Pfirrmann derecelendirme sistemine göre yapıldı. Çalışma kriterlerine uyan olgular Beighton skoru kullanılarak generalize eklem hiper mobilitesi yönünden değerlendirilmiş, benign eklem hiper mobilitesi sendromu değerlendiriminde ise, 1998 Brighton kriterleri kullanılmıştır. Olguların ağrı derecesi değerlendirimi vizüel analog skala (VAS), dizabilite değerlendirimi Oswestry dizabilite indeksi (ODİ) kullanılarak prospektif olarak yapılmıştır.

Bulgular: 172 olgunun 112 'si kadın (% 65.1), 60'ı erkek (% 34.9), yaş ortalaması ise 36.82±7.62 yıl idi. Olguların 24' ünde hiper mobilité varken (%14) , 148' inde HM' ye rastlanılmadı (%86). HM görülenler ve görülmeyenler arasında tüm lomber disk düzeylerinde Pfirrmann grade parametreleri değerleri açısından istatistiksel olarak anlamlı bir farklılık bulunmadı (p>0.05). Aynı şekilde gruplar arasında VAS değerleri ve ODİ değerleri açısından da istatistiksel olarak anlamlı bir farklılık yoktu (p>0.05).

Sonuçlar: Bu sonuç 20-50 yaş aralığındaki olgularda HM'nin, normal şartlar altında, lomber DD'u, VAS ve ODİ artışlarında bir risk faktörü olmayabileceğini düşündürmüştür.

Anahtar Kelimeler: Bel Ağrısı, Benign Eklem Hiper mobilité Sendromu, Disk Dejenerasyonu, Hiper mobilité, Jeneralize Eklem Hiper mobilitesi, Lomber Omurga

Gonartrozlu Hastalarda Tibial Eğim ile Fiziksel Performans, Aerobik Kapasite ve Dinamik Denge Arasındaki İlişkinin İncelenmesi

Beyza Nur Solak¹ * , Yıldız Erdoğanoğlu¹

¹Üsküdar Üniversitesi

**Sorumlu yazar: Beyza Nur Solak*

Özet

Amaç: Gonartroz tanısı almış hastalarda tibial eğim ile fiziksel performans, aerobik kapasite ve dinamik denge arasındaki ilişkinin incelenmesidir.

Gereç ve Yöntem: American College of Rheumatology (ACR) sınıflama kriterlerine göre gonartroz tanısı almış 56 hasta çalışmaya dahil edildi. Hastalar Kellgren-Lawrence sınıflamasına göre 2 gruba ayrıldı. 1. grup erken evre (evre 1&2), 2. grup geç evre (evre 3&4) olarak oluşturuldu. Hastalarda fiziksel performansını değerlendirmek için 30 saniye kalk otur testi ve merdiven inip çıkma testi, aerobik kapasiteyi değerlendirmek için 6 dakika yürüme testi, dinamik dengeyi değerlendirmek için Y denge testi kullanıldı.

Bulgular: Çalışmaya katılan hastaların 28'i erken evre (%50), 28'i geç evre (%50) grubundaydı. Erken evre ve geç evre grupları arasında tibial eğim istatistiksel olarak anlamlı fark yoktur ($p>0,05$). Erken evre ve geç evre grupları arasında fiziksel performans, aerobik kapasite ve dinamik dengede istatistiksel olarak anlamlı fark vardı ($p<0,05$). Fiziksel performansta 30 saniye kalk otur testinde geç evre istatistiksel olarak anlamlı şekilde azalmıştır; merdiven inip çıkma testinde ise geç evrede istatistiksel olarak anlamlı şekilde artmıştır. Aerobik kapasite ve dinamik dengede geç evrede istatistiksel olarak anlamlı şekilde azalmıştır ($p<0,05$).

Sonuç: Bu çalışma gonartrozlu hastalarda erken evre ve geç evre arasında tibial eğimin etkilemediğini göstermiştir. Ancak; hastalarda erken evre ve geç evre arasında fiziksel performansın, aerobik kapasitenin ve dinamik dengenin azalmasına neden olmuştur. Bu nedenle hastalara erken evre sürecinden itibaren egzersiz programları uygulanmasının koruyucu olabileceği düşünülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Gonartroz, Tibial Eğim, Fiziksel Performans, Aerobik Kapasite, Dinamik Denge

Examination of the Relationship Between Tibial Slope and Physical Performance, Aerobic Capacity and Dynamic Balance in Patients With Gonarthrosis

Abstract

Objective: To investigate the relationship between tibial slope and physical performance, aerobic capacity and dynamic balance in patients with gonarthrosis.

Materials and Methods: Fifty-six patients diagnosed with gonarthrosis according to the American College of Rheumatology (ACR) classification criteria were included in the study. Patients were divided into two groups according to Kellgren-Lawrence classification. The first group consisted of early stage (stage 1 & 2), and the second group consisted of late stage (stage 3 & 4). 30-second sit-up test and stair-climbing test were used to evaluate physical performance, 6-minute walk test was used to evaluate aerobic capacity, and Y-balance test was used to evaluate dynamic balance.

Results: Twenty-eight patients were in the early stage (50%) and 28 patients were in the late stage (50%) group. There was no statistically significant difference in tibial inclination between early and late stage groups ($p > 0.05$). There was a statistically significant difference in physical performance, aerobic capacity and dynamic balance between early and late stage groups ($p < 0.05$). In the physical performance, the late stage was significantly reduced in the sit-up test for 30 seconds; stairway up and down test in the late stage was significantly increased. Aerobic capacity and dynamic equilibrium were significantly decreased in the late stage ($p < 0.05$).

Conclusion: This study shows that tibial slope does not affect between early and late stages of gonarthrosis. But; Finally, it caused a decrease in physical performance, aerobic capacity and dynamic balance between the early stage and the late stage. This is thought to be preventive for patients to exercise early, before exercise.

Keywords: Gonarthrosis, Tibial Slope, Physical Performance, Aerobic Capacity, Dynamic Balance

İdiyopatik Skolyozlu Genç Bireylerde Üç Boyutlu Skolyoz Egzersizlerinin Ağrı ve Solunum Fonksiyonlarına Etkisi

Fatih Çelik¹ * , İpek Gürbüz²

¹Konya Omurga Sağlığı Eğitim Derneği

²Hacettepe Üniversitesi Fizyoterapi ve Rehabilitasyon Fakültesi

*Corresponding author: fatih çelik

Özet

Amaç: Skolyoz genel olarak; vertebraların frontal düzlem, sagittal eksenindeki lateral fleksiyonu, horizontal düzlem, vertikal eksenindeki rotasyonu ile karakterize bir deformite olarak tanımlanmıştır. İdiopatik skolyozda tedavi yaklaşımı; 20 derecenin altında eğriliği olan kemik matüritesini tamamlamamış hastalarda takip ve bu süre içerisinde egzersiz tedavisi, 20-40 derece arası eğriliği olan hastalarda egzersiz tedavisi, 25-40 derece arası eğriliği olan hastalarda egzersiz tedavisine ek olarak korseleme ve 45-50 derece ve üzerindeki eğriliklerde cerrahi yaklaşım olmaktadır. İdiyopatik skolyozun konservatif tedavisinde farklı egzersiz türleri sıklıkla kullanılmaktadır. 3 boyutlu skolyoz egzersiz yöntemi olan Schroth yöntemi en sık kullanılan egzersiz terapi yöntemidir. Bu yöntemin idiyopatik skolyozda görülen ağrı ve solunum fonksiyonlarına etkisi çok araştırılmamıştır. Bu çalışmadaki amacımız; Schroth egzersiz tedavi yönteminin idiyopatik skolyozlu genç bireylerde ağrı ve solunum fonksiyonları üzerine etkisini araştırmaktır.

Yöntem: Çalışmamıza Cobb açısı 20-40 derece arasında olan, herhangi bir başka ortopedik veya nörolojik sorunu olmayan, solunum problemi/hastalığı olmayan, çalışmaya katılmayı kabul eden 10-24 yaş arası 20 skolyozlu genç birey dahil edilmiştir. Basınç ağrı eşiği değerlendirmesi; algometre kullanılarak skolyozun primer eğriliğinin apeksinin 2 cm lateralinden, ağrı değerlendirmesi; GAS (görsel analog skala) kullanılarak, solunum fonksiyonları ise spirometre kullanılarak FEV1 (1.saniyedeki zorlu eksprituar volüm), FVC (zorlu vital kapasite) ve VC (vital kapasite) değerleri ölçülerek değerlendirilmiştir. 6 haftalık egzersiz uygulamasının başında ve sonunda bu ölçümler tekrar edilmiştir.

Sonuç: Katılımcıların yaş ortalaması 15,50±3,59 yıl, beden kütle indeksi ortalaması 18,85±3,23 idi. Egzersiz tedavi öncesi ve sonrası GAS (istirahat, hareket ve egzersiz esnasında) ortalamaları arasında istatistiksel olarak anlamlı bir azalma vardı (p<0.01). Basınç ağrı eşiği (tedavi öncesi ortalama: 6,0430 / tedavi sonrası ortalama: 8,4285) tedavi sonrasında istatistiksel olarak azaldı (p<0,01). Solunum fonksiyon testlerinin tüm parametrelerinin (FEV1, FVC, VC) ortalamaları tedavi öncesine göre istatistiksel olarak anlamlı bir şekilde arttı (p<0,01).

Tartışma: Üç boyutlu skolyoz egzersiz yöntemi idiyopatik skolyozlu genç bireylerde ağrının azaltılması ve solunum fonksiyonlarının geliştirilmesi amacıyla kullanılabilir bir yöntem olabileceği bu çalışmanın sonucunda görülmüştür.

Anahtar Kelimeler: İdiyopatik Skolyoz, Ağrı, Solunum, Schroth

Şiddeti Etkileyen Genetik Faktörler

İtir Erkan¹ *

¹İstanbul Yeni Yüzyıl Üniversitesi
*Corresponding author: İtir ERKAN

Özet

Şiddet, tüm toplumlarda önemli bir halk sağlığı problemidir. Yapılan araştırmalar şiddetin biyolojik, genetik ve çevresel faktörler ile ilişkili olduğunu göstermiştir. Betimsel tarama modeli niteliğindeki bu araştırmada, şiddet ile ilişkili olduğu tespit edilen genetik bulgular değerlendirilmiştir. Konuya ilişkin ulusal ve uluslararası literatür taraması yapılarak şiddetin genetik boyutuna ilişkin araştırma sonuçları değerlendirilmiştir. Yapılan çalışmalarda monoamin oksidaz A (MAOA), pyroluria, serotonin, dopamin, katekol-o-metiltransferaz (COMT) ile ilişkili genlerin şiddet oluşumunda etkili olduğu tespit edilmiştir. MAOA geninin uzun (H tipi) ve kısa (L tipi) olarak belirlenmiş iki varyasyonu bulunmaktadır. L tipi gen taşıyanlar, uzun süre strese maruz kaldıklarında salgılanan serotonin, norepinefrin ve dopamin artışı sonucunda bireylerin kriminal bozukluklar gösterdiği tespit edilmiştir. Özellikle şiddet ortamında yetiştirilmiş bireylerde, genin olumsuz etkisinin davranışa yansıdığı saptanmıştır. H tipi gen taşıyanlarda ise böyle bir risk gözlenmemiştir. Pyroluria ise metilentetrahidrofolat redüktaz (MTHFR) geninin mutasyonu sonucu oluşan bir bozukluktur. Bu kişilerin kanında kryptopyrrole ürünü artış göstererek, B6 vitamini ve çinko yetersizliğine yol açar. Bu durumun aşırı iç gerilim, epizodik öfke ile birlikte şiddete eğilimi arttırdığı saptanmıştır. Serotonin taşıyıcı genin (SLC6A4) düşük ekspresyonunun şiddet ile ilişkilendirildiğine dair bulgular tespit edilmiştir. Dopamin reseptör genlerindeki polimorfizmlerin araştırıldığı çalışmalarda DRD2 genindeki 1 alleli ile DAT1 geninin şiddet davranışının gelişiminde rol oynadığı saptanmıştır. COMT geninin mutasyonu sonucunda ise, prefrontal korteksin işlevinin azaldığı ve agresif dürtülerin kontrolünün zorlaştığı belirlenmiştir. Ancak şiddet oluşumunda sadece bu genetik faktörlerin tek başına yeterli olamayacağı belirtilmektedir. Yapılan araştırmalarda genetik faktörlerin şiddet oluşumunda etkili olduğu tespit edilse de çevresel koşullar ve aile öyküsünün birlikte değerlendirilmesi gerektiği vurgulanmaktadır. Bu nedenle bireyler şiddet ile ilişkilendirilecek bir genetik yapıya sahip olsalar bile aile ve çevrenin olumlu etkisi sonucunda, agresif dürtülerin davranışa yansımalarının engellenebileceği düşünülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Genetik, Şiddet, Çevre

Bazı Dioksimlerin Biyofilm Oluşumu Üzerine İnhibisyon Etkilerinin Araştırılması

Nebile Çolakel¹ * , Fatih Sevgi¹ , Zafer Sayın¹

¹*Selçuk Üniversitesi*

**Corresponding author: Nebile Çolakel*

Özet

Mikroorganizmaların çoğunluğu yüzeylere tutunma ve biyofilm oluşturma yeteneğindedir. Biyofilmler, canlı veya cansız bir yüzeye yapışarak kendi ürettikleri polimerik yapıda jelsi bir tabaka içinde yaşayan mikroorganizmaların oluşturduğu topluluktur [1]. Tıbbi uygulamalarda girişimsel tekniklerin ve kalıcı tıbbi araçların kullanımının artışı, biyofilme bağlı enfeksiyonların da artışına neden olmuştur. Biyofilmler özellikle immün baskılanmış ve kalıcı tıbbi araç veya kateteri olan hastalarda ciddi enfeksiyonlara yol açabilmektedir. Bu gerçekler nedeniyle, yüzeyleri biyofilm oluşumuna karşı korumak ve uzaklaştırmak için stratejiler geliştirmeye yönelik artan bir talep vardır. Oksim bileşikler şelat oluşturma, biyolojik olarak parçalanabilme, oksijen tutma özelliklerinin yanı sıra fotokimyasal reaksiyonlardaki farklı etkinlikleriyle tanınmaktadır. Son yıllarda oksimlerin biyolojik süreçlerdeki etkileri üzerine yapılan antioksidan [2] ve antimikrobiyal [3] vb. araştırmalar dikkat çekmektedir. Yaptığımız literatür araştırmalarında, uzun yıllardır bilinen ve sentezlenen dioksim bileşiklerinin antibiyofilm etki çalışmalarında kullanılmadığı görülmüştür. Bu çalışmada tarafımızca sentezlenen bazı aromatik diketon türevi dioksimlerin, biyofilm ürettiği bilinen 3 adet Stafilakok türü (S.aureus ATCC 29213, MRSA ATCC 43300, S.epidermidis NRRL B-4268) standart suşlar üzerinde antibiyofilm etkileri araştırılmıştır. Biyofilm oluşumunun inhibisyonu, doğal bir antibiyofilm ajan olarak bilinen Curcuma longa (zerdeçal) bitkisinin biyoaktivitesinden sorumlu bir diketon olan kurkumin ile kıyaslanmıştır. Bileşiklerin Minimum İnhibitör Konsantrasyonları (MİK) belirlenerek, MİK altı (sub-MİK) dozların biyofilm oluşumunu önleme etkileri kristal viyole mikrotitrasyon plak boyama tekniğiyle spektrofotometrik olarak değerlendirilmiştir[4]. Sentezlenen bazı dioksimlerin Stafilakok türü biyofilmlerin oluşumunu % 90'nın üzerinde inhibe ederek kurkumine yakın etki göstermiştir. Alınan sonuçlar dioksimlerin antibiyofilm özelliklerinin daha ileri çalışmalarla belirlenmesi için ümit vericidir.

Anahtar Kelimeler: Dioksim, Biyofilm, Kurkumin, Stafilakok

Kronik Ağrının Operant Modeli ve Eş Tepkisi: Eş Tepki Ölçeği'nin Türkçe Geçerlik ve Güvenirlik Çalışması

Suna Ömerbaşıoğlu¹ * , H. Özlem Sertel-Berk¹ , Ayşegül Ketenci² , Ayşe Karan²

¹*İstanbul Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi, Psikoloji Bölümü*

²*İstanbul Üniversitesi, İstanbul Tıp Fakültesi, Fiziksel Tıp ve Rehabilitasyon A. B. D.*

**Corresponding author: suna ömerbaşıoğlu*

Özet

Kronik Ağrının Operant Modeli'ne (KAOM) dayanan Eş Tepki Ölçeği (EşTÖ; Schwartz, Jensen ve Romano, 2005), kronik ağrı hastalarının olumlu ve olumsuz ağrı davranışlarına eşlerinin verdiği tepkileri, dolayısıyla eşler arasındaki etkileşimi değerlendirmek ve KAOM'un sınanmasına katkı sağlamak amacıyla geliştirilmiştir. İki farklı boyutta 39 maddeden oluşmaktadır. "Olumsuz Ağrı Davranışına Eş Tepkisi" boyutunda olumsuz ağrı davranışına "pekiştirici" (OlumsuzADPT-19 madde) ve "negatif" tepkiler (OlumsuzADNT-7 madde); "Olumlu Ağrı Davranışına Eş Tepkisi" boyutunda olumlu ağrı davranışına "pekiştirici" (OlumluADPT-7 madde) ve "negatif" tepkiler (OlumluADNT-6 madde) alt-testleri bulunmaktadır. EşTÖ'den toplam puan hesaplanmamakta, alt-testler ayrı puanlanmaktadır. EşTÖ'nün Türkçe geçerlik-güvenirlik çalışması, İstanbul Tıp Fakültesi Fiziksel Tıp ve Rehabilitasyon Anabilim Dalı polikliniklerine başvurmuş 102 kronik ağrı sendromlu hasta ile gerçekleştirilmiştir (yaş ortalaması=44.64±9.82; kadın n=92). Katılımcılara Bilgilendirilmiş Onam, Demografik Bilgiler, Ağrı Değerlendirme Formları, Ağrı Lokalizasyonu Vücut Diagramı ve EşTÖ'nün yanı sıra, Hasta Sağlık Anketi: Somatizasyon-Kaygı-Depresyon, Rolland-Morris Engellilik Anketi ve Ağrı Davranışı Listesi'nden oluşan bir batarya verilmiştir. Her alt-test için ayrı yürütülen açıklayıcı faktör analizine göre, OlumsuzADPT 'Duygusal Destek', 'Hizmet Davranışları' ve 'Aşırı Kollayıcı Davranışlar' olmak üzere 3; OlumsuzADNT 'Reddedici Tepkiler' ve 'İhmal Tepkileri' olmak üzere 2; diğer iki alt-test ise tek faktörlü yapılar göstermişlerdir. Cronbach alfa değerleri 0.80 ile 0.94 arasındadır. Korelasyon analizlerine göre, OlumluADPT ile OlumluADNT diğer yapılarla anlamlı ilişki göstermemiştir. OlumsuzADPT ise sadece kaygıyla ($r=-.206$, $p<0.05$) anlamlı ilişki göstermiştir. Ancak, OlumsuzADNT ile ağrı davranışı, kaygı, engellilik, depresyon, ağrı şiddeti ve somatizasyon (r 'ler Min-Max: .24-.45); OlumsuzADNT'nin Reddedici Tepkiler Boyutu ile ağrı davranışı, kaygı, depresyon, engellilik ve somatizasyon (r 'ler Min-Max: .30-.44); İhmal Tepkileri Boyutu ile ise ağrı davranışı, kaygı ve engellilik (r 'ler Min-Max: .22-.32) arasındaki ilişkiler anlamlıdır. Sonuçlar EşTÖ'nün psikometrik özelliklerinin kabul edilebilir düzeyde olduğuna işaret etmektedir. OlumsuzADNT'nin tutarlı olarak anlamlı ilişkiler göstermesi, olumsuz ağrı davranışına gösterilen negatif tepkilerin ağrının sürmesinde ve olumsuz sonuçlarındaki rolüne dair ipuçları sunmakta ve KAOM'a dayalı psikolojik müdahale çalışmalarının tasarlanması ve değerlendirilmesinde EşTÖ'nün önemli katkılar sunabileceğini düşündürmektedir.

Anahtar Kelimeler: Kronik Ağrı Sendromları, Ağrıya Eş Tepkisi, Olumlu ve Olumsuz Ağrı Davranışı

Cerrahi Girişim Sonrası Deliryum ve Hemşirelik Bakımı

Aydan Akkurt Yalçıntürk¹ *, Gizem Kubat Bakır¹ , Sonay Göktaş¹

¹Sağlık Bilimleri Üniversitesi

*Sorumlu yazar: Aydan Yalçıntürk

Özet

Deliryum, cerrahi girişim sonrası hastaları en çok etkileyen nöropsikiyatrik bozukluktur. Ani başlayan ve dalgalı seyir gösteren, genel olarak bilişsel işlevlerin bozulması, bilinç durumunda değişiklik, dikkat, davranış ve oryantasyonda bozukluk, artmış ya da azalmış psikomotor aktivite ve uyku-uyanıklık döngüsünün düzensizliği ile karakterize olan deliryum, geçici organik mental bir sendromdur. Deliryum cerrahi girişim sonrası sık karşılaşılan bir sorun olmasına rağmen, çoğu zaman tanı konulamamaktadır. Hastanın deliryumda olduğunun fark edilmemesi deliryum tedavisinin zamanında yapılmamasına, hastanın klinik durumunun daha kötüye gitmesine ve bazen hastanın ölümüne neden olabilmektedir. Değerlendirme ve tedavide amaç, altta yatan nedeni bulmak ve düzeltmektir. Fiziksel kısıtlamanın uygulanması, kalıcı mesane kateterizasyonu, beslenme yetersizlikleri, anemi, hipoksi, hipoglisemi, çoklu ilaç kullanımı, ağrı, enfeksiyon, dehidratasyon, immobilizasyon, çevre, anksiyete ve uykusuzluk vb. deliryumu başlatan risk faktörleridir. Değerlendirmede en önemli nokta; detaylı anamnez, fizik, nörolojik ve mental durum muayenesidir. Kognitif durumun değerlendirilmesi için Mini Mental Durum Değerlendirme Testi, Intensive Care Unit Confusion Assessment Method CAM-ICU, Deliryum Derecelendirme Ölçeği, Glaskow koma skalası uygulanır. Deliryum semptomlarının tedavisinde haloperidol ve benzodiazepin kullanılmaktadır. Deliryum, fonksiyonel ve bilişsel kapasiteyi azaltır, hastanede yatış süresini uzatır, uzun dönem bakım gereksinimini artırır ve yaklaşık %30 maliyetin yükselmesine neden olmaktadır. Deliryumun tanımlanması ve tipleri ile ilgili farkındalığın artırılması, erken teşhis edilme oranların etkileyebilmekte ve deliryum büyük ölçüde önlemektedir. Hemşireler deliryumun tanınmasında, önlenmesinde, yönetiminde ve hastalara gerekli bakımın verilmesinde sağlık sistemi içerisinde önemli bir pozisyona sahiptir. Bu makalede cerrahi sonrası gelişen deliryumun nedenleri, belirti ve bulguları, tanı yöntemleri, tedavisi ve deliryumda hemşirelik bakımı ele alınmıştır.

Anahtar Kelimeler: Cerrahi Girişim, deliryum, hemşirelik Bakımı

Delirium and Nursing Care After Surgery

Abstract

Delirium is the most common neuropsychiatric disorder affecting patients after surgery. Delirium is a transient organic mental syndrome characterized by sudden onset and fluctuating course, generally characterized by impaired cognitive functions, altered state of

consciousness, impaired attention, behavior and orientation, increased or decreased psychomotor activity, and disorder of the sleep-wake cycle. Although delirium is a common problem after surgery, it is often undiagnosed. Failure to recognize that the patient is in delirium may cause delirium treatment not to be performed in time, worsen the clinical condition of the patient, and sometimes cause death. The purpose of evaluation and treatment is to find and correct the underlying cause. Application of physical restraint, permanent bladder catheterization, nutritional deficiencies, anemia, hypoxia, hypoglycemia, use of multiple drugs, pain, infection, dehydration, immobilization, environment, anxiety and insomnia etc. risk factors that initiate delirium. The most important point in the evaluation; Detailed medical history, physical, neurological and mental status examination. To assess cognitive status, Mini Mental State Assessment Test, Intensive Care Unit Confusion Assessment Method, CAM-ICU, Delirium Rating Scale, Glaskow coma scale are applied. Haloperidol and benzodiazepine are used in the treatment of delirium symptoms. Delirium reduces functional and cognitive capacity, prolongs hospitalization, increases the need for long-term care and increases the cost of approximately 30%. Increasing awareness of the definition and types of delirium can affect early detection rates and largely prevent delirium. Nurses have an important position in the health system in diagnosing, preventing, managing delirium and providing necessary care to patients. In this article, the causes, signs and symptoms, diagnostic methods, treatment and nursing care of delirium are discussed.

Keywords: Surgery, delirium, nursing care

Cerrahi Hastalarında Perioperatif Hipoterminin Yara İyileşmesi Üzerine Etkisi

Fatmagül Üstünel¹ * , Sevilay Erden¹

¹Çukurova Üniversitesi

*Sorumlu yazar: Fatmagül Üstünel

Özet

Preoperatif dönemde anesteziden 1 saat önce başlayarak; postoperatif dönemde ilk 24 saate kadar geçen süre içerisinde vücut sıcaklığının 36°C'nin altına düşmesi perioperatif dönemde hipotermi olarak tanımlanmaktadır. Hipotermi neden olduğu fizyolojik değişikliklerin derecesine göre hafif(34°C-36°C), orta(32°C- 33.9°C) ve şiddetli(<32°C) hipotermi olarak sınıflandırılmaktadır. NICE (Sağlık ve Klinik Mükemmellik Ulusal Enstitüsü) göre ameliyathanedeki hastaların yaklaşık % 70'inde hipotermi görülmektedir. Ameliyat olan hastalar ameliyathane ortamının ve kullanılan sıvıların soğukluğundan, bekleme sürelerinin uzunluğundan, vücut bütünlüğünün bozulması gibi durumlardan etkilenerek hasta perioperatif dönemde hipotermiye girmektedir. Hipotermi ile birlikte % 4.49 oranında kalp rahatsızlıkları, %1.33 oranında kan transfüzyonları ile artan kanama ve % 3.25 oranında normotermiye kıyasla yara iyileşmesinde gecikmede artış görülmektedir. Yapılan çalışmalar hipoterminin cerrahi yara iyileşmesinin geciktiğini ve postoperatif derlenmenin uzadığını bildirmektedir. İntraoperatif hipoterminin vazokonstriksiyonla birlikte ortaya çıktığını ve yara iyileşmesini yavaşlatan bir faktördür. Hipotermik vazokonstriksiyonla oksijen yeteri kadar etkilenen dokuya gidemez ve bu durum doku hipoksisine yol açmaktadır. Azalan doku oksijeni ile birlikte kollajen ipliklerinin çapraz bağlanması gibi yara iyileşmesi için gerekli olan birçok yönünü bozmaktadır. Bu bağlamda perioperatif hipotermiyi önlemek için multidisipliner bir ekip çalışması ile hemşireye önemli görevler düşmektedir. Sağlık profesyonelleri Pasif ısıtma ve aktif ısıtma yöntemlerini kullanarak vücut sıcaklığı normal sınırlarda tutulmasıyla preoperatif dönemde hasta sonuçlarına olumlu yönde etkisini sağlamalıdır.

Anahtar Kelimeler: Cerrahi Hipotermi, Yara İyileşmesi, Hemşire

Crush Sendromu ile İlişkili Sorunların Yönetimi ve Hemşirelik Bakımı

Neslişah Yaşar¹ * , Semiha Akın²

¹*Beykent Üniversitesi*

²*Sağlık Bilimleri Üniversitesi*

**Sorumlu yazar: Neslişah Yaşar*

Özet

Türkiye, deprem tehlikesi yüksek ülkelerden birisidir. Deprem gibi önemli toplumsal afetlerde hemşirelerin acil tedavinin uygulanması ve yaralanmalar ile ilişkili olası komplikasyonların önlenmesi sürecinde önemli roller ve sorumluluklar üstlenmesi beklenmektedir. Deprem sonrası kazazedelerin yaklaşık %95'inde yumuşak doku travması geliştiği bildirilmektedir. Bu tabloyu multipl ekstremite fraktürleri, travmaya maruz kalan kaslarda lokal bulgular, kanama, kompartman sendromu, sistemik ya da ezilme sendromu bulguları, sıvı-elektrolit dengesizlikleri, hipovolemik şok ve enfeksiyon gibi ciddi renal, kardiyovasküler, hematolojik, pulmoner, gastrointestinal ve nöropsikiyatrik sorunların izlediği bilinmektedir. Crush (ezilme) sendromu, kas dokusunda travmatik kompresyon yaralanmasının gelişmesi sonucu ani ve hızlı gelişen tablosudur. Hiperkalemi, aritmi ve kalp yetmezliği en önemli risklerden birisidir. Erken dönemde müdahale edilmediğinde bu sendrom akut böbrek yetmezliğiyle sonuçlanarak ölüme neden olur. Deprem sonrası göçükten çıkan bireylerde crush (ezilme) sendromu gelişimini azaltmak için medikal ve cerrahi tedaviye hızla başlanması ve yakın izlemin yapılması gerekmektedir. Kazazedeler göçük altından çıkarıldıktan sonra enkaz altında geçen süre, yaş, cinsiyet, oligüri süresi ve diyaliz gereksinimi gibi faktörler açısından hızla değerlendirilmeli ve acil tedaviye başlanmalıdır. Travma sonrası akut dönemde hastaların yaşam bulguları ve oligüri gelişiminin izlenmesi, diürezin sağlanması için potasyum içermeyen agresif intravenöz sıvı replasmanına başlanması, ayrıca kan ve idrar laboratuvar bulgularının izlenmesi büyük önem taşımaktadır. Crush sendromlu hastanın hemşirelik bakımında diürez yakından izlenmeli, hemodiyaliz ve hiperbarik oksijen tedavisi için hazırlık yapılmalıdır. Hekim istemi doğrultusunda ilaç tedavisi uygulanmalı, kaslarda ağrı ve şişlik varlığı yakından takip edilmelidir. Ayrıca, kreatinin fosfokinaz ve aldolaz enzim düzeyleri belirli aralıklarla izlenmeli, sıvı-elektrolit dengesi sürdürülmelidir. Gerekli olgularda fasyaların cerrahi olarak açılması veya fasyotomi operasyonu gerekebilir. Kazazedelerin yakından izlenmesi crush sendromu ile ilişkili mortalite ve morbitide oranları azalacaktır.

Anahtar Kelimeler: Crush Sendromu, Akut Böbrek Yetmezliği, Hemşirelik Bakımı

Management of Crush Syndrome Related Problems and Nursing Care

Abstract

Turkey is one of the high-risk countries about earthquake threat. In major social disasters such as earthquakes, nurses take crucial responsibilities and roles for the implementation of emergency treatment and the prevention of possible complications associated with injuries. It was reported that approximately 95% of survivors suffered from soft tissue trauma after the earthquake. The incidence of soft tissue trauma associated the earthquake was followed by several conditions such as multiple extremity fractures, local findings associated with traumatic muscles, bleeding, compartment syndrome, signs of systemic crush syndrome, fluid-electrolyte imbalances, hypovolemic shock and infection, severe renal, cardiovascular, hematologic, pulmonary, gastrointestinal or neuropsychiatric problems. Crush syndrome is a rapidly progressive condition developing due to traumatic compression. Hyperkalemia, arrhythmia, and heart failure are one of the important risks. If urgent treatment is not initiated, it may result in acute renal failure, leading to death. Medical and surgical treatment should be started urgently, and patients should be monitored to reduce the development of crush syndrome. The time under debris, age, gender, duration of oliguria and the need for dialysis should be evaluated and urgent treatment should be initiated. It is critical to monitor the vital signs and presence of oliguria, to initiate intravenous fluid replacement without potassium for diuresis, and to monitor the blood and urine laboratory findings. In the context of nursing care, diuresis of the patient should be closely monitored, and hemodialysis and hyperbaric oxygen therapy is needed. Medication treatment should be applied based on the physician's prescription and the presence of pain and swelling in the muscles should be closely monitored. Creatinine phosphokinase and aldolase enzyme levels should be monitored periodically. The fluid-electrolyte balance should be maintained. The surgical opening of the fascia or fasciotomy may be required. Close monitoring will reduce the mortality and morbidity rates associated with crush syndrome.

Keywords: Crush Syndrome, Acute Renal Failure, Nursing Care

Diyaliz Tedavisi Alan Hastaların Öz Yeterlilik ve Sosyal Destek Düzeyleri

Kevser Çağla Gurlaş¹ * , Songül Görüş²

¹Nevşehir Hacı Bektaş Veli Üniversitesi Sağlık Hizmetleri Meslek Yüksekokulu

²Çukurova Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi

*Sorumlu yazar: kevser çağla gurlaş

Özet

Bu araştırma diyaliz hastalarının sosyal destek ve öz yeterlilik düzeylerinin belirlenmesi amacı ile tanımlayıcı ve analitik tipte yapılmıştır. Araştırma, Erciyes Üniversitesi Diyaliz Hastanesi, Kayseri Eğitim ve Araştırma Hastanesi diyaliz ünitesi ve Kayseri il merkezinde bulunan özel diyaliz merkezlerine başvuran hastalarla yürütülmüştür. Çalışmanın verileri Mart 2014-Mayıs 2015 tarihleri arasında toplanmış olup, araştırmaya 521 diyaliz hastası dâhil edilmiştir. Araştırmanın verileri hasta tanıtım formu, öz yeterlilik ölçeği ve çok boyutlu algılanan sosyal destek ölçeği (ÇASDÖ) kullanılarak yüz yüze görüşme tekniği ile toplanmıştır. Çalışmada hastaların öz yeterlilik puan ortalamasının 22.41 ± 6.62 olduğu saptanmıştır. ÇASDÖ toplam puan ortalaması 57.62 ± 18.04 , aile alt boyut puanı 25.14 ± 4.88 , yakın çevre alt boyutu puanı 16.85 ± 8.21 ve arkadaş alt boyutu puanı 15.62 ± 8.83 'tür. Hastaların öz yeterlilik ve sosyal destek düzeylerinin cinsiyet, yaş, eğitim, medeni durum, çocuk sayısı, meslek, gelir durumu, birlikte yaşadığı kişi, ek kronik hastalık varlığı, sağlık algısı, yaşanan şikayetler, hastalıkla baş etme durumu ve destek gereksinimi gibi faktörlerden etkilendiği belirlenmiştir. Hastaların sosyal destek düzeyleri arttıkça öz yeterlilik düzeylerinin de arttığı saptanmıştır ($p < 0.001$) Sonuç olarak; diyaliz tedavisi alan bireylerin sosyal destek ve öz yeterlilik düzeylerinin değerlendirilmesi, sosyal destek ve öz yeterlilik düzeyleri düşük olan hastalara gerekli eğitim ve danışmanlıklarının verilmesi önerilmiştir.

Anahtar Kelimeler: Öz Yeterlilik, Sosyal Destek, Hemşirelik, Hemodiyaliz, Periton Diyalizi

Self-Efficacy and Social Support Among Patients Receiving Dialysis Treatment

Abstract

The purpose of this study is to investigate determine levels of self-efficacy and social support among patients receiving dialysis treatment in definitive and analytic manner. The study is conducted with the patients receiving dialysis treatments in Dialysis Hospital of Erciyes University, Dialysis Center of Kayseri Education and Research Hospital and private dialysis centers that resides in city center of Kayseri. Data of the study collected between the dates of March 2014 - May 2015. Data of 521 dialysis patients was included in the study. The data of the study was obtained evaluating patient identification forms, self-efficacy scale and

multidimensional scale of perceived social support (MSPSS) by using face to face interview technique. The average of self-efficacy rating for the patients was calculated as 22.41 ± 6.62 in the study. The average for MSPSS rating was 57.62 ± 18.04 , family sub-dimension score was 25.14 ± 4.88 , significant other sub-dimension score was 16.85 ± 8.21 and friend sub-dimension score was 15.62 ± 8.83 . It was determined that self-efficacy and social support levels of the patients changes with the factors such as sex, age, education level, marital status, the number of children they possess, occupation, income state, presence of additional chronicle disease, perception of health, complaints, the status of coping with illness and support requirements. It was determined that social support levels of the patients increase as self-efficacy levels increase ($p < 0.001$). In summary, it is recommended that determination of the levels of social support and self-efficacy are required for patients receiving dialysis treatment and if necessary, education and consultancy should be given to the patients suffering low levels of social support and self-efficacy.

Keywords: Self-Efficacy, Social Support, Nursing, Hemodialysis, Peritoneal Dialysis

Gebelikte Sigara Kullanımına Yönelik Sağlık İnanç Modeli Ölçeğinin Geliştirilmesi: Geçerlik ve Güvenirlik Çalışmaları

Deniz Aslı Dokuzcan¹ * , Nihal Gördes Aydoğdu² , Murat Bektaş² , Tuğba Ulukaya³

¹Balıkesir Üniversitesi

²Dokuz Eylül Üniversitesi

³Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Hastanesi

*Corresponding author: Deniz Aslı Dokuzcan

Özet

Giriş: Gebe kadınlarda sigara kullanımı anne sağlığını etkilemenin yanı sıra fetüsün sağlığını da etkilemektedir. Gebeler sigaranın zararlarını bilseler de bu davranışı sürdürmektedirler. Sağlık davranışlarının açıklanmasında en sık kullanılan modellerden birisi olan Sağlık İnanç Modeli koruyucu sağlık davranışlarının gerçekleştirilmesi ile ilgili belirleyicileri açıklamaktadır. Bir davranışı değiştirme de algılarımız etkin rol oynadığından dolayı Gebeyi algısal yönden değerlendirmek için SİM kapsamında bir ölçüm aracına ihtiyaç duyulmaktadır.

Amaç: Çalışmamız gebelerin sigara bırakma davranışına ilişkin algılarını sağlık inanç modeli kapsamında bir ölçek geliştirerek Türk toplumunda geçerlik ve güvenirliliğinin analiz edilmesi amacıyla yapılmıştır. **Yöntem:** Çalışmamız metodolojik tipte olup veriler T.C. Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Kadın Doğum Polikliniği'nde 15.05.18 – 30-04 2019 tarihleri arasında günde en az 1 sigara içen gebelere anket formu uygulanarak toplanılmıştır. Çalışmanın örneklemini rutin gebelik izlemleri için polikliniğe başvurmuş olan 289 gebe oluşturmaktadır. Ölçeğin kapsam geçerliliği halk sağlığı hemşireliği alanında 9 uzmanın görüşüne başvurularak değerlendirilmiştir. Verilerin analizinde açıklayıcı ve doğrulayıcı faktör analizi yöntemleri kullanılmıştır.

Bulgular: Belirlenen altı alt boyutu ölçmek için hazırlanan beşli likert tipi ölçek için yapı geçerliği çalışmaları ile iç katsayıları hesaplanmıştır. Ölçeği'nin yapı geçerliliğinin sağlanmasında Doğrulayıcı Faktör Analizi kullanılmıştır. Uyum indeksleri, RMSEA=0.068, CFI=0.92, NNFI=0.91, ve NFI=0.88 olarak bulunmuştur. Güvenirliğin sağlanmasında ölçeğin genelini Cronbach α güvenirlilik katsayısı 0.80 olarak bulunmuştur.

Tartışma ve Sonuç: Ölçek Türk toplumu ve kültüründe geçerli ve güvenilir bir ölçüm aracı olarak değerlendirilmiştir.

Anahtar Kelimeler: Sağlık İnanç Modeli, Gebelik, Sigara

Hemşirelerde Akılcı İlaç Kullanımı Konusunda Farkındalık Oluşturmada Eğitimin Etkisi

Hayat Ezgi Eskin¹ * , Ayşe Nefise Bahçecik²

¹Marmara Üniversitesi

²İstanbul Sabahattin Zaim üniversitesi

*Sorumlu yazar: Hayat Ezgi Eskin

Özet

Amaç: Araştırma, hemşirelerde akılcı ilaç kullanımı konusunda farkındalık oluşturmada eğitimin etkisini belirlemek amacıyla yapıldı.

Gereç ve Yöntem: Ön test- son test randomize deney, kontrol gruplu gerçekleştirilen araştırma, Bursa ilinde bir yüksek ihtisas eğitim araştırma hastanesinde çalışmakta olan 102 hemşire ile gerçekleştirildi. Veri toplama aracı olarak, Tanıtıcı Bilgi Formu ve araştırmacılar tarafından geliştirilen Akılcı İlaç Kullanımı Bilgi Formu kullanıldı. Verilerin analizinde, tanımlayıcı istatistiksel analizler, Kolmogorov-Smirnov, Shapiro-Wilk test, Student t test, Pearson Ki-Kare test, Fisher- Freeman-Halton Exact test ve Fisher's Exact test Paired Sample t test ve Mann Whitney U test kullanıldı.

Bulgular: Hemşirelerin, %53,9'u 26-35 yaş grubunda, %90,2'si kadın, %52,9'u evli, %80,4'ü lisans mezunu, %44,1'i 4-10 yıl mesleki deneyime sahiptir ve %53,9'unun 1-3 yıl arasında çocuk servisinde çalıştığı görüldü. Hemşirelerin eğitim öncesi akılcı ilaç kullanımı ile ilgili bilgi puanı ortalaması 55,29±16,87 puan, eğitim sonrası ise bilgi puanı ortalaması 70,59±19,55 olarak bulundu. Deney ve kontrol gruplarına göre eğitim öncesi ve sonrası akılcı ilaç kullanımı bilgi puanları arasında istatistiksel olarak anlamlı fark saptandı (p=0,001; p<0,01).

Sonuç: Hemşirelerde akılcı ilaç kullanımı konusunda farkındalık oluşturmada verilen eğitimin etkili olduğu görüldü.

Anahtar Kelimeler: Hemşirelik, Akılcı İlaç Kullanımı, Eğitim

The Effect of Education On Raising Awareness On Rational Drug Use in Nurses

Abstract

Aim: The research was performed to determine the effect of education on raising awareness on rational drug use in nurses.

Material and method: The research, which was performed using the pretest-posttest design with a randomized fashion using experiment and control groups, was carried out with 102

nurses working in a specialized training and research hospital in Bursa. Data were collected using the Introductory Information Form and Rational Drug Use Information Form that was developed by the researchers. Descriptive statistics, Kolmogorov-Smirnov, Shapiro-Wilk test, Student's t-test, Pearson chi-square test, Fisher-Freeman-Halton exact test, Fisher's exact test, paired sample t-test and Mann-Whitney U test were used to analyze the data.

Results: Of the nurses, 53.9% were aged 26-35 years, 90.2% were women, 52.9% were married, 80.4% had bachelor's degree, 44.1% had 4-10 years of professional experience and 53.9% had worked in the pediatric unit for 1-3 years. Nurses' mean scores from the rational drug use information form before and after education were 55.29 ± 16.87 and 70.59 ± 19.55 , respectively. A statistically significant difference was found between rational drug use information scores before and after education by the experiment and control groups ($p=0.001$; $p<0.01$).

Conclusion: The education given to raise awareness about rational drug use in nurses was effective.

Keywords: Nursing, Rational Drug Use, Education

Hemşirelerde İş Güvenliği ve İş Yaşam Kalitesi

Izel Durdu¹ * , Ayşe Nefise Bahçecik²

¹Marmara Üniversitesi

²İstanbul Sabahattin Zaim Üniversitesi

*Corresponding author: İzel DURDU

Özet

Amaç: Araştırma hemşirelerde iş güvenliği ve iş yaşam kalitesini belirlemek amacıyla yapıldı.

Gereç ve Yöntem: Tanımlayıcı nitelikteki çalışma İstanbul ilinde 10 hastanede 341 hemşire ile gerçekleştirildi. Veri toplama aracı olarak Tanıtıcı Bilgi Formu, Sağlık Çalışanlarında İş Güvenliği Ölçeği, Hemşirelikte İş Yaşam Kalitesi Ölçeği kullanıldı. Verilerin analizinde tanımlayıcı istatistikler, Shapiro-Wilk testi, Bağımsız gruplar t testi, Tek yönlü varyans analizi ve Bonferroni test, Pearson korelasyon analizi, lineer regresyon analizi kullanıldı.

Bulgular: Hemşirelerin %51,9' u 26-30 yaş grubunda, %77,7'si kadın, %63'ü bekar, %56,9' u lisans mezunu, , %61,9' u 2 ile 10 yıl arasında mesleki deneyime sahiptir. Hemşirelerin İş Güvenliği Ölçeği toplam ve mesleki hastalıklar ve şikayetler, sağlık taraması ve kayıt sistemleri, kazalar ve zehirlenmeler, yönetsel destek ve yaklaşımlar, malzeme araç ve gereç denetimi, koruyucu önlemler ve kurullar, fiziksel ortam uygunluğu alt boyut puan ortalamaları sırasıyla 148,91±15,83, 29,06±7,64, 23,95±5,34, 14,97±5,11, 18,39±5,08, 20,88±3,96, 22,64±3,96, 19,02±3,18 olarak, İş Yaşam Kalitesi Ölçeği toplam ve hemşirelik yönetimi, iş koşulları, kurum yönetimi politikaları, fiziksel koşullar, sosyal olanaklar ve çalışma ortamı alt boyutları puan ortalamaları sırasıyla 67,42±9,26, 65,54±11,86, 73,79±11,04, 66,14±11,91, 74,12±12,64, 59,62±13,37 olarak bulundu.

Sonuç: Hemşirelerin iş güvenliğinin orta düzeyde ve iş yaşam kalitesini olumsuz yönde değerlendirdiği görüldü.

Anahtar Kelimeler: Hemşirelik, iş güvenliği, iş yaşam kalitesi

Occupational Safety and Quality of Work Life in Nurses

Abstract

Aim: The research was performed to determine occupational safety and quality of work life in nurses.

Materials and Method: This descriptive study was carried out with 341 nurses working in 10 hospitals in Istanbul. Data were collected using the Introductory Information Form,

Occupational Safety Scale for Healthcare Workers and Quality of Work Life in Nursing. Descriptive statistics, Shapiro-Wilk test, independent groups t-test, one-way variance analysis, Bonferroni test, Pearson correlation analysis and linear regression analysis were used to analyze the data.

Results: Of the nurses, 51.9% were aged 26-30 years, 77.7% were women, 63% were single, 56.9% had bachelor's degree, and 61.9% had 2-10 years of professional experience. Nurses' total score from the Occupational Safety Scale and mean scores from the occupational diseases and complaints, health screening and registry system, injuries and poisonings, management support and approaches, material, tools, and equipment control, protective instructions and rules, physical medium compatibility subscales were 148.91 ± 15.83 , 29.06 ± 7.64 , 23.95 ± 5.34 , 14.97 ± 5.11 , 18.39 ± 5.08 , 20.88 ± 3.96 , 22.64 ± 3.96 and 19.02 ± 3.18 , respectively, and their total score from the Quality of Work Life Scale and mean scores from the nursing management, work conditions, corporate management policies, physical conditions, social opportunities and working environment subscales were 67.42 ± 9.26 , 65.54 ± 11.86 , 73.79 ± 11.04 , 66.14 ± 11.91 , 74.12 ± 12.64 , 59.62 ± 13.37 , respectively.

Conclusion: Nurses' occupational safety was of moderate level and they rated their quality of work life negatively.

Keywords: Nursing, Occupational Safety, Quality of Work Life

Hemşirelerde Meslektaş Dayanışması ve İş Stresi

Pınar Gül¹ *, Ayşe Nefise Bahçecik²

¹Marmara Üniversitesi

²İstanbul Sabahattin Zaim Üniversitesi

*Sorumlu yazar: Pınar Gül

Özet

Amaç: Araştırma hemşirelerde meslektaş dayanışması ve iş stresini belirlemek amacıyla yapıldı.

Gereç ve Yöntem: Tanımlayıcı nitelikteki araştırma İstanbul ilinde bulunan hastanelerde çalışan 297 hemşire ile gerçekleştirildi. Veri toplama aracı olarak tanıtıcı bilgi formu, meslektaş dayanışması ölçeği, iş stresi ölçeği kullanıldı. Verilerin analizinde tanımlayıcı istatistiksel metodlar kullanıldı. Shapiro-Wilk testi ve Studen t testi, Oneway ANOVA test, Bonferroni test, Pearson korelasyon analizi kullanıldı.

Bulgular: Hemşirelerin yaş ortalaması 28,94 + 6,96 yıl olup, %85,5'i kadın %43,8'i bekar, %69,4 lisans mezunu, %78,1'i gece/gündüz şeklinde çalıştığı görüldü. Hemşirelerde Meslektaş Dayanışması Ölçeği toplam puanı ortalaması 97,00±10,90'dır. Alt boyutları olan; duygusal dayanışma, akademik dayanışma, dayanışma ile ilgili olumsuz düşüncelerin alt boyut puanları sırasıyla ortalama 38,93±5,00, 37,71±4,92, 20,36±3,36 olarak, İş stresi 31,71±5,34 saptanmıştır. Ölçekten alınan puanlara göre hemşirelerin düşük stresli olan hemşire bulunmazken; %42,1'i (n=125) stresli, %57,9'u (n=172) yüksek streslidir.

Sonuç: Hemşirelerin meslektaş dayanışması yüksek düzeyde ve iş streslerinin de yüksek olduğu görüldü.

Anahtar Kelimeler: Hemşire, Meslektaş Dayanışması ve İş Stresi

Colleague Solidarity and Work Stress of Nurses

Abstract

Aim: The research was performed to determine colleague solidarity and work stress of nurses.

Materials and Method: This descriptive study was carried out with 297 nurses working in 6 hospitals in Istanbul. Data were collected using the Introductory Information Form, Colleague Solidarity Scale and Work Stress Scale. Descriptive statistics, Shapiro-Wilk test, Student's t-test, One-way ANOVA test, Bonferroni test and Pearson correlation analysis were used to analyze the data.

Results: Nurses had a mean age of 28.94 ± 6.96 years, 85.5% were women, 43.8% were single, 69.4% had bachelor's degree and 78.1% worked in night/day shifts. Nurses' total score from the Colleague Solidarity Scale of Nurses Scale and their mean scores from the emotional solidarity, academic solidarity and negative opinions subscales were 97.00 ± 10.90 , 38.93 ± 5.00 , 37.71 ± 4.92 and 20.36 ± 3.36 , respectively, and their total mean score from the Work Stress Scale was 31.71 ± 5.34 .

Conclusion: Nurses had high level of colleague solidarity and high level of work stress.

Keywords: Nurse, Colleague Solidarity, Work Stress

Hemşirelerin Mesleğine Yönelik İmaj ve Mesleğe Bağlılık Algısı

Merve Sarı¹ * , Ayşe Nefise Bahçecik²

¹Marmara Üniversitesi

²İstanbul Sabahattin Zaim Üniversitesi

*Corresponding author: Merve SARI

Özet

Amaç: Araştırma, hemşirelerin mesleğine yönelik imaj ve mesleğe bağlılık algılarının belirlenmesi amacıyla yapıldı.

Gereç ve Yöntem: Tanımlayıcı nitelikte olan çalışma İstanbul ilinde bulunan 10 kamu hastanesinde çalışan 327 hemşirenin katılımı ile gerçekleştirildi. Veri toplama aracı olarak tanıtıcı bilgi formu, hemşirelik mesleğine yönelik imaj ölçeği ve hemşirelikte mesleğe bağlılık ölçeği kullanıldı. Verilerin analizinde tanımlayıcı istatistikler, Shapiro-Wilk testi, Student's t testi, One-Way Anova test, Bonferroni test, Kruskal Wallis test, Bonferroni-Dunn test, Pearson korelasyon ve Lineer regresyon analizi kullanıldı.

Bulgular: Hemşirelerin yaş ortalaması 28,80±6,77 yıl olup, %91,4'ü kadın, %51,4'ü bekar, %72,1'i lisans mezunu, %47,7'si 1-3 yıl mesleki deneyime sahiptir. Hemşirelik mesleğine yönelik imaj ölçeği toplam puan ortalaması 145,86±9,52, hemşirelikte mesleğe bağlılık ölçeği toplam ve çaba gösterme istekliliği, meslek üyeliğini sürdürme, hedef ve değerlere inanç alt boyut puan ortalamaları sırasıyla 74,19±14,02, 35,13±8,06, 23,76±5,62, 15,31±2,82 olarak bulundu. Hemşirelikte mesleğe bağlılık toplam puanları ile hemşirelik mesleğine yönelik imaj toplam puanları arasında pozitif yönde anlamlı ilişki saptandı (r:0,438; p=0,001; p<0,01).

Sonuç: Hemşirelerin mesleğine yönelik imajı iyi düzeyde ve mesleğe bağlılıkları ise orta düzeyde olduğu görüldü.

Anahtar Kelimeler: Hemşire, Meslek İmajı, Mesleğe Bağlılık

Nurses' Image Related to Their Profession and Perception of Professional Commitment

Abstract

Aim: The research was performed to determine nurses' image related to their profession and their perception of professional commitment.

Materials and Method: This descriptive study was carried out with 327 nurses working in 10 public hospitals in Istanbul. Data were collected using an introductory information form, image related to nursing profession scale and nursing professional commitment scale. Descriptive statistics, Shapiro-Wilk test, Student's t-test, One-Way Anova test, Bonferroni test, Kruskal

Wallis test, Bonferroni-Dunn test, Pearson correlation analysis and linear regression analysis were used to analyze the data.

Results: Nurses had a mean age of 28.80 ± 6.77 years, 91.4% were women, 51.4% were single, 72.1% had bachelor's degree, and 47.7% had 1-3 years of professional experience. Nurses' total score from the image related to nursing profession scale was 145.86 ± 9.52 , and their total score from the nursing professional commitment scale and mean scores from the willingness to make an effort, maintaining membership and belief in goals and values subscales were 74.19 ± 14.02 , 35.13 ± 8.06 , 23.76 ± 5.62 , 15.31 ± 2.82 . There was a significant, positive relationship between nursing professional commitment total scores and image related to nursing profession total scores ($r:0.438$; $p=0.001$; $p<0.01$).

Conclusion: Nurses' image of the profession was good, and their professional commitment was moderate.

Keywords: Nurse, Professional Image, Professional Commitment

Hemşirelerin Postpartum Döneme İlişkin Uyguladıkları Geleneksel Uygulamalar

Hamide Aygör¹ * , Yasemin Durduran² , Emel Ege¹

¹Necmettin Erbakan Üniversitesi, Hemşirelik Fakültesi

²Necmettin Erbakan Üniversitesi, Tıp Fakültesi

*Sorumlu yazar: Hamide Aygör

Özet

Giriş: Kaliteli bir sağlık hizmeti verebilmek için, bakım verilen kişilerin hastalık ve sağlık algısı ile çağdaş ve geleneksel uygulamalara yaklaşımlarının bilinmesi kadar; başta hemşireler olmak üzere sağlık hizmet sunucularının geleneksel uygulamalar konusunda farkındalığı önemlidir. Çünkü hemşirenin kendi kültürel değerleri ve inançları hasta bakımı ile ilgili karar ve tutumunu etkileyebilir. Bu çalışmada amaç, hemşirelerin postpartum dönemlerinde uyguladıkları geleneksel uygulamaların belirlenmesidir.

Yöntem: Tanımlayıcı tipte olan çalışma Ekim-Nisan 2018 tarihleri arasında, bir tıp fakültesi hastanesinde çalışan, çocuğu olan kadın hemşirelerle yürütüldü. Çalışmaya katılım gönüllülük esasına dayalı olup, örneklem seçimine gidilmemiş ve çalışmaya dahil edilme kriterlerine uyan hemşirelerin en az %80'ine ulaşılması hedeflendi. Veri toplama aracı olarak, literatür taranarak geliştirilen 15 soruluk "Anket Formu" kullanıldı. Veri analizinde tanımlayıcı istatistikler kullanıldı.

Bulgular: Çalışmaya katılan 312 hemşirenin (%82) yaş ortalaması 35.9±7.05, %57.6'sı lisans mezunu ve %83.9'unun en uzun yaşadığı coğrafi bölge İç Anadolu bölgesi olup; % 58.9'u multipardır. Hemşirelerin % 27.8'i herhangi bir sağlık probleminde öncelikli olarak bildiği bazı geleneksel uygulamaları kullandığını belirtirken, sağlık sorunlarını önlemek/çözmek için başvurulan geleneksel uygulamaları % 91.5'i önemli ve %8.5 önemsiz olarak değerlendirdi. Hemşirelerin albasmasını önlemeye yönelik uygulamalarında ilk üç sırada kırk banyosu yapmak (%44.3), dua okumak (%37.3), evde tek başına kalmamak (%28.2) gelirken; anne sütünü arttırmada pekmez/helva/tatlı yiyecekler yemek (%42.4), bulgur pilavı/kısır/mercimekli pilav yemek (%38.6) ve soğan yemek (%29.4) şeklinde sıralandı.

Sonuç: Postpartum dönemde geleneksel uygulamaların önemli olduğunu düşünen ve uygulayan hemşirelerin olduğu bulunmuştur. Hemşirelerin geleneksel uygulamalara karşı kendi bakış açısının farkında olması, transkültürel bakımın anlaşılması ve bu doğrultuda hizmet sunumu açısından önemlidir.

Anahtar Kelimeler: Geleneksel, postpartum, hemşire

Traditional Practices Performed by Nurses During Postpartum Period

Abstract

Introduction: In order to provide a quality health service, the awareness of traditional practices of healthcare providers, especially nurses, is as important as the understanding of the illnesses and health perception of those receiving care and their approaches to contemporary and traditional practices, because nurses' own cultural values and beliefs can affect their decisions and attitudes toward the patients. The aim of this study is to determine the traditional practices of nurses during postpartum period.

Method: This descriptive study was performed with female nurses with children and working in a university hospital between April-October 2018. Based on voluntariness, the participation into the study was aimed to reach at least 80% of the nurses meeting inclusion criteria of the study with no sample selection. To collect data, a 15-item questionnaire developed scanning the literature by the researchers was used. In data analysis, descriptive statistics were utilized.

Results: Of 312 nurses (82%) in the study, mean age was 35.9 ± 7.05 . While 57.6% of the nurses were undergraduate, the geographical region where 83.9% lived longest was Central Anatolia, and 58.9% were multiparas. Although 27.8% stated that they used primarily some traditional practices they knew in any health problem, 91.5% assessed traditional practices as important, and 8.5% as unimportant in preventing/solving health problems. In preventing puerperal fever, the first three modalities were fortieth-day bath (a religious ritual) (44.3%), praying (37.3%) and not staying home alone (28.2%), while consuming molasses/halva/sweet foods (42.4%), eating crashed wheat pilaf/kısır (traditional crashed wheat salad)/lentil (38.6%) and eating onion (29.4%) ranked the first three in increasing breast milk.

Conclusion: It was found that there were nurses considering traditional practises were important in postpartum period. It is important for nurses to be aware of their viewpoints against traditional practices as to understanding transcultural care and providing service in this direction.

Keywords: Nurse, Postpartum, Traditional

Hemşirelerin Yönetici Hemşirelere İlişkin Liderlik Algıları ve Örgütsel Vatandaşlık Davranış Düzeyleri

Gülüstan Şakar¹, Ayşe Nefise Bahçecik²

¹Marmara Üniversitesi

²İstanbul Sabahattin Zaim Üniversitesi

*Sorumlu yazar: Hayat Ezgi Eskin

Özet

Amaç: Araştırma hemşirelerin yönetici hemşirelere ilişkin liderlik algıları ve örgütsel vatandaşlık davranış düzeylerini belirlemek amacıyla yapıldı.

Gereç ve Yöntem: Tanımlayıcı nitelikteki çalışma Afyon ilinde bir üniversite hastanesinde çalışan 244 hemşire ile gerçekleştirildi. Verilerin toplanmasında Tanıtıcı Bilgi Formu, Çok Yönlü Liderlik Ölçeği (ÇLÖ) ve Örgütsel Vatandaşlık Düzeyi Ölçeği (ÖVDÖ) kullanıldı. Verilerin değerlendirilmesinde tanımlayıcı istatistikler, Shapiro-Wilk testi, Student-t testi, Mann-Whitney U test, Oneway ANOVA, Bonferroni, Kruskal-Wallis test, Dunn-Bonferroni test, Pearson ve Spearman Korelasyon Analizi kullanıldı.

Bulgular: Hemşirelerin yaş ortalaması 28,58±5,77 yıl olup, %76,2'si kadın, %54,5' i bekar, %58,2' si lisans mezunu ve %29,5' inin 2-5 yıl arası mesleki hizmet süresi olduğu görüldü. Hemşirelerin ÇLÖ transformasyonel liderlik toplam ve karizmatik özellik, ideal etkileme, ilham verme, entelektüel uyarı, bireysel ilgi alt boyut toplam puanları sırasıyla 2,56±0,81, 2,62±0,85, 2,63±0,84, 2,50±0,84, 2,56±0,83, 2,50±0,87; transaksiyonel liderlik koşulsal ödüllendirme, aktif beklentilerle yönetim, pasif beklentilerle yönetim alt boyut puan ortalamaları sırasıyla 2,48±0,87, 2,16±0,57, 1,51±0,87; diğer liderlikler tamamen serbest bırakma, ekstra gayret gösterme alt boyutları puan ortalamaları sırasıyla 1,23±0,88, 2,51±1,08 olarak, ÖVDÖ toplam ve vicdanlılık, kurumu övme, bilgilendirme ve katılım, hoşgörülülük, yardım etme alt boyut puan ortalamaları sırasıyla 5,06±0,82, 5,93±0,97, 4,12±1,46, 5,06±1,18, 4,20±1,39, 5,32±1,09 olarak bulundu.

Sonuç: Hemşirelerin yöneticilerini transformasyonel lider olarak algıladığı ve örgütsel vatandaşlık davranışlarını yüksek olarak sergilediği saptandı.

Anahtar Kelimeler: Hemşirelik, Liderlik Teorileri, Örgütsel Vatandaşlık.

Nurses' Leadership Perceptions Related to Nurse Managers and Organizational Citizenship Behavior Levels

Abstract

Aim: The research was performed to determine nurses' leadership perceptions related to nurse managers and organizational citizenship behavior levels.

Materials and Method: This descriptive study was carried out with 244 nurses working in a university hospital in Afyon. Data were collected using the Introductory Information Form, Multifactor Leadership Questionnaire (MLQ) and Organizational Citizenship Level Scale (OCLS). Descriptive statistics, Shapiro-Wilk test, Student's t-test, Mann-Whitney U test, One-way ANOVA, Bonferroni, Kruskal-Wallis test, Dunn-Bonferroni test, Pearson and Spearman correlation analysis were used to analyze the data.

Results: Nurses had a mean age of 28.58 ± 5.77 years, and 76.2% of them were women, 54.5% were single, 58.2% had bachelor's degree, and 29.5% had 2-5 years of professional experience. Nurses' total score from the MLQ transformational leadership and total scores from the charismatic trait, idealized influence, inspiration, intellectual stimulation and individualized consideration subscales were 2.56 ± 0.81 , 2.62 ± 0.85 , 2.63 ± 0.84 , 2.50 ± 0.84 , 2.56 ± 0.83 , 2.50 ± 0.87 , respectively; their mean scores from the transactional leadership contingent reward, active management-by-exception, management-by-exception passive subscales were 2.48 ± 0.87 , 2.16 ± 0.57 , 1.51 ± 0.87 , respectively; their mean scores from the other leaderships laissez-faire and extra effort subscales were 1.23 ± 0.88 and 2.51 ± 1.08 , respectively and their total score from OCLS and mean scores from the conscience, praising the institution, information and participation, tolerance, helping subscales were 5.06 ± 0.82 , 5.93 ± 0.97 , 4.12 ± 1.46 , 5.06 ± 1.18 , 4.20 ± 1.39 , 5.32 ± 1.09 , respectively.

Conclusion: Nurses perceived their managers as transformational leaders and had high levels of organizational citizenship behaviors.

Keywords: Nursing, Leadership Theories, Organizational Citizenship.

İlköğretim İkinci Basamak Öğrencilerinin Uyku Düzeni Davranışlarının İncelenmesi

Aysel Topan¹ * , Duygu Gözen²

¹Zonguldak Bülent Ecevit Üniversitesi

²İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa Florence Nightingale Hemşirelik Fakültesi

*Corresponding author: AYSEL TOPAN

Özet

Amaç: Uyku sadece günlük yaşamın dışında kalmış bir zaman parçası değil, bedenin kendisini yenilediği, sağlıklı ve uzun yaşamın temeli olan fizyolojik gereksinimdir. Okul çağındaki çocukların sağlığını geliştirme girişimleri arasında uyku düzeni önemli yer tutmaktadır. Araştırma ilköğretim okullarının ikinci basamağında öğrenim gören çocukların uyku düzeni davranışlarını incelemek amacıyla yapılmıştır.

Materyal ve Metod: Araştırmanın evrenini 2011-2012 eğitim öğretim yılında Zonguldak il merkezinde bulunan 35 resmi ilköğretim okulunun ikinci basamağında öğrenim gören (N=5287) öğrenciler oluşturmuştur. Örneklem grubu öğrenci sayısı evrenin bilindiği, sıklığın bilinmediği durumlarda kullanılan formül doğrultusunda 388 olarak belirlenmiştir. Örneklem grubunu oluşturan öğrenci sayısına ulaşmak için küme örnekleme yöntemi ile en heterojen yapıda olan 2 ilköğretim okulu araştırma için seçilmiştir. Verilerin toplanmasında; Bireysel Bilgi ve Uyku Düzeni Bilgi Formu ile Uyku Düzeni Ölçeği kullanılmıştır.

Bulgular: Araştırmaya katılan öğrencilerin %52.1'inin erkek, %47.9'unun kız olduğu, öğrencilerin %86.1'inin uyku ile ilgili bir problem yaşamadığı, %35.6'sının yatmadan önceki 30 dakika içinde kitap okuduğu, %35.3'ünün ise televizyon izlediği, %47.4'ünün hafta içi yatma saatinin 22:00, %34'ünün ise hafta sonu yatma saatinin 23:00 olduğu saptanmıştır. Öğrencilerin uyku düzeni ölçek puan ortalaması 120.42±11.05 (70-140) olarak belirlenmiştir. Araştırmaya katılan öğrencilerin cinsiyete, yaşa ve yatmadan önce yapılan aktivitelere göre uyku düzeni ölçek puan ortalamaları arasında istatistiksel olarak anlamlı fark olduğu belirlenmiştir (p<0.05).

Sonuç: Çalışma sonucunda; öğrencilerin uyku düzeninin önemi ve gerekliliği konusunda yeterli bilgiye sahip olmadığı belirlenmiştir. Bu nedenle çocuk hemşireleri, eğitici/danışmanlık rolü ile sağlığı geliştirme davranışı kazandırmada önemli etkiye sahip olduklarından, uyku düzeni davranışını geliştirmeye yönelik etkinlikler konusunda, özgün eğitim programlarını planlayıp uygulamaları önerilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Adolesan, Uyku Düzeni, Hemşirelik

Kemik Metabolizması ve Vitamin K

Hamza Malik Okuyan¹ * , Seval Yalçın¹

¹ Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi
*Sorumlu yazar: Hamza Malik Okuyan

Özet

Vitamin K temelde karaciğer kan pıhtılaşma proteinlerinin sentezinde rol alan bir vitamin olarak bilinmektedir. Ayrıca, K vitamini kemik hastalıkları ilişkili vitamin K bağımlı proteinlerin post-translasyonel modifikasyonunda rol alan γ -glutamil karboksilaz enziminin kofaktörü olarak işlev görmektedir. Son zamanlarda çok işlevli bir molekül olarak K vitamininin karaciğer dışı dokulardaki etkinliği araştırmacıların giderek daha fazla ilgisini çekmiş ve kemik metabolizmasındaki rolü ile ilgili önemli bulgular elde edilmiştir. Özellikle, çalışmalarda K2 vitamininin kemik metabolizmasındaki osteo-koruyucu etkilerini destekleyen kanıtlar bulunmaktadır. Güncel çalışmalarda vitamin K eksikliğinin osteoporoz ve osteoartrit gibi bazı kemik hastalıkları ile ilişkili olduğu rapor edilmektedir. Subklinik düzeyde vitamin K yetersizliği diz osteoartriti ve kıkırdak lezyonları gelişimine katkı sağladığı araştırmalarda gösterilmiştir. K vitamini bazı kemik biyobelirteçlerinin seviyesini değiştirerek, ekstraselüler matriks mineralizasyonunu düzenleyerek ve osteoblast farklılaşmasını teşvik ederek kemik oluşum süreçlerini desteklemektedir. Ek olarak, anti-katabolik aktiviteye sahip K vitamini osteoklast oluşumunu azaltarak ve osteoblast apoptozunu engelleyerek kemik erimesini önleyebilmektedir. Bununla birlikte, önleyici ve terapötik değeri olan K vitamininin kemik hastalıkları ile ilişkisinin daha fazla araştırılması birçok patofizyolojik moleküler mekanizmanın anlaşılmasına yol açacaktır. K vitamini doğal olarak bulunabilen bir besin maddesi olduğundan ve nispeten klinik kullanımda güvenli olabileceğinden umut verici terapötik bir ajan gibi görünmektedir. Bu çalışma vitamin K'nın biyolojik özelliklerini ve kemik hastalıklarındaki koruyucu rolünü değerlendirmeyi amaçlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Vitamin K, Kemik Hastalıkları, Osteoartrit, Osteoporoz

Öğrencilerin Çocuk Hakları Konusundaki Bilgi ve Tutumuna Pediatri Hemşireliği Derslerinin Etkisi

Rabia Keçialan ¹ *

¹*Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi*

**Sorumlu yazar: Rabia Keçialan*

Özet

Giriş ve amaç: Çocuğa doğrudan sağlık hizmeti sunan hemşirelerin çocuk hakları konusunda sorumluluğu vardır. Hemşirelik rollerinin en üst düzeyde yerine getirilmesinde çocuk hakları rehber ve belirleyicidir. Bu Çalışma pediatri hemşireliği derslerinin, öğrencilerin çocuk hakları konusundaki bilgi ve tutumlarına etkisini incelemek amacıyla yapılmıştır.

Yöntem: Çalışma yarı deneysel olup, tek grupta ön test son test düzeninde tasarlandı. 2019-2020 eğitim ve öğretim yılı bahar döneminde, Sağlık Bilimleri Fakültesi Hemşirelik Bölümü 3. Sınıfta olan ve pediatri hemşireliği dersi alan, çalışmaya katılmayı kabul eden 53 öğrenciyle yapıldı. Çalışmada araştırmacı tarafından hazırlanan ve 18 sorudan oluşan veri toplama formu ve Çocuk Haklarına İlişkin Tutum Ölçeği (ÇHTÖ) kullanıldı. Veri toplama formunda öğrencilerin sosyo demografik özellikleriyle, çocuk haklarına ilişkin bilgi düzeyini belirleyen sorular yer aldı. ÇHTÖ ise çocukların yaşamsal, gelişimsel, korunma ve katılım haklarıyla ilgili 22 maddeden oluşan bir ölçektir. Veriler öğrencilerden ilk ders öncesi ve 14 haftalık dönem bitiminde son ders sonrasında toplandı. Araştırmada elde edilen ön test ve son test verileri SPSS 22.0 programı kullanılarak analiz edildi.

Bulgular: Araştırmamızda ÇHTÖ Cronbach Alpha değeri 0,86 olarak bulunmuştur. Öğrencilerin çocuk hakları konusundaki bilgi düzeyi puanına bakıldığında, ön test değerine göre ($x=4,71$), son test değerindeki artış ($x=7,18$) istatistiksel olarak anlamlı bulunmuştur ($p<0,001$). ÇHTÖ ön test değerine göre ($x=104,00$), son test değerindeki artış da ($x=107,67$) istatistiksel olarak anlamlı bulunmuştur.

Sonuç ve Öneriler: Pediatri hemşireliği derslerinin öğrencilerin çocuk haklarına ilişkin bilgi ve tutumları üzerinde etkili olduğu bulunmuştur. Derslerde öğrencilerin çocuk hakları konusundaki tutumu ne kadar iyileştirilirse, çocuğun sağlık bakımı ve tedavisinde daha iyi sonuçlar alınabilir.

Anahtar Kelimeler: Anahtar Kelimeler: Pediatri Hemşireliği, Çocuk Hakları, Hemşirelik Eğitimi

Ruhsal Hastalığa Sahip Kadınlarda Planlanmamış Gebelikler

Aydan Akkurt Yalçıntürk¹ * , Elvan Emine Ata¹

¹Sağlık Bilimleri Üniversitesi

*Sorumlu yazar: Aydan Yalçıntürk

Özet

Ruhsal hastalığa sahip kadınlarda planlanmamış gebeliklere sık rastlanmaktadır. Bu kadınların gebe kalması ve bunu sürdürmesi bebeğin ve annenin sağlığı açısından riskler içermektedir. Bu bildirinin amacı ruhsal hastalığa sahip kadınlarda meydana gelen planlanmamış gebeliklerin sıklığını, nedenlerini ve sonuçlarını ortaya koymaktır. Ruhsal hastalıklarda ortaya çıkan içgörü eksikliği, gerçeği değerlendirme yetisinde bozulma, impulsif davranışlar çoğunlukla kadın hastaların korunmasız cinsel ilişki yaşamasına neden olmaktadır. Oluşan bu gebelikler ise çoğunlukla istenmemektedir. Oluşan gebeliğin farkına varılması sonrası ya gebelik ya da ruhsal hastalık tedavisi sonlandırılmaktadır. İlaçların kesilmesi psikiyatrik hastalıkların alevlenmesine yol açarak gebelik sırasında ya da gebelik sonrasında ciddi komplikasyonlara neden olmaktadır. İlaçların sonlandırılmama durumunda ise ilaçlar fetüs ve gebelik sürecinde teratojenik etkilere yol açmaktadır. Oluşan gebeliğin canlı doğumla sonlanması durumunda ise çocuğa bakım verecek sağlıklı bir annenin olmaması çocuğun ruh sağlığını olumsuz etkilemektedir. Kadının doğan bebeğin bakım sorumluluğunu alması nedeniyle hastalığın alevlenmesi de yaşanan diğer sorunlardandır. Ruhsal hastalığa sahip kadınların planlamadığı halde gebe kaldığı ve bu gebeliklerin hasta, bebek ve aile açısından olumsuz yönleri olduğu görülmektedir. Sağlık profesyonelleri tarafından ruhsal hastalığa sahip kadınlara gerekirse hastanın ailesiyle birlikte cinsellik, doğum kontrolü ve gebelik konularında ayrıntılı olarak bilgi verilmesi tedavi ve eğitimin ayrılmaz bir parçasıdır. Bu bağlamda psikiyatri hastanelerinde ruhsal hastalığa sahip kadınların aile planlaması, gebelik öncesi danışmanlık ve izlem hizmetlerini alabilecekleri merkezlerin kurulması önerilebilir.

Anahtar Kelimeler: Kadın, Planlanmamış Gebelik, Ruhsal Hastalık

Unplanned Pregnancies in Women With Mental Illness

Abstract

Unplanned pregnancies are frequently seen in women with mental illness. Pregnancy and survival of these women include risks for the health of the baby and the mother. The aim of this notice is to determine the frequency, causes and consequences of unplanned pregnancies in women with mental illness. Lack of insight emerging in mental illness, deterioration in the ability to evaluate reality and impulsive behaviours often cause unprotected sexual intercourse in female patients. These pregnancies are mostly undesirable. After understanding the

pregnancy, the treatment of pregnancy or mental illness is terminated. The discontinuation of medication leads to the exacerbation of psychiatric diseases and causes serious complications during or after pregnancy. In case of continuing of drugs, drugs cause teratogenic effects in the foetus and during pregnancy. In the event that pregnancy ends in live birth, the lack of a healthy mother to care for the child adversely affects the mental health of the child. The exacerbation of the disease is one of the other problems because of the mother's new-born baby receives care responsibility. It can be observed that women who have mental illness have become pregnant when they do not plan and these pregnancies have negative aspects in terms of the patient, the baby and the family. It is an integral part of the treatment and education of women with mental illness by the healthcare professionals, if necessary, to be informed in detail about the issues together with the patient's family in terms of sexuality, contraception and pregnancy. In this context, it can be advisable to establish centres where women with mental illnesses can receive family planning, pre-pregnancy counselling and follow-up services in psychiatric hospitals.

Keywords: Female, Unplanned Pregnancy, Mental Illness

Yoğun Bakım Hastalarında Uyku Sorunları ve Hemşirelik Yönetimi

Mediha Sert¹ * , Can Lafçı² , Asiye Akyol²

¹Akdeniz Üniversitesi

²Ege Üniversitesi

*Corresponding author: Mediha SERT

Özet

Uyku, fiziksel ve psikolojik olarak bedeni dinlendiren, hastalıkların tedavisini destekleyen aktif bir süreçtir. Karmaşık sağlık sorunu olan bireylerin bakım ve tedavi gereksinimlerinin karşılandığı, teknolojik donanım ve işleyiş biçimi yönünden diğer ünitelerden ayrılan yoğun bakım ünitelerinde sıklıkla görülen uyku sorunları hasta morbitidesinin artmasına yol açan önemli sağlık problemlerinden biridir. Yapılan bir çalışmada yoğun bakımdaki hastaların %75'inin uyku sorunları yaşadığı; %57'sinin sık sık uyandığı, %23'ünün ise hiç uyuyamadığını ifade ettikleri bildirilmiştir. Yoğun bakımda uyku sorunlarına hasta ve çevreyle ilişkili birçok faktör neden olmaktadır. Hasta ile ilişkili faktörler; hastalığın tipi ve şiddeti, stres, ağrı (%40), anksiyete veya önceden var olan uyku sorunlarıdır. Çevresel faktörler ise; aydınlatma, invaziv girişimler (%33), ilaçlar, vital bulgu ölçümleri, oryantasyon bozukluğu (%29), pozisyon bozukluğu (%35), sağlık profesyonellerinin sesli konuşmaları (%33), ventilatör, pulse oksimetre, monitör ya da intravenöz pump cihazı alarmlarından (%43) oluşmaktadır. Bu faktörler, hastaların uykularının sürekli bölünmesine neden olmakta ve yüzeysel uyku evresinde kalarak derin uyku evrelerine geçmelerini engellemektedir. Bu durum hastaların ihtiyacı olan uyku süresi ve kalitesini azaltarak uyku sorunlarına yol açmaktadır. Uyku sorunlarına bağlı, fizyolojik stres mekanizması uyarılarak, aldosteron etkisi ile kan basıncı artar, kortizol ve adrenalinin artışı ile kalp hızı ve iş yükü, mide asitliği, plazma glikoz düzeyi ve yağ asitliği artar, immünsupresyon gelişir. Bu da hastaların iyileşme sürecini olumsuz şekilde etkilemektedir. Sonuç: Uyku sorunları yaşayan hastalarda multifaktöryel belirtiler (nörolojik, kardiyovasküler, psikolojik, immünolojik veya solunuma ilişkin) ile birçok sağlık problemleri ortaya çıkmakta ve hastaların iyileşme süreci uzamaktadır. Bu nedenle, yoğun bakımda çalışan hemşirelerin, uyku sorunlarının hastalar üzerindeki olumsuz etkilerinin farkında olması, uykuya ilişkin sorunları erken dönemde saptayarak neden olan stresörleri azaltıp, uykuyu destekleyecek gerekli çevre düzenlemeleri yapması ve rahat bir ortam sağlaması önem taşımaktadır. Bu derlemenin hastaların yaşadığı uyku sorunlarına ilişkin farkındalığı arttırarak hemşirelik uygulamalarının geliştirilmesini sağlayacağı, bu sayede bakım kalitesini yükselterek hastalara bütüncül yaklaşımı destekleyeceği öngörülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Yoğun Bakım, Uyku, Uyku Sorunları, Hemşirelik.

Yoğun Bakım Hemşirelerinin Duyusal Yoksunluk Kavramına Bakışı: Kalitatif Bir Çalışma

Selin Begüm Yücel¹ * , Bahar Vardar İnkaya²

¹Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi Sağlık Bilimleri Enstitüsü Hemşirelik Anabilim Dalı İç Hastalıkları Hemşireliği Bölümü Yüksek Lisans Programı

²Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi Sağlık Bilimleri Enstitüsü Hemşirelik Anabilim Dalı İç Hastalıkları Hemşireliği Bölümü

*Sorumlu yazar: Selin Begüm Yücel

Özet

Giriş ve Amaç: Yoğun bakım ünitelerinde konuşma, görme ve hissetme ile ilgili duysal kısıtlılık, yalnızlık, izolasyon gibi duysal girdinin nitelik ve niceliğindeki azalma olarak tanımlanabilen duysal yoksunluk önemli fakat göz ardı edilen bir sorundur. Çalışmanın amacı, yoğun bakımda çalışan hemşirelerin duysal yoksunluk kavramına bakışını tanımlamak ve bu konudaki görüşlerini belirlemektir.

Yöntem: Çalışma, Ankara'da bir eğitim araştırma hastanesindeki yoğun bakım kliniklerinde çalışan 11 hemşire ile yapıldı. Yarı yapılandırılmış derinlemesine görüşme tekniği kullanılarak yüz yüze görüşme ile veriler toplandı. Araştırmanın uygulanabilmesi için, gerekli izinler alındı. Görüşmelerde veri toplama aracı olarak ses kayıt cihazı kullanıldı. Daha sonra kayıtlar doküman haline getirilerek temalar oluşturuldu.

Bulgular: Araştırma kapsamına alınan hemşirelerin tümü kadın, yaş ortalamaları 28.45 ± 4.26 idi. Ortalama çalışma yılları ise 4.96 ± 1.46 yıl olarak bulundu. Yoğun bakım hemşirelerinin duysal yoksunluk ile ilgili sorulara verdikleri cevaplara göre oluşturulan alt temalar; "uyaran eksikliği nedeni ile hastada oluşan kapanma", "bilinç düzeyi değişikliği = duysal yoksunluk", "yoğun bakım sesleri ışık, gürültü", "bakım destek cihazlarının sesi", "hastaya etkili yaklaşım: bilgi verme, müzik dinletme, yakınlarıyla buluşturma, dokunma" olarak belirlendi.

Sonuç: Hemşirelerin duysal yoksunluk kavramı ile ilgili fikir sahibi olduğu, ancak üzerinde fazla düşünmediği görüldü. Ayrıca hemşirelerin, hemşirelik girişimleri olarak neler yapabileceğini bildikleri ancak çalışma şartları nedeniyle etkin olarak girişimde bulunamadıkları belirlendi.

Anahtar Kelimeler: Duyusal Yoksunluk, Hemşire, Yoğun Bakım, Kalitatif

Intensive Care Nurses' View in Sensory Deprivation Concept: A Qualitative Study

Abstract

Introduction and Aim: Sensory deprivation which can be defined as a decrease in the quality and quantity of sensory input such as sensory restriction, loneliness, and isolation related to speech, vision, and feeling in intensive care units is an important but neglected problem. The aim of this study is to define the views of nurses working in the intensive care unit on the concept of sensory deprivation and to determine their views on this subject.

Method: The study was conducted with 11 nurses working in intensive care clinics in a training and research hospital in Ankara. Data were collected by using face-to-face interview and semi-structured in-depth interview technique. Necessary permissions were obtained for the study to be carried out. In the interviews, a voice recorder device has been used. After the interview, the records were converted into written documents and themes were created.

Results: All the nurses included in the study were female and the mean age was 28.45 ± 4.26 . The mean study years were 4.96 ± 1.46 years. The sub-themes created by the intensive care nurses according to their answers were "closure that occur in patients due to lack of stimuli", "consciousness level change = sensory deprivation", "sounds, light, noise of intensive care", "sound of care support devices", "effective approach to the patient: giving information, playback music, talk with relatives, touching".

Conclusion: This study has shown that nurses have an idea about the concept of sensory deprivation but do not give a thought about it. Also, the study has exposed these nurses to know what can be done as nursing interventions, but they could not actively attempt because of working conditions.

Keywords: Sensory Deprivation, Nurse, Intensive Care, Qualitative

Total Phenolic, Total Flavonoid, and Mineral Contents; Macro- and Micromorphology; and Mucilage Formation in *Salvia syriaca* L. Mericarps

Sevda Güzel^{1*}, Ahmet Kahraman²

¹*Department of Pharmacognosy, Faculty of Pharmacy, Mersin University*

²*Department of Biology, Faculty of Arts and Science, Usak University*

**Corresponding author: Sevda Güzel*

Abstract

Salvia L. is one of the largest genus in Lamiaceae (formerly Labiatae) which is composed of approximately 1000 species found in different regions of the world. In the Old World, Anatolia is an important diversity center of *Salvia*, represented by 100 species, 53 of which are endemic [1]. The present study aimed to examine total phenolic, total flavonoid, and mineral contents; macro- and micromorphology; and myxocarpy of mericarps of *Salvia syriaca* L. Total phenolic and total flavonoid contents were detected using Folin-Ciocalteu and Al(NO₃)₃ methods, respectively. Mineral content was analyzed using ICP-OES. The macro- and micromorphological mericarp traits were documented and illustrated via stereo microscopy and scanning electron microscopy. Total phenolic and flavonoid contents were 1.78 ± 0.15 µg GAE/mg and 0.25 ± 0.02 µg QE/mg, respectively. Na, Mg, P, K, Ca, Mn, Fe, Zn, Cu, Al, and Sr were determined as minerals of the mericarps. Additionally, K and Ca were determined as major minerals. The mericarps were 2.42 ± 0.13 mm long and 2.04 ± 0.11 wide. Their general shape was ovoid (rarely almost circular) with L/W ratios of 1.19 ± 0.10 and its transverse section was rounded-trigonous. They were light to dark brown with darker veins. The abscission scar had a globular shape. The surface sculpturing was psilate to obscurely colliculate. Mericarp surface showed an opaque and moderate mucilage formation with extensions of ca. 0.8 mm long after absorbing water. References [1] Kahraman A, Buyukkartal HN, Dogan M. Pericarp ultrastructure of *Salvia* section Hemisphace (Mentheae; Nepetoideae; Lamiaceae). *Commagene J Biol.* 2018; 2(1): 1-7.

Keywords: *Salvia syriaca*, SEM, Mericarp, Mucilage, Morphology, Total Phenolic, Total Flavonoid, Mineral Content.

Orta Yaş Bireylerde Gövde Fonksiyonunun Dinamik Denge ve Yürüme Hızı ile İlişkisinin İncelenmesi

Fahri KÖROĞLU^{1,2}, Burcu ERSÖZ HÜSEYİNSİNOĞLU³

¹ Yalova Üniversitesi, Termal Meslek Yüksekokulu, Terapi ve Rehabilitasyon Bölümü

² İstanbul Üniversitesi-Cerrahpaşa, Lisansüstü Eğitim Enstitüsü, Fizyoterapi ve Rehabilitasyon Bölümü

³ İstanbul Üniversitesi-Cerrahpaşa, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Fizyoterapi ve Rehabilitasyon Bölümü

Özet

Amaç: Çalışmamızın amacı orta yaş bireylerde gövde fonksiyonunun (izometrik kas kuvveti, gövde propriocepsiyonu, kor stabilite) dinamik denge ve yürüme hızı ile ilişkisini incelemektir.

Yöntem: Çalışma, araştırmaya katılmayı kabul eden 45-64 yaş arası orta yaş bireylerde gerçekleştirildi. Çalışmaya toplam 33 (12 kadın, 21 erkek) sağlıklı birey dahil edildi. Katılımcıların demografik özellikleri, kronik hastalıkları, ilaç kullanımı sorgulandı. Gövde izometrik kas kuvvetinin değerlendirilmesinde dinamometre, gövde propriocepsiyonu değerlendirilmesinde Dualer IQ digital inklinometre, kor stabilizasyonun değerlendirilmesinde manşonlu tansiyon aleti, dinamik dengenin değerlendirilmesinde beş kez otur kalk testi, yürüme hızının değerlendirilmesinde on metre yürüme testi kullanıldı.

Sonuçlar: Katılımcıların yaş ortalaması 60,09 yılı. Katılımcıların gövde izometrik kas gücü ortalamaları; gövde fleksiyon 19,88 kg, ekstansiyon 25,76 kg, sağ lateral fleksiyon 20,73 kg, sol lateral fleksiyon 21,00 kg, sağ rotasyon 20,82 kg, sol rotasyon 21,30 kg idi. Propriocepsiyon ölçümlerinde ortalama sapmalar üç ölçüm için sıra ile 0,30 derece, 0,58 derece ve 1,24 derece idi. Katılımcıların %90,90'ında kor stabilizasyon vardı, %9,10'unda kor stabilizasyon yoktu. Gövde izometrik fleksiyon kas kuvveti ve gövde propriocepsiyonunun, beş kez otur kalk testi sonucu arasındaki ilişki istatistiksel olarak anlamlı bulundu (kısmi $R^2 = 0,139$ $p=0,033$; kısmi $R^2=0,135$ $p=0,036$). Gövde izometrik fleksiyon ve ekstansiyon kas kuvveti ile 10 metre yürüme testi arasındaki ilişki de istatistiksel olarak anlamlıydı (kısmi $R^2=0,133$ $p=0,037$; kısmi $R^2=0,226$ $p=0,005$). Kor stabilizasyonu olan ve olmayan katılımcıların yürüme hızı skorlarında anlamlı fark vardı ($p=0,037$).

Tartışma: Sonuçlarımız orta yaş bireylerde gövde izometrik kas kuvvetinin yürüme hızı ve dinamik denge üzerine, gövde propriocepsiyonunun dinamik denge üzerine etkili olduğunu gösterdi. Kor stabilizasyonunun yürüme hızı üzerine anlamlı etkisinin olduğu görüldü. Çalışmamız orta yaş bireylerde dinamik denge ve yürüme hızına yönelik yapılacak fizyoterapi ve rehabilitasyon girişimlerinde gövde fonksiyonlarının da değerlendirilmesi gerektiğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Gövde fonksiyonu, gövde kas gücü, kor stabilizasyon, gövde propriocepsiyonu, denge, yürüme hızı.

The Analysis of The Correlation of Trunk Functioning with Dynamic Balance and Walking Speed in Middle Aged Individuals

Fahri KÖROĞLU^{1,2}, Burcu ERSÖZ HÜSEYİNSİNOĞLU³

1 Yalova University, Termal Vocational School, Therapy and Rehabilitation Department

2 Istanbul University-Cerrahpasa, Institute of Graduate Education, Physiotherapy and Rehabilitation Department

3 Istanbul University-Cerrahpasa, Faculty of Health Sciences, Physiotherapy and Rehabilitation Department

Abstract

Objective: The aim of our study is to analyze the correlation of trunk functioning (isometric muscle strength, trunk proprioception, core stability) with dynamic balance and walking speed in middle aged individuals.

Methods: This study has been run on middle aged individuals that accepted participating who are between the ages of 45 and 64. In total, 33 (12 female, 21 male) healthy individuals participated in the study. Demographic characteristics, chronic illnesses, and drug use of the participants were questioned. Dynamometer was used in measuring the trunk isometric muscle strength, Duet IQ digital inclinometer was used in measuring trunk proprioception, muffed pulse machine was used in measuring the core stabilization, five times sit-down and stand-up test in measuring the dynamic balance, and ten meters walking test in measuring the walking speed were used.

Results: Average age of the participants was 60,09. Isometric muscle strength averages of the participants were; 19,88 kg body flexion, 25,76 kg extension, 20,73 kg right lateral flexion, 21,00 kg left lateral flexion, 20,82 kg right rotation, and 21,30 kg left rotation. Average deviations for proprioception measures for the three measurements were such as 0.30 degrees, 0,58 degrees, and 1,24 degrees. 90,90% of the participants had core stabilization, whereas 9,10% of them did not have core stabilization. The correlation of trunk isometric flexion muscle strength and trunk proprioception with five times sit-down and stand-up test were found as statistically meaningful (partial $R^2=0,139$ $p=0,033$; partial $R^2=0,135$ $p=0,036$). Also, the correlation between body isometric flexion and extension muscle strength and the walking test of ten meters was statistically meaningful (partial $R^2=0,133$ $p=0,037$; partial $R^2=0,226$ $p=0,005$). And finally, there was a meaningful difference between participants who had and who had not core stabilization, in walking speed scores ($p=0,037$).

Discussion: Our results show that trunk isometric muscle strength has impact on walking speed and dynamic balance, and trunk proprioception has impact on dynamic balance in middle aged individuals. It is also found that core stabilization has meaningful impact on walking speed. Our study demonstrates that trunk functions should also be assessed in physiotherapy and rehabilitation attempts towards middle aged individuals' dynamic balance and walking speed.

Keywords: Trunk function, trunk muscle strength, core stabilization, trunk proprioception, balance, walking speed.

Aynı Sitolojik Orijinli İki Tümör, Bunlar İki Farklı Tümör Mü Yoksa Biri Diğerinden Farklı Mı? 1331 Total Tiroidektominin Retrospektif Analizi

Murat Ferhat Ferhatoğlu^{1*}, Bülent Çitgez², Mehmet Uludağ², Sıtkı Gürkan Yetkin²

¹Istanbul Okan Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Genel Cerrahi Anabilim dalı

²Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Şişli Hamidiye Etfal Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Genel Cerrahi Anabilim Dalı

**Corresponding author: Murat Ferhat Ferhatoğlu*

Özet

AMAÇ: Bu çalışmada aynı sitolojik kökenden gelen iki farklı hastalık olan foliküler adenom ile papiller karsinom arasındaki ilişkiyi araştırmayı amaçladık.

GEREÇ VE YÖNTEM: Ocak 2008- Ocak 2013 tarihleri arasında multinodüler guatr teşhisi nedeniyle bilateral total tiroidektomi yapılan 1331 hastadan, foliküler adenom tanısı alan 107 hastanın verileri retrospektif olarak incelendi.

BULGULAR: Hastaların %82,2'si kadın, yaş ortalaması 51.0413.01 (19-83) idi. Foliküler adenomlu hastaların insidental papiller tiroid kanseri olma ihtimalinin daha yüksek olduğunu ($p<0,00001$) ve foliküler adenom+ papiller karsinom birlikteliği olan 34 hastanın yirmi birinde insidental papiller kanserin kontralateral tiroid lobunda olduğu tespit edildi.

SONUÇLAR: Multinodüler guatrlı foliküler adenom olgularında rastlantısal papiller tiroid kanseri riskinin anlamlı derecede yüksek olduğunu belirledik. Bu nedenle, preoperatif ince iğne aspirasyon sitolojisi foliküler neoplazi olan multinodüler guatr olgularında bilateral total tiroidektominin tercih edilmesi gerektiğini düşünüyoruz.

Anahtar Kelimeler: Papiller Kanser, Foliküler Neoplazi, Total Tiroidektomi, Sitoloji

14 – 16 Yaş Erkek Voleybolcularda Uygulanan Sekiz Haftalık Asılı Egzersiz Sistemi ve Geleneksel Kuvvet Antrenmanlarının Karşılaştırılması

Soner Özdamar¹ * , Ani Agopyan²

¹Fahrettin Kerim Gökay Anadolu Lisesi

²Marmara Üniversitesi Spor Bilimleri Fakültesi Antrenörlük Eğitimi Bölümü

*Sorumlu yazar: Soner ÖZDAMAR

Özet

Amaç: Bu araştırmada, 14-16 yaş erkek voleybolcularda sekiz hafta süresince uygulanan asılı egzersiz sistemi (TRX) ve geleneksel kuvvet antrenmanlarının kassal performans üzerine etkileri incelenmiştir.

Gereç ve Yöntem: Araştırmaya, en az 2 yıldır alt yapı liginde oynayan 25 erkek voleybolcu (15,33±0,60 yaş/yıl) katılmıştır. Araştırmada ön test-son test deneysel desen kullanılmıştır. Katılımcılara 8 haftanın başında ve sonunda; antropometrik ölçümler (boy, vücut ağırlığı, beden kütle indeksi), omuz eklem hareket açıklığı (EHA-aktif internal rotasyon), dikey sıçrama yüksekliği, sıçrama gücü, smaç vuruş hızı, omuz izokinetik kuvvet (60°/s ve 180°/s) testleri uygulanmıştır. Sporcular TRX (n=13) ve Dambıl (n=12) olarak homojen iki guruba ayrılmıştır. Gruplar, haftada 5 gün (120 dk./gün) birlikte uyguladıkları teknik antrenmanlarına ek olarak, 8 hafta (3 gün/hafta; 60 dk./gün) süresince farklı iki kuvvet antrenman programına alınmışlardır. Gruplar arasındaki karşılaştırmalarda Mann Whitney U testi, grup içi değerlendirmelerinde ise Wilcoxon Signed Ranks testi kullanılmıştır. Motor bileşenler arasındaki ilişkiler Spearman korelasyon ile incelenmiştir. Anlamlılık düzeyi p<0,05 olarak kabul edilmiştir.

Bulgular: Gruplar arası yapılan karşılaştırmalarda; TRX ve Dambıl gruplarının omuz EHA'sı ve izokinetik kuvvet parametrelerindeki artış farklılıklarının istatistiksel açıdan anlamlı olmadığı (p>0,05) görülmüştür. Buna karşılık, TRX grubunun dikey sıçrama yüksekliği (%12,17; p<0,001) ve gücü (%9,55; p<0,001) ile smaç hızı (%11,49; p<0,05) performanslarındaki gelişimlerinin Dambıl grubuna (sırasıyla; %0,83; %-0,24; %6,82) göre anlamlı düzeyde yüksek olduğu saptanmıştır.

Sonuçlar: 14-16 yaş erkek voleybolcularda TRX ile yapılan kuvvet egzersizlerinin, dambıl egzersizlerine göre dikey sıçrama yüksekliğine, sıçrama gücüne ve smaç hızındaki performans gelişimine daha fazla katkı sağlaması sebebiyle, özel hazırlık döneminde farklı bir antrenman modeli olarak kullanılması önerilebilir.

Anahtar Kelimeler: Voleybol, Trx, Smaç Hızı, Omuz Kuvveti, Dikey Sıçrama

14-16 Yaş Kız Yüzücülerin Antropometrik, Esneklik ve Kuvvet Özelliklerinin İki Farklı Çıkış Performansına Olan Etkilerinin Karşılaştırılması

Metin Geyik¹ * , Ani Agopyan²

¹Koç Üniversitesi

²Marmara Üniversitesi Spor Bilimleri Fakültesi Antrenörlük Eğitimi Bölümü

*Sorumlu yazar: Metin GEYİK

Özet

Bu araştırmada, 14-16 yaş grubu kız yüzücülerin iki farklı depar çıkış tekniği (öne ve arkaya eğimli) sırasında 5 ve 7.5 metrelik kayma fazlarındaki kinematik bileşenlerle; antropometrik özelliklerin, alt ekstremite esnekliğinin ve itiş gücünün ilişkisinin ortaya konması amaçlanmıştır. Araştırmaya, 14-16 yaşları (M=14.56, SD=0.66 yaş/yıl) arasındaki kız yüzücüler katılmıştır. Ölçümler laboratuvar ve havuzda olmak üzere iki aşamada yapılmıştır. Laboratuvar ölçümlerinde; antropometrik özellikler (alt ekstremite uzunlukları ve çevreler), esneklik (iliopsoas, quadriceps femoris, hamstrings, calf kaslarının uzayabilirlikleri), dikey sıçrama yüksekliği ve gücü belirlenmiştir. Yüzme çıkış performansı kinematik analizlerle değerlendirilmiş ve Dartfish Team Pro Software 9.0. programı kullanılmıştır. Katılımcıların öne ve arkaya eğimli uyguladıkları çıkış tekniklerindeki; reaksiyon zamanı, alt ve üst ekstremitelerin suya giriş açıları, hızları, mesafeleri, süreleri ile 5 ve 7.5 metrelerdeki yüzme dereceleri ve bu mesafelerdeki hızları belirlenmiştir. Araştırmada tanımlayıcı istatistikler, bağımlı grup t-testi, Pearson korelasyon katsayısı ve lineer regresyon analizi kullanılmıştır. Anlamlılık düzeyi $p < .05$ olarak kabul edilmiştir. Öne ve arkaya eğimli depar çıkış teknikleri karşılaştırıldığında; 5 ve 7.5 metrelerdeki bitiş süreleri ve hız değerleri için istatistiksel bir fark bulunmamıştır ($p > .05$). Regresyon analizi sonuçlarında; arkaya eğimli depar çıkış tekniğinde etken olan değişkenlerin (sol bacak uzunluğu, sağ hamstrings esnekliği) 5 metrelik bitiş süresine ait varyansın %39.7'sini; 7.5 metrelik bitiş süresinde (boy uzunluğu) ise varyansın %35'ini açıkladığı saptanmıştır. Öne eğimli depar çıkış tekniğinde etken olan değişkenlerin (sağ hamstrings esnekliği, sağ ayak uzunluğu) 5 metrelik bitiş süresine ait varyansın %43.2'sini; 7.5 metrelik bitiş süresinde (boy uzunluğu, dikey sıçrama yüksekliği) ise varyansın %67.6'sını açıkladığı saptanmıştır.

Sonuç olarak, öne ve arkaya eğimli depar çıkışlarında, 5 ve 7.5 metre bitirme sürelerinde antropometrik özelliklerin ve hamstrings kas gruplarının esnekliği etkenken; ayrıca öne eğimli depar çıkışında kuvvet bileşenlerinin de 7.5 metrelik performansın belirleyici faktörlerinden biri olduğu ortaya konmuştur. Araştırma sonuçlarımız, genç kız yüzücülerin çıkış tekniklerinin geliştirilmesinin yanı sıra, yetenek seçiminde ve tanımlamasında da kullanılabilir.

Anahtar Kelimeler: Yüzme, Depar Çıkışı, Biyomekanik, Antropometri, Esneklik

15 - 16 Yaş Erkek Basketbolcularda Sabit ve Sabit Olmayan Yüzeylerde Yapılan Denge Antrenmanlarının Denge ve Pas Performansı Üzerine Etkisi

Tolga Fişek¹ * , Ani Agopyan²

¹*Istanbul Aydın Üniversitesi Spor Bilimleri Fakültesi Beden Eğitimi ve Spor Öğretmeliği Bölümü*

²*Marmara Üniversitesi Spor Bilimleri Fakültesi Antrenörlük Eğitimi Bölümü*

**Sorumlu yazar: Tolga FİŞEK*

Özet

Amaç: Bu araştırmada, 15-16 yaş erkek basketbolcularda sabit ve sabit olmayan yüzeylerde altı hafta boyunca uygulanan denge antrenmanlarının; dinamik denge performansına, pas hızına ve pas isabet oranına olan etkileri incelenmiştir.

Gereç ve Yöntem: Çalışmaya, en az 3 yıldır altyapı liginde basketbol oynayan 25 erkek basketbolcu (15.52±0.50 yaş/yıl) katılmıştır. Araştırmada ön test – son test deneysel desen kullanılmıştır. Sporculara altı haftanın başında ve sonunda; antropometrik ölçümler (boy, vücut ağırlığı, kol ve bacak uzunluğu), pas, pas hızı, alt ve üst ekstremite dinamik denge (FMS Y-Denge Testi) ve üst ekstremite kapalı kinetik zincir stabilite testleri uygulanmıştır. Sporcular deney (n=13) ve kontrol (n=12) olmak üzere homojen 2 gruba ayrılmıştır. Tüm sporcular haftada 4 gün (120 dk./gün) birlikte yaptıkları teknik ve kuvvet antrenmanlarına ek olarak, altı hafta (2 gün/hafta; 35-50 dk./gün) süresince farklı zeminlerde aynı denge antrenman programına katılmışlardır. Deney grubu belirlenen hareketleri sabit olmayan (denge topu, denge diski ve trambolin); kontrol grubu ise aynı hareketleri sabit zeminde uygulamışlardır. Değerlendirmeler gruplar arası (Mann Whitney U testi), grup içi (Wilcoxon Signed Ranks testi) ve Spearman korelasyon analizleri ile yapılmıştır. Anlamlılık düzeyi p<.05 olarak kabul edilmiştir.

Bulgular: Gruplar arası yapılan karşılaştırmalarda; deney grubundaki pas isabet oranı (%13.80; p<.05), alt ekstremite denge (%9.94; p<.05), üst ekstremite denge (%10.56; p<.05), üst ekstremite stabilite gücü (%14.83; p<.05) ve pas hızı (%2.89; p<.05) performanslarındaki gelişim oranlarının kontrol grubuna (sırasıyla: %6.40; %3.64; %3.96; %3.69; %0.60) göre daha yüksek düzeyde olduğu saptanmıştır. Her iki gruptaki pas hızı bileşenindeki artış farklılıklarının ise istatistiksel açıdan anlamlı olmadığı (p>.05) görülmüştür.

Sonuçlar: 15-16 yaş erkek basketbolcular için sabit olmayan yüzeylerde uygulanan denge antrenmanlarının, sabit yüzeydekine göre pas isabet oranına ve denge performans gelişimine katkısının daha fazla olduğu ortaya konmuştur. Tamamlayıcı nitelikte, sabit olmayan yüzeylerde uygulanan denge antrenmanlarının genç basketbolcularda yarışma evresinde farklı bir antrenman modeli olarak kullanılması önerilebilir.

Anahtar Kelimeler: Basketbol, Denge, Pas, Pas Hızı

Ağır Engelli Bireylerin Fiziksel Aktivite ve Spora Katılımında Paralimpik Boccia'nın Yeri ve Önemi

Aynur Çiçek¹ *

*¹Aile Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı, Bahçelievler Yaşlı Bakım ve Rehabilitasyon Merkezi
Sorumlu yazar: Aynur Çiçek

Özet

Engelli bireylerin fiziksel aktivite ve spora katılımı herkes için olduğundan daha fazla önem taşımaktadır. Özellikle ambulasyonda tekerlekli sandalyeye bağımlı olan başta Serebral Palsi olmak üzere tüm engel gruplarının fiziksel aktiviteye katılımında karşılaştıkları çeşitli güçlükler bu bireylerin sedanter yaşam tarzı sürmelerine ve fiziksel uygunluk seviyelerinin normalin çok altına düşmesine neden olmaktadır. Sonuç olarak bu bireyler inaktiviteye bağlı sağlık problemleri ve sosyal izolasyon riski altında bulunmaktadır. Bu risklerden korunmak ve oluşabilecek ilave sağlık problemlerinin önlenmesi açısından ağır engelli bireylere uygun fiziksel aktivite programlarının bilinmesi ve katılımın sağlanması büyük önem taşımaktadır. Engellilerin fiziksel aktivite veya spor katılımının araştırıldığı çalışmalarda çoğunlukla bir cihaz yardımıyla veya bağımsız yürüebilen bireyler yer almaktadır. Buna karşılık ambulasyonda tekerlekli sandalyeye bağımlı engellilerin fiziksel aktivite ve spor katılımlarını inceleyen çalışmalar oldukça sınırlı kalmakta ve bu seviye engelli bireyler için önerilebilecek aktivite ve programlar çok az bilinmektedir. Belgesel kaynak taramasına dayalı bu çalışmanın amacı başta Serebral Palsi olmak üzere ağır düzeyde engelli bireyler için fiziksel aktivite ve spora katılımın önemine vurgu yapmak ve bu seviyedeki engellilerin sosyal katılımını artıracak bir aktivite olan Paralimpik Boccia'nın ilgili meslek elemanları arasında bilinirliğini artırmaktır.

Anahtar Kelimeler: Engellilik, Fiziksel Aktivite, Paralimpik Boccia, Spor.

The Importance of Paralympic Boccia for Individuals With Severe Disabilities in Participation in Physical Activity and Sport.

Abstract

The participation of individuals with severe disabilities in physical activity and sport is more important than everyone. Various difficulties faced in participation to physical activity leads to a sedentary lifestyle especially for wheelchair-dependent disabled and their physical fitness levels fall far below their normal peers. As a result, these individuals are at risk of health problems related to inactivity and social isolation. In order to reduce these risks and prevent additional health problems, it is very important to participate in physical activity programs suitable for severely disabled individuals. Most of studies which is investigating the benefits of participation in physical activity include individuals who are able to walk independently with

or without an assistive device, whereas studies on participation of wheelchair-dependent individuals are very limited and the programs that can be recommended for this level disability are little known. Based on documentary literature review, this study aims to emphasize the importance of participation in physical activity and sports for severely disabled and to increase the recognition of Paralympic Boccia among the relevant professionals.

Keywords: Disability, Physical Activity, Paralympic Boccia, Sport.

Crossfit Antrenmanlarının Sedarter Bireylerde Serum Enzim Düzeylerine Etkisi

I.Banu Ayça¹ * , Mervan Kaygu²

¹Marmara Üniversitesi Spor Bilimleri Fakültesi Spor Sağlık Bilimleri Anabilim Dalı

²Crossfit Antrenörü, GSGM Judo Antrenörü

*Sorumlu yazar: İ.Banu AYÇA

Özet

Giriş ve Amaç: Crossfit; genel güç ve kondisyon programıdır. İçeriğinde Olimpik halter, temel cimnastik ve atletizm hareketlerini kapsayan antrenmanlar vardır. Bu fonksiyonel hareketler, vücut geliştirme çalışmalarının aksine, tüm vücudu ve kas gruplarını dengeli bir şekilde çalıştırır. Egzersizin tipine, şiddetine ve süresine bağlı olarak biyokimyasal parametrelerdeki değişiklikleri gösteren çalışmalar bulunmaktadır. Literatürde Crossfit antrenmanlarının biyokimyasal parametreler üzerine etkisini inceleyen yeterli sayıda çalışma olmadığı için, crossfit antrenmanlarının serum enzim düzeylerine etkisini araştırmak amacıyla bu çalışma planlandı.

Gereç ve Yöntem: Çalışmaya yaşları 20-40 yıl arasında olan 5 kadın ve 5 erkek toplam 10 gönüllü sedanter birey katıldı. Antrenmanlar günde 120 dakika, haftada 3 gün (1 gün antrenman, 1 antrenmansız gün olacak şekilde) ve 6 hafta süreyle uygulandı. Antrenman içeriği olarak temel güç, kuvvet, dayanıklılık antrenmanları uygulandı. Her antrenmanda kaldırılan ağırlık miktarı kademeli olarak artırılarak katılımcıları her yönleriyle geliştirmeleri hedeflendi. Deneklerden antrenman programından hemen önce ve 6 hafta sonra steril şartlarda alınan kan örneklerinde Kreatin fosfokinaz(CPK), CPK-MB izoenzimi, Gammaglutamil transferaz(GGT), Laktat dehidrogenaz (LDH) ve Alanin aminotransferaz (ALT) seviyelerine bakıldı. ALT, CPK, GGT düzeyleri Roche-COBAS C 501-1 otoanalizöründe spektrofotometrik yöntemle, CPK-MB aynı cihazda enzimatik, UV, kinetik yöntem ile tayin edildi. Biyokimyasal testler özel bir laboratuvarında yapıldı. Çalışma için Marmara Üniversitesi Etik Kurulundan onay alınmıştır. Verilerin değerlendirilmesinde tanımlayıcı istatistiksel yöntemleri olarak ortalama, standart sapma kullanılmıştır. Tekrarlı ölçümler arasındaki farklılık wilcoxon analizi ile test edilmiştir.

Sonuç: Antrenman öncesi ve sonrası biyokimyasal parametreler karşılaştırıldığında; antrenman sonrası kadın deneklerde CPK, CPK-MB, GGT, LDH ve ALT düzeylerinde istatistiksel olarak anlamlı bir değişiklik görülmedi($p>0.05$). Antrenman sonrası CPK ve LDH düzeylerinde erkek deneklerde anlamlı artış ($p<0.05$) görülürken, diğer parametrelerdeki değişimler istatistiksel olarak anlamlı değildi($p>0.05$). Çalışmamıza katılan denek sayısının az olması çalışmamızın kısıtlılıkları arasındadır. Bulgularımızın daha çok denek ile ve daha uzun antrenman süresi uygulaması ile crossfit antrenmanlarının biyokimyasal parametrelere etkileri hakkında bilimsel çalışmalara katkı sağlayabileceği düşüncesindeyiz.

Anahtar Kelimeler: Crossfit, enzim, serum

Dinamik ve Statik Germe Egzersizlerinin Okçulukta Hedefleme Performansına Akut Etkisi

Bülent Turna¹ * , Burcu Bayazıt¹

¹Akdeniz Üniversitesi

**Sorumlu yazar: Bülent Turna*

Özet

Bu çalışmanın amacı okçulukta dinamik ve statik germe egzersizlerinin atış performansına akut etkisinin araştırılmasıdır. Araştırmaya orta seviye 30 okçu katılmıştır. Araştırmaya katılan okçuların 15 K (yaş ortalamaları 17.13 yıl, sporcu yaşları 3.06 yıl, boyları 163.26 cm., vücut ağırlıkları 55.00 kg.), 15 E (yaş ortalamaları 17.00 yıl, sporcu yaşları 3.26 yıl, boyları 173.00 cm., vücut ağırlıkları 67.60 kg.) olarak tespit edilmiştir. Sporcular randomize yöntem ile germe yapılmayan (GY), statik germe (ST) ve dinamik germe (DG) olmak üzere farklı 3 günde (her uygulama arasında 72 saatlik bir bekleme süreci) yapılan 3 farklı germe uygulamasından sonra 3*10 (18 m.) ok atış testine tabi tutulmuşlardır. Verilerin analizi SPSS 20 istatistik programında $p<0.05$ anlamlılık derecesine göre değerlendirilmiştir. Farklı germe uygulamalarının birbirleri arasında karşılaştırılmasında Friedman testi, farkların hangi gruplar arasında oluştuğunu belirlemede ise Wilcoxon sıralı işaretler testi kullanılmıştır. Uygulanan farklı germe egzersizleri sonrası yapılan ok atış testlerinin gruplar arasındaki karşılaştırılmalarında istatistiksel olarak anlamlı bir fark bulunmuştur ($p<0.05$). İkili karşılaştırmalar neticesinde SG ile GY grubu arasında istatistiksel olarak anlamlı bir fark bulunmazken ($p>0.05$), SG ile DG ve GY ile DG gruplarının karşılaştırmalarında istatistiksel olarak anlamlı fark bulunmuştur ($p<0.05$). Bu çalışmanın sonucu olarak 5 dk. submaksimal koşu ve okçuluğa özgü özel ısınma sonrası yapılan statik germe egzersizlerinin ok atış performansını etkilemediği fakat dinamik germe egzersizlerinin performansı düşürdüğü bulunmuştur.

Anahtar Kelimeler: Okçuluk, Ok Atış Performansı, Dinamik Germe, Statik Germe

Acute Effect of Dynamic and Static Stretching Exercises On Targeting Performance in Archery

Abstract

The aim of this study was to investigate the acute effects of dynamic and static stretching exercises on archery performance in archery. Thirty intermediate archers participated in the study, 15 female (mean age 17.13 years, athlete age 3.06 years, height 163.26 cm., Body weight 55.00 kg.), 15 male (mean age 17.00 years, athlete age 3.26 years, height 173.00 cm.,

Body weight 67.60 kg.). Participants were assigned into three groups randomly which are no stretching (NS), static stretching (SS), dynamic stretching (DS). 3*10 Arrow shot test (18 m.) were applied to each group on three different days (with minimum 72-hours resting intervals between days) after each different stretching protocols with a random order. SPSS 20 statistical package program was used for statistical analyses and significance level was set at $p < 0.05$. Friedman test was used to compare different stretching protocols, and Wilcoxon Signed Ranks Tests was used to determine the differences between the groups. A statistically significant difference was found between the groups in the comparison of arrow shot tests performed after different stretching protocols ($p < 0.05$). As a result of the paired comparisons, there was no statistically significant difference between SG and GY group ($p > 0.05$), but statistically significant difference was found between SG and DG groups and GY and DG groups ($p < 0.05$). It was found that static stretching exercises performed after submaximal running and special warm-up specific to archery did not affect arrow shooting performance, but dynamic stretching exercises affected performance negatively.

Keywords: Archery, Arrow Shooting Performance, Dynamic Stretching, Static Stretching

Elit Bilardo Oyuncuları ve Bilardoya Yeni Başlayan Bireylerin Hız Mesafe Tahminleri ve Reaksiyon Zamanlarının İncelenmesi

Necip Kutlu¹ * , Beste Menteşe¹ , Şuheda Alpay¹

¹MCBÜ

*Sorumlu yazar: NECİP KUTLU

Özet

Bu çalışmada elit, deneyimli ve deneyimsiz bilardo oyuncuları arasında, beyine gelen uyarıların alt yapısını değerlendirip işlenmesi ve uyarılara cevap oluşturulmasındaki farklılıkların sayısal verilerle ortaya konması ve bilimsel olarak araştırılması amaçlanmaktadır. Bilardo, yüksek konsantrasyon, hassas görsel algılama, doğru planlama ve hareketlerin tam kontrolünü gerektiren bir spordur. Performans, motor becerilerinin fiziksel yürütülmesinden önce beyne gelen bilginin, yargının ve karar vermenin bilişsel işleme süreçleri temel alınarak oluşturulmaktadır (1). Çalışma, 18-35 yaş grubundaki elit, deneyimli ve yeni başlayan bilardo oyuncularının katılımı ile çalışma grubu oluşturuldu. Bireylerin zihinsel profilini çıkarmak için lateralizasyon anketi uygulandı. Tepki verme hızı (saniye) ve hız mesafe tahmini, muhakeme gibi fizyolojik yetenekler; Psikoteknik Viyana Test Sistem bataryasında bulunan DT, SPM, RT ve HMT testleri ile ölçüldü. Bilardo oyuncularında kognitif beceriler ve bilardo puan dereceleri arasında pozitif ilişki olduğu sadece stres altında verilen tepki doğruluğunda negatif ilişki olduğu saptanmıştır. Kullanılan algılama, bilişsel veya motor kontrol testleri, verilen uyarıların ve gerekli tepkilerin belli bir spora özgü olabilecek şekilde değişebildiği ön görülmüştür. Spor dalı üzerinde mevcut algısal ve bilişsel çalışmaların gözden geçirilmesi ve gelecekte de bu konu üzerinde durulması gereklidir. Bilardo sporunun beyin yüksek fonksiyonları olan kognitif beceriler üzerine olumlu etkisi olduğu görülmüştür. Buna yönelik olarak çeşitli konularda bilardonun faydalı yönlerini ortaya çıkaracak geniş kapsamlı akademik çalışmalar yapılabilir. Sonuçlar doğrultusunda bilardo sporunun bilardo federasyonu gibi Sivil Toplum Kuruluşları ile iş birliği içerisinde bilardonun ülke genelinde yaygınlaştırılmasının yararlı olabileceği görüşüne varılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Bilincsel Beceri, Hız Mesafe Tahmin, Bilardo, Viyana Test Sistemi

Speed-Distance Estimations and Reaction Time Assesment in Experienced Billiard Players and Inexperienced Players

Abstract

In this study, we aimed to investigate and evaluate the differences between experienced and inexperienced billiards players by evaluating the neuronal substructure of their respond to received stimulus and assessing the obtained numerical data scientifically. Billiard is a sport that requires high concentration, precise visual perception, accurate planning and full control of movements. Performance before being a physical execution and motor skills, it is a cognitive

processing of received stimulus, judgment and decisions made in the brain. The study population was experienced and inexperienced age between 18-45. The mental profile of the players was inspected using a lateralization questionnaire. Physiological abilities such as response speed, speed-distance estimation and reasoning were measured by the Psychotechnic Vienna Test System. The test results show a positive relationship between cognitive skills and billiard scores among the players; and the stress shown to have a negative effect on their scores. Reaction speed, reasoning and Speed-Distance Estimations of Experienced billiard players were higher than the other groups; however, only speed-distance estimation capabilities were statistically significant. Whereas the response speed and quality of the inexperienced players, under stress were found to be higher than the other groups. There was also found a positive correlation between billiard scores and speed-distance estimation skills in experienced billiard players and a positive relationship between billiard scores of experienced players and their reaction speed under stress. In addition, there was a positive relationship between billiard scores and nonverbal intelligence-reasoning skills in experienced billiard players. Moreover, there was a significant positive relationship between billiard scores of the same experienced players and their reaction speed average. In individual sports, high performance athletes had high cognitive skills compared to low performance athletes. Billiard sports were seen to have a positive effect on cognitive skills, which are high functions of the brain.

Keywords: Cognitive Skill, Speed-Distance Estimation, Reaction Time, Billiards, Vienna Test System.

Elit Sporcularda Öz Yeterliliğin Dikkat ve Motor İmgeleme ile İlişkisi

Elif Sena Özgey¹ * , Engin Erşen² , Kenan Sivrikaya²

¹*İstanbul Aydın Üniversitesi Sosyal Bilimleri Enstitüsü*

²*İstanbul Aydın Üniversitesi Spor Bilimleri Fakültesi*

*Sorumlu yazar: elif sena özgey

Özet

Bu çalışmanın amacı elit karate sporcularının öz yeterlik algılarının dikkat ve imgeleme ile ilişkinin araştırılmasıdır. Çalışmanın örneklemi uygun örnekleme yöntemi ile oluşturulmuştur. Çalışmaya 2017-2018 sezonunda İstanbul ilinde milli takım kampı sırasında, büyükler kategorisinde yarışan 14 erkek ve 9 kadın olmak üzere toplam 23 kişilik Elit Karate sporcusu oluşturmuştur. Çalışmada veri toplama aracı olarak kişisel bilgi formu, EEG kayıt cihazı ile birlikte sporculara Riggs ve arkadaşları (1994) geliştirilen ve Öcel (2002) tarafından Türkçe uyarlaması yapılan Öz Yeterlik Ölçeği (Self Efficacy Scale-SES) ölçeği kullanılmıştır. Ölçeğin cronbach alfa katsayısı 0,80 olarak bulunmuştur. Go/nogo dikkat testi, iyi ve en iyi karate tekniklerini imgelemeleri istenmiştir. Çalışmada dikkat testi ölçümünden önce sporcuların gözleri kapalı olarak dinlenme durumları EEG kayıt cihazı üzerinden kayda alınmıştır. Çalışmada uygulanan EEG ölçüm aracının elektro dinamik çıktıları Matlab yazılım programı ile sayısal verilere dönüştürülüp SPSS 21 programı ile çok yönlü varyans analizi (ANOVA) ve Pearson korelasyon yöntemleri ile analiz edilmiştir. Yapılan analizler sonucunda, öz yeterlik ölçeği sonuç ortalamaları 3,92 çıkmıştır. Dikkat testi doğru zaman reaksiyon sonuçlarının ortalaması 402 ms'dir. EEG ölçümleri nedeniyle, alfa bandının, hayal gücünün temeli olduğu bilinen motor alanına odaklandığı bulunmuştur. Bu bilgi imgeleme sonuçlarının başarılı olduğunu göstermektedir. Araştırma sorusu olan öz yeterliliğin dikkat ve imgeleme korelasyon sonuçlarında ise herhangi bir ilişki bulunmamıştır.

Anahtar Kelimeler: Karate, Öz Yeterlik, İmgeleme, Dikkat, Eeg, Olaya İlişkin Potansiyel

Relation of Self - Efficacy With Attention and Motor İmagination in Elite Athletes

Abstract

The aim of this study was to investigate the relationship between self-efficacy perception and attention and imagery of elite karate athletes. The sample of the study was formed by convenience sampling method. The study consists of (14 men and 9 women) totally 23 elite karate athletes competing in the seniors category during the national team camp in İstanbul in the 2017-2018 season. In the study, a demographic information form, the Self-Efficacy Scale (SES) developed by Riggs et al. (1994) and adapted by Öcel (2002) in Turkish were used as

data collection tools. The cronbach alfa was found 0,80. In addition to this, Go / nogo attention test, good and best karate techniques together with the EEG recording were used as data collection tools. In the study, before the attantion test measurement, the resting state of the athletes with their eyes closed was recorded on the EEG recorder. The electro dynamic outputs of the EEG measurement tool were converted into numerical data by Matlab software and analyzed by SPSS 21 program with ANOVA and Pearson correlation methods. As a result of the experiments, the mean self-efficacy scale was found to be 3.92. The average of the reaction time of the attention test was 402 ms. Due to EEG measurements, alpha band was found to be focused in the motor area which is known to be the basis of the imagination. There was no correlation between the attention and imagery correlation results of self-efficacy which is the research question

Keywords: Karate, Self-Efficacy, Imagination, Attention, Eeg, Event-Related Potential

Fitness Merkezine Spor Yapmak Amacıyla Gelen Kronik Bel Ağrısı Olan Erkeklerde Serum C-Reaktif Protein Düzeyleri

I.Banu Ayça¹ * , Sima Ahmadkhani² , Sema Arslan³

¹Marmara Üniversitesi Spor Bilimleri Fakültesi Spor Sağlık Bilimleri Anabilim Dalı

²Fitness Antrenörü, THE GYM A+FITNESS ve SPA Merkezi

³Spor Fizyoterapisti, Gençlik ve Spor Bakanlığı

*Corresponding author: İ.Banu AYÇA

Özet

Giriş ve Amaç: Son dönemlerde yapılan araştırmalar; esneklik, kuvvet egzersizlerinin ağrıyı azaltmak ve kronik bel ağrısı olan bireylerin performansını artırmak amacıyla kullanılabileceği yönündedir. Literatürde kadın ve erkeklere uygulanan egzersiz programlarının serum C-Reaktif Protein (CRP) düzeylerine etkisini inceleyen çalışmalar bulunmaktadır. C-Reaktif Protein; akut faz reaktanlarının en hassas olanlarından birisidir. Stres, travma, enfeksiyon, enflamasyon, akut miyokard enfarktüsünde serum düzeyleri belirgin şekilde yükselir. Bel ağrısı olan erkeklerde egzersiz programına başlamadan önce ağrı düzeyleri ile serum CRP düzeyleri arasında bir ilişki olup olmadığını araştırmak amacıyla bu çalışma planlandı. **Gereç ve Yöntem:** Çalışmaya kronik bel ağrısı olan, analjezik kullanmayan, doktor tarafından spor salonuna yönlendiren yaşları 30-50 yıl arasında olan 14 erkek denek gönüllü olarak katıldı. Katılımcılara fizyoterapist tarafından ICIQ-OAB McGill-Melzack ağrı anketi uygulandı ve sonuçları değerlendirildi. Egzersiz programı öncesinde deneklerden steril şartlarda alınan kan örneklerinde CRP düzeyleri özel bir biyokimya laboratuvarında Roche-COBAS C 501-1 otoanalizöründe immünotürbidimetrik yöntemle tayin edildi. Çalışma için Marmara Üniversitesi Etik Kurulundan onay alınmıştır. Verilerin değerlendirilmesinde tanımlayıcı istatistik yöntemler olarak sayı,yüzde,ortalama,standart sapma kullanılırken, araştırmanın sürekli değişkenleri arasında Spearman korelasyon analizi kullanıldı. **Bulgular:** McGill-Melzack ağrı ölçeği değerlendirmesi sonucu 79.85 ± 10.36 olarak bulunurken, ağrı değerlendirmesine göre katılımcıların %28.6'sı (n:4) yüzeyde ağrı, %28.6'sı (n:4) derinde ağrı, %42.9'u (n:6) hem derin hem yüzeyde ağrı olduğunu belirtmiştir. Katılımcıların CRP düzeyleri 2.26 ± 0.76 mg/ dL olarak bulundu. Yaş, CRP, ağrı arasında korelasyon analizleri incelendiğinde; ağrı ile CRP arasında $r:0.877$ pozitif ($p:0.000$) ilişki bulunurken, ağrı ve CRP ile yaş arasında korelasyon bulunmamıştır($p>0.05$). Çalışmamıza katılan denek sayısının az olması çalışmamızın kısıtlılıkları arasındadır. Bulgularımızın daha çok denek ile ve egzersiz programı sonrasında ağrı ölçeği ve serum CRP düzeylerinin tekrar değerlendirilmesi ile bilimsel çalışmalara katkı sağlayabileceği düşüncesindeyiz.

Anahtar Kelimeler: Ağrı, C-Reaktif Protein,egzersiz

Milli Sporcularda Golf Salınımı Sırasında Ağırlık Transferinin Vuruş Performansına Etkisinin İncelenmesi

Ihsan Gencay Asan¹ *, Nejla Gerçek¹ , Göktuğ Şanlı¹ , Selda Uzun¹

¹Marmara Üniversitesi

*Sorumlu yazar: Ihsan Gencay Asan

Özet

Bu çalışma, düz zeminde milli sporcularda golf vuruşu sırasında ağırlık transferinin vuruş performansına etkisinin araştırılması için bir ön çalışma olarak planlanmıştır. Bu araştırma Türkiye Golf Milli takımında oynamış olan ve halen aktif olarak spor yapan 20-30 yaş aralığında 8 erkek sporcu üzerinde yapılmıştır. Katılımcılar 0-5 handicap (oyun seviyesi) aralığındaki erkek oyuncularından oluşturulmuştur. Araştırmanın örneklemini İstanbul ilinde ikamet eden golf oyuncularından seçilmiştir. Golf grubunun yaş ortalamaları $23,6\pm 3,7$, boy ortalamaları $177\pm 10,5$, vücut ağırlığı ortalamaları $76,5\pm 17,6$ ve antrenamn yaşı ortalamaları $14\pm 3,16$ 'dır. Ağırlık merkezi iz düşümünün yer değişimi (COF) TekScan-MatScan cihazı ile ölçülmüştür. Top uçuşu değerlendirmesi TrackMan 4 Dual ile yapılmıştır. Vuruş performansı ile vücut ağırlık merkezi izdüşümü (COF) parametreleri arasındaki ilişki Pearson korelasyon analiz yöntemi kullanılarak yapılmıştır. Korelasyon verileri incelendiğinde Sopa Hızı (Club Speed) ile vücut ağırlık merkezinin iz düşümünün gezindiği mesafedeki değişkenlik (Variability: COF-Var) arasında, topa geliş açısı (Attack Angle) ile COF-Var ve Platformda ağırlık merkezinin antero-posterior (COF-AP) salınım sırasındaki vücut ağırlık merkezinin yer değiştirme mesafesi arasında, Sopa Yolu (Club Path) ile vücut ağırlık merkezinin gezindiği alan (COF-Alan) ve COF-AP arasında anlamlı düzeyde korelasyon bulunmuştur. Ayrıca, Sopenin ağız açısı (Face Angle) ile vücut ağırlık merkezinin gezindiği yol (Distance: COF-gezinme), COF-Var ve COF-AP arasında, sopa ağız açısının yöne olan açısı (Face to Path) ile COF-Alan arasında, COF-gezinme, COF-Var ve COF-AP arasında; topun hedefin ne tarafında olduğu (Side) ile COF-gezinme ve COF-Var arasında anlamlı düzeyde ilişki bulunmuştur. Golf vuruşunda ağırlık transferindeki alan artışı daha çok anterior-posterior yönde salınımdan kaynaklanmaktadır. Antero-posterior yöndeki salınım artışının sopa yolunu etkilediği bulunmuştur. Top uçuşunu etkileyen birincil etmenlerden olan sopa yolunun ağırlık transferi ile değişmesi antrenmanlarda sadece medial-lateral yöndeki stabilizasyonun değil anterior-posterior yöndeki kontrolün de çalışılmasının gerekliliğini göstermektedir. Top uçuş performansını geliştirmek için değişik transfer stratejileri olmakla birlikte ağırlık merkezinin kontrolü önemli bir parametredir. Bu nedenle, golf sporunda eğimli yüzeylerin gol performansını nasıl etkilediğinin değerlendirilmesi bu araştırmanın devamı olarak yapılacaktır.

Anahtar Kelimeler: Golf, Salınım, Vücut Ağırlık Merkezi, Denge, Vuruş.

Paralimpik Boccia’da Serebral Palsi’li Bireylerin Üst Extremitte Fonksiyonel Beceri Düzeyi ile Sportif Başarıları Arasındaki İlişki

Aynur Çiçek¹ * , Ekin Akalan² *

¹*Aile Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı, Bahçelievler Yaşlı Bakım ve Rehabilitasyon Merkezi*

²*İstanbul Kültür Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Fizyoterapi ve Rehabilitasyon Bölümü*

**Sorumlu yazar: Aynur Çiçek*

Özet

Amaç: Paralimpik Boccia, Serebral Palsi başta olmak üzere ağır nörolojik etkilenmesi olan bireylerin rekreasyonel olarak katılabildiği bir oyun, aynı zamanda paralimpik oyunlara katılım amaçlı oynanabilecek performansa dayalı bir spordur. Çalışmanın amacı PB’ye uygun sporcu profillerini tanımlamak ve bu spora katılan erişkin Serebral Palsi’li bireylerin üst extremitte fonksiyonel beceri seviyeleri ile spor başarısı arasındaki ilişkiyi araştırmaktır. **Yöntem:** Çalışmaya Türkiye Bedensel Engelliler Spor Federasyonu’nun düzenlediği ulusal yarışmaya katılan 42 katılımcıdan Serebral Palsi, tanısına sahip toplam 15 kişi (ort yaş; 26.9±5.7, K:5) dahil edildi. Spora özgü sınıflandırma Uluslararası Boccia Spor Federasyonu’nun geliştirdiği sınıflandırma kurallarına göre yapıldı. Üst ekstremitenin bilateral kullanımı “El Becerileri Sınıflandırma Sistemi” ile, fonksiyonel beceri seviyesi ise Pediatrik Veri Toplama Aracı, üst extremitte alt ölçeği ile değerlendirildi. Üst extremitte fonksiyonel düzeyi ile spordaki başarı arasındaki ilişki Spearman korelasyon testi ile araştırıldı. Anlamlılık düzeyi $p<0.05$ olarak kabul edildi. **Bulgular:** Boccia sınıflandırma kriterlerine göre sporcuların 6’sı ağır, 9’u orta derecede nörolojik etkilenmeye sahip kategorilerde yer almaktaydı. Üst extremitte kullanım düzeyi el becerileri sınıflamasına göre seviye III ve seviye IV olarak belirlendi. Yapılan analizde üst extremitte fonksiyonel seviyesi ile yarışlarda elde edilen başarı arasında istatistiksel olarak anlamlı bir ilişki bulunamadı ($r=-0.06$, $p=0.81$). **Sonuç:** Çalışmanın sonunda spor başarısını etkileyen faktörlerin üst extremitte fonksiyonel seviyesi ile sınırlı tutulamayacağı, ancak daha genelleştirilebilir sonuçlar elde etmek için başarıyı etkileme ihtimali olan tüm faktörlerin araştırıldığı daha büyük örneklem gruplu çalışmalara ihtiyaç olduğu sonucuna varıldı.

Anahtar Kelimeler: Paralimpik Boccia, Serebral Palsi, Spor.

The Relationship Between Upper Extremity Functional Skill Level and Sport Success of Individuals With Cerebral Palsy in Paralympic Boccia

Abstract

Background and Purpose: Paralympic Boccia is a game developed for individuals with severe neurological involvement such as Cerebral Palsy. It can be used as a recreational activity or

as a performance-based sport activity with the aim of participation in Paralympic Games. The purpose of this study was to identify the athletic profiles appropriate to the game and to investigate the relationship between the functional skill levels and sport achievement of individuals with Cerebral Palsy. Methods: Forty-two athlete who participated in the national competition organized by The Turkish Sports Federation for Physically Disabled were assessed and 15 athletes who had diagnosed with Cerebral Palsy (mean age: 26.9 ± 5.7 , F: 5) included in the study. Sports-specific classification was based on the classification rules developed by the International Boccia Sports Federation. Bilateral use of upper extremity evaluated with "Manuel Ability Classification System" and the functional level was assessed using the "Pediatric Outcome Data Collection Inventory" sub-scale. The relationship between functional level of upper extremity and sports achievement was compared with Spearman Correlation test. Significance level was accepted as $p < 0.05$. Results: According to the boccia classification criteria, 6 of the athletes were severely involved and 9 were in moderate involvement category. Upper extremity level of use was between level III and level IV according to the ability classification. There was no statistically significant correlation between the functional level of upper extremity and success achievement in sport ($r = -0.06$, $p = 0.81$). Conclusion: It was concluded that the factors affecting sport success cannot be limited to the functional level of upper extremity, however, in order to obtain more generalizable results, detailed studies investigating all factors that are likely to affect sport achievement with a larger sample groups are needed.

Keywords: Paralympic Boccia, Cerebral Palsy, Spor.

Sporcu ve Sporcu Olmayan Adolesan Kızlarda Yaşam Kalitesinin Karşılaştırılması

Raziye Dut¹ *

*¹Istanbul Eğitim Araştırma Hastanesi
Sorumlu yazar: Raziye Dut

Özet

Giriş: Adolesan dönem, biyopsikososyal değişikliklerin olduğu, kendine özgü özellikleri olan bir geçiş çağıdır. Yaşam kalitesi, bireyin yaşadığı kültür ve değerler sistemi içinde kendi yaşamını nasıl algıladığını gösteren çok boyutlu bir kavramdır. Adolesan dönemde fiziksel aktivitenin ruhsal iyilik halini, akademik performansı, aile ilişkilerini, özgüveni arttırdığı, kaygı ve depresyonu azalttığı bilinmektedir. Adolesanlarda fiziksel aktiviteyi sağlamanın en popüler yolu takım sporlara katılımı sağlamaktır. Bu çalışmada; adolesan kızlarda takım sporuna katılımın spor yapmayan akranlarına göre yaşam kalitesini nasıl etkilediği araştırıldı.

Materyal-metod: Prospektif, anket çalışmasıdır. Pediatrik ve Ergen Yaşam Kalitesi 4.0 Ölçeği kullanılmıştır.

Bulgular: 12-18yaş (14.9), 165 sporcu adolesan kız, 143 sporcu olmayan sağlıklı akranları ile karşılaştırıldı. Basketbol oyuncuları 54.5% (n=90), futbol 25.5%(n=42), voleybol 20.0% (n=33) idi. Erken ergenlik (12-14yaş) döneminde 36.8% (n=113), orta (15-17yaş) 56.4% (n=173), geç ergenlik (18-21yaş) 6.8% (n=21) katılımcı bulundu. Sporcularda toplam yaşam kalite puanı 78.85±13.21, sağlıklı kontrollerde 71.96±14.37 ve p<0.001. Ergenler için yaşam kalite ölçeğinin sağlık ve sosyal işlevsellik alt ölçek puanları sporcu kızlarda kontrol grubunda göre daha yüksek bulundu. Duygusal işlevsellik alt ölçek puanı sporcu kızlarda 71.55±22.91, kontrollerde 66.71±19.37 ve p=0.054. Okul işlevselliği alt ölçek puanı ise sporcularda 70.90±19.58, kontrollerde 67.32±20.34 ve p=0.129. Kontrol grubunda erken ergenlik döneminde sosyal işlevsellik puanı (p=0.009) ve okul işlevsellik puanı (p=0.007) geç ergenlik döneminden daha yüksek bulundu. Sporcularda ise ergenlik dönemleri ile ölçek alt puanları arasında farklılık bulunmadı. Psikososyal toplam sağlık puanı sporcularda 78.36±15.57, kontrollerde 74.16±15.51 ve p=0.025.

Tartışma: Adolesanlarda yaşam kalitesinin çevresel özelliklerden, sosyal ve aile içi ilişkilerden etkilendiği belirtilmektedir. Bu çalışmada; takım sporlarına katılımın adolesan kızlarda psikososyal yaşam kalite ölçek puanını arttırdığı görüldü. Adolesanların yaşam kalitesini yükseltebilmek için oluşturulacak hizmetlerin ya da girişimlerin planlanmasında yaşam kalitesi düzeylerini nasıl algıladıkları ve bu düzeyin nelerden etkilendiğini bilmek önemlidir. Çocuklarda ve adolesanlarda yaşam kalitesine odaklanmanın erişkin yaşlardaki yaşam kalitesinde oluşabilecek sorunları azaltıcı yönde etkisi olacağı bildirilmiştir.

Anahtar Kelimeler: Adolesan, Spor, Yaşam Kalitesi

Taekwondo Spor Dalına Özgü Geri Bildirim İçin Tasarlanan Ölçüm Materyali ve Uygulaması

Ömer Dönmez¹ * , Cansel Kala¹ , Kadir Şuataman¹ , Yakup Çetinkaya¹ , Nusret Ramazanoğlu¹

¹Marmara Üniversitesi

*Sorumlu yazar: Ömer DÖNMEZ

Özet

Bu çalışma taekwondo sporcularında, teknik uygulama sırasında puan alıcı vuruş (çarpma kuvvetine) kuvvetini tespit edecek aparat ve yazılımı hazırlayarak, vücuda gelen yüklerin tespit edilmesi amacıyla yapılmıştır. Aynı zamanda sporcuların tekme-yumruk attığı çalışma ellikleri/manken/kum torbası yerleştirilerek tekniğin istenilen güçte olup olmadığı tespit etmektir. Vuruşların hızlarını belirleyecek ve antrenmanlar esnasında kullanılacak özel yapım bir ivme ölçer sensör dizayn edilmiştir. Bu ivmeölçer sensörden den alınan verilerin değerlendirilmesi ve tasnifi için özel bir yazılım hazırlanmıştır. Bu yazılımdan elde edilen değerler taekwondo müsabakalarında kullanılan EBP ile senkronizasyon işlemine tabii tutularak, ivmelenme değerleri EBP aracılığıyla kaydedilen puana dönüştürülmüştür. Bu eşleşme ek bir yazılımla tamamlanmıştır. Senkronizasyon işlemi için duvara monte edilmiş insan şeklinde dizaynı olan mankene (Şekil) EBP giydirilerek hazırlanan aparat, mankenin orta noktasına tutturularak vuruşlar yapılmıştır. Elde edilen veriler yardımıyla senkronizasyon tamamlanmıştır. Ölçüm materyali gövde koruyucu üzerine farklı noktalara yerleştirilmiştir. En doğru ölçüm yerinin belirlenmesi amaçlanmış olup; darbelere karşı korunma yöntemleri de geliştirilmiştir. Yapılan analizler sonucunda ölçüm materyali ile gövde koruyucu arasında anlamlı ilişki bulunmuştur. Yaptığımız ölçüm materyali ile sporcunun antrenmanlarda yapacağı puan getirisi olmayan vuruşların en aza indirgenmesi amaçlanmaktadır. Böylece sporcu her vuruşunda puan alabileceği şiddette çalışmış olacak ve müsabakada puan getirisi olmayan vuruş yapmayacaktır. Antrenmanlarda yapılan şiddetli vuruşlar sporcunun bireysel performans verilerinin değerlendirilip, antrenman programının bu verilere göre şekillendirilmesine yardımcı olur. Böylelikle istenilen seviyeye daha doğru antrenman programı uygulanarak başarı elde edilebilir.

Anahtar Kelimeler: Taekwondo, Geribildirim, İvme, Puan

Measurement Material and Application Designed for Taekwondo Sports Specific Feedback

Abstract

This study was performed with the aim of determining the loads coming to the body by preparing the apparatus and software that will determine the force of scoring (impact force)

during taekwondo athletes during the technical application. At the same time, athletes kick-punched working hands / mannequin / sandbag is placed to determine whether the technique is the desired strength. A special accelerometer sensor is designed to determine the speed of the strokes and can be used during training. A special software has been prepared for the evaluation and classification of the data obtained from this accelerometer sensor. The values obtained from this software were synchronized with the EBP used in taekwondo competitions and the acceleration values were converted to the points recorded via EBP. This match was completed with additional software. For the synchronization process, the apparatus prepared by EBP dressing on the mannequin (Figure), which was designed as human-mounted on the wall, was attached to the mid-point of the mannequin and strokes were made. Synchronization was completed with the help of the obtained data. The measuring material is placed at different points on the body protector. It is aimed to determine the most accurate measurement location; Protection methods against impacts were also developed. As a result of the analyzes, a significant relationship was found between the measurement material and the body protector. With the measurement material we make, it is aimed to minimize the strokes without the return of points to be made by the athlete during the training. In this way, the athlete will have worked in such a way that he can get points with each shot and he will not shoot without any return in the competition. Severe strokes in training help evaluate the individual performance data of the athlete and help shape the training program according to these data. Thus, success can be achieved by applying more accurate training program to the desired level.

Keywords: Taekwondo, Feedback, Acceleration, Point

Uzun Süreli Sportif Antrenmanın Alt Ekstremitte Kuvvet Profilleri Üzerindeki Etkilerinin İncelenmesi

Erkin Kadri Aksoy¹ * , Göktuğ Şanlı¹ , İhsan Gencay Asan¹ , Selda Uzun¹

¹Marmara Üniversitesi

*Corresponding author: Erkin Kadri Aksoy

Özet

Uzun süreli yapılan sportif antrenmanlar, sporcuların kas iskelet sistemlerinde, uygulanan spora özgü adaptasyonlar oluşturabilir. Fakat uzun süreli uygulanan bu sportif antrenmanların ve spora özgü hareket modellerinin bu adaptasyonu ne derecede ve nasıl etkilediği bilinmemektedir. Bu etkileşimin altında yatan mekanizmaların ortaya çıkarılması uzun süreli sportif antrenmanlar sonucunda insan kas iskelet sisteminde ortaya çıkan adaptasyonlar hakkında bilgi verebilir. Bu bilgiler ise uygulayıcılara antrenman tasarımlarının efektifleştirilmesinde yarar sağlayabilir. Bu nedenle bu çalışma, uzun süreli sportif antrenmanın alt ekstremitte kuvvet profilleri üzerindeki etkilerinin araştırılması için bir ön çalışma olarak planlanmıştır. Çalışmaya 5 ayrı spor branşından (atletizm, futbol, basketbol, hentbol ve yüzme) 16-20 yaş aralığında birer elit düzeyde sporcu katılmıştır. Diz ekstansör kaslarının kuvveti 60°s-1 ve 180°s-1 açısal hızlarında BIODEX izokinetik cihazı kullanılarak ölçülmüştür. Diz eklem hareket açıklığı 0° ekstansiyon - 100° fleksiyon aralığında ayarlanmıştır. Sporcuların Zirve tork, normalize zirve tork, zirve torkun ortaya çıktığı açı ve ortalama güç değerleri tablo 1'de gösterilmiştir. Tablo.1 60 DEG/SEC Futbol Atletizm Hentbol Basketbol Yüzme Ağırlık KG 72 60 82 78 63 Zirve Tork N-M 235.6 213.9 263.2 235.0 163.6 Zirve Tork/BW % 328.4 356.9 320.4 302.7 261.1 Zirve Tork Açısı DEG 79.0 73.0 64.0 65.0 69.0 Ortalama Güç WATTS 146.7 139.7 149.5 139.6 100.0 180 DEG/SEC Futbol Atletizm Hentbol Basketbol Yüzme Zirve Tork N-M 168.0 159.9 185.6 143.4 131.5 Zirve Tork/BW % 234.3 266.8 225.9 184.6 209.9 Zirve Tork Açısı DEG 66.0 57.0 57.0 59.0 51.0 Ortalama Güç WATTS 289.0 270.9 280.0 191.8 219.7 Bu sonuçlara göre, futbol ve atletizm gibi daha uzun mesafe koşularının yapıldığı takım sporlarında diz ekleminde zirve tork değerleri daha fleksiyonda iken hentbol, basketbol gibi daha çok sıçrama drillerinin hâkim olduğu sporlarda ise futbol ve atletizme göre daha fazla ekstansiyonda bulunmuştur. Bu adaptasyonların objektif değerlendirilebilmesi için daha fazla sporcu üzerinde yapılacak araştırmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Sportif Antrenman, Kuvvet, Optimum Açı, Diz.

Yer ve Aletli Pilates Egzersizi Yapan Kadınlarda 10 Seanslık Egzersizlerin Vücut Kompozisyonuna, Esnekliğe ve Dayanıklılığa Olan Etkilerinin Karşılaştırılması

Nazanin Azoun¹ , İ.Banu Ayça² *

¹Pilates Antrenörü, Hasan Yalınzoğlu Spor Kulübü

²Marmara Üniversitesi Spor Bilimleri Fakültesi Spor Sağlık Bilimleri Anabilim Dalı

**Sorumlu yazar: İ.Banu AYÇA*

Özet

Giriş ve Amaç: Son dönemlerde yapılan araştırmalarda; erişkin ve yaşlı kadın ve erkeklerde uygulanan yer ve aletli pilates egzersizlerinin vücut kompozisyonuna, esnekliğe, kassal kuvvet ve dayanıklılığa olan etkileri görülmüştür. Bu çalışmalar doğrultusunda, kadınların fiziksel yapılarına göre hangi pilates metodunun hamstring esnekliğini, karın bölgesindeki dayanıklılığını ve vücut kompozisyonu için uygun olabileceğini araştırmak amacıyla bu çalışma planlandı.

Gereç ve Yöntem: Araştırmaya yaşları 20-40 yıl arasında olan 32 sağlıklı kadın gönüllü olarak katıldı. İki gruba ayrılan katılımcılardan 16 kişi aletli pilates ve 16 kişi yer pilatesi yaptılar. Egzersizler 10 seans (4 gün/ Hafta; 50dk/ gün) sürdürüldü. Uygulanan testler hamstring kas esneklik testi için Aktif Diz Fleksiyonu (ADF) testi, inclinometr cihazı ile sağ ve sol bacak için ayrı ayrı ölçüldü, vücut kompozisyonu (kg, yağ kütlesi, BMI) ölçmek için Jawon Vücut Bileşimini Analizör cihazı kullanıldı ve abdominal bölgenin dayanıklılığını ölçmek için Mekik testi uygulandı. Çalışmaya ait örneklem büyüklüğünde iki bağımsız grup üzerinde yapılacak sonuçları karşılaştırmak için, MannWhitney U Testi (MWUT) analizi uygulandı.

Bulgular: İki grubun ADF testinde sağ bacak esneklik değişimi anlamlı farklılık göstermektedir [MWUT=7,000; p=0,000 (p<0,05)]. Aletli pilates grubunda ADF testinde sağ bacak esneklik değişimi (x=11,750), yer pilates grupta ADF testinde sağ bacak esneklik değişiminden (x=8,063) yüksek bulunmuştur. İki grubun ADF testinde sol bacak esneklik değişimi anlamlı farklılık göstermektedir [MWUT =28,500; p=0,000 p<0,05)]. Aletli pilates grubunda ADF testinde sol bacak esneklik değişimi (x=10,750), yer pilatesinde ADF testinde sol bacak esneklik değişiminden (x=7,750) yüksek bulunmuştur. İki grubun mekik testindeki değişimi anlamlı farklılık göstermektedir [MWUT=21,000; p=0,000 (p<0,05)]. Aletli pilateste mekik sayısı değişimi (x=9,125), yer pilates grubunda mekik sayısı değişiminden (x=7,063) yüksek bulunmuştur. İki grubun kilo, yağ ve BMI değişim puanları grup değişkenine göre anlamlı farklılık göstermemektedir (p>0,05).

Sonuç olarak: aletli pilates yapan grupta hamstring esnekliği, abdominal dayanıklılığı yer pilatesi yapan gruba göre, anlamlı artış gösterirken, her iki grubun kilo, yağ ve BMI değişimi anlamlı farklılık göstermemektedir.

Anahtar Kelimeler: Pilates, aktif diz fleksiyonu, bmi, mekik

Yüzücülerde Suda Dönüş Tekniğindeki Horizontal İtiş ile Karasal Vertikal Sıçrama Arasındaki İlişkinin İncelenmesi

Yıldız Öz¹ , Nusret Ramazanoğlu² , Göktuğ Şanlı² , Cansel Kala² , Zeynep Bozdoğan³

¹Marmara Üniversitesi Sağlık Bilimleri Enstitüsü

²Marmara Üniversitesi Spor Bilimleri Fakültesi

³Marmara Üniversitesi

*Sorumlu yazar: yıldız öz

Özet

Giriş: Su içerisindeki bacak itişleri gerek Sırt Üstü Yüzme yarış başlangıcı, gerek yarış içerisinde dönüşlerde başarı için önemli güç parametrelerindedir. Bu çalışmada su içinde yapılacak dönüşteki havuz duvarından yapılan horizontal itme ile karasal vertikal sıçrama arasındaki ilişki gözlenmekte olup, bu çalışmanın gerek yetenek seçiminde gerek performans çalışmalarında dikey sıçramanın kullanılabilir olduğunu göstermeyi amaçlamaktadır.

Metod: Araştırmaya müsabık 12 lisanslı Erkek (Yaş:15,42±1,78, Boy:1,76±0,07, Kilo: 63,05±8,24) yüzme sporcusu katılmıştır. Sporcuların antrenman yaşı (7,08±1,31) dir. Çalışma ısınma sonrası, yirmi beş metrelik havuzda kronometre ile yüzme hızı takip edilmiş olup yüzücünün su içerisine yerleştirilmiş dönüş platformuna son 5 metredeki geliş hızı ve ilk 5 metredeki ayrılış hızı ve dönüş ivmelenmesi (xsens accelometer ile) değerlendirilmiştir. Karada dikey sıçrama iki usulde yapılmıştır. Bunlar dikey sıçrama ve 25 cm`den düş-sıçra olarak ölçülmüştür.

Sonuç: Çalışmada, düş-sıçra havada kalma süresi (0,44±0,10), düş-sıçra sıçrama yüksekliği (0,38±0,09), patlayıcı güç (0,45±0,12), dikey sıçrama havada kalma ortalaması (0,42±0,10), dikey sıçrama yüksekliği (0,23±0,11), dönüş ivmesi (1,95±0,30), son 5 metre ortalama hız (1,48±0,07), dönüş 5 metre ortalama hız (2,13±0,73) ve 25 metre ortalama hız (1,63±0,73) olarak tespit edilmiştir. Dönüş ivmelenmesi ile patlayıcı güç, dikey sıçrama yüksekliği ile son 5 metre ortalama hız arasında anlamlı ilişki bulunmuştur. Elde edilen veriler çerçevesinde, yüzücülerin su içi dönüşlerindeki performanslarını daha iyi hale getirmek için kara antrenmanlarında dikey sıçramayı geliştirecek çalışmalara yer vermeleri tavsiye edilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Yüzme, Suda Dönüş, Dikey Sıçrama, Performans

Hareketsiz Nefes Tutma Öncesinde Oksijen Solumanın Kas İçi Oksijen Doymunluğuna Etkisinin İncelenmesi

Zühre İşici¹ * , Serdar Orkun Pelvan²

¹Marmara Üniversitesi Sağlık Bilimleri Enstitüsü

²Marmara Üniversitesi Spor Bilimleri Fakültesi

*Sorumlu yazar: Zühre İşici

Özet

Amaç: Çalışmanın amacı statik apne (nefes tutma) öncesi normal hava ve oksijen solumanın, apne sırasında kas içi O₂ saturasyonu (smO₂) ve kan laktat seviyesi değişkenliğine etkisini belirlemektir.

Yöntem: 29 ± 10,14 yaşlarında, 14,22 ± 9,08 yıl spor geçmiş olan, en az 3 dk ve üzeri nefes tutma performansına sahip 9 adet lisanslı erkek yüzücü ve sualtı sporcusu üzerinde, gönüllülük esas alınarak karada sırtüstü yatar pozisyonda iki adet statik apne protokolü uygulanmıştır. Deneklerden 15 dk oksijen veya normal hava soluduktan sonra maksimal apne performansı yapması istenmiştir. Ölçüme başlanacak gaz deneğin bilgisi olmaksızın belirlenerek, iki protokol arası 24 saatlik toparlanma süresi verilmiştir. Ölçüm sırasında kas içi oksijen saturasyonu değişkenliklerini takip edebilmek için işlevsel yakın kızılaltı spektroskopisi kullanılmış ve toplamda altı adet kan laktat örneği toplanmıştır.

Bulgular: Öncesinde normal hava solunan apne performansında toplam süre ortalama 284±54 saniye iken, O₂ destekli apnede bu süre ortalama 594±167 saniyeye yükselmiştir. Bu bulguya göre apne öncesi oksijen solumanın nefes tutma süresini %111,7 oranında arttırdığı görülmüştür (p<0,05). Kas içi oksijen saturasyonu (smO₂) ölçümlerinde biceps ve vastus lateralis kaslarında protokoller arası başlangıç değerleri birbirine yakınlık göstermiştir. Bicepste normal apne sonunda %33,61'lik bir düşme görülürken, O₂ destekli apnede bu düşüş %21,58 olarak normal apne performansına göre yüksek kaldığı tespit edilmiştir (p<0,05). Vastus lateraliste görülen düşüş ise normal apne performansında %18,43 iken, O₂ destekli apnede %9,56 oranında kalmıştır (p<0,05). Apne sırasında kas içi oksijen saturasyonunda görülen düşüş, performanstan sonra bir süre daha devam etmiştir. Bu düşüş az miktarda olup toparlanma evresine geçiş bicepste vastus lateralise göre ve oksijenli apnede normal apneye göre daha kısa sürede gerçekleşmiştir. Apne sonunda laktat seviyesinin oksijenli apnede daha düşük olduğu (normalhava: 1,7±0,49; oksijenli: 1,5±0,46) ve toparlanmanın 3., 6. ve 9. dakikalarında daha düşük seyrettiği gözlemlenmiştir.

Sonuç: Apne öncesi oksijen solumak, smo₂ seviyelerini korumakta ve kan laktat seviyesini düşük tutmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Statik Apne, Kas İçi Oksijen Saturasyonu, Yakın Kızılaltı Spektroskopisi

Acil Servise Düşme Sebebiyle Başvuran Hastaların Özellikleri

Nezih Kavak¹ *

University of Health Sciences Dışkapı Yıldırım Beyazıt Training and Research Hospital, Emergency Department, Ankara, Turkey

**Corresponding author: Nezih Kavak*

Özet

Amaç: Çalışmamızın amacı düşme sebebiyle acil servise başvuran hastaların demografik ve klinik özelliklerini inceleyerek, literatüre katkıda bulunmaktır. **Materyal ve metot:** Çalışmamızda Ocak 2017-Ocak 2019 tarihleri arasında düşme sebebiyle acil servise başvuran 0-82 yaş aralığındaki 1054 hasta retrospektif olarak incelendi. Hastaların, yaşı, cinsiyeti, başvuru şekli, mevsimsel etki, düşme sebebi, nabız hızı, ortalama arteriyel basınç (OAB), Glaskow Koma Skalası (GKS), Yaralanma Ciddiyet Skoru (YCS), travma lokalizasyonu, yatış ve mortalite sıklığı değerlendirildi.

Bulgular: Hastaların yaş ortancası 27 yıl olup, %55,7'si erkekti. Hastaların %13,1 aynı seviyeden, %38,2'si bir metreden kısa mesafeden ve %48,4'ü bir metreden yüksek seviyeden düşmüştü. Düşme seviyesinin yaş, cinsiyet, başvuru şekli, mevsimsel etki, düşme sebebi, nabız hızı, OAB, GKS, YCS, travma lokalizasyonu, yatış sıklığı ve mortalite ile ilişkili saptandı ($p<0,05$). Hastaların %24,2'si ilgili kliniklere yatırılmıştı. Yatış sıklığının yaş, mevsimsel etki, düşme sebebi, nabız hızı, OAB, GKS, YCS ve travma lokalizasyonu ile ilişkili saptandı ($p<0,05$). Yatış sıklığının cinsiyet ve başvuru şekli ile arasında ilişki saptanmadı ($p>0,05$). Hastaların %11,4'tü eksitus olmuştu. Mortalite sıklığının yaş, cinsiyet, mevsimsel etki, düşme sebebi, nabız hızı, OAB, GKS, YCS ve travma lokalizasyonu ile ilişkili saptandı ($p<0,05$). Yatış sıklığı ve başvuru şekli arasında ilişki saptanmadı ($p>0,05$).

Sonuç: Düşme mortalite ile sonuçlanabilen bir sürece yol açan önemli durumlardandır.

Anahtar Kelimeler: Düşme, Acil Servis, Glaskow Koma Skalası, Yaralanma Ciddiyet Skoru

Characteristics of Patients Applying to the Emergency Department Due to Falling

Abstract

Purpose: The aim of our study is to contribute to the literature by examining the demographic and clinical characteristics of the patients applying to the emergency department due to falling.

Materials and Methods: In the study, 1054 patients between the ages of 0-82 who applied to the emergency department due to falling between 1 January 2017 – 1 January 2019 were

retrospectively examined. The age, gender, type of application, seasonal effect, cause of falling, pulse rate, mean arterial pressure (MAP), Glasgow Coma Scale (GCS), Injury Severity Score (ISS), trauma localization, hospitalization and mortality frequency of patients were evaluated.

Results: The median age of the patients was 27 years and 55.7% were male. 13.1% of the patients fell down from the same level whereas 38.2% of them from a distance of less than one meter and 48.4% of them from a height of one meter. The correlation was found between the falling level and age, gender, type of application, the month of trauma, cause of falling, pulse rate, MAP, GCS, ISS, trauma localization, frequency of hospitalization and mortality ($p < 0.05$). 24.2% of the patients were hospitalized in related clinics. The frequency of hospitalization was determined to be related to age, seasonal effect, cause of falling, pulse rate, MAP, GCS, ISS and localization of trauma ($p < 0.05$). No correlation was found between the frequency of hospitalization and gender and the type of application ($p > 0.05$). 11.4% of the patients were found to be exitus. The frequency of mortality was found to be related to age, gender, seasonal effect, cause of falling, pulse rate, MAP, GCS, ISS and localization of trauma ($p < 0.05$). No correlation was found between the type of application and hospitalization frequency ($p > 0.05$).

Conclusion: Falling is one of the important conditions leading to a process that can result in mortality

Keywords: Fall, Emergency Department, Glasgow Coma Scale, Injury Severity Score.

Tıbbi Video Paylaşım Platformu Websurg Üzerinde Yayınlanan Total Ekstraperitoneal Laparoskopik Kasık Fıtığı Ameliyatı Videolarının Güvenilirliği ve Kalitesinin Değerlendirilmesi

Murat Ferhat Ferhatoglu¹ *

¹Istanbul Okan University, Faculty of Medicine, Department of General Surgery

**Sorumlu yazar: Murat Ferhat Ferhatoglu*

Özet

Amaç: İnternet hem hastalar hem de doktorlar tarafından tıbbi bilgi elde etmek için yaygın olarak kullanılan bir kaynaktır. WebSurg, uygun şekilde kullanılırsa tıp uzmanlarının spesifik bir konuyu öğrenme deneyimini geliştirebilecek değerli bir bilgi kaynağıdır. Bu çalışmada total ekstraperitoneal laparoskopik yaklaşım ile kasık fıtığı ameliyatı ile ilgili videoların kalitesini ve doğruluğunu değerlendirmek istiyoruz.

Yöntem: Çalışmaya “tepp”, “total extraperitoneal, hernia” anahtar kelime sorgusuna cevap olarak Websurg arama motoru tarafından getirilen ilk 30 videoyu dahil ettik. Videoların popüleritesi, video güç endeksi (VPI) olarak adlandırılan bir dizin ile değerlendirildi. Videoların eğitim kalitesi DISCERN skoru (DISCERN), Journal of American Medical Association criteria (JAMAS) kriterleri ve Global Kalite puanları (GQS) kullanılarak ölçüldü. Teknik kalite, TEP ameliyatını rutin olarak yapan bir cerrah tarafından European Hernia Society kılavuzlarına uygun olarak düzenlenen TEP Puanlama Sistemi (TepSS) ile ölçülmüştür.

Bulgular: Videoların% 100'ünde kaynak tıp doktorlarıydı. Videoların yüklendiği ülkenin analizi; % 12.5 Belçika, % 3.1 Çin, % 6.3 Kolombiya, % 6.3 İngiltere, % 59.4 Fransa,% 9.4 Almanya,% 3.1 Kore. Ülkeler arasında VPI, DISCERN, JAMAS, GQS ve TepSS'e göre istatistiksel olarak anlamlı bir fark görülmedi ($p > 0.05$). Ortalama VPI, DISCERN, JAMAS, GQS, TepSS skorları sırasıyla, 9454.53 ± 15085.57 ; 32.75 ± 6.99 , 2.31 ± 0.47 , 19.25 ± 2.36 . Videoların VPI değerleri ile DISCERN, JAMAS, GQS skorları arasında istatistiksel olarak anlamlı bir ilişki bulunmadı ($p > 0.05$). VPI değerleri ile TepSS skorları arasında pozitif korelasyon vardı ($r: 0.372$, $p: 0.036$).

Sonuç: WebSurg'ta TEP prosedürü hakkında çevrimiçi bilgi düşük kalitededir. Ancak, WebSurg'un eğitim potansiyeli göz ardı edilemez.

Anahtar Kelimeler: Fıtık, Laparoskopi, Websurg, Eğitim, Tepp

Evaluation of the Reliability, Utility and Quality of the Information in Total Extraperitoneal Procedure for Inguinal Hernia Repair Videos Shared On Medical Video Sharing Platform Websurg

Abstract

Purpose: The internet is a widely-used source for obtaining medical information both by patients and physicians. WebSurg is a valuable information resource can improve the learning experience of both public and medical professionals if appropriately used. In this study, we want to evaluate quality and accuracy of videos about total extraperitoneal procedure for inguinal hernia.

Methods: We included the first 30 videos returned by Websurg search engine in response to "tepp", "total extraperitoneal, hernia" keywords query to the study. The popularity of the videos was evaluated with an index called the video power index(VPI). Educational quality of videos was measured using the DISCERN score(DISCERN), Journal of American Medical Association(JAMAS) benchmark criteria and Global Quality scores(GQS). The technical quality was measured by TEP Scoring System(TepSS) which was utilized by a surgeons routinely performing TEP surgery by using the guideline of European Hernia Society.

Results: The source in 100% of the videos was medical doctors. An analysis of the country from where videos were uploaded; 12.5% Belgium, 3.1% China, 6.3% Colombia, 6.3% England, 59.4% France, 9.4% Germany, 3.1% Korean. According to country VPI, DISCERN, JAMAS, GQS and TepSS, there is not statistically significant difference ($p > 0.05$). Mean VPI, DISCERN, JAMAS, GQS, TepSS scores were 9454.53 ± 15085.57 ; 32.75 ± 6.99 ; 2.31 ± 0.47 ; 1 ; 9.25 ± 2.36 , respectively. There was no statistically significant relationship between VPI values of the videos and DISCERN, JAMAS, GQS scores ($p > 0.05$). There was a positive correlation between VPI values and TepSS scores ($r: 0.372$, $p: 0.036$).

Conclusions: Online information on WebSurg about TEP procedure is low quality. However, educational potential of WebSurg cannot be ignored.

Keywords: Hernia, Laparoscopy, Websurg, Education, Tepp

A Rare Complication of Congenital Scoliosis Surgery – Pneumopericardium

Ulkun Unlu Unsal¹ *

¹Koç University

**Corresponding author: Ulkun Unlu Unsal*

Abstract

AIM: Evaluation of a rare complication of congenital scoliosis surgery – pneumopericardium

METHODS: A 15- year old male patient underwent meningocele (MMC) and diastematomyelia surgery when he was 2 months old. At the age of 9 he got scoliosis surgery in which magnetic rods were inserted. After this surgery the patient had ongoing urinary incontinence and pes planus deformation. Due to breakage of the magnetic rods he was scheduled for surgery at our department.

RESULTS: The patient underwent T3-L3 posterior stabilization and correction surgery in which Ponte osteotomies were performed on the apex of the deformity. He did not have any neurological deficits postoperatively. On the postoperative day 1 hypotension, tachycardia and subcutaneous emphysema on his right chest wall was observed. On his thorax CT, we diagnosed pneumomediastinum and pneumopericardium with a 1.5 x 1.4 diameter. After consulting the pediatric cardiovascular surgery department clinical observation was advised and the pneumomediastinum and pneumopericardium resolved in 7 days.

CONCLUSION: Complications of deformity surgery are often similar as to classic spinal surgery and can be classified roughly as pulmonary, neurological, vascular and complications related to insertion of the foreign material. Pneumopericardium is defined as entrance of air into the pericardial visceral and parietal layers and is mostly seen together with pneumomediastinum. In literature, this complication is mainly related to central venous catheter insertion. If cardiac tamponade symptoms are diagnosed, pericardiocentesis might be necessary. Asymptomatic cases might be followed up with clinical observation conservatively. In our case, the pneumomediastinum and pneumopericardium are approached multidisciplinary. As the patient did not get a central venous catheter inserted prior to surgery, we believe that this complication is due to the manipulation during screw insertion in which the pneumopericardium resorbed in his follow ups. This case is the first reported complication of spinal surgery resulting in pneumomediastinum and pneumopericardium.

Keywords: Congenital Scoliosis, pneumopericardium, Spine Deformity

Adneksiyel Kitlelerin Değerlendirilmesinde Yeni Bir Tümör Belirteçi Olan Human Epididimis Faktör (He-4)' ün Prediktif Değerinin Belirlenmesi

Derya Kılıç¹ , Mehmet Hakan Yetimalar² *, Mehmet Köseoğlu³, Gülcan Sağlam⁴

¹Pamukkale Üniversitesi

²Izmir Özel Can Hastanesi

³Izmir Katip Çelebi Üniversitesi Atatürk Eğitim ve Araştırma Hastanesi

⁴Istanbul İstinye Üniversitesi

**Corresponding author: Mehmet Hakan Yetimalan*

Özet

Amaç: Adneksiyel kitlelerin benign-malign ayrımında yeni bir tümör belirteci olan HE4'ün prediktif değerinin belirlenmesi.

Yöntem: Izmir Katip Çelebi Üniversitesi Atatürk Eğitim ve Araştırma Hastanesi Kadın Hastalıkları ve Doğum Kliniği'ne Ekim 2012- Şubat 2013 tarihleri arasında başvuran, böbrek yetmezliği olmayan ve adneksiyel kitle nedeniyle operasyon kararı alınan 85 hasta çalışmaya dahil edildi. Çalışmaya dahil edilen tüm hastaların demografik verileri, anamnez bilgileri, muayene bulguları, görüntüleme tetkikleri, laboratuvar tetkikleri ve patoloji sonuçları kaydedildi. Hastalardan preoperatif CA-125 ve HE4 düzeylerini belirlemek amacı ile venöz kan örnekleme yapıldı. HE4 incelemesi için ayrılan kan 3500 devirde 10 dk santrifuj edildikten sonra serumları ayrılarak, tümör belirteci çalışılana kadar -40 C° de saklandı. Çalışma grubu histopatolojik tanılara göre benign, malign, borderline malign ve metastatik malign olmak üzere 4 gruba ayrıldı. Serum CA-125 ve HE4 düzeyleri gruplar arası menapozal durum göz önünde bulundurularak karşılaştırıldı.

Bulgular: CA-125 için uluslararası kabul gören 35 U/ml eşik değer olarak alındığında adneksiyel kitlelerde benign malign ayrımında toplam grupta %82.4 sensitivite, %67.2 spesifite, %92.9 negatif prediktif değer, %42.4 pozitif prediktif değer saptandı. Aynı sensitivite değerinde HE4 için %87.9 spesifite, %94.4 negatif prediktif değer, %66.7 pozitif prediktif saptandı. ROC analizi yapıldığında HE4 eğrisinin altında kalan alanın hem premenapozal hem postmenapozal dönemde daha büyük olduğu saptandı. Buna göre HE4'ün; %90 spesifite değerinde %82.4 sensitif, %95 spesifite değerinde %70.6 sensitif, %98 spesifite değerinde %41.1 sensitif olduğu izlendi. CA-125'in ise %90 spesifite değerinde %47.1 sensitif, %95 spesifite değerinde %35.3 sensitif, %98 spesifite değerinde %23.5 sensitif olduğu izlendi.

Sonuç: Çalışma sonuçlarımıza göre özellikle premenapozal dönemde HE4, CA-125'e göre daha yüksek sensitivite ve spesifite değerleri göstermektedir. HE4'ün özellikle primer malign over tümörlerinin tanısında kullanılması önerilebilir.

Anahtar Kelimeler: Adneksiyel Kitle, Over Kanseri, Ca-125, He4

The Usefulness of He4 in the Differential Diagnosis of Malignant and Benign Adnexal Masses in Women

Abstract

Objective: Human epididymis protein 4 (HE4) is a novel biomarker for ovarian cancers. The aim of this study is to assess the usefulness and efficacy of HE4, in comparison with CA-125 in the differential diagnosis of malignant and benign gynecological diseases in women with adnexal masses.

Methods: 85 patients diagnosed with adnexial mass and without renal failure who were scheduled for an operation at Izmir Katip Celebi University, Ataturk Research and Teaching Hospital between October 2012 and February 2013 were included in the study. Demographic data, physical examination, results of the laboratory tests, imaging, and pathology were recorded from all subjects. Blood samples were collected before surgery for the evaluation of HE4 and CA-125 levels. Plasma was collected after centrifugation at 4000 rpm for 10 minutes, and stored at -40 °C for HE4 evaluation. Patients were divided into 4 groups according to their histopathologic diagnosis: benign (n:58), malignant (n:17), borderline (n:5) and metastatic (n:5). Serum CA-125 and HE4 levels were compared considering menopausal status.

Results: Using 35 U/mL as the cut-off value, CA-125 had a sensitivity of 82.4%, spesificity of 67.2%, a negative predictive value of 92.9%, and a positive predictive value of %42.4%. For the same sensitivity level, specificity was 87.9%, negative predictive value was 94.4%, and the positive predictive value was 66.7% for HE4. Receiver operator characteristic (ROC) area under the curve was higher in both the premenopausal and postmenopausal group for the HE4 curve. Accordingly, sensitivity at set specificity of 90% was 82.4%, and 70.6% for 95% of specificity and 41.1% for 98%. Same sensitivity values for CA-125 were 47.1%, 35.3% and 23.5%, respectively.

Conclusion: In our study, HE4 showed higher sensitivity and specificity than CA-125. These findings favourite the use of HE4 as a biomarker for the diagnosis of women with an adnexial mass.

Keywords: Adnexial Mass, Ovarian Cancer, Ca-125, He4

Akut Apandisitlerde Ultrasonografinin Tanısal Değeri

Kerim Güzel¹ *

¹Kıbrıs Yakınoğu Üniversitesi
*Corresponding author: Kerim Güzel

Özet

Çalışmamızda, Ocak 2000-Ağustos 2003 tarihleri arasında Dr.Muhittin Ülker Acil yardım ve travmatoloji hastanesi acil servisine karın ağrısı şikayeti ile başvuran ve akut apandisit ön tanısıyla takip edilen 582 olgu incelendi. Olguların 401'ine dereceli bastırma tekniği kullanılarak USG yapıldı.181 hastaya teknik nedenlerden dolayı USG yapılamadı. Ancak bu 181 hasta çalışmamızda USG yapılamadan akut apandisit ön tanısıyla operasyona alınan ikinci bir grup olarak değerlendirildi. 582 hastanın tamamı opere edildi. USG için duyarlılık % 54.08, özgüllük % 58.69, pozitif öngörü değeri % 90.99 ve negatif öngörü değeri % 14.21 olarak bulundu. Klinik değerlendirme ve laboratuvar sonuçları karın USG'si ile birlikte kullanıldığında; duyarlılık % 98.96, pozitif öngörü değeri % 90.95, negatif öngörü değeri ise % 33.3 bulundu. Bu sonuçlara göre kann USG'si klasik tanı ve laboratuvar yöntemleri yanında akut apandisit tanısı koymada cerraha ek bir fayda sağlamamakta ve kann USG değerlendirmesinin 'negatif olması akut apandisit tanısını ekarte ettirmemektedir. Sonuç olarak cenah için fizik muayene ve laboratuvar bulguları esastır. USG ise akut apandisit dışında diğer akut batın nedenlerini ortaya koymada yardımcı olabilir.

Anahtar Kelimeler: Akut apandisit, ultrasonografi, tanısal değeri

Diagnostic Value of Ultrasonography in Acute Appendicitis

Abstract

In our study between Jan 2000 to Aug 2003 at SB Dr MU Emergency aid and traumatology hospital 582 patients who presented to emergency department with abdominal pain are diagnosed a appendicitis were studied. 401 cases were performed USG examination with a graded compression technic. Of 181 wasnt performed USG examination caused of technical problems. These 181 patients who didnt had an USG with prediagnosed of a appendicitis were operated for a second group . All of 582 patients were operated. The sensitivity of USG ise 54.8%, specificity of it is 58.69%. The positive predictive value is 90.99 negative predictive value is 14.21. The clinical assesment and laboratory results at used abdomina USG is sensitivity 98.9%, positive predictive value is 90.95%, negative predictive value is 33.3% . With these results abdominal USG in diagnosing a appendicitis besides clinical diagnosis and laboratory methods am't provided any effect on and a negative usg examination wil not be rullout a a

appendicitis. The physical examination and laboratory results is essential for a surgeon .The
USG examination will be aid to rail out the others cause of a abdominal emergencies.

Keywords: Acute Appendicitis, Ultrasonography, Diagnostic Value

Akut Batın Kliniğine Eşlik Eden Ürolojik Patolojiler

Murat Çikot¹ *

¹Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Bakırköy Dr. Sadi Konuk Araştırma ve Uygulama Merkezi

*Sorumlu yazar: Murat Çikot

Özet

AMAÇ: Karın ağrısı ile başvuran hastada, öncelikli olarak bu ağrının akut karın nedeni bir ağrı olup olmadığının tanınması gerekir. Daha sonra ise akut karın ağrısı, acil cerrahi gerektiren bir patoloji midir diye sorgulanır. Bu retrospektif çalışmada en yaygın akut karın nedeni akut apandisit, akut kolesistit, mekanik intestinal obstrüksiyon, perforé ülser nedeniyle opere edilen hastaların tetkiklerinde tespit edilen ürolojik patolojiler saptanıp, acil cerrahi patolojilerle ürolojik patolojilerin birlikteliğinin değerlendirilmesi yapıldı.

MATERYAL VE METOD: Hastanemiz acil cerrahi biriminde Ocak 2016-Aralık 2017 tarihleri arasında akut apandisit, akut kolesistit, mekanik intestinal obstrüksiyon, perforé ülser nedeniyle ameliyat edilen toplam 2385 hastanın, hastane veri tabanından tam idrar testi, tüm batın ultrasonografi (USG), tüm batın tomografi (BT) verileri incelendi.

BULGULAR: 1816 hasta akut apandisit, 326 hasta akut kolesistit, 126 hasta mekanik intestinal obstrüksiyon, 117 hasta perforé peptik ülser nedeniyle opere edilmişti. Akut apandisit nedeniyle opere edilen hastalardan 172'sinde mikroskopik hematüri, 19 'unda bakteriüri mevcuttu. Batın USG'de 53 hastada renal kalikslerde, 81 hastada ise batın BT'de renal kaliksler-distal üreterde taş tespit edildi. Akut kolesistit nedeniyle opere edilen hastalardan 46'sında mikroskopik hematüri, 14'ünde bakteriüri mevcuttu. Batın USG'de 9 hastada renal kalikslerde, 4 hastada ise batın BT'de renal kaliksler-distal üreterde taş tespit edildi. Mekanik intestinal obstrüksiyon nedeniyle opere edilen, batın USG'de 8 hastada renal kalikslerde 4 hastada distal üreterde kalkül mevcuttu. Perforé peptik ülser nedeniyle opere edilen hastaların batın BT'de 7 hastada renal kalikslerde kalkül mevcuttu.

SONUÇ: Acil cerrahi tedavi gereken patolojilerin ürolojik patolojilerle birlikteliği hiç de azımsanmayacak derecededir. Neredeyse her altı hastanın birinde ürolojik patoloji eşlik etmektedir. Ayırıcı tanıya giderken cerraha düşen ürolojik patolojilerin olabileceğini göz önüne alıp, kendine sınır koymamak ve en doğru klinik değerlendirme için hastayı tam olarak sorgulamasıdır. Ayrıca gereksiz operasyonlardan da kaçınmak ve ortaya çıkarılan ürolojik patolojinin multidisipliner tedavisini eksiksiz yapmak çok önemlidir.

Anahtar Kelimeler: Akut Batın, Üroloji, Genel Cerrahi

Akut Gastroenterit Atakları Sonrası Tekrarlayan Kanama ve Şiddetli Karın Ağrısı ile Prezente Olan İleal Lipom Olgusu

Tayfun Bilgiç¹ *

¹Acıbadem Kadıköy Hastanesi

*Sorumlu yazar: Tayfun Bilgiç

Özet

Amaç İntussepsiyonların yaklaşık %5'den azı erişkinlerde görülür ve barsak obstruksiyonlarının %1-5'inde etiyojiden sorumlu olduğu bildirilmiştir. Tekrarlayan akut gastroenterit atakları sonrasında kanlı ishal ve karın ağrısı ile tanı konulan distal ileumda lipoma bağlı ileal intussepsiyon olgusu sunulmaktadır. Olgu sunumu 66 yaşında kadın hasta, 1 gün önce karın ağrısı, bulantı, kusma, kanlı ishal şikayetleri ile acil servise başvurdu. Batın muayenesinde barsak sesleri hiperaktif, epigastriumda hassasiyeti olan hastanın serviste izleminde hastanın epigastriumda ani başlangıçlı, kıvrandırıcı ağrıları nedeniyle interne edildi ve gastroskopisi tekrarlandı. Gastroskopide nodüler antral gastrit gözlenen hastanın ileus açısından da yapılan Batın Tomografisinde (BT) intraabdominal bölgede serbest sıvı, distal ileum sağ alt kadranda yaklaşık 22x17 mm boyutlu intraluminal öncelikle lipom düşündüren düzgün konturlu lezyon tespit edildi. Bu lezyonun distalinde 10 cm uzunluğundaki ileal segmentte 1 cm'ye duvar kalınlaşması saptanarak kolonoskopisi tekrarlandı, kolonoskopi de distal ileumda ilerlenerek 2.5-3 cm çapında submukozal kitle lezyonu saptandı, kolonoskopi esnasında peristaltizm ile kitlenin invajinasyona neden olarak yaklaşık 10 cm'lik bir segmentte erozyon ve ülserlere sebep olduğu gözlemlendi. Lezyon spot marker ile işaretlenerek laparoskopik cerrahi rezeksiyon uygulandı. Lezyonun histopatolojisi lipom olarak geldi. Tartışma Lipomlar mezenkimal kökenli benign tümörlerdir. İnce bağırsakta en görülen 2. benign tümörlerdir ve tüm benign gastrointestinal tümörlerin % 10'unu ve tüm gastrointestinal tümörlerin % 5'ini oluşturur. Submukozadan köken alırlar ve lümeninde intussepsiyona yol açabilirler. İnce barsakta % 20-25 oranında görülür. Bu olguda ileum distalindeki lipom ileoçekal valften yaklaşık 30-35 cm uzaklıktadır ve 1 yıl önceki kolonoskopi de ileum da yeterince ilerlenmediği ve hastanın barsak peristaltizminin olmadığı dönemde asemptomatik seyretmesi nedeniyle saptanamamıştır. Bizim değerlendirmemizde hastanın şiddetli ağrısı ve gastroskopi de mide dilatasyon sıvısının ileus şüphesi uyandırması nedeniyle yapılan Batın BT'de lezyonun lokalizasyonu bilindiği için ileum da ilerlenerek lipom endoskopik olarak görülebilmis ve invajinasyonu endoskopi esnasında da görülebilmştir. Sonuç Kanaması ve karın ağrısı olan olgularda üst ve alt gastrointestinal sistemde yakınmaları açıklayacak bir odak saptanmadığında ince barsakların radyolojik veya endoskopik olarak değerlendirilmesi gereklidir.

Anahtar Kelimeler: Gastroeneterit, kanama, karın ağrısı, ileal lipom, intussepsiyon

Amiloid Guatr: Olgu Sunumu

Taşkın Erkinüresin¹ *

¹Sağlık Bilimleri Üniversitesi Bursa Yüksek İhtisas Eğitim ve Araştırma Hastanesi

*Corresponding author: Taşkın Erkinüresin

Özet

GİRİŞ: Amiloid guatr tiroide amiloid protein birikimi nedeniyle tiroidin belirgin büyümesine denmektedir. Amiloid guatr 1858 yılında Beckmann tarafından tanımlanmış ve 1904 yılında da Eiselberg tarafından ilk kez amiloid guatr terimi kullanılmıştır. Hastamızda tanısı konmuş kronik bir hastalık olmaksızın bası semptomlarına yol açan büyük bir guatr mevcuttu. Nadir görülen bu olguyu sunmayı amaçladım.

OLGU: Boyunda bası bulguları oluşturan büyük bir şişkinlik şikayetiyle hastanemizin genel cerrahi polikliniğine başvuran 63 yaşında kadın hasta. Fizik muayenesi ve bilgisayarlı tomografisi sonucunda tiroid gland boyutlarında diffüz olarak belirgin artış saptandı. Bulgular guatr veya malignite lehine yorumlandı. Hastaya tiroidektomi yapıldı. Mikroskopik incelemede rezidü normal ve kistik/dilate tiroid foliküllerinin arasında yaygın ekstraselüler eozinofilik amorf proteinöz materyel birikimi saptandı. Kongo Red ile boyanan kesitlerde proteinöz materyel polarize ışıkta elma yeşili çift kırınım göstermekteydi. Bu bulgular ışığında olguya amiloid guatr tanısı kondu.

TARTIŞMA: Amiloid guatr genellikle lokal yapılara bası nedeniyle oluşan yutma güçlüğü, ses kısıklığı ve solunum zorluğunun eşlik ettiği hızla büyüyen servikal şişkinlik ile ortaya çıkar. Tiroidin kıvamı serttir. Amiloidoz dokularda ekstraselüler alanda çözünmeyen proteinlerin oluşumundan kaynaklanan bir hastalıktır. Amiloidozun primer, sekonder ve kalıtsal olmak üzere 3 tipi vardır. Kesin tanı tiroidektomi materyelinin histopatolojik incelenmesiyle konur. Sistemik amiloidozun tedavisi yoktur. Amiloid guatrda tedavi bası semptomlarını ortadan kaldırmak için yapılan total tiroidektomidir.

SONUÇ: Organ (özellikle böbrek) yetmezliği olan olgularda gelişen bası bulguları oluşturan belirgin büyük guatrlarda tanıda amiloid guatr da akla gelmelidir. Amiloid guatr tanısı alan hastalar özellikle primer hastalık açısından araştırılmalı ve amiloidozun primer, sekonder veya kalıtsal olup olmadığı tespit edilmeli ve buna göre hastanın tedavisi planlanmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Amiloid Guatr, Primer Amiloidoz, Tiroid, Total Tiroidektomi

Amyloid Goiter: Case Report

Abstract

INTRODUCTION: Amyloid goiter is defined as significant growth of thyroid due to amyloid protein accumulation in thyroid. Amyloid goiter was defined by Beckmann in 1858 and Eiselberg first used the term amyloid goiter in 1904. In our patient, there was a large goiter causing pressure symptoms without a chronic disease diagnosed. I aimed to present this rare case.

CASE: A 63-year-old female patient presented to the general surgery outpatient clinic of our hospital with the complaint of a large swelling causing compression symptoms in the neck. Physical examination and computed tomography showed a diffuse increase in thyroid gland size. The findings were interpreted in favor of goiter or malignancy. The patient underwent thyroidectomy. Microscopic examination revealed diffuse extracellular eosinophilic amorphous proteinous material accumulation between residual normal and cystic / dilated thyroid follicles. In the sections stained with Congo Red, proteinous material showed apple green birefringence in polarized light. In the light of these findings, the patient was diagnosed as amyloid goiter.

DISCUSSION: Amyloid goiter usually presents with rapidly growing cervical swelling accompanied by dysphagia, hoarseness and dispnea due to compression of local structures. Thyroid has a hard consistency. Amyloidosis is a disease caused by the formation of insoluble proteins in the extracellular area of tissues. There are 3 types of amyloidosis: primary, secondary and hereditary. The definitive diagnosis is made by histopathological examination of the thyroidectomy material. There is no treatment for systemic amyloidosis. Treatment of amyloid goiter is total thyroidectomy to eliminate compression symptoms.

CONCLUSION: Amyloid goiter should be kept in mind in the diagnosis of significant large goitre which forms compression findings in patients with organ (especially kidney) failure. Patients diagnosed with amyloid goiter should be investigated especially for primary disease and whether amyloidosis is primary, secondary or hereditary should be determined and treatment should be planned accordingly.

Keywords: Amyloid Goiter, Primary Amyloidosis, Thyroid, Total Thyroidectomy

Antibacterial Effects of Sodium Bicarbonate

Sevgi Kesici¹ * , Mehmet Demirci²

¹ *University of Health Sciences, Hamidiye Etfal Training and Research Hospital, Department of Anesthesiology and Reanimation, Istanbul, Turkey*

² *University of Beykent, Faculty of Medicine, Department of Microbiology, Istanbul, Turkey*

**Corresponding author: Sevgi Kesici*

Özet

Introduction: Acute acidemia is a common clinical condition in critical diseases. Acidemia is associated with poor prognosis in case of persistence. In the case of metabolic acidosis, it is beneficial to increase the pH by administering sodium bicarbonate(NaHCO₃) since cell functions are impaired. The aim of this study was to investigate the antibacterial efficacy of NaHCO₃ used in metabolic acidosis, especially in critically ill patients in intensive care units, and to reveal its contribution to antimicrobial therapy for possible concomitant sepsis.

Method: Saureus ATCC 29213, P. aeruginosa ATCC 27853 and E. coli ATCC 25922 strains were seeded into liquid Müller Hinton medium(Oxoid, UK)and the in-vitro effect of Group C (Control 1 mL sterile saline) and Group B (Sodium Bicarbonate) on these bacteria following 24 hours of incubation at 37 degreesC was investigated.

Results: From the start to the 24. hour, there was a significant decrease in bacterial colony numbers of S.aureus ATCC 29213,P. aeruginosa ATCC 27853 and E. coli ATCC 25922 strains

Hemithorax developing after percutaneous biopsy from thoraco-lumbar junction: A case report

MD. Salim Şentürk

Koç Üniversitesi

senturksalim@gmail.com

Corresponding author: Salim Şentürk

Abstract

AIM: Evaluation of a rare complication of thoraco-lumbar junction segmental artery injury following percutaneous biopsy using the transpedicular approach.

Case description: A 63-year-old woman presented with severe low back pain for 1 month. Her neurological examination was unremarkable. She had a medical history of hypertension, diabetes mellitus and chronic kidney disease. On magnetic resonance imaging of the thoraco-lumbar spine (no contrast); Pathological compression fracture in L1 vertebral region, anterior angulation on spinal axis. Medullary pathological signal changes causing slight expansion of bone in the posterior and posterior elements of the Th12 and L1 vertebrae were noted. Primarily, pathological fracture was considered and performed a percutaneous biopsy with a left-sided unilateral transpedicular approach between T12-L1 vertebrae. Systolic blood pressure decreased from 130 mmHg to 95 mmHg two hours after biopsy. High resolution computed tomographic showed a large hemithorax. Hb value decreased from 10.5 g/dl to 6.8 g/dl at post-operative. A total of 500 mL of hematoma was aspirated and visualized segmental artery injury with video-assisted thoracoscopy by thoracic surgeon.

DISCUSSION: Percutaneous biopsy is widely used in pathological fractures of the vertebrae. Although it is seen as a minimally invasive method, it can cause serious complications. Anatomically, the segmental arteries are seen in the lower third of the pedicle through the aorta and are seen in the literature. In our patient, although the procedure was performed in the upper half of the pedicle, segmental artery injury occurred in the patient due to segmental artery variation and this hematoma was filled in the pleural space and caused by hemithorax.

CONCLUSION: We believe that segmental artery injury should be kept in mind after percutaneous procedures on the thoraco-lumbar junction and the lumbar region We suggest that close postoperative hemodynamic and hemogram follow-up in the early postoperative period in patients who underwent biopsy.

Keywords: Percutan biopsy, Thoraco-lumbar junction, hemithorax

Kırık iyileşmesinde rijit intramedüller çivi ile elastik intramedüller çivinin etkisinin karşılaştırılması.

MD. Sinan Yılar

*Atatürk Üniversitesi Tıp Fakültesi
sinan_yilar@hotmail.com
Corresponding author: Sinan Yılar*

Özet

Amaç: bu çalışmada, yeni kırıkların tedavisi amacı ile uygulanan rijit intramedüller çivileme ve stabil intramedüller çivileme motellerinin kırık iyileşmesine ve kallus oluşumuna etkileri araştırıldı.

Method: otuz adet tavşanın sağ tibialarına subperiostal osteotomi uygulandı. Rijid intramedüller tesbit(küşner çivisi gibi) uygulanan grupta (N:15) medüller kanalı dolduran 2,5-3 mm kalınlığında tek bir Kirshner teliyle, stabil elastik intramedüller tesbit(Ender çivisi gibi) uygulanan grupta ise (N:15) medüller kanalı dolduran iki adet Kirshner teliyle tesbit yapıldı. Post operatif 15., 21., 30., 45. Ve 60. Günlerde direkt röntgen grafisi ile kırık iyileşmesi ve kallus oluşumu takip edildi. Postoperatif 2. Ayda deneye son verildi. Osteotomi hattından alınan örnekler histolojik olarak incelendi.

Sonuçlar: radyolojik incelemede; stabil elastik intramedüller tesbit(SEİT) grupta yeni kemik oluşumu ve kaynama, rijit intramedüller tesbit(RİT) yapılan gruba göre daha fazlaydı. Her iki grupta intramedüller kanalın remodelizasyonu vardı, korteksin tam remodelizasyonu ise görülmedi. Histolojik incelemede; SEİT yapılan grupta osteokondral ve kemiksel kaynama mevcut olup, spongioza yer yer reorganize olmuştu. Korteks şekillenmeye başlamış ancak çoğu yeniden organize olmamıştı. RİT yapılan grupta ise osteokondral kaynama mevcut olup, kemiksel kaynama yoktu. Spongioza aktif yeni kemik oluşum devresinde olup reorganize değildi, kortekste şekillenme yoktu.

Çıkarımlar: Deney verilerinin genel incelemesinde, SEİT yapılan grupta, RİT yapılan gruba göre kaynama daha hızlıydı ve kallus oluşumu daha fazlaydı. Radyolojik ve histolojik sonuçlar istatistiksel olarak değerlendirildiğinde SEİT yapılan grubun sonuçları anlamlı olarak daha iyiydi.

Comparison of the effects of rigid intramedullary nailing and elastic intramedullary nailing in fracture healing

Abstract

Background: In this study, with the aim of treating of fresh fractures, the effect of rigid and stable elastic intramedullary nailing models to the fracture healing and callus formation were researched.

Methods: Subperiosteal transverse osteotomy was applied to right tibiae of 30 rabbits. In the group applied rigid intramedullary fixation (RIF) (like the Küntscher nail) (N:15), a fixation was made with a single Kirshner wire, 2.5-3 mm thickness and filling medullar canal. And another group applied stable elastic intramedullary fixation (SEIF) (like the Ender nail) (N:15), a fixation was made with two kirhner wires 1.0-1.5 mm thickness and filling medullary canal. In postoperative 15th, 21th, 30th, 45th, 60 th days, fracture healing and callus formation were controlled with direct X-Ray graphy. In postoperative second month, the experiment was ended. The examoles taken from osteotomy area were examined histologically.

Results: In radiologic research, new bone formation and union in the group applied SEIF was high in terms of group applied RIF. In both group, there was remodeling of intramedullary canal, and full remodeling of cortex wasn't observed. In histologic research, there was osteocondral and bony union in the group applied SEIF, and spongioza became reorganized here and there cortex began to form but most of it wasn't reorganized. In the group applied RIF, there was osteocondral union but there wasn't bony union. Spongioza was inactive new bony formation but it wasn't reorganized, there was no formation cortex. In general research of experimental data, union was faster in the group applied SEIF and the formation of callus was more compared to RIF.

Conclusions: When radiologic and histologic results were evaluated statistically, these results were found significant in favour of the group applied SEIF.

Keywords: Stable elastic fixation, Rigid fixation, fracture healing, intramedullar nailing.

TEKRARLAYAN ANTERİÖR OMUZ ÇIKIKLARINDA MODİFİYE LATARJET-BRİSTOW PROSEDÜRÜ

MD. Mehmet Köse

*Atatürk Üniversitesi Tıp Fakültesi
drkosem@hotmail.com
Corresponding author: Mehmet Köse*

2008-2015 yılları arasında Atatürk Üniversitesi Tıp Fakültesi Ortopedi ve Travmatoloji Anabilim Dalında, tekrarlayan anterior omuz çıkığı tanısı konulan 19 olgunun 20 omzuna modifiye latarjet Bristow prosedürü uygulanmış ve sonuçları değerlendirilmiştir. Olgular ortalama 26.2 ay (6-105 ay) takip edilmişlerdir.

Olgularımızın 1'i kadın (%5.3) kadın, 18'i (%94.7) erkek olup en küçük yaş 17, en büyük yaş 53, ortalama yaş 23.7 idi. Olguların % 73.7 si 21-30 yaş yaşlar arasında , % 89.52'i ikinci ve üçüncü dekatta idi.

Yöntemin başarılı olması açısından kemik greftin glenoid kenardan 1 cm' den daha az mediale ve glenoid ekvatorunun inferioruna yerleştirilmesi, greftin bikortikal fiksasyonla tespiti ve kemik greftin glenoid boynuna kaynaması önemlidir.

Sonuçlar constant- murley skorlamasına göre değerlendirilmiştir..Buna göre olguların 12' sinde (%60) çok iyi, 6' sında (%30) iyi, 1' inde (%5) yetersiz ve 1' inde (%5) kötü sonuç elde edilmiştir. 20 omuzun 12' sinde (%60) dış rotasyon kaybı tespit edilmiş olup ortalama kayıp 20.8 derecedir. Redislokasyon oranı % 5' dir. Sonuçlar göz önüne alındığında bu ameliyat yönteminin tekrarlayan anterior omuz çıkıklarının tedavisinde günümüzde halen en geçerli yöntemlerinden birisi olduğu kanısına varılmıştır.

Anahtar Kelimeler: omuz eklemi, Latarjet-Bristow, tekrarlayan omuz çıkığı

MODIFIED LATARJET-BRISTOW PROCEDURE FOR ANTERIOR SHOULDER DISLOCATION

Nineteen patients (twenty shoulders) with recurrent anterior dislocation of the shoulder were treated with modified Bristow procedure in the Department of Orthopaedics and Traumatology the Medical School of Atatürk University between 2008-2015. The average follow-up time was 26.2 months (range 6-105 months).

There were one woman (% 5.3) and eighteen men (% 94.7) whose average ages were 23.7 (range 17-53 years).73.7 percent of the patients were between 21 and 30 years and 89.5 percent were in the second or third decades.

The optimum results of the modified Bristow procedure are obtained if the positions of the bone block are less than one centimeter medial to the glenoid rim and below the equator of the scapular neck and the bone block heals to the neck of the glenoid.

The results were evaluated according to Constant Murray shoulder score and observed excellent in twelve (%60), good in six (%30), fair in one (%5) and poor in one (%5). The average limitation of outward rotation was 20.8 degrees in twelve out of twenty patients and the redislocation rate was five percent. It was concluded that this kind of operation is still one of the most effective methods to treat the recurrent anterior dislocation of the shoulder.

Keywords: shoulder, Latarjet-Bristow, recurrent shoulder dislocation

ÜST EKSTREMİTENİN SIK ATLANAN KIRIKLARI: 4 OLGU SUNUMU VE LİTERATÜR DERLEMESİ

Murat Topal

*Kastamonu University Medical Faculty
topal.md@gmail.com
Corresponding author: Murat Topal*

Travmalı hastalarının ilk değerlendirilmesi acil servislerde acil tıp uzmanları veya pratisyen hekimler tarafından yapılmaktadır. Mevcut olan kırıkların atlanması hastalar için olası komplikasyonlara neden olabildiği gibi tıbbi personel için de mediko-legal problemlere yol açabilmektedir. Bu çalışmada acil servislerde kolaylıkla atlanabilen 4 üst ekstremitte kırık tipini ilgili literatür ışığında sunarak travma hastalarının tedavisini üstlenen hekimlere günlük pratiklerinde katkı sağlamayı amaçladık.

Medial epikondil kırığı

9 yaş erkek hastada yüksekten düşme sonrasında dirsekte ağrı şikâyeti mevcuttur. İlk tanı olarak dirsek çıkığı tanısı konulmuş olan hasta redüksiyon sonrasında uzun kola tele alınarak taburcu edilmiştir. Ortopedi polikliniğine 1 hafta sonar başvurmuş, medial epikondil kırığı saptanarak opere edilmiştir. Dirsek çıkıklı olguların %50-60 ına medial epikondil kırığı eşlik eder.

Suprakondiler Humerus Kırığı

8 yaş kız çocuğu açık el üzerine düşme sonrasında acil servise dirsek ağrısı şikâyeti ile başvurmuş, çekilen direkt grafileri sonrasında yumuşak doku travması tanısı ile taburcu edilmiştir. 3. Gün kontrolünde suprakondiler humerus kırığı tanısı konulmuş ve opere edilmiştir.

Radius Başı kırığı

25 yaş erkek hasta açık el üzerine düşme sonrasında acil servise başvurmuştur. Direkt grafileri çekilmiş yumuşak doku yaralanması tanısı ile uzun kol atel uygulaması ile taburcu edilmiştir. 3 gün kontrolünde radius başı kırığı saptanmış konservatif tedavi planlanmıştır.

Skafoid kırığı

35 yaş erkek hasta açık el üzerine düşme sonrasında ilçe devlet hastanesine başvurmuş direk grafileri çekilerek yumuşak doku hasarı tanısı ile taburcu edilmiştir. 6. Kontrolünde skafoid kırığı tanısı konulmuş hasta opere edilmiştir.

Anahtar Kelimeler: atlanan kırık, üst ekstremitte, acil

Frequently missed fractures of the upper extremity: A report of 4 cases and review of literature

Most of the trauma patients are initially evaluated in emergency departments by either emergency medicine specialists or most commonly by practitioners in Turkey. Missed fractures can cause significant negative consequences for the patients and the medical staff as well. In this study we aimed to emphasize 4 of the fracture types of the upper extremity which can be easily missed and also had been missed at initial evaluation at the emergency department with presentation of the cases and review of the relevant literature.

Medial epicondyle fracture

9-year-old boy falling from height admitted to the emergency department with the complaint of severe elbow pain. Diagnosed as elbow dislocation. Elbow reduction and long arm splinting had been performed. 1st week follow up at our clinic revealed medial epicondylar fracture and the patient had been treated surgically.

Supracondylar Humerus fracture

8-year-old girl admitted to the emergency department after FOOSH with complaint of elbow pain. Direct X ray views had been obtained and had been diagnosed as soft tissue injury. 3rd day follow up revealed supracondylar fracture of the humerus and treated surgically with CRPP.

Radial Head Fracture

25-year-old male had been admitted to the emergency department after and FOOSH injury. Direct X ray views had been obtained and diagnosed as soft tissue injury and long arm splint had been advised. 3rd day follow up at orthopedics clinic revealed radial head fracture and the patients had been diagnosed with radial head fracture and conservative management had been performed.

Scaphoid fracture

A 35 year old patient had been admitted to the emergency department after a FOOSH injury with the complaint of wrist pain. Direct X ray views had been obtained and patient had been diagnosed with soft tissue injury. 6th day follow up visit at our department revealed scaphoid fracture and the patient had been managed surgically

Keywords: missed fracture, upper extremity, emergency

TAVŞAN TİBİASI KIRIK MODELİNDE OYMALI- OYMASIZ İNTRAMEDÜLLER ÇİVİLERİN KAYNAMA SONUÇLARININ KARŞILAŞTIRILMASI

Kutsi Tuncer

*Atatürk University
drkutsi@hotmail.com*

Corresponding author: Kutsi Tuncer

Uzun kemik kırıklarında altın standart tedavi yöntemi olan intramedüller çivilemenin oymalı veya oymasız yöntemlerin kırık kaynaması üzerine olan etkilerini araştırmak istedik.

Ave B gruplarından oluşan 20'şer tavşan anestezi uygulandı. Cilt temizliğini takiben cilt kesisi yapıldı. Sağ tibia shaftlarına keskin uçlu osteotom ile kırık oluşturuldu. A grubuna oymalı, B grubuna ise oymasız intramedüller K- teli tesbiti yapıldı. Kırık kaynaması radyolojik, makroskopik ve histolojik olarak takip edildi.

İki haftalık aralıklarla çekilen direk grafilerle kaynama radyolojik olarak takip edildi. 30 gün sonunda ve 60 gün sonunda olmak üzere her iki gruptan 10 ar tavşan sakrifiye edilip sağ tibialar makroskopik olarak değerlendirildi. Histolojik örnekler alındı.

Radyolojik değerlendirmede 4. Ve 6. Haftalarda oymasız grubun sonuçlarının daha iyi olduğu; 8. Haftadaki çekilen grafilerde ise her iki grup arasında bir fark olmadığı görüldü.

Oymalı yöntemlerle uygulanan intramedüller çivilerin intramedüller kan akımını bozmasına bağlı olarak kaynamayı geciktirdiği fikri hasıl oldu.

Anahtar Kelimeler: oymalı çivi, oymasız çivi, intramedüller çivi

Andız Pekmezinin (Juniperus Drupacea) Pelet Kalitesi Üzerine Etkileri

Gürkan Yıldırım¹ , İsmail Bayram² *

¹Republic of Turkey, Ministry of Agriculture and Forestry, Batman-Turkey

²Afyon Kocatepe Üniversitesi

*Sorumlu yazar: ismail bayram

Özet

Bu araştırma, süt ineği konsantre pelet yem üretiminde andız pekmezi kullanımının bazı üretim parametreleri ve pelet kalite özellikleri üzerine etkisinin belirlenmesi amacıyla gerçekleştirilmiştir. Denemede ticari bir yem fabrikasında kontrol ve deneme grupları için 12 ton yem (6 parti halinde) üretilmiştir. Her bir parti 2 ton yem içermektedir. Çalışmada bir kontrol ve bir deneme grubu olmak üzere iki grup düzenlenmiştir. Deneme grubuna %1 andız pekmezi mikserde yemin üzerine top dres olarak ilave edilmiştir. Araştırmada kontrol grubu yemine andız pekmezi ilavesi yapılmamıştır. Fabrikada pelet yem üretiminde delik çapı 5 mm, et kalınlığı 65 mm olan disk kullanılmıştır. Fabrikada kontrol ve deneme grubu pelet yemleri üretimi süresince buhar sıcaklığı, elektrik akımı ve pelet üretim süresi kayıt edilmiştir. Mikserden, kondisyoner sonrasında, presden sonra ve soğutucu çıkışından üçer numune alınmış ve tüm numunelerde kuru madde analizleri dörder kez yapılmıştır. Pelet dayanıklılık indeksi (PDI) Pfast aleti ile ölçülmüştür. Araştırmada pelet dayanıklılık indeksi kontrol ve deneme grubunda sırasıyla, 97.44 ve 95.55 olarak bulunmuştur. Gruplar arasındaki farklılık istatistik olarak önemli değildir ($P>0.05$). Pelet yapım aşamaları sırasında, mikserden (M), kondisyoner sonrasında (KS), pelet pres sonrasında (PP) ve soğutucu (S) çıkışında alınan numunelerde yapılan KM analizlerinde kontrol grubunda ve deneme grubunda sırasıyla M: %88.30 ve %88.76, KS: %88.57 ve %88.11, PP: %89.55 ve %90.11, S: % 89.70 ve %89.75 değerleri elde edilmiştir. Kondisyoner sonrası ve soğutucu çıkışında bulunan farklı sonuçlar istatistik olarak anlamlıdır ($P<0.05$). Sonuç olarak, andız pekmezinin süt ineği pelet yemlerine %1 düzeyinde ilave edildiğinde pelet kalitesini düşürmediği gibi, KM düzeyi daha yüksek pelet yem yapımını sağladığı tesbit edilmiştir.

Anahtar Kelimeler: Andız Pekmezi, Pelet Kalitesi

Atlarda Donlarla Gelen Hastalıklar

Özlem Hacan¹ , Serdar Koçak¹ *

¹Afyon Kocatepe Üniversitesi Veteriner Fakültesi Zootekni Anabilim Dalı

**Corresponding author: Serdar KOÇAK*

Özet

Don, atların en önemli güzellik unsurlarından biri olarak görülmektedir. Evciltme sonrasında oldukça geniş bir yelpazeye ulaşan don çeşitliliği beraberinde bazı problemleri de getirmiştir. Son yıllarda yapılan çalışmalarda bazı donların letal etkiye sahip olduğu, bazı donlara sahip olan atların ise belirli hastalıklara yatkın olduğu bildirilmektedir. Beyaz donun Öldürücü Beyaz Tay Sendromuna (Lethal White Foal Syndrome), kırçıl donun Öldürücü Kırçıl Sendromuna (Lethal Roan Syndrome), sınırlandırılmış alaca donun Alaca Öldürücü Beyaz Tay Sendromuna (Overo Lethal White Foal Syndrome) neden olduğu; kır donlu atlarda melanomların daha yüksek oranda görüldüğü, leopar desenli dona sahip atların ise Kongenital Durağan Gece Körlüğüne (Congenital Stationary Night Blindness) daha yatkın olduğu belirtilmektedir. Bu bildiride söz konusu etkilere sahip olan beyaz (white), kır (grey), kırçıl (roan), sınırlandırılmış alaca (frame overo) ve leopar desenli (leopard complex) donlarının fenotipik ve genetik özellikleri konu edilmiştir.

Anahtar Kelimeler: At, Don, Kongenital Hastalık, Letal

Farklı Hayvan Türlerine Ait Nekropsilerden Elde Edilen Organ Numunelerinin Sitolojik ve Histopatolojik Olarak Karşılaştırılması

Aylin Alasonyalılar Demirer¹ *

¹Bursa Uludağ Üniversitesi Veteriner Fakültesi Patoloji Anabilim Dalı, Bursa, Türkiye

**Sorumlu yazar: Aylin Alasonyalılar Demirer*

Özet

Günümüzde sitoloji, histopatolojiye destek olmak için kullanılabilir, hızlı ve daha kapsamlı raporlar sağlamada önerilen bir yöntemdir. Hayvanların postmortem incelemesi olarak bilinen nekropside, makroskopik lezyonlar kaydedilir ve alınan numuneler rutin doku takibi sonrasında histopatolojik lam haline getirilerek, ışık mikroskobu altında lezyonlar raporlanır. Histopatoloji altın standart olarak kabul edilmekle birlikte, invaziv bir yöntem olması ve kimyasal doku takibinin uzunluğu dezavantaj oluşturmaktadır. Sitolojik muayene beşeri hekimliğinde otopsi muayenesi sırasında kullanılmakta ve bu konuda çalışmalar hızla artmaktadır. Nekropsi muayenesinde ise, sitoloji rutin bir uygulama olarak kullanılmamaktadır. Bu çalışmada sitolojinin nekropsi muayenesi sırasındaki yararı ve desteğinin gösterilmesi amacı ile Bursa Uludağ Üniversitesi Veteriner Fakültesi Patoloji Anabilim Dalı'na nekropsi muayenesi amacıyla gelen 15 adet hayvandan doku numunelerinden sitolojik örneklemeler yapılmıştır. Sonuç olarak, sitolojinin Veteriner Hekimliği'nde nekropsi bulguları ve histopatoloji desteğinde tanıya götürmede oldukça yardımcı olduğu görülmüştür. Ancak sitolojik örneklemeye yaparken makroskopik lezyonları yorumlayabilen deneyimli bir Veteriner Hekim tarafından otolitik olmayan hayvanlardan örneklemeye yapılmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Sitoloji, histopatoloji, nekropsi, makroskopik lezyon.

Cytological And Histopathological Comparison of Organ Samples From Necropsies of Different Animal Species

Abstract

Cytology is a recommended method to provide faster and more comprehensive reports that can be used to support histopathology in nowadays. In the necropsy, which is known as postmortem examination of animals, macroscopic lesions are recorded and after routine tissue process, the samples are turned into histopathological slides and lesions are reported under light microscopy. Although histopathology is accepted as the gold standard, it is an invasive method and the length of chemical tissue process is disadvantageous of the method. Cytological examination is used in human medicine during autopsy examination and studies on this subject are increasing rapidly. In the necropsy examination, cytology is not used as a

routine practice. In this study, in order to show the benefit and support of cytology during necropsy examination, cytological samples were obtained from 15 animals that came to Bursa Uludağ University Veterinary Faculty Pathology Department for necropsy examination. In conclusion, cytology was found to be very helpful in the diagnosis of necropsy findings and histopathology in Veterinary Medicine. However, non-autolytic animals should be sampled by an experienced Veterinarian who can interpret macroscopic lesions when performing cytological sampling.

Keywords: Cytology, histopathology, necropsy, macroscopic lesion.

Kars İlindeki Sığırlarda 2016 Yılında Kistik Ekinokokkozis'in Yaygınlığı ve Mevsimsel Dağılımı

Neriman Mor¹ * , Şemistan Kızıltepe²

¹*Kafkas Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Tıbbi Parazitoloji Anabilim Dalı, Kars, TÜRKİYE*

²*Kafkas Üniversitesi, Veteriner Fakültesi, İç Hastalıkları Anabilim Dalı, Kars, TÜRKİYE*

**Sorumlu yazar: Neriman MOR*

Özet

Amaç: İnsan ve hayvan sağlığını ciddi oranda tehdit eden paraziter hastalıklardan biri de ekinokokkozis'dir. Yapılan bu çalışmada Türkiye'nin önemli hayvancılık bölgelerinden biri olan Kars ili merkez, ilçe ve çevre köylerden mezbahanelere kesim için getirilen sığırlarda kistik ekinokokkozisin bir yıl boyunca takibi yapılarak enfeksiyonun yaygınlığı ve mevsimsel dağılımının araştırılması amaçlanmıştır.

Yöntemler: Bu çalışma Ocak-Aralık 2016 tarihleri arasında Kars merkezde bulunan 2 ayrı mezbahada kesimi yapılan toplam 1245 sığır üzerinde yürütülmüştür. Her hafta düzenli aralıklarla mezbahalara gidilerek sahiplerinin beyanlarına göre 2 yaş ve üzerindeki sığırların karaciğerleri kistik ekinokokkozis yönünden incelenmiştir.

Bulgular: Araştırma periyodunda muayene edilen 1245 sığırın 64 (%5.1)'ünde kistik ekinokokkozise rastlanmıştır. Muayene edilen 695 dişi sığırın 51 (%7.3) tanesinde, 550 erkek sığırın 13 (%2.4) tanesinde enfeksiyon teşhis edilmiştir. Dişi hayvanlarda bu enfeksiyonun görülme oranının erkek hayvanlara göre daha yüksek olduğu belirlenmiştir ($p<0.001$). Yaşa göre dağılımları 2 ve 7 yaş arasında belirlenmiş olup, olguların yaşla birlikte arttığı ve en sık %23.7 oranıyla 6-7 yaş arasında olduğu tespit edilmiştir ($p<0.001$). Enfeksiyon en çok ilkbahar aylarında (%43.8) daha sık gözlenirken, sonbahar aylarında daha az sıklıkla (%12.5) rastlandığı tespit edilmiştir ($p<0.001$).

Sonuç: Dünya'daki önemli zoonozlardan biri olan kistik ekinokokkozisin prevalansının, Kars ilinde insan ve hayvan sağlığı açısından önemli bir risk oluşturduğu ve ülke ekonomisi açısından günümüzde hala önemini koruyan bir hastalıktır.

Anahtar Kelimeler: Kistik Ekinokokkozis, Sığır, Prevalans

Seasonal Distribution and Prevalence of Cystic Echinococcosis in Slaughtered Cattle in Kars in 2016

Objective: One of the parasitic diseases that seriously threaten human and animal health is echinococcosis. In this study, it is aimed to investigate the prevalence and seasonal distribution of the cystic echinococcosis infection in cattle from Kars, its districts and villages, which are the important regions of Turkey in terms of farming, to the slaughterhouse during a year.

Methods: This study was carried out in 1245 cattle that were slaughtered in 2 abattoirs between January and December 2016 in the Kars city in the east of Turkey. The livers of cattle aged 2 years and older were examined for cystic echinococcosis according to their owners' testimonials at regular intervals every week.

Results: Cystic echinococcosis was detected in 64 (5.1%) of 1245 cattle that were examined during the study period. In the examination, the infection was determined in 51 (7.3%) of 695 female cattle and in 13 (2.4%) of 550 male cattle. The incidence of this infection is higher in the female cattle than male cattle ($p < 0.001$). Ages of cattle were between 2 and 7 years, the infection increased with age and it reached peak level in 6-7 years of age with a rate of 23.7% ($p < 0.001$). It was determined that infection was observed most common in spring (43.8%) and fewest in autumn (12.5%) ($p < 0.001$).

Conclusion: As a result, obtained prevalence values indicate that cystic echinococcosis is one of the major zoonoses in the world causes potential risks for public health and still remains important disease in terms of the country's economy in the Kars province.

Keywords: Cystic echinococcosis, cattle, prevalence

Nonsteroidal Antiinflatuvar (Nsaii) ve Özel Siklooksijenaz-2 (Cox-2) Engelleyicileri

Ayşe Kanıcı¹ *

¹*Kafkas Üniversitesi*

**Corresponding author: Ayşe*

Özet

Ağrı kesiciler antibiyotiklerden sonra en sık reçete edilen ilaçlardır. Ağrı kesici ilaçlar arasında en sık kullanılan grup nonsteroid anti-inflatuvar ilaçlar (NSAİİ)'dir. Ağrı kesici etkileri yanında, ateş düşürücü ve yangı önleyici etkiler de göstermektedir; eklem yangısı, baş ağrısı gibi durumlarda sıklıkla tercih edilirler. Mide mukozası üzerinde koruyucu etkiye sahip prostaglandin (PG)'lerin sentezini önleyerek etkilerini gösterirler. Uzun süreli tedavilerinde mide mukozasında erozyon, ülser ve kanama riskini arttırlar. Bu yan etkilerinin siklooksijenaz-1 (COX-1)'in engellenmesi aracılığı ile olması, özel siklooksijenaz-2 (COX-2) engelleyicilerinin araştırılması ihtiyacını doğurmuştur. Seçici COX-2 inhibitörlerinin 1990 yılında bulunmasıyla, çok önemli bir avantajı olacağı düşünülerek, hemen COX-2'ye özgün inhibitör ilaç geliştirilmesi çabalarına girişildi ve 1999 yılında bu türden ilaçlar piyasaya verildi. Onlar daha AZ mide-bağırsak yan etkilerine yol açarlar. Fakat bu ilaçların her hastada ilk planda kullanımını engelleyen en önemli faktör maliyetlerinin klasik NSAİİ'lerle karşılaştırılmayacak kadar yüksek olmasıdır; bu açıdan hasta seçiminde titiz olmak, sadece uygun endikasyonlarda kullanmak son derece önemlidir. Ayrıca, prostaglandin I2 sentezini azaltığı için trombojenik bir duruma zemin hazırlarlar. Bu nedenle, COX-2 inhibitörü olan ajanların kardiyovasküler olaylarda artışa neden olabileceği endişesi yaygındır.

Anahtar Kelimeler: Nonsteroidal Antiinflatuvarlar, Özel Siklooksijenaz-2 İnhibitörleri,

NON-STEROIDAL ANTI-INFLAMMATORY AND SPESIFIC CYCLOOXYGENASE 2 INHIBITORS

Analgesics are the most frequently prescribed drugs after antibiotics. The most commonly used group of analgesics are non-steroidal anti-inflammatory drugs (NSAIDs). In addition to analgesic effects, they also show antipyretic and anti-inflammatory effects; they are often preferred in cases of joint inflammation and headache.

They show their effects by preventing the synthesis of prostaglandin (PG) which have protective effect on gastric mucosa. They increase the risk of erosion, ulcer and bleeding in their prolonged therapies. The fact that these side effects were caused by the inhibition of cyclooxygenase-1 (COX-1) led to the need to investigate the specific cyclooxygenase-2 (COX-2) inhibitors.

With the discovery of selective COX-2 inhibitors in 1990, efforts have been started on developing a specific inhibitor drug for COX-2 considering the fact that this would have a major advantage, and the drugs of this type have been introduced into the market in 1999. They lead to LESS gastrointestinal adverse effects.

However, the most important factor preventing the use of these drugs, in the first place, in each patient is that their costs are incomparably higher than the conventional NSAIDs; in this respect, it is extremely important to pay attention to the patient selection, and to use it only in the appropriate indications. In addition, as they reduce prostaglandin I₂ synthesis, they pave the way for a thrombogenic state. Therefore, there is widespread concern that agents with COX-2 inhibitors may cause an increase in cardiovascular events.

Tavşanlarda Ekokardiyografik Bulgular

Melahat Toker¹ *

¹Ankara Eğitim ve Araştırma hastanesi

*Sorumlu yazar: Melahat Toker

Özet

Amaç: Tavşanlara ait ekokardiyografik parametrelere literatürlerde rastlanmadığından diğer hayvanların (kedi-köpek) ekokardiyografik bulgularıyla karşılaştırmak ve çıkan sonuçların bundan sonraki çalışmalara referans olması amaçlandı.

Yöntem: Çalışmaya 20 adet sağlıklı tavşan alındı. 2.5-3.5kg ağırlığında 30-45cm boylarında beyaz renkte hayvanlardı. Tavşanların kalbi küçük olduğundan 5-7.5 mHz'lık prob kullanıldı ve dept (derinlik ayarı)10cm kadar inildi. Renkli Doppler yöntemiyle parasternal uzun eksen, parasternal kısa eksen, apikal (4-5) boşluklardan ve modifiye 4 boşluk kesitinden görüntüler elde edildi. Ekokardiyografi yapılmadan önce göğüs kılları traş edildi ve alkol - jelle iletkenliği sağlandı.

Bulgular: Yapılan incelemede tavşan kalbinin anatomisi, fonksiyonları ve ekokardiyografik parametreleri tek tek incelendi. Parasternal uzun eksen kesiti 2 ile 4.interkostal aralıktan, sağ ve sol sternumun birleştiği bölgeden alındı. Parasternal kısa eksen kesiti ise sternumun orta hattından 3. 4. İnterkostal aralıktan ve prob 50-70 derece sola çevrilerek alındı. Ancak apikal boşluk görüntüleri her zaman rahat elde edilemedi ve modifiye 4 boşluk görüntüler rahat şekilde 4.interkostaldan alındı. Tavşan kalbinin tanısında M mode, İki Boyutlu(B mode) ve Renkli Doppler teknikleri kullanılarak boyutların parametreleri alındı. Amerikan Ekokardiyografi Cemiyetinin kabul ettiği kriterlere göre” Pulsed Doppler- Continuous Doppler” ile sol-sağ ventrikül doluş parametrelerine bakıldı. Refarns değerler elde edildi ve alınan değerler diğer hayvanlarla karşılaştırma yapıldığında sonuçların uyum içinde olduğu görüldü.

Sonuç: Tavşan kalbine ait parametre bulgularının bundaki çalışmalara kaynak olacağı düşüncesindeyiz.

Anahtar Kelimeler: Tavşan, Ekokardiyografi, Doppler

Türkiye'deki Çiftlik Hayvanlarının Sayısı ve Verimlerine İlişkin Değerlendirme

Serdar Koçak¹ *

¹Afyon Kocatepe Üniversitesi Veteriner Fakültesi Zootekni Anabilim Dalı

**Sorumlu yazar: Serdar KOÇAK*

Özet

Türkiye bölgelere göre değişmekle beraber genellikle coğrafi konum, iklim ve arazi yapısı itibariyle hayvancılığa elverişli durumdadır. Türkiye İstatistik Kurumu verilerine göre Türkiye'de 2018 yılı itibariyle sığır, manda, koyun, keçi, at ve tavuk sayısı sırasıyla; 17 042 506, 178 397, 35 194 972, 10 922 427, 108 076 ve 353 561 499' dur. At dışındaki çiftlik hayvanlarının sayısının önceki yıllara göre arttığı dikkati çekmektedir. Türkiye sığır ve koyun varlığı itibariyle Avrupa' nın önde gelen ülkeleri arasında yer almaktadır. Türkiye' nin 2018 yılı süt, kırmızı et, tavuk eti, tavuk yumurtası ve yapağı üretiminin sırasıyla; 22 120 716 ton, 1 118 695 ton, 2 156 671 ton, 19 643 711 000 adet ve 66 428 ton olduğu bildirilmiştir. Türkiye'de 2018 yılı itibariyle hayvan başına elde edilen verimlerin sığır ve koyunlarda süt verimi 3161 kg/baş ve 77 kg/baş, et verimi ise 293 kg/baş ve 22 kg/baş' tır. Türkiye'de hayvan başına elde edilen verimler incelendiğinde bu değerlerin artırılması için çalışmalar yapılması gerekmektedir. Bu bildiride Türkiye'deki çiftlik hayvanlarının sayısı, verim durumu ve miktarları üzerinde durulmuştur.

Anahtar Kelimeler: Türkiye, Çiftlik Hayvanları, Süt Verimi, Et Verimi, Yapağı

Ortopedik Cerrahide Preoperatif Nütrisyonel Risk Değerlendirmesi

Sibel Yılmaz Ferhatoglu^{1*}, Nezihe Ferah Dönmez²

¹Dr. Siyami Ersek Göğüs ve Kalp Damar Cerrahisi Hastanesi, Anesteziyoloji ve Reanimasyon Kliniği

²Ankara Numune Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Anesteziyoloji ve Reanimasyon Kliniği

*Sorumlu yazar: Sibel Yılmaz Ferhatoglu

Özet

Giriş: Malnütrisyon, makro ve mikro besin öğelerinin gereksinim ve alımı arasındaki dengesizlik sonucu ortaya çıkan metabolik değişikliklerin fizyolojik ve biyokimyasal bulgulara yansımaları olarak tanımlanan kompleks bir sağlık sorunudur. Malnütrisyon, oluşturduğu doku ve organ fonksiyon bozuklukları ile hastaların morbidite ve mortalite oranlarını artırırken, aynı zamanda hastanede kalış süresini de uzatmaktadır.

Materyal-Metod: Çalışma 01.04.2011–30.05.2011 tarihleri arasında, Ankara Numune Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Ortopedi kliniklerine, cerrahi amacıyla yatırılan 1051 hasta içerisinde rastgele seçilen 314 hasta ile gerçekleştirildi. Hastaların demografik verileri, yandaş kronik hastalıkları ve gerçekleştirilecek cerrahinin özellikleri incelendi. Hastalar geçirmeleri planlanan ortopedik cerrahi tipine göre 3 ana gruba ayrıldı (1:Total kalça protezi, 2:Diz protezi ve artroskopik diz cerrahisi, 3:Diğer). Hastaların beslenme durumları NRS-2002 ile değerlendirildi. İstatistiksel analizde, normal dağılım gösteren nicel verilerin iki grup karşılaştırmalarında Student t Test, normal dağılım göstermeyen verilerin iki grup karşılaştırmalarında ise Mann Whitney U testi kullanıldı. Malnütrisyon riski üzerine değişkenlerin etkilerinin Multivariate incelemelerinde ise Lojistik Regresyon Analizi kullanıldı.

Bulgular: Çalışma, %59,9' u (n=188) kadın olmak üzere, yaş ortalaması 57,18±18,47 olan, toplam 314 olgu ile yapıldı. Olguların %53,5'inin en az bir kronik hastalığı mevcuttu. Olguların malnütrisyon risk skoru 1.70±1.58 idi. Olguların %30,6'sında (n=96) malnütrisyon riski olduğu gözlemlendi. Erkek cinsiyet, >65 yaş ve Tip 1 cerrahi olan hastalarda malnütrisyon skorunun daha yüksek olduğu gözlemlendi (p=0.001; p=0.001; p=0.001, sırasıyla). Kronik sistem hastalığı olan olguların malnütrisyon açısından daha riskli olduğu gözlemlendi (p=0.001) ve kronik sistemik hastalık durumunda malnütrisyon riskinin 2,86 kat fazla olduğu tespit edildi. (ODDS: 2,866 (%95 CI:1,71-4,79)).

Sonuç: Malnutrisyon riskinin; erkek, >65 yaş, total kalça protezi cerrahisi aday hastalarda daha fazla olduğunu gözlemledik. Malnütrisyon riski olan hastalara preoperatif nütrisyonel destek sağlanması gerektiğini düşünmekteyiz.

Anahtar Kelimeler: Malnutrisyon, Nrs-2002, Cerrahi, Morbidite, Nutrisyon

Çocuklarda Pilonidal Sinüs Hastalığına Yaklaşım: Hastalarımızın Retrospektif Olarak Değerlendirilmesi

Fatma Saraç¹ *

¹SBÜ Haseki Eğitim ve Araştırma Hastanesi

**Sorumlu yazar: Fatma Saraç*

Özet

Amaç: Pilonidal sinüs hastalığı (PSH) adölesanlarda sık görülen ve çeşitli cerrahi yöntemler ile tedavi edilen bir durumdur. Çalışmamızda kliniğimizde PSH nedeniyle ameliyat edilen hastalarımızın geriye dönük olarak değerlendirilmesini amaçladık.

Yöntem: Ocak 2016-Ocak 2018 tarihleri arasında, sakrokoksigeal bölgede ağrı, şişlik, akıntı nedeni ile başvuran, PSH tanısı konularak opere edilen 46 hasta retrospektif olarak değerlendirildi. Tüm hastalara preoperatif medikal tedavi verildi, intergluteal bölge traşlanması ve lokal bakım, poliklinikte ilk muayene sonrası başlandı. Hastaların tamamına spinal anestezi uygulandı. Sinüs ağzından metilen mavisi verilmesini takiben, orta hatta sinüs etrafından yapılan eliptik kesi ile presakral fasyaya kadar tüm kist ve enfekte dokular tamamen çıkarıldı. Mevcut defekt presakral fasyadan da geçen sütürlerle primer olarak kapatıldı. Hastalar postoperatif 1. gün, oral antibiyotik tedavisi ve önerilerle taburcu edildi. Postoperatif 15-20 günlerde sütürler alındı. Hastalar 6 ay-2 yıl arası takip edildi.

Bulgular: Hastaların yaşları 13 ile 17 arasında (ort. 15,47), 24'ü erkek (% 52,2) 22'si kız (47,8) idi. Sütürleri alındıktan sonra, 24 hastanın insizyonu tamamen kapanmış (% 52,2), 22 hastada yara yerinde enfeksiyon veya yara ayrışması mevcuttu (% 47,8). Bunların 20'si, 2-3 ayda ,ortalama 5 kez kontrole gelerek, sekonder yara iyileşmesi ile iyileşti. 2 hasta 1 yıl sonunda yara yeri hala kapanmaması ve akıntı olması üzerine, nüks kabul edilip reopere edildi (%4,3). Yara yerinde ayrışma görülen hastaların tamamı, kilolu, kıllı ve hijyeni/bakımı daha kötü olan hastalardı.

Sonuç: PSH adölesan dönemde sık karşılaşılan bir hastalıktır. Yerleşim yeri nedeni ile postoperatif yara iyileşmesinin sıkıntılı olduğu bir bölgedir. Ameliyat sonrası dönemde, uygun bir cerrahi girişim kadar, lokal bakımın sağlanması da önemlidir. Ameliyat bölgesini kıldan arındırma, lokal yara bakımı ve antibiyotik kullanımına ameliyattan birkaç hafta önce başlanması, postoperatif yara iyileşmesini artırmaktadır. Çocuk hastalarda fasyaya kadar total eksizyon ve primer onarım, hijyenik önlemlerle birlikte etkili bir tedavi yöntemidir.

Anahtar Kelimeler: Çocuk, Pilonidal Sinüs, Tedavi

Is the Beck Angle a Valuable Ratio to Investigate Normal Patellar Height in Turkish Population'

Erdem Degirmenci^{1*}

¹*Düzce Üniversitesi Tıp Fakültesi*

**Corresponding author: Erdem DEGIRMENCI*

Abstract

Background: Characterization of vertical patellar position still has proven to be problematic in paediatric patients. In the skeletally immature patients the reliability and accuracy of previously reported ratios become challenging 1. The methods described in the literature require precise, complex measurements and calculations, and yet no method is considered as universal method 2. Blumensaat-Epiphyseal Containment of the Knee Angle (BECK) was defined between the epiphyseal line and Blumensaat's line (Figure-1) by Jennifer J. Beck 3. The percentage of pole-to-pole patellar length contained within the BECK angle was tracked during 0°–90° of knee flexion and ≥50% coverage is considered as normal. In our study we investigated the validity of this measurement method in Turkish population. Material and Method: The 150 paediatric patient was evaluated between the age 7-16. All patients underwent lateral x-ray with a standard 45 ° flexion of the knee joint. BECK angle, Plateau–Patella angle (PPA) and Caton-Deschamps (CD) measurements were performed on Sectra IDS7 AB Uniview PACS (Teknikringen 20 SE-583 30 Linköping Sweden) system (Figure-2). Accuracy of these measurements was compared with the chi-square statistics. Results: The mean BECK angle was $46,4 \pm 4^\circ$ and pole to pole patellar length was 42.4 ± 4.2 mm. ≥ 50% coverage was determined 96% in 144 of 150 patients. Plateau–Patella Angle method was applicable in 135 knees. Measured ratio in normal range was 65,2 % (88/135). Caton-Deschamps method performed 150 patients and measured ratio in normal range was 76 % (114/150). Accuracy rates of 3 methods showed statistically significant difference but BECK method was better than the other methods ($p < 0,001$). Conclusion: BECK angle is simple measurement method with its high accuracy and ease to apply in the prediction of normal patellar height in Turkish paediatric population.

Keywords: Paediatric Patellar Position, Beck Angle, Turkish Population

Humerus Diafizi Yerleşimli İntroosseöz Hemangioma

Ismail Burak Atalay¹, Coşkun Ulucaköy¹

¹Dr.abdurrahman Yurtaslan Ankara Onkoloji Eğitim Ve Araştırma Hastanesi

*Sorumlu yazar: Coşkun Ulucaköy

Özet

Giriş: İntroosseöz hemangiyomlar çoğunlukla kafatasında veya omurgada görülür ve nadiren diğer kemiklerde görülür. Genellikle uzun kemiklerin metafiz bölgelerinde lokalize olan küçük lezyonlardır. Biz bu çalışmada, humerus diafizinde lokalize olan ve başarılı şekilde tedavisi yapılan intraosseöz hemangioma olgusunu tanımladık.

Vaka Raporu: Sağ kolda yaklaşık 6 aydır ağrı öyküsü ile başvuran 8 yaşında kız hastanın muayenesinde sağ kol orta hatta lokalize hassasiyeti mevcuttu. Radyografik tetkiklerinde sağ humerus şaftta intrameduller yerleşimli, korteksi incelten, patolojik kırığın ya da yumuşak doku komponentinin eşlik etmediği yaklaşık 78x19 mm ölçülen kitle lezyonu saptandı, fizböz displazi ön planda düşünüldü. Genel anestezi altında lezyon üzerinden girilerek humerusa kemik pencere açıldı, biopsi materyali ile frozen gönderildi, frozen inceleme sonucu benign vasküler lezyon olarak gelmesi üzerine aynı senasta küretaj + greftleme yapıldı. Nihai patoloji sonucu intraosseöz hemangioma olarak geldi. Post-operatif altıncı ay değerlendirmede nüks yoktu, klinik muayenede ek patolojiye rastlanmadı. Periyodik takip planlandı.

Tartışma: Kemik hemangiyomları nadir görülen lezyonlardır, tüm intraosseöz tümörlerin yaklaşık% 0.5-1'ini oluştururlar. Uzun tübüler kemiklerin tutulumu nadirdir, en sık metafiz etkilenir, bu nedenle diafiz yerleşimli bir lezyonun radyolojik ve histolojik tanısı zordur. Ayırıcı tanıda fibröz displazi, sarkom, metastatiz ve multipl miyelom bulunur. Tedavi tartışmalı olmakla birlikte, kemik hemangiomunda intralezyoner küretaj sonrası sonuçlar iyidir. Bizim vakamızda, altı aylık takipte, lokal hemanjiyom nüksü yoktu. Ancak, ameliyatın başarısını doğrulamak için daha uzun süreli takip gereklidir.

Sonuç olarak, uzun kemiğin hemanjiyomları nadir olmasına rağmen, kemik tümörlerinin ayırıcı tanısında göz önünde bulundurulmalıdır.

Anahtar Kelimeler: İntroosseöz Haemangioma, Humerus, Diafiz, Küretaj

Gövde ve Ekstremitte Yerleşimli Dermatofibrosarkoma Protüberans: Cerrahi Yönetim ve Orta Dönem Sonuçlar

Recep Öztürk¹ * , Aliekber Yapar¹ , Coşkun Ulucaköy¹ , İsmail Burak Atalay¹

¹*Dr.abdurrahman Yurtaslan Ankara Onkoloji Eğitim Ve Araştırma Hastanesi*

**Sorumlu yazar: Recep Öztürk*

Özet

Giriş: Dermatofibrosarkom protüberans (DFSP), nadir görülen ve patofizyolojisinden trombosit büyüme faktörünün beta zincirindeki değişiklik nedeni ile aşırı üretiminin sorumlu olduğu düşük gradeli bir deri tümörüdür. DFSP, genellikle küçük boyutlu başlayıp, cilt, cilt altı, kas ve kemiğe infiltre olabilir ve geniş rezeksiyona rağmen yeniden tekrarlayabilir. Tedavisi geniş sınırlar ile cerrahi rezeksiyondur. Nadiren uzak metastaz yapabilir. Kemoterapi ve radyoterapinin tedavide rolü sınırlıdır.

Yöntemler: Bu çalışmada hastanemiz ortopedi kliniğinde ocak 2010 - haziran 2018 tarihleri arasında DFSP tanısı ile tedavisi yapılan 9 hastanın verileri retrospektif olarak analiz edildi. Hastaların yaşı, cinsiyeti, tümör lokalizasyonu, boyutu, preoperatif direk grafi ve MRI bulguları, uygulanan cerrahi ve medikal tedaviler, tedavi sonuçları ve komplikasyonlar analiz edildi.

Sonuçlar: Yaş ortalaması 39,7±16 olan (16-66 yaş arası), 7 erkek ve 2 kadın hasta mevcuttu. Tümör iki hastada uyluk yerleşimli iken, diğer lezyonlar omuz, sırt, el, dirsek, kol, diz ve önkol yerleşimli idi. Hastaların 7'si primer lezyon ile başvururken, 2 hasta nüks lezyon ile başvurdu. Hastaların 8'ine geniş rezeksiyon yapılırken 1 hastaya kalça dezartikülasyonu yapıldı. Uylukta tümörü olan ve geniş rezeksiyon yapılan bir hasta, oluşan geniş defektinin tedavisi açısından plastik cerrahi kliniğine devredildi. Hastaların ortalama tümör boyutu 5,7 cm (2-15 cm arası) idi. 7 hastada cerrahi sınırlar negatifken, 2 hastada mikroskopik cerrahi sınırlar pozitif olarak geldi ve yatak rezeksiyonu yapıldı. Hastalar ortalama 18 ay (12-39 ay arası) takip edildi. 2 hastada ortalama 22 ayda nüks gelişti ikisine de nüks rezeksiyonu yapıldı.

Tartışma: Dermatofibrosarkom protüberans nadir görülen lokal agresif, dermis kaynaklı yumuşak doku sarkomudur. Nadiren metastaz yapar. Lokal rekürrens %20-50 arasındadır, bizim çalışmamızda bu oran %27 olarak bulundu. Cerrahi sınırların lokal rekürrenste ve metastazlarda önemli rol oynaması nedeni ile geniş cerrahi sınırlar çok önemlidir. Bizim çalışmamızda yetersiz cerrahi sınırları olan hastalarda re-cerrahi uyguladık ve hastalarda mutlaka geniş cerrahi sınırlara ulaşılmasını önermekteyiz. Ve sık nüks eden bir tümör olması nedeniyle periyodik takip önermekteyiz

Anahtar Kelimeler: Dermatofibrosarkoma Protuberans, Yumuşak Doku Sarkomu, Agresif, Relaps

Perfore Apandisit Komplikasyonu Olarak - Dev Over Kisti Basısına Bağlı Olarak Entero-Vaginal Fistül Oluşması

Yasin Duran^{1*}, Sinem Albayrak Kaya²

¹*Tekirdağ Namık Kemal Üniversitesi*

²*Biruni Üniversitesi*

**Sorumlu yazar: Yasin Duran*

Özet

GİRİŞ: Kistler içi sıvı dolu, epitelial membranla sınırlanmış kese şeklinde oluşumlardır. Kistler çoğunlukla benign özellikler gösterebilirler de malign ya da borderline yapıda olabilirler. Kistler çok küçük olabileceği gibi tüm pelvisi doldurabilecek kadar büyüklükte de olabilirler. Bizim olgumuz dev kisti olan ve perfore appendisit eşlik ettiği nadir görülen bir entero-vaginal fistül vakasıdır.

OLGU: 54 yaşında, postmenopozal, dev over kisti saptanan olgumuzu cerrahi için hazırladığımız sırada başlayan vaginadan fekal akıntı, bulantı, kusma ve kilo kaybı şikayetleri meydana geldi. Hastanın ameliyat öncesi dönemde yapılan kolonoskopisinde kolonoskopun 20 cm'nin proksimaline geçemediği gözlemlendi. Laparotomi esnasında sağ para-ovaryan 10*16*18 cm boyutlarında dev over kisti eksize edilerek frozena gönderildi. Frozen sonucu benign olarak geldi. Uterus, vagina, overler ve rektum pelvisteki yoğun inflamasyon nedeni ile net olarak görülemedi. Eksplozasyonda çekum ve appendix radix'i bulundu, appendixin radixinden ~0,5-1 cm distalinden itibaren pelvisteki inflamatuvar yapışıklık alanı içine girdiği gözlemlendi. Appendix askıya alınınca inflamatuvar dokudan ayrıldı, radixten itibaren ~0,5-1 cm appendix dokusu olduğu gözlemlendi. Appendix güdüğü bu alandan bağlandı. Appendixin perfore olduğu, enfeksiyonun dev kist ile pelvik dokular arasında sınırlanmış olduğu ve bu alanda entero-vaginal fistül geliştiği gözlemlendi. Operasyon alanındaki inflamatuvar alandan biopsi alındı. Enflamasyon gelişmiş olan pelvik loja batın dreni konularak cerrahi işlem sonlandırıldı. Postoperatif dönemde hastanın vaginal fekal akıntı şikayetleri de sonlandı. Operasyon alanından alınan biopsi inflamasyon olarak geldi. Ameliyat sonrası 3. günde gaz ve gaita çıkışı oldu. Hastanın ameliyatından sonra vaginal fekal akıntısının olmadığı gözlemlendi. Hasta 10.günde şifa ile taburcu edildi.

TARTIŞMA: Dev over kistleri vakamızda görüldüğü gibi perfore appendix enfeksiyonunu sınırlandırarak pelvik alanda yoğun enflamasyona ve enterovaginal fistüllere neden olabilmektedir. Over kistleri çoğu zaman ağrı, vaginal kanama ve gastrointestinal sistemde bası etkisine bağlı obstrüksiyon şikayetleri ile de gelebilirler. Kistler'in gecikmeden ve multidisipliner olarak değerlendirilmesi tercih edilmelidir.

Anahtar Kelimeler: Entero-Vaginal Fistül, Dev Kist, Perfore Apandisit, Vaginal Fekal Akıntı

Gençlerde Kronik Subdural Hematom Olgusu Serisi: Tek Merkezli Klinik Gözlem

Mehmet Alpay Çal¹ *

¹Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi

*Corresponding author: mehmet.alpay@cal

Özet

AMAÇ: Gençlerde nadiren görülen kronik subdural hematom (K-SDH) olgularının klinik özellikleri, tedavi yaklaşımları ve sonuçlarının değerlendirilmesi amaçlanmıştır.

YÖNTEM: Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Beyin Cerrahisi Kliniği'nde 2012 ile 2019 yılları arasında K-SDH tanısıyla yatırılan 20 yaşından büyük ve 50 yaşından küçük 23 hasta retrospektif değerlendirilmiştir. Klinik ve radyolojik bulguları, cerrahi yöntem ve sonuçları incelenmiştir.

BULGULAR: Olguların %74'ü erkektir (17/23). %61' i travmayla ilişkilidir (14/23). Travmadan bağımsız ek morbidite faktörleri; sistemik hastalıklar (6/23), lomber ponksiyona bağlı intrakranyal hipotansiyon (2/23) ve araknoid kisttir (2/23). %85' inde travmanın eşlik ettiği (6/7) anti-agregan, anti-koagülan ilaçlar ve steroid kullanımı kanamayı kolaylaştırıcı faktörler olarak izlenmiştir (7/23). Olguların %17'si idiyopatiktir (4/23). Hastaların tamamında KİBAS bulguları mevcut olup %35' inde belirgin nörolojik defisit gözlenmiştir (8/23). Olguların %65'i 40 yaşından büyüktür (15/23) ancak beyin atrofisi yoktur. Hastaların 22/23'ü acil şartlarda opere edilmiş, 1/23'ü ameliyatı kabul etmemiş, takiplerinde yaklaşık 4 ay içinde hematom spontan regrese olmuştur. Travma hikayesi olan hastalarda travmadan tedaviye kadar geçen süre ortalama 7 haftadır. Bilgisayarlı tomografide (BT) olguların %52' sinde hematom kalınlığı 2 cm'den fazladır (12/23). %61'inde orta hatta sapma 5 mm'den fazladır (14/23) ve %78'inde serebral ödem mevcuttur (18/23). %61' i BT'de hematom izodens (14/23) görülürken, hipodens (4/23), katmanlı (1/23) veya heterojen (4/23) görülebilir. Cerrahi olarak tedavi edilen hastaların %77' si multiple Burr hole yöntemiyle (17/22) ameliyat edilirken tek Burr hole (2/22) ve kranyotomi (3/22) yöntemleri de uygulanmıştır. Olguların %27' sinde operasyon lojunda tekrar hematom birikimi gözlenmiş (6/22) ve %18'inde tekrar operasyona ihtiyaç duyulmuştur (4/22). Hastaların tümü nörolojik defisitsiz tam olarak iyileşmiştir.

SONUÇ: K-SDH gençlerde sıklıkla erkek popülasyonda, travma ile ilişkili ve ileri yaşlarda daha sık görülmektedir. Ayrıca ek morbidite faktörleri ve bazı ilaç kullanımları kanamayı kolaylaştırıcı faktörlerdir. BT bulguları ciddi nöral basıyı ve herniasyon riskini işaret eder. Nörolojik defisit oranı yüksektir. Ameliyattan sonra nüks riski mevcuttur. Uygun tedavi ve takiple tamamen iyileşebilir.

Anahtar Kelimeler: Genç Hasta, Kronik Subdural Hematom

Pes Ekinovarus Tedavisinde Ebeveyn Eğitiminin Klinik Sonuçlara Etkisi

Celal Bozkurt¹ *

¹Harran Üniversitesi Tıp Fakültesi Ortopedi ve Travmatoloji Anabilim dalı

**Sorumlu yazar: Celal Bozkurt*

Özet

Amaç: Pes Ekinovarus (PEV) ortopedi ve travmatoloji kliniklerinde sık görülen konjenital deformitelerden birisidir. Hastalıkta ayakta kavus, adduktus, varus ve ekin deformiteleri bulunur. Tüm dünyada Ponseti yöntemi güncel tedavi yöntemi olarak kabul görmektedir ve literatürde iyi sonuçlar bildirilmektedir. Ponseti yönteminin başarısının artırılabilmesi için ebeveynlerin tedavi sürecine uyumu son derece önemlidir. Çalışmamızda sosyoekonomik yönden geri kalmış bir bölge olan Şanlıurfa bölgesinde ebeveyn uyumunu artırmaya yönelik yapılan çalışmalar ve elde edilen klinik sonuçlar ortaya konulacaktır.

Materyal metod: Mayıs 2014 ve Mayıs 2019 tarihleri arasında Harran Üniversitesi Tıp Fakültesine başvuran 48 idiyopatik PEV'li hasta çalışmaya dahil edildi. Tedavi süreci Ponseti yöntemine uygun şekilde sürdürüldü. Hastalar başvuru anında ve poliklinik kontrollerinde Pirani skorlaması ile klinik olarak değerlendirildi, ayak bilek dorsifleksiyon ölçümleri ve nüks durumları saptandı. Tedavi sürecinde ebeveynlere gerekli sözel olarak bilgilendirmeler yapılmaktadır. Kasım 2016 sonrasında ebeveyn bilgilendirmeleri daha ayrıntılı olarak yapılmaya başlandı. Ebeveyn bilgilendirme formu ve hasta takip formu düzenlendi. Tedavi ve takipleri aksatan ebeveynlere telefon ile ulaşılarak tedavi sürecine devam etmeleri sağlandı, her poliklinik kontrolünde bilgilendirmeler tekrarlandı.

Bulgular: Çalışmada yer alan 48 ebeveynnden 28'i uyumlu, 20'si uyumsuz idi. Uyumlu ve uyumsuz gruplar arasında yaş ve ilk başvuru Pirani skorlarında fark saptanmadı, son Pirani skorları, nüks ve ayak bilek dorsifleksiyon parametrelerinde ise anlamlı farklılık saptandı. Ayrıntılı ebeveyn bilgilendirmesi yapılan grupla rutin bilgilendirme yapılan grubun karşılaştırmasında son Pirani skoru, nüks oranı ve ayak dorsifleksiyonu parametreleri anlamlı olarak farklı bulundu. Ayrıntılı bilgilendirme yapılan grupta tedavi uyumu %75 (21/28), rutin bilgilendirme grubunda ise %35 (7/20) olarak saptandı. Uyum oranının iki kattan fazla artış gösterdiği klinik sonuçların ise belirgin olarak iyileştiği görüldü.

Sonuç: Ebeveyn uyumu PEV tedavi sonuçlarını etkileyen en önemli parametre olarak literatürde bildirilmiştir. Bu anlamda Şanlıurfa gibi sosyoekonomik düzeyin daha düşük olduğu bölgelerde ebeveynler rutin bilgilendirmenin ötesinde daha ayrıntılı olarak bilgilendirilmesi gereklidir.

Anahtar Kelimeler: Pes Ekinovarus, Ebeveyn Uyumu, Ebeveyn Bilgilendirme

Overlere Küçük Hücreli Kanser Metastazı ve Ektopik Adrenal Dokusu

İsmail Harmankaya¹ *

¹Selçuk Üniversitesi Tıp Fakültesi Patoloji ABD

*Sorumlu yazar: İsmail Harmankaya

Özet

Metastatik over tümörleri tüm over tümörlerinin %10-25' ini oluşturmaktadır. Metastatik tümörlerin survisi primer over tümörlerinden daha kötüdür. Akciğerin Küçük Hücreli Kanseri (KHK), agresif bir nöroendokrin kökenli kanserdir. Hastalar sıklıkla (% 60-65) metastatik hastalık ile ortaya çıkarlar. Metastatik over tümörlerinin %1,5'ünü akciğer tümörleri oluşturmaktadır. Ektopik adrenal çocuklarda nispeten sık görülen bir durumdur. Kadın genital sistemde ise daha nadir olarak görülür ve histerektomi ameliyatlarından sonra tespit edilebilmektedir. 37 yaşında kadın hasta nefes darlığı ve öksürük şikayeti ile Selçuk Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi Göğüs Hastalıkları polikliniğine başvuruyor. Hastanın sol akciğer alt lobda 10 cm çapında kitle tespit ediliyor. Hastadan alınan örneklerin patolojik incelemesinde KHK olarak raporlanıyor. 10 ay sonra hastada sağ pelvik bölgede 13 cm, sol pelvik bölgede ise 23 cm çapında kitleler tespit ediliyor. Radyolojik olarak bu kitleler primer over tümörü olarak yorumlanıyor. Hastadan çıkarılan sağ ve sol pelvik kitleler frozen için gönderiliyor. Frozen tanısı KHK ile uyumlu olarak raporlanıyor. İmmunohistokimyasal olarak bu hücrelerin CD56, Sinaptofizin, TTF-1 ve Ki-67 ile boyandığı görülüyor. Ayrıca sağ pelvik kitlenin etrafındaki yağ doku içerisinde 0,4 cm çapında kirli sarı renkte ayrı bir nodül izleniyor. İmmunohistokimyasal olarak bu hücrelerin Sinaptofizin, İnhibin ve Melan-A ile boyandığı görülüyor ve bu lezyon ektopik adrenal doku olarak raporlanıyor. Over metastazların %87'si gastrointestinal sistem ve meme kaynaklıdır. Akciğer kaynaklı metastazlar ise tüm metastazlar içerisinde %0,8-2 arasında değiştiği bildirilmiştir. Akciğerin KHK metastazları çok nadir görülmekte ve bunlara ait herhangi bir veri bulunmamaktadır. Jinekolojik bölgede de primer KHK izlenmektedir. Overlerde bulunan primer KHK'u metastazdan ayırmak histomorfolojik ve immunohistokimyasal bulgular ile mümkün olamamaktadır. Hastada akciğerin KHK öyküsünün bulunması ve kitlenin bilateral olması öncelikle metastazı düşündürmektedir. Ektopik sürrenal yetişkinlerde daha seyrek görülmekte ve genellikle retroperitonda izlenmekle birlikte böbrek, karaciğer, pankreas, kolon, plasenta ve over gibi farklı lokalizasyonlarda insidental olarak tespit edilebilmektedir. Genellikle asemptomatiktir ve klinik olarak herhangi bir önemi yoktur.

Anahtar Kelimeler: Küçük Hücreli Karsinom, Overe Metastaz, Ektopik Adrenal, İmmunohistokimya

Small Cell Cancer Metastasis and Ectopic Adrenal Tissue to Ovaries

Abstract

Metastatic ovarian tumors constitute 10-25% of all ovarian tumors. Survival of metastatic tumors is worse than primary ovarian tumors. Small Cell Carcinoma of the Lung (SCC) is an aggressive neuroendocrine cancer. Patients often present with metastatic disease (60-65%). 1.5% of metastatic ovarian tumors are lung tumors. Ectopic adrenal is a relatively common condition in children. The female genital system is more rare and can be detected after hysterectomy operations. A 37-year-old female patient was admitted to Selcuk University Medical Faculty, Chest Diseases outpatient clinic with complaints of dyspnea and cough. The patient has a mass of 10 cm in the lower lobe of the left lung. The pathological examination of the samples taken from the patient is reported as SCC. After 10 months, the patient has a mass of 13 cm in the right pelvic region and 23 cm in the left pelvic region. Radiologically, these masses are interpreted as primary ovarian tumor. The patient's left and right pelvic masses are sent for frozen. Frozen diagnosis is reported in compliance with the SCC. Immunohistochemically, these cells are stained with CD56, Sinaptophysin, TTF-1 and Ki-67. In addition, a separate nodule of 0.4 cm in diameter is observed in the fat tissue around the right pelvic mass. Immunohistochemically, these cells appear to be stained with Sinaptophysin, Inhibin and Melan-A, and this lesion is reported as ectopic adrenal tissue. 87% of ovarian metastases are gastrointestinal and breast. Lung-derived metastases have been reported to range from 0.8 to 2% in all metastases. SCC metastases are very rare and no data are available. Primary SCC is also observed in the gynecological region. It is not possible to differentiate primary SCC from the metastases by histomorphological and immunohistochemical findings. The presence of a history of SCC in the patient and a bilateral mass may suggest metastasis. Ectopic adrenal is less common in adults and is usually seen in retroperitoneum but can be detected incidentally in different localizations such as kidney, liver, pancreas, colon, placenta and ovary. It is usually asymptomatic and has no clinical significance.

Keywords: Small Cell Carcinoma, Ovarian Metastasis, Ectopic Adrenal, Immunohistochemistry

Servikal Smear ve Biyopsi Sonuçlarının Karşılaştırılması

İsmail Harmanakaya¹ *

¹Selçuk Üniversitesi Tıp Fakültesi Patoloji ABD

*Corresponding author: İsmail Harmanakaya

Özet

Serviks kanseri 20.yy başlarına kadar kadın genital organ kanserleri içinde ön sıralarda iken 1950'lerden sonra servikal kanser taramasının yaygınlaşmasına bağlı olarak insidans ve serviks kanserinden ölüm %50 oranında azalmıştır. Türkiye'de serviks kanseri en sık görülen sekizinci kanser türüdür. Pap smear (PS) testi fizik muayenede bulgu ve belirtiler ortaya çıkmadan önce servikal premalign lezyonların varlığını araştırmak için kullanılan etkin bir tarama testidir. Selçuk Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi Kadın Hastalıkları ve Doğum Kliniğine başvuran, biyopsi ve smear alınan 223 hasta değerlendirildi. Hastaların yaş ortalaması 45 (26-83) dir. 139(%64) hastada biyopsi ve smear sonuçlarının uyumlu olduğu, 81(%36) hastada ise biyopsi ve smear sonuçlarının farklı olduğu görüldü. Kronik inflamasyon tanısı alan 173 hastanın 42'sinin sonucu displazi olarak raporlanmış. Biyopsi sonucu displazi veya malignite olarak raporlanan 39 hastanın ise smear sonuçları ile uyumsuz olduğu görüldü. Biyopsi sonucu düşük dereceli displazi (LSIL) olarak raporlanan hastaların öncesinde 3 hastaya Atipi (ASCUS), 7 hastaya ise benign tanısı verilmiş. Biyopsi sonucu yüksek dereceli displazi (HSIL) olarak tanı alan hastaların 8'ine benign, 10 hastaya ASCUS ve 1 hastaya da (ASC-H) tanısı verilmiş. Biyopsi sonucu karsinom olan hastaların 3'üne benign, 2'sine Radyasyona bağlı değişiklikler, 1'er hastaya da ASCUS, ASC-H ve Atrofi bulguları olarak tanı verilmiş. 2 hasta adenokarsinoma insitu ve adenokarsinom tanısı almış iken hastaların smear sonuçları benign olarak raporlanmış. Serviks kanserleri sık ve mortalitesi yüksek olan bir kanserdir. PS testi ile birlikte serviks kanserinin mortalitesinde alamlı derecede azalma izlenmekle birlikte preinvaziv lezyonların insidansında artış görülmüştür. PS testinin uygulama kolaylığı ve düşük maliyeti, bu yöntemin yaygın olarak kullanılmasını sağlamıştır. PS testinde yanlış pozitif ve yanlış negatif sonuçların olması PS testinin de tek başına güvenli olmadığını göstermektedir. Yanlış negatiflik oranlarının %1.1 ile %30 arasında değiştiği bildirilmektedir. Bunun sebebi teknik nedenler ve değerlendirme hatalarından kaynaklanmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Serviks Kanseri, Preinvaziv Lezyonlar, Pap Smear, Serviks Biyopsi

Comparison of Cervical Smear and Biopsy Results

Abstract

Cervical cancer was the leading cause of female genital cancers until the beginning of the 20th century, and the incidence and death of cervical cancer decreased by 50% due to the

spread of cervical cancer screening after 1950s. In Turkey, cervical cancer is the eighth most common cancer types. Pap smear (PS) test is an effective screening test used to investigate the presence of cervical premalignant lesions before signs and symptoms appear on physical examination. A total of 223 patients who were admitted to Selcuk University Medical Faculty Hospital Gynecology and Obstetrics Clinic and underwent biopsy and smear were evaluated. The mean age of the patients was 45 (26-83) years. Biopsy and smear results were consistent in 139 (64%) patients and biopsy and smear results were different in 81 (36%) patients. Of the 173 patients with chronic inflammation, 42 were reported as dysplasia. 39 patients with dysplasia or malignancy were found to be incompatible with smear results. Biopsy patients were diagnosed as low-grade dysplasia (LSIL) and 3 patients were diagnosed as atipi (ASCUS) and 7 patients were diagnosed as benign. Biopsy was diagnosed as high grade dysplasia (HSIL), 8 of them were diagnosed as benign, 10 were diagnosed with ASCUS and 1 (ASC-H) was diagnosed. Biopsy was diagnosed as benign in 3 patients, radiation induced changes in 2 patients, ASCUS, ASC-H and atrophy findings in 1 patient. While 2 patients were diagnosed with adenocarcinoma insitu and adenocarcinoma, patients' smear results were reported as benign. Cervical cancers are frequent and high mortality. With the PS test, the mortality rate of cervical cancer was decreased but the incidence of preinvasive lesions increased. The ease of application and the low cost of the PS test have led to the widespread use of this method. False positive and false negative results in the PS test indicate that the PS test alone is not safe. False negativity rates are reported to range from 1.1% to 30%. This is due to technical reasons and evaluation errors.

Keywords: Cervical Cancer, Preinvasive Lesions, Pap Smear, Cervical Biopsy

Farklı Yaş Gruplarında Tiroid Papiller Karsinom ve Papiller Mikrokarsinom Sıklığının Karşılaştırılması

Erkan Yavuz¹, Uğur Kesici² *

¹Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Bağcılar Eğitim Araştırma Hastanesi, Genel Cerrahi Anabilim Dalı

²Beykent Üniversitesi Tıp Fakültesi Genel Cerrahi Anabilim Dalı

*Sorumlu yazar: Uğur Kesici

Özet

Papiller tiroid karsinom (PTC) çapının ≤ 1 cm olması papiller mikrokarsinom (PTMC) olarak tanımlanmaktadır. Son tiroid kanser çalışmalarında PTMC oranı $\geq 50\%$ olarak bildirilmektedir. Amerika, Kore ve Japonya'nın dahil olduğu pekçok ülkede tiroid kanser insidansında hızlı bir artış rapor edilmektedir. Bu artışın sıklıkla PTMC sayısındaki artışa bağlı olduğu bildirilmektedir. Bu çalışmada tiroidektomi sonrası papiller thyroid kanseri tespit edilen farklı yaş gruplarında PTC ve PTMC varlığının karşılaştırılması planlandı. Bu çalışmaya tiroid papiller karsinomu tespit edilen 19-75 yaş arası 109 hasta dahil edildi. Hastalar 40 yaş ve altı ve 41 yaş ve üzeri olmak üzere 2 gruba ayrıldı. Tümör çapı 1 cm ve altı olan PTMC ile 1 cm üzeri olan PTC varlığı değerlendirildi. 2 grup arasında ve grup içinde PTC ve PTMC sıklığı ile cinsiyet arası farklılık olup olmadığı araştırıldı. Çalışmaya dahil edilen 109 hastanın %78,9 kadın ve %21,1'i erkekti. Çalışmaya katılanları yaş ortalaması $49,3 \pm 13,8$ 'di. En küçük tümör çapı 0.1 cm, en büyük tümör çapı 6.8 cm ve ortalama tümör çapı 1.65 cm tespit edildi. ≤ 40 yaş grubunda PTMC görülme sıklığı kadınlarda erkeklere göre anlamlı düzeyde yüksek tespit edildi ($p=0.025$). ≤ 40 yaş grubunda PTC görülme sıklığı erkeklerde kadınlara göre anlamlı düzeyde yüksek tespit edildi ($p=0.025$). Çalışma sonuçlarımız, 2 grup arasında PTC ve PTMC sıklığı açısından anlamlı fark tespit edilmemekle birlikte 41 yaş ve üzeri grupta PTMC sıklığının daha fazla olduğunu göstermektedir. Bu sonuçlar Dünyada PTMC insidansındaki artışa bağlı olarak tiroid kanser insidansındaki artışı desteklemektedir. PTMC ortalama tümör çapının 0.53 cm olması dikkate alındığında ve özellikle 40 yaş ve altı kadın hastalarda PTMC sıklığının anlamlı düzeyde yüksek olduğu gözönünde bulundurularak preoperatif dönemde 1 cm altındaki tiroid nodüllerin sonografik incelemelerinin dikkatli yapılması erken tanı ve tedavi ile hasta prognozuna önemli katkı sağlanabilir.

Anahtar Kelimeler: Tiroid, Papiller, Karsinom, Mikrokarsinom

Son 10 Yılda Üveitle İlgili Çalışmaların Bibliyometrik Analizi

Evre Pekel¹, Gökhan Pekel² *

¹Denizli Devlet Hastanesi Göz Hastalıkları Kliniği

²Pamukkale Üniversitesi Tıp Fakültesi Göz Hastalıkları AD

*Corresponding author: Gökhan Pekel

Özet

Amaç: Bu çalışmanın amacı, son 10 yılda üveit ile ilgili bilimsel yayın eğilimini değerlendirmektir.

Yöntemler: Ocak 2009 ve Aralık 2018 tarihleri arasında 'Web of Science Core Collection' veri tabanında yer alan üveit ile ilgili araştırma makaleleri, mektuplar, vaka sunumları, derlemeler ve toplantı özetleri değerlendirildi. 'Üveit', 'pars planit', 'iridosiklit' ve 'koroidit' anahtar kelimeleri konu (topic) seçimi modunda bibliyometrik olarak filtrelendi. Bulunan bilimsel dokümanlar yayın yılı, tipi, yazarları, dili, ülkesi, dergi adı ve aldığı atıflar bazında bibliyometrik olarak analiz edildi.

Bulgular: Bu çalışmada toplam 9242 bilimsel yayın değerlendirildi. 2009 yılından (617 doküman) 2018 yılına (1166 doküman) doğru üveit ile ilgili basılan yayın sayısında artış mevcuttu. Yayınlarda en çok kullanılan dil İngilizce idi (8699 doküman, %94.1). Üveit ile ilgili en çok yayın yapan ülkeler sırasıyla ABD (2825 doküman, 30.6%), İngiltere (748 doküman, %8.1) ve Almanya (683 doküman, %7.4) idi. En çok basılan yayın tipleri, araştırma makalesi ve vaka sunumları (5925 doküman, %64.1), toplantı özetleri (1494 doküman, %16.2) ve derlemelerdi (1005 doküman, %10.9). Konuyla ilgili en üretken yazar Foster CS idi (155 doküman, %1.7). Üveit ile ilgili en çok yayın basan dergi ise 'Investigative Ophthalmology Visual Science' idi (1050 doküman, %11.3). Her bir üveit makalesi başına ortalama atıf sayısı 9.37 olarak saptanmıştı.

Sonuçlar: Üveit gerek bilimsel yayın sayısı gerekse de ilgili yayınların atıf sayısı dikkate alındığında, oftalmoloji alanında son on yılda popüler bir konu olmaya devam etmektedir. Üveit ile ilgili basılan bilimsel yayın sayısının her geçen yıl arttığı görülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Üveit, İridosiklit, Bibliyometrik Analiz, Bilimsel Yayın Eğilimi

Bibliometric Analysis of Uveitis Publications in the Last Decade

Abstract

Purpose: The aim of this study was to demonstrate the publication trends in the area of uveitis in the last ten years.

Methods: All of the uveitis related research articles, letters, case reports, reviews and meeting abstracts published between January 2009 and December 2018 indexed on the Web of

Science Core Collection were evaluated. A bibliometric filter was used to capture publications about uveitis by using the key words 'uveitis', 'pars planitis', 'iridocyclitis', and 'choroiditis' in the 'topic' selection mode. Publication years, document types, authors, languages, country origins, citations and journals of the published documents were evaluated as bibliometric analysis.

Results: A total of 9242 publications were evaluated in this study. The total publication counts about uveitis had been increased from the year 2009 (617 documents) to 2018 (1166 documents). The most used language was English (8699 documents, 94.1%). The top three countries that published documents related to uveitis were as follows; USA (2825 documents, 30.6%), England (748 documents, 8.1%) and Germany (683 documents, 7.4%). The most published document types were as follows; research articles and case reports (5925 documents, 64.1%), meeting abstracts (1494 documents, 16.2%) and reviews (1005 documents, 10.9%). Foster CS was the most productive author (155 documents, 1.7%). The journal that published the most about uveitis was 'Investigative Ophthalmology Visual Science' (1050 documents, 11.3%). The average citation count per uveitis document was 9.37.

Conclusions: Uveitis remains as a hot topic in the ophthalmology area due to both high number of publications and citation count in the last decade. Number of publications related to uveitis seems increasing year by year.

Keywords: Uveitis, Iridocyclitis, Bibliometric Analysis, Publication Trends

Diferansiye Tiroid Karsinomlarında Preoperatif İnce İğne Aspirasyon Biyopsi Sonuçları ile Rezidü Doku Varlığı İlişkisi

Derya Çayır¹ *, Bahadır Külah²

¹Sağlık Bilimleri Üniversitesi Dışkapı Yıldırım Beyazıt Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Ankara

²A Life Park International Academic Hospital, Ankara

*Sorumlu yazar: Derya Çayır

Özet

Giriş ve Amaç: Tiroid nodüllerinin sıklığı tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de artış göstermektedir. Ultrasonografi eşliğinde yapılan ince iğne aspirasyon biyopsi (İİAB) ile tiroid nodülü değerlendirilmekte ve tedavi stratejisi belirlenmektedir. Cerrahi, diferansiye tiroid karsinomlarında esas tedavidir. Tümörün boyutuna, rezidü doku varlığına/büyüklüğüne ve hastanın risk grubuna göre, gereklilik halinde radyoaktif iyot ablasyonu veya tedavisi eklenebilmektedir. Biz bu çalışmamızda diferansiye tiroid karsinomlarında preoperatif İİAB sonuçları ile rezidü doku varlığı arasındaki ilişkiyi inceledik.

Materyal-Metod: Ocak 2015-Aralık 2017 tarihleri arasında hastanemizde tiroidektomi yapılmış, postoperatif patoloji sonucu diferansiye tiroid karsinomu olarak raporlanmış 172 (17 E, 155 K) hastanın verilerini retrospektif olarak inceledik. Hastaların ortalama yaşı 48 yıl (19-80) idi. 172 hastanın preoperatif İİAB sonuçları tanısız olmayan, benign, önemi belirsiz atipi, malignite şüphesi ve malign sitoloji olarak gruplandı. Hastalara postoperatif Tc-99m pertechnetat tiroid sintigrafisi çekildi ve rezidü doku varlığı/boyutu değerlendirildi. Hastaların preoperatif İİAB sonuçları ile rezidü doku varlığı arasındaki ilişki istatistiksel analiz ile incelendi.

Bulgular: Preoperatif İİAB sonuçları 37 hastada (%21,5) nondiagnostik, 25 hastada (%14,5) benign sitoloji, 51 hastada (%29,7) önemi belirsiz atipi, 30 hastada (%17,4) malignite şüphesi ve 29 hastada (%16,9) malign sitoloji olarak raporlanmıştı. Tiroid sintigrafisinde 121 hastada (%70) rezidü varlığı saptandı. Preoperatif İİAB sonuçları ile rezidü doku varlığı arasında anlamlı bir ilişki saptanmadı. Ancak İİAB sonuçları malign sitoloji, malignite şüphesi ve diğerleri (tanısız olmayan, benign sitoloji ve önemi belirsiz atipi) olarak gruplandığında, diğerleri grubunda rezidü doku varlığı anlamlı düzeyde fazla idi (p=0.017).

Sonuç: Tiroid nodüllerinin tedavi seçeneğini belirlemede ultrasonografi eşliğinde yapılan İİAB gold standarttır. Bununla birlikte İİAB'nin yalancı negatifliği de göz önünde bulundurulduğunda, nodülün ultrasonografik görünümü de tedavi seçeneğini belirlemede etkilidir. Diferansiye tiroid karsinomlarının prognozu iyi olmakla birlikte, tiroidektomi sonrası rezidü doku varlığı lokal rekürrens açısından risk oluşturmaktadır. Rezidü doku tiroid sintigrafisiyle değerlendirilebilmektedir. Çalışmamızda diferansiye tiroid karsinomlarında preoperatif İİAB sonuçları malign sitoloji veya malignite şüphesi dışındaki hastalarda rezidü doku varlığının anlamlı düzeyde fazla olduğunu gözlemledik.

Anahtar Kelimeler: Diferansiye Tiroid Karsinomu, İnce İğne Aspirasyon Biyopsi, Rezidü Doku, Tiroid Sintigrafisi

Distal Üreter Taşı Nedeniyle Cerrahi Yapılan Hastalarda Yaşamsal Kalite Değerlendirilmesi

Mustafa Erkoç¹ *

¹Beylikdüzü Devlet Hastanesi Üroloji Kliniği

**Corresponding author: Mustafa Erkoç*

Özet

Giriş: Üreter taşı dünyada en sık görülen hastalıklardan biridir. Acile başvuru nedenlerinde önemli yer tutmaktadır. Bu yüzden dünyada en çok cerrahi uygulanan hastalıklardan biridir. Üroloji polikliniğine başvuran üreter taşı hastalarının yaklaşık %10'unda cerrahi uygulanmaktadır. Çalışmadaki amacımız üreter taşı nedeniyle yapılan cerrahi tedavilerin yaşam kalitesi üzerine etkilerini araştırmaktır.

Gereç ve Yöntemler: Çalışmaya Beylikdüzü Devlet Hastanesinde distal üreter taşı nedeniyle cerrahi yapılan 500 hasta dahil edilmiştir. Hastaların tamamına Üreterorenoskopi (URS) ve Holmium; Yag Laser cihazı taş kırma yöntemi olarak kullanılmıştır. Hastalara operasyon öncesi ve operasyon sonrası 3.ayda SF-36 testi uygulanmıştır. Test sonuçlarında SF-36'nın 8 parametresi ve bunların ruhsal(MCS) ve fiziksel(PCS) özeti hesaplanmıştır. İstatistiksel değerlendirme için student T test, wilcoxon ve ki-kare testi uygulanmıştır.

Bulgular: SF-36 nın sekiz parametresi ayrı ayrı incelendiğinde ameliyat öncesi ve ameliyat sonrası 3. ayda hastaların fiziksel fonksiyon, sosyal fonksiyon, emosyonel rol güçlüğü, fiziksel rol güçlüğü, enerji-canlılık vitalite, ağrı, genel sağlık ağrısı, ruh sağlığı açısından ciddi düzeyde ameliyat sonrası yaşamsal kalitenin arttığı ortaya konmuştur(p<0,001).Ayrıca bunların özetini oluşturan iki parametre ola PCS ve MCS değerlerinde ameliyat öncesi göre anlamlı düzeyde artış saptanmıştır(p<0,001).

Sonuç: Distal üreter taşı nedeniyle cerrahi tedavi yapılan hastalar SF-36 testiyle değerlendirildiğinde yaşamsal kalite oranında önemli düzeyde artış gözlenmektedir. Ayrıca SF-36 bu hastalarda operasyon sonrası değerlendirmede güvenilir bir testtir

Anahtar Kelimeler: Üreter Taşı, sf-36, yaşamsal kalite

Evaluation of Quality of Life in Patients Undergoing Surgery for Distal Ureteral Stone

Abstract

Introduction: Distal ureteral stone (DUT) is one of the most common diseases in the world. DUT has an important place in the application to the emergency room. Approximately 10% of ureteral stone patients admitted to the urology outpatient clinic are undergoing surgery. The aim of this study is to investigate the effects of surgical treatment on the quality of life of DUT.

Materials and Methods: This study included 500 patients who underwent surgery for DUT at Beylikduzu State Hospital. Ureterorenoscopy (URS) and Holmium; Yag Laser device were used as stone breaking method in all patients. The short-form health survey (SF-36) was administered to the patients before the surgery and at three months after the surgery. Eight parameters of the SF-36 and mental (MCS) and physical (PCS) component summary scores were calculated. The Student's t-test, Wilcoxon and chi-square test were used in the statistical analysis.

Results: When the eight parameters within the SF-36 health questionnaire examined separately, the findings showed that patients' quality of life increased significantly regarding physical functioning, social functioning, role limitations because of emotional problems, vitality, bodily pain, general health perceptions and mental health domains in three months after surgery ($p < 0.001$). The physical component scores (PCS) and mental component scores (MCS) significantly increased after surgery ($p < 0.001$).

Conclusion: The SF-36 questionnaire results showed that a significant improvement in the patients' quality of life was observed in patients who underwent surgery for DUT. Our findings suggest that SF-36 could be considered a reliable evaluation test to be used in the patients who with DUT after surgery.

Keywords: Ureteral Stone, Sf-36, Quality of Life

Sistemik İmmün İnflamasyon İndeksi ile Erektıl Disfonksiyon Arasındaki İlişki

Hüseyin Beşiroğlu¹ * , Mustafa Erkoç²

¹Çatalca İlyas Çokay Devlet Hastanesi

²Beylikdüzü Devlet Hastanesi

*Corresponding author: Hüseyin Beşiroğlu

Özet

Giriş: İnflamasyon erektıl disfonksiyon (ED) patogeneğinde rol oynayan önemli bir mekanizmadır. Lenfosit, nötrofil ve trombosit sayıları üzerinden hesaplanan yeni bir indeks, sistemik immün inflamasyon indeksi, (SII) erektıl disfonksiyon ile ilişkili olabilir.

Amaç: Bu çalışmada amacımız hemogram üzerinden elde edilen sistemik immün inflamasyon indeksi ile erektıl disfonksiyon arasındaki ilişkiyi değerlendirmektir.

Metod: Bu araştırma kesitsel bir çalışma olup erektıl disfonksiyonu olan 142 hasta (grup-1) ile kontrol grubunda da (grup-2) 102 hasta incelenmiştir. Hastalar diyabet, hipertansiyon, dislipidemi, obezite, hipogonadizm gibi metabolik hastalıklar yönünden; ayrıca sistemik immün inflamasyon indeksi (SII) açısından değerlendirildi. SII nötrofil x trombosit / lenfosit formülü ile hesaplandı. Sonuçlar Mann-Whitney U testi, ki-kare testi ve tek değişkenli-çok değişkenli lojistik regresyon istatistiksel analizleri ile incelendi.

Sonuçlar: ED'li grupta diyabet, hipertansiyon ve dislipidemili hasta oranı daha yüksekti. İki grup arasındaki ortalama yaş açısından anlamlı farklılık saptanmadı. Grup 1'deki SII 537.91 ± 269.74 , grup 2'de ise 450.59 ± 260.06 idi ve istatistiksel olarak anlamlı bir fark vardı. Tek değişkenli ve çok değişkenli analizler, SII daha yüksek olan hastaların erektıl disfonksiyona sahip olma ihtimalinin daha fazla olduğunu ortaya koydu. Varılan sonuç çalışmamızın bulgularına göre, yeni bir immün inflamasyon indeksi (SII) ile erektıl disfonksiyon arasında anlamlı bir ilişkili mevcuttur. Neden-sonuç ilişkisini saptamak için iyi dizayn edilmiş prospektif, randomize çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Erektıl Disfonksiyon, İnflamasyon, Sistemik İmmün İnflamasyon İndeksi

The Association Between Systemic Immune Inflammation Index and Erectile Dysfunction

Abstract

Introduction: Inflammation is an important mechanism implicated in erectile dysfunction (ED) pathogenesis. A novel index, systemic immune-inflammation index, based on lymphocyte, neutrophil, and platelet counts might be associated with erectile dysfunction.

Aim: We aimed to evaluate the association between the systemic immune-inflammation index and erectile dysfunction.

Methods: We evaluated the participants in cross-sectional study design. One hundred forty-two patients with erectile dysfunction (group-1), and 102 participants in the control group (group-2) were included in the study. The patients were evaluated in terms of metabolic diseases including diabetes, hypertension, dyslipidemia, obesity, hypogonadism as well as systemic immune inflammation index (SII), which is calculated by the formula of neutrophil \times platelet/lymphocyte. The outcomes were examined by the Mann-Whitney U test, chi-square test, and univariate-multivariate logistic regression statistical analysis.

Results: Patients with ED were more likely to have diabetes, hypertension, and dyslipidemia. The mean age between the two groups was comparable. SII in group 1 was 537.91 ± 269.74 , while in group 2 was 450.59 ± 260.06 with a statistically significant difference. Univariate and multivariate analysis revealed that patients with increased SII were more likely to have erectile dysfunction. **Conclusions** A novel index, systemic immune inflammation index (SII) was found to be associated with erectile dysfunction. Well-designed prospective, randomized studies are needed to determine the cause-effect relationship between these two entities.

Keywords: Erectile Dysfunction, Inflammation, Systemic Immune-Inflammation Index

Aşırı Aktif Mesane Sendromlu Kadınlarda İntravezikal Onabotulinumtoksina'nın Cinsel Fonksiyon Üzerindeki Etkisi

Süleyman Sami Çakır^{1*}

¹Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi, İstanbul

**Sorumlu yazar: Süleyman Sami Çakır*

Özet

Amaç: Ani idrar kaçırma (AİK) ve aşırı aktif mesane (AAM) semptomları kadın cinsel fonksiyonu üzerinde olumsuz bir etkiye sahiptir. Bu çalışmanın amacı, Kadın Cinsel İşlev İndeksi (FSFI) anketini kullanarak AAM'li kadınlarda intravezikal onabotulinumtoksinA (Botox) enjeksiyonunun cinsel fonksiyon üzerindeki etkisini araştırmaktır.

Yöntem: Üç günlük mesane çizelgesinde 24 saatte ≥ 8 idrara çıkan ve gün içinde en az bir kere AİK atağı olan 42 AAM'li ve 42 alt üriner sistem semptomları olmayan seksüel aktif kadın çalışmaya dahil edildi. Tüm hastalar daha önce antikolinerjikler ve / veya mirabegron ile tedaviden yeterli yanıt alamamış ya da yan etkilerden dolayı tedavisi kesilmiş kadınlardı. Botox 10 ml izotonik ile sulandırılarak trigon haricinde 20 ayrı noktada detrüssör kası içerisine enjekte edildi. Hastalar ve kontrol grubu Botox enjeksiyonu öncesinde ve 12 hafta sonrasında Türkçe valide edilmiş FSFI formunu doldurdu. Birincil sonlanım noktası kadınlardaki seksüel fonksiyonlardaki tedavi öncesi ve sonrası değişiklikler, ikinci sonlanım noktası ise bazal değerlerin ve tedavi sonrası değerlerin sağlıklı kontrol grubu ile arasındaki farklar idi. Örneklem büyüklüğü yapılan güz analizi hesaplamasında 0.05 düzeyinde %95 güven aralığında her grup için en az 40 olarak tespit edildi. İstatiksel analizler SPSS programında Mann-Whitney U test ve Wilcoxon test kullanılarak yapıldı.

Bulgular: Botox enjeksiyonları ile yapılan tedavi, toplam FSFI skorunda (medyan 20.9 vs. 27.3, $P<0.001$) ve tüm alt grup skorlarında (Arzu; 2.94 ± 0.69 vs. 3.19 ± 0.61 , Uyarılma; 3.43 ± 0.89 vs. 3.85 ± 0.74 , Lubrikasyon; 4.19 ± 0.62 vs. 4.09 ± 0.56 , Orgazm; 3.51 ± 0.71 vs. 4.10 ± 0.42 , Tatmin; 3.26 ± 1.01 vs. 3.68 ± 0.89 , Ağrı; 4.14 ± 0.88 vs. 4.53 ± 0.78 , $p<0.05$) anlamlı bir iyileşme göstermiştir. AAM'li hastaların % 90'ından fazlası, bazal değerlere kıyasla, toplam puanda klinik olarak anlamlı artış göstermiştir. AAM'den muzdarip kadınlar, başlangıçta, tüm FSFI domainlerinde aynı yaş grubundaki sağlıklı kadınlara kıyasla daha kötü skora sahipti. Botox enjeksiyonu sonrası ise orgazm ve ağrı alt gruplarında kontrol grubuyla istatiksel olarak benzer sonuçlar elde edildi.

Sonuç: Çalışmamız intravezikal Botoks enjeksiyonunun AAM'li kadınlarda cinsel fonksiyonu iyileştirebileceğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Aşırı Aktif Mesane, Kadın Cinsel Fonksiyon Bozukluğu, Botox

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Vücut Kitle İndeksi ve Yaralanma Süresinin Menisküs Tamiri Sonrası Sonuçlarına Etkisi

Bekir Eray Kilinc¹ * , Yunus Oc²

¹Healt Science University, Fatih Sultan Mehmet Training and Research Hospital, Istanbul

²Bağcılar Medilife Hospital, Istanbul

*Sorumlu yazar: Bekir Eray Kılınç

Özet

Amaç: Çalışmamız ön çapraz bağ (ÖÇB) cerrahisi ile birlikte menisküs tamiri uygulanan hastalarda yaralanma sonrası ameliyata kadar geçen süre ve hastaların vücut kitle indeksleri (VKİ) hesaplanarak ameliyat sonrası aktivite skorlarına etkisi değerlendirilmiştir. Gereç ve

Yöntem: Değerlendirmede Tegner Aktivite Skalası, Modifiye Lysholm Diz Skorlaması ve Barret kriterleri kullanılmıştır. VKİ değerleri zayıf (18.5 kg/m² veya daha az), normal (18.5 kg/m² to 24.99 kg/m²), kilolu (25 kg/m² - 29.99 kg/m²) ve obez (30 kg/m² to 39.99 kg/m²) olarak sınıflara ayrıldı. VKİ sınıfları iki gruba ayrıldı. Kilolu ve obez hastalar bir gruba, zayıf ve normal kilolu hastalar diğer gruba alınarak istatistiksel olarak analiz edildi.

Bulgular: Hastaların ortalama VKİ'si 23,99±3,64 kg/m² (aralık: 19.9-34) idi. Hastaların 3'ü zayıf (%8.8), 20 tanesi normal (% 58.8), 9 tanesi kilolu (%26.5) ve 2 tanesi obez (% 5.9) olarak saptandı. Tegner Aktivite Skalası, Modifiye Lysholm Diz Skorlaması ve Barrett kriterlerine göre istatistiksel olarak fark saptanmadı (p> 0.05). VKİ'nin ÖÇB rekonstrüksiyonu ile birlikte menisküs tamiri yapılan hastalarda menisküs iyileşmesine etkisi olmadığı saptandı. Yaralanma ile operasyon zamanına kadar geçen sürenin yine bu grupta operasyon sonrası aktivite skorlarına etkisi olmadığı saptandı (p> 0.05).

Çıkarım: VKİ ve yaralanmadan operasyona kadar geçen sürenin ÖÇB rekonstrüksiyonu ile beraber menisküs tamiri yapılan hastalarda ameliyat sonrası fonksiyonel skorlara etkisinin olmadığı gösterilmiştir. Menisküs tamiri endike olan ÖÇB yaralanmalarda zamandan ve hasta VKİ'nden bağımsız olarak tanı koyulduğu anda tamir edilmelidir.

Anahtar Kelimeler: Menisküs Tamiri; Ön Çapraz Bağ; Vücut Kitle İndeksi; Tegner Aktivite Skoru- Modifiye Lysholm Skorlaması

Outcomes Related to the Body Mass Index and Injury Period Following Meniscal Repair

Abstract

Aim: Our study was to assess the outcome of meniscal repair surgery with anterior cruciate ligament reconstruction, focusing in particular on meniscal healing. Material and

Method: We analyzed whether the time elapsed between the injury and the surgery affected the activity scores as measured by the Tegner Activity Scale, Modified Lysholm Knee Scoring, and Barrett criteria. Similarly, we analyzed whether body mass index (BMI) affected the activity scores. **Result:** The average BMI of the patients was 23.99±3.64 kg/m² (range: 19.9-34). BMI

was graded as underweight (18.5 kg/m² or less), normal weight (18.5 kg/m² to 24.99 kg/m²), overweight (25 kg/m² to 29.99 kg/m²), or obese (30 kg/m² to 39.99 kg/m²). Patients were divided into two groups. Overweight and obese patients were included in one group, and patients of normal weight or underweight were included in the other group.

RESULTS: Out of a total of 34 patients, 3 (8.8%) were underweight, 20 (58.8%) were normal weight, 9 (26.5%) were overweight, and 2 (5.9%) were obese. Based on the BMI there was no significant difference between the two groups for results of the Tegner Activity Scale, Modified Lysholm Knee Score, and Barrett criteria. BMI of the patients was not a risk factor for the post-operative score scale ($P>0.05$). There was no significant difference between the injury period (the time elapsed between the injury and the surgery) and activity scores ($P>0.05$). The injury period had no effect on the post-operative scores.

Discussion: BMI of the patients and injury time of the meniscus tear had no negative effect on the functional results of the operation. Meniscal lesions with ACL tear should be repaired when diagnosed.

Keywords: Meniscus Repair; Anterior Cruciate Ligament; Body Mass Index; Tegner Activity Score; Modified Lysholm Score

Peroneus Longus Allogrefti ve Otojen Hamstring Tendonu Kullanılarak Ön Çapraz Bağ Rekonstrüksiyonunun Klinik Sonuçlarının Karşılaştırılması

Bekir Eray Kılınc¹ *

¹Sağlık Bilimleri Üniversitesi, İstanbul Fatih Sultan Mehmet Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Ortopedi ve Travmatoloji Kliniği

**Corresponding author: Bekir Eray Kılınc*

Özet

Ağustos 2012 ile eylül 2014 tarihleri arasında kliniğimizde artroskopik ön çapraz bağ rekonstrüksiyonu yapılan ve otojen hamstring grefti kullanılan 20 hasta ile peroneus longus allogrefti kullanılan 20 hastanın erken dönem klinik ve fonksiyonel sonuçları retrospektif karşılaştırıldı. Hamstring tendon otogrefti kullanılan hastaların tümü erkek, allogreft kullanılan hastaların 17'si erkek, 3'ü kadındı. Otogreft kullanılan hastaların ortalama yaşı 29,60±4,55 yıl, allogreft kullanılan hastaların ortalama yaşı 34,25±6,73 yıl idi. Ameliyata kadar geçen süre ortalama 10,35 (1-84) ay, ameliyat sonrası ortalama takip süresi ise 33,8 (12-46) ay idi. Otogreft uygulanan hastaların 2 tanesi, allogreft uygulanan hastaların 4 tanesi direk darbe ile yaralanmıştı. Hastaların meslek, aktivite düzeyi, yaptığı sporlar kaydedildi. Ameliyat sonrası son takiplerinde eklemde şişlik, ağrı, hareket kısıtlılığı değerlendirilerek kaydedildi. Hastaların Lachman, öne çekmece, pivot shift testleri değerlendirildi. KT 1000 ve Cybex cihazlarıyla hastaların kayma miktarları ve kas güçleri değerlendirildi. Hastaların modifiye Cincinnati, Lysholm ve IKDC aktivite skalalarına göre değerlendirilmesi yapıldı. Yapılan analiz sonucunda hastaların klinik ve kantitatif ölçümlerinde olasılık değerlerinin $p>0,05$ saptanarak istatistiksel olarak anlamlı bir fark saptanmadı. Çalışmamıza göre hamstring tendon otogrefti ile artroskopik ÖÇB rekonstrüksiyonu yapılan hasta grubu ile peroneus longus tendon allogrefti ile artroskopik ÖÇB rekonstrüksiyonu yapılan grup arasında klinik ve kantitatif karşılaştırmalı istatistiksel analizimizde anlamlı bir fark çıkmamış olup avantaj ve dezavantajlar göz önüne alınarak allogreftin hamstring tendon otogreftine iyi bir alternatif olduğu kanısındayız.

Anahtar Kelimeler: Allogreft, Otogreft, Ön Çapraz Bağ Rekonstrüksiyonu

Comparison of Clinical Outcomes After Anterior Cruciate Ligament Reconstruction With Autogenous Hamstring Tendon and Peroneus Longus Allograft

Abstract

In this study we reported the early clinical and functional results of 40 patients admitted to our hospital for anterior cruciate ligament reconstruction (20 with autogenous hamstring tendon graft and 20 with peroneus longus allograft)retrospectively between august 2012 and september 2014. All patients in the autograft group were male and only three patients in the allograft group were female. The mean age in the autograft group was 29,60±4,55 year and

34,25±6,73 year in the allograft group. The mean time period before the surgery was 10,35(1-84) months and the mean postoperative follow up time was 33,8 (12-46) months. Only 2 patients in the autograft group and 4 patients in the allograft group were injured by direct trauma. We noted the patients' occupation, activity level and sport activities. Joint effusion, pain and restriction in the joint motion were documented. Patients were evaluated with Lachman, anterior drawer and pivot shift tests at the last follow up examination. The joint instability was tested with KT 1000 and the muscle contractions were tested with Cybex devices. Modified Cincinnati, Lysholm and IKDC activity scale were used to evaluate the activity level of patients. There were no difference neither clinically, nor functionally between two groups at the last follow up ($p>0,05$). Taken into consideration the risks and advantages of autogenous hamstring graft and allograft use we conclude that the peroneus longus allograft is a reasonable option for anterior cruciate ligament reconstruction.

Keywords: Anterior Cruciate Ligament Reconstruction, Allograft, Autograft

Clinical outcome of the botulinum toxin A treatment in patients with infantile esotropia

Mehmet Serhat Mangan¹, Emel Başar²

¹Health Sciences University, Haydarpaşa Numune Education and Research Hospital

²Istanbul University – Cerrahpaşa School of Medicine

ABSTRACT

Purpose: To evaluate the clinical results of the botulinum toxin A (BTA) injection in healthy children with infantile esotropia.

Materials and Methods: 46 children (20 girl, 26 boy) with an infantile esotropia diagnosis were included in the study. Exclusion criteria for this study were as follows: (1) neurological anomalies, (2) prematurity, (3) the angle of deviation ≥ 90 prism diopters (PD), (4) previous surgical intervention, (5) accommodative esotropia, or (6) paralytic esotropia. All patients received of BTA (Botox®; Allergan, Irvine, CA) injection (2.5 IU) with an 'open sky' technique to medial recti under inhalation anaesthesia. 'Surgical success' was defined as alignment with ± 10 PD of orthotropia in postoperative period. Analysis of data was done with SPSS version 21.00.

Results: The mean age of the patients at the treatment was 17.3 ± 9.6 months. The mean angle of deviation was 44.3 ± 15.6 PD in preoperative period. The mean postoperative follow-up time was 12.7 ± 5.4 months. The mean angle of deviation was 12.8 ± 7.6 PD at postoperative six month. Preoperative mean angle of deviation in patients whose operation were succeeded and failed in postoperative first year, were 43.5 ± 17.4 PD and 57.1 ± 16.3 PD, respectively, ($p=0.007$). The rate of the mild reversible ptosis was 10.8% after the treatment.

Conclusions: The preoperative angle of deviation was found to be an important parameter in treatment success. BTA can be used alternative treatment for healthy children who has infantile esotropia.

Keywords: Botulinum Toxin A, Infantile Esotropia, Strabismus

The Effect of Intralesional Triamcinolone Acetonide Injection for Primary Chalazion in Adults

Mehmet Serhat Mangan¹ *

¹*Haydarpasa Numune Education and Research Hospital, Sadık Eratik Eye Clinic*

**Corresponding author: Mehmet Serhat Mangan*

ABSTRACT

Purpose: Chalazion are initially managed conservatively using warm compress and antibiotic eye ointment for the prevention of secondary bacterial infection. For persistent lesions, incision and curettage or steroid injection treatment may be considered. The aim of this study was to evaluate the clinical results of the triamcinolone acetonide (TA) injection in adults with primary chalazion not responding to conservative treatment.

Materials and Methods: 14 patients with primary chalazion who received intralesional TA injection was reviewed. Inclusion criteria for this study were as follows: (1) unresolved primary chalazions despite 1 month of conservative treatment, and (2) patients older than 18 years of age. A single surgeon injected 0.1 mL of TA (40 mg/mL) intralesionally. The main outcome measures included lesion resolution and complications. Analysis of data was done with SPSS version 21.00.

Results: The mean age of the patients at the treatment was 26.4±10.8 years. Complete resolution was achieved in 9 (64.2%) of 14 patients. 2 patients required a second TA injection for complete resolution. Despite two injection, lesion resolution was not achieved 3 patients. After three months, this 3 patients required subsequent incision and curettage. There were no complications noted from the injections.

Conclusions: Intralesional TA injection may be considered as an alternative first-line treatment in adults with primary chalazion.

Anahtar Kelimeler: Triamcinolone Acetonide, Chalazion, Eyelid

The Importance of Arcuate Foramen, a Variation of the Atlas: A Microsurgical Cadaveric Study and Review of the Literature

Neşe Keser¹ * , Ulaş Çıkla² , Burak Özaydın² , Mustafa K. Başkaya²

¹*Istanbul Fatih Sultan Mehmet Eğitim ve Araştırma Hastanesi*

²*University of Wisconsin, Madison*

**Sorumlu yazar: Neşe Keser*

Abstract

Aim: Arcuate foramen (AF) is an osseous variation on the vertebral artery (VA) groove (sulcus arteria vertebralis) at the posterior arch of the atlas, which its prevalence may vary due to regional and ethnic factors. Although it is thought to cause vertebrobasilar insufficiency symptoms by compressing the structures passing through the AF, there is not enough cadaveric study to explain this clinic.

Methods: To evaluate the incidence of AF variation and its association with VA, silicone injected and randomly selected ten cadaveric heads 20 sides were examined at the Neuroanatomy laboratory in the University of Wisconsin using the microsurgical method. **Results:** In 30% of the samples, the complete type of AF variation was detected in the atlas. This variation was unilateral in two cases and bilateral in one case. The average dimensions of AF are on the right D1: 6 mm, D2: 5.5 mm, on the left D1: 7.5 mm, D2: 6.5 mm, of the VA the pre-foraminal, foraminal and post-foraminal mean diameters were respectively 4, 2.5, 3 mm on the right and 6, 4, 5 mm on the left. In all of the cases, the suboccipital nerve was accompanying to VA in the AF.

Conclusions: Being aware of this high incidence variation of the atlas may help to determine surgical strategy before craniocervical junction surgery, and prevent life-threatening arterial injuries. Also, although the dimensions of the AF is adequate for the VA to pass through freely, seeing compression on the VA because of the other structures also pass through the AF, can explain the clinical improvement after decompression surgery for the many cases.

Keywords: Arcuate Foramen, Atlas, Cadaveric Study, Osseous Anomaly, Vertebral Artery, Vertebrobasilar Insufficiency

Atlasın Varyasyonu Arkuat Foramenin Önemi: Bir Mikroşirürjikal Kadavra Çalışması ve Literatürün Gözden Geçirilmesi

Özet

Amaç: Arkuat foramen (AF) atlasın posterior arkındaki vertebral arter (VA) oluğunda (sulcus arteriae vertebralis) bulunan, prevalansı bölgesel ve etnik faktörler nedeni ile değişebilen

osseöz bir varyasyondur. AF' in içindeki yapılara bası oluşturarak vertebrobaziler yetmezlik bulgularına neden olduğu düşünülse de bu kliniği açıklayacak yeterli sayıda kadavra çalışması yoktur. Yöntemler: AF varyasyonun insidansını ve içinden geçen VA ile olan ilişkisini değerlendirmek için renkli silikon enjekte edilmiş ve rastgele olarak seçilmiş 10 kadvranın 20 tarafı Wisconsin Üniversitesi Nöroanatomi laboratuvarında mikrosürüjikal yöntem ile incelendi. Bulgular: Örneklerin %30 unda atlasta komplet tipte AF varyasyonu saptandı. Bu varyasyon iki olguda sağda tek taraflı iken bir olguda bilateralı. AF' in ortalama boyutları sağda D1: 6 mm, D2: 5.5 mm , solda D1: 7.5 mm, D2: 6.5 mm, VA'in ortalama çapı ise foramen öncesi, foramen içi ve foramen sonrası sırası ile sağda 4, 2.5, 3 mm , solda 6, 4, 5 mm idi. Olguların hepsinde suboksipital sinir AF içerisinde VA' e eşlik ediyordu. Sonuçlar: Bu varyasyonun yüksek insidansının olabileceğinin bilinmesi kranioservikal bileşke ameliyatlarından önce ameliyat stratejisinin belirlenmesini ve hayati tehlike yaratabilecek arter yaralanmalarının engellenmesini sağlayabilir. Ayrıca, AF boyutlarının VA' in rahatlıkla geçişine uygun olmasına karşın foramen içinden geçen diğer yapılar nedeni ile arteryel bası oluşturduğunun görülmesi foramen dekompresyonu ile olguların çoğunun rahatlatma nedenini de açıklayabilir.

Anahtar Kelimeler: Arkuat Foramen, Atlas, Kadavra Çalışması, Osseöz Anomali, Vertebral Arter, Vertebrobaziler Yetmezlik

Spinal Cord İnjuries Caused by Civilian Gunshots

*Serdar Ercan¹ **

¹Eskişehir Şehir Hastanesi

**Corresponding author: Serdar Ercan*

ABSTRACT

Aim: İnjuries caused by crimes committed by civilian firearms increase in this century. In spinal gunshot injuries, damage occurs due to direct, indirect and cavitation-related mechanisms of the spinal column. The aim of this study was to investigate the neurological damage, additional organ injuries, surgical intervention and the approach to complications in spinal cord injuries caused by firearms.

Material and methods: 78 patients who were admitted to our clinic with spinal cord injury caused by civilian firearm were included in this study.

Results: 2 (3%) of the patients were children, 77 (97%) were adults and 11 (14%) were women , 66 (83%) were men. All patients were evaluated by X-ray and spinal vertebra computed tomography. Of the injuries, 32 belonged to bullets and 46 belonged to bullshit parts. Neurological status was evaluated according to Frankel classification. Incomplete (Frankel B, C, D) in 15 patients and complete (Frankel A) spinal injury in 68 patients, whereas no neurological deficit was present in 5 patients (Frankel E). 4 cervical, 34 thoracic, 45 lumbosacral and 5 multiple level injuries were determined. A total of 19 patients underwent surgical procedures. Five patients underwent posterior stabilization considering vertebral instability, and 3 patients underwent duraplasty due to CSF fistula. Sixteen patients underwent surgical decompression to remove the foreign body. Additional pathology revealed hemopneumothorax in 12 patients, liver in 14 patients, small bowel and colon injuries in 26 patients. When the neurological picture of the patients was evaluated according to Frankel score, there was no significant difference in terms of neurological recovery in the surgical and conservative group.

Conclusion: Spinal cord gunshot injuries have multifactorial consequences. Treatment should be planned according to violence of injury, level of spine and additional organ injury. Surgical treatment should be preferred in patients with vertebral instability and cord compression.

Anahtar Kelimeler: Gunshot, Spinal Cord İnjury

Geç Bleb Yetmezliğine Bağlı Başarısız Trabekülektomi Sonrasında Sirküferensiyal Sütür Trabekülotomi Sonuçları

Nilay Dilekmen¹ *, Zeynep Aktaş², İbrahim Hepşen³, Merih Öno⁴, Duygu Yalınbaş⁵

¹Erzurum Bölge Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Göz Hastalıkları

²Gazi Üniversitesi Hastanesi, Göz Hastalıkları ABD

³Özel merkez

⁴Dünya Göz Hastanesi

⁵Ankara Gülhane Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Göz Hastalıkları

*Corresponding author: Nilay Dilekmen

Özet

Amaç: Geç bleb yetmezliğine bağlı başarısız trabekülektomi (TE) sonrasında sirküferensiyal sütür trabekülotomi (CST) sonuçlarını değerlendirerek mitomisin-C eşliğinde retrabekülektomi (MMC-reTE) ile karşılaştırmak.

Metod: Retrospektif vaka serisi şeklindeki çalışmamızda MMC-reTE cerrahisi geçiren 22 hastanın 22 gözü ve CST cerrahisi geçiren 21 hastanın 22 gözü incelendi. Olguların tamamı trabekülektomi sonrası geç bleb yetmezliği tanısı alan erişkin açık açılı glokom hastalarıydı. Preoperatif ve postoperatif 1,3,6 ve 12. ay intraoküler basınç (IOP) değerleri, anti-glokom ilaç sayıları, cerrahi başarı oranları ve komplikasyonlar kaydedildi. Mutlak cerrahi başarı, IOP değerinin ilaçsız 18mmHg ve altında olması; kısmi cerrahi başarı ise ilaçlı veya ilaçsız 18mmHg ve altında olması olarak kabul edildi.

Bulgular: Preoperatif 3.0 ± 0.2 ilaçla 25.8 ± 3.1 mmHg olan IOP değeri MMC-reTE grubunda 12.ay vizitinde 0.9 ± 0.9 ilaçla 16.9 ± 1.4 mmHg'ya düştü ($p < 0.001$, $p < 0.001$). Preoperatif 3.4 ± 1.1 ilaçla 26.3 ± 6.8 mmHg olan IOP değeri CST grubunda 12.ay vizitinde 0.3 ± 0.6 ilaçla 14.7 ± 1.9 mmHg'ya düştü ($p < 0.001$, $p < 0.001$). Gerek IOP gerekse ortalama ilaç sayıları CST grubunda MMC-reTE grubuna göre 3,6 ve 12 aylarda anlamlı olarak daha düşüktü. Sadece 1. ay vizitinde IOP ve ilaç sayıları iki grup için benzerdi (p , sırasıyla: 0.79, 0.07). Mutlak cerrahi başarı oranı MMC-reTE grubunda 46 %; CST grubunda 82% düzeyindeydi (p : 0.014). Kısmi cerrahi başarı oranı MMC-reTE grubunda 86%; CST grubunda 100% düzeyindeydi (p : 0.091). CST grubunda en sık komplikasyon 15 gözle olguların 70%'inde görülen mikrohifema idi.

Sonuç: MMC-reTE ile karşılaştırıldığında CST cerrahisi bleb yetmezliği gelişen başarısız TE olgularında daha başarılı klinik sonuçlara sahiptir.

Anahtar Kelimeler: Sirküferensiyal Sütür Trabekülotomi, Mitomisin-C Eşliğinde Retrabekülektomi, Başarısız Trabekülektomi

Outcomes of Circumferential Suture Trabeculotomy After Failed Trabeculectomy

Abstract

Aim: To evaluate outcomes of circumferential suture trabeculotomy (CST) after failed trabeculectomy (TE) and compare with those of mitomycin-C augmented retractorabeculectomy (MMC-reTE).

Methods: In this retrospective comparative case series, 22 eyes of 22 patients who underwent MMC-reTE (Group1) and 22 eyes of 21 patients who underwent CST (Group2) were included. Subjects were adult open angle glaucoma patients with failed TE. Preoperative and postoperative 1, 3, 6 and 12 months intraocular pressure (IOP), number of glaucoma medications, surgical success rates and complications were recorded. Complete success was defined as IOP \leq 18 mmHg without medication while qualified success was defined as IOP \leq 18 mmHg with/without medication.

Results: Mean preoperative IOP (\pm SD) for Group1 was 25.8 \pm 3.1 mmHg with 3.0 \pm 0.2 medications which decreased to 16.9 \pm 1.4 mmHg with 0.9 \pm 0.9 medications at 12 months (p <0.001, for both). Mean preoperative IOP for Group2 was 26.3 \pm 6.8 mmHg with 3.4 \pm 1.1 medications which decreased to 14.7 \pm 1.9 mmHg with 0.3 \pm 0.6 medications at 12 months (p <0.001, for both). Both IOPs and medication numbers of Group2 were significantly lower than that of Group1 at 3, 6 and 12 months. At only 1-month visit, both IOP and medication numbers were comparable (p :0.79, 0.07 respectively). Cumulative probability of complete success was 46 % in Group1 vs 82% in Group2 (p :0.014). Cumulative probability of qualified success was 86% in Group1 vs 100% in Group2 (p :0.091). In Group2, microhyphema was the most frequent complication with 15 eyes (70%).

Conclusion: Compared with MMC-reTE, CST provided more favorable clinical results in the surgical management of failed TE.

Keywords: Circumferential Suture Trabeculotomy, Mitomycin-C Augmented Retractorabeculectomy, Failed Trabeculectomy

Yeni Tanı Almış Glioblastomlu Hastalarda Cerrahi Rezeksiyon Miktarının Sağkalım Süresi Üzerine Etkisi

Kaan Yaltırık¹ *

*¹Yeditepe Üniversitesi Beyin ve Sinir Cerrahisi
Sorumlu yazar: Kaan Yaltırık

Özet

Giriş: Glioblastom, santral sinir sisteminde en sık görülen glial tümördür. Sağkalım süresi en kısa olan tümörlerden biridir. Bu çalışmanın amacı, Glioblastom nedeni ile opere edilmiş olan hastalara uygulanan radikal cerrahi rezeksiyonun hastaların sağkalım sürelerine etkisini araştırmaktır.

Gereç ve Yöntem: Yeditepe Üniversitesi Hastanesi Beyin ve Sinir Cerrahisi Anabilim Dalında Glioblastom nedeni ile cerrahi rezeksiyon uygulanan ve daha önce bu nedenle ameliyat geçirmemiş 79 hasta çalışmaya dahil edildi. Bu hastaların yaş, cinsiyet, başlangıç şikayeti ve şikayet süresi, tümör lokalizasyonu, ameliyat tarihi, postoperatif takip, rekürrens ve sağkalım süreleri (operasyondan son kontrole dek geçen süre), preoperatif ve postoperatif 0. ve 2. aylarda Karnofsky Performans Skorları (KPS), postoperatif uygulanan kemoterapi (KT) ve radyoterapi (RT) süreleri ile kaybedilmiş olan hastaların exitus nedenleri kaydedildi. Hastaların ortalama sağkalım süreleri belirlendi. Manyetik Rezonans (MR) görüntülerine dayalı olarak "Osirix Dicom Viewer" kullanılarak ameliyat öncesi ve sonrası hacim analizleri yapılarak, cerrahi rezeksiyonun miktarı hesaplandı. Cerrahi rezeksiyonun miktarına göre hastalar 3 gruba ayrıldı (%98 den fazla; %90-98 arası; %90 dan az). Gruplarda postoperatif ortalama sağkalım süreleri ve yıllara göre sağkalım oranları belirlendi. Cerrahi rezeksiyon miktarı, yaş (≥ 65 veya altı), cinsiyet ve preoperatif KPS (≥ 70 ya da < 70) değerlerinin postoperatif sağkalım sürelerine etkisi araştırıldı. Tüm veriler istatistiksel olarak analiz edildi.

Bulgular: Tüm hastalar için ortalama sağkalım süresi 22.8 ay (95% CI 18.9 – 26.6 ay) olarak değerlendirildi. Altmış beş yaş üstü hastalar ve altı hastalar karşılaştırıldığında sağkalım süreleri açısından, Kaplan-Meier eğrilerinde istatistiksel olarak anlamlı fark saptanmadı ($p=0.276$). Ortalama sağkalım süreleri açısından, KPS değerleri 70 ve üzerinde olan hastalarla, 70'in altında olan hastalar arasında istatistiksel olarak anlamlı fark saptanmadı (log rank $p=0.202$). %98 ve üzeri cerrahi rezeksiyon yapılan hastaların ortalama sağkalım süreleri, %90-98 ve %90'dan az rezeksiyon yapılan gruplardan istatistiksel anlamlı olarak daha uzundu ($p: 0.045$).

Sonuç: Glioblastomlu hastalarda, radikal cerrahi rezeksiyonun sağkalım süresini uzattığı ve hayat kalitesini arttırdığı saptanmıştır.

Anahtar Kelimeler: Glioblastoma; Cerrahi Rezeksiyon; Sağkalım

The Effect of Surgical Resection Rate On Survival Time of Newly Diagnosed Glioblastoma Patients

Abstract

Background: Glioblastoma is the most common glial tumor of the central nervous system. It is one of the tumor which has shorter survival time. The purpose of this study was to determine whether the extent of resection was associated with increased survival rate.

Material and Method: We retrospectively analyzed preoperative, operative and postoperative treatment modalities of 79 patients who underwent Glioblastoma resection at Yeditepe University Hospital, Department of Neurosurgery, (n=106) to determine overall survival. For each case we have reported age, sex, presenting symptoms and signs, tumor location, operation dates, postoperative follow up, recurrence and survival time (between first operation date to last control date), preoperative Karnofsky performance scores (KPS), early postoperative and second month control KPS, chemotherapy and radiotherapy types and durations and exitus reasons were recorded. We have calculated tumor and remnant volumes based on MR imaging results. We used "Osirix Dicom Viewer" for the calculation of the preoperative and postoperative tumor volumes. All patients were divided into three groups according to extent of the surgical resection (>98%, 90-98%, <90%). For these groups postoperative mean survival time and survival rates were analyzed statistically. Extend of the resection, age (<65, ≥65), sex, preoperative KPS (<70, >70) were significant independent predictors and survival analyzes were performed.

Results: In our series the mean survival was 22.8 month (95% CI 18.99 – 26.61 month). Mean survival of the patients younger than 65 years old was higher than, mean survival of the patients over 65 years old, however this was not statistically significant (p= 0.276). The difference of the mean survival of patients with KPS score over 70 and below 70 was not statistically significant (p= 0.202). In the group of patients with 98% or more tumor resection the mean survival was significantly higher (p= 0.045) than the group of patients with 90-98% and <90% tumor resection.

Conclusion: In the treatment of patients with glioblastoma, radical resection prolongs the survival rate and quality of the life of patients.

Keywords: Glioblastoma; Radical Resection; Survival

İNTRAABDOMİNAL YERLEŞİMLİ DEV DEDİFERANSİYE LİPOSARKOM OLGUSU

Selma Erdoğan Düzcü¹ *

¹Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi Tıp Fakültesi Tıbbi Patoloji AD

**Sorumlu yazar: Selma Erdoğan Düzcü*

Özet

Liposarkom derin yumuşak dokuda özellikle de gluteal bölge, uyluk, popliteal bölge ve retroperitonda yerleşim gösteren yumuşak doku tümörüdür. İntraabdominal lokalizasyon nadirdir. Liposarkomlar iyi diferansiye, dediferansiye, miksoid, pleomorfik ve mikst tip olarak alttiplere ayrılmaktadır. Dediferansiye liposarkom iyi diferansiye liposarkom alanları ile birlikte dediferansiye komponent içeren atipik lipomatöz tümörlerdir.

56 yaşında erkek hasta kilo kaybı ve halsizlik şikayetiyle dış merkeze başvurması üzerine yapılan kontrastlı tüm abdomen BT'de gastrohepatik ligaman seviyesinden başlayan sağ alt kadrana uzanan düzgün sınırlı solid kitle izlendi. Hastaya batin içi kitle eksizyonu yapıldı. Eksplorasyonda mide küçük kurvatur ile yakın komşulukta küçük omentumdan başlayan yaklaşık 28x15 cm boyutlarında kitle izlendi. Makroskopik olarak kesiti kirli sarı yer yer nekrotik alanlar içeren sert bir görünüme sahipti. Mikroskopik incelemesinde tümör hücreleri kısa fasiküller ve storiform patern oluşturan sınırları net olmayan eozinofilik sitoplazmalı elonge görünümde, pleomorfik nukleuslu ve belirgin nukleolluydu. Fokal alanlarda köpüklü sitoplazmalı, pleomorfik nukleuslu lipoblastik karakterde hücreler dikkati çekmiştir. Tümöre uygulanan immunohistokimyasal boyamada tümör hücreleri vimentin ve MDM-2 ile pozitif boyanma göstermiştir. Morfolojik bulgular ve immunohistokimyasal boyanma ile birlikte malign fibröz histiositom lehine gelişim gösteren dediferansiye liposarkom tanısı verilmiştir. Dediferansiye liposarkom intraabdominal yerleşimli tümörlerde ayırıcı tanıda düşünülmesi gereken yüksek rekürrens oranına sahip bir tümör olduğu için sunulmuştur.

Anahtar Kelimeler: Dediferansiye liposarkom, intraabdominal yerleşim, histopatoloji

Hiponatreminin Klinik ve Epidemiyolojik Yönünden İncelenmesi

Nezih Kavak¹ *

¹University of Health Sciences Dışkapı Yıldırım Beyazıt Training and Research Hospital, Emergency Department, Ankara, Turkey

*Sorumlu yazar: Nezih Kavak

Özet

Amaç: Hiponatremi karşımıza en sık çıkan elektrolit bozukluğudur. Çalışmamızda acil serviste hiponatremi tanısı konan hastaların klinik ve demografik özelliklerini incelemeyi amaçladık.

Gereç ve yöntemler: Hiponatremi tanısı konan hastaların kayıtları retrospektif olarak incelendi. Hastaların yaş, cinsiyet, komorbid hastalıkları, kullandığı ilaçlar, semptom ve bulguları, yoğun bakım yatış oranları ve mortalite durumları değerlendirildi.

Bulgular: Hastaların yaş ortalaması 69,71±4,32 yıl olup, %56,1'i kadındı. Derin hiponatremisi olan hastaların, hafif olgulardan daha fazla oranda kadın ve genç oldukları saptandı (p<0,05). Demans'lı olgularda hafif hiponatremi sıklığı yüksek saptandı (p<0,05). Hipertansiyon, diabetes mellitus, malignite, siroz, koroner kalp hastalığı ve inme varlığı ve hiponatremi düzeyi arasında ilişki saptanmadı (p>0,05). Furosemid kullananlarda derin hiponatremi sıklığı yüksekti (p<0,05). Tiyazid, spironolakton, kalsiyum kanal blokerleri, beta blokerler, ACE inhibitör, proton pompa inhibitörü, antipsikotik, antiepileptik ve antidepresan kullanımı ile hiponatremi ciddiyeti arasında ilişki saptanmadı (p>0,05). Vital parametreler ve sodyum derinliği arasında ilişki saptanmadı (p>0,05). Derin hiponatremisi olan hastalarda Glaskow Koma Skoru düşük saptandı (p<0,05). Konfüzyon, uyku hali, kusma, epileptik atak ve yeni gelişen kardiyak patoloji sıklığı derin hiponatremi hastalarda yüksek olarak saptandı (p <0,05). Yoğun bakıma yatış sıklığı derin hiponatremide anlamlı olarak yüksek saptandı (p<0,05). Mortalite ve hiponatremi arasında anlamlı ilişki saptanmadı (p>0,05).

Sonuç: Hiponatremi değişik nedenlere bağlı olarak ortaya çıkabilen ve farklı klinik bulgulara yol açan elektrolit bozukluğudur. Özellikle ileri yaşlarda görülebilen hiponatremili olgularda mortalite açısından dikkatli olunması gereklidir.

Anahtar kelimeler: hiponatremi, Glaskow Koma Skor, mortalite

Clinical and Epidemiological Examination of Hyponatremia

Objective: Hyponatremia is the most common electrolyte disorder. We aimed to review the clinical and demographic properties of patients diagnosed with hyponatremia at the emergency department.

Materials and Method: The medical records of patients diagnosed with hyponatremia were retrospectively reviewed. Age, sex, comorbid conditions, medications, symptoms and signs, intensive care unit admission rates, and mortality statuses were recorded and analyzed.

Results: The mean age of the study population was 69.71±4.32 years, and 56.1% were women. Patients with severe hyponatremia were more commonly women and younger than those with mild hyponatremia (p<0.05). Patients with dementia had a higher rate of hyponatremia (p<0.05). There was no significant relationship between hypertension, diabetes

mellitus, malignancy, cirrhosis, coronary artery disease, and stroke history and hyponatremia severity ($p < 0.05$). The rate of severe hyponatremia was higher among furosemide users ($p < 0.05$). No significant correlation was found between hyponatremia severity and using thiazides, spironolactone, calcium channel blocker, beta blocker, ACE inhibitor, proton pump inhibitor, antipsychotics, antiepileptics, and antidepressants ($p > 0.05$). No significant correlation was found between vital signs and hyponatremia severity ($p > 0.05$). Those having severe hyponatremia had a lower Glasgow Coma Scale score ($p < 0.05$). Patients with severe hyponatremia had a significantly higher rates of confusion, sleepiness, vomiting, epileptic seizures, and newly developed cardiac pathologies ($p < 0.05$). Intensive care unit admission was significantly more common in severe hyponatremia ($p < 0.05$). No significant correlation was found between mortality and hyponatremia ($p > 0.05$).

Conclusion: Hyponatremia is an electrolyte disorder that may develop as a result of diverse conditions, and it may lead to a variety of clinical signs and symptoms. One should be watchful about possible mortality development was especially among elderly patients with hyponatremia.

Key words: hyponatremia, Glasgow Coma Scale Score, mortality

İmmünoşpresif Hastada Viral İnfeksiyon: Olgu Sunumu

Gülten Arslan¹ *

¹SBÜ Kartal Dr Lütfi Kırdar Eğitim ve Araştırma Hastanesi Anesteziyoloji ve Reanimasyon Kliniği

*Sorumlu yazar: Gülten Arslan

Özet

Giriş: Klinik transplantasyonda gözlenen ilerlemelere rağmen, ret ve enfeksiyon yaşam kalitesini etkileyen en önemli faktörlerdir. Renal transplantasyondan sonraki aylarda ciddi enfeksiyonlu bir olguyu sunmayı amaçladık.

Olgu: 47 yaşında erkek hastanın ateş, balgam, öksürük şikayeti olmadan solunum sıkıntısı ve genel durum bozulması nedeniyle hastanemize başvurduğu, anamnezinden diabetes mellitus, koroner arter ve serebrovasküler hastalığı olduğu ve altı hafta önce de kadavradan böbrek nakli yapıldığı öğrenildi. Tıbbi tedavisi immünoşpresif (Takrolimus, mikofenolat mofetil), Prednisolone, antimikrobiyal tedavi (Ko-trimoksazol, Valganciclovir hidroklorür)'yi içermektedir. GKS:8, KTA:115 atım/dk, TA:106/75 mmHg, solunum hızı 36/dk, SpO₂:%78, arteriyel kan gazında pH:7.031, pCO₂:47.3 mmHg, pO₂:53 mmHg, HC0₃:10.7 mmol/L, BE:-16.8, SaO₂:%76, prokalsitonin ve CRP dahil laboratuvar değerleri normal, ralleri, akciğer grafisinde diffüz interstisyel infiltrasyon, HRCT'de efüzyon ve pulmoner konsolidasyon olan hastada ilk planda rejeksiyon düşünülmedi ve YBÜ'ye alınarak entübe edildi ve mekanik ventilatöre bağlandı. Bakteriyel ve/veya fırsatçı enfeksiyonlar düşünülerek serum kantitatif kan polimeraz zincir reaksiyonu (PCR) analizi ile sitomegalovirüs (CMV), immünofloresans ile Mycoplasma, Legionella, galaktoman ile Aspergillus, balgamla tüberküloz araştırıldı ve bronkoalveolar lavaj için fiberoptik bronkoskopi uygulandı. Ampirik olarak meropenem+linezolid+vorikonazol başlanarak immünoşpresyonlar azaltıldı. Bronkoalveolar lavajda 8. günde CMV kantitatif kan PCR analizi ile pozitif. CMV için pozitif gerçek zamanlı PCR testi kan örnekleri için 1.900.000 kopya/mL idi ve CMV pnömonisi tanısı kondu. Antibiyotikler kesildi, vorikonazol+valgansiklovir ile tedaviye devam edildi. PCR testi 16. günde negatifleşti, enfeksiyon hastalıklarına taburcu edildi.Yapılan takiplerde yaklaşık 8 ay sonra; şu günlerde transplante böbrekte arter stenozu geliştiği öğrenildi.

TARTIŞMA: Bağışıklık sistemi baskılanmış hastalarda, atipik klinik ve laboratuvar bulguları nedeni ile enfeksiyon teşhisi daha karmaşıktır. Bu hastalarda enfeksiyon ve red derhal farkedilmeli ve CMV enfeksiyonunun transplante renal arter stenoza neden olarak greft kayıplarını arttırdığı da unutulmamalıdır(1). Böbrek transplantasyonunun başarısında; operasyondan sonra hastaların yakından izlenmesi, gelişen komplikasyonların erken tanınip tedavi edilmesi ve gelişebilecek komplikasyonlar için gerekli önlemlerin alınması önemlidir.

KAYNAKLAR 1) Etemadi J, et al. Vascular Health and Risk Management. 2011;7;503–507.

Anahtar Kelimeler: Renal Transplant Alıcısı, Cmv, Pnömoni, Renal Arter Stenozu

Gebelikte Maruz Kalınan Hava Kirliliği Düzeyi ile Hipospadias Görülme Sıklığı Arasındaki İlişkinin Değerlendirilmesi

Mehmet Nuri Cevizci¹ *

¹Balıkesir Üniversitesi Tıp Fakültesi

*Sorumlu yazar: Mehmet Nuri Cevizci

Özet

Amaç: Hipospadias genetik, hormonal ve çevresel etkilerin yol açtığı doğumsal bir patolojidir. Bu çalışmada hava kirliliğine yol açan partikül maddelerin (PM10) hipospadias oluşumunda etkili olup olmadığını belirlemek. **Materyal ve metod:** Bu çalışmada Erzurum Bölge Eğitim ve Araştırma Hastanesi Çocuk Cerrahisi Kliniğinde 2005 ile 2015 yılları arasında opere edilen 274 hipospadias olgusu kayıtları geriye dönük tarandı. Hastane kayıtlarında olguların doğum tarihleri belirlenerek gestasyonun 8. haftasında bölgedeki hava kirliliği düzeyi Hava Kalitesi Gözlem İstasyonundan ölçülen partikül madde (PM10) seviyesi ile ortaya kondu. Bir aylık sürede PM10 değerinin 50 µg/m³ üzerinde ölçüldüğü gün sayısı ile aylık olgu sayısı arasındaki ilişki analiz edildi. Analizlerde NCSS sürüm 11 yazılımı (NCSS, 2016) kullanılarak Poisson Regresyon yöntemi ile hesaplama yapıldı. **Bulgular:** Olguların yaş ortalaması 40 ±32.6 aydı. Sonuçlar bir ayda 50 pm üzerinde saptanan gün sayısının toplam aylık vaka sayısının istatistiksel olarak anlamlı bir yordayıcısı olduğunu ortaya koydu (p=0.001). Bir ayda 50 pm üzerinde saptanan gün sayısındaki bir birimlik artışın toplam aylık vaka sayısında %3.2'lik artışla ilişkili olduğu görüldü. Bir ayda 50 pm üzerinde saptanan gün sayısı toplam aylık vaka sayısındaki varyansın yaklaşık %11'ini açıklamaktadır (Pseudo R²=0.1066) (Şekil 1). **Sonuç:** Bu çalışmada etyolojisinde genetik, hormonal ve çevresel etmenlerin rol aldığı hipospadias oluşumunda hava kirliliğinin de etkili olduğu gösterilmiştir.

Anahtar Kelimeler: Hava Kirliliği, Hipospadias

Endoskopik Septoplasti Sonuçlarımız: 247 Olgunun Retrospektif Analizi

Lütfü Şeneldir¹ *

¹Haydarpaşa Numune Eğitim Araştırma Hastanesi
*Corresponding author: Lütfü Şeneldir

Özet

Burun tıkanıklığı şikayeti ile kulak burun boğaz kliniğine başvuran hastaların büyük bir çoğunluğunda septum deviasyonu gözlenmektedir. Bu sorunu gidermek için yapılan cerrahi işlem olan septoplasti geçen zaman içerisinde farklı tekniklerle tanımlana gelmiştir. Özellikle endoskopların kullanıma girmesi ve bu alanda tecrübelerin artması ile eş zamanlı endoskopik sinüs cerrahisi ve uygun endonazal malignite cerrahi uygulamalarında, revizyon ve çocuk olgularda, posterior yerleşimli spur ve geniş olmayan deviasyonlarda, sınırlı bir diseksiyonla ulaşılabilmesi ve daha az morbidite ve ödem ile başarılı cerrahiye olanak sağlamaktadır. Daha ileri düzey ve mükemmel görüntüleme sayesinde eğitim anlamında da değeri tartışılmazdır. Bu retrospektif çalışmamızda 2012- 2018 yılları arasında hastanemizde endoskopik septoplasti uygulanan 247 hasta ve bunların endikasyonları incelenmiştir.

Anahtar Kelimeler: Endoskopik Septoplasti, septum Deviasyonu, septoplasti.

Endoscopic Septoplasty: A Retrospective Analysis of 247 Cases

Abstract

Septum deviation is observed in the majority of patients presenting to the otolaryngology clinic with the complaint of nasal obstruction. Surgical correction of a deviated septum- septoplasty-procedure, has been described with different techniques in time. Especially with the common usage of endoscopes and increasing experience in this field, simultaneous endoscopic sinus surgery and appropriate endonasal malignancy surgery, revision and pediatric cases, posterior located spur with non-wide deviations, limited dissection can be achieved which allows for successful surgery with less morbidity and edema. Perfect visualization and monitorization by usage of endoscop provides indisputable value for education. In this retrospective study, 247 patients who underwent endoscopic septoplasty in our hospital between 2012 and 2018 and their indications were examined.

Keywords: Endoscopic Septoplasty, Septoplasty, Septum Deviation.

Sıvı Bazlı Sitoloji Materyalinde Asc-Us Tanılı Olguların Hrhpv ile İlişkisi ve Kolposkopik Sonuçları

the Relationship Between Hrhpv and Colposcopic Results of Asc-Us Cases in Liquid Based Cytology Material

Hatice Seneldir¹ *

¹Istanbul Medeniyet Üniversitesi Tıbbi Patoloji Anabilim Dalı

**Sorumlu yazar: Hatice Seneldir*

Özet

Giriş; Human papilloma virus (HPV) ile ilişkisi kanıtlanmış olan serviks kanseri kadınlarda en yaygın görülen kanserlerden biridir. Serviks kanseri tarama programları günümüzde öncelikle sitolojik inceleme olmak üzere moleküler testleri de kapsamaktadır. Servikal sitoloji değerlendirmesinde Bethesda Sistemi'ne göre skuamöz lezyonların bir kısmı anlamı belirgin olmayan atipik skuamöz hücreler (ASC-US) olarak değerlendirilmektedir. Çalışmamızın amacı ASC-US tanılı olguların hrHPV ile ilişkisini ve kolposkopik sonuçlarını değerlendirmektir. Metod Çalışmamıza ASC-US tanısı almış 471 sıvı bazlı sitoloji olgusu içinden hrHPV açısından moleküler test uygulanmış 400 olgu dahil edildi. Olguların hrHPV durumları sıvı bazlı koruyucu solüsyondan transkripsiyon aracılı amplifikasyon (aptima hpv assay/ panther system) yöntemi ile araştırılmıştı. Bu moleküler yöntem ile olgular 14 hrHPV (16, 18, 31, 33, 35, 39, 45, 51, 52, 56, 58, 59, 66, 68) mRNA'sı için incelendi. HrHPV sonucu pozitif olan olgular tip 16, 18/45 pozitifliği açısından tekrar değerlendirildi. HrHPV durumları ve kolposkopik biyopsisi olan vakaların sonuçları karşılaştırıldı. Sonuçlar 400 ASC-US tanılı olgunun 180'inde (%45) hrHPV pozitifliği saptanırken 220 olguda (%55) hrHPV negatif olarak bulunmuştur. HrHPV pozitif olguların 33'ünde (%18.3) tip 16 pozitifliği, 16'sında (%8.9) tip 18/45 pozitifliği, 3'ünde (%2) tip 16, 18/45 pozitifliği beraber saptanmıştır. Tip 16, 18/45 pozitif toplam 52 olgunun 18'inin kolposkopik biyopsisine ulaşılmıştır. Tip 16 pozitif 33 olgunun 7'si (%21.2) kolposkopik biyopside HSIL tanısı almıştır. Tartışma Serviks kanseri taramasının amacı yüksek dereceli skuamöz intraepitelyal lezyonları saptamaktır. ASC-US en yaygın görülen sitolojik anormalliktir fakat yüksek dereceli lezyonlarla en az ilişkili olanıdır. ASC-US sitolojili olgularda reflex HPV testi tercih edilmektedir. Biz de çalışmamızda ASC-US tanılı olgularda reflex ya da cotest olarak HPV testi uygulamasının yüksek dereceli lezyonları saptamada önem arzedebileceğini düşünmekteyiz.

Anahtar Kelimeler: Asc-Us, Sıvı Bazlı Sitoloji, Hpv

Keywords: Asc-Us, Liquid Based Cytology, Hpv

Far Lateral Disc Herniation Mimicking Cluneal Nerve Entrapment

Serdar Çevik¹ *

¹*Bezmialem Vakıf University*

**Corresponding author: Serdar Çevik*

Abstract

Far lateral disc herniation is a rare but potentially important cause of persistent leg pain associated with compression of the existing nerve root and its associated dorsal root ganglion. It accounts for approximately 12% of all lumbar disc herniations. It is thought to cause more severe radicular pain compared to central herniations due to the contraction of the nerve root and the dorsal root ganglia. One of the other causes of hip pain is the superior cluneal nerve entrapment. The superior cluneal nerve, L1-L3, contributes from the nerves of the spinal cord and provides cutaneous innervation of the superior two-thirds of the hip. Lumbar pain due to Cluneal nerve is worsened by waist movement such as standing, sitting, walking and rotation. Simulates radiculopathy in 47-84% of patients. These symptoms are similar to lumbar disc disease and should be kept in mind in the differential diagnosis. In this presentation, we report a case of far lateral disc hernia mimicking superior cluneal nerve entrapment. A 75-year-old male patient presented with complaints of pain in his right hip for about 3 months. Lumbar MRI revealed no disc herniation in the vertebral canal and no pathology was detected in the EMG. The patient was operated with a prediagnosis of superior cluneal nerve entrapment. The patient's complaints did not regress. Then, piriformis syndrome was considered and ultrasound-guided piriformis injection was performed. When the patient's complaints were not regressed, the patient underwent control thin section lumbar MRI. MRI revealed lateral disc herniation of L2-3. Right L2-3 facetectomy and micro discectomy were performed. Postoperatively, a rapid improvement was observed in the patient's complaints. In patients who are thought to have superior cluneal nerve entrapment, thin section or oblique MR should be performed on the upper lumbar region before surgery is planned to excluded lateral disc hernia.

Keywords: Cluneal Nerve, Far Lateral Disc Herniation, Entrapment

OBEZİTE VE BAĞIMLILIK

Kerim Güzel¹ * , Nermin Gürhan²

¹Kıbrıs Yakınoğu Üniversitesi

²Gazi Üniversitesi

*Corresponding author: Kerim Güzel

Özet

Dünya Sağlık Örgütü (WHO) obeziteyi sağlıklı bozacak şekilde vücutta anormal veya aşırı yağ birikmesi olarak tanımlamaktadır. Obezite ve hafif şişmanlık denilen durum dâhil olmak üzere bireylerde kan basıncında artma-kolesterol-trigliserit ve insülin direnci üzerinde olumsuz metabolik etkilere yol açmaktadır. Aynı zamanda yüksek beden kütle indeksi (BKİ) kardiyovasküler, diyabet, kas, iskelet, bazı kanser türleri içinde önemli bir risk faktörü olarak karşımıza çıkmaktadır. Dünyada ki tabloya paralel olarak ülkemizde de her geçen gün obezitede ve neden olduğu hastalıklarda artış görülmektedir. Son yıllarda yapılan çalışmalar obezite artışında tek başına genetik faktörlerin değil biyolojik yapı ile etkileşimde olan çevresel değişikliklerinde obezite pandemisinin altında yatmakta olduğu belirtilmektedir. Aynı şekilde kişilerde fiziksel ve ruhsal sağlığı tehdit eden boyutta aşırı yeme faaliyetinin bulunduğu bu durumda hem ruhsal sağlık üzerinde olumsuz bozuklara neden olduğu aralarında çift yönlü bir ilişkinin varlığı ileri sürülmüştür. Gerhardt ve ark. yağ ve şekerden zengin yüksek lezzetli besinlerin bağımlılığa neden olabileceğini belirtmektedirler. Yağ ve şeker birlikteliği “ madde bağımlılığı e kompulsif yeme ile ilişkilendirilen ödül disfonksiyonu” ile sonuçlanmıştır. Yağ vücut ağırlığına neden olurken tatlı tat ise büyük ölçüde bağımlılık benzeri davranışlar üretmekten sorumlu tutulmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Obezite- Bağımlılık

OBESITY AND ADDICTION

Abstract

World Health Organization (WHO) defines obesity as abnormal or excessive fat accumulation that presents a risk to health. Obesity, including being mildly overweight, leads to increases in blood pressure, cholesterol and triglyceride as well as metabolic effects on insulin resistance. It is also a risk factor in high body mass index (BMI), cardiovascular diseases, diabetes, muscle, skeleton and some types of cancer. Parallel to this picture in the world, there has been a gradual increase in obesity and the number of diseases that it leads to in our country. Recent studies show that not only genetic factors but also environmental changes that are in interaction with biological structure underlie obesity pandemic. Similarly, it has been argued that this condition, where individuals engage in overeating to an extent that poses a threat to their mental health both has adverse effects on mental health and that there is a dual

relationship between the two. Gerhardt et al. state that delicious food that is rich in fat and sugar might lead to addiction. A combination of fat and sugar results in “reward dysfunction that is associated with substance addiction and compulsive eating”. While fat causes body mass, sweet taste is mainly held responsible for producing addiction-like behavior.

Keywords: Obesity - Addiction

Primer Torakal Vertebra Tutulumu Olan ve Paraparaziye Yol Açan Hepatit-B ve Hepatit –c Virüs Taşıyıcılığı Olan Hastada Diffüz Büyük B Hücreli Lenfoması

Mehmet Onur Yüksel¹ *

¹namık Kemal Üniversitesi Tıp Fakültesi Beyin Cerrahisi ABD

**Corresponding author: Mehmet Onur Yüksel*

Özet

25 yaşında erkek hasta 2 hafta önce başlayan yürümede zorluk şikayetinin artması ve yürüyemez hale gelmesinin ardından tarafımıza başvurdu. Hastanın muayenesinde alt ekstremiteler 1/5 paraparetik ve idrar inkontinans şikayeti mevcut idi. Hastaya spinal MRG tetkiki yapıldı. Hastanın torakal vertebra tetkikinde torakal 9. Vertebra'nın posterior elemanlarını tutup torakal 9. ve torakal 8.vertebra seviyelerinde epidural aralığa uzanım gösteren ve spinal kordda bası etkisi yaratan kitlesel lezyon görüldü. Hastanın yapılan preoperatif hazırlıklarında mikrobiyolojik incelemesinde hastada hepatit-b ve hepatit-c virüs taşıyıcılığı tespit edildi. Torakal 9. Vertebra spinöz proçes alınarak Torakal 9. Vertebra'ya total laminektomi Torakal 8. Vertebra'ya ise parsiyel laminektomi yapıldı ve epidural aralığa uzanıp durada reaksiyon meydana getiren kitlesel lezyonu total olarak çıkartıldı. Hastadan alınan numune potolojik incelemeye gönderildi ve patoloji sonucu diffüz büyük b hücreli lenfoma olarak geldi. Hasta operasyon sonrası 7.günde alt ekstermiteler bilateral 4/5 parazik olarak hematoloji kliniğine danışılıp hematoloji tarafından lenfomaya yönelik tedavisi düzenlenerek taburcu edildi. Diffüz büyük B hücreli lenfomanın ortalama 60 yaş civarında görülmesine rağmen immün yetmezlik sendromu (AIDS) hastalarında ortalama görülme yaşı 30-40 yaş aralığında olmaktadır. Bizim sunduğumuz vakada amelyat öncesi yaptığımız hazırlıkta hastada hepatit-b ve hepatit –c virüs birlikteliği görülmüştür ve bu durumun hastada lenfomayı tetikleyecek bir faktör olabileceği konusunda literatürde net bir bilginin olmamasıdır.

Anahtar Kelimeler: Lenfoma, hepatit B,hepatit C

Yeni Kurulan İlçe Endoskopi Ünitesinde Yapılan Üst Gastrointestinal Endoskopisi Serisinde Heterotopik Pankreas Görülme Oranı

Onur Olgaç Karagülle¹ * , Gülçin Ercan²

¹Mimar Sinan Devlet Hastanesi, İstanbul

²SBÜ, Bağıcılar Eğitim ve Araştırma Hastanesi, İstanbul

**Sorumlu yazar: onur olgaç karagülle*

Özet

Heterotopik pankreas, pankreas dokusunun normal olması gereken yerden farklı bir yerde herhangi bir damar ya da sinir ağından bağımsız olarak bulunduğu konjenital bir anomalidir. 'Pankreatik rest, ektopik pankreas, aksesuar pankreas gibi farklı isimlerde verilmektedir. Gastrointestinal sistemin herhangi bir yerinde saptanabilmekle beraber genellikle insidental olarak izlenir. Genellikle asemptomatiktir. En sık üst gastrointestinal sistemde görülmekte olup literatürde %25-38 oranında midede olduğu bildirilmiştir. Bu çalışmada Diyarbakır Ergani Devlet Hastanesinde yeni kurulan endoskopi ünitesinde mart 2018 ile nisan 2019 içinde yapılan 512 üst gastrointestinal sistem endoskopisinde insidental olarak heterotopik pankreas izlenme oranı ortaya koyulmuştur. Çalışmamızda 512 hastanın 3'ünde midede heterotropik pankreas görünümü saptanmış olup, literatürde % 0,2-0,3 izlenme oranına karşı bizim serimizde % 0,58 olarak bulundu. Bunun sebebi olarak ise diğer çalışmalardaki olgu sayılarının 10 bin civarı olmasına karşın bizim serimizdeki vaka sayısının az olması olarak düşünüldü. Bizim serimizdeki olguların tamamında üst gastrointestinal endoskopi yaptırmaya şikayeti dispepsiydi. Hastaların 2'si kadın biri erkekti. Kadın olguların yaşları 24 ve 27 olup erkek olgu 34 yaşındaydı. Her 3 hastada antral gastirit dışında ek bulguya rastlanmadı. Lezyonlar her hastada tek ve submukozal olarak izlenmiş olup, çapları 2 cm'in altındaydı. Hastalardan biyopsi alınarak, endoskopik ultrasonografiye(eus) yönlendirildi. Biyopsi sonuçları incelendiğinde her 3 olguda da normal mide mukoza dokusu olarak raporlandığı izlendi. Eus sonuçları incelendiğinde submukozal hipoekoik lezyonlar olarak izlendi. Endoskopik olarak tipik intraluminal submukozal yüzeyi mide mukozası ile örtülü, ortası çökük geniş tabanlı lezyon olarak izlenmesi heterotopik pankreas için tipik olup, standart biyopsiler yeterli sonuç vermemektedir. Jumbo forseps biyopsi veya eus eşliğinde ince iğne biyopsi ile histopatolojik doğru sonuçlara ulaşılabileceği literatürde sunulmuştur. Ek şikayetleri olmayan serimizdeki olgular rutin kontrollere çağırılarak takip altına almıştır. Bu hastalarda pankreatit, nöroendokrin karsinom, insülinoma gibi lezyonlar gelişebileceği için takipte tutulmalıdır. Ayrıca bu hastalarda ülserasyon, tıkanıklık, kanama ve invajinasyon gibi komplikasyonların oluşması cerrahi endikasyonu doğurmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Üst Gastrointestinal Sistem Endoskopisi, Heterotopik Pankreas, Gastroskopi

Hearing Impaired Individuals and Stigma Among Students of Vocational School of Health Services

Cem Doğan¹ *

¹Esenyurt Üniversitesi

*Corresponding author: Cem Doğan

Abstract

Purpose: Assessment of the stigma among physiotherapy students towards hearing impaired individuals and how a course on “Communication with Hearing Impaired Individuals” changes their opinions.

Material and Method: This prospective study involved 36 individuals who were final year students in the 4-year undergraduate program at the department of physiotherapy and who did not previously attend any undergraduate courses or training programs in this matter. The participants were asked questions in a five-point Likert type scale based on the examples in the literature about the effects of stigma on their thoughts about hearing impairment and hearing aids before and after the course on “Communication with Hearing Impaired Individuals”. The participants’ answers were assessed by the same lecturer who taught the topics to be mindful about in communicating with hearing-impaired individuals by using the same assessment scale. The questions in the survey were scaled from 1 to 5 and subjected to statistical assessment.

Results: The participants included 13 males and 23 females with an average age of 23. Statistically significant differences were determined between the participants’ answers to the questions in the survey before and after taking the respective course with regard to the majority of the stigmas formed towards hearing impaired individuals and/or individuals who use hearing aids. **Discussion:** It is observed that opinions about hearing impaired individuals involve stigmas not only within the public but also among candidate healthcare staff which can be improved through education by facilitating awareness. Accordingly, our opinion is that the subject of “communication with hearing impaired individuals” constitutes a necessary training for healthcare personnel as well as the entire society.

Keywords: Hearing Impaired Individual, Stigma, Communication

Effect of Intravitreal Ranibizumab Injection On Central Macular Thickness

Ceylan Uslu Doğan¹ *

¹*GOP Taksim Eğitim ve Araştırma Hastanesi*

**Corresponding author: Ceylan Uslu Doğan*

Abstract

Purpose: Assessment of intravitreal ranibizumab injection on central macular thickness in diabetic macular edema or macular edema due to branch retinal vein occlusion.

Material and Method: This retrospective study involved 47 eyes of 36 cases who were recently diagnosed with macular edema due to diabetic retinopathy or branch retinal vein occlusion and who did not yet receive any other treatment. All cases were given a total of 3 doses of 0.3mg/0.05ml intravitreal ranibizumab injection in 1-month intervals. The central macular thickness of the cases was measured by using the same OCT device before the injection and 1 month after the third injection. The efficiency criterion was assessed as decreased central macular thickness. Wilcoxon paired sample test was used for pre- and post-treatment comparison.

Results: The cases included 19 were males and 17 were females with an average age of 62.0 ± 8.0. It was determined that the central macular thickness of the cases decreased by an average of 100.9 microns before and after ranibizumab injection, and the difference between the two groups was found to be statistically significant. (p<0.05)

Discussion: Our opinion is that intravitreal ranibizumab injection is an efficient and reliable method in the treatment of macular edema due to vascular pathologies such as diabetic retinopathy or branch retinal vein occlusion.

Keywords: Macular Edema, Intravitreal Ranibizumab

Jinekolojik Cerrahi Geçiren Hastalarda İntravenöz Midazolam ile Bilinçli Sedasyonun Amnezik Etkilerinin Bispektral İndeks Monitorizasyonu, Resim Hatırlama Testi ve Sözel Bilgi Hatırlama Testi ile Değerlendirilmesi

Ülkü Ceren Köksoy^{1*}, Hanife Asuman Uysalel²

¹Ufuk Üniversitesi

²Ankara Üniversitesi

*Sorumlu yazar: Ülkü Ceren Köksoy

Özet

GİRİŞ: Cerrahi ve günübürlük işlemler esnasında hipnotik etkinin izlemi; klinik belirtilerin takibi, sedasyon skalaları ve BIS monitörü gibi objektif yöntemler ile yapılabilmektedir. Bu çalışmada jinekolojik cerrahi geçiren hastalarda intravenöz midazolam ile yapılan bilinçli sedasyonun amnezik etkilerini bispektral indeks (BIS) monitorizasyonu, resim ve kelime hatırlama testi ile değerlendirmeyi amaçladık.

GEREÇ VE YÖNTEM Çalışmaya 18-65 yaş arasında, ASA I-II, jinekolojik cerrahi planlanan 160 hasta dahil edildi. Kardiyovasküler ve ciddi sistemik hastalığı, alkol ve opioid bağımlılığı, terapötik opioid kullanımı ve kooperasyon bozukluğu olan hastalar çalışma dışı bırakıldı. Anestezi derinliği BIS, sedasyon derinliği OAA/S skalası ile değerlendirildi. Hastalara 3. dk'da 0.04 mg/kg midazolam verildi, midazolam uygulanmasından 3 dk önce, uygulaması sırasında ve sonrasında 3. dk'da vital bulguları kaydedildi. Hastalara midazolamdan 3 dakika önce ve 3 dakika sonra birer kelime ve resim gösterildi. Propofol 3 mg/kg ve rokuronyum 0.6 mg/kg ile yapılan intravenöz indüksiyonu takiben BIS monitorizasyonu sonlandırıldı. Postoperatif 24. saatte hastaların resimleri ve kelimeleri hatırlayıp hatırlamadıkları sorgulandı, preoperatif döneme ait sorular soruldu ve cevapları kaydedildi.

BULGULAR Çalışmamızda BIS 1, OAA/S 1, 2, 3 ve indüksiyon değerleri ile resim 2' nin; BIS 3, BIS indüksiyon, OAA/S 2, OAA/S 3 ve OAA/S indüksiyon değerleri ile kelime 2' nin; BIS 1 değeri ile midazolam uygulanmasının ve hastanın öğrenim durumu ile resim 2 ve kelime 2'nin hatırlanmasının arasındaki ilişki istatistiksel olarak anlamlı bulundu ($p<0.05$). **TARTIŞMA** Anesteziyle indüklenmiş bilinç kaybında talamik ve orta beyin retiküler formasyon nükleuslarında gelişen inhibisyon, fonksiyonel beyin görüntüleme yöntemleriyle gösterilmiştir. Günümüzde anestezi derinliğini izlemeye kullanımı hızla artan bir yöntem de BIS monitorizasyonudur. Morillo ve arkadaşları çalışmalarında 90'nın altındaki BIS değerlerinin intranasal midazolam uygulamasını takiben gelişen anterograd amnezi için prediktör olarak kullanılabileceğini belirtmişlerdir.

SONUÇ: Biz yaptığımız bu çalışmanın sonucunda intravenöz yapılan düşük dozdaki midazolamın yeterli amnezik etkiyi oluşturacağı ve BIS monitorizasyonu ile bu amnezinin öngörülebileceğini gördük. Sedasyon uygulamalarında BIS monitorizasyonunun amneziyi öngörebilmesi nedeniyle rutin uygulamada olması gerektiği kanısındayız.

Anahtar Kelimeler: Amnezi, Bis, Midazolam

İnguinal Herni Cerrahisi Geçiren Pediyatrik Hastalarda Quadratus Lumborum Bloğunun Etkinliğinin Değerlendirilmesi

Volkan Özen¹ *

¹Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Anesteziyoloji ve Reanimasyon Servisi

**Corresponding author: Volkan ÖZEN*

Özet

Giriş: Quadratus lumborum bloğu (QLB) ultrason eşliğinde uygulanan son zamanlarda tanımlanan trunkal bloklar arasındadır. Bu retrospektif çalışma ile amacımız quadratus lumborum tip2 bloğunun etkinliğinin ve analjezik tüketimine olan etkisini değerlendirmektir.

Materyal-Metod: Yerel etik kurul ve gerekli kurum izinleri ile ebeveynlerin ve katılımcıların yazılı onamı alındıktan sonra, bir eğitim ve araştırma hastanesinin Temmuz 2018-Ocak 2019 tarihleri arasında, ASA I grubunda, 4–14 yaş aralığında, inguinal herni cerrahisi geçiren ve QLB tip 2 uygulanan hastalar çalışmaya dahil edildi. Araştırmaya 4 yaşından küçük, 14 yaşından büyük, nörolojik defisiti, kanama diatezi olan, herhangi bir ilaca karşı alerji öyküsü bulunan, fizik muayenede enjeksiyon yapılacak bölgede enfeksiyon tespit edilen, psikiyatrik rahatsızlığı, mental retardasyonu ve iletişim problemi bulunan ve çalışmaya katılmaya kabul etmeyen hastalar dahil edilmedi. Çalışma sonunda elde edilen verilerin istatistiksel analizinde Statistical Package for Social Sciences (SPSS Inc., Chicago, IL., USA) 22.0 paket programı kullanıldı. Veriler ortalama±standart sapma ve sayı (n) ve yüzde (%) şeklinde ifade edildi.

Bulgular: Araştırma 22 hasta ile tamamlandı. Katılımcıların yaş ortalaması 7.05±2.64 yıl, ağırlıkları 22.77±7.19 kg olup, operasyon süresi 24.40±4.30 dakikadır. Çocukların hiçbirinde ek analjezik ihtiyacı doğmadığı ve yan etki gelişmediği görüldü. CHEOPS puan ortalaması 4.03±0.07, alınan en düşük puan 4, en yüksek puan ise 5'tir. CHEOPS otuzuncu dakika, birinci saat, ikinci saat, altıncı, on ikinci ve yirmi dördüncü saat puan ortalamaları sırasıyla 4.18±0.39, 4.00±0, 4.00±0, 4.00±0, 4.00±0 ve 4.00±0'dır. Katılımcıların hiçbirinin analjezik kullanmadığı, ebeveynlerin hepsinin (%100) operasyon sonrası çocuğun genel durumu ile ilgili memnuniyetinin mükemmel düzeyde olduğu saptandı.

Sonuç: Bu çalışma ile QL bloğun inguinal herni cerrahisi geçiren pediyatrik hastalarda postoperatif analjezi için etkili ve güvenli bir yöntem olduğu söylenebilir.

Anahtar Kelimeler: İnguinal Herni, Quadratus Lumborum, Postoperatif Analjezi

Olgu Sunumu: Palatal Myoklonus Nedenli Objektif Tinnitus

İsmail Demir¹ * , Muhammed Zeki Yalçın² , Emrah Gündüz²

¹Malatya Yeşilyurt Hasan Çalık Devlet Hastanesi KBB Kliniği

²İnönü Üniversitesi Turgut Özal Tıp Merkezi Kulak Burun Boğaz Hastalıkları ABD

*Sorumlu yazar: İsmail Demir

Özet

Tinnitus; bir ses kaynağı olmadan kafa içerisindeki ses algısıdır. Sürekli ya da pulsatil şekilde olabilir. Objektif tinnitus ise hastanın algıladığı sesin doktor tarafınca da duyulabilen ve genellikle pulsatil ya da klik karakteri olan ses algısıdır. Sadece hastanın algıladığı subjektif tinnitusa göre oldukça nadirdir. Objektif tinnitusun nedenleri; vasküler nedenler, patent östaki tüpü ve palatal myoklonus, idiyopatik stapedial kas spazmı gibi nörolojik hastalıklara eşlik eden durumlardır. Bu olgu sunumunda, 12 yaşında kadın hasta, 1 yıldır olan klik tarzda, özellikle yemek yerken ve yutkunurken artan çınlama şikayeti olan hastayı sunuyoruz. Hastanın öz geçmişinde santral körlüğü mevcuttur. Oral kavite ve orofarenks muayenesinde süperior konstrüktör faringeal kasın, yumuşak damağın myoklonal hareketi izlenmiştir. Bu kasılmalara eşlik eden hastanın da şikayeti olan klik tarzında sesler duyulmuştur. Genel anestezi altında hastanın yumuşak damak posterolateraline 10 Ünite Botulinum Toksin A enjeksiyonu yapılmıştır. İşlem sonrası şikayetlerinde azalma olan ancak tamamen geçmeyen hastaya ikinci enjeksiyon işlemi planlanarak taburcu edilmiştir. Biz bu yazıda ender görülen objektif tinnitus nedenlerinden biri olan palatal myoklonus olgusunu sunarak tinnitus ayırıcı tanısında palatal myoklonusun da akla getirilmesini amaçladık.

Anahtar Kelimeler: Tinnitus, Palatal Myoklonus, Çınlama

Pediyatrik Hastada Ender Görülen Dilde Schwannoma Olgusu

İsmail Demir¹ * , Emrah Gündüz² , Muhammed Zeki Yalçın²

¹Malatya Yeşilyurt Hasan Çalık Devlet Hastanesi

²İnönü Üniversitesi Turgut Özal Tıp Merkezi Kulak Burun Boğaz Hastalıkları ABD

*Sorumlu yazar: İsmail Demir

Özet

Schwannoma ya da nörolemmoma periferik, kraniyal ya da otonom sinir kılıfındaki schwann hücrelerinden kaynaklanan, soliter, iyi sınırlı ve kapsüllü, yavaş büyüyen benign bir tümördür. Ekstrakraniyal schwannomların yaklaşık olarak %25-45'i baş-boyun bölgesinde görülürken, yalnızca %1'i ağız boşluğunda yerleşmektedir. Schwannomlar her yaşta görülebilmelerine rağmen 20-50 yaş arası pik yaparlar. 10 yaşında kadın hasta dilin sağ yarısında yaklaşık 8 aydır var olan ağrısız şişlik şikayeti ile başvurdu. Hasta dilindeki şişlik yakınması dışında hareket kısıtlılığı, uyuşukluk ya da tat kaybı olmadığını ifade etmekteydi. Hastanın muayenesinde dil sağ lateralinde mukozadan kabarık üzeri kirli sarı renkte solid 1x1 cm boyutlarında kitlesel lezyon mevcuttu. Hastanın özgeçmişinde ve soygeçmişinde herhangi bir özellik yoktu. Kitle lokal anestezi altında lokal olarak çıkarıldı. Yapılan patolojik inceleme schwannom ile uyumlu idi. Hastanın yaklaşık 8 aylık takibinde nüks izlenmedi. Biz bu yazıda ender lokalizasyonda ve atipik yaşta görülen bir dil schwannom olgusunu sunarak dildeki kitle ayırıcı tanısında schwannomlarında akla getirilmesini amaçladık.

Anahtar Kelimeler: Schwannom, Dil, Pediyatrik

Lomber Lordoz ve Sakral Slop Parametreleri

Şahin Yüceli¹ *

¹Özel Neon Hastanesi

**Sorumlu yazar: Şahin Yüceli*

Özet

Amaç: Çalışmamızın amacı lumbosakral denge parametrelerinden lomber lordoz(LL) ve sakral slop(SS) açılarının yaş gruplarına göre dağılımının incelenmesidir. **Materyal-Metod:** Yüzdoksanseviz hasta yaş gruplarına göre 3 gruba 18-40, 41-60 ve 61-80 olarak ayrıldı. İnce kesit lomber vertebral bilgisayarlı tomografi çekilen hastalar çalışmaya alındı. Lumbosakral cerrahi patoloji. Fraktür ve neoplazmı olan hastalar çalışma dışı bırakıldı. **Sonuçlar:** 69 hasta (34.8%) 18-40 yaş arasında, 69 hasta (34.8%) 41-60 yaş arasında ve 60 hasta (30.3%) 61-80 yaş arasında idi. İstatistiksel olarak cinsiyetler arası yaş farkı anlamlı bulunmadı. LL ve SS değerleri istatistiksel anlamlı olarak 61-80 yaş aralığında yüksek olarak bulundu($p<0.005$). Analizlere göre yaş($p<0.005$), LL ($p<0.005$) ve SS ($p<0.005$) değerleri kadınlarda erkeklere göre daha büyük hesaplandı. LL and SS değerlerinin birbirleri ile doğru orantıda hareket ettikleri görüldü. **Çıkarım:** LL ve SS değerleri tüm yaş gruplarında birbirleri ile anlamlı ve güçlü pozitif birliktelik göstermekte ve 61-80 yaş grubunda anlamlı olarak daha yüksek değerlere çıkmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Lomber Lordoz, Sakral Slop, Lumbosakral Açı Morfometrisi

Oral Presentation / Sözlü Sunum

ERİŞKİNLERDE SPİNAL KURVATUR AÇILARININ ÖLÇÜMÜ

Ali Haluk Düzkalır¹ *

¹*Istanbul Kartal Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Beyin ve Sinir Cerrahisi Kliniği*

**Sorumlu yazar: Ali Haluk Düzkalır*

Özet

Amaç: Çalışmanın amacı spinal deformite gelişebilecek hastalar için normal ortalama servikal lordoz (CL), torakal kifoz (TK) ve lomber lordoz (LL) açılarının verilerini toplamaktır.

Materyal-Metod: Acil servise başvuran ve spinal patolojisi olmayan 135 hastanın ince-kesit bilgisayarlı tomografi görüntüleri retrospektif olarak incelendi.

Sonuçlar: Çalışmaya 135 hasta (60 kadın, % 44.4, and 75 erkek, % 55.6) dahil edildi. Ortalama yaş 50.8 ± 18.1 , ortalama kurvatur değerleri CL 28.5 ± 6.4 , TK 39.7 ± 7.4 ve LL 31.7 ± 6.2 derece olarak ölçüldü. Ölçümler cinsiyetler arasında karşılaştırıldığında, sadece LL anlamlı olarak gözlendi (kadınlarda 35.0 ± 6.2 , ve erkeklerde 29.1 ± 5.0 , $p=0.032$), kadınlarda daha yüksek bulundu. Yaş ($p=0.420$), CL ($p=0.083$) ve TK ($p=0.903$) cinsiyetler arasında benzer bulundu.

Çıkarım: Bu çalışma sagittal dengeyi anlamada ve spinal hastalık ve deformitelerde ölçümlerin rekonstrüktif bilgisayarlı tomografi kullanarak daha rahat anlaşılmasına yardımcı olacağı düşünülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Servikal kurvatur, Lomber lordoz, Torakal kifoz

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Travma Sonrası Posterior Longitudinal Ligament Kemikleşmesi Nedeniyle Tetrapleji Gelişmesi

Mustafa Kaya¹ *

¹*Ereğli Devlet Hastanesi*
**Sorumlu yazar: Mustafa Kaya*

Özet

Posterior longitudinal ligamanın kemikleşmesi(OPLL) spinal kanalda ligamanın kalınlaşarak kemikleşmesi ve yer kaplamasıdır. OPLL klinik semptomları genellikle 40 yaşından sonra ortaya çıkmaktadır. Olgumuzda boyun ve oksipital bölgede başlayan ağrıyı üst ve alt ekstremitelerde parestezi ve güç kaybı izleyebilir. Olgumuzda travma sonrası servikal OPLL nedeniyle ani tetrapleji gelişen hasta anlatılmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Posterior Longitudinal Ligament Kemikleşmesi, Tetrapleji, Servikal Travma

Tetraplegia After Trauma Because of Ossification of Posterior Longitudinal Ligament

Abstract

Ossification of the posterior longitudinal ligament (OPLL) is the new bone development and thickening of the posterior longitudinal ligament within the spinal canal. The clinical symptoms of OPLL appear mostly after 40 years of age. Patients complain of pain in the neck and the occipital area, and this is followed by paresthesia and weakness in the upper and lower extremities. We report a case with sudden tetraplegia after trauma because of cervical OPLL.

Keywords: Ossification of the Posterior Longitudinal Ligament, Tetraplegia, Cervical Trauma

Geleneksel Kapalı Eksizyonel Hemoroidektomi ile LigaSure™ ile Yapılan Hemoroidektomilerin Karşılaştırılması.

Okan Murat Aktürk¹ *

¹ SBÜ İstanbul Haseki Eğitim ve Araştırma Hastanesi Genel Cerrahi Bölümü
University of Ministry of Health Istanbul Haseki Training and Research Hospital Department of Surgery

* *Corresponding author: Okan Murat Aktürk*

Özet

Genel cerrahinin sık yapılan operasyonlarından hemoroidektomi, son yıllardaki teknolojik gelişimle operasyonel değişime uğramıştır. Kullanıma giren mühürleyici kesici-kapatici aletler hemoroidektomide de kullanılmaya başlanmıştır. Kliniğimizde farklı metodlarla yapılan hemoroid ameliyatlarının yöntemleri değerlendirilerek, LigaSure™ ve geleneksel kapalı eksizyonel (Ferguson) hemoroidektomi yöntemiyle yapılan operasyonlar ameliyat süresi ve hastanede kalış açısından değerlendirildi. SBÜ İstanbul Haseki EAH Genel Cerrahi Kliniğinde Nisan 2018 -Mart 2019 tarihleri arasında yapılan hemoroidektomi ameliyatları retrospektif kohort bir çalışmada incelendi. 73 hastaya hemoroidektomi uygulanmış olup, pake eksizyonu için 16 (%22) hastada kapalı, (Ferguson) hemoroidektomi, 38 (%52) hastada ise LigaSure™ ile hemoroidektomi yapılmıştır. LigaSure kullanımı, kliniğimizde sıklıkla uygulanan geleneksel kapalı hemoroidektomi ile karşılaştırıldığında ameliyat süresini kısaltmıştır, sırasıyla 19 dakika (15-21) ile 25 dakika (20-27), p=0.00. Geleneksel kapalı hemoroidektomi ve LigaSure hemoroidektomi grubu arasında hastanede kalış açısından anlamlı farklılık yoktu. Postoperatif 1 (%1.9) bir hastada hemoraji nedeni ile dikiş atılmıştır. LigaSure hemoroidektomi, geleneksel (Ferguson) kapalı hemoroidektomi ile karşılaştırıldığında daha kısa süren, yapılması kolay bir ameliyattır. Hastanede kalış süresi açısından iki operasyon şekli arasında belirgin farklılık yoktur.

The comparison of conventional closed excisional (Ferguson) hemorrhoid-ectomy operations vs hemorrhoidectomies carried out with LigaSure™ device.

Abstract

Hemorrhoidectomy is one of the most common operations in general surgery. By the advance of technology, hemorrhoidectomies have underwent a tran-sition. Cutting and sealing devices has gained use in the hemorrhoidectomy operations, as well. We reviewed the different methods of hemorrhoidectomies in our department and compared the conventional Ferguson hemorrhoidectomies with the LigaSure™ method about operation time and hospital stay. In a retrospective cohort study the hemorrhoidectomy operations that were rendered between April

2018 and March 2019 in the surgery department of the Ministry of Health University Haseki Training and Research Hospital were evaluated.

Seventy-three patients underwent hemorrhoidectomy during the study period. Sixteen (22%) underwent conventional closed hemorrhoidectomy (Ferguson) as 38 (52%) underwent hemorrhoidectomy with LigaSure device. The employment of LigaSure device has shortened the operation duration, 19 minutes (15-21) vs 25 minutes (20-27), respectively ($p=0.00$). There is no significant difference in hospital stay between two procedures. One patient underwent suturing for hemorrhage in the postoperative period (1.9%). As a conclusion, LigaSure hemorrhoidectomy was carried out in a shorter time when compared with the conventional closed excisional hemorrhoidectomy (Ferguson) method but there was no difference in hospital stay between two procedures.

Diyabetik Ayak Tanısı ile Amputasyon Yapılan ve Protez Kullanan Hastalarda Amputasyon Seviyesi ve Hasta Memnuniyeti İlişkisi

Haluk Çelik¹ *

¹Health Science University, Umraniye Education and Research Hospital

*Sorumlu yazar: Haluk Çelik

Özet

Amaç: Diyabetik ayak, alt ekstremitte amputasyonlarının tüm dünyadaki en önemli sebebidir. Amputasyondan sonra yara iyileşmesi ve güdük olgunlaşmasını takiben özel yapım protezler kullanılmaktadır. Bu çalışmanın amacı amputasyon seviyesine bağlı olarak hastaların protez kullanımı sonrası estetik, ağırlık ve işlevsellik açısından memnuniyetlerini araştırmaktır.

Yöntem: 2015-2018 tarihleri arasında diyabetik ayak nedeniyle majör amputasyon yapılan ve en az altı aydır protez kullanmakta olan 51 hasta değerlendirildi. Hastalar amputasyon seviyesine göre dizaltı amputasyon (Grup 1) ve dizüstü amputasyon (Grup 2) olmak üzere iki gruba ayrıldı. Yara ve güdük problemleri nedeniyle tekrar ameliyat olmak zorunda olanlar ve yatağa bağımlı kalarak protez kullanamayanlar çalışma dışı bırakıldı. Hastaların demografik özellikleri kaydedilerek, Trinity Amputasyon ve Protez Deneyim Ölçeği (TAPES) skorlarına göre memnuniyetleri değerlendirildi.

Bulgular: Dışlanma kriterlerinin uygulanması ardından 44 hasta çalışmaya dahil edildi. Ortalama protez kullanım süresi grup 1 için 13.2 ay, grup 2 için 15.1 idi. (p=0.7) Grup 1 için 66,8± 9,25 olan yaş ortalaması grup 2 için 71,25± 9,78 idi. (p=0.8) Grup 1 için TAPES estetik memnuniyet skorları ortalama 7,43± 0,51, grup 2 için ise 7,64± 0,56 olarak bulundu (p = 0,2) . Grup 1 için TAPES ağırlık memnuniyet skorları ortalama 1,7±0,4; grup 2 için ise 1,5± 0,5 olarak kaydedildi. (p = 0,46) TAPES işlevsellik memnuniyet testi grup 1 için ortalama 10,7± 0,8; grup 2 için ise 6,75± 0,8 olarak değerlendirildi. (p < 0,001)

Çıkarım: Diyabetik ayak nedeniyle amputasyon yapılan hastalarda amputasyon seviyesi, protez kullanan hastaların estetik ve ağırlık ile ilgili memnuniyetlerini değiştirmemekle beraber işlevsellik ile ilgili memnuniyetlerini etkilememektedir.

Anahtar Kelimeler: Amputasyon, Diyabetik Ayak, Tapes

The Relationship Between Amputation Level and Patient Satisfaction in the Patients Underwent An Amputation Due to Diabetic Foot

Abstract

Purpose: Diabetic foot is the most important cause of lower extremity amputations worldwide. A custom-made prosthesis is used following soft tissue healing and stump maturation. The

purpose of the present study was to assess the satisfaction rates of the patients in terms of aesthetic, weight and functionality related to amputation levels.

Methods: Between 2015-2018, 51 patients had a major amputation with a minimum of 6 months prosthesis usage were evaluated. The cohort was divided into two groups as transtibial (group 1) and transfemoral amputations (group 2). The patients had a complication due to healing issues and the immobilized patients were excluded. Demographic properties were recorded. Satisfaction scores were evaluated according to Trinity Amputation and Prosthesis Experiences Scales (TAPES).

Results: 44 patients were included in the study following the application of exclusion criteria. Mean prosthesis usage duration was 13.2 for group 1 and 15.1 for group 2. ($p=0.7$) Mean age was recorded $66,8 \pm 9,25$ in group 1 and $71,25 \pm 9,78$ for group 2. ($p=0.8$) TAPES aesthetic scores were found $7,43 \pm 0,51$ and $7,64 \pm 0,56$ in groups, respectively ($p = 0,2$). In group 1 mean weight TAPES score was $1,7 \pm 0,4$ while was $1,5 \pm 0,5$ in group 2. ($p = 0,46$) Mean functional TAPES score was recorded $10,7 \pm 0,8$ in group 1 and $6,75 \pm 0,8$ in group 2 ($p < 0,001$)

Conclusion: Amputation level affects functional satisfaction in the patients while aesthetic and weight satisfaction do not differ in the groups.

Keywords: Amputation, Diabetic Foot, Tapes

Son 10 Yılda Kalça Kırığı Tedavi Maliyetlerindeki Değişimin Değerlendirilmesi

Savaş Çamur¹ * , Sefa Giray Batıbay²

¹Ümraniye Eğitim Araştırma Hastanesi

²Derince Eğitim Araştırma Hastanesi

*Sorumlu yazar: savaş çamur

Özet

Amaç: Kalça kırığı yüksek morbiditeve mortalitenin yanında ülke ekonomisi açısından önemli bir maddi yük oluşturur. Bu çalışmada kalça kırıklarının son 10 yıldaki maliyet değişimi araştırılmaya çalışılmıştır. Gereç ve Yöntem: 2008-2012 yılları arasında Şişli Etfal EAH deki 81 (Grup 1), ve 2018 yılı Ümraniye EAH deki 133 (Grup 2) olmak üzere toplam 214 kalça kırığı nedeniyle opere edilen hasta çalışmaya dahil edildi. Hasta dosyaları geriye dönük olarak taranarak yatış süreleri ve faturaları incelendi. Bulgular: Grup 1 de çalışmaya dahil edilme şartlarını sağlayan 81 hastanın 23'ünde (%27,5) femur boyun kırığı, 58'inde (%72,5) femur intertrokanterik kırık vardı. Grup 2 deki 133 hastanın 52'sinde (%39,09) femur boyun kırığı, 81'inde (%60,91) femur intertrokanterik kırık vardı. Grup 1 için toplamda yatış sürelerinin intertrokanterik kırıklarda 13,4 gün, boyun kırıklarında 15,5 gün, olmak üzere ortalamasının 13,9 gün olduğu görüldü. İntertrokanterik kırıkların ortalama tedavi maliyeti 5.912,36 TL, boyun kırıklarının 5.753,00 TL olmak üzere ortalama 5.863,09 TL (3.277 dolar) olarak tespit edildi. Grup 2 için toplamda yatış sürelerinin intertrokanterik kırıklarda 8,4 gün, boyun kırıklarında 8,9 gün, olmak üzere ortalamasının 8,6 gün olduğu görüldü. İntertrokanterik kırıkların ortalama tedavi maliyeti 5.791,89 TL, boyun kırıklarının 5.070,00 TL olmak üzere ortalama 5.496,83 TL(1228,26 dolar) olarak tespit edildi. Gruplar arasında hastaların ameliyat öncesi bekleme süreleri ve toplam hastane yatış süreleri arasında istatistik açıdan çok anlamlı bir fark bulunurken ($p < 0,0001$) postop yoğun bakımda kalma sürelerinde anlamlı bir fark bulunmadı ($p=0,91$). Bu 2 grubun TL bazında tedavi maliyetleri arasında anlamlı bir fark bulunmazken, dolar bazında istatistik açıdan çok anlamlı bir fark bulundu ($p < 0,0001$). Çıkarım: Kalça kırıklı hastaların ameliyatında kullanılan ortopedik implantlar tedavi maliyetinde önemli etkiye sahip olmakla birlikte. Zamanla ameliyat öncesi bekleme ve hastane yatış sürelerinin kısalması tedavi maliyetlerinin düşmesinde etkili olmuştur.

Anahtar Kelimeler: Kalça Kırığı, maliyet, fatura

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Romatolojik Hastalıklarda Anımsama Saptırması

Arzu Yalçın¹ * , İzzet Fresko² , Hasan Yazıcı²

¹Yeditepe Üniversitesi

²Cerrahpaşa Tıp Fakültesi

*Corresponding author: Arzu Yalçın

Özet

Bu çalışmada Romatoloji polikliniğinde takip ve tedavi edilen 50 Behçet Hastalığı (BH) 50 Romatoid artrit (RA) 50 Ailevi akdeniz ateşi (FMF) ve 30 Ankilozan spondilit (AS) hastası ile 3 ay ara ile 2 kez anket yapılmıştır. Anket formu sigara ve oral kontraseptif kullanımı, ameliyat ve sedef hastalığı ile ilgili bazı ortak sorular ile hastalıkların ana klinik bulguları hakkındaki ayrıntıları kapsamaktadır. Çalışmanın sonucunda BH, RA ve FMF'de eklemler ile ilgili sorularda tutarsız ya da zayıf tutarlılıkta yanıtların verilmiş olması elde edilen en önemli veriler olmuştur (sırasıyla Kappa değerleri 0.364,0.523,0.423). Ancak AS'de ise böyle bir bulgu saptanmamıştır (Kappa 0.659). Bunun yanında RA'de sabah katılığı FMF'de kolşisine yanıt, AS'de bel ağrısının egzersizle geçip geçmediği gibi tanı kriterlerini içeren soruların yanıtlarında da tutarsızlık gözlemlenmiştir (sırasıyla Kappa 0.488,0.493,0.444). Ancak BH'de ağız yarası, FMF'de karın ağrısı, AS'de bel ağrısına ilişkin sorularda ise oldukça tutarlı yanıtlar verilmiştir (sırasıyla Kappa 0.636,Spearman 0.930, Spearman 0.684) Romatolojik hastalıklarda hastalığın tanı ve tedavisinde hastalardan alınan anamnezin önemi büyüktür. Çalışmamız romatolojik hastalıklarda anımsama saptırması nedeniyle sorulan sorulara yanıtlarda zaman içinde bazı uyumsuzlukların olduğunu ortaya koymaktadır. Bu bilginin hasta bakımında işe yaradığı açıktır.

Anahtar Kelimeler: Anımsama Saptırması, Romatoid Artrit, Ankilozan Spondilit, Ailevi Akdeniz Ateşi, Behçet Hastalığı

Recall Bias in Rheumatologic Diseases

Abstract

Objective: Detecting bias in Behcet's syndrome (BS), rheumatoid arthritis (RA), familial Mediterranean fever (FMF) and ankylosing spondylitis (AS).

Materials and methods: 50 patients with BS, 50 patients with RA, 50 patients with FMF and 30 patients with AS, who have been followed up in the Department of Rheumatology at the Cerrahpaşa Medical Faculty. They were interviewed twice 3 months apart. The questionnaire comprises questions related to the use of cigarette and oral contraceptives, past surgical interventions, psoriasis and details concerning the main clinical features of these diseases.

Results: The main inconsistencies in those two interviews were observed in the questions related to the joint involvement in BS, RA and FMF (respective Kappa values 0.364, 0.523, 0.423). However, this was not observed in AS (Kappa 0.659). Inconsistencies were also observed in the questions about morning stiffness in RA, the response to colchicine in FMF, and the improvement of low back pain with exercise in AS (respective Kappa values 0.488, 0.493, 0.444). However, the results were consistent in the history of oral ulcers in BS, abdominal pain in FMF and lower-back pain in AS.

Conclusion: The history obtained from patients is very important in the diagnosis and treatment of rheumatologic diseases. However, our study reveals that there are inconsistencies in the answers obtained from these patients over time due to bias. It is clear that this information is useful in patient care.

Keywords: Recall Bias, Rheumatoid Arthritis, Ankylosing Spondylitis, Familial Mediterranean Fever, Behcet's Syndrome

Ayak Bileği Sindezmoz Hasarında Ameliyat Öncesi Radyografik Ölçümler ile Ameliyat İçi Değerlendirmenin Karşılaştırılması

Yüksel Uğur Yaradılmış¹ * , Murat Altay²

¹Çankırı Devlet Hastanesi, Ortopedi ve Travmatoloji Kliniği

²Keçiören Eğitim Araştırma Hastanesi SUAM, Ortopedi ve Travmatoloji Kliniği

*Sorumlu yazar: Yüksel Uğur Yaradılmış

Özet

Amaç: Ayak bileği tibiofibular sindezmoz yaralanması tanısında birçok yöntem kullanılmaktadır. Yaralanma şiddetinin değerlendirilmesinde radyolojik ölçümlerin güvenilirliği ile ilgili tartışmalar mevcuttur. Bu çalışmanın amacı pratikte en çok kullanılan ameliyat öncesi radyolojik ölçümler ile ameliyat içi değerlendirme tekniklerinin sindezmoz yaralanmasını tespit etmedeki doğruluğunu karşılaştırılmaktır.

Yöntem ve Gereçler: Kliniğimizde Ocak 2012-Aralık 2018 tarihleri arasında, ayak bileği kırığı nedeniyle ameliyat edilen 285 hastanın ameliyat öncesi grafileri ve ameliyathane verileri geriye dönük incelendi. Sindezmoz yaralanması varlığı, ameliyat öncesi anteroposterior grafilerde tibiofibular örtüşme, tibiofibular açıklık, medial açıklık ile değerlendirilirken, ameliyat içi değerlendirme ise modifiye cotton testi ile yapıldı. Sindezmoz yaralanmasının tespitinde kullanılan, ameliyat öncesi radyolojik değerlendirme sonuçları ile ameliyat içi modifiye cotton testi sonuçları karşılaştırıldı.

Sonuçlar: Çalışmaya dahil edilen hastaların yaş ortalaması 44,7 (18-72) olarak bulundu. Hastaların 155'i erkek 130'u kadındı (E/K:1,2/1). Ortalama takip süresi 3,2 yıl olup en az 1 en çok ise 7 yıl idi. Lauge Hansen sınıflamasına göre hastaların 207 tanesinin SER, 43 tanesinin PER, 17 tanesinin PAD ve 18 tanesinin SAD tipi yaralanma geçirdikleri gözlemlendi. Weber sınıflaması göre 60 hasta tip C, 207 hasta tip B ve 18 hasta da tip A idi. Ameliyathanede modifiye cotton testi ile değerlendirilmede 130 hastada (%45), ameliyat öncesi radyolojik ölçümlerde 152 hastada (%53) sindezmoz yaralanması tespit edildi. Radyolojik olarak 22 hastaya (%8) fazladan sindezmoz hasarı tanısı konulduğu sonucuna ulaşıldı. Yaralanma mekanizmasına göre incelendiğinde SER 18 hastaya (%17), PER 2 hastaya (%7), PAD 2 hastaya (%13) radyolojik ölçümlere göre yanlış tanı konabilmektedir (p=0.110). Webere göre radyolojik ölçümlerle tip B 18 hastaya (%17) ve tip C de 4 hastaya (%9,5) sindezmoz hasarı fazladan konmuştur (p=0,340). Tartışma: Ayak bileği tibiofibular sindezmoz yaralanmalarında radyolojik ölçümler yaralanma durumu hakkında fikir verse de güvenilirliği düşüktür. Radyolojik değerlendirme ile intraoperatif değerlendirme arasında istatistiksel olarak anlamlı fark gözlenmemiştir. İntraoperatif değerlendirme tespit için nihai karar olarak kabul edilmelidir.

Anahtar Kelimeler: Ayak Bileği Kırığı, Sindezmoz Yaralanması, Radyolojik Tanı, Ameliyat İçi Tanı

Konservatif Tedavi Edilen Deltoid Bağ Yaralanmaları Fonksiyonel Sonuçları Etkilemez

Anıl Taşkesen¹

¹ Mersin Şehir Hastanesi, Ortopedi ve Travmatoloji Kliniği
*Corresponding author: **Anıl Taşkesen**

Özet

Amaç: Ayak bileği kırıklarında gözlenen deltoid bağ yaralanmasının cerrahi tedavisinin fonksiyonel sonuçlara etkisi halen tartışmalıdır. Çalışmamızda; deltoid bağ yaralanmasının radyografik bulgularından olan ameliyat öncesi medial açık alan (MAA) ölçümünün fonksiyonel sonuçlara etkisini ve cerrahi tedaviyi yönlendirebilecek bir MAA değeri varlığını araştırdık.

Yöntem ve Gereçler: Çalışmamızda Ocak 2012-Aralık 2017 tarihleri arasında kliniğimizde ayak bileği kırığı nedeniyle ameliyat edilen 260 hasta geriye dönük incelendi. Radyografik olarak deltoid bağ yaralanması olduğu düşünülen (medial malleol eklem yüzeyi ile talus arasındaki mesafesi 2 mm'den fazla) ve en az 2 yıllık takipli 37 hasta çalışmaya dahil edildi. Ameliyat öncesi anteroposterior (AP) grafilerde medial açık alan (MAA) incelendi ve gruplandırıldı. MAA'sı 6-7 mm'den az ya da eşit olan hastalar Grup 1, 7-10 mm olan hastalar Grup 2 ve 10 mm'den fazla olan hastalar Grup 3 olarak belirlendi. Klinik sonuçlar son kontrollerdeki ayak - ayak bileği sonuçları skorlaması (FAOS) ile değerlendirildi. Hastaların son kontrollerinde çekilen grafiler, MAA ve artroz bulguları açısından incelendi.

Sonuçlar: Hastaların yaş ortalaması 47,7 olarak bulundu. Weber sınıflamasına göre 7 hasta tip C, 30 hasta tip B idi. Hastaların ortalama MAA'sı $8,2\pm 2,3$ mm olarak gözlemlendi. Weber tip C yaralanması olan hastaların MAA'sı ortalama 9,6 mm, Weber tip B olanların ki ise 7,5 mm olduğu bulundu ($p=0,05$). Hastaların 14 tanesinin MAA'sı 6-7mm, 14 tanesinin 7-10mm ve 9 tanesinin ise >10 mm olarak ölçüldü. Deltoid bağ tamiri yapılmamasına rağmen hastaların FAOS değerleri yüksek gözlemlendi. FAOS değerlendirme kriterlerinde MAA açısından gruplar arasında fark gözlenmedi ($p=0.490$, $p=0.240$, $p=0.452$, $p=0.126$, $p=0.740$). Başvuru MAA'sı 10mm'den fazla olan hastaların (Grup 3) kontrol MAA'ları yüksek gözlemlendi ($p=0.010$). Başvuru MAA'sı $\leq 6-7$ mm olan hastalarda (Grup 1) kontrol MAA ölçümleri normal gözlemlendi. Tartışma: Deltoid bağ yaralanması olduğu düşünülen ($MAA>2$ mm) ancak deltoid bağ tamiri uygulanmamış olan hastaların kontrollerinde fonksiyonel sonuçları yüksek gözlemlendi. Başvuru sırasında ölçülmüş olan MAA'nın yüksekliğinin ve derecesinin fonksiyonel skorları etkilemediği sonucuna varıldı.

Anahtar Kelimeler: Ayak Bileği Kırıkları, Deltoid Bağ Yaralanması, Medial Açık Alan, Konservatif Tedavi, Fonksiyonel Sonuçlar

Erken Evre Gonartrozda Eklem İçi Prp Uygulama Yöntemlerinin Etkinliğinin Karşılaştırılması

Yüksel Uğur Yaradılmış¹ *, İsmail Demirkale², Mustafa Caner Okkaoğlu²
Ahmet Ateş², Murat Altay²

¹Çankırı Devlet Hastanesi, Ortopedi ve Travmatoloji Kliniği

²Keçiören E.A.H. SUAM

*Sorumlu yazar: Yüksel Uğur Yaradılmış

Özet

Amaç: Osteoartritte Platelet Rich Plazma (PRP) uygulamalarının başarılı sonuçları yıllar içerisinde artmıştır. İki farklı PRP formülasyonu, buffy-coat (Lökositten zengin PRP: L-PRP) ve plasma-temelli (Lökositten fakir PRP: P-PRP) farklı santrifüj yöntemleri ile elde edilmektedir. Literatürde, bu iki sistemi doğrudan karşılaştıran çalışma bulunmamaktadır. Bu çalışmada, erken evre gonartroz için P-PRP'nin L-PRP veya Hyaluronik Asit (HA)'e kıyasla daha etkili bir kombinasyon olup olmayacağını araştırdık.

Yöntem ve Gereçler: Bu randomize çift kör çalışmada, Ağustos 2016 ile Ocak 2017 tarihleri arasında hastanemize diz ağrısı ile başvuran 146 hastadan 90'ı çalışmaya dahil edildi. Çalışmaya katılmaya kabul etmeyen ve dahil edilme kriterlerine uymayan 41 hasta ile takiplerde ulaşılamayan 15 hasta çalışmadan çıkarıldı. Doksan hasta eşit oranda randomize edilerek 3 gruba ayrıldı. Her gruba üçer hafta arayla üçer enjeksiyon olmak üzere ardışık P-PRP (Grup 1), L-PRP (Grup 2) ve HA (Grup 3) uygulandı. Her hastalar enjeksiyon öncesi ve sonrası VAS, WOMAC skoru ve 5-nokta Likert skalası memnuniyet anketi ile değerlendirildi. Hastaların demografik verileri ve komplikasyonları kaydedildi.

Sonuçlar: Ortalama takip süresi 14 ± 3.0 (12-18, ay) aydı. Gruplara göre demografik veriler arasında farklılık gözlenmedi. Oniki hastanın takiplerde Kellgren-Lawrence osteoartrit evresinde ilerleme gözlendi. PAW sınıflamasına göre L-PRP'de P3-A α ve P-PRP'de P2-B β elde edildi. Klinik skorlamalar (VAS, WOMAC ve Likert sonuçları) incelendiğinde her grupta başlangıç skorlarına göre anlamlı iyileşme gözlenmiştir (sırasıyla, $p < 0.001$, $p < 0.001$, $p < 0.001$). PRP yöntemleri HA'e göre daha etkili bulunmakla birlikte ($p < 0.001$). Altıncı aydan itibaren klinik sonuçlardaki gerileme en az L-PRP grubunda gözlendi ($p < 0.001$). Son kontrolde, kadın, ağır obez hastalar ve komorbiditesi olan hastaların şikayetlerinin nüks etme olasılığı daha fazlaydı (sırasıyla, $p = 0.043$, $p = 0.152$, $p = 0.004$). Tartışma: PRP tedavisi HA tedavisine göre fonksiyonel olarak daha etkilidir ve hastalar PRP enjeksiyonundan daha fazla memnun kalmıştır. L-PRP grubu hem fonksiyonel sonuçları daha fazla düzeltmekte hem de iyileşme daha uzun sürmektedir. Kadın cinsiyet, komorbidite ve masif obezite nüks açısından riskli olarak gözlendi.

Anahtar Kelimeler: Gonartroz, Eklem İçi Enjeksiyon, Hyaluronik Asit, Lökositten Fakir Prp, Lökositten Zengin Prp

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Toplumsal Cinsiyet Açısından Kadının Kendine Uyguladığı Şiddet

Gökçen Erdoğan¹ * , Nermin Gürhan²

¹Kıbrıs Yakındoğu Üniversitesi

²Gazi Üniversitesi

*Sorumlu yazar: Gökçen

Özet

Genel bir şiddetin tanımını yapacak olursak “başkalarına hem fiziksel ve psikolojik hem de ekonomik ve kültürel açıdan zarar veren her türlü eylem” olarak tanımlayabiliriz. Fakat tanımlar genellikle hep kişilerarası ilişkilere dayandırılmaktadır. Oysa şiddet bağlamında kişilerarası şiddetin yanı sıra bireyin kendine yönelik ve kolektif şiddet çeşitlerinden söz etmekte mümkündür. Özellikle toplumsal cinsiyet açısından şiddete baktığımızda belki de hiç ele almadığımız ve konuşmadığımız kadınların toplumsal cinsiyet olarak kendilerine yapmış oldukları şiddettir. Toplumsal cinsiyet kavramı genel olarak kadınlık ve erkekliğin, biyolojik farklılıklarının yanı sıra toplumsal/kültürel/tarihsel olarak belirlendiğini aynı zamanda öğrenilen rol ve davranışlar olarak da inşa edildiği, değişe bildiği bilinen bir gerçektir. Erkeğin şiddet kullanımı toplum tarafından belirlenen görevler ve bunların erkekte yarattığı istek ve arzularla da ilişkilidir. Kadın her zaman erkeği memnun ve mutlu etmekle görevlendirilmiştir. Bu nedendir ki cinsel açıdan erkeğin memnun olması için istediği her türlü cinsel ilişkiye kadın reddetmeden girmelidir. Erkeğin dışarı gitmemesi, memnun olması için kadın her türlü yolları denemeli ve denemektedir. Vaginoplasti yaptırarak erkeğin daha zevk almasını sağlamak, hatta hiyemoplasti yaptırarak kendini tekrar erkeğine sunmak gibi yollara başvurmaktan çekinmemektedirler. Çünkü kadın olmanın koşulları erkeği memnun etmekten geçtiği kültürel olarak verilmektedir. Yine onlara çocukluklarından itibaren öğretilen erkeğine sahip çıkması onu memnun etmesi, reddetme gibi seçeneği ve hakkının olmadığıdır. Tarih boyunca kadının toplumlarda var olabilmesi erkeğin memnuniyetinden geçmiş ve geçmektedir.

Anahtar Kelimeler: Kadın, toplumsal cinsiyet, şiddet

Women's Self-Violence From the Viewpoint of Social Gender

Abstract

If we define violence in general, we can define it as “any action that harms others physically, psychologically, economically and/or culturally”. However, such definitions are always based on interpersonal relations. On the other hand, it is also possible to talk about the violence types such as self-inflicted violence and collective violence in addition to interpersonal violence. When we address violence from the viewpoint of social gender in particular, women’s self-violence from the viewpoint of social gender is the subject we may have never discussed.

According to the social gender concept, it is a known fact that womanhood and manhood are determined by social/cultural/historical differences as well as biological ones, and that they are also constructed as learned roles and behaviors, and thus can be changed. The use of violence by man is associated with the duties assigned by the society and the desires such duties create in the man. Woman is always tasked with satisfying and pleasing the man. Therefore, the woman is required to accept any type of sexual intercourse to satisfy the man sexually. The woman is required to go to any lengths so that the man does not go out and is satisfied, and she does. They do not hesitate to use the means such as ensuring more pleasure for the man by having vaginoplasty, even presenting themselves to their men afresh by having hymenoplasty; because she has been taught culturally that the number one condition of womanhood is to satisfy the man. Likewise, they are taught since childhood that they must claim their men, satisfy them, and that they have no choice and right such as rejection. Throughout the history, existence of women in societies has depended and still depends on satisfaction of man.

Keywords: Women, Gender, Violence

Başağrısı Şikayetiyle Başvuran Hastalarda Kranial Manyetik Rezonans İncelemelerinin Retrospektif Değerlendirilmesi

Ahmet Yardım¹ *

¹*Erzurum Özel Buhara Hastanesi*
**Corresponding author: Ahmet Yardım*

Özet

Amaç: Başağrısı şikayetiyle başvuran hastalarda çekilen kranial manyetik rezonans görüntüleme (MRG) tetkiklerini retrospektif inceleyerek literatürle karşılaştırmayı amaçladık.

Gereç ve Yöntem: Temmuz 2018-Mayıs 2019 tarihleri arasında hastanemiz polikliniklerine başağrısı şikayetiyle başvuran ve kranial manyetik rezonans görüntüleme incelemesi yapılan 562 hastanın görüntüleri retrospektif olarak incelendi ve yaş gruplarına göre gruplandırıldı.

Bulgular: Hastaları 5-20, 21-40, 41 yaş ve üstü olmak üzere 3 gruba ayırdık. İlk 2 grupta en sık olarak normal kranial MRG inceleme bulguları, ikinci sırada ise sinüzit yer alıyordu. Kırk yaş altı grupta rastlanan en sık patoloji olan sinüzit oranı 20 yaş altı grupta %25, 21-40 yaş arası grupta ise %14.9 olarak saptandı. Kırk yaş üstü grupta ise en sık tanımlanan lezyon periventriküler derin ak maddede T2 ve FLAIR ağırlıklı sekanslarda milimetrik hiperintensiteler idi (%60). Bunu 2. sıklıkta sinüzit takip etmekle birlikte. 40 yaş üstü grupta sekonder başağrıları olan hastaların oranının diğer yaş gruplarına göre kıyaslandığında daha yüksek olarak belirlendi.

Sonuç: Çalışmamızda literatürle uyumlu olarak 40 yaş üstü grupta tümör, iskemi gibi sekonder bir nedene bağlı başağrısı sıklığı artmış olarak bulunmuştur. Kırk yaş üstü grupta başağrısı nedeniyle başvuran hastalarda görüntüleme yöntemlerine daha sık ihtiyaç duyulmaktadır ve olası menenjiom gibi patolojilerin demonstrasyonu açısından incelemenin kontrastlı yapılması daha uygun olacaktır.

Anahtar Kelimeler: Başağrısı, Beyin, Manyetik Rezonans Görüntüleme

The Retrospective Evaluation of Cranial Magnetic Resonance Findings of the Patients With Complaint of Headache

Abstract

Objective: To evaluate the cranial magnetic resonance imaging (MRI) that can be treated with the complaint of headache retrospectively. we aimed to compare and review the literature.

Materials and Methods: Between July 2018 and May 2019, he was hospitalized in outpatient clinics with complaint of headache and cranial magnetic 562 imaging screen with resonance imaging was retrospectively analyzed and grouped according to age groups. **Results:** The patients were divided into 3 groups as 5-20, 21-40, 41 years and over. In the first 2 groups, the most frequent findings were normal MRI findings, cranial normal and second sinusitis. The rate of sinusitis, which is the most common pathology seen in the groups below the age of 40 years, was 25% in the group below 20 years and 14.9% in the 21-40 age group. The most common lesion in the 40-year-old group was the millimeter hyperintensities (60%) in the T2 and FLAIR heavy sequences in the periventricular deep white matter. This is often followed by sinusitis. The percentage of patients with secondary headaches over 40 years of age was higher than those of other age groups. **Conclusion:** In our study, the tumor was designed to increase the incidence of headache due to a secondary cause such as ischemia in the group above 40 years of age. Cleansing headache in groups over 40 and it is more appropriate that the conditions associated with showing pathologies such as possible meningioma should be contrasted.

Keywords: Brain, Headache, Magnetic Resonance

İnterskalen Brakial Plexus Bloğu Uygulamasında Prilokain ve Bupivakain Kullanımına Bağlı Methemoglobinemi

Sevgi Ballı Seyhan¹ *

¹ Şehit Sait Ertürk Devlet Hastanesi

*Sorumlu yazar: Sevgi Ballı Seyhan

Özet

Dolaşımdaki hemoglobin farklı oksidatif streslere maruz kaldığında oksitlenme ile, yapısındaki demir(Fe+2), üç değerli ferri(Fe+3) haline dönüşerek methemoglobinemi oluşur. Normal fizyolojik durumlarda methemoglobin(Met-Hb), toplam Hb'nin %1'inden azdır. Nitrogliserin, dapson, fenitoin, sulfonamidler ve lokal anesteziyelere maruz kalma edinsel oluşan methemoglobineminin en sık sebeplerindedir. Bu olgu sunumunda prilokain ve bupivakainin kombine kullanımı ile periferik rejyonel anestezi (interskalen brakial pleksus bloğu) uygulaması sonrası ortaya çıkan methemoglobinemide tanı ve tedavi yaklaşımlarının tartışılması amaçlandı. Rotator cuff sendromu nedeniyle sağ omuz artroskopisi planlanan hastaya prilokain, bupivakain kullanılarak interskalen brakial pleksus bloğu uygulandı. Operasyon sırasında ağrısı olunca genel anestezi verildi. Dudaklarında hafif siyanozu olan hastanın saturasyonunun hafif düşmesi üzerine arteryel kan gazı alındı. Arteryel kan gazında methemoglobinemi saptanan hastaya iv metilen mavisi uygulandı. Operasyon bittikten sonraki arteryel kan gazında Met-Hb yüksekliği devam eden hasta yoğunbakıma alındı. Yoğunbakımda askorbik asit uygulandı. Bu süre içinde hastanın takipnesi, taşipnesi olmadı, vital bulguları bozulmadı. 24 saat sonra Met-Hb düzeyi <%1 olunca hasta taburcu edildi. Sonuç olarak lokal anesteziyelere uygulanması sonrası beklenmedik siyanoz gelişen vakalarda mutlaka methemoglobinemi tanısı akla gelmelidir.

Anahtar Kelimeler: Periferik Rejyonel Anestezi, Lokal Anesteziyelere, Methemoglobinemi

Total Kalça Artroplastisi Revizyonu Sebepleri: 20 Yılda Ne Değişti?

Evrım Duman¹ * , Mehmet Çıtak¹

¹S.B.Ü. Dışkapı Yıldırım Beyazıt Eğitim Araştırma Hastanesi

*Corresponding author: Evrim Duman

Özet

Total kalça artroplastisi revizyonu, total kalça artroplastisinden daha zor ve sonuçları bakımından daha az başarılı bir girişimdir. Total kalça artroplastisi revizyonu daha fazla zaman, daha fazla kan kaybı ve daha fazla komplikasyon demektir. En sık sebepleri arasında komponentlerde ağırlı aseptik gevşeme, implant yetmezliği, dislokasyonlar, enfeksiyonlar ve periprostetik kırıklar önde gelmektedir. Bu çalışmada, S.B.Ü. Dışkapı Yıldırım Beyazıt E.A.H.'nde I. Ortopedi ve Travmatoloji Kliniği'nde, 12.09.1989 – 08.09.1999 ve 10.12.2014-11.12.2018 tarihleri arasında, uygulanan total kalça artroplastisi revizyonu ameliyatları değerlendirildi. İlk 10 yıllık dönem içerisinde, 144 hastaya toplam 180 revizyon ameliyatı uygulanmıştır. Total kalça artroplastisi sonrasında, 112 hastaya 143 total kalça artroplastisi revizyonu yapılmıştır. Geriye kalan hastaların 18 tanesi endoprotez, 7 tanesi bipolar hemiarthroplasti, 6 tanesi nedeni bilinmeyen Girdlestone operasyonu, 1 tanesi cup artroplastisi zemininde revizyon yapılan hastalardır. Hastaların ameliyat oldukları tarihte yaş ortalamaları 55.4 olup, en küçük yaş 24, en büyük yaş 80 idi. Hastalarımızın 69'u kadın, 43'ü erkek hastalardı. Hastalarımızın geneline bakıldığında, revizyon ameliyatından önce iki ameliyat geçirenler 17 hasta, üç ameliyat geçirenler 1 hasta ve üçten fazla ameliyat geçirenler 3 hasta olarak tespit edildi. Revizyon sebebi olarak sırasıyla 62 vakada gevşeme, 38 vakada dislokasyonlar, 15 vakada enfeksiyonlar, 14 vakada kırıklar ve 13 vakada diğer sebepler tespit edildi. İkinci 3 yıllık dönemde ise, 92 hastanın 111 revizyon ameliyatı gerçekleştirilmiştir. Bu hastaların hepsi total kalça artroplastisi sonrasında revizyon yapılan hastalar olarak seçildi. Hastaların ameliyat oldukları tarihte yaş ortalamaları 55.4 olup, en küçük yaş 35, en büyük yaş 89 idi. Hastalarımızın 59'u kadın, 23'ü erkek hastalardı. Hastalarımızın geneline bakıldığında, 8 hasta 2 kere, 4 hasta 3 kere, 3 hasta ise 4 kereden fazla revizyon ameliyatı geçirdiği tespit edildi. Revizyon sebebi olarak sırasıyla 76 vakada gevşeme, 11 vakada dislokasyonlar, 19 vakada enfeksiyonlar, 5 vakada kırıklar tespit edildi. Yıllar içerisinde edinilen tecrübe ve teknik ilerleme sonrasında bile, total kalça artroplastisi revizyonunun en sık sebebi aseptik gevşemedir.

Anahtar Kelimeler: Total Kalça Artroplastisi Revizyonu

Mezenterik Yerleşimli Perfore Meckel Divertikülü; Olgu Sunumu

Ugur Ekici¹ *

¹*İstanbul Gelişim Üniversitesi*

**Sorumlu yazar: Ugur Ekici*

Özet

Amaç: Meckel divertikülü gastrointestinal sistemin en sık rastlanan konjenital malformasyonudur. Toplumda görülme oranı % 2 'dir. Erkeklerde 3 kat daha fazla görülür. Çoğunlukla anti-mezenterik yerleşimlidir. Meckel divertikülleri çoğunlukla asemptomatik olup, akut batın cerrahisi sırasında yapılan eksplorasyonda tesadüfen bulunur. Fakat kanama, obstrüksiyon, divertikülit ve perforasyon gibi komplikasyonlar ile karşımıza çıkabilir.

Olgu: 41 yaşında, erkek hasta. Şikayeti karın sağ alt kadranda başlayan ve gittikçe artan ağrı ile birlikte ateş, iştahsızlık ve bulantı kusma. Hasta kendisi hekim olduğu için tedavisini kendi yönlendirmek istiyor. Muayene olduğu hekimin isteklerini yerine getirmiyor. 5. Gün şikayetleri dayanılmaz hal alınca tekrar hekimine başvuruyor. Yapılan muayenede batın sağ alt kadranda defans, rebound mevcut. Batın ultrasonografisinde batında serbest mai var. CRP:173. Akut batın ön tanısı ile laparotomi yapılıyor apandiks normal görünümde, çekuma 150 cm mesafede ileal mezenterik tarafta perfore ans tesbit ediliyor (Resim 1). Mezoda multiple lenfadenopati görülüyor. Görüntü tümör perforasyonu olabileceği düşünülerek distal ve proksimalden 50'şer cm'lik anslar mezo ile birlikte rezektü ediliyor, uç uca anastomoz yapılıyor. Postoperatif patoloji divertikül perforasyonu olarak rapor ediliyor. **Tartışma:** Meckel divertikülleri çoğunlukla asemptomatiktir ve perforasyon, kanama ya da ileusa yol açmadıkça tedavi edilmezler. Genellikle tesadüfen tesbit edilirler. Bizim olgumuzda da meckel divertikülüne bağlı perforasyon mevcuttu. Hastaya ince barsak rezeksiyonu yapıldı. Olgular bazen meckel divertikülüne bağlı komplikasyonları düşündürecek belirtilerler ortaya çıktığı zaman tanıya yönelik olarak yapılacak sintigrafi ve tomografi teknikleri ile cerrahi öncesinde tesbit edilebilir. Ancak cerrah eşi radyolog olan hastanın ameliyat öncesi tomografisinde akut apandisit odaklanması ve divertikül tanısı koyamaması, teşhisin ameliyat esnasında konulması ile sonuçlanmıştır.

Sonuç: En sık görülen gastrointestinal malformasyon olması nedeniyle akut batın tablolarında Meckel divertikül komplikasyonları tanıda aklılda tutulmalıdır. Ayrıca hasta her kim olursa olsun hastanın teşhis ve tedavi aşamalarında temel tıbbi ilkelerden ödün verilmemelidir.

Anahtar Kelimeler: Perforasyon, Mezenterik Meckel Divertikülü, Acil Cerrahi,

Perforated Mesenteric Meckel's Diverticulum; a Case Report

Abstract

Objectives: Meckel's diverticulum is the most common congenital malformation of the gastrointestinal system. Its rate of incidence in the population is 2% . It is usually antimesenteric. Meckel's diverticulum is mostly asymptomatic and is found by chance in the exploration performed during the acute abdominal surgery. However, it may occur with complications such as bleeding, obstruction, diverticulitis and perforation. In symptomatic patients, the most common symptom is bleeding in children, while the obstruction is the most common symptom in adults.

Case Report: 41 years old, male patient. The complaint is fever, loss of appetite, and vomiting with the onset of abdominal pain in the lower right quadrant and increasing pain. Because the patient is a physician, he wants to direct his treatment. She doesn't fulfill the doctor's request. On the 5th day, the symptoms are irresistible and the physician is applying again. In the examination, the abdomen is located in the right lower quadrant of the defensive, rebound. CRP: 173. With the diagnosis of acute abdomen, laparotomy is performed, normal appearance of the appendix, and perforated ans on the ileal mesenteric side at a distance of 150 cm from the cecum. Multiple lymphadenopathy is seen in the meso. Considering that there may be tumor perforation, 50 cm each of the distal and proximal parts are resected together with the meso and end-to-end anastomosis is performed. Postoperative pathology is reported as diverticulum perforation.

Conclusion: The Meckel's diverticulum complications should be kept in mind in the diagnostic approaches in the acute abdomen clinical pictures due to it is the most common gastrointestinal malformation. Another subject we took a lesson from in the present case is that no matter who the patient is, it should be made no concession from the basic principles in the diagnosis and treatment phases.

Keywords: Perforation, Mezenterical Meckel Diverticulum, Emergency Surgery

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Gestasyonel Diyabetli Hastalarda Maternal ve Fetal Sonuçlar

Ali Alhan¹ *

¹Eskişehir Devlet Hastanesi

*Sorumlu yazar: Ali Alhan

Özet

Giriş: Hiperglisemi olumsuz obstetrik ve fetal komplikasyonlar ile ilişkilidir. Bu çalışmanın amacı gestasyonel diyabet mellituslu gebelerde (GDM) tedavi uyumu ile perinatal sonuçlar arasındaki ilişkiyi araştırmaktır. **Hasta ve metod:** 01/2018-12/2018 tarihleri arasında, 106 GDM'li gebelerin incelendiği 6 aylık prospektif bir çalışmadır. Bu çalışmada GDM'li gebelerde oral glukoz tolerans testi (OGTT), tedavi uyumu, gebelik takibi, biyokimyasal inceleme, Apgar skoru, perinatal fetal ve obstetrik komplikasyonlar arasındaki ilişki incelendi. **Bulgular:** GDM'li gebelerin yaşı 30.44 ± 5.82 yıl (19.00-44.00) ve % 15.7'si takipsizdi. Takipli ve takipsiz GDM'li gebeler arasında ortalama kilo, yaş, evlilik yaşı, gebelik haftası, gebelik sayısı, sigara, ek hastalık, ailede diyabet öyküsü ve abortus/ölü doğum öyküsü benzerdi ($p > 0.05$). Takipsiz GDM'li gebeler okur-yazar değildi ($p = 0.026$). Takipli GDM'li gebelerde diyet ve insulin tedavisi, takipsiz GDM göre, yüksekti (37.4 vs 5.9 %, $p = 0.011$). Takipsiz GDM'li gebelerde, takipli GDM göre, fruktozamin yüksekti (258.85 ± 42.23 vs 205.45 ± 15.93 , $p = 0.022$). Takipsiz GDM'li gebelerde makrozomik bebek, takipsiz GDM'li gebelere göre, yüksek bulundu (9.8 vs 5.5 %, $p = 0.035$). Takipsiz GDM'li gebelerde makat doğum, müdahaleli doğum ve sezaryan oranı, takipsiz GDM'li gebelere göre, yüksek bulundu ($p < 0.05$). Bebekte boy, kilo, baş çevresi, haftası, cinsiyet ve Apgar 1 ve Apgar 5 değeri benzerdi ($p > 0.05$). **Sonuç:** GDM'li gebelerde eğitim düzeyi ve insulin tedavisinin tedavi uyumuna olumlu katkısı vardır. Takipsiz gestasyonel diyabetli gebelerde kötü glisemik kontrol ve olumsuz obstetrik-fetal komplikasyonlar izlendi. GDM'li gebelerde yakın takip ve tedavi uyumu perinatal gebelik komplikasyonları açısından önemlidir.

Anahtar Kelimeler: Gestasyonel Diyabetes Mellitus, Perinatal Komplikasyonlar, Tedavi Uyumu

Oral Presentation / Sözlü Sunum

**Prostat Spesifik Antigeni 4-10 Ng/dl Arasındaki Hastalarda,
Patolojik Parametreler İle Labaratuar Parametrelerinin
İlişkinin Değerlendirilmesi**

Yunus Emre Göger¹ *

¹Necmettin Erbakan University Meram Medical Faculty Department of Urology

**Sorumlu yazar: Yunus emre göger*

Özet

Amaç: Prostat kanseri gelişmiş ülkelerde, erkeklerde en sık görülen kanserdir. Tanı yöntemlerinin artmasıyla, daha fazla hasta erken evrede tanı almaktadır. Yüksek PSA (Prostat Spesifik Antijen)'lı hastaların %80'i 4-10 ngr/dl arasındadır. Bu hastalara yapılan biyopsilerde 2/3'ünde patoloji sonucu benign gelmektedir. Kanser tanısını kuvvetlendirmek için devreye sPSA(serbest PSA), %sPSA (serbest PSA yüzdesi), Prostat Hacmi, PSAD(prostat dansitesi) gibi PSA parametreleri girmiştir. Ayrıca Prostat kanseri gelen hastalarda Patolojik prognostik faktörler de hastalığın prognozu hakkında önemli yere sahiptir. Gleason skorunun yanı sıra, tümör yüzdesi, kanserli kadran sayısı, Perinöral invazyon (PNİ) gibi parametreler de önemlidir. Çalışmamızda patolojik sonuçlar ile PSA ve PSA bağlı parametreleri karşılaştırdık. Sonuçların prostat kanseri tanısındaki öneminin değerlendirdik. Materyal ve Method: Çalışmamızda 2006 - 2012 yılları arası, kliniğimizde TRUS biyopsi yapılan PSA değeri 4-10 ng/dl arasında değişen 263 hastanın patoloji bulgularını retrospektif olarak incelendi. Hastaların PSA, sPSA, %sPSA, Prostat Hacmi, PSAD, gleason skoru, perinöral invazyon(PNİ) pozitifliği, tümörlü kadran sayısı, biyopsideki tümör yüzdesi değerleri araştırıldı. Prostat kanseri gelen hastalar;PSA değeri 4-6 ng/dl, 6-8 ng/dl, 8-10 ng/dl olmak üzere 3 gruba ayrıldı.Bulgular: Patoloji Sonucu BPH(benin prostat hiperplazisi) ve prostat kanseri grupları karşılaştırıldı. PSAD tanı testi için kesim noktası 0,1635 değeri olarak bulundu. Bu değer göz önüne alındığında; PSAD testinin Duyarlılığı; %71, Özgüllüğü: %63, Pozitif Prediktif Değeri (PPD): %38, Negatif Prediktif Değeri (NPD): %87'dir.sPSA/psa tanı testi için kesim noktası 0,1420 değeri bulundu. Bu değer göz önüne alındığında; testin duyarlılığı:%80, özgüllüğü: %68, PPD: %45, NPD: %91 olarak hesaplanmıştır. Prostat Kanseri hastalarında arasında gleason skoru ile PSAD,%sPSA, PNİ+'liği, kadran yüzdesi arasında istatistiksel fark izlenmedi. PNİ+'liği ile gleason skoru arasında istatistiksel olarak birilişkimevcuttu. Sonuç: Çalışmamızda prostat kanseri tanısında PSAD,%sPSA önemli bir parametredir. PSADve %sPSA kanser hakkında erken tanıda bilgi vermesine rağmen patolojik parametreler hakkında bilgi vermemektedir.

Anahtar Kelimeler: Prostat Kanseri, Psa, Psad, %spsa, Prostat Biyopsisi

Evaluation of the Relationship Between Pathological Parameters and Laboratory Parameters in Patients Between 4-10 Ng / DL Prostate Specific Antigen

Abstract

Objective: Prostate cancer is the most common cancer in men in developed countries. With increasing diagnostic methods, more patients are diagnosed at an early stage. 80% of patients with high PSA (Prostate Specific Antigen) are between 4-10ng/dl. In biopsies performed in these patients, 2/3 of them were benign. PSA parameters such as fPSA (freePSA),%fPSA (percentage of free PSA),Prostate Volume, PSAD (prostate density) were introduced to strengthen the diagnosis of cancer. In addition, pathological prognostic factors in prostate cancer patients have an important place about the prognosis of the disease. In addition to the Gleason score, parameters such as tumor percentage, number of cancer quadrants, and perineural invasion (PNI) are also important. In our study, we compared pathological results with PSA and PSA related parameters. We evaluated the importance of the results in the diagnosis of prostate cancer. Materials and Methods: In this study, pathology findings of 263 patients with PSA values between 4-10ng/dl were evaluated retrospectively. PSA,%fPSA, Prostate Volume, PSAD, gleason score, perineural invasion (PNI) positivity, number of tumor quadrants, tumor percentage in biopsy were evaluated. PSA values were divided into 3 groups as 4-6ng/dl, 6-8 ng/dl,and 8-10ng/dl. Results: BPH (benign prostatic hyperplasia) and prostate cancer groups were compared. The cut-off point for the PSAD diagnostic test was 0.11635. Given this value; Sensitivity of PSAD test; 71%, Specificity: 63%, Positive Predictive Value (PPV):38%, Negative Predictive Value (NPV):87%. The cut-off value for the %fPSA diagnostic test was found to be 0.1420. sensitivity of the test was 80%, specificity:68%, PPV:45%, NPV:91%. No statistically significant difference was found between gleason score, PSAD,% sPSA, PNI+, and percentage of quadrants between prostate cancer patients. Conclusion: In our study, PSAD,%fPSA is an important parameter in the diagnosis of prostate cancer. Although PSAD and %fPSA provide information about cancer in early diagnosis, it does not provide information about pathological parameters

Keywords: Prostate Cancer, Psa, Psad,%fpsa, Prostate Biopsy

Effect of Obesity On Meniscal Extrusion in Patients With Medial Meniscal Tear

Gökhan Ragıp Ulusoy¹ *

¹Kafkas Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Ortopedi ve Travmatoloji Anabilim Dalı

**Corresponding author: GÖKHAN RAGIP ULUSOY*

Abstract

Aim: The aim of this study was to determine the effects of body mass index (BMI), as a modifiable risk factor, on meniscal extrusion in patients with medial meniscal tear.

Method This retrospective cross-sectional study analyzed 77 patients who underwent arthroscopic meniscectomy between January 2015 and October 2017. Demographic information was documented preoperatively. All magnetic resonance imaging findings were evaluated by an orthopedic surgeon who had 23 years of experience. Weight and height of the patients were used to calculate BMI (weight in kg/height in m²).

Results The study patients included 41 males and 36 females. Mean age of male patients was 31.9 ± 11.7 years, whereas that of female patients was 50.5 ± 10.3 years. Mean BMI was 27.26 ± 4.45 kg/m². Obesity and meniscal extrusion showed a statistically significant relationship (p < 0.001). A statistically significant relationship was also observed between female sex and meniscal extrusion compared to that with male sex. Age was not a predictive factor.

Conclusions Obesity and female sex were significant risk factors for meniscal extrusion in the presence of a medial meniscal tear. Age was not found to be a predictive factor.

Keywords: Body Mass Index, Meniscal Extrusion, Magnetic Resonance Imaging

İntrauterin Hidrosefaliyi Taklit Eden Konjenital Ekstraaksiyel Yerleşimli Dev Beyin Tümörü Olgusu

Pınar Aydın Öztürk¹ * , Mehmet Onur Yüksel²

¹Sağlık Bilimleri Üniversitesi Gazi Yaşargil Eğitim Araştırma Hastanesi

²Tekirdağ Üniversitesi Tıp Fakültesi

**Corresponding author: PINAR AYDIN ÖZTÜRK*

Özet

Amaç: İntrauterin ve postpartum ilk üç ayda tanı alan beyin tümörlerine konjenital beyin tümörü denir ve tüm çocukluk çağı beyin tümörlerinin %0.5-1.9'unu oluşturur. İntrakranial kitleler arasından yenidoğan döneminde en sık izlenen tümörler teratomlardır. Teratomlar daha çok pineal alanda görülmekle birlikte sellar bölgede de izlenebilir. Teratomlar dışında diğer en sık görülen kitleler ise kraniyofarenjioma, korpus kallosum lipomları, meningeal sarkomlar ve daha da nadir görülen gliomalardır. Konjenital beyin tümörleri genellikle kötü prognoza sahiptir. Biz intrauterine hidrosefali tanısı almış ancak postpartum kranial manyetik rezonans görüntüleme (MRG) ile dev ekstraaksiyel yerleşimli bir intrakranial kitle olgusunu sunarak gerektiğinde fetal dönemde MRG kullanılması gerektiğini vurgulamak istedik.

Olgu sunumu: Prenatal dönemde fetal ultrasonografi ile hidrosefali tanısı alan kız bebek, beslenme güçlüğü, gözlerinde "batan güneş" bulgusu, ileri derecede makrosefali ile başvurdu. Kranial MRG'de neredeyse tüm sol hemikraniumu dolduran 95X65 mm ekstraaksiyel yerleşimli, kontrastlanan, kistik kitle saptandı. MRG spektroskopisinde NAA pikinde azalma, kolin pikinde artış saptanmış olup radyolojik olarak mezenkimal sarkom tanısı kondu. Hasta operasyona alındı ancak henüz operasyonun başındayken ani arrest ile kaybedildi. Aile otopsiye izin vermediğinden histopatolojik tanı koyulamadı.

Sonuç ve öneriler: Gebelikte sağlıklı prenatal takip konjenital patolojilerin saptanmasında önem arz etmektedir. Fetal MRG ultrasonografide patoloji saptanan hastalarda kullanılabilecek erken dönemde daha etkin tanı ve detaylı bilgi sağlayabilecek bir yöntemdir. Konjenital anomalilerin birlikteliği akılda tutulması gereken bir durum olup özellikle operasyon planlanan hastalarda preoperatif dönemde diğer organların taranması peroperatif süreçte sorun yaşanma riskini azaltabilecektir.

Anahtar Kelimeler: Konjenital Beyin Tümörleri, Mezenkimal Sarkom, Kistik Beyin Tümörü

A Case of Congenital Extraaxial Giant Brain Tumor Mimicking Intrauterine Hydrocephalus

Abstract

Objective: Brain tumors diagnosed at intrauterine and in the first three months of postpartum are called congenital brain tumors and constitute 0.5-1.9% of all childhood brain tumors. Among the intracranial masses, teratomas are the most common neonatal tumors. Teratomas are mostly seen in the pineal area but can also be seen in the sellar region. The most common masses other than teratomas are craniopharyngioma, corpus callosum lipomas, meningeal sarcomas and even more rare gliomas. Congenital brain tumors usually have a poor prognosis. We have been presenting a case which diagnosed with intrauterine hydrocephalus but postpartum diagnosed with giant intracranial mass with extraaxial localization by cranial magnetic resonance imaging (MRI) and emphasize the necessity of MRI in fetal period.

Case report: A baby girl diagnosed with hydrocephalus by fetal ultrasonography in prenatal period, she presented with nutritional problems, 'sign of sunset' in her eyes and severe macrocephaly. Cranial MRI revealed a contrast-enhanced, cystic mass of 95X65 mm located in the left hemicranium. MRI spectroscopy showed a decrease in NAA peak and an increase in choline peak and radiologically diagnosed as mesenchymal sarcoma. The patient underwent surgery, but died at the beginning of the operation with sudden cardiac arrest. Histopathologic diagnosis could not be made because the family did not allow autopsy.

Conclusion: Healthy prenatal follow-up during pregnancy is important for the detection of congenital pathologies. Fetal MRI is a method that can be used in patients with pathology at ultrasonography to provide more effective diagnosis and detailed information in the early period. The coexistence of congenital anomalies should be kept in mind and screening of other organs in the preoperative period may decrease the risk of problems in the preoperative period, especially in the patients who are scheduled for surgery.

Keywords: Congenital Brain Tumors, Mesenchymal Sarcoma, Cystic Brain Tumor

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Nadir Bir Baş Dönmesi Nedeni: Dehisens Juguler Bulbus

Ünal Öztürk¹ *

¹Sağlık Bilimleri Üniversitesi Gazi Yaşargil Eğitim Araştırma Hastanesi

*Sorumlu yazar: ÜNAL ÖZTÜRK

Özet

Amaç: Dehisens juguler bulbus orta kulak ve juguler fossa arasında kemiğin yokluğu olarak tanımlanan bir varyasyonel anomalidir. Genellikle insidental saptanan bir lezyon olup asemptomatiktir. Ancak klinik bulgu olarak pulsatil tinnitus, senkop ve işitme kaybına neden olabilir, vertigo ise nadiren görülür. Kranial manyetik rezonans görüntülemesinde juguler bulbusta türbülant akım saptanabilir. Kranial bilgisayarlı tomografide sigmoid kemik yokluğu ile tanı konur. Klinikte nadir bir vertigo nedeni olarak dehisens juguler bulbusa dikkat çekmek amaçlandı.

Olgu: 62 yaşında kadın hasta, son 2 yıldır aralıklı olan özellikle sıcakla tetiklenen baş dönmesi atakları mevcuttu. Nörolojik muayenesi normaldi. Bilinen hastalık öyküsü yoktu. Çekilen kranial manyetik rezonans görüntülemesinde sol juguler fossada asimmetrik genişleme saptandı. Kranial bilgisayarlı tomografide sol juguler fossa ve timpanik kavite ara yüzündeki kemik korteks izlenmedi. Bilgisayarlı tomografi anjiografide vasküler patoloji saptanmadı.

Tedavi: Dehisens juguler bulbus tanısı ile baş dönmesi şikayetleri için pirasetam 3x800 mg ve betahistidin 1x24 mg başlandı. Semptomatik tedavi sonrası şikayetleri geriledi.

Yorum: Dehisens juguler bulbus sebebi tespit edilemeyen vertigoda akılda bulundurulması gereken bir anomali olup cerrahi işlemlerde komplikasyon ve morbiditenin önlenmesi açısından dikkat edilmesi gereken bir anomalidir.

Anahtar Kelimeler: Dehisens Juguler Bulbus, Vertigo, Juguler Fossa

A Rare Cause of Dizziness: Dehiscent Jugular Bulb

Abstract

Objective: Dehiscent jugular bulb is a variational anomaly defined as the absence of bone between the middle ear and jugular fossa. It is usually an incidental lesion and asymptomatic. However, it can cause pulsatile tinnitus, syncope and hearing loss as a clinical findings but vertigo is rarely seen. Cranial magnetic resonance imaging may detect turbulent flow in the jugular bulb. The diagnosis is made by absence of sigmoid bone on cranial computed tomography. It was aimed to draw attention to dehiscent jugular bulb as a rare cause of vertigo in the clinic.

Case report: A 62-year-old female patient had intermittent episodes of heat-induced dizziness for the last 2 years. Neurological inspection was normal. There was no known disease history.

Cranial magnetic resonance imaging showed asymmetric enlargement of the left jugular fossa. Cranial computed tomography showed no bone cortex at the interface of the left jugular fossa and tympanic cavity. Computed tomography angiography showed no vascular pathology.

Treatment: Dehiscent jugular bulb was diagnosed with piracetam 3x800 mg and betahistidine 1x24 mg for dizziness. The symptoms regressed after symptomatic treatment.

Conclusion: Dehiscent jugular bulb is an anomaly that should be kept in mind in vertigo which cannot be detected and it is an anomaly that should be considered in terms of preventing complications and morbidity in surgical procedures.

Keywords: Dehiscent Jugular Bulb, Vertigo, Jugular Fossa

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Gebelikte Nadir Bir Akut Karın Ağrısı Nedeni:

Morgagni Kist Torsiyonu

Ayşe Zehra Özdemir¹ *

¹*Ondokuz Mayıs Üniversitesi*

**Sorumlu yazar: AYŞE ZEHRA ÖZDEMİR*

Özet

Morgagni kistleri fimbriya etrafında bulunan mülleryen kanal artıklarıdır. Genellikle 1-2 cm çapında olup içleri seröz sıvı ile doludur. Genellikle klinik önemi yoktur. Nadiren torsiyone olmaktadır. Tubal torsiyon kliniği atlanabilen bir tanıdır. Gebelikte tanı koymak daha zordur. Erken tanı tubanın korunması açısından oldukça önemlidir. 39 yaşında G2P1Y1 olan 37 hafta 3 günlük gebeliği mevcut olan hasta şiddetli sağ alt kadranda ağrısı ile tarafımıza başvurdu. Yapılan ultrasonografide ölçümleri haftası ile uyumlu gebelik mevcuttu. Plasenta anterior yerleşimli ve normal görünümde amniyon mayi yeterli idi. Vajinal muayenede açıklık ve silinmesi yoktu. NST de kontraksiyon saptanmadı ve reaktifti. Hasta genel cerrahi bölümü tarafından değerlendirildi. Apandisit düşünülmedi. Takipte ağrısı gerilememesi nedeniyle hasta sezaryene alındı. Sezaryen ile 2800 gram kız bebek doğurtuldu. Sağ tubada torsiyone morgagni kisti görüldü. Kist eksize edilerek patolojiye gönderildi. Patoloji sonucu nekroze Morgagni kisti olarak rapor edildi. Tubal torsiyon mekanizması over torsiyonuna benzemekle beraber oldukça nadir görülmektedir. Genellikle hidrosalpinks veya paratubal kistler ve morgagni kistleri buna neden olmaktadır. Genellikle bu süreç kistin pedikülünün dolaşması veya fimbriyal uçta ağırlık yaparak tubayı döndürmesi şeklinde oluşmaktadır. Klinik over torsiyonuna benzemektedir. Fakat radyolojik olarak overlerin normal olması tanının gecikmesine neden olmaktadır. Hastalarda erken tanı konması tuba koruyucu cerrahi yapılabilmesi açısından önemlidir. Gebe hastalarda doğum sancısı veya diğer akut karın nedenleri arasında nadir de olsa akla gelmesi gereken bir tanıdır.

Anahtar Kelimeler: Morgagni Kisti, Tubal Torsiyon, Gebelik

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Vulvada Subkutan Fistül ile Komplike Kondiloma Akuminata: Olgu Sunumu

Şükriye Leyla Altuntaş¹ *

¹Medipol Üniversitesi Tıp Fakültesi

**Sorumlu yazar: Şükriye Leyla Altuntaş*

Özet

Giriş Vulvar lezyonlar, her yaşta karşımıza çıkmakla beraber, postpubertal daha çok görülmeye başlarlar. Cinsel organlarda ortaya çıkan lezyonlar, özellikle adolesan çağda, sosyal, psikolojik nedenlerle doktora başvurmayı geciktirir. Tedavisi daha konservatif, az maliyet ve zaman alan tablolar; erteleme nedenli komplike hale gelebilir. Sunacağımız olgu, vulvada HPV enfeksiyonunun pürulan folikülit ile ciltten cilde fistülleşerek komplike olduğu bir vakadır. Olgu 19 yaşındaki hasta, genital derisinde küçük bir sivilce gibi başlayıp kaşıdıkça büyüyen, kaşıntıyla cerahat akan kitle şikayeti ile başvurdu. Hastanın vulvasında sağ labium majus üzerinde, sağ inguinal kıvrımın lateralindeki lezyonu muayene edildi. Birbirinden 1,5-2cm uzaklıkta; üstteki 8-10mm, daha aşağıdaki 5-6mm boyutlarında ciltten kabarık, vejetan, fragil, sert kraterimsi, krem gri renkte iki lezyon gözlemlendi. Genel anestezi altında supin pozisyonda steril örtüm yapıldı. Vulvada üstteki 10mm verrüköz, kraterimsi lezyondan alttakine pean klamp dirençsiz kolayca ilerletilince ciltten cilde fistül traktı olduğu anlaşıldı. Fistül traktı üstten eksize edilerek açıldı. Fistül tüneli nedbeleşmiş olduğu için palpasyonda; çevre doku ile beraber görüldüğünden daha geniş sert bir kitle hissi veriyordu. Fistül traktı ile birlikte lezyon tam olarak eksize edilerek subkutanöz veya kutanö-kutanöz fistülektomi tamamlandı. Hemostaz sonrası ciltaltı, cilt onarıldı. Patoloji raporu, "plazmositlerden zengin, fistülleşen aktif kronik iltihap, nedbe dokusu gelişimi, yüzeyinde iki ayrı odak halinde seçilen skuamöz girdaplar içeren verrüköz epidermal hiperplazi, koilositik hücreler (kondiloma akuminata). Hastanın takibi önerilir" şeklinde sonuçlandı. Sonuç Vulvada deriden deriye fistül nadir görülen lezyonlardandır. Kutanö-kutanöz veya subkutan fistül daha sık olarak anal fissür ve perianal abse komplikasyonu olarak başvuru alan bir tablo olmasına karşın; ayırıcı tanıda komplike hidradenitis süpurativa da akla gelmelidir. HPV nin sebep olduğu verruka vulgarisin vulvaya otoinokulasyonu veya kondiloma akuminata ortaya çıktıklarında tedavi edilmelidir. Kaşıntı, sürtünme, derinin başka hastalıkları gibi doku bütünlüğünü bozan durumlarda fistülleşerek komplike hale gelebilir. Çok geniş olmayan eksizyonlarda bile vulva derisinde, keloid bırakarak iyileşebilir.

Anahtar Kelimeler: Vulvar Fistül, Hpv

Oral Presentation / Sözlü Sunum

Olgu Sunumu: Perfore Apandisit Eşlik Eden Rastlantısal Meckel Divertikülünde Karsinoid Tümör Varlığı

Kuzey Aydınuraz¹ , Ahmet Yıldız¹ , Gökhan Karaca¹ * , Çağatay E. Daphan¹

*¹Kırıkkale Üniversitesi Tıp Fakültesi
Sorumlu yazar: Gökhan Karaca

Özet

Giriş Meckel divertikülü (MD) gastrointestinal sistemin en sık rastlanan konjenital anomalilerinden biridir. Karsinoid tümör ise ince bağırsakların en sık görülen primer tümörüdür. Bu olguda, perfore apandisit nedeniyle opere edilen bir hastada rutin eksplorasyonda fark edilen bir MD içinde gelişmiş karsinoid tümör tartışılmıştır.

Olgu: Altmış bir yaşında erkek hasta üç gündür var olan karın ağrısının şiddetlenmesi üzerine başvurdu. Hipertansiyon öyküsü olan, bilateral alt kadrarlarda ağrısı olduğunu ifade eden ve ateşi 37.2°C ölçülen hastanın fizik incelemesinde karın bilateral alt kadrarlarda defans ve rebound pozitif. Laboratuvar tetkiklerinde, lökosit 17,240/cm³, CRP: 221 idi. Abdominal bilgisayarlı tomografi perfore apandisit olarak raporlandı. Laparotomide pürülan sıvı ve akut perfore apandisit izlendi. Apendektomi sonrası rutin eksplorasyonda ileoçekal valv 60 cm proksimalinde yaklaşık 2 cm uzunluğunda, ucunda duvar kalınlaşması palpe edilen MD izlendi ve kama şeklinde rezeksiyon yapıldı. Rezeksiyon spesimen patolojisinin iyi diferansiye nöroendokrin tümör gelmesi üzerine tıbbi onkoloji bölümüne konsülte edilerek tedaviye alınan hasta halen sağlıklı olarak takip edilmektedir.

Tartışma: Omfalomezenterik kanal artığı olan ve toplumda %2 oranında görülen MD, ileoçekal valvin 60 cm proksimalinde ve antimezenterik yüzde yerleşir. Genellikle asemptomatik olan MD kanama, obstrüksiyon, divertikülit ve perforasyon ile tanı alır. MD'de %50' oranında ve sıklıkla pankreas ve mideye ait ektopik mukoza görülebilir. Karsinoid tümör ince bağırsakların en sık görülen ve enterokromafin ve Kulchitsky hücrelerinden köken alan primer tümörüdür. Karsinoid tümör tüm ince bağırsakta görülebilmesine rağmen en sık (%40) ileoçekal valv ve 60 cm proksimalinde gözüktür. MD'de heterotropik doku varlığı ile birlikte en sık görülen tümör ise nöroendokrin tümörlerdir (%77). Bu olguda da görüldüğü gibi apendektomi amacıyla yapılan tüm laparotomilerde MD aranmalı ve MD içerisinde karsinoid tümör olabileceği ve hastalık ilerlemeden erken tanı konabileceği unutulmamalıdır.

Anahtar Kelimeler: Akut Apandisit, Meckel, Karsinoid

Case Report: the Presence of Carcinoid Tumor in the Coincidental Meckel Diverticulum With Perforated Appendicitis

Abstrac

Introduction: Meckel's diverticulum (MD) is one of the most common congenital anomalies of the gastrointestinal tract. Carcinoid tumor is the most common primary tumor of the small intestine. In this case, a carcinoid tumor developed in a MD detected in routine exploration in a patient operated for perforated appendicitis is discussed.

Case: A 61-year-old male patient was admitted due to exacerbation of three days long abdominal pain. The patient who had a history of hypertension described bilateral pain in the lower abdominal quadrants. Fever was measured as 37.2 ° C. On physical examination, the abdomen was defensive and rebound was positive in the bilateral lower quadrants. Leukocyte count was 17,240 / cm³ and CRP: 221. Abdominal computed tomography was reported as perforated appendicitis. Laparotomy revealed purulent fluid and acute perforated appendicitis. Routine exploration after appendectomy revealed MD with palpation of wall thickening at the end of the ileocecal valve 60 cm proximal to approximately 2 cm in length, and wedge resection was performed. Pathology was reported as well differentiated neuroendocrine tumor thus the patient was consulted to the medical oncology department and taken into treatment.

Discussion: MD is an omphalomesenteric canal residue seen in 2% of the population. MD is located 60 cm proximal to ileocecal valve and on the antimesenteric face. MD is usually asymptomatic and is diagnosed by bleeding, obstruction, diverticulitis and perforation. In MD, the ectopic mucosa is pancreas and stomach tissue in 50%. Carcinoid tumor is the most common primary tumor of the small intestine originating from enterochromaffin and Kulchitsky cells. It is most common (40%) in the ileocecal valve and 60 cm proximal ileum. Neuroendocrine tumors (77%) are the most common tumors with heterotropic tissue in MD. As seen in this case, MD should be sought in all laparotomies performed for appendectomy.

Keywords: Acute Appendicitis, Meckel, Carcinoid

PARTICIPANTS / KATILIMCILAR

Asst. Prof. MD.	Refmir Tadzic	Gesundheitszentrum Hamburg, Germany
Prof. Ph.D.	Ahmet Gökhan Akkan	İstanbul University-Cerrahpaşa, Turkey
Prof.Dr	Nazanin Forghani	Tehran University, Iran
Prof. MD.	Aleksandar Vcev	Faculty of Dental Medicine and Health Osijek, Croatia
MD.	Arijan Tadzic	Gesundheitszentrum Hamburg, Germany
Prof. MD.	Bojan Tepes	Faculty of Medicine Ljubljana, Slovenia
Prof. DMD.	Djordje Petrovic	Faculty of Medicine Novi Sad, Serbia
MD. Msc.	Elnur Smajic	Faculty of Medicine Tuzla, Bosnia and Herzegovina
Prof. MD.	Bahadır Külah	A Life Park International Academic Hospital, Ankara, Truket
Assoc. Prof. MD.	Goran Krstacic	Faculty of Dental Medicine and Health Osijek, Croatia
Prof. MD.	Viktor Persic	Faculty of Dental Medicine and Health Osijek, Croatia
Prof. Ph.D.	Ahmet Bülent Katiboğlu	Beykent University, Turkey
Prof. Ph.D.	Alev Çinsar	Ege University, Turkey
Prof. Ph.D.	Asiye Akyol	Ege University, Turkey
Prof. MD.	Atilla Özcan Özdemir	Eskişehir Osmangazi University
Prof. MD.	Ayşe Karan	İstanbul University, Turkey
Prof. Ph.D.	Ayşe Nefise Bahçecik	Marmara University, Turkey
Prof. MD.	Ayşegül Ketenci	İstanbul University, Turkey
Prof. Ph.D.	Bahattin Yalçın	Marmara University, Turkey
Prof. MD.	Bedii Şafak Güngör	University of Health Sciences, Turkey
Prof. MD.	Çağatay E. Daphan	Kırıkkale University, Turkey
Prof. MD.	Dilek Toprak	Namık Kemal University, Turkey
Prof PhD.	Ekin Akalan	İstanbul Kültür University, Turkey
Prof. MD.	Elif Güzel Meydanlı	İstanbul University-Cerrahpaşa, Turkey
Prof. MD.	Emel Başar	Istanbul University, Cerrahpasa School of Medicine
Prof. Ph.D.	Emel Ege	Necmettin Erbakan University, Hemşirelik Fakültesi
Prof. MD.	Emel Ünal	Ankara University, Turkey
Prof. MD.	Gülsan Yavuz	Ankara University, Turkey
Prof. MD.	Güven Yıldırım	Giresun University Tıp Fakültesi Kbb Anabilim Dalı
Prof. MD.	H. Tolga Esen	Akdeniz University, Turkey
Prof. Ph.D.	Hakan Ekmekçi	İstanbul University-Cerrahpaşa, Turkey
Prof. Ph.D.	Halit Demir	Van Yüzüncü yıl University, Turkey
Prof. MD.	Haluk Yavuz	NEÜ Meram Tıp Fakültesi Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları
Prof. MD.	Handan Dinçaslan	Ankara University, Turkey
Prof. MD.	Hanife Asuman Uysalel	Ankara University, Turkey
Prof. MD.	Hasan Yazıcı	İstanbul University-Cerrahpaşa, Turkey
Prof. MD.	Hatice Bodur	Ankara Yıldırım Beyazıt University, Turkey
Prof. MD.	Hüseyin Altunhan	Necmettin Erbakan University, Turkey
Prof. Ph.D.	İsmail Bayram	Afyon Kocatepe University, Turkey

Prof. Ph.D.	İsmail Seçkin	İstanbul University-Cerrahpaşa
Prof. MD.	İzzet Fresko	Cerrahpaşa Tıp Fakültesi
Prof. MD.	Jure Mirat	Faculty of Medicine Osijek, Croatia
Prof. MD.	Kuzey Aydınuraz	Kırıkkale University Tıp Fakültesi
Prof. MD.	Lale Aktekin	Ankara Yıldırım Beyazıt University Tıp Fakültesi Fiziksel Tıp ve Rehabilitasyon Anabilim Dalı
Prof. MD.	Levent Kebapçılar	Selçuk University Tıp Fakültesi
Prof.Dr.	Mehmet Uludağ	Sağlık Bilimleri University, Şişli Hamidiye Etfal Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Genel Cerrahi Anabilim Dalı
Prof. MD.	Merih Berberoğlu	Ankara University Tıp Fakültesi Çocuk Endokrinoloji Bilim Dalı
Prof. MD.	Merih Önel	Dünya Göz Hastanesi
Prof. MD.	Mintaze Kerem Gunel	Hacettepe Üniversitesi Fizik Tedavi ve Rehabilitasyon Fakültesi
Prof. MD.	Murat Altay	Keçiören E.A.H. Suam
Prof. MD.	Mustafa K. Başkaya	University of Wisconsin, Madison
Prof. MD.	Mustafa Metin Donma	Tekirdag Namik Kemal University, Medical Faculty
Prof. MD.	Mustafa Öztürk	İstanbul Medipol University
Prof. Ph.D.	Necip Kutlu	Mcbü
Prof. Dr.	Nesrin Şenbil	Yüksek İhtisas University Kuru Hastanesi
Prof. MD.	Nurdan Taçyıldız	Ankara University Tıp Fakültesi Çocuk Hematoloji Onkoloji Bilim Dalı
Prof. Ph.D.	Orkide Donma	İstanbul University Cerrahpaşa, Cerrahpaşa Medical Faculty
Prof. Ph.D.	Özgül Alper	Akdeniz University, Tıp Fakültesi, Tıbbi Biyoloji ve Genetik Anabilim Dalı
Prof. MD.	Özlem Ata	Selçuk University Tıp Fakültesi
Prof. MD.	Ramazan Erkin Ünlü	Ankara Şehir Hastanesi
Prof. MD.	Robert Steiner	Faculty of Medicine Osijek, Croatia
Prof. MD.	Sanja Balen	Faculty of Medicine Rijeka, Croatia
Prof. MD.	Selim Turhanoğlu	Hatay Mustafa Kemal University /
Prof. Ph.D.	Semiha Akın	Sağlık Bilimleri University
Prof. MD.	Serhat Özkan	Eskişehir Osmangazi University Tıp Fakültesi Nöroloji Anabilim Dalı, Eskişehir, Türkiye
Prof.Dr.	Sıtkı Gürkan Yetkin	Sağlık Bilimleri University, Şişli Hamidiye Etfal Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Genel Cerrahi Anabilim Dalı
Prof. MD.	Tufan Muştu	Milli Eğitim Bakanlığı
Prof. MD.	Yahya Çelik	Sağlık Bakanlığı, Gebze Fatih Devlet Hastanesi, Kocaeli
Prof. Ph.D.	Yıldırım Hakan Bağış	Ankara University Dişhekimliği Fakültesi
Prof. Ph.D.	Zeynep Güngör	İstanbul University-Cerrahpaşa
Prof. MD.	Zeynep Şıklar	Ankara University Tıp Fakültesi Çocuk Endokrinoloji Bilim Dalı
Assoc. Prof. Ph.D.	Ahmet Kahraman	Department of Biology, Faculty of Arts and Science, Usak University
Assoc. Prof. Ph.D.	Ani Agopyan	Marmara University Spor Bilimleri Fakültesi Antrenörlük Eğitimi Bölümü Hareket ve Antrenman Bilimleri Abd
Assoc. Prof. MD.	Ayşegül Cansu	Karadeniz Teknik University, Tıp Fakültesi, Radyoloji Abd
Assoc. Prof. Ph.D.	Bahar Füsün Oduncuoğlu	Başkent University Diş Hekimliği Fakültesi

Assoc. Prof. Ph.D.	Bahar Vardar İnkaya	Ankara Yıldırım Beyazıt University Sağlık Bilimleri Enstitüsü Hemşirelik Anabilim Dalı İç Hastalıkları Hemşireliği Bölümü
Assoc. Prof. MD.	Beliz Öztok Tekten	Abant İzzet Baysal University Tıp Fakültesi Acil Tıp Ad
Assoc. Prof. Ph.D.	Berkan Çelikten	Ankara University Diş Hekimliği Fakültesi Endodonti Anabilim Dalı
Assoc. Prof. Ph.D.	Berkan Çelikten	Ankara University Diş Hekimliği Fakültesi Endodonti Anabilim Dalı
Assoc. Prof. Ph.D.	Buğra Şenel	Health Sciences University, Gulhane Faculty of Dentistry
Assoc. Prof. Ph.D.	Burcu Ersöz Hüseyinsinoğlu	İstanbul University-Cerrahpaşa, Sağlık Bilimleri Fakültesi
Doç.Dr.	Bülent Çitgez	Sağlık Bilimleri University, Şişli Hamidiye Etfal Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Genel Cerrahi Anabilim Dalı
Assoc. Prof. Ph.D.	Bülent Tuma	Akdeniz University
Assoc. Prof. Ph.D.	Didem Atabek	Gazi University Diş Hekimliği Fakültesi Çocuk Diş Hekimiği Anabilim Dalı
Assoc. Prof. Ph.D.	Dilek Duzgun Ergun	Istanbul Aydın University
Assoc. Prof. Ph.D.	Duygu Gezen Ak	İstanbul University-Cerrahpaşa
Assoc. Prof. Ph.D.	Duygu Gözen	İstanbul University Cerrahpaşa Florance Nightingale Hemşirelik Fakültesi
Assoc. Prof. Ph.D.	Emine Dilara Atalay	Çanakkale Onsekiz Mart University
Assoc. Prof. Ph.D.	Esra Somtürk	İstanbul Aydın University
Assoc. Prof. Ph.D.	Filiz Keyf	Hacettepe University, Diş Hekimliği Fakültesi, Protetik Diş Tedavisi Anabilim Dalı, Ankara, Türkiye
Assoc. Prof. MD.	Gökhan Karaca	Kırıkkale University Tıp Fakültesi
Assoc. Prof. MD.	Gökhan Pekel	Pamukkale University Tıp Fakültesi Göz Hastalıkları Ad
Assoc. Prof. Ph.D.	Gulsah Koc	Istanbul Aydın University
Assoc. Prof. Ph.D.	H. Özlem Sertel-Berk	İstanbul University, Edebiyat Faakültesi, Psikoloji Bölümü
Assoc. Prof. Ph.D.	Hilal Şehitoğlu	Çanakkale Onsekiz Mart University
Assoc. Prof. Ph.D.	Hilmi Kansu	Ankara, Türkiye
Assoc. Prof. MD.	Hüseyin Korkmaz	Selçuk University Tıp Fakültesi
Assoc. Prof. Ph.D.	İ.Banu Ayça	Marmara University Spor Bilimleri Fakültesi Spor Sağlık Bilimleri Anabilim Dalı
Assoc. Prof. Ph.D.	İrfan Gülmez	Marmara University Spor Bilimleri Fakültesi
Assoc. Prof. Ph.D.	İsmail Hakan Avsever	Health Sciences University, Gulhane Faculty of Dentistry
Assoc. Prof. Ph.D.	İsmail Hakkı Baltacıoğlu	Ankara University Dişhekimliği Fakültesi
Assoc. Prof. MD.	Kutsi Tuncer	Atatürk Üniversitesi
Assoc. Prof. MD.	Marko Boban	Faculty of Dental Medicine and Health Osijek, Croatia
Assoc. Prof. MD.	Marko Matijevic	Faculty of Dental Medicine and Health Osijek, Croatia
Assoc. Prof. MD.	Martina Smolic	Faculty of Dental Medicine and Health Osijek, Croatia

Assoc. Prof. MD.	Mehmet Burhan Oflaz	Necmettin Erbakan University Çocuk Kardiyoloji Bölümü
Assoc. Prof. Ph.D.	Mine Dosay Akbulut	Afyon Kocatepe University Veteriner Fakültesi Medikal Biyoloji ve Genetik
Assoc. Prof. Ph.D.	Murat Bektaş	Dokuz Eylül University
Assoc. Prof. MD.	Murat Kanlıöz	Özel Antalya Likya Hastanesi
Assoc. Prof. Ph.D.	Nermin Gürhan	Gazi University
Assoc. Prof. Ph.D.	Nusret Ramazanoğlu	Marmara University Spor Bilimleri Fakültesi
Assoc. Prof. MD.	Nusret Ramazanoğlu	Marmara University
Assoc. Prof. MD.	Rengin Kosif	Bolu Abant İzzet Baysal University
Assoc. Prof. MD.	Robert Smolic	Faculty of Medicine Osijek, Croatia
Assoc. Prof. Ph.D.	Selda Uzun	Marmara Üniversitesi
Assoc. Prof. Ph.D.	Sevilay Erden	Çukurova University
Assoc. Prof. MD.	Sibel Özler	Konya Eğitim ve Araştırma Hastahanesi
Assoc. Prof. Ph.D.	Sonay Gökteş	Sağlık Bilimleri University
Assoc. Prof. MD.	Şahika Burcu Karaca	Kırıkkale University Tıp Fakültesi Fiziksel Tıp ve Rehabilitasyon Anabilim Dalı
Assoc. Prof. MD.	Uğur Ekici	Istanbul Gelişim University
Assoc. Prof. MD.	Yasemin Korkut	Kütahya Sağlık Bilimleri University
Assoc. Prof. MD.	Yavuz Hekimoğlu	Tekirdağ Namık Kemal University
Assoc. Prof. Ph.D.	Zafer Sayın	Selçuk University
Assoc. Prof. MD.	Zeynep Aktaş	Gazi University Hastanesi, Göz Hastalıkları Abd
Asst. Prof. MD.	Ahmet Kayabaşı	Kütahya Sağlık Bilimleri University
Asst. Prof. Ph.D.	Ahu Soyocak	Istanbul Aydın University
Asst. Prof. Ph.D.	Alihan Oral	Demiroğlu Bilim Üniversitesi, İç Hastalıkları Ana Bilim Dalı
Asst. Prof. MD.	Antonija Krstacic	Faculty of Medicine Osijek, Croatia
Asst. Prof. MD.	Arzu Yalçın	Yeditepe University
Asst. Prof. MD.	Aslı Aksoy Gündoğdu	Tekirdağ Namık Kemal University Tıp Fakültesi Nöroloji Anabilim Dalı, Tekirdağ, Türkiye
Asst. Prof. Ph.D.	Aslıhan Akbulut	İstanbul Medipol University Diş Hekimliği Fakültesi A.D.
Asst. Prof. Ph.D.	Ayhan Güler	Hakkari University
Asst. Prof. Ph.D.	Aylin Paşaoğlu Bozkurt	Beykent University
Asst. Prof. Ph.D.	Aylin Alasonyalılar Demirer	Bursa Uludağ University Veteriner Fakültesi
Asst. Prof. Ph.D.	Aysel Topan	Zonguldak Bülent Ecevit University
Asst. Prof. Ph.D.	Ayşe Kanıcı	Kafkas University
Asst. Prof. MD.	Ayşe Okumuş	Yeni Yüzyıl Üniversitesi Özel Gaziosmanpaşa Hastanesi

Asst. Prof. MD.	Başak Büyük	Çanakkale Onsekiz Mart University Tıp Fakültesi
Asst. Prof. Ph.D.	Bayram Yüksel	Giresun University, Espiye Vocational School
Asst. Prof. Ph.D.	Berna Kuter	Katip Çelebi University Diş Hekimliği Fakültesi Pedodonti Anabilim Dalı
Asst. Prof. MD.	Canan Gündüz Gürkan	Biruni Üniversite Hastanesi Göğüs Hastalıkları Bölümü
Asst. Prof. MD.	Celal Bozkurt	Harran University Tıp Fakültesi Ortopedi ve Travmatoloji Anabilim Dalı
Asst. Prof. Ph.D.	Ceren Aktuna Belgin	Hatay Mustafa Kemal University Diş Hekimliği Fakültesi
Asst. Prof. MD.	Davorin Pezerovic	Faculty of Dental Medicine and Health Osijek, Croatia
Asst. Prof. MD.	Derya Kilic	Pamukkale Üniveritesi
Asst. Prof. Ph.D.	Devrim Deniz Üner	Harran University Diş Hekimliği Fakültesi
Asst. Prof. Ph.D.	Dilek Mamaklıoğlu	İstanbul Aydın University, Diş Hekimliği Fakültesi, periodontoloji Anabilim Dalı
Asst. Prof. Ph.D.	Durkadın Demir Ekşi	Alanya Alaaddin Keykubat University, Tıp Fakültesi, Tıbbi Biyoloji Anabilim Dalı
Asst. Prof. Ph.D.	Edibe Egil	Beykent University Diş Hekimliği Fakültesi Pedodonti Ana Bilim Dalı
Asst. Prof. Ph.D.	Elvan Emine Ata	Sağlık Bilimleri University
Asst. Prof. Ph.D.	Enes Arica	Dicle University, Department of Forensic Medicine
Asst. Prof. MD.	Erdem Degirmenci	Düzce University Tıp Fakültesi
Asst. Prof. MD.	Erdoğan Sökmen	Kırşehir Ahi Evran University Tıp Fakültesi
Asst. Prof. Ph.D.	Eren Öğüt	Bahçeşehir University Tıp Fakültesi Anatomi Anabilim Dalı
Asst. Prof. Ph.D.	Fatih Cabbar	Yeditepe University Diş Hekimliği Fakültesi
Asst. Prof. Ph.D.	Fatih Sevgi	Selçuk University
Asst. Prof. MD.	Ferda Kartufan	Yeditepe University Hastanesi
Asst. Prof. Ph.D.	Gökçen Erdoğan	Kıbrıs Yakınoğu University
Asst. Prof. MD.	Gökhan Ragıp Ulusoy	Kafkas University, Tıp Fakültesi, Ortopedi ve Travmatoloji Anabilim Dalı
Asst. Prof. Ph.D.	Gözde Serindere	Hatay Mustafa Kemal University Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Radyolojisi Anabilim Dalı
Asst. Prof. Ph.D.	Gülay Altan Şallı	Beykent University Diş Hekimliği Fakültesi
Asst. Prof. Ph.D.	Gülay Gülbol Duran	Hatay Mustafa Kemal University
Asst. Prof. MD.	Güler Yıldırım Avcu	İnönü University Diş Hekimliği Fakültesi
Asst. Prof. MD.	Hacı Mehmet Çalışkan	Kırşehir Ahi Evran University Eğitim Araştırma Hastanesi
Asst. Prof. MD.	Hakan Özben	Koc Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Ortopedi ve Travmatoloji Anabilim Dalı
Asst. Prof. MD.	Hakan Şilek	Yeditepe Üniversite Hastanesi
Asst. Prof. Ph.D.	Hamide Aygör	Necmettin Erbakan University, Hemşirelik Fakültesi
Asst. Prof. MD.	Hatice Seneldir	İstanbul Medeniyet University Tıbbi Patoloji Anabilim Dalı
Asst. Prof. Ph.D.	Hüseyin Avni Eroğlu	Çanakkale Onsekiz Mart University Tıp Fakültesi
Asst. Prof. Ph.D.	Hüseyin Gürkan Güneç	Beykent University Diş Hekimliği Fakültesi Endodonti Ana Bilim Dalı
Asst. Prof. MD.	Igor Sesto	Faculty of Dental Medicine and Health Osijek, Croatia
Asst. Prof. Ph.D.	İlhan Uzel	Ege University Diş Hekimliği Fakültesi Pedodonti Anabilim Dalı
Asst. Prof. Ph.D.	İpek Gürbüz	Hacettepe University Fizyoterapi ve Rehabilitasyon Fakültesi

Asst. Prof. Ph.D.	Ismail Faruk Durmus	Nişantaşı University Sağlık Meslek Yüksek Okulu
Asst. Prof. MD.	Işıl Yurdaışık	Istinye University Medicalpark Gaziosmanpaşa Hastanesi
Asst. Prof. Ph.D.	Itir Erkan	İstanbul Yeni Yüzyıl University
Asst. Prof. MD.	Ivan Miloloza	Faculty of Dental Medicine and Health Osijek, Croatia
Asst. Prof. MD.	Kaan elik	Bolu Abant İzzet Baysal University Tıp Fakültesi Acil Tıp Anabilim Dalı
Asst. Prof. MD.	Kaan Yaltırık	Yeditepe University Beyin ve Sinir Cerrahisi
Asst. Prof. Ph.D.	Kerim Güzel	Kıbrıs Yakındoğu University
Asst. Prof. MD.	Kresimir Stambuk	Faculty of Dental Medicine and Health Osijek, Croatia
Asst. Prof. MD.	Mahi Balcı	Kırıkkale University, Tıp Fakültesi, Patoloji Abd
Asst. Prof. MD.	Mehmet Demirci	University of Beykent, Faculty of Medicine, Department of Microbiology, Istanbul, Turkey
Asst. Prof. MD.	Mehmet Kayhan	Bolu Abant İzzet Baysal nv. Tıp Fakültesi
Asst. Prof. Ph.D.	Mehtap Bilgin Cetin	Başkent University, Diş Hekimliği Fakültesi, Periodontoloji A.D.
Asst. Prof. MD.	Meltem Öznur	Namık Kemal University Tıbbi Patoloji Anabilim Dalı
Asst. Prof. Ph.D.	Meltem Uçar	Lefke Avrupa University
Asst. Prof. Ph.D.	Merve Benli	İstanbul University Diş Hekimliği Fakültesi, Protetik Diş Tedavisi Abd.
Asst. Prof. Ph.D.	Mir Hamid Salehian	Sport and Health
Asst. Prof. Ph.D.	Muammer ağrı Burdurlu	Yeditepe University Diş Hekimliği Fakültesi
Asst. Prof. MD.	Murat Dıramalı	Bolu Abant İzzet Baysal University
Asst. Prof. MD.	Murat Ferhat Ferhatoglu	Istanbul Okan University, Faculty of Medicine, Department of General Surgery
Asst. Prof. MD.	Murat Topal	Kastamonu University Medical Faculty
Asst. Prof. MD.	Müjgan Gürler	Abant İzzet Baysal University, Faculty of Medicine, Department of Internal Medicine
Asst. Prof. MD.	Naile Esra Saka	Tekirdağ Namık Kemal University
Asst. Prof. Ph.D.	Neriman Mor	Kafkas University, Tıp Fakültesi, Tıbbi Parazitoloji Anabilim Dalı, Kars, Türkiye
Asst. Prof. Ph.D.	Nihal Gördes Aydoğdu	Dokuz Eylül University
Asst. Prof. MD.	Nikola Ivanis	Faculty of Dental Medicine and Health Osijek, Croatia
Asst. Prof. MD.	Nuh Yılmaz	Hatay Mustafa Kemal University
Asst. Prof. MD.	Nuriye Emiroğlu	Necmettin Erbakan University Neonatoloji Bölümü
Asst. Prof. Ph.D.	Oğuzhan Demirel	Bahçeşehir University Diş Hekimliği Fakültesi A.D.
Asst. Prof. MD.	zdal Ersoy	Acıbadem University Tıp Fakültesi
Asst. Prof. Ph.D.	Özge zdal Zincir	Beykent University Diş Hekimliği Fakültesi
Asst. Prof. Ph.D.	Özge nl	Beykent University Tıp Fakültesi Mikrobiyoloji Bilim Dalı
Asst. Prof. Ph.D.	Özlem Coşkun	Çanakkale Onsekiz Mart University
Asst. Prof. Ph.D.	Özlem ztopuz	Çanakkale Onsekiz Mart University
Asst. Prof. Ph.D.	Rabia Keçialan	Bolu Abant İzzet Baysal University
Asst. Prof. MD.	Salih Maçın	Selçuk University, Tıp Fakültesi, Tıbbi Mikrobiyoloji Anabilim Dalı
Asst. Prof. Ph.D.	Sanaz Sadry	İstanbul Aydın University Diş Hekimliği Fakültesi
Asst. Prof. Ph.D.	Seda Sertel Meyvacı	Bolu Abant İzzet Baysal University
Asst. Prof. MD.	Selma Erdoğan Düzcü	Bolu Abant İzzet Baysal University İzzet Baysal Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Asst. Prof. MD.	Selma Eroğlu	Afyon Sağlık Bilimleri University Tıp Fakiltesi Fiziksel Tıp ve Rehabilitasyon Anabilim Dalı
Asst. Prof. MD.	Selvihan Beysel	Afyon Sağlık Bilimleri University, Endokrinoloji ve Metabolizma, Başkent University, Tıbbi Biyoloji
Asst. Prof. Ph.D.	Serap Karakiş Akcan	İstanbul Aydın University, Diş Hekimliği Fakóltesi, Periodontoloji Anabilim Dalı
Asst. Prof. Ph.D.	Serdar Koçak	Afyon Kocatepe University Veteriner Fakóltesi Zootečni Anabilim Dalı
Asst. Prof. Ph.D.	Serdar Orkun Pelvan	Marmara University Spor Bilimleri Fakóltesi
Asst. Prof. Ph.D.	Sevda Gúzel	Department of Pharmacognosy, Faculty of Pharmacy, Mersin University
Asst. Prof. Ph.D.	Sibel Demirci Delipınar	Biruni University
Asst. Prof. MD.	Sinan Cemgil Özbek	Kırşehir Ahi Evran University Tıp Fakóltesi
Asst. Prof. MD.	Sinem Albayrak Kaya	Biruni University
Asst. Prof. Ph.D.	Sinem Yıldırım	İstanbul Okan University
Asst. Prof. MD.	Sonat Pınar Kara	Tekirdağ Namık Kemal University Tıp Fakóltesi İç Hastalıkları Abd
Asst. Prof. MD.	Stefica Miksic	Faculty of Dental Medicine and Health Osijek, Croatia
Asst. Prof. Ph.D.	Süleyman Emre Meşeli	İstanbul Aydın University, Diş Hekimliği Fakóltesi,periodontoloji Anabilim Dalı
Asst. Prof. Ph.D.	ř. Berna Aykan	Sakarya University Sağlık Hizmetleri Meslek Yüksekokulu
Asst. Prof. MD.	şükriye Leyla Altuntaş	Medipol University Tıp Fakóltesi
Asst. Prof. MD.	Tamer Çolak	Bolu Abant İzzet Baysal University Tıp Fakóltesi
Asst. Prof. MD.	Tolga Sahın	Demiroğlu Bilim University Tıp Fakóltesi Gastroenteroloji ve Karaciğer Transplantasyonu
Asst. Prof. Ph.D.	Tuba Özaydın	Selçuk University
Asst. Prof. Ph.D.	Turgut Taşkın	Marmara University
Asst. Prof. MD.	Ugur Ekici	İstanbul Gelişim University
Asst. Prof. MD.	Uğur Kesici	Beykent University Tıp Fakóltesi Genel Cerrahi Anabilim Dalı
Asst. Prof. MD.	Ülkü Ceren Köksoy	Ufuk University
Asst. Prof. MD.	Veli Vural	Akdeniz University Hastanesi
Asst. Prof. MD.	Volkan Kızılgöz	Kafkas University, Tıp Fakóltesi, Radyoloji Anabilim Dalı
Asst. Prof. Ph.D.	Yasemin Durduran	Necmettin Erbakan University, Tıp Fakóltesi
Asst. Prof. Ph.D.	Yasemin Sezgin	Başkent University, Diş Hekimliği Fakóltesi, Periodontoloji A.D.
Asst. Prof. MD.	Yasin Duran	Tekirdağ Namık Kemal University
Asst. Prof. Ph.D.	Yıldız Erdoğanoğlu	Üsküdar University
Asst. Prof. MD.	Yonca Çoluk	Giresun University Tıp Fakóltesi Kbb Anabilim Dalı
Asst. Prof. Ph.D.	Yonca Yahşi Çelen	Afyonkarahisar Sağlık Bilimleri University
Asst. Prof. MD.	Yunus Emre Göger	Necmettin Erbakan University Meram Medical Faculty Department of Urology
Asst. Prof. MD.	Zafer Pekkolay	Dicle University Tıp Fakóltesi Erişkin Endokrinoloji/
Asst. MD.	Janko Szavits Nossan	Faculty of Dental Medicine and Health Osijek, Croatia
Asst. MD.	Jelena Jakab	Faculty of Dental Medicine and Health Osijek, Croatia
Asst. MD.	Nikola Volaric	Faculty of Dental Medicine and Health Osijek, Croatia
Asst. MD.	Zrinka Ivanisevic	Faculty of Dental Medicine and Health Osijek, Croatia
Inst. MD.	Ahmet Yılmaz	Adana şehir Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Inst. Ph.D.	Beste Menteşe	Mcbü
Inst. MD.	Demet Sarıdemir	Akdeniz University Hastanesi
Inst. MD.	Hasan Basri Sezer	Sbü Şişli Hamidiye Etfal Eğitim ve Araştırma Hastanesi Ortopedi ve Travmatoloji Kliniği
Inst. MD.	Ilker Eren	Koc Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Ortopedi ve Travmatoloji Anabilim Dalı
Inst. Ph.D.	Şemistan Kızıltepe	Kafkas University, Veteriner Fakültesi, İç Hastalıkları Anabilim Dalı, Kars, Türkiye
Inst. Ph.D.	Şuheda Alpay	Mcbü
Inst. MD.	Veysel Oktay	Istanbul University Cerrahpasa Institute of Cardiology
Lec. Ph.D.	Canan Demir	100.Yıl University Van
Lec. Ph.D.	Engin Erşen	İstanbul Aydın University Spor Bilimleri Fakültesi
Lec. MD.	Eray Metin Güler	Bezmi Alem Vakıf University
Lec. MD.	Fırat Kara	Bahçeşehir University
Lec. Ph.D.	Hamza Malik Okuyan	Hatay Mustafa Kemal University
Lec. Ph.D.	İhsan Karaboğa	Namık Kemal University
Lec. Ph.D.	Kenan Sivrikaya	İstanbul Aydın University Spor Bilimleri Fakültesi
Lec.Ph.D.	Laden Güleç Alagöz	Yakın Doğu University Dış Hekimliği Fakültesi
Ra. MD.	Emrah Gündüz	İnönü University Turgut Özal Tıp Merkezi Kulak Burun Boğaz Hastalıkları Abd
Ra. MD.	Fatih Çölkesen	Necmettin Erbakan University Meram Tıp Fakültesi
Ra. MD.	Gökhan Temel	Tekirdağ Namık Kemal University
Ra. Ph.D.	Gökтуğ Şanlı	Marmara University Spor Bilimleri Fakültesi
Ra. Ph.D.	Gözde Aksoy	Yakın Doğu University Dış Hekimliği Fakültesi
Ra. Ph.D.	Mehmet Akif Ovalı	Çanakkale Onsekiz Mart University
Ra. Ph.D.	Melahat Toker	Ankara Eğitim ve Araştırma Hastanesi
Ra. MD.	Muhammed Zeki Yalçın	İnönü University Turgut Özal Tıp Merkezi Kulak Burun Boğaz Hastalıkları Abd
MD.	Adem Az	University of Health Sciences, Haseki Training and Research Hospital, Department of Emergency Medicine, Istanbul.
MD.	Adem Dursun	Erzurum Bölge Eğitim ve Araştırma Hastanesi
MD.	Adnan Hut	Haseki Eğitim Araştırma Hastanesi
MD.	Ahmet Ateş	Keçiören E.A.H. Suam
MD.	Ahmet Demirel	University of Health Sciences, Okmeydanı Training and Research Hospital, Department of Emergency Medicine, Istanbul.
MD.	Ahmet Ozdemir	Kayseri City Hospital
MD.	Ahmet Seçen	İstanbul Fatih Sultan Mehmet Eğitim ve Araştırma Hastanesi
MD.	Ahmet Yardım	Erzurum Özel Buhara Hastanesi
MD.	Ahmet Yıldız	Kırıkkale University Tıp Fakültesi
MD.	Ali Alhan	Eskişehir Devlet Hastanesi
MD.	Ali Can Önal	Abant İzzet Baysal University, Faculty of Medicine, Department of Pathology
MD.	Ali Haluk Düzkalır	İstanbul Kartal Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Beyin ve Sinir Cerrahisi Kliniği
MD.	Aliekber Yapar	Dr.Abdurrahman Yurtaslan Ankara Onkoloji Eğitim ve Araştırma Hastanesi

MD.	Ana Marija Vezmar	Faculty of Medicine Osijek, Croatia
MD.	Anıl Taşkesen	Mersin Şehir Hastanesi, Ortopedi ve Travmatoloji Kliniği
MD.	Arzu Atıcı	İstanbul Fatih Sultan Mehmet Eğitim ve Araştırma Hastanesi
MD.	Arzu Oto	Sbü. Bursa Yüksek İhtisas Eğitim Araştırma Hastanesi
MD.	Aslı Beşirli	İstanbul Şişli Hamidiye Etfal Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Psikiyatri Kliniği
MD.	Aşkın Gülşen	Lübeck University Tıp Fakültesi, Göğüs Hastalıkları Ab, Lübeck–almanya
MD.	Aydın Mermer	Konya Training and Research Hospital
MD.	Ayfer Arduç Akçay	Koç University Hastanesi
MD.	Aygül Güneş	Bursa Yüksek İhtisas Eğitim ve Araştırma Hastanesi
MD.	Ayhan Kul	Atatürk University Tıp Fakültesi, Fiziksel Tıp ve Rehabilitasyon Anabilim Dalı, Erzurum
Ph.D.	Ayhan Vurmaz	Afyonkarahisar University Tıp Fakültesi Tıbbi Biyokimya Ad
MD.	Ayla Köksal	İstanbul Sağlık Bilimleri University Kanuni Sultan Süleyman Eğitim ve Araştırma Hastanesi
MD.	Aylin Reyhani	Sağlık Bilimleri Üniveristesi Fatih Sultan Mehmet Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Nöroloji Kliniği
MD.	Aynur Arslan	İstinye Devlet Hastanesi
Ph.D.	Aynur Çiçek	Aile Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı, Bahçelievler Yaşlı Bakım ve Rehabilitasyon Merkezi
MD.	Aynur İsmayıl	Selçuk University, Tıp Fakültesi, Tıbbi Mikrobiyoloji Anabilim Dalı
MD.	Ayşe Zehra Özdemir	Ondokuz Mayıs University
MD.	Ayşe Nur Toksöz Yildirim	Göztepe Eğitim ve Araştırma Hastanesi Patoloji Bölümü
MD.	Başak Güler	İstinye Üniveristesi
MD.	Behçet Varışlı	Çanakkale Devlet Hastanesi
MD.	Bekir Eray Kılınç	Sağlık Bilimleri University, İstanbul Fatih Sultan Mehmet Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Ortopedi ve Travmatoloji Kliniği
MD.	Bekir Eray Kilinc	Health Science University, Fatih Sultan Mehmet Training and Research Hospital, İstanbul
MD.	Betül Duran Özel	Sağlık Bilimleri University Şişli Hamidiye Etfal Suam
Ph.D.	Bozan Serhat İzol	Bingöl University Dış Hekimliği Fakültesi, Periodontoloji Ana Bilim Dalı, Bingöl
MD.	Buket Özyaprak	Sağlık Bilimleri University Yüksek İhtisas Eğitim ve Araştırma Hastanesi /
MD.	Burak Çelik	Kırşehir Ahi Evran University Eğitim Araştırma Hastanesi
MD.	Burak Özyayın	University of Wisconsin, Madison
MD.	Burak Yaşar	Ankara Şehir Hastanesi
MD.	Can Atayık	İstanbul University-Cerrahpaşa
MD.	Cem Doğan	Esenyurt University
MD.	Cesareddin Dikmetaş	İstanbul Sağlık Bilimleri University Kanuni Sultan Süleyman Eğitim ve Araştırma Hastanesi
MD.	Cevriye Cansız Ersöz	Ankara University Tıp Fakültesi
MD.	Ceylan Uslu Doğan	Gop Taksim Eğitim ve Araştırma Hastanesi
MD.	Coşkun Ulucaköy	Dr.Abdurrahman Yurtaslan Ankara Onkoloji Eğitim ve Araştırma Hastanesi
MD.	Deniz Özel	Sağlık Bilimleri University Okmeydanı Suam

MD.	Derya ayır	Sağlık Bilimleri University Dışkapı Yıldırım Beyazıt Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Ankara
MD.	Dilber Durmaz	Bandırma Devlet Hastanesi
MD.	Dilek Atık	İstanbul Sağlık Bilimleri University Kanuni Sultan Süleyman Eğitim ve Araştırma Hastanesi
MD.	Dilek Orbatu	Tepecik Eğitim ve Araştırma Hastanesi
MD.	Duygu Yalınbaş	Ankara Gülhane Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Göz Hastalıkları
MD.	Ece Gültekin	Gaziosmanpaşa Taksim Eğitim ve Araştırma Hastanesi
MD.	Eda Bengi Yılmaz	Mersin University
MD.	Ekrem Ferlengez	Haseki Eğitim Araştırma Hastanesi
Ph.D.	Elif İnönü	Başkent University Diş Hekimliği Fakóltesi
MD.	Elif Sağsak	İstanbul Gaziosmanpaşa Taksim Eğitim Araştırma Hastanesi
MD.	Erdal Dilekçi	Aibü İzzet Baysal Fizik Tedavi ve Rehabilitasyon Eğitim ve Araştırma Hastanesi
MD.	Erkan Yavuz	Sağlık Bilimleri University, Bağcılar Eğitim Araştırma Hastanesi, Genel Cerrahi Anabilim Dalı
MD.	Ersin Toret	Eskişehir Osmangazi University Tıp Fakóltesi
MD.	Eser Açıkgöz	Abdurrahman Yurtaslan Ankara Onkoloji Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Kardiyoloji Kliniği
MD.	Esin Derin içek	İstanbul Fatih Sultan Mehmet Eğitim ve Araştırma Hastanesi
MD.	Esra Erturk Tekin	Mersin Şehir Eğitim ve Araştırma Hastanesi
MD.	Evre Pekel	Denizli Devlet Hastanesi Göz Hastalıkları Kliniği
MD.	Evrin Duman	S.B.Ü. Dışkapı Yıldırım Beyazıt Eğitim Araştırma Hastanesi
MD.	Fatih Baygutałp	Atatürk University Tıp Fakóltesi, Fiziksel Tıp ve Rehabilitasyon Anabilim Dalı, Erzurum
MD.	Fatma Dilek Dellal	S.B. Ankara Şehir Hastanesi
MD.	Fatma Hilal Yılmaz	Necmettin Erbakan University Neonatoloji Bölümü
MD.	Fatma Saraç	Sbü Haseki Eğitim ve Araştırma Hastanesi
MD.	Fügen Pekün	Bau Göztepe Medikal Park Hastanesi Çocuk Hematoloji
Ph.D.	Gökhan Serhat Duran	Sağlık Bilimleri University
MD.	Gökmen Özceylan	Marmara Ereğlisi İlçe Devlet Hastanesi
MD.	Gönül Erkan	Sbü Trabzon Ahi Evren Eğitim ve Araştırma Hastanesi Anestezi ve Reanimasyon Kliniği
Ph.D.	Gülbike Demirel	Ankara University
MD.	Gülçin Ercan	Sbü,bağcılar Eğitim ve Araştırma Hastanesi,istanbul
MD.	Gülgün Uncu	Eskişehir Şehir Hastanesi
MD.	Gülsüm Kadioğlu Şimşek	Sağlık Bilimleri University Ankara Zekai Tahir Burak Kadın Sağlığı Eğitim Araştırma Hastanesi
MD.	Gülten Arslan	Sbü Kartal Dr Lütfi Kırdar Eğitim ve Araştırma Hastanesi Anesteziyoloji ve Reanimasyon Kliniği
MD.	Gürcan Şimşek	Konya Training and Research Hospital
MD.	Gürkan Yıldırım	Republic of Turkey, Ministry of Agriculture and Forestry, Batman-Turkey
MD.	Haluk elik	Health Science University, Umraniye Education and Research Hospital
MD.	Hasan Dursun	Sbü Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi
MD.	Hasan Murat Ergani	Çankırı Devlet Hastanesi

MD.	Hayriye Nermin Keçeci	Sbü Konya Eğitim ve Araştırma Hastanesi Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları
MD.	Hazım Orhan Kızılkaya	Şişli Etfal Eğitim Araştırma Hastanesi
Ph.D.	Hazım Orhan Kızılkaya	Şişli Hamidiye Etfal Eğitim ve Araştırma Hastanesi
MD.	Hüseyin Agah Terzi	Sakarya University Eğitim ve Araştırma Hastanesi
MD.	Hüseyin Beşiroğlu	Çatalca İlyas Çokay Devlet Hastanesi
MD.	İsmail Burak Atalay	Dr.Abdurrahman Yurtaslan Ankara Onkoloji Eğitim ve Araştırma Hastanesi
MD.	İsmail Demir	Malatya Yeşilyurt Hasan Çalık Devlet Hastanesi
MD.	İsmail Demirkale	Keçiören E.A.H. Suam
MD.	İsmail Harmankaya	Selçuk University Tıp Fakültesi Patoloji Abd
MD.	Kadihan Yalçın	Başkent University İstanbul Hastanesi /
MD.	Kamil Şahin	Sağlık Bilimleri University, Haseki Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Çocuk Kliniği
Ph.D.	Karolin Yanar	İstanbul University-Cerrahpaşa Tıbbi Biyokimya
MD.	Kemal Mağden	Gebze Fatih Devlet Hastanesi
MD.	Kerim Yeşildağ	Konya İl Sağlık Müdürlüğü Konya Numune Hastanesi
MD.	Kubilay İnanç	Sağlık Bilimleri University, Şişli Hamidiye Etfal Hastanesi , Radyasyon Onkolojisi Bölümü
MD.	Kurtbey Anarat	Sağlık Bilimleri University Yüksek İhtisas Eğitim ve Araştırma Hastanesi /
MD.	Levent Özdemir	Ahi Evran UniversityEğitim ve Araştırma Hastanesi, Kardiyoloji
MD.	Lütfü Şeneldir	Haydarpaşa Numune Eğitim Araştırma Hastanesi
Ph.D.	M.yılmaz Salman	Şehit Prof.Dr İlhan Varank Sancaktepe Eğitim Araştırma Hastanesi Üroloji Kliniği
MD.	Mahmut Apaydın	Yozgat Şehir Hastanesi
MD.	Maksat Jorayev	Sbü Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi
MD.	Marinko Zulj	Faculty of Dental Medicine and Health Osijek, Croatia
MD.	Marinko Zulj	Faculty of Dental Medicine and Health Osijek, Croatia
MD.	Mecbure Nalbantoğlu	Bilim University Tıp Fakültesi Nöroloji Bölümü
Ph.D.	Mediha Nur Nişancı Yılmaz	Başkent University Diş Hekimliği Fakültesi
Ph.D.	Mehmet Akif Ovalı	Çanakkale Onsekiz Mart University
MD.	Mehmet Ali Talmaç	Şişli Hamidiye Etfal Eğitim ve Araştırma Hastanesi
MD.	Mehmet Alpay Çal	Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi
MD.	Mehmet Bozkurt	Tc Sbü Dışkapı Yıldırım Beyazıt Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Ankara
MD.	Mehmet Çıtak	S.B.Ü. Dışkapı Yıldırım Beyazıt Eğitim Araştırma Hastanesi
MD.	Mehmet Hakan Yetimlar	İzmir Özel Can Hastanesi
MD.	Mehmet Köse	Atatürk Üniversitesi Tıp Fakültesi
MD.	Mehmet Nuri Cevizci	Balıkesir University Tıp Fakültesi
MD.	Mehmet Onur Yüksel	Tekirdağ University Tıp Fakültesi
MD.	Mehmet Serhat Mangan	Haydarpasa Numune Education and Research Hospital
MD.	Mehmet Serindere	Antakya Devlet Hastanesi, Radyoloji Kliniği

MD.	Mehmet Yücel	Necmettin Erbakan University Neonatoloji Bölümü
Ph.D.	Melek Özlem Kulusayın Ozar	Üç Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Adli Tıp Anabilim Dalı
MD.	Meltem Yardım	Fırat University Tıp Fakültesi, Biyokimya
MD.	Meryem Bakır	T.C Sağlık Bakanlığı Malatya Eğitim ve Araştırma Hastanesi
MD.	Mesut Misirlioğlu	S.B.Ü. Dr. Abdurrahman Yurtaslan Onkoloji Eğitim ve Araştırma Hastanesi Ortopedi ve Travmatoloji Kliniği
MD.	Mikail Çakır	Haseki E.A.Hastanesi,genel Cerahi A.B.D
MD.	Muhammed Furkan Özden	University of Health Sciences, Haseki Training and Research Hospital, Department of Emergency Medicine,istanbul.
MD.	Muharrem Kanar	Sağlık Bilimleri Üniveristesi Şişli Hamidiye Etfal Eğitim ve Araştırma Hastanesi
MD.	Murat Çikot	Sağlık Bilimleri University, Bakırköy Dr. Sadi Konuk Araştırma ve Uygulama Merkezi
MD.	Murat İğde	Ankara Şehir Hastanesi
MD.	Murat Yılmaz	Bolu Abant İzzet Baysal University Nöroloji Anabilim Dalı
MD.	Musa Kaya	Abant İzzet Baysal University, Faculty of Medicine, Department of Emergency Medicine
MD.	Mustafa Caner Okkaoğlu	Keçiören E.A.H. Suam
MD.	Mustafa Erkoç	Beylikdüzü Devlet Hastanesi Üroloji Kliniği
MD.	Mustafa Kaya	Ereğli Devlet Hastanesi
MD.	Nadir Adnan Hacım	Sağlık Bilimleri University Bağcılar Suam Genel Cerrahi Kliniği
Ph.D.	Nagehan Aktaş	Gazi University Diş Hekimliği Fakültesi Çocuk Diş Hekimliği Bölümü
MD.	Nazlı Dilay Gültekin	Necmettin Erbakan University Neonatoloji Bölümü
MD.	Neslihan Ergün Süzer	Kocaeli Gebze Fatih Devlet Hastanesi
MD.	Neslihan Teker	Ankara Dışkapı Yıldırım Beyazıt Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Genetik Araştırmalar Merkezi
MD.	Neşe Keser	İstanbul Fatih Sultan Mehmet Eğitim ve Araştırma Hastanesi
Ph.D.	Neşe Oral	Gulhane Training and Research Hospital
MD.	Nezih Kavak	University of Health Sciences Dışkapı Yıldırım Beyazıt Training and Research Hospital, Emergency Department, Ankara, Turkey
MD.	Nezihe Ferah Dönmez	Ankara Numune Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Anesteziyoloji ve Reanimasyon Kliniği
MD.	Nilay Dilekmen	Erzurum Bölge Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Göz Hastalıkları
MD.	Nur Yücel Ekici	Adana Şehir Eğitim ve Araştırma Hastanesi
MD.	Okan Gürkan	Gaziosmanpaşa Taksim Eğitim ve Araştırma Hastanesi
MD.	Okan Murat Aktürk	Haseki E.A.Hastanesi,genel Cerahi A.B.D
MD.	Onur Olgaç Karagülle	Mimar Sinan Devlet Hastanesi,istanbul
MD.	Osman Çiçekler	Özel Akademi Konya Hastanesi
MD.	Ozan Andaç Erbil	Gebze Fatih Devlet Hastanesi
MD.	Özge İlleez	İstanbul Fatih Sultan Mehmet Eğitim ve Araştırma Hastanesi
Ph.D.	Özgü İlkcan Karadağlıoğlu	Yakın Doğu University Diş Hekimliği Fakültesi

MD.	Özgül Ocak	Çanakkale Onsekiz Mart University Nöroloji A.B
MD.	Özgür Öztop Çakmak.	Koç University Hastanesi
Ph.D.	Özlem Hacan	Afyon Kocatepe University Veteriner Fakültesi Zootekni Anabilim Dalı
MD.	Özlem Kara	Sbü Bursa Yüksek İhtisas Eğitim Araştırma Hastanesi
MD.	Pınar Akpınar	İstanbul Fatih Sultan Mehmet Eğitim ve Araştırma Hastanesi
MD.	Pınar Aydın Öztürk	Sağlık Bilimleri University Gazi Yaşargil Eğitim Araştırma Hastanesi
MD.	Rabia Gökçen Gözübatık Çelik	Prof Dr Mazhar Osman Ruh Sağlığı ve Sinir Hastalıkları Eğitim Araştırma Hastanesi Nöroloji Bölümü
MD.	Ramazan Keçeci	Necmettin Erbakan University Neonatoloji Bölümü
MD.	Rasime Pelin Kavak	University of Health Sciences Diskapi Yıldırım Beyazıt Training and Research Hospital, Radiology Department, Ankara Turkey
MD.	Rasime Sevgi Cenan	Baskent University
MD.	Rasime Sevgi Cenan	Başkent University
MD.	Raziye Dut	İstanbul Eğitim Araştırma Hastanesi
MD.	Recep Öztürk	Dr.Abdurrahman Yurtaslan Ankara Onkoloji Eğitim ve Araştırma Hastanesi
MD.	Recep Yılmaz Bayraktarlı	İstanbul Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi Radyoloji Kliniği
MD.	Rukiye Derin Atabey	Erciyes University Tıp Fakültesi, Kalp ve Damar Cerrahisi Anabilim Dalı
MD.	Salih Güven	Adli Tıp Kurumu Malatya Grup Başkanlığı
MD.	Salim Şentürk	Koç üniversitesi
MD.	Savaş Çamur	Ümraniye Eğitim Araştırma Hastanesi
MD.	Sefa Giray Batıbay	Derince Eğitim Araştırma Hastanesi
MD.	Selman Yeniocak	University of Health Sciences, Haseki Training and Research Hospital, Department of Emergency Medicine,istanbul.
MD.	Serdar Çevik	Bezmialem Vakıf University
MD.	Serdar Ercan	Eskişehir Şehir Hastanesi
MD.	Serhat Meriç	Sağlık Bilimleri University Bağcılar Suam Genel Cerrahi Kliniği
MD.	Sevgi Ballı Seyhan	Şehit Ait Ertürk Devlet Hastanesi
MD.	Sevgi Kesici	University of Health Sciences, Hamidiye Etfal Training and Research Hospital, Department of Anesthesiology and Reanimation, Istanbul, Turkey
MD.	Sevilay Süreyya Ermiş	Eskişehir Şehir Hastanesi
Ph.D.	Shabnam Asadkarami	Sport and Health
MD.	Sibel Yılmaz Ferhatoglu	Dr. Siyami Ersek Göğüs ve Kalp Damar Cerrahisi Hastanesi, Anesteziyoloji ve Reanimasyon Kliniği
MD.	Sinan Yılar	Atatürk Üniversitesi Tıp Fakültesi
MD.	Sonay Oğuz	Çanakkale Onsekiz Mart University,kalp ve Damar Cerrahisi
MD.	Suna Ömerbaşıoğlu	İstanbul University, Edebiyat Faakültesi, Psikoloji Bölümü
MD.	Sunay Yıldırım	University of Health Sciences, Haseki Training and Research Hospital, Department of Emergency Medicine,istanbul.

MD.	Süleyman Sami Çakır	Sağlık Bilimleri University, Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi, İstanbul
MD.	Şadiye Altun Tuzcu	Sağlık Bilimleri University Diyarbakır Gazi Yaşargil Eğitim Araştırma Hastanesi Nükleer Tıp Kliniği Diyarbakır, Türkiye
MD.	Şahin Yüceli	Özel Neon Hastanesi
MD.	Şefika Elmas Bozdemir	Dörtçelik Çocuk Hastanesi
MD.	Şenay Yıldız Çelik	Nöroloji, Beykoz Devlet Hastanesi
MD.	Şükran Eskici Öztep	Mersin Şehir Eğitim ve Araştırma Hastanesi
Ph.D.	Tansel Ayaz	İstanbul Aydın University, Diş Hekimliği Fakültesi, periodontoloji Anabilim Dalı
MD.	Taşkın Erkinüresin	Sağlık Bilimleri University Bursa Yüksek İhtisas Eğitim ve Araştırma Hastanesi
MD.	Tayfun Bilgiç	Acıbadem Kadıköy Hastanesi
MD.	Tuba Selçuk Can	1-Haseki Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Radyoloji-2-İstanbul Gelişim University Sağlık Bilimleri Yüksek Okulu
MD.	Ulaş Çıkla	University of Wisconsin, Madison
MD.	Ulku Unlu Unsal	Koç University
MD.	Ünal Öztürk	Sağlık Bilimleri University Gazi Yaşargil Eğitim Araştırma Hastanesi
Ph.D.	Volkan Çağrı Dağışan	Yeditepe University Diş Hekimliği Fakültesi
MD.	Volkan Özen	Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Anesteziyoloji ve Reanimasyon Servisi
MD.	Yasin Tire	Konya Training and Research Hospital
MD.	Yasin Tire	Konya Eğitim ve Araştırma Hastanesi
MD.	Yelda E. Türkmenoğlu	Sbü Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi
MD.	Yunus Oc	Bagcilar Medilife Hospital, İstanbul
MD.	Yüksel Uğur Yaradılmış	Çankırı Devlet Hastanesi, Ortopedi ve Travmatoloji Kliniği
MD.	Yüksel Uğur Yaradılmış	Çankırı Devlet Hastanesi, Ortopedi ve Travmatoloji Kliniği
MD.	Zekiye Çatak	Sağlık Bilimleri University, Elazığ Fethi Sekin Şehir Hastanesi, biyokimya
Ph.D.	Zekiye Efe	Erciyes University Diş Hekimliği Fakültesi Pedodonti Anabilim Dalı
MD.	Zeynep Özözen Ayas	Eskişehir Şehir Hastanesi
Inst.	Elif Sena Özgey	İstanbul Aydın University Sosyal Bilimleri Enstitüsü
Lec.	Elif Ede	İstanbul Sabahattin Zaim University
Lec.	Fahri Köroğlu	Yalova University, Termal Meslek Yüksek Okulu
Lec.	Cansel Kala	Marmara University Spor Bilimleri Fakültesi
Lec.	Kevser Çağla Gurlaş	Neşehir Hacı Bektaş Veli University Sağlık Hizmetleri Meslek Yüksekokulu
Lec.	Neslişah Yaşar	Beykent University
Ra.	Aslıhan Aslan	Sağlık Bilimleri University, Gülhane Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş Çene Radyolojisi Ana Bilim Dalı, Ankara, Türkiye
Ra.	Cansel Kala	Marmara University Spor Bilimleri Fakültesi
Ra.	Deniz Aslı Dokuzcan	Balıkesir University
Ra.	Gökтуğ Şanlı	Marmara University Spor Bilimleri Fakültesi

Ra.	Mediha Sert	Akdeniz University
Ra.	Özgün Alp Ünlü	Ege University Diş Hekimliği Fakültesi Pedodonti Anabilim Dalı
Ra.	Savaş Özarslantürk	Health Sciences University, Gulhane Faculty of Dentistry
Ra.	Zeynep Bozdoğan	Marmara University
Ra.	Savaş Özarslantürk	Sağlık Bilimleri University, Gülhane Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş Çene Radyolojisi Ana Bilim Dalı, Ankara, Türkiye
Bacc.Mag.	Brankica Juranic	Faculty of Dental Medicine and Health Osijek, Croatia
Mag. Pharm.	Sabina Steiner Srdarevic	Faculty of Dental Medicine and Health Osijek, Croatia
Mag.Ing.	Kristina Kralik	Faculty of Medicine Osijek, Croatia
Researcher	Abdurrahman Ögünç	İnönü University Diş Hekimliği Fakültesi
Researcher	Abdurrahman Ögünç	İnönü University Diş Hekimliği Fakültesi
Researcher	Aslı Kireçtepe	İstanbul Teknik University
Researcher	Deniz Özen	İstanbul University-Cerrahpaşa
Researcher	Fatih Çelik	Konya Omurga Sağlığı Eğitim Derneği
Researcher	Fatmagül Üstünel	Çukurova University
Researcher	Gülüstan Şakar	Marmara University
Researcher	Gürhan Özaydın	Selçuk University
Researcher	Hayat Ezgi Eskin	Marmara University
Researcher	İzel Durdu	Marmara University
Researcher	Mervan Kaygu	Crossfit Antrenörü,gsgm Judo Antrenörü
Researcher	Merve Alaylıoğlu	İstanbul University-Cerrahpaşa
Researcher	Merve Sarı	Marmara University
Researcher	Metin Geyik	Koç University
Researcher	Nazanin Azoun	Pilates Antrenörü,hasanyalnızoğlu Spor Kulübü
Researcher	Nebile Çolakel	Selçuk University
Researcher	Nejla Gerçek	Marmara University
Researcher	Ömer Dönmez	Marmara University
Researcher	Pınar Gül	Marmara University
Researcher	Sema Arslan	Spor Fizyoterapisti,gençlik ve Spor Bakanlığı
Researcher	Seray Akıncı	Başkent University,diş Hekimliği Fakültesi, Periodontoloji A.D.
Researcher	Sima Ahmadkhani	Fitness Antrenörü,the Gym A+fitness ve Spa Merkezi
Researcher	Soner Özdamar	Fahrettin Kerim Gökay Anadolu Lisesi
Researcher	Şahin Doğukan Kasapoğlu	Marmara University Sağlık Bilimleri Enstitüsü
Researcher	Tolga Fişek	İstanbul Aydın University Spor Bilimleri Fakültesi Beden Eğitimi ve Spor Öğretmeliği Bölümü
Researcher	Tuba Sezer	Marmara University
Researcher	Tugce Atac	Hacettepe Universitesi Sağlık Bilimleri Enstitusu
Researcher	Tuğçe Baki	Bolu Abant İzzet Baysal University
Researcher	Tuğçe Yavaş	Çanakkale Onsekiz Mart University Tıp Fakültesi
Researcher	Vildan Gözde Gümüşbaş	Marmara University Sağlık Bilimleri Enstitüsü
Researcher	Yıldız Öz	Marmara University Sağlık Bilimleri Enstitüsü

Researcher	Zekiye Batcık	Marmara University
Researcher	Zühre İşici	Marmara University Sağlık Bilimleri Enstitüsü
Ms.	Aydan Akkurt Yalçintürk	Sağlık Bilimleri University
Ms.	Beyza Nur Solak	Üsküdar University
Ms.	Burcu Bayazıt	Akdeniz University
Mr.	Can Lafçı	Ege University
Mr.	Erkin Kadri Aksoy	Marmara Üniversitesi
Ms.	Gizem Kubat Bakır	Sağlık Bilimleri University
Mr.	H. Hakan Sakaoğlu	Tepecik Eğitim ve Araştırma Hastanesi
Mr.	Ibrahim Hepşen	Özel Merkez
Mr.	İhsan Gencay Asan	Marmara Üniversitesi
student	Ivan Veber	Faculty of Dental Medicine and Health Osijek, Croatia
Mr.	Kadir Şuataman	Marmara University
student	Kristina Steiner	Faculty of Medicine Osijek, Croatia
student	Luka Malenica	Faculty of Medicine Osijek, Croatia
student	Matej Tomic	Faculty of Medicine Osijek, Croatia
Mr.	Mehmet Ali Doğan	İstanbul University
student	Meri Reili	Faculty of Dental Medicine and Health Osijek, Croatia
student	Mladen Vukovic	Faculty of Medicine Osijek, Croatia
Mr.	Nurullah Çiftçi	Selçuk University, Tıp Fakültesi, Tıbbi Mikrobiyoloji Anabilim Dalı
student	Petar Vranjic	Faculty of Medicine Osijek, Croatia
Ms.	Selin Begüm Yücel	Ankara Yıldırım Beyazıt University Sağlık Bilimleri Enstitüsü Hemşirelik Anabilim Dalı İç Hastalıkları Hemşireliği Bölümü Yüksek Lisans Programı
Ms.	Seval Yalçın	Hatay Mustafa Kemal University
Ms.	Sümeyye Başer	Selçuk University, Tıp Fakültesi, Tıbbi Mikrobiyoloji Anabilim Dalı
Ms.	Tuğba Ulukaya	Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Hastanesi
Mr.	Yakup Çetinkaya	Marmara University